

Tuyệt ti thiên thiên nhiều

Contents

Tuyệt ti thiên thiên nhiều	2
1. Chương 01	2
2. Chương 02	5
3. Chương 03	9
4. Chương 04	11
5. Chương 05	14
6. Chương 06	17
7. Chương 07	20
8. Chương 08	23
9. Chương 09	27
10. Chương 10	29
11. Chương 11	32
12. Chương 12	35
13. Chương 13	37
14. Chương 14	41
15. Chương 15	44
16. Chương 16 Phần 1	46
17. Chương 16 Phần 2	49
18. Chương 17	52
19. Chương 18	56
20. Chương 19	59
21. Chương 20	63
22. Chương 21	67
23. Chương 22	70
24. Chương 23	73
25. Chương 24	77
26. Chương 25	81
27. Chương 26	86
28. Chương 27	90
29. Chương 28	94
30. Chương 29	99
31. Chương 30	102
32. Chương 31	105
33. Chương 32	110
34. Chương 33	113
35. Chương 34	117
36. Chương 35	122
37. Chương 36	128
38. Chương 37	132
39. Chương 38	136
40. Chương 39	140
41. Chương 40 Phần 1	143

42. Chương 40 Phần 2	147
43. Chương 41 Phần 1	150
44. Chương 41 Phần 2	154
45. Chương 42 Phần 1	157
46. Chương 42 Phần 2	161
47. Chương 43	165
48. Chương 44 Phần 1	168
49. Chương 44 Phần 2	172
50. Chương 45	176
51. Chương 46	180
52. Chương 47	185
53. Chương 48	189
54. Chương 49	194
55. Chương 50	200
56. Phiên Ngoại 1 [hết]	204

Tuyệt ti thiên thiên nhiều

Giới thiệu

Nàng thứ gì cũng không quan tâm, chỉ cầu mong bình bình an an sống qua ngày. Bị đệ đệ bắt nạt - l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuyet-ti-thien-thien-nhieu>

1. Chương 01

Chương 1

Ta là trưởng nữ Nhạc gia, gọi là Nhạc Thanh, năm nay hình như sáu tuổi, không nhớ rõ lắm, ai mà biết được? Dù sao cũng không có người nào vì loại chuyện này mà đau khổ.

Nhạc gia có tiền. Đó là sự thật. Bọn người trong nhà từ trên xuống dưới đều gọi ta một tiếng “Đại tiểu thư”, bất quá, lúc họ gọi thế thì gương mặt mang theo không ít phần chế giễu. Trước kia ta từng nghe hai nha hoàn trong bếp nói qua, vốn dĩ mẫu thân sau khi sinh ra ta đã qua đời, lúc ấy nàng là chính thê. Nhị nương khoảng một năm sau liền sinh hạ tiểu đệ, hiện tại là chính thê của Nhạc lão gia.

Nhị nương xem ta như không tồn tại, không đánh cũng không mắng. Phụ thân là người làm ăn, bề bộn nhiều việc, quanh năm suốt tháng đều ở bên ngoài, rất ít khi gặp mặt. Cho dù có gặp mặt, phụ thân chẳng qua là liếc nhìn ta một cái, hết! Bởi vì Nhạc gia còn có thể cung cấp cho ta cái ăn cái mặc nên ta vô cùng biết ơn, ngàn vạn lần cảm tạ.

Lại nói tiếp, trong nhà này người duy nhất coi trọng ta e là chỉ có tiểu đệ, người đang cười lên lưng ta và không ngừng huy động roi thúc giục ta bò nhanh hơn một chút. Hẳn quả thật rất thông minh, học cái gì

liền thông suốt rất nhanh. Ví dụ như chuyện này đây, hần muốn học cưỡi ngựa, Nhị nương bảo rất nguy hiểm nên không cho phép, tiểu đệ rất nhanh nghĩ ra biện pháp vẹn toàn đôi bên, nhìn xem, hiện tại không phải hần đang rất cao hứng đó sao? Một chút cũng không làm cho người ta lo lắng! Ngay cả nhũ mẫu cũng thở phào, không ngừng khen hần thông minh, còn đi tìm một cái đệm đặt lên lưng ta, bảo là dùng làm yên ngựa. Đệ đệ chơi mệt nhưng vẫn luyến tiếc ta, vì thế ta thật vinh hạnh được lưu lại phòng ngủ xinh đẹp hoa lệ này lần đầu tiên. Dĩ nhiên là nằm dưới chân giường tiểu đệ, trên cổ để nguyên bộ dây cương, còn có đôi giày mang trên tay trông không khác gì một con ngựa. Đáng tiếc là bởi vì quỳ suốt một đêm nên đầu gối bị đau, ngày hôm sau không thể làm ngựa cho tiểu đệ cưỡi nữa, ta lại bị đuổi về gian phòng phủ bé nhỏ của mình. Trước khi đi, tiểu đệ còn không quên quan tâm đến cơ thể ta, sai người mang cho ta một chút cỏ khô.

Thật ngoài ý muốn, không quá vài ngày sau phụ thân trở về phủ, lần này người xuất môn chưa quá nửa tháng. Càng không ngờ là người bỗng dừng lại muốn gặp ta, mặt trời mọc hướng tây rồi chẳng? Hay là người đột nhiên nghĩ rằng nuôi ta thể này thật vô dụng, dự tính bán quách ra ngoài cho rồi? Nhưng cũng chẳng sao, ở đâu mà chẳng giống nhau. Nhờ phúc đức của tiểu đệ, ta phát hiện mình chỉ ít vẫn còn có thể làm ngựa cho người ta cưỡi, đây cũng xem như là một loại bản lĩnh.

“Người là... ách... Thanh Nhi”.

Thật không dễ dàng nha, thế nào mà lại nhớ được tên ta gọi là gì, có nên xúc động không nhỉ? Thôi quên đi, đợi xem câu tiếp theo thế nào rồi tính.

“Người cũng không còn nhỏ nữa, đã đến lúc nên học cái gì đó rồi”.

Mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn về phía người đối diện, người đang cố gắng làm cho chính mình thoát nhìn giống như phụ thân đại nhân hòa ái ấy, ta không dám tin tưởng lỗ tai của mình. Muốn ta học cái gì đó! Ý tứ gì chứ? Phụ thân muốn đầu tư vốn liếng lên người ta sao? Xem ra là muốn bán được với giá cao, coi chừng bị thâm hụt tiền vốn à nha!

Bắt đầu từ hôm đó, mỗi ngày ta đều làm ngựa cho tiểu đệ cưỡi, làm khỉ đùa giỡn, làm ghế ngồi, làm bao cát... ngoại trừ những thứ này ra thì ta còn học thư pháp, đánh đàn, hội họa, may vá,... Không sao, dĩ nhiên là ta sẽ học hết, không thể để tiền mất trắng được. Bất quá, ta vẫn muốn học một thứ gì đó đặc biệt, giống như là... giết người chẳng hạn.

Có điều... loại bản lĩnh này không có người dạy ta. Mà cũng chẳng sao, nói gì thì nói ta cũng khá thông minh, không ai dạy ta thì ta tự dạy mình. Ta lừa tiểu đệ, dụ hần sai người hầu làm ra một con bù nhìn cao bằng đầu người. Bù nhìn đem tới, hần chơi không quá vài ngày liền chán. Thừa dịp hần cao hứng, ta dụ hần đem bù nhìn kia ỉn. Ngoài ra ta còn cùng hần chơi trò “khất cái”, ta đóng vai khất cái, hần làm đại gia, cuối cùng cũng lừa được hần vài đồng tiền. Mỗi buổi tối ta dùng những đồng tiền tập luyện với bù nhìn, không biết đã có bao nhiêu buổi tối như vậy? Thời gian trôi qua... tháng ngày thanh bình của ta cũng trôi qua...

Cùng với thời gian, bù nhìn đổi thành “người vải”, “người vải” đổi thành “người gỗ”, sau khi làm hỏng vài cái “người gỗ”, ta đã mười bốn tuổi. Tiểu đệ ngày càng quan tâm thân thiết với ta, Nhị nương trước sau vẫn xem ta như không tồn tại.

Cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú, châm chúc nữ hồng, ta đều biết qua nhưng không tinh thông. Còn “người gỗ” kia, ta đã có thể đứng từ một nơi rất xa, dùng đồng tiền phóng chuẩn xác đúng vị trí ta muốn. Ta còn có thể vung tay để lại dấu vết trên “người gỗ” ở những bộ vị trọng yếu.

Ta lại nhận lệnh đến gặp phụ thân đại nhân. Lần gặp mặt trước đến nay khoảng bao lâu nhỉ? Hình như là tám năm. Không biết lần này phụ thân đại nhân còn nhớ được tên ta như lần trước không nhỉ? Chắc là có thể, dù sao tám năm qua ta đã tiêu tốn không ít tiền của người, phỏng chừng hiện tại là muốn ta báo đáp. Cũng không biết có thể bán ta với giá bao nhiêu... Ha ha ha, ta cũng muốn biết!

“Phụ thân tại thượng, nữ nhi thỉnh an phụ thân.”

Quy củ hành lễ, cung kính thỉnh an, trên mặt đeo nụ cười nhợt nhạt, thanh âm mang theo nhiều phần khiếp đảm, biểu hiện ra ngoài thần sắc tuyệt đối nhu thuận. Đây là thái độ vô cùng hoàn mỹ mà kinh nghiệm

mười bốn năm nhân sinh của ta đã đúc kết nên. Chính nhờ thái độ này mà ta không bị đệ đệ đánh chết, cũng không bị Nhị nương chú ý.

“Thanh Nhi.” Quả nhiên là nhớ tên ta, xem ra đầu tư và không đầu tư có chút khác biệt nha!

“Người không còn nhỏ nữa, ta nghe các vị sư phó nói người mỗi ngày học tập cũng không tệ lắm. Người có thể tiến bộ, phụ thân cũng an tâm.” Ba lớp mấy câu, phụ thân đại nhân dường như rất vừa lòng.

“Là các vị sư phó dốc lòng dạy dỗ, nữ nhi tài năng mới có chút thành tựu, phụ thân nhiều năm dưỡng dục vất vả, xin nhận một cái khấu đầu của nữ nhi.”

Ta nhẹ nhàng cúi đầu lại thêm thái độ kính cẩn nghe theo, biểu hiện tuyệt đối phục tùng.

“Được, nữ nhi ngoan.” Vui mừng giống như đã giúp đỡ ta một phen, không dễ dàng a, mười bốn năm mới thấy một lần.

“Qua mấy ngày nữa, phụ thân sẽ đưa người tiến cung tuyển tú, người hãy chuẩn bị cho tốt, không được cô phụ tâm huyết của phụ thân.”

Quả nhiên là đặt cược lớn a, khó trách tiền vốn bỏ ra không ít. Đúng là có khả năng sinh lời mà. Chẳng qua là... người nghĩ ta sẽ báo đáp sao? Kỳ thật, tại sao lại không mang ta bán quách cho rồi, chí ít cũng không lo không thể thu về tiền vốn lẫn tiền lời. Ta vẫn nhợt nhạt cười, hoàn toàn thuận theo, thấp giọng đáp, “Nữ nhi đã hiểu, tất nhiên sẽ không cô phụ ân đức dưỡng dục của phụ thân.”

Bắt đầu từ đó, ta chân chính sinh hoạt như một đại tiểu thư, không ít quần áo mới cùng trang sức mà ta chưa từng dám nghĩ tới liền được đưa đến, còn có một nha hoàn. Đệ đệ cũng không tìm ta gây phiền toái nữa. Nhị nương cũng bắt đầu ngẫu nhiên quan tâm đến sinh hoạt của ta, đương nhiên, nàng tuyệt đối không hy vọng ta có thể trúng tuyển. Bởi vì ta phát hiện lượng tiền vàng phụ thân cho ta chuẩn bị mang theo tiến cung qua tay nàng liền biến thành bạc vụn. Bạc thì bạc, ta cũng sẽ không ngu ngốc chạy nói lung tung. Ta còn muốn ở nơi này trụ thêm ít ngày nữa. Mà nói gì thì nói, bạc vụn này so với ta cũng đã là quá nhiều rồi. Nhớ ngày trước ta làm khát cái lừa đệ đệ cũng chỉ được vài đồng tiền đáng thương.

Ngày tốt tới, quan phủ đến nhà, phụ thân đại nhân cùng Nhị nương và đệ đệ vui vẻ đưa tiễn ta. Mang theo hành lý cùng nha hoàn kia lên xe, ta rời khỏi căn nhà suốt mười bốn năm ròng rã chưa từng bước qua cửa, ở cùng một chỗ với vài nữ hài tử đi tuyển tú lần này. Thật kỳ quái... mười bốn năm... ta hiện tại không chút lưu luyến. Nhìn những cô nương ngồi khóc bên cạnh, nước mắt lưng tròng... thật là một quang cảnh kỳ lạ. Bình thường ta chỉ khóc khi cần thiết, hoặc là khi đệ đệ muốn ta khóc sau khi đã đánh ta đến mệt mỏi, cũng có khi... hần đơn thuần chỉ muốn nghe ta khóc.

Nha hoàn kia tên gì ta cũng không nhớ rõ, căn bản cũng không cần nhớ, dù sao lúc vào cung cũng không thể mang theo nàng. Trước khi đi ta còn nghe phụ thân cùng quan sai nói thì thầm, rằng đợi đến được kinh thành sẽ mang nàng bán đi, hoặc tặng luôn cho vị quan sai kia. Ta không nói gì, bản thân ta cũng chỉ là một vật phẩm giao dịch, có tư cách gì đi quản chuyện người khác?

Đi được vài ngày, đám nữ hài tử cũng không còn khóc nữa, họ bắt đầu quen thuộc với nhau, xưng tên xưng tuổi, nói chuyện vừa ý một chút liền gọi tỷ muội. Có người hỏi, ta trả lời; bái phỏng ta, ta bái lại; gọi ta muội muội, ta liền gọi xưng hô tỷ tỷ, ngược lại thì xưng muội muội. Dù sao, người khác làm gì, ta liền bắt chước làm theo, tận lực làm cho chính mình không hấp dẫn sự chú ý của người khác, đây chính là con đường sinh tồn mà ta đã học được.

Ta không biết cuộc sống trong cung như thế nào, đoán chừng sẽ không kém hơn so với ở nhà, ít nhất còn có cơm ăn, chỉ cần ta thành thật nghe lời không hấp dẫn sự chú ý của người khác, nói không chừng còn có thể chết già trong cung không sợ bị đối.

Thật không biết là mệnh ta không tốt, hay là mệnh phụ thân đại nhân không tốt, chúng ta cứ nhiên bị... bắt cóc.

Quan sai chết, những cô nương cùng nha hoàn mang theo đều bị bắt. Mọi người đều kinh hoảng, ta cũng kinh hoảng cho có. Kỳ thật ta không biết phải hoảng gì nữa, nơi nào mà chẳng giống nhau, cùng lắm là không cần chết già mà trực tiếp đi đầu thai thôi. Bọn cường đạo cũng không tệ, ngược lại còn cho cơm ăn,

cũng không đánh không mắng, trên thực tế ta cảm thấy khá thoải mái, nói không chừng tương lai ta còn có thể làm nữ thổ phỉ.

Ta nhìn thấy vài cô nương kiều ngạo bị bọn họ cưỡng dâm, sau đó liền lẫn mất tăm hơi, nghe nói là bị bán vào kỹ viện. Trước kia ta ở nhà nghe bọn hạ nhân nói chuyện phiếm nên biết được kỹ viện là nơi chứa những nữ nhân mà nam nhân cực thích, hình như phụ thân đại nhân cũng thích đi. Tóm lại là một địa phương có thể sống được, về phần sống thế nào ta cũng không quan tâm.

Ta cũng không tránh được vận mệnh bị cưỡng gian, phải nói là “thuận gian” bởi vì ta không phản kháng. Có gì khác đâu! Dù sao nếu vào cung thì cũng là bị người đùa bỡn, ở đây thổ phỉ nhiều lắm, nói không chừng ta còn có thể thừa dịp bọn họ không chú ý mà bỏ trốn.

Rất đau, dù sao cũng là bị cưỡng dâm, nhưng tại thời điểm người đầu tiên còn thượng trên người ta thì nơi này bị công chiếm. Đám thổ phỉ mới chỉ thích tiền, vậy nên chúng ta bị bán cho bọn buôn lậu người. Tất cả đều bị phân tán hoàn toàn. Ta bị bán vào một phủ thượng “nhà cao cửa rộng” làm một nha hoàn thấp hèn. Cũng không sao, lúc ở nhà ta còn không bằng một đứa nha hoàn.

2. Chương 02

Chương 2

Ta hoàn toàn không cần thời gian để thích ứng với thân phận mới: nha đầu dưới bếp. Nơi này thật sự rất tốt, ta có thể thừa dịp người khác không chú ý mà ăn vụng, mỗi tháng còn có thể nhận vài đồng tiền tiêu vật. Ta thực thỏa mãn. Khi còn ở nhà, đến tiền tiêu vật hằng tháng ta cũng không có.

Tại nhà bếp có thể nghe ngóng được rất nhiều tin tức, vậy nên ta nhanh chóng biết được phủ đệ giàu có này là gọi là Phong gia. Lão gia ở kinh thành làm quan to, trong nhà còn có phu nhân và thiếu gia. Về phần thiếu gia, ta không nghe tường tận lắm vì khi ấy đang lén lút lấy trộm bánh bao để buổi tối đói bụng thì có mà ăn.

Sáng hôm nay mặt trời còn chưa mọc ta đã thức dậy. Bởi vì ngày hôm qua nha đầu phụ trách quét sân cáo bệnh nên ta bị sai đến làm thay công việc của nàng. Mang theo chổi và chiếc bánh bao lấy trộm ngày hôm qua, ta đi đến khoảng sân mình phụ trách. So với sân nhà ta, nơi này to lớn hơn và trồng rất nhiều loài hoa tiên diễm.

Ta cúi cúi quét sân. Vì không muốn để người khác chú ý nên ta đã đến sớm hơn một chút, định bụng sau khi quét xong thừa lúc mọi người vẫn còn chưa thức dậy liền tận dụng thời gian này mà ăn vụng bánh bao một cách công khai. Chỉ là...

“A... a... nhanh... nhanh một chút...”

A! Loại thanh âm này ta đã từng nghe qua lúc bị bọn thổ phỉ bắt cóc. Bỗng dưng nghe thấy thanh âm này tại đây, ta nghĩ... hình như ai đó đã mang kỹ nữ bên ngoài vào. Nghe nói loại nữ nhân này có thể khiến cho nam nhân cảm thấy yêu thích. Nơi này mà cũng có kỹ nữ sao? Xem ra mình đã đến quá sớm rồi, nơi này chính là sân trước phòng thiếu gia a! Nếu là người khác sẽ không dám tìm kỹ nữ vào phủ. Mà thôi... không can hệ gì tới ta. Quét rác... nghiêm chỉnh quét rác!

Tiếp tục quét rác một hồi, thanh âm kia cũng ngừng lại, sau đó là tiếng mở cửa, có người đi ra. Ta cúi đầu lảng tránh sang bên cạnh, thế nhưng người ta đã trông thấy ta.

“Thanh Nhi? Người tại sao lại đến sớm như vậy? Không phải ta bảo người một lát nữa mới đến sao?”

Thanh âm rất quen thuộc, ta ngẩng đầu nhìn lên. Đây không phải là nha hoàn phụ trách quét sân đã cáo bệnh đó sao? Nàng đầu tóc rối loạn, khóe môi vênh vào tự đắc, miệng nhai hạt dưa phun xuống khoảng sân ta đang quét, “Người cứ chịu khó, rồi ta sẽ cho người vài cái bánh bao!” Nàng nói thế có lẽ vì trông thấy trong tay ta vẫn còn nửa cái bánh bao chưa ăn hết.

“Đa tạ tỷ tỷ”, Ta không biết nàng tên gì, nhưng tốt hơn vẫn nên cung kính gọi một tiếng tỷ tỷ. Cúi đầu thì cúi đầu, đây là người mới từ giường thiếu gia leo xuống nha, ta không nên đắc tội. Cúi đầu một chút cũng không mất gì.

“Vậy người thông thả quét đi”. Nàng ta quả thật vừa lòng với thái độ của ta, phun ra một câu rồi lắc hông đi về phía ngoại viện, phía sau lưu lại một mớ vỏ hạt dưa xơ xác.

Lại phải quét thêm một lần nữa. Ta rút kinh nghiệm, lần sau phải đến đây quét vào buổi tối để tránh gặp rắc rối. Quét đã xong, ta bắt đầu tưới cây tưới cỏ. Phía sau lại nghe tiếng bước chân trong phòng đi ra, ta vội vàng né sang bên cạnh, chắc là thiếu gia rồi! Ta cân nhắc đợi hắn đi qua rồi mới tiếp tục làm việc. Chỉ là... cước bộ kia dừng lại trước mặt ta. Giọng nói tựa như vừa mới trải qua một trận đại chiến oanh liệt vang lên từ trên đỉnh đầu của ta.

“Lần sau đến trễ một chút.”, thanh âm ra lệnh khiến ta lo lắng mười phần, bất quá... cũng tốt, bộ dáng này không phải là muốn tìm ta gây phiền toái.

“Dạ”, ta nhanh chóng hành lễ, cúi đầu chăm chỉ quét... quét... quét rồi lẹ làng rời khỏi nội viện. Và đây chính là kinh nghiệm: lần sau không được đến quá sớm, có thể sẽ quấy rầy thú tính của hắn.

Ta có thêm vài cái bánh bao, chính là nha hoàn buổi sáng đã thượng trên giường thiếu gia cho ta. Nghe nói nàng tên là Thúy Nhi.

“Về sau mỗi buổi sáng người phụ trách quét sân trước phòng thiếu gia, biết chưa?”, Thúy Nhi cố tình để lộ ra vòng tay bằng vàng trước mặt ta, đoán chừng là của thiếu gia ban cho. Nàng ta không có quyền sai bảo ta làm này làm nọ, vậy nên mới phải lén lút kéo ta ra một góc, cho ta vài cái bánh bao rồi bảo ta từ nay về sau thay nàng quét tước sân mỗi buổi sáng. Mà cũng đúng... buổi sáng của nàng ta thật không rảnh a!

“Dạ, Thanh Nhi hiểu rồi!”, ta cúi đầu tiếp nhận bánh bao, kỳ thật ta cũng không cần nàng ới có bánh ăn. Ta làm việc dưới bếp, vừa chăm chỉ vừa chịu khó, trưởng bếp mụ mụ rất thích ta, muốn lấy vài cái bánh bao thật không thành vấn đề. Chỉ là ta muốn tỏ vẻ mình hoàn toàn vô hại nên đành phải cung kính nhận mấy cái bánh bao kia bằng cả hai tay.

“Người hôm nay làm tốt lắm, chỉ cần đừng để cho người ta nhìn thấy người, biết chưa? Nếu có người hỏi, người trả lời thế nào?” Thúy Nhi hiển nhiên sợ mọi người không tán thành nên có chút bận tâm.

“Thanh Nhi cái gì cũng không biết, mỗi ngày đều làm việc dưới bếp, không đi đến nơi khác”, nói như thế lẽ nào còn không hiểu ý tứ của ta? Ta đã đưa ra đáp án nàng mong muốn. Dù sao... có lẽ nàng sẽ nhanh chóng trở thành thê thiếp của thiếu gia, hoặc là bị phát hiện rồi bán ra ngoài, đến lúc đó ta cũng vẫn sẽ phải thức dậy sớm làm việc.

“Thanh Nhi, Thanh Nhi, người làm gì đó? Cúi không đủ, mau vào kho mang một ít ra đây!” Trương mụ mụ bất giác vừa trông thấy liền lôi ta đến nhà bếp làm việc. Ta vâng dạ một tiếng rồi chạy nhanh đến kho lấy củi.

Ôm củi trở lại bếp, ta một bên bỏ thêm củi vào lò, một bên nghe Trương mụ mụ lải nhải, “Người cái gì cũng tốt, rất thành thật, người khác nói gì người cũng nghe theo, có đôi khi ta thật không biết người đang nghĩ cái gì nữa.” Trương mụ mụ vừa hai tay xoay chảo vừa không ngừng giáo huấn ta. Nàng quả thật rất chiếu cố ta, sợ ta chịu thiệt.

“Không sao, nàng ta cũng tốt bụng, sợ ta đói nên cho ta vài cái bánh bao.” Nước sôi trào ra ngoài, ta vội vàng giở nắp nồi cơm lên, “Trương mụ mụ, thêm bao nhiêu nước thì đủ?”

“Đủ rồi.” Trương mụ mụ quay trở lại nhìn mực nước trong nồi, gạt đầu vừa ý, miệng tiếp tục nói, “Hừ! Ta còn không biết nha đầu dâm loạn đó sao? Hết thượng lên giường tên sai vật rồi lêu lổng với một tá nam nhân khác, thấy người có thể khi dễ nên sai người làm việc, có phải không? Nha đầu đó... năm trước còn cùng gã coi chuồng ngựa...” Trùng mắt nhìn ta nửa ngày, tựa như hy vọng ta có thể nói cho nàng đáp án. Thấy ta im lặng, giọng điệu tức giận lại vang lên, “Dù sao chính mắt ta đã trông thấy nha đầu đó lêu lổng với tên chăn ngựa, thật sự là mắt mắt, nha đầu đó hử... xa nam nhân là không chịu được!”

“Cũng không phải, vài ngày trước đó ta còn thấy nha đầu đó trốn ở góc phòng lén lút cùng gã sai vật kia làm gì không biết? Gặp ta đến liền chào hỏi, ta đây không thêm để ý a!”, Ngô thẩm đang chiền xào bên

canh cũng tiếp lời quở trách. Tiếp theo sau đó, phòng bếp tràn ngập những tin tức xoay quanh “Thúy Nhi phong lưu kí sự”.

Ta mỉm cười, không nói gì. Xem ra Thúy Nhi kia một khi bị phát hiện, chắc chắn sẽ bị tổng cổ ra khỏi cửa.

Ngày thứ hai, ta đến quét sân muộn hơn so với ngày đầu tiên, không hiểu sao vẫn nghe thấy tiếng Thúy Nhi rên rỉ. Ta tận lực quét tước thật khế, không dám làm ảnh hưởng đến thú tính của hai người bên trong. Thời điểm này vẫn còn sớm, dù đã trễ hơn theo lời thiếu gia phân phó, nhưng chắc chắn không sợ người khác phát hiện.

Cúi đầu cung tiễn Thúy Nhi lắc lư rời khỏi, ta tiếp tục làm nốt công việc của mình. Thân thể của tên thiếu gia này thật tốt, cứ cò cựa như vậy phỏng chừng nhiều tháng. Thúy Nhi có khi đến, có khi không đến, nhưng công việc quét sân mỗi sáng ta đều phải làm. Đây vốn dĩ không phải công việc của ta a!

“Ai ở bên ngoài? Tiến vào rót trà cho ta”. Thanh âm phân phó bên trong vang lên, phỏng chừng là do “làm việc” mệt mỏi nên muốn uống nước nhưng lại không muốn động tay động chân.

Ta nhìn trái nhìn phải, bốn bề vắng lặng, chính là gọi mình rồi! Ta nhanh chóng buông chổi, chạy phòng thiếu gia, trước cửa còn cọt cọt chân giẫm sạch cát đất, rót trà rồi dâng đến trước mặt hần. Trà thật nóng a, nóng đến phỏng da! Nhưng theo kinh nghiệm trước đây, ta biết mình tuyệt đối không thể vì nóng mà run tay, bằng không sẽ thảm à!

Thiếu gia tiếp nhận trà, chân mày chau lại, xem ra đúng là bị nóng rồi! Ta sợ hãi, cúi đầu càng thấp, trong lòng lo lắng bồn chồn, trăm ngàn lần không thể phạm sai lầm ở đây nha! Loại thiếu gia danh gia vọng tộc này, đối với thứ nha đầu được mua đứt như ta thì dù có bị hần đánh chết cũng chẳng ai đoái hoài.

“Người tên Thanh Nhi?” Thiếu gia thổi trà, nhàn tản đặt câu hỏi, nghe không ra là hần đang vui hay đang giận.

“Dạ”, Ta thành thật đáp lời.

“Trong khoảng thời gian này, đều là người ở bên ngoài quét tước? Ta nhớ rõ đây là công việc của Thúy Nhi, tại sao lại chuyển giao cho người?”

“Thưa thiếu gia, Thúy Nhi tỷ cáo bệnh nên ta tạm thời thay nàng quét sân”.

“Vậy sao?”

Ta không ngẩng đầu lên, nhưng lại nghe được tiếng cười cực thấp đầy vẻ bồn chồn, “Mỗi ngày người đến đây khi nào?”

“Qua canh bốn, cách canh năm hai khắc”. Haizzz... thiếu gia rất thông minh, thứ gì cũng không lọt qua đôi mắt hần.

“Vậy người đều nhìn thấy người nào ra vào nơi này sao?”

“Thưa thiếu gia, trời rất tối, hơn nữa nô tỳ lại cúi đầu quét sân nên không chú ý ai ra ai vào”, Ta nhanh chóng quỳ xuống, tranh thủ thái độ thật tốt.

“Tốt lắm, người đứng lên đi. Giúp ta thay quần áo”. Bộ dáng thiếu gia dường như đã buông tha cho ta.

“Dạ”, ta ngẩng đầu, đứng lên hầu hạ thiếu gia mặc quần áo. Chuyện này thực ra không làm khó được ta, ngày trước ta thường xuyên giúp đệ đệ thay y phục nên biết nam tử trước nên mặc gì, sau nên mặc gì. Ta nhìn trái ngoảnh phải, trông thấy trên giường có mớ quần áo liền đi đến nhặt lên, trở mắt nhìn thiếu gia “trần trụi” cứ nằm khời khời tại đó. Ta trước hết đem khổ mặc cho hần, tiếp theo là nội y, trung y rồi đến áo ngoài. Đang lúc mặc áo cho hần thì bên ngoài cửa có người bước vào.

“A, ngài đã thức rồi sao? Hay là để Thúy Nhi hầu hạ ngài mặc quần áo!” Nghe thấy Thúy Nhi nói vậy, ta liền ngừng tay, lui sang một bên, chuẩn bị ra ngoài quét rác.

“Được, vậy người tới đây”, Thiếu gia vươn cánh tay, hướng Thúy Nhi cười nhạt.

“A... ngài thật là... a... ngài đáng ghét mà...” Thanh âm Thúy Nhi đã tiến nhập chỗ không người.

Nghe thấy thanh âm trêu đùa, ta biết chính mình không nên ở lại, không khéo lại làm người khác cảm thấy chướng mắt. Lúc ta xoay người ra ngoài, Thúy Nhi liếc mắt nhìn ta, xem ra ta phải nhanh nhanh ra ngoài quét tước rồi! Hy vọng Thúy Nhi thông minh một chút, để ta bình an sống qua ngày.

Thật không biết là ai mệnh không tốt, ta cầu nguyện thì cầu nguyện, buổi tối Thúy Nhi vẫn cứ lén lút đến tìm ta, nói là cảm tạ ta không đem chuyện của nàng nói ra ngoài, còn tặng ta chiếc vòng tay bằng vàng kia. Ta phải nhận lấy, không còn cách nào khác. Nàng ta còn nhắc ta sau này cứ thay nàng quét sân. Tránh không khỏi a!

Quá canh tư, ta đến trước phòng thiếu gia quét tước, trên tay mang theo chiếc vòng vàng kia. Ai... lần này, không biết Thúy Nhi sẽ bị bán đến nơi nào? Chắc lại là kỹ viện. Mà kỹ viện thì đã sao, nghe nói nữ nhân ở nơi đó đều có ăn có mặc.

Sắp quét xong, ta thấy Thúy Nhi từ trong phòng thiếu gia bước ra ngoài. Nàng ta trông thấy ta liền quay ngược trở lại vào phòng, một lát sau đó... ta quỳ trong phòng thiếu gia. Thúy Nhi tố cáo ta trộm vòng tay của nàng.

“Người tại sao lại trộm vòng tay của Thúy Nhi?” Thiếu gia thú vị hỏi, vừa nghe qua ta liền biết hẳn không tin tưởng lời nói của Thúy Nhi.

“Bẩm thiếu gia, chiếc vòng này là nô tỳ nhặt được trong lúc quét sân, định bụng đợi đến sáng sẽ hỏi xem ai đánh mất”, ta cúi người dập đầu, cố ý đem chiếc vòng tay lộ ra ngoài. Ta không đem chuyện Thúy Nhi cho ta vòng tay nói ra.

“A, ngài nhìn xem, ăn trộm còn không chịu nhận. Vòng tay thế này... tại sao lại bảo là nhặt được chứ?”, Thúy Nhi yêu kiều ở một bên châm ngòi nổ, nhìn biểu tình trên mặt của nàng, ta chỉ có thể than thầm trong lòng: Thúy Nhi nha Thúy Nhi, người xong đời rồi!

“Được rồi, ta đã biết, người về trước, tối nay hãy trở lại đây”, ta cúi đầu, không nhìn thấy động tác của bọn họ nhưng lại nghe tiếng vải dệt cọ sát cùng thanh âm rên rỉ của Thúy Nhi. Sau đó Thúy Nhi ngoan ngoãn đi ra ngoài. Thiếu gia này... thật đáng sợ.

“Người ngẩng đầu lên”. Im lặng thật lâu sau mới nghe tiếng thiếu gia ra lệnh. Ta thành thật ngẩng đầu lên, bắt gặp thiếu gia cõi kiện áo choàng, khổ tử cũng không thêm mặt, cứ thế mà nằm trên giường. Ta lần đầu tiên nghiêm túc đánh giá bộ dáng của hắn, xem ra cũng rất được, rất phù hợp với tính cách của hắn: đẹp nhưng nguy hiểm.

“Vòng tay thật sự là người nhặt được? Tại sao lại không nói thật?”, hắn xem ra đã nắm được vấn đề.

“Bẩm thiếu gia, nô tỳ ti tiện, chỉ cầu mong được sống yên ổn mà thôi”. Chuyện này dù sao người cũng đã biết, ta cần gì đóng kịch. Mặt khác, nếu để Thúy Nhi vì thế mà la hét ầm ĩ thì ngược lại sẽ đem vạ này nháo nhào cả phủ, đến lúc đó không thể không truy cứu lai lịch chiếc vòng tay, Thúy Nhi khẳng định là xong đời, tội danh câu dẫn thiếu gia không thể tránh khỏi, nhưng nói không chừng còn có thể liên lụy đến ta. Phong gia to lớn như vậy nếu phải đối mặt với việc xấu trong nhà thì người ngoài chắc chắn sẽ được “chiếu cố” cẩn thận, làm không tốt sẽ bị bán đi lúc nào không hay. Cho dù không truy cứu, bản thân ta không khéo còn phải mang tội danh ăn trộm, đến lúc đó ngày tháng cũng không thể sống yên ổn. Ta tội tình gì đi tìm phiền phức?

“Người không sợ ta sẽ tin lời Thúy Nhi, ban cho người tội danh trộm cắp?”, thiếu gia có vẻ rất hứng thú, người thông minh thật khó chơi a! Đặc biệt cấp độ thông minh của thiếu gia này không thể coi thường, hẳn vừa rồi là cố tình đuổi Thúy Nhi đi.

“Đó là số mệnh, nô tỳ không dám ai oán. Hơn nữa thiếu gia đã nhìn thấy chiếc vòng trên tay nô tỳ”. Mà thật ra, có muốn nói ta là trộm cắp cũng chẳng sao, lúc còn sống ở nhà cũng bị người ta đánh đồng với bọn trộm cắp, ăn bám mà chẳng làm được gì a! Hơn nữa, ta đã từng muốn làm nữ thổ phỉ đó thôi. Lại nói thiếu gia thông minh nhạy bén, cái gì có thể qua mắt được hắn! Thấy ta đeo vòng tay trước mắt bàn dân thiên hạ thì hẳn phải hiểu chứ, có kẻ trộm nào to gan lớn mật đem thứ trộm cắp phơi bày lộ liễu vậy không? Phải biết là từ lúc Thúy Nhi cho ta đến giờ chưa quá vài canh giờ nha!

“Người không sợ người ta khi dễ người, lại không để ý người ta oan uổng người. Nói cho ta biết, người để ý cái gì?”

“Nô tỳ bán mình chung thân, ngay cả vấn đề sinh tử cũng không thể quản được”, xem như đây là câu trả lời thích hợp đi.

“Có ý tứ, vậy sau này đến đây hầu hạ ta đi”, một lời quyết định vận mệnh của ta. Thiếu gia ngã đầu tiếp tục ngủ.

“Dạ”, ta cúi đầu, đứng dậy ra ngoài tiếp tục quét sân. Về sau muốn trộm một cái bánh bao cũng sẽ khó khăn a!

Buổi chiều ta phụ trách chuẩn bị thức ăn cho thiếu gia. Không ngoài dự đoán, Thúy Nhi bị quản gia cho người mang khiêng ra ngoài, phỏng chừng là bị bán cho bọn buôn người. Chẳng sao cả, vận mệnh của ta cũng là nô tỳ, lấy tư cách gì thương hại hay buồn cười người khác? Thiếu gia lợi hại như vậy, không biết chừng một ngày nào đó người bị khiêng đi sẽ chính là ta. Không ai biết được!

Ta bê thức ăn đến phòng thiếu gia. Hiện tại ta đã biết nội viện của thiếu gia có rất nhiều người hầu hạ, nhưng đến buổi tối sẽ bị hắt đuổi đi hết, nhất định là không muốn để người khác biết chuyện phong lưu của hắt đây mà. Mà thôi, liên can gì đến ta, tốt nhất là đừng biết gì cả. Bí mật người khác biết càng ít càng sống lâu, đạo lý này ta thế nào lại không biết.

Từ đó về sau, ta mỗi ngày quá canh bốn đều đến quét sân, sau đó hầu hạ thiếu gia rồi giường. Đến lúc trời sáng thì những người khác sẽ đến viện làm việc, ta trở về với phận sự bình thường của mình. Thiếu gia không liếc mắt nhìn lại ta thêm lần nào nữa. Ta còn chưa ngu xuẩn đến mức muốn làm nha hoàn tâm phúc gì gì đó của hắt. Ta thở phào nhẹ nhõm, xem như mình đã thành công không để người khác chú ý. Nếu xảy ra sự tình gì với chủ tử, hoặc là sẽ bị bán đi, hoặc là rước họa vào thân, ta đây không khờ đến nỗi vì ai đó mà bán mạng.

Cuộc sống không nhìn thấy hạnh phúc một lần nữa lại bắt đầu.

3. Chương 03

Chương 3

Vì muốn đảm bảo cuộc sống hiện tại được như ý giống như khi còn ở nhà bếp, ta mỗi ngày đều ôm đồm một đồng công việc, từ giặt quần áo, quét tước... đến đổ nước tiểu, nhờ vậy mà mỗi ngày cả người đều hôi thối, người nhìn thấy cũng phải bịt mũi chạy vòng đi. Ta kinh hãi, thu hoạch ngoài ý muốn nha! Ta tha thiết muốn được khinh bỉ, vậy nên người khác mới không muốn ở cùng phòng với ta, lại càng không ai nguyện ý bước vào phòng ta một bước. Do đó, ta có thể một mình ôm trọn một giang sơn nho nhỏ, muốn làm gì thì làm. Những ngày này, đầu gối hình nộm lại một lần nữa xuất hiện trong cuộc sống của ta.

Hai tháng này là quãng thời gian hạnh phúc của ta, tâm trạng của ta theo đó cũng tốt hơn rất nhiều. Lại nói, ta đây không thèm trộm bánh bao nữa, mỗi ngày đến thời điểm đều có cơm ăn. Ta phát hiện chính bản thân mình kỳ thật không thích ăn bánh bao, trước kia là vì sợ đói bụng nên mới phải trộm bánh dự trữ mà thôi.

Bởi vì mỗi buổi sáng đều phải quét sân nên ta thường xuyên trông thấy nhiều hạng nữ nhân ra vào phòng thiếu gia. Trong số đó ngẫu nhiên cũng có một vài nha hoàn. Thật đáng tiếc, những nha hoàn đó luôn mang theo tật xấu, tưởng thiếu gia là ngọc tử có thể lừa gạt, kết quả cuối cùng đều giống như Thúy Nhi, trực tiếp bị bán ra ngoài.

Đang ăn cơm, ta nhìn thấy Tiểu Hồng bị quản gia sai người khiêng ra ngoài. Thật là may mắn cho ta a! Tiểu Hồng mấy ngày trước đã lớn tiếng la mắng ta vì ta không giúp nàng giặt quần áo. Bởi vì nàng chê ta bẩn nên không động thủ đánh ta. Lúc ấy là buổi trưa, thiếu gia đang ngủ, trong viện vô cùng tĩnh lặng, thanh âm chửi bậy của nàng có thể truyền đi thật xa. Lúc ấy hình như nàng ấy có nói “cũng không nhìn

xem ta là ai” thì phải! Haizz... căn cứ theo tính hình thiếu gia mà nói, nàng ta hô hào như vậy thì không bị bán đi mới lạ. Lại là một kinh nghiệm a!

Vào lúc trời chạng vạng tối, thiếu gia như thường lệ đuổi tất cả hạ nhân ra khỏi nội viện. Chờ những người khác tắm rửa xong, trời cũng đã tối đen như mực. Ta tắm qua nước lạnh, thay đổi quần áo sạch sẽ rồi tiếp tục tập luyện với đầu gối, những ngón tay huy động nhẹ nhàng. Việc tập luyện vốn không thể gián đoạn đó sao? Bản sự giết người cũng phải được rèn luyện thường xuyên mới được.

Hôm nay là ngày sinh nhật của phu nhân, những gia nhân trong viện đều dập đầu dưới gối phu nhân lĩnh thưởng, ta là nô tỳ hạ đẳng tự nhiên không cần đến. Thiếu gia cùng phu nhân đi dâng hương, nghe nói sẽ ở lại bên ngoài vài ngày. Chủ tử không có trong phủ, bọn hạ nhân “gà mọc đuôi tôm”, lười nhác không chịu làm việc. Ta không có ai thêm quan tâm, tự nhiên sẽ cảm thấy thoải mái vô cùng. Ta cũng lười, sau khi luyện công, ngủ một lát rồi đi quét sân. Dù sao thiếu gia cũng không có ở đây, ta nghĩ trực tiếp đến sớm một chút cũng không sao, quét xong càng sớm càng được đi ngủ sớm.

“Ai cho người đến đây giờ này?”, thanh âm của thiếu gia từ phía sau vang tới. Không xong, chẳng phải nói hấn bồi phu nhân vài ngày không hồi phủ sao? Như thế nào lại ở chỗ này? Ta vội vàng làm ra vẻ mặt kinh hoàng, xoay người cúi đầu quỳ trên mặt đất, haizz... ! Lần này không biết bị bán đi đâu, nếu cũng có thể làm nô tỳ ti tiện như hiện giờ thì tốt quá rồi!

“Bẩm thiếu gia, là nô tỳ thừa dịp ngài không có ở đây nên nghĩ quét rác sớm một chút, sau đó có thể được ngủ nhiều một chút!” Trước mặt thiếu gia tốt nhất nên nói thật, hấn rất khôn khéo, việc nhỏ nhặt cũng không thể lừa gạt. Mặc dù kết quả sẽ giống nhau là bị bán đi, nhưng nếu hấn thấy ta thành thật thì có thể miễn đánh đòn.

“Người cũng thành thật, đứng lên, đi theo ta”. Thiếu gia bước vào phòng, ta cũng nhanh chân đuổi theo.

Sau khi tiến vào phòng, thiếu gia bắt đầu cởi quần áo, một bên phân phó ta đốt đèn. Đến khi đèn sáng, áo thiếu gia cũng đã cởi gần xong. Ta thành thật đứng sang một bên chờ phân phó. Làm nhiều sai nhiều, tốt hơn cứ để hấn bảo gì làm nấy. Hấn bảo đông thì đừng đi tây, đánh chó thì đừng mắng gà, như thế nhất định sẽ an toàn. Ta phỏng chừng mình sẽ không bị bán đi. Kỳ thật, có bị bán đi cũng không sao, hấn quá thông minh, làm nha hoàn cho hấn thật là tổn hao nửa cái mạng a! Quên đi, tùy cơ ứng biến vậy!

“Còn đứng thừ ra đấy làm gì? Lại đây!” Hấn có chút không kiên nhẫn bảo ta tiến lại gần. Ta trông thấy sắc mặt của hấn hình như hơi tái, trên đầu còn rịn mồ hôi. Ta dùng tốc độ nhanh nhất lột áo hấn ra, có vết máu, dường như là ở sau lưng.

“Thiếu gia, thỉnh phân phó”, ta cúi đầu đứng sang một bên, chờ hấn sai bảo. Làm nô tỳ nhất định không được để lộ sự thông minh.

“Trong ngăn tủ có được, giúp ta bôi được”. Thiếu gia xoay người, để lộ miệng vết thương sau lưng, không sâu nhưng nhìn rất kinh khủng.

“Dạ”, ta theo lệnh thiếu gia đi tìm được, lại giúp hấn bôi được. Đúng là một nhân vật nguy hiểm mà!

“Biểu hiện của người vừa rồi rất kì quái”, phỏng chừng là vì đau nên hấn muốn nói gì đó để phân tán sự chú ý.

“Bẩm thiếu gia, nô tỳ đã làm sai điều gì?” Không có a, hấn sai gì ta làm nấy, chưa hề nói dối thì làm sao gây ra lỗi lầm chứ!

“Lúc ta cởi quần áo, người rất bình tĩnh. Ít nhất mặt cũng nên hồng một chút chứ!”. A một tiếng, xem ra thuốc này bôi vào rất rất a!

“Thiếu gia không phân phó nô tỳ đổ mặt”, đáp án này xem như là thích hợp, ta là hảo nô tài, chắc chắn sẽ không bị liên lụy.

“Loại sự tình này cũng muốn ta phân phó? Người thật đúng là hảo nô tài, không sợ ta muốn người sao? Hay là... người vẫn muốn thượng lên giường ta?”

“Nô tỳ ti tiện, loại sự tình này nô tỳ không dám nghĩ đến... cũng không nghĩ đến”, Thượng lên giường của người? Đáng sợ lắm sao? Lúc vẫn là xử nữ ta còn không để ý, huống chi là hiện tại! Chỉ là chịu đau một

chút thôi, hơn nữa, nếu hắn ta thật sự muốn làm chuyện đó thì ta có thể phản kháng?

“Nghe lời vậy sao?”, hắn quay đầu nhìn ta, trong mắt chỉ có sự châm chọc, “Cởi quần áo ra”

“Dạ, thiếu gia”, ta lùi ra phía sau hai bước, bắt đầu cởi quần áo, “Cởi đến mức nào?” Lúc ta đặt câu hỏi thật sự một chút cũng không lo lắng, hắn bị thương như vậy còn có thể “làm ăn” được gì chứ? Chỉ là muốn làm khó ta thôi! Có thể sao?

“Đến lúc ta bảo dừng thì thôi”, hắn trừng mắt chờ chê cười ta, thật là... nhiều đó mà tính cái gì!

Ta từ từ cởi bỏ áo váy, một chút do dự cũng không. Không kích động, không sợ hãi, không lùi bước, không chờ đợi. Ta phục tùng mệnh lệnh cởi quần áo, so với phụng lệnh quét sân chẳng khác gì nhau. Nếu ngay đến điểm ấy cũng không chịu đựng nổi thì ta đã sớm toi mạng trăm ngàn lần rồi, làm sao có thể sống sót đến tận bây giờ?

“Được rồi, người thật sự không thú vị, mặc vào đi”. Thiếu gia nhìn đến nửa này, phát hiện ta không có ý tứ gì mới mở miệng ngăn cản ta tiếp tục thoát ỹ.

Còn chưa nói ta hạ lưu! Ta những tưởng sẽ bị dội thêm một số câu khó nghe nữa chứ! Chính là “không thú vị”, ha ha ha, xem ra ngày tháng tiếp theo an bình rồi. Ta đem quần áo vừa cởi ra mặc trở lại, “Thiếu gia, được đã bôi xong, nếu ngài không phân phó gì nữa thì nô tỳ xin cáo lui”

“Không được phép tiết lộ chuyện này, hiểu chưa?”, hắn thuận tiện phân phó ta giữ bí mật. Kỳ thật, hắn không cần phân phó ta cũng sẽ làm thế. Thứ ta cần là tháng ngày an bình, việc gì phải rước họa vào thân.

“Về sau mỗi ngày đến đây bôi được cho ra. Đi ra đi!”

Khối lượng công việc của ta lại nhiều thêm, còn phải bôi được cho hắn. Hoàn hảo là được kia rất công hiệu, chưa đến một tháng mà vết thương đã kéo da non. Cuộc sống hạnh phúc đang vẫy gọi ta! Trong lúc bôi được cho thiếu gia ta nghĩ đến một chuyện, có lẽ bản thân mình nên tiết kiệm một ít, phòng khi có chuyện thì có ngân lượng mà dùng. Lại phải mua một bộ thủ tiễn, loại mỏng manh một chút để có thể giấu trong tay áo hoặc bên hông. Xem ra cần tốn nhiều tiền đây!

“Thiếu gia, vết thương đã kết vảy, ngày mai vẫn phải thượng được sao?” Ta thu thập chai lọ linh khính, cung kính báo cho hắn biết. Xem như ta đoán không sai, trừ lần đầu tiên hắn làm khó ta, những ngày sau đó cơ bản đều bình bình an an mà trôi qua.

“Miệng của người xem ra cũng kín”, hắn nheo mắt nhìn thẳng ra, phỏng chừng rất vừa lòng với những biểu hiện gần đây của ta. Trong phủ từ trên xuống dưới không ai biết hắn bị thương, ngay cả phu nhân cũng không biết, “Đây là thưởng cho người”. Thiếu gia đứng lên mặc quần áo, ném một cây trầm xuống dưới chân ta rồi nói, “Nhớ kỹ, không để người khác nhìn thấy”.

“Đa tạ thiếu gia ban cho”, ta quỳ xuống nhặt cây trầm cho vào ngực áo rồi cung kính lui ra.

4. Chương 04

Chương 4

Tháng ngày sống trong phủ cũng không tệ. Ta bị bán mình chung thân, không thể chạy trốn, một khi chạy trốn mà bị tóm lại chắc chắn sẽ bị trừng phạt rất nặng.

Thiếu gia rõ ràng là đang thử ta, thưởng cho ta một cây trầm đáng giá như vậy lại không cho nói với người khác. Nhưng vạn nhất tương lai hắn xảy ra cơ sự gì, ta khẳng định cũng sẽ bị liên lụy nha! Hắn bởi vì không muốn người phát hiện nên sẽ chối bay chối biến, khi đó ta bị gán tội trộm cắp trăm vàng, không ai dám đắc tội với thiếu gia mà ra mặt làm chứng rằng ta oan khuất. Phạm nhân trộm cắp, hoặc là bị đưa lên quan phủ, hoặc là bị đánh chết. Phải có biện pháp gì chứ? Làm sao để có thể phạm lỗi vừa đủ để bán đi nhưng lại không bị đánh chết? Ta có thể phá hư cái này cái nọ, nếu vậy thì nhiều nhất là bị đánh một

chút chứ không bị bán đi, mục đích cũng không đạt được. Ta đi đi lại lại trong phòng, mãi vẫn không nghĩ ra được biện pháp tốt. Quên đi, thêm một thời gian nữa biết đâu sẽ tìm được phương pháp. Cũng may là thiếu gia chỉ muốn quan sát ta nên phỏng chừng sẽ không phiền hà gì đến ta trong thời gian tới. Nếu may mắn, nói không chừng hẳn sẽ quên mất ta.

“Bên ngoài, tiến vào”, chính vào thời điểm ta đang quét rác, thanh âm của thiếu gia từ trong phòng truyền đến, còn có tiếng khóc thút thít.

“Thiếu gia”, ta đứng một bên chờ đợi, xem như không nhìn thấy cảnh xuân quang tươi đẹp trên giường, hai người không mặc quần áo gì cũng không có gì hay ho để nhìn ngó.

“Người, lên đây”, Ngón tay thiếu gia chỉ vào ta, rồi lại chỉ vào nữ nhân đang khóc lóc trên giường, “Người, lên!”

“Dạ”, ta cởi giày leo lên giường, đúng là... muốn trốn cũng không trốn được. Bất quá, bản thân ta thấy chuyện này cũng không xấu xa gì, nữ nhân đã phá thân xử nữ thì còn lo lắng gì nữa. Ta trông thấy Trần Châu, nha hoàn đang vừa khóc vừa mặc quần áo dưới giường. Haiz... nàng và ta là hai nha đầu vào phủ cùng lúc với nhau, nàng đã từng thượng lên giường thiếu gia vài lần nên có chút kiêu căng ngạo mạn. Không biết hôm nay đã xảy ra sự tình gì khiến hẳn tức giận! A, đừng nghĩ đến, không phải chuyện của ta.

Lúc Trần Châu rời đi, ánh mắt oán hận kia làm cho ta không rét mà run. Chuyện thị phi này thật là vô lý, ta vô tội mà!

Đau đớn rồi cuộc cũng trôi qua, thiếu gia thưởng ta vòng tay bằng vàng, chính là vật trước kia đã thưởng cho Thúy Nhi. Đúng là có duyên mà. Ta lê lét một thân thương tích trở về phòng, tên thiếu gia này đúng là không ăn kiêng, người nào cũng có thể thượng.

Ta đem vòng tay cất giấu cẩn thận, cái này cũng không thể để bị phát hiện. Tình huống hiện tại bất đồng, ta bị thiếu gia bắt “thượng giường” như vậy phỏng chừng sẽ không chú ý đến ta nữa. Chỉ cần ta nỗ lực làm nô tỳ ti tiện, tháng ngày yên ổn có thể đảm bảo được. Nhưng dù sao ta cảm thấy thiếu gia hôm nay thật kỳ quái, dường như là quá... nhanh, so với bọn thổ phỉ lúc cường bạo ta còn nhanh hơn, hơn nữa trong mắt toàn là tơ máu. Lúc ta bị thổ phỉ cưỡng hiếp quá nặng nên không nhìn rõ bộ dáng của người khi “hành sự” loại chuyện này trông như thế nào, nhưng ta vẫn cảm thấy thiếu gia có điểm không đúng. Hơn nữa, hẳn thông minh như vậy, nếu chỉ muốn làm phiền ta thì sẽ không hao tổn tâm tư bày ra sự tình “chấn gối” này. Haizz... ! Ta mặc kệ!

Ta tiếp tục công việc của mình, thiếu gia quả nhiên không tìm đến ta gây phiền toái, ta một lần nữa hoàn toàn bị xem nhẹ. Ách... cũng không tính là hoàn toàn, ít nhất Trần Châu vẫn nhớ rõ ta. Thấy thiếu gia không còn quan tâm đến ta, thái độ của Trần Châu bắt đầu thay đổi. Nước sôi trong tay nàng “không cẩn thận” hắt lên người ta, quần áo ta vừa giặt xong toàn bộ đều bị nàng làm vấy bẩn, lúc ăn cơm “vô tình” đổ bỏ phần của ta, trong quần áo giặt tẩy “tình cờ” có ngân châm... Vốn nghĩ nàng phát tiết một thời gian sẽ buông tay, chỉ là... sau vài ngày, nàng không những không buông tay mà còn làm trầm trọng vấn đề. Cứ như vậy, thái độ “chiếu cố đặc biệt” của nàng đối với ta đã thu hút sự chú ý của mọi người. Những nha đầu khác thấy ta có thể khi dễ được nên bắt đầu “chiếu cố” đến. Ta không sợ bị khi dễ, chỉ là... bị nhiều người tập trung chú ý như vậy, tháng ngày bình ổn của ta sẽ thế nào đây! Xem ra...

Ta kính cẩn phục vụ Trần Châu kiêu ngạo, xem nàng như chủ tử mà hầu hạ, nước sôi ngân châm ta cũng chịu đựng, thậm chí còn quỳ xuống đất mang hài cho nàng. Nhìn nàng tươi cười đắc ý, ta biết đã đến lúc hành động.

Thật vất vả đợi cho Trần Châu hầu hạ thiếu gia ngủ xong, thừa dịp nàng đi ngang qua, ta bỗng nhiên loạng choạng đứng không vững rồi dẫm một cái thật mạnh lên chân nàng. Thói quen thật sự vô cùng đáng sợ, Trần Châu ngày thường đã luyện thành thói quen đánh mắng ta không kiêng nể gì, nay nàng đang tức điên lên nên liền quên mất mình đang ở nơi nào. Tiếng quát mắng vang lên cao... rất cao! Ta vô tình làm nàng chú ý đến cây chổi trên tay mình, thế là từ mắng chửi biến thành đánh đập. Ta thành thật ngồi xuống chịu đòn, đợi nàng hùng hùng hổ hổ đánh mắng xong rồi rời đi, ta đứng lên tiếp tục quét rác. Thật sự rất đau a! Bất quá vẫn còn nằm trong giới hạn có thể chịu đựng được, cũng may... đây là lần cuối cùng rồi!

Còn chưa tới giữa trưa, Trần Châu đã bị quản gia kéo ra ngoài. Nàng vừa khóc la vừa không chịu rời đi,

kêu gào muốn gặp thiếu gia. Ta vùng trộm nhìn nàng, không ngờ nàng lại có phản ứng này. Nữ nhân kia tại thời điểm thiếu gia nghỉ ngơi trong viện mà lên tiếng mắng chửi, đó là phạm vào điều kiêng kỵ của hắn. Trần Châu, đừng trách ta độc ác, người không vì mình trời chu đất diệt! Ta than thầm một tiếng, cúi đầu tiếp tục làm việc. Tháng ngày an ổn đã trở lại.

“Bên ngoài, tiến vào”, thanh âm ma quỷ lại vang lên, Haizzz!

“Thiếu gia”, Ta cúi đầu đi vào phòng, đứng ở bên giường. Nói thật ra, lần này ta có chút sợ hãi. Trước đó mỗi ngày ta đều được Trần Châu “chiếu cố”, sau đó lại còn bị nàng ta đánh ột trận, trên người toàn là thương tích, ta không biết chính mình còn có khả năng chịu đựng được sự chà đạp của thiếu gia không nữa. Ta còn chưa muốn chết.

“Ta nhớ rõ người gọi là Thanh Nhi”, lời nói này không có ý trào phúng, đơn giản chỉ là mở đầu một câu chuyện phiếm.

“Bẩm thiếu gia, nô tỳ tên là Thanh Nhi”, ta khấn trương, nói chuyện phiếm tuyệt đối là tín hiệu nguy hiểm.

“Ta nghe nói người thường bị Trần Châu ngược đãi?”, câu hỏi là đây, khẳng định cũng là đây.

“Bẩm thiếu gia, là nô tỳ tay chân vùng vằng!” Ta thầm kêu không tốt. Thế nào lại không nghĩ đến, tên thiếu gia này bình thường không hỏi chuyện trong phủ, nhưng sự tình lớn nhỏ đều không qua khỏi mắt hắn. Ta bày mưu lập kế với Trần châu nhưng lại làm bại lộ chính mình.

“Vậy sao? Ta lại nghe nói nàng cố ý tìm người gây phiền toái?”, ánh mắt thiếu gia nheo lại, thật... đáng sợ.

“Nô tỳ là nha đầu hạ đẳng, chuyện này cũng không tính là gì”, không thể dối được hắn thì nói thật, đi một bước tính một bước.

“Nàng ta tùy tiện là vì đã thượng qua giường ta, người cũng từng thượng qua, tại sao lại không nói?”, Lời nói của hắn ý tứ hàm xúc rõ ràng.

“Nô tỳ không dám phạm húy, chỉ mong ngày tháng bình an!”, nếu sớm biết thiếu gia luôn chú ý động tĩnh thế này, ta sẽ không làm thế. Đúng là thất sách.

“Lại là tháng ngày bình an?” Nghe thấy ta nói thế hắn liền nở nụ cười, nhưng ý cười không chạm đáy mắt, “Đây chính là điều người muốn?”

“Bẩm thiếu gia, đây là mong muốn của nô tỳ”, ta thật cự có chút bất an, hắn muốn làm gì?

“Vậy sao?”, sắc mặt thiếu gia đột nhiên thay đổi, “Sắp đặt làm cho Trần Châu phạm húy cũng là điều người muốn? Tưởng ta không biết sao?”

“Nô tỳ nhất thời hồ đồ, cầu thiếu gia khai ân”, trước mặt thiếu gia, vẻ mặt kinh hoàng cũng chưa dùng lần nào, vậy nên ta vội vàng quỳ xuống nhận tội, để ý thanh âm trong lời nói của thiếu gia. Lần này... có thể vượt qua hay không?

“Muốn ta khai ân? Có thể”, trong ánh mắt hắn tất cả đều là tính kế, ta biết tháng ngày yên lành của mình đã chấm dứt rồi, “Ta cho người hai con đường. Một là ở đây mỗi ngày hầu hạ ta ngủ, ngẫu nhiên còn muốn người hầu hạ người khác ngủ. Từ hôm nay trở đi, người chính là nữ kỹ trong phủ ta. Hai là muốn người thay ta làm việc, ta có thể đảm bảo, trừ phi người chính mình nguyện ý, không ai có thể động đến đầu ngón tay của người. Thế nào, người chọn đi”

Đây là để ta chọn sao? Người trực tiếp hạ mệnh lệnh có gì khác nhau? Một cái bị người trực tiếp chặt đầu, một cái bị người đùa chết, cái nào tốt hơn? Thiếu gia làm việc bí ẩn, có thể nói là hoạt động thập phần mờ ám, theo lý không cần tìm đến một nha đầu giúp việc như ta. Cho dù ta kín miệng lại có chút thông minh, nhưng hắn cũng không nên mạo hiểm a! Lần trước hắn bị thương, lại sớm đi tối về, ta đánh hơi thấy mùi nguy hiểm. Được rồi, đây là cơ hội tốt, ta đánh cược một phen.

“Nô tỳ chọn con đường thứ hai”, ta đã suy nghĩ cẩn thận nên không do dự chọn con đường thứ hai, “Chuyện thiếu gia muốn nô tỳ làm chắc hẳn không phải chuyện tầm thường, vậy... nô tỳ có thể đưa ra một thỉnh cầu không?”, lời cần nói đã nói, ta không cần ngại trang nét mặt nữa, cứ thẳng thắn mà đề nghị.

“Người nói xem”, hắn thoạt nhìn rất hứng thú muốn biết ta sẽ đưa ra dạng yêu cầu gì.

“Nô tỳ nguyện ý vì thiếu gia cống hiến một năm, trong một năm này, nô tỳ nguyện ý làm tất cả những gì thiếu gia sai bảo. Nhưng thiếu gia có thể đem khế ước bán mình chung thân của nô tỳ đổi thành khế ước bán mình một năm?”. Nếu hần chấp nhận, có thể xem như ta đã biết bí mật của hần, về sau khi mọi việc đã kết thúc, có khả năng ta sẽ bị giết người diệt khẩu, “Nô tỳ rất thận trọng, đến lúc đó nô tỳ nguyện ý đi thật xa, vĩnh viễn không xuất hiện trước mắt thiếu gia nữa”. Đó cũng xem như là điều kiện, nếu đến lúc đó hần lật lọng, ta sẽ cao bay xa chạy. Về phần có chạy thoát hay không, còn phải xem thiên ý, chung quy đây cũng là một cơ hội.

“Yêu cầu cũng không hà khắc”, thiếu gia suy nghĩ một hồi mới nói, ta để ý thấy ánh mắt của hần chợt lóe sáng, hần trầm ngâm thêm một lúc lâu sau hần mới nói tiếp, “Ta vốn dĩ chỉ muốn người làm người đưa tin, nhưng nếu người đã đưa ra yêu cầu như thế, vậy cũng nên cho ta xem người có đáng giá như vậy không! Người nói xem, người có bản sự gì có thể đem một năm đổi lấy cả đời?”

Ta biết, ván cược này mình đã thắng, ta cố không để lộ nụ cười. Lần đầu tiên, ta giương mắt nhìn thẳng thiếu gia. Quả là một gương mặt tuấn mỹ nguy hiểm, ta vừa theo dõi ánh mắt của hần vừa động thủ. Đồng tiền trong tay áo vô thanh vô tức lướt tới chiếc bàn kê ở góc phòng, trên bàn có cành hoa mẫu đơn. Những cánh hoa rơi lả tả xuống đất không sót một cánh.

“Ta sẽ giết người, đủ chưa?”

Thiếu gia nhìn ta. Ta biết, cuộc sống mới của mình đã bắt đầu. Vì tự do, ta sẽ cố gắng sống sót.

5. Chương 05

Chương 5

Sau khi trở thành thị thiếp của Dật Dương (hần nói đây là thân phận mới của ta, cho nên ở trước mặt người khác phải gọi hần là Dật Dương) ta dọn đến sống ở biệt viện này. Ta có sân riêng, có tượng gỗ mới tinh, hơn nữa cũng không cần dùng đồng tiền xuất thủ nữa mà đổi thành đôi “chỉ đao” màu bạc. Đây là loại vũ khí ta đã từng tha thiết mơ ước, vừa gọn nhẹ vừa dễ dàng che giấu.

“Thanh phu nhân, thiếu gia cho gọi. Đi theo ta”, nha hoàn Diệp Nhi đến đúng lúc ta định luyện tập, giọng nói của nàng khinh thường rõ ràng.

“Được rồi”. Ta thu chỉ đao, nhanh chóng đuổi theo bước chân của Diệp Nhi. Không thể trách nàng ta, thị thiếp bị thất sủng đôi khi còn không bằng a đầu chuyên hầu hạ bên người chủ nhân a! Ta đến nơi này đã hơn một tháng, thiếu gia cũng không đến tìm ta thêm lần nào.

Đi theo Diệp Nhi đến bên ngoài thư phòng thiếu gia, nàng bữu môi bảo ta tự mình đi vào. Ta khom người cúi chào một cái, xem như cảm ơn nàng đã dẫn đường, tất cả đều vì tương lai sau này nên ta không muốn đắc tội với ai. Một năm sau đó... như thế nào vẫn còn chưa biết được.

Bước vào thư phòng, gặp thiếu gia đang ngồi đằng kia không biết đang suy nghĩ cái gì, ta nhìn quanh bốn phía xác định không có người mới mở miệng lấy thân phận nô tỳ thỉnh an, “Thiếu gia, ngài tìm nô tỳ có việc gì phân phó?”. Thời điểm không có người thì không cần giả vờ nữa, cứ lấy quan hệ chủ tớ mà đối xử.

Thiếu gia nhìn ta nửa ngày mới nhàn nhạt nói, “Nghe nói người gần đây quả thực im lặng, hơn một tháng ngay cả viện môn cũng chưa bước qua” Trên mặt thiếu gia nhìn không ra cảm xúc, nhưng chỉ câu nói đầu tiên này đã để lộ rất nhiều tin tức.

“Ngài không phân phó, nô tỳ không dám vọng động”. Hần luôn luôn giám thị ta, xem ra quãng thời gian thử thách trước khi sử dụng đã chấm dứt. Ta cung kính đáp lời, dĩ nhiên biết thiếu gia không dễ dàng tin tưởng ta hoàn toàn, lại muốn kiểm tra định lực của ta sao? Đáng tiếc, không ra khỏi cửa và định lực vốn dĩ không quan hệ, ta thật sự muốn đi cũng không có chỗ để đi, hơn nữa, đây cũng không phải thời điểm bỏ trốn.

“Được rồi”, dường như vừa lòng với thái độ của ta nên hắn gật đầu nói, “Đi chuẩn bị một chút, buổi tối ta mang người xuất môn”.

“Dạ, nô tỳ cáo lui”, xem ra đã đến lúc dừng ta rồi. Ta rời khỏi thư phòng đến nơi ở của mình.

Ta vốn không phải là thị thiếp thật sự nên bình thường vẫn mặc quần áo vải thô, không trang sức trang điểm gì cả. Về phần hắn muốn ta làm chuyện gì bản thân ta cũng không cần để ý, hắn bảo sao thì làm vậy, sớm muộn gì cũng phải giết người. Cũng may đến thời điểm thích hợp thiếu gia cho người mang đến chỗ ta một rương lớn chứa quần áo trang sức linh tinh gì đó. Nhưng thứ này... không thể không dùng a!

Một thân áo váy màu vàng nhạt, chỉ dao giấu trong tay áo, ta tùy ý búi tóc đơn giản, trang điểm sơ qua gương mặt, đợi đúng thời gian thiếu gia phân phó mới rời khỏi biệt viện. Hắn đã ngồi đợi sẵn trong xe ngựa, người hầu ra dấu bảo ta cùng leo lên. Vậy nên ta thành thật lên xe, đón thấy ánh mắt hắn vẫn như trước không nhìn rõ cảm xúc. Hắn khẩn trương gì chứ, hay là vẫn chưa quyết định xong có nên dùng ta hay không?

Bên trong xe thật rộng rãi, ta đương nhiên không ngốc đến nỗi nghĩ mình có thể ngồi ngang hàng với thiếu gia. Vậy nên ta quỳ gối dưới chân hắn, cúi đầu đợi hắn ra mệnh lệnh.

Rất kỳ quái, tại sao hắn vẫn im lặng, giống như đang cân nhắc điều gì, thật lâu sau mới nghe thấy mệnh lệnh lạnh nhạt của hắn, “Hôm nay chúng ta đi gặp hai người, một người họ Hoàng, một người họ Triệu. Nhiệm vụ của ngươi là xử lý gã họ Triệu, không được lưu lại dấu vết. Hiểu chưa?”

“Dạ”, ta nhẹ giọng đáp lại, vì không muốn phát sinh sai lầm nên ta phải hỏi chi tiết rõ ràng, “Ý tứ của thiếu gia chính là chỉ cần không để người khác nhận ra cái chết của hắn có liên quan đến chúng ta phải không? Có thể dùng sắc dụ không?” Nếu không thì việc quái gì lại bảo ta trang điểm thành thế này. Trên đầu chữ sắc có một thanh đao a! Ta biết chính mình nhìn không tẻ, nếu không phụ thân sẽ không hao tâm tổn trí đưa ta đi tuyển phi. Ha ha ha, chỉ là hắn mất cả chì lẫn chài rồi!

“Tùy ngươi” Bỗng nhiên ta có cảm giác thiếu gia không nghĩ đến phương pháp giết người này, trong giọng nói của hắn chỉ thấy sự khinh bỉ, “Ngươi nghĩ mình rất xinh đẹp sao?”. Hắn lắc đầu ta tựa như gia súc, “Nhớ kỹ nhiệm vụ của người, đừng thượng lên giường người ta và cũng đừng quên mình sống là vì cái gì.”

“Dạ, nô tỳ nhớ kỹ”, ta không ngu xuẩn mà giãy dụa, điểm nhục nhã này đối với ta mà nói thật không đáng nhắc tới.

Cần thận nhìn chằm chằm mắt của ta thật lâu, phòng chừng không nhìn thấy nét xấu hổ, giận dữ hay khuất nhục nên hắn cảm thấy không thú vị. Hắn buông bàn tay đang giam cầm đầu ta, ra lệnh bảo ta quỳ sang một góc. Cuối cùng cũng có thể an tĩnh, dù sao ta vẫn có chút khấn trương... đây là lần đầu tiên ta phải giết người mà!

Không khí trong xe thật nặng nề, thiếu gia suy nghĩ chuyện của hắn, ta tận lực trấn tĩnh hơi thở. Đây là lần đầu tiên làm nhiệm vụ, vạn nhất thất thủ chính là vĩnh viễn không siêu sinh. Ta chậm rãi nhắm mắt lại, vĩnh viễn không siêu sinh so với hiện tại... khác nhau sao?

Khoảng khắc cùng thiếu gia bước lên hoa thuyền ta tự nhiên trở thành một thị thiếp “hàng thật giá thật”. Hơi thấp đầu nép sau lưng thiếu gia, ta đưa khước mắt nhìn quanh, trăm mị ngàn kiều. Bọn họ vì muốn đem ta tiến cung nên đã tận tâm giúp ta bồi đắp bản sự câu dẫn hoàng đế, biến ta trở thành một báu vật hại nước hại dân.

Họ Triệu kia thấy thiếu gia đến liền lập tức đứng lên, bọn họ hai người vẫn an lẫn nhau.

“Đây là Thanh Nhi, là thị thiếp ta mới mua được”, thiếu gia cùng gã họ Triệu kia sau khi khách khí một phen liền lấy tay chỉ chỉ ta nói, “Tổn của ta không ít bạc nha!”, Thiếu gia cười thật tuần lãng, bộ dáng ăn chơi trác táng đến vô cùng. Nếu không phải ta biết hắn lâu như vậy, chỉ sợ cũng là sẽ bị bộ dáng hiện tại của hắn lừa gạt. “Còn không lại đây vẫn an Triệu công tử.” Đây là muốn cho ta cơ hội câu dẫn hắn đây mà!

Uyển chuyển mềm mại tiến lên, ta nhẹ nhàng nghiêng người hành lễ, làm cho thanh âm của mình vừa có vẻ ngọt ngào, vừa vô cùng dụ dỗ, “Thanh Nhi vẫn an Triệu công tử”. Ta nâng tay làm như vô tình vén lọn tóc rũ xuống mi mắt, thoáng cúi đầu để lộ ra chiếc cổ trắng ngần như tuyết, ngón tay hoàn mỹ tạo độ cong

thích hợp, mái tóc đen bóng xõa xuống cánh tay trắng ngần nhũn nhặn càng tạo hiệu quả thị giác. Nhìn bộ dạng kinh diễm của tên họ Triệu kia thì biết, ta bước đầu câu dẫn thành công.

“Không cần khách khí, không cần khách khí.” Triệu công tử thân thủ có chút thất thố muốn đỡ ta, lại cảm thấy như vậy không thích hợp nên kịp thời thu hồi ý đồ, cười cười nói nói với thiếu gia, “Dật Dương huynh diễm phúc không tệ a, thật sự là cực phẩm giai nhân nha!” Hắn nói chuyện nhưng khóe mắt đảo quanh trên người ta.

“Cực phẩm giai nhân gì thế?” Một thanh âm rất dễ nghe từ bên ngoài truyền đến, ta đoán chắc người đến chính là một đại nhân vật, bởi vì thiếu gia cùng tên họ Triệu đều đứng dậy trịnh trọng nghênh đón hắn. Đó là một vị công tử toàn thân toát lên khí chất tôn quý, trường bào tinh tế, phổng chừng đây chính là Hoàng công tử. Ta khom người đứng phía sau thiếu gia, bởi vì nhân vật này không phải là mục tiêu nên ta tự động cho qua, sự chú ý trước sau vẫn tập trung trên người gã họ Triệu.

Ba người nói gì ta cũng không chú ý lắng nghe, ta trước sau vẫn làm bộ dáng “chim yến nhỏ” nép vào người thiếu gia. Ta lưu ý hành động của Triệu công tử, vào thời điểm hắn nhìn về hướng này ta liền bày ra bộ dáng lưu luyến ai oán, sóng mắt phiêu dạt một bên. Sư phụ đã dạy, thuật câu dẫn inh nhất chính là cực tuyệt. Ta muốn hắn vừa phải suy nghĩ đến ta vừa phát sinh cảm giác lo ngại cảm đoán trong lòng, chỉ tại thời điểm yêu đương vụng trộm giết hắn mới không bị người hoài nghi. Có ai nghe nói một người trong lúc vụng trộm thê thiếp của kẻ khác lại còn để tâm đến người bên ngoài không?

Ta tập trung tất cả tâm tư đưa mắt với Triệu công tử, thân thể lại tựa vào lòng thiếu gia phóng xuất hết thấy phong tình. Ta một mặt dây dưa với thiếu gia, một mặt lại đem ánh mắt câu dẫn họ Triệu. Nói thẳng ra, thiếu gia chính là công cụ để ta quyến rũ mục tiêu. Liếc mắt, cúi đầu, thì thầm, nhíu mày,... ta dây dưa thân thể thiếu gia để khơi gợi dục vọng của Triệu công tử. Ta đột nhiên nhận ra mình thập phần am hiểu loại sự tình như thế này nha! Ánh mắt của gã họ Triệu kia càng ngày càng không thể rời khỏi ta, về mặt cũng ngày càng dâm dăng ngả ngớn. Haizzz... hắn chết chắc rồi!

Ta nghe thấy thiếu gia cùng Triệu – Hoàng hai vị công tử nói phải ra ngoài làm gì đó. Cơ hội tới! Ta ngã nhào vào lòng thiếu gia làm nũng, “Dật Dương nha, ta uống hơi nhiều nên đầu cảm thấy choáng váng, sợ là không đi được”. Ta vỗ nhẹ vào trán làm ra bộ dáng say rượu mà ôm lấy cổ thiếu gia, khóe mắt đảo qua Triệu công tử. Ta thổi nhẹ vào tai thiếu gia, nhưng ta biết, luồng hơi thở này đang dâm xuyên qua dục vọng của Triệu công tử. Bỗng dưng ta liên tưởng đến vuốt mèo, vì nó quá cong nên sẽ không làm da bị tổn thương, chỉ là xôn xao khó nhịn một chút thôi.

“Vậy người ở lại đây nghỉ ngơi một chút đi, chờ chúng ta xong việc lại đến đón người”, Thiếu gia nhanh nhanh kéo ta sang một bên, cứ như thể ta là thị thiếp hắn vô cùng sủng ái. Ta rất vừa lòng với biểu hiện của thiếu gia, tại thời khắc mấu chốt biết điều để ta lưu lại.

“Có nên lưu lại vài thị vệ không? Để phu nhân nghỉ lại đây một mình hình như không tốt lắm”, thanh âm dễ nghe, chính là Hoàng công tử.

Cái tên họ Hoàng bị ta xem nhẹ này giờ bỗng dưng xen vào, muốn phái người đến bảo hộ ta. Thật sự là trở tay không kịp a! Bất quá đúng thời điểm này thiếu gia lại thay ta nghĩ biện pháp, dù sao... người muốn lấy mạng Triệu công tử không phải là ta mà là hắn a!

“Không cần, không cần, chỉ là một tiểu thiếp thôi, không cần đa sự như vậy. Chúng ta đi mau, bằng không sẽ không được chiêm ngưỡng phong thái của Thủy cô nương”. Hắn từng bước lùi kéo Hoàng – Triệu hai vị công tử đi ra ngoài. Trước khi rời khỏi, ánh mắt thiếu gia nhìn ta rất kỳ quái.

Ta gác nghiêng đầu lên bàn, thật lâu sau cũng không nhúc nhích, lâu đến độ ta tưởng chính bản thân mình đang ngủ. Bên ngoài bỗng có động tĩnh, hoàn hảo ta trước sau vẫn không nhúc nhích, bằng không đã lộ tẩy rồi! Nghe thấy âm thanh quần áo cọ sát sột soạt, ta hé mắt nhìn qua cánh tay. Quả nhiên, đồng quần áo rơi trên nền chính là của Triệu công tử! Ta ổn định tinh thần, tiếp tục giả vờ say rượu.

Cuối cùng một bàn tay chạm vào vai ta. Đôi mắt kia dục vọng đang bốc lên hừng hực, khuôn mặt dâm mê. Ta giả vờ say sưa hôn dỗi rên rĩ, “Công tử a...”, chỉ đạo trên tay đã sẵn sàng. Ngân quang lóe lên, một sinh mệnh trong nháy mắt bị ta tước quyền được sống.

Lần đầu tiên giết người nhưng biểu hiện của ta không ngờ lại bình tĩnh đến vậy. Nhìn thi thể của Triệu công tử, ta kinh ngạc phát hiện nguyên lai động tác quá nhanh, vũ khí lại quá sắc bén nên miệng vết thương một lúc sau mới bắt đầu đổ máu. Ta có đủ thời gian đem áo hăn bịt chặt miệng vết thương, không áu chảy tràn ra rồi lôi hăn ném xuống sông. Chờ hết thấy mọi việc đã xử lý xong, ta ngồi bệt xuống ghế, hiện tại mới bắt đầu cảm thấy sợ hãi. Dạ dày xáo trộn, ta ghé vào mạn thuyền nôn thốc nôn tháo, dường như muốn đem tất cả những gì có trong dạ dày tống hết ra ngoài. Ta vô thanh vô tức áp chế cảm xúc, cũng may ở đây không có người, bằng không họ sẽ nhìn thấy trên mặt ta... nhoe nhoẹt nước mắt.

Đến khi ta quay trở lại biệt viện của mình, sắc trời đã dần sáng tỏ. Ta cúi đầu đẩy mạnh cửa, hiện tại ta chỉ muốn được tắm rửa thật sạch, ta không muốn lưu lại bất cứ thứ gì trên người mình. Hy vọng có thể ngủ một giấc ngon lành! Ai biết được, nói không chừng họ Triệu kia sẽ đến tìm ra đòi đền mạng.

“Không nghĩ người đứng là trời sinh làm sát nhân!” Thanh âm tuyệt đối không nên xuất hiện lúc này bỗng dừng... xuất hiện. Ta rất nhanh thu dọn sắc mặt, bình tĩnh nhìn thiếu gia đang ngồi trên giường, “Rất nhanh gọn, thi thể xử lý cũng rất thích hợp. Người đáng được thưởng.”

“Đa tạ thiếu gia”, xem ra hăn vẫn âm thầm phái người giám thị ta. Cũng tốt, thích thì cứ giám thị đi!

“Lại đây”, hăn ngoắc tay bảo ta tiến đến, bộ dáng của hăn thoát nhìn vô cùng tà ác nhưng cũng thật cổ quái. Dường như trong lòng hăn có gì đó không được hài lòng.

“Dạ”, ta kính cẩn nghe theo, tiến đến quỳ gối dưới chân hăn. Việc người phân phó ta đều làm theo, còn không hài lòng cái gì nữa?

“Biểu hiện hôm nay của người tốt lắm, so với kỹ nữ trong kỹ viện còn phong tình hơn nhiều. Người ở nơi này lâu như vậy không được gần nam nhân, chịu không nổi rồi sao?”, hăn dùng tay nâng đầu ta lên làm cho ta không thể không đối diện với ánh mắt của hăn. Ta không hiểu cảm xúc bên trong đôi mắt kia, “Lần sau, nếu đến thời điểm người cần nam nhân thì có thể nói với ta một tiếng, nếu lúc đó tâm tình ta tốt, có thể cho phép người thượng lên giường ta một lần nữa.”

“Dạ, nô tỳ đã biết, đa tạ thiếu gia”, lúc nào hăn cũng nói chuyện khó nghe như vậy sao? Đáng tiếc, đối với ta đều vô dụng.

“Tiện nữ, người ngay cả một chút cảm giác xấu hổ cũng không có sao?”, hăn đột nhiên gia tăng lực đạo làm ta đau, thiếu gia dường như đang nổi giận.

“Dạ, lần sau nô tỳ sẽ nhớ xấu hổ”, muốn giãy dụa cũng khó vậy nên ta cung kính vâng lời, trả lời một cách lưu loát rõ ràng. Thật buồn cười, việc gì ta phải cảm thấy xấu hổ, cả cái mạng nhỏ này cũng nằm trong tay người rồi! Đương nhiên lời này ta sẽ không nói ra, nếu hăn yêu cầu ta xấu hổ, vậy thì cứ đổ mặt một chút là xong. Chỉ là, ta có chút thắc mắc, “Thỉnh thiếu gia chỉ dạy, nô tỳ nên cảm thấy xấu hổ trước khi giết người hay sau khi giết người?”

“Người...”, thiếu gia phần nộ chỉ vào ta, “Vô sỉ”. Hăn chán ghét nhìn ta một cái rồi đứng dậy bỏ đi.

Ta nhẹ nhàng thở phào, ngồi phịch xuống giường, thiếu gia này thật khó hầu hạ a! Bất quá, bây giờ ta có thể ngủ được rồi. Thật quá mệt mỏi, vừa đặt lưng xuống giường ta liền lập tức mê man. Trong giấc mộng họ Triệu thật sự đến đòi mạng. Giấy dụa, bối rối, khóc lóc... thật thần kỳ, ta cảm nhận rõ ràng mình đang nằm mơ. Ở trong mộng ta yên tâm bật khóc, khóc òa ra, nguyên nhân tại sao mình khóc thì không rõ ràng lắm, dù sao ta cứ việc khóc một trận cho thống khoái!

6. Chương 06

Chương 6

Thời điểm tỉnh lại, ta phát hiện trong phòng mình có một bàn thức ăn thơm phức. Tối hôm qua ăn được bao nhiêu đã nôn ra bấy nhiêu nên bây giờ quả thật rất đói. Ta nghĩ đây chính là thiếu gia ban thưởng, rất

thực tế nha!

Cứ như vậy, ta lần đầu tiên nhận ra mình có thể giết người.

Ta liều mạng tắm rửa, ra sức dùng nước cọ sát thân thể. Bao nhiêu nước đổ xuống người cũng không đủ sạch, ta lạnh cóng, ướt đầm toàn thân đứng trong sân. Chỉ đao trong tay không ngừng lưu lại vết tích trên thân người gỗ.

“Người hối hận sao? Hay là bất mãn?”, Thanh âm thiếu gia truyền đến từ phía sau, vào thời điểm hần lên tiếng ta thu lại chỉ đao.

“Nô tỳ không dám, chỉ muốn luyện tập cho nhuần nhuyễn thủ thuật mà thôi”. Hối hận, dường như không phải, ta chỉ cảm thấy ghê tởm. Bất mãn, loại cảm xúc này quả thật chưa từng ném qua.

Ta cảm giác thiếu gia đang bước lại gần, rất gần, thanh âm nhỏ nhẹ bên tai, “Vậy à? Có đúng vậy không? Ta còn nghĩ người mượn cơ hội để phát tiết gì đó chứ? Hay là... người đem người gỗ kia trở thành ta, người muốn giết ta?”

Giết người? Trước mắt giết người ta chẳng được gì cả, lại còn mang đến phiền toái, ta không ngốc như vậy. Bất quá, một năm sau thì khó nói, “Thiếu gia minh giám, nô tỳ tuyệt đối không có ý này, chỉ đơn giản là tập luyện thôi”.

“Phải không? Tại sao không chọn lúc nào khác mà lại chọn lúc này?” Thời điểm thiếu gia nói chuyện, hần đem đầu đặt lên vai ta, đầu lưỡi đảo quanh trên cổ ta, thái độ biến đổi bất định, “Ngọt? Tại sao vậy? Người tắm bằng tổ yến sao?”

“Nô tỳ đáng chết làm vỡ bát tổ yến, thỉnh thiếu gia trách phạt”, ta thấp giọng thỉnh tội, chùng nào thiếu gia còn chưa buông tay thì ta tốt nhất đừng nhúc nhích. Hơi nóng từ thân thể hần truyền đến ta, bất giác cả người ta cứng đờ.

“Còn bát súp nữa, người cũng đánh vỡ sao?”, chiếc lưỡi chậm rãi kéo lên vành tai, lời nói của thiếu gia mơ hồ không rõ, nhưng cuối cùng ta vẫn hiểu được hần muốn nói gì. Chỉ là... giọng nói của hần có phần thờ ơ.

“Nô tỳ đáng chết”, vẫn là đừng giải thích, mọi hành động của ta đều bị giám thị, ta làm gì hần đã biết.

“Nghe nói mấy ngày nay người có nam nhân mới, thế nào? Hiện tại đã bắt đầu cảm thấy sợ hãi?”, giọng điệu trào phúng, thiếu gia thật thích chế giễu người, “Mấy ngày nay ngủ có ngon giấc không? Có vài thứ dù có đóng cửa cũng không ngăn được, hần không tới tìm người sao?”

“Nô tỳ ti tiện, làm sao có người đến tìm nô tỳ?”, có tìm thì cũng đến tìm người, huống hồ nếu người nọ thực sự tìm đến thì bất quá ta sẽ sợ chết khiếp, lúc đó cả hần và ta đều là quỷ, ai sợ ai? Lúc hần còn là người ta còn không sợ, lại sợ quỷ sao?

“Không sai, có một nô tài ngay cả quỷ cũng không sợ, ta làm chủ nhân nên cao hứng hay nên lo lắng?”

“Nô tỳ ngu dốt, không dám phỏng đoán tâm tư của chủ nhân”, ta cố gắng ổn định hơi thở đáp lời.

Không biết là vì câu trả lời của ta làm cho hần cảm thấy buồn cười, hay là hần cảm thấy sảng khoái mà cười, dù sao lần này thiếu gia cũng cười ra tiếng, bất quá trong tiếng cười vẫn mang theo âm lạnh, “Người lần trước làm rất tốt, ta nói sẽ thưởng cho người. Nói nói xem, người muốn cái gì?”

Ta muốn khế ước bán mình, người chịu giao ra sao?, “Cám ơn thiếu gian, đây là trách nhiệm, nô tỳ không dám cầu thưởng”.

“Nếu ta nhất định phải thưởng thì sao?” Thiếu gia buông tay ra, không ôm ta nữa bước đến trước mặt, áp lực vô hình đè lên ta.

Ta quỳ xuống nói, “Thiếu gia thưởng gì đều là phúc của nô tỳ, nô tỳ lĩnh thưởng.”

“Hảo nô tài.” Miệng thì khen nhưng tay lại mạnh mẽ kéo tóc của ta về phía trước, bắt ta ngẩng cao đầu, hần bỗng nhiên cười lạnh, “Nên thưởng người cái gì đây? Hay là thưởng cho người thượng lên giường ta, thế nào?”. Hần hiển nhiên đang tức giận, cơ mặt vặn vẹo.

Cái này cũng gọi là ban thưởng sao? Nhớ hai lần cùng nam nhân trải qua chuyện đó, ta cảm thấy run rẩy cả người. Thật sự rất đau! Hắn không thể ban thưởng cái gì tầm thường một chút sao, ví dụ như kim ngân, trân châu, nếu không thì một con rối gỗ mới cũng tốt a! Đương nhiên, ta nghĩ lời này không nên nói ra, vô luận thế nào cũng phải sống qua một năm này. Tóc ta bị kéo nên không thể cúi đầu, vậy nên ta đành phải cung kính đáp lời, “Nô tỳ tạ thưởng.” Người này hỉ nô vô thường, tốt nhất vẫn nên hỏi rõ ràng một chút, “Thiếu gia có cần nô tỳ tắm qua không? Nô tỳ sợ làm bẩn thân thể của thiếu gia”.

“Vậy tắm một chút đi”, hắn càng lúc càng tức giận, vì sao chứ?

Ta thật không rõ mình đã đắc tội thiếu gia lúc nào. Theo lý mà nói, ta không làm gì sai, mặc dù không thích cũng không đến mức chán ghét như vậy chứ! Quên đi, muốn chán ghét thì cứ chán ghét, ta nhịn.

Ta đã chuẩn bị xong dụng cụ tắm rửa, lại nhìn thấy thiếu gia tựa nửa người trên giường, đôi mắt tự tiếu phi tiếu, hắn hoàn toàn không có ý định ra ngoài. Ta cởi áo váy trước mặt hắn rồi tiến vào bồn tắm. Nghĩ đến một màn tra tấn đằng chờ đợi, ta thoáng rung mình. Ta cẩn thận tắm sạch toàn thân mới bước ra, quỳ dưới chân thiếu gia. Ta tưởng tượng mình là con rối gỗ bên ngoài kia, tâm trí bình tĩnh hơn rất nhiều.

Thiếu gia này giờ không nói gì, chỉ chăm chăm nhìn ta, hiện tại mới lên tiếng, “Người làm bộ dáng thẹn thùng xem”.

“Dạ”, ta nhớ lại yếu lĩnh sư phụ đã dạy trước kia, quan trọng là mặt phải đỏ lên một chút, “Thiếu gia, vậy đã được chưa?”

Ta quỳ trên mặt đất khá lâu vẫn không nghe thấy thiếu gia nói gì, ta cảm giác ánh mắt của hắn vẫn dừng lại trên người mình. Haizz... ! Chắc là thất bại rồi. Cũng tốt, phạt quỳ thì quỳ, cũng không biết bị phạt bao lâu, lần sau ta phải lén lút kê một chiếc gối mới được.

“Người rốt cuộc đã có bao nhiêu nam nhân? Nhiều đến nỗi ngay cả vẻ mặt thẹn thùng cũng phải ngụy trang? Ngày ấy phóng đăng cũng là ngụy trang? Bộ dáng chân chính của ngươi là gì?”, thanh âm của thiếu gia nghe không rõ hỉ giận.

“Bẩm thiếu gia, nô tỳ trước khi bị bán đến đây đã rơi vào tay thổ phi, vốn sẽ phải hầu hạ rất nhiều người, nhưng bởi vì người thứ nhất còn chưa tận hứng thì nơi đó đã bị công chiếm. Sau đó nô tỳ hầu hạ thiếu gia, trước sau tổng cộng hai nam nhân”, ta thành thật trả lời câu hỏi của thiếu gia, tận lực làm mình có vẻ cung kính, “Nô tỳ là kẻ hầu hạ, thuận theo chủ tử là bổn phận. Về phần bộ dáng nguyên bản của bản thân, nô tỳ cũng không rõ mình ra dạng gì. Sau một năm được thiếu gia ban thưởng tự do, đến lúc đó có thể nô tỳ sẽ rõ... cũng không biết chừng”.

“Tàn hoa bại liễu”, Thiếu gia đứng lên, sau đó bỏ ra ngoài. Đến trước cửa hắn còn dừng lại, tàn nhẫn nói, “Họ Triệu kia là người tội ác tày trời, chết thì chết, có nhớ nam nhân cũng không cần nhớ hắn.”

Ta xoay người đối mặt thiếu gia dập đầu, nhìn hắn như vậy phỏng chừng hôm nay ta có thể tránh được một hồi đau đớn, “Dạ, tiền thiếu gia”

Ta nhìn thiếu gia đẩy cửa nghiêng người đi ra ngoài, đợi một lát, xác định hắn sẽ không trở lại ta mới thở dài một hơi trầm tĩnh lại. Hôm nay thật sự may mắn. Ta vui sướng phát hiện nguyên lai việc bản thân từng đến chỗ bọn thổ phi hóa ra còn có lợi thế này, thiếu gia vừa nghe liền lập tức chán ghét, không làm cho ta đau đớn. Thật sự là Tái ông mất ngựa! Lần sau nếu gặp lại tình huống như thế này, ta đã biết nên làm thế nào. Cứ việc nói bản thân đã từng hầu hạ qua rất nhiều thổ phi! Dù sao, thanh danh gì đó ta cũng không cần.

Sau khi mặc xong quần áo, ta lại hăng hái luyện tập với con rối gỗ. Từ khi nghe nói họ Triệu kia chết chưa hết tội, ta cảm thấy thoải mái hơn, buổi tối cũng không gặp ác mộng. Ta thật sự có tiềm chất làm sát thủ.

Ngày hôm sau, thiếu gia sai người đến truyền lời, bảo ta không được mặc quần áo vải thô, không được làm việc như nha hoàn. Hắn còn phái vài nha hoàn đến đây hầu hạ ta, nói rằng ta dù sao cũng là thị thiếp nên phải có bộ dáng thị thiếp. Ta phát hiện sắc mặt Diệp Nhi hồng hào hơn, thức ăn mỗi bữa so với trước kia cũng ngon hơn rất nhiều. Thiếu gia và phụ thân rất giống nhau, một khi phát hiện ta có giá trị lợi dụng liền không tiếc tiền. Cũng tốt, công cụ cũng cần thường xuyên lau chùi mà!

Không phải ngày nào cũng có người cần giết, vậy nên những ngày tiếp theo ta an tâm luyện tập trong phòng. Thiếu gia thường xuyên đến đây giám sát, ý đồ thâm chọc thủ thuật của ta. Mặc xác hắn. Nói gì thì nói, cũng phải tạ ơn đám thổ phỉ đó, thiếu gia chê ta bẩn nên không yêu cầu ta hầu hạ hắn ngủ. Đây quả thật là kinh hỉ ngoài ý muốn.

“Người không muốn mặc quần áo sao? Muốn câu dẫn ta nên cởi sạch mới đúng.” Thiếu gia cau mày, đem toàn bộ chân ghét viết hết lên mặt.

“Dạ”, gió thu đã đến, phòng ta có thêm nhiều quần áo nhưng... ta đau lòng a! Quần áo này thật đắt tiền, ta vốn giữ lại để sau này bán đi a!

“Cho người nhiều trang sức như vậy tại sao lại không mang? Ai sai người bày ra bộ dáng đáng thương?”, hắn trách cứ tóc ta buông xả không đính bất cứ thứ gì lên đó, đúng là hung dữ.

“Dạ”, ta trở về phòng lục tìm mấy cây trầm. Mớ đồ vật leng keng lỉnh kỉnh này chỉ có mỗi tác dụng cản trở việc luyện tập của ta.

“Uống hết bát súp này, ai nhờ người làm ra bộ mặt người chết, người muốn ếm ai?”

“Dạ”, ta tiếp nhận bát súp uống cho bằng hết, sau đó đưa trở lại cho nha hoàn bên cạnh. Thật là, lãng phí a! Đem súp này đổi thành tiền thì tốt biết bao, sau này bỏ trốn cũng cần tiền mà!

“Về sau chỉ luyện tập buổi sáng, buổi tối không được luyện, người tưởng ngã bệnh có thể trốn tránh nhiệm vụ sao?”

“Dạ”, Vớ vẩn, không luyện tập đến lúc đó thất thủ thì làm sao bây giờ? Người rơi đầu không phải là người mà là ta đây nè!

“Về sau trước mặt người khác phải gọi ta bằng tên, bằng không sẽ khiến người khác phát hiện, phá hư kế hoạch của ta”.

“Dạ”

“Về sau dù tại thời điểm không có người cũng không được phép xưng hô nô tỳ, bộ dạng nô tài nhìn thật ghê tởm.”

“Dạ”

“Về sau... ..”

“Dạ”

Thiếu gia không ngừng yêu cầu này nọ, ta bình tĩnh vượt qua.

7. Chương 07

Chương 7

Ngày qua ngày, mặt trời mọc rồi lại lặn, nhiệm vụ tiếp theo rốt cục cũng đến. Ta ngồi trong kiệu, tay ôm một gói hàng khá nặng. Lúc xuất môn, thiếu gia cẩn thận đưa cho ta gói hàng này và nói rõ là nó rất quan trọng. Biết nhiều bí mật nhất định sẽ sống không lâu, vậy nên ta không thèm liếc mắt đến nó một lần. Ta ôm gói hàng leo lên kiệu, nơi nhận nó ắt hẳn cũng không tốt lành gì.

Kiệu dừng lại trước một khách điểm, ta vén rèm nhìn hai chữ “Phúc Lai” trên bảng hiệu, đúng nơi này rồi. Ta từ cửa sau đi xuyên qua đại sảnh, dọc theo hành lang hậu viện đến một căn phòng có treo chữ “Thiên”. Sau khi nhớ lại toàn bộ lời dặn của thiếu gia, ta đưa tay gõ ám hiệu lên cửa phòng. Hai nhanh một chậm, liên tục như vậy ba lượt.

Đúng dự kiến, cửa phòng mở ra, một nam nhân trung niên xuất hiện trước cửa. Động tác mở cửa của hắn vừa nhanh vừa gấp gáp. Hắn nhìn ta, đôi mắt thành khẩn, khóe môi tươi cười không giấu được một tia hưng phấn. Ta cảm thấy nơi này rất lạnh, tựa như tiết trời lúc tuyết tan.

Ta lui một bước ra phía sau, khom lưng hành lễ, “Nô tỳ là Thanh Nhi xin bái kiến Triệu công tử, công tử vạn phúc”. Chiều theo lý, hắn phải ở trong phòng ho khan một tiếng rồi mới ra lệnh cho ta tiến vào, tại sao lại vội vã đích thân ra mở cửa?

“Thanh cô nương không cần đa lễ”, hắn ngậy người đáp lễ, khi hắn nói chuyện, ta chú ý về mặt của hắn tựa như dân đồ bác đang đặt cược một ván lớn. Lúc trước ta từng thấy bọn hạ nhân tụ tập đánh bạc, chính là bộ dáng này đây. Ha ha ha, vận khí của ta không tệ nha, xuất hành liền gặp chuyện không ổn rồi.

Hắn không có khả năng biết ta đang suy nghĩ điều gì, vậy nên trong khi hắn nói chuyện thì ta âm thầm cân nhắc, “Công tử nhà người sai người đến trao đồ vật, đúng không?”, hắn vừa nói vừa thuận tay chìa ra nhận đồ. Vội vàng nhỉ?

“Dạ”, ta gật đầu đáp lời đồng thời hướng mắt nhìn vào bên trong phòng. Vì cửa mở nên ta có thể thấy bên trong phòng có một cái bàn, trên bàn vô cùng sạch sẽ và trống rỗng. Ta cúi đầu kính cẩn nói với nam nhân trung niên, “Công tử, nô tỳ được chủ nhân phân phó đến trao hàng, chỉ là sự thể trọng đại, xin công tử cho phép nô tỳ được vào phòng trình bày”.

“Được, được, tất nhiên rồi”, hắn vội vàng ứng lời, nép người để ta bước vào.

“Đa tạ công tử”, ta cân nhắc bước qua cửa, nhưng chỉ ngừng lại sau ngạch cửa không tiến sâu vào, “Nô tỳ đứng đây là được rồi”.

Ta động thủ, dùng chỉ đao lướt nhanh qua cổ nam nhân. Trong nháy mắt, ánh mắt hắn chớp động, thi thể còn mang theo nụ cười. Hiên nhiên, hắn chết không thống khổ chút nào.

Loại sự tình giết người như thế này chỉ cần vượt qua lần đầu tiên, những lần sau liền dễ dàng hơn rất nhiều. Lúc này, ta không hề có chút cảm giác nào.

Giết người thật dễ dàng, vấn đề khó khăn là nên xử lý thi thể này thế nào đây. Làm không tốt sẽ gặp phiền toái. Hiện tại là ban ngày, ta không đủ can đảm vác xác người ra ngoài. Trước tiên nên giấu ở đâu đó, đợi trời tối sẽ xử lý nó sau. Ta đánh giá xung quanh căn phòng một lượt, ánh mắt tập trung xuống dưới gầm giường. Ta thừa dịp miệng vết thương vẫn còn chưa đổ máu liền đem chăn cuộn thi thể lại, sau đó đạp nó lặn vào trong gầm giường. Ngoài ý muốn, dưới gầm giường còn có một người bị trói gô đang đóng chiêm.

Ta không nói gì, một mặt lôi người bị trói ra, một mặt đẩy mạnh thi thể vào. Đợi đến khi hết thấy mọi việc đều sắp đặt thỏa đáng ta mới rút mảnh vải trong miệng người nọ ra. Khi nhìn rõ mặt hắn, ta phát hiện mình biết người này. Chính là Hoàng công tử trên thuyền hôm nọ.

Kỳ quái, tại sao hắn lại ở chỗ này? Ám hiệu là dùng để liên lạc giữa hai người không quen biết, nhưng Hoàng công tử này ta đã gặp qua mà! Ta không vội cởi trói cho hắn mà đem hắn tựa vào chân giường, ta khách khí hỏi, “Nô tỳ bái kiến công tử, đã khiến công tử sợ hãi. Ngài tại sao lại ở nơi này?”. Lúc ta nói chuyện, chỉ đao đã sẵn sàng trên tay. Chỉ cần hắn nói một câu không đúng, dưới giường sẽ có không chỉ một thi thể. Dù sao cũng đã giấu giếm, giấu một cái hay hai cái cũng không thành vấn đề.

Dường như hắn không để ý bản thân mình đang bị trói, cũng không lập tức đưa ra yêu cầu cởi trói. Hắn cẩn thận cao thấp đánh giá ta một phen, cứ vậy thật lâu, xem ra hắn đã tin tưởng ta không dễ dàng cởi trói, vậy nên hắn mới bắt đầu dè dặt nói, “Ám hiệu gõ cửa là hai nhanh một chậm, chờ ta ho khan một tiếng người mới tự mình mở cửa bước vào”, hắn đã nhìn thấu nghi ngờ của ta nên không trả lời, cứ nhiên đem ám hiệu lặp lại một lần, sau đó mới cười khổ nói, “Vốn dĩ ta sẽ không tự mình đến, chẳng qua đột nhiên có việc nên mới tiện đường ghé qua. Không ngờ chính mình lại bị ám toán. Sao rồi? Hiện tại có thể cởi trói cho ta chưa? Thanh Nhi.” Thanh âm hai chữ cuối cùng rất nặng.

Ám hiệu đúng rồi, xem ra hắn chính là người ta muốn tìm. Ta lặng lẽ thu hồi chỉ đao, tiến lên cởi trói cho hắn. Thừa dịp hắn đứng lên tự mình tháo nốt dây trói, ta nhanh chóng quỳ xuống nói, “Do tình thế bất buộc, thỉnh công tử tha thứ cho tội bất kính của nô tỳ”.

“Được rồi, đứng lên đi. Sự tình trọng đại, người cẩn thận như vậy rất tốt. Cũng may hôm nay người cẩn thận, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng”, hần hàm ý bảo ta đứng lên, hậu quả sẽ không truy cứu nữa. Hần tự mình chỉnh trang lại y phục, sau đó mới ngồi xuống giường hỏi, “Người vừa rồi tuy rằng võ công không cao, nhưng lại là cao thủ dụng độc, ngay cả ta cũng bị trúng bẫy, suýt chút nữa đã bị giết. Ta nhìn người không giống bộ dáng của người có võ công, người làm sao giết được hần?”

“Bẩm công tử, nô tỳ chỉ thừa dịp hần không chuẩn bị mà đắc thủ thôi”, kể lể nhiều cũng vô ích.

Hần nhìn ra ta không muốn nói nhiều nên đổi đề tài, “Thanh Nhi, người làm sao phát hiện người này có vấn đề?”

“Vì ám hiệu của hần không đúng”, Kỳ thật người này sơ hở chồng chất. Trước nói hần sai ám hiệu, sau phải nói hần không giỏi ngụ ý trang thần sắc. Lại thêm vấn đề hần không phủ nhận mình họ Triệu, đây là tên họ ta bịa đặt hoàn toàn. Mà cho dù hần quả thật là họ Triệu thì khi nhìn đảo qua căn phòng ta phát hiện nơi này quá sạch sẽ. Một căn phòng trong khách điểm đến cả bộ tách trà cũng không có sao? Điều tối quan trọng chính là thà giết lầm hơn bỏ sót, nếu có trách cũng chỉ trách hần đã dùng sai ám hiệu, ta không giết hần thì hần sẽ giết ta a! Bất quá, những nghi vấn này ta nhất định không nói ra. Hiện tại tính mạng của ta nhỏ như con kiến, bộc lộ khả năng quan sát của mình chẳng hay ho gì.

Nghe ta nói xong, hần gật đầu khen ngợi, vấn đề này cũng không tiếp tục dây dưa. Đột nhiên, hần nhớ ra thân phận của ta, “Ta nhớ rõ người chính là thị thiếp của Phong thiếu gia”, nói tới đây, hần bỗng nở nụ cười, “Tên Diên Tử này, ta biết hần đời nào chịu thu nhận thị thiếp, nguyên lai người là người rất hữu dụng, khó trách...”

Người hữu dụng? Phải nói là vật hữu dụng mới đúng. Hãy còn mười tháng lễ hai mươi mốt ngày nữa, trong khoảng thời gian này, ta tốt nhất đừng làm người mới có thể sống sót a! Việc đã xong, ta nên sớm cáo từ để tránh đêm dài lắm mộng. Ta đem gói hàng trong tay cung kính dâng lên, “Công tử, đây là vật thiếu gia phân phó nô tỳ mang đến. Thời gian không còn sớm, nếu không còn chuyện gì thì nô tỳ xin phép cáo lui, nô tỳ nên trở về báo cáo kết quả lên chủ tử”.

Khi hần tiếp nhận gói hàng, đôi mắt quét nhanh qua dấu niêm phong. Thật may mắn, thiếu gia không tín nhiệm ta đâu. Mà cũng tốt thôi, tránh cho ta can thiệp quá sâu vào hoạt động của bọn họ. Thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện.

Sau khi xác định gói hàng không bị mở qua, nét vui mừng trên mặt hần làm ta run sợ, “Đừng vội, ta còn chút chuyện muốn hỏi người”, hần đem gói hàng đặt bên cạnh, tựa nửa người vào thành giường rồi nhìn ta một hồi.

“Thỉnh công tử chỉ dạy, nô tỳ biết gì sẽ thưa rõ”, ta thật sự cái gì cũng không biết, muốn hỏi thì hỏi đi.

“Lần trước tên họ Triệu kia là người xử lý? Ngày đó người đã giả vờ say rượu để câu dẫn hần mắc mưu?”, hần hỏi xong thần nhiên chờ đợi, tựa như muốn xác định điều gì... hay nói hần đang hy vọng điều gì.

Ách! Vấn đề này... ta phải trả lời thế nào đây!? Cân nhắc một hồi, chi bằng ta cứ thừa nhận cho rồi, dù sao hần cũng đã biết chuyện ta giết người. Hần cùng thiếu gia xem ra là đồng hội đồng thuyền, chắc sẽ không vì tên họ Triệu kia đến tìm ta báo thù a!

“Dạ”

“Người làm thế nào?”, hần mỉm cười, ngữ khí nhu hòa phảng phất giống như khi Vương đại nương hỏi xem ta đã ăn vụng cái gì.

“Là dùng vật này”, ta xòe lòng bàn tay cho hần xem chỉ đao. Muốn che giấu cũng vô ích, người này cũng thiếu gia có quan hệ mật thiết, nếu hần trực tiếp hỏi, thiếu gia sẽ không thay ta giữ bí mật đâu. Kỳ quái, không hiểu sao ta thấy thiếu gia và những người bên cạnh hần mỗi khi cười lên đều thật đáng sợ.

Nhìn chỉ đao trong tay ta, hần khẽ kéo tay áo ta lại để nhìn cho rõ, “Người luôn mang theo sao?”, hần sờ nhẹ vào chỉ đao, “Sẽ không bị thương chứ?”

“Sẽ không”, người không để ta đi sao? Ngồi phía trên thi thể người khác nói chuyện thú vị lắm sao?

Hắn không nghiên cứu chỉ đạo của ta nữa mà chuyển đề tài với tốc độ kinh người, “Người hôm nay đã cứu mạng ta, vậy phải có thưởng. Người nói đi, người muốn gì?”. Hắn vừa nói vừa chăm chú quan sát ta.

“Là công tử có hồng phúc, nô tỳ không dám nhận thưởng, đây là bổn phận của nô tỳ”, để hắn ban thưởng chỉ phiền toái thêm mà thôi.

“Người muốn gì cứ việc nói ra”, hắn có vẻ thành khẩn, “Vàng bạc châu báu không thành vấn đề, hay là...”, hắn ngừng lại, sau một hồi do dự mới nói nốt lời dang dở, “hay là người muốn điều đặc biệt gì đó, cứ việc mở miệng”.

Làm gì sâu xa đến thế a? Ta không cần suy nghĩ, trực tiếp quỳ xuống nói, “Bất luận công tử thưởng cái gì nô tỳ cũng nhận, nô tỳ tạ thưởng”.

“Không đặc biệt muốn thứ gì sao?”, hắn cố chấp cúi đầu nhìn ta mà hỏi.

Hắn còn muốn dây dưa vấn đề này thêm bao lâu? Chi bằng ta nói đại thứ gì đó để rời khỏi đây sớm một chút. Ta cúi đầu, quyết định thực tế một chút, “Nô tỳ muốn tiền”. Tiền, chính xác là ta cần tiền. Về sau muốn chạy trốn cũng hữu ích.

“Người thiếu tiền?”, hắn có chút kinh ngạc, sau đó cười khẩy, “Người xác định mình cần tiền?”

Vô nghĩa! Ta có tiền thì còn quỳ gối ở đây làm gì? Bất quá, ta quả thật không cần tiền tiêu, quần áo thức ăn trang sức thiếu gia cung cấp đầy đủ. Dĩ nhiên, nếu có thêm tiền thì ta cũng không chê nhiều. Hơn nữa, trừ tiền ra, ta còn cần hắn cho ta cái gì nữa? Tự do? Khiến người chê cười rồi!

“Người cần bao nhiêu?”, trong lời nói của hắn có mất mát, có khinh bỉ làm người khác cảm thấy xấu hổ. Đáng tiếc, ta không xấu hổ.

“Một trăm lượng”, ta muốn nói một ngàn lượng, nhưng ta thật sự không biết cái mạng của hắn có đáng giá đến thế không. Ý tứ, đây tuyệt đối là ý tứ!

“Đây là một ngàn lượng, người cầm lấy rồi sớm trở về đi”, sự khinh thường chán ghét càng lộ ra rõ ràng. Hắn lấy ra tờ ngân phiếu một ngàn lượng, còn chưa đợi ta tiếp nhận đã buông tay. Tờ giấy mỏng manh bay xuống. Cảm xúc con người biến hóa nhanh thật.

Ta nhặt tờ ngân phiếu trước mặt bỏ vào trong áo, sau đó dập đầu nói lời cảm tạ, “Đa tạ công tử ban cho, nô tỳ cáo lui”. Thật không dễ dàng nha, nhận thưởng một lần phải dập đầu vài lần!

Ta tổng kết kinh nghiệm lần này, thấy chết mà không cứu mới là vương đạo.

8. Chương 08

Chương 8

Ta rốt cục đã may mắn thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, Hoàng công tử không lưu ta lại. Trên thực tế, ta nghĩ nếu mình còn không mau chóng rút lui chắc hẳn sẽ tống cổ ta ra khỏi cửa. Một ngàn lượng bạc và sự chán ghét từ đồng bọn của thiếu gia, chuyện này đáng giá. Hy vọng hắn nhiều chuyện một chút, đem sự tình ngày hôm nay kể lại cho thiếu gia nghe, biết đâu hắn sẽ càng ghét ta hơn. Ha ha ha, nói không chừng cuộc sống hạnh phúc ở xa tí ngoài vũ trụ kia đang quay trở lại.

Hy vọng thì luôn tốt đẹp nhưng sự thật lại luôn tàn khốc, xuân thu mộng đẹp của ta khéo dài không bao lâu. Lão thiên quả nhiên đã phát hiện ra ta đang hạnh phúc ở chỗ này nên không hài lòng.

Hai ngày này ta nghe bọn nha đầu trong phủ thì thầm to nhỏ, nói là trong phủ có khách đến thăm, nghe đâu là một vị Hoàng công tử phong lưu tuấn mỹ, ôn hòa đôn hậu, đối nhân rất khách khí hiền hòa. Ta vừa nghe thấy liền đoán chừng đó chính là vị Hoàng công tử kia. Không gặp mới tốt, gặp mặt không khéo lại nảy sinh phiền toái nên ta tận lực né tránh. Mấy ngày kế tiếp, ta ngay cả cửa phòng cũng không bước chân qua.

Những ngày hòa bình trôi qua, ta luyện tập với con rối gỗ lúc mặt trời còn chưa mọc, lúc này mọi người cơ bản vẫn còn say ngủ. Trong viện phủ không có ai, quả thật rất yên tĩnh, đây là khoảng thời gian luyện công tốt nhất. Mỗi lúc luyện công như vậy, thế giới xung quanh chỉ còn lại ta và con rối gỗ, tĩnh lặng nhưng vô cùng tuyệt vời.

“Thanh Nhi”, thanh âm từ phía sau truyền đến, mặc dù không lớn nhưng thời gian hạnh phúc của ta đã tuyên bố chấm dứt.

Kỳ quái, thiếu gia có việc gì lại đến đây sớm như vậy? Quá sớm là đằng khác. Ta vội vàng thu hồi chỉ đạo, xoay người cúi đầu quỳ gối hành lễ, “Dật Dương”. Không còn cách nào khác, chính thiếu gia đã yêu cầu ta gọi thẳng tên của hắn dù trước mặt có hay không có người ngoài.

“Thanh Nhi, nên nhìn kỹ xem ta là ai mới thi lễ chứ”, thanh âm buồn cười, “Vài ngày trước mới cứu người, giờ đã quên ta nhanh như vậy sao?”

Ách! Không phải thiếu gia, vậy là ai?! Ta sai rồi, thiếu gia làm sao lại đến sớm như vậy chứ! Sợ thứ gì là thứ đó đến, người đến là tên Hoàng công tử kia. Người này tuyệt đối không nên xuất hiện ở đây mới đúng? Sớm như vậy đã chường mặt ra, đi săn quỷ sao? Bỏ đi, không phải chuyện của ta. Ta cúi chào một lần nữa, liếc nhìn gương mặt hắn mang theo vẻ tươi cười. Nụ cười này lạnh tựa gió thu khiến người ta cảm thấy run lên từng chập.

Ta cố đè nén cảm xúc dao động, người này tuyệt đối không thể đắc tội, “Nô tỳ lỗ mãng, xin công tử thứ tội!”. Làm nô tỳ phải hiểu được hai đạo lý: chủ tử luôn luôn đúng, chủ tử làm việc gì cũng không nên hỏi ngược lại. Quỳ xuống nhận sai sẽ tránh được nhiều tai kiếp.

“Đứng lên đi, ta không trách người”, thanh âm mềm mại, động tác nhẹ nhàng, tâm tình hắn xem ra rất tốt.

Ta đứng lên rồi bước lui sang một bên. Ta thật sự không biết mình nên nói gì. Ta nhìn hắn tìm một chiếc ghế, thân người tựa vào lưng ghế vô cùng thoải mái. Bộ dáng kia rất quen thuộc, đừng nói hắn đang muốn nói chuyện phiếm nha! Hắn không cần ngủ sao, dù không ngủ cũng đừng đến nơi này mới phải. Lần trước rõ ràng rất chán ghét ta, tại sao lần này lại mở cửa?

Không khí thật cổ quái. Quên đi, thiếu gia không phân công ta nhiệm vụ bồi tiếp khách nhân nói chuyện phiếm, làm ít sai ít, không làm không sai, đây là định lý thiên cổ tuyệt không sai. Chỉ là... ta không muốn đứng như vậy a, ta muốn đi xuống nhà bếp kiểm thử gì đó bỏ vào bụng. Ta đang tìm lý do cáo lui thì hắn đã mở miệng trước.

“Ta ở lại đây vài ngày vẫn không gặp người, còn tưởng người đã xuất phủ. Hối Diên Tử mới biết được người ở nơi này, thế nào? Người luôn luôn nhốt mình ở trong viện, đến cửa cũng không bước ra sao? Hay là bình thường Diên Tử không cho phép người ra ngoài? Biệt viện này chỉ có một mình người ở sao?”

“Bẩm công tử, biệt viện này ngoài nô tỳ vẫn còn những người khác, lúc này vẫn còn sớm nên ngài không thấy họ. Ngài cần nô tỳ gọi bọn họ tới sao, vậy để nô tỳ đi”, ta đã tìm được lý do bỏ của chạy lấy người, sau đó gọi ai đến đây mà chẳng được.

“Không cần”, nhìn thấy ta xoay người tính chạy đi, hắn liền phát tay ngăn cản, “Bây giờ cũng rất tốt”.

Bây giờ một chút cũng không tốt, hắn quấy rầy thời gian hạnh phúc nhất của ta, lại tỏ ý sẽ còn tiếp tục quấy rầy. Không cho ta gọi người đến, ta sẽ hóa thành cây cột ngay tại đây, đúng lúc làm thành một đôi cùng với con rối gỗ đằng kia. Ta lặp đi lặp lại bí quyết sử dụng chỉ đạo trong tâm trí, đầu cũng không thêm ngăn lên một lần nào nữa.

Thời gian trôi qua nặng nề, ta vừa cúi đầu vừa nghĩ ngợi chuyện của chính mình thì thanh âm của hắn lại truyền đến tai, “Thanh Nhi, gia đình của người ở đâu? Trong nhà còn có những ai? Người thế nào lại lưu lạc đến Phong phủ?”

“Bẩm công tử, nô tỳ là bị bán đến đây. Về phần gia đình ở nơi nào nô tỳ cũng không nhớ”, ta đáp một nửa giữ lại một nửa, tuy rằng về sau cũng không có cơ hội trở về, tương lai nói không chừng ta phải bỏ mạng thiên nhai nha! Xem như ta lưu lại đường lui vậy.

“Bị bán? Là cha mẹ người bán đến đây sao? Hay là bị bọn buôn người bán đến? Tại sao lại không nhớ rõ gia đình ở đâu?”

Việc gì lại hỏi lăm thế, ta tìm kiếm trọng điểm rồi trả lời đơn giản, “Là bọn buôn người”.

“Người làm sao lại rơi vào tay bọn buôn người?”

“Là bị bọn thổ phỉ cướp, sau đó lại bị bán trao tay cho bọn buôn lậu”, đây là ta nói thật, chẳng qua không nhắc đến việc tiến cung tuyển tú thôi. Kháng mệnh thất tiết là tội lớn, chiếu theo quy củ ta phải tự sát thủ tiết mới đúng. Chỉ là... ta ngốc vậy sao?

“Thổ phỉ? Người từng bị thổ phỉ bắt cóc? Vậy người...”, hắn không hỏi tiếp nhưng ai cũng biết hắn muốn hỏi gì.

“Nô tỳ không còn trong sạch”, Ha ha ha, vấn đề này rất tốt, lúc trước nhờ vào vấn đề này mà ta đã thu được thành quả không tệ a!

Căn phòng lại trở về yên lặng, hắn trầm tư, ta tiếp tục làm vật bày trí. Haizzz, ở nhà thiếu gia đúng là không tốt, phiền toái tìm đến tận cửa phòng, bỏ đi, chỉ còn mười tháng lễ hai ngày nữa thôi!

Ta đứng yên nửa ngày không nhúc nhích, hắn vẫn đang nỗ lực tìm đề tài nói chuyện phiếm. Phương diện này hắn nhất định có vấn đề, đáng tiếc ta cũng không muốn giúp hắn. Ta cúi đầu, liếc mắt có thể trông thấy hắn đang không ngừng dùng hai tay xoa đùi một cách không hài lòng. Cố gắng nói chuyện phiếm quả thật không dễ dàng nha, cứ chà xát tay chân như vậy sẽ moi ra đề tài được sao?

“Diên Tử nói người không phải là thị thiếp thật sự, chỉ là mượn tạm thân phận này, một năm sau người liền tự do, là thật sao?”

Thiếu gia cũng đã nói ra, ta còn thứ gì có thể giấu giếm? Ta biểu hiện cung kính một chút, “Đều là ân điển của thiếu gia”.

“Thanh Nhi, ở trong mắt người, ta và Diên Tử là loại người thế nào? Người tốt? Hay là người xấu?”

Vấn đề này thật ngây thơ, bởi vì ta không ngẩng đầu nên không nhìn thấy vẻ mặt của hắn. Thật khó tin đến bây giờ vẫn còn có người đặt vấn đề như vậy. Hơn nữa, ta chỉ là một nô tài, người là người tốt hay người xấu thì ai thêm quản? Chỉ cần đừng ảnh hưởng đến ta là được. Trong đầu tuy nghĩ vậy nhưng ta không dám nói ra, chỉ nói cho có lệ, “Thiếu gia là chủ tử của nô tỳ, ngài là bằng hữu của thiếu gia, nô tỳ ngu dốt chỉ biết tận tâm hầu hạ chủ tử, không dám xét đoán tâm tư của người”. Tốt hay xấu thì đã sao? Đối với ta, người xấu còn dễ đối phó hơn so với người tốt. Trên thực tế, tại thời điểm giết người xấu ta cũng không cần lo nghĩ gì nhiều, trực tiếp lấy mạng là được.

“Người cũng không thiếu tiền, thiếu gia cho người thứ này vật nọ, một trăm lượng thật sự không đáng nhắc tới. Nói cho ta biết, lần trước vì sao chỉ cần một trăm lượng? Người đã cứu mạng ta, người có thể yêu cầu thứ gì đó, hoặc là rất nhiều tiền a, tại sao lại không cần?”

Phải trả lời rằng ta muốn sớm bỏ của chạy lấy người sao? Dĩ nhiên không thể. Cũng may công phu vượt môn ngựa của ta không tệ, nịnh hót cũng khá trôi chảy, “Lần trước là thiếu gia mệnh quý phúc thâm, nô tỳ chẳng qua là vừa vận gặp phải, nhận lấy một trăm lượng đã là không an phận rồi”.

Lại im lặng. Hắn dường như thật sự không tìm nổi đề tài nói chuyện nữa. Kỳ quái là tại sao hắn vẫn chưa chịu đi, còn ngồi lì ở đó làm gì? Ta muốn ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn một cái, ách! Vẫn là quên đi, nói không chừng ngồi thêm một lát hắn liền cảm thấy việc này không có ý nghĩa sẽ tự động rời đi. Thời gian trăm mặc trôi qua, ta phát huy khả năng nhập định đến cảnh giới cao, làm cho tâm trí của chính mình hoàn toàn “thần du thiên ngoại”, bọn ta dường như đang đấu một trận xem định lực của ai cao thâm hơn vậy. Bình minh đã lên, hắn rốt cục chịu không nổi. Ta cảm giác hắn cuối cùng cũng chịu đứng lên, thật không dễ dàng, xem ra hắn muốn rời đi.

“Nô tỳ cung tiễn công tử”, ta thở dài một hơi, vội vàng quỳ xuống biểu cho hắn một cái hành lễ. Ngay cả ta cũng cảm nhận được chính mình đang có ý tứ đuổi khách.

“Thanh Nhi, người thật sự là...”, hắn nghiêng đầu muốn nói gì đó rồi lại thôi, lại liếc mắt một cái, mở miệng rồi đóng lại, cuối cùng hắn hướng ra ngoài viện gọi lớn, “Diên Tử, người thắng. Nàng thật sự hỏi một câu

đáp một câu, nhiều hơn một câu cũng không có”.

Nguyên lai hắn đang cùng thiếu gia cá cược. Thảo nào thái độ của hắn lại biến đổi nhanh như vậy, lại còn kiên trì ngồi đến tận bây giờ.

“Ha ha ha, ta nói ngươi nhất định sẽ thua mà, còn không tin!”, thiếu gia không biết từ nơi nào nhảy tới, giọng nói mang theo sự vui vẻ, ta biết hắn đang rất cao hứng, “Nàng và cái đầu gỗ không khác gì nhau”, nói tới đây, ta có cảm giác hắn vừa liếc mắt sang mình một cái, nói tiếp, “Hoàng công tử, làm phiền ngươi rồi, danh hoa đã về tay ta, không được đổi ý nha!”

“Không đổi ý, đêm nay để nàng đến hầu hạ ngươi. Thanh Nhi, ngươi hại ta mất danh hoa, ngươi tính bồi thường ta thế nào đây?”

Nói với ta sao? Bồi thường? Ta thế nào lại bồi thường hắn? Đã hỏi thì không thể không đáp, ta tùy cơ ứng biến, “Nô tỳ đáng chết”. Cái này... cứ để vậy đi!

“Ngươi không nên chết, ngươi giúp thiếu gia của ngươi thắng cược, Diên Tử nên thưởng ngươi mới đúng”.

Lời nói của Hoàng công tử mang theo cười khở. Kỳ quái, ta tại sao lại nghe có chút cay đắng. Xem như hắn thua một nữ nhân đi, ha ha ha, mặc kệ, không liên quan đến ta.

“Ha ha ha, Thanh Nhi, nếu ta thua thì Hoàng thiếu gia sẽ có được ngươi, là thất vọng hay vui vẻ?”, vấn đề thật khó khăn a!

Ta trả lời thế nào cũng không đúng. Kỳ thật ta không quan tâm chủ tử mình sẽ là ai, dù sao kẻ được gọi là chủ nhân cũng không thể đắc tội. Thật là, năm tháng làm nô tài này không dễ làm a! Trả lời thế nào bây giờ, ta cảm giác có hai đôi mắt đều đang đặt trên người mình, kỳ quái, ta thú vị đến mức đó sao? Được rồi, thể diện, muốn có bao nhiêu thể diện thì sẽ có bấy nhiêu. Ta quỳ xuống cúi đầu, giả vờ run rẩy nói, “Nô tỳ sợ hãi”.

“Đứng lên đi, Thanh Nhi, đừng quỳ, mặt đất rất lạnh, ta cũng không có ý trách cứ ngươi”, Hoàng công tử tình tình cũng không tệ.

“Tạ công tử”, ta dập đầu nói lời cảm tạ nhưng cũng không dám đứng lên, thiếu gia vẫn còn chưa lên tiếng a! Cuối cùng, thiếu gia mới chân chính là chủ tử của ta.

Nhìn ra tâm tư của ta, Hoàng công tử ngữ khí hòa giải nói, “Diên Tử, người của ngươi phải là người ra lệnh mới được, để Thanh Nhi đứng lên đi, nói cho cùng nàng đã thay ngươi thắng cược, không thưởng thì thôi, lại còn bắt phạt quỳ?”

Haizz... Hắn cố ý muốn hại ta sao? Ta cùng hắn không thù không oán a! Ta vốn dĩ chỉ quỳ xuống để biểu lộ sự kính cẩn tuân theo mà thôi, tại sao qua miệng hắn liền trở thành phạt quỳ, ta có làm gì nên tội đâu mà phạt! Thiếu gia tính tình cổ quái, kỳ nhất việc nô tài lấn át chủ nhân, hắn hiện giờ sẽ cảm thấy ta dựa vào Hoàng công tử mà không xem chủ tử ra gì. Trước mặt hắn dĩ nhiên thiếu gia sẽ không làm gì, nhưng còn sau lưng... ”

“Hoàng công tử đã biện hộ cho ngươi rồi, đứng lên đi”, Quả nhiên, khẩu khí của thiếu gia đã có phần hờn giận, “Còn không mau tạ ơn Hoàng công tử?”

“Nô tỳ đa tạ ân điển Hoàng công tử”, Ta cúi đầu, đứng lên, xong rồi, bây giờ chỉ còn chờ xui xẻo.

“Trời lạnh như thế mà ngươi lại ăn mặc đơn giản vậy sao, mau trở về mặc thêm xiêm y đi”, Thật sự là họa vô đơn chí, họ Hoàng này không thể ngậm miệng lại sao?

“Được rồi, chúng ta đã một đêm không ngủ, không cần ở lại đây tốn thời gian với đầu gỗ này nữa. Đi, chúng ta nghỉ ngơi một lát, buổi tối ta sẽ làm ông chủ dẫn ngươi đi Bách Hoa Lâu tuyển chọn cô nương, ngươi cứ tùy ý mà lựa chọn”. Không đợi ta mở miệng nói lời cảm tạ, thiếu gia đã vội vã kéo Hoàng công tử đi ra ngoài. Thật là gấp gáp a! Ta có cảm giác thiếu gia thật sự kích động, sau lưng dường như có quỷ đang đuổi theo hắn.

Xác định được bọn họ đã đi xa ta mới từ từ đứng dậy. Ta xoay người trở về phòng mặc thêm áo, lại xuống bếp tìm một bát canh nóng uống một hơi, sau đó còn phải tìm một ít thuốc trị thương. Ban này khi

tập luyện ta đã bị thương, liệu có nên từ bỏ phương pháp giết người mới luyện này không? Lần sau mà gặp phải loại người giống Hoàng công tử, ta cứ trực tiếp giết chết cho xong việc, bằng không người cuối cùng gặp phiền toái chính là ta. Bị người mang ra đặt cược, thắng còn bị phạt, ta làm nô tài thật khổ khổ a!

9. Chương 09

Chương 9

Một ngày bình thường trôi qua, ta không thấy ai đến xử phạt mình. Buổi tối trước khi đi ngủ, ta nghĩ có lẽ thiếu gia cùng Hoàng công tử đang bận rộn ôm ấp mỹ nhân nên không còn thời gian quan tâm đến chuyện của ta. Xem ra vận khí của ta cũng thật may mắn, nói không chừng thiếu gia vì quá cao hứng nên đã quên luôn chuyện ban sáng. Ha ha ha, đi ngủ đi ngủ.

Ta nằm mơ một giấc mộng kì quái, ta thấy bản thân mình là một con cá nằm chơi vơi giữa không trung. Thật tự do nhưng cũng thật khó chịu, bởi vì cá vốn dĩ không nên rời khỏi nước, cũng giống như ta không nên xuất hiện ở nơi này. Ta biết rất rõ mình đang mơ, hết thấy đều hư hư ảo ảo, ta cũng không sợ hãi vì biết rằng khi tỉnh dậy tất cả sẽ biến mất. Ta giật mình mở mắt, nhận ra bản thân mình vẫn đang nằm trên giường. Ác mộng đôi khi cũng có tác dụng tốt, nó sẽ khiến người phát hiện bản thân mình vốn dĩ không bất hạnh như vậy, ác mộng nói rằng người còn có thể bất hạnh hơn. Ách! Chỉ là... không phải lần này.

Thiếu gia đang ngồi bên giường trừng mắt nhìn ta, nương theo ánh trăng bên ngoài cửa sổ, gương mặt hắc khuất sáng trở nên tối đen đáng sợ. Cũng may ta bị dọa đã thành thói quen, công phu trấn tĩnh của ta đã luyện thành “lô hỏa thuần thanh”. Ta nhớ rõ bản thân mình đã từng có một thời gian đặc biệt sợ ma quỷ, mỗi lần bị đệ đệ giả quỷ hù dọa, ta đều sợ đến co rúm, một mình ngồi ở góc phòng khóc thút thít, đệ đệ cực kỳ đắc ý. Nhưng sau vài lần bị dọa, ta bắt đầu suy nghĩ cẩn thận, nếu thật sự có quỷ thì khi ta chết đi cũng sẽ hóa thành quỷ, lúc đó hai bên đều là quỷ thì ta cần gì phải sợ hãi? Từ đó về sau, ta vẫn như cũ kêu la khóc lóc sợ hãi, nhưng đa số chỉ là diễn trò.

Thiếu gia không hóa trang nên chắc chắn không phải đến đây để dọa quỷ, vậy nên ta tốt nhất đừng ngạc nhiên, hắc khôn khéo như vậy sẽ dễ dàng phát hiện ta đang đóng kịch. Mà ta nghĩ hắc khôn cần giả quỷ, bản chất hắc khôn còn đáng sợ hơn cả quỷ rồi! Chỉ là, hắc khôn làm gì ở đây? Ta không thêm suy nghĩ nhiều mà vội vàng lăn lông lốc sang một bên, lồm cồm bò dậy rồi quỳ gối trên giường. Chịu thôi, ta vô pháp chống đỡ ý nghĩ kỳ quái của hắc khôn, “Nô tỳ ngu say, thiếu gia thứ tội”.

Người ở bên giường nửa ngày không mở miệng, đến khi chịu mở miệng lại hỏi một câu cực ngắn, “Người vừa rồi ngủ say?”. Hình như hắc khôn không tức giận.

Ta ca thán, ai oán nhưng không dám nói ra, “Dạ”. Mất mũi để đi đâu? Chuyện này mà cũng đem ra hỏi sao?

“Nằm mơ Lao? Gặp ác mộng?”, hắc khôn lên tiếng, bàn tay vươn lại đây xoa xoa gương mặt của ta.

“Dạ”, quên đi, hắc khôn muốn làm gì thì mặc kệ hắc khôn.

“Khóc? Người nằm mộng thấy gì?”, bàn tay vẫn còn trên mặt ta cọ qua cọ lại, thanh âm của hắc khôn âm trầm mà đáng sợ, “Thấy ta sao?”

Hả? Người đêm hôm khuya khoắt đến tận giường của ta chỉ để hỏi vấn đề này sao? Ta không thể nói dối, nhưng cũng không cách nào nói thật, loại sự tình này làm Lao nói rõ trong một hai câu, “Nô tỳ chính là...”, không nói nữa, ngón tay thiếu gia đã đặt lên môi ta.

“Người tại sao lại có nhiều nước mắt như vậy? Ta mỗi lần nhìn thấy người ngủ đều rơi lệ. Hận? Hay sợ?”

Hiện tại ta đã có thể khẳng định thiếu gia không cần giả quỷ cũng có khả năng dọa người. Rừng sâu âm u, từ từ hai chiếc răng nanh trắng toát nhọn hoắt sẽ nhe ra... Không nghĩ nữa, không còn chuyện gì làm sao mà lại hù dọa chính mình? Tập trung đối phó với hắc khôn quan trọng hơn. Khoan đã, hắc khôn nói “mỗi lần nhìn

thấy người ngủ”, không lẽ hắn thường xuyên nhìn ta ngủ? Tại sao ta lại không biết? Hận hay sợ? Ha ha ha, ta không hận cũng không sợ, ta chỉ cảm thấy thống khoái, có thể khóc hết nước mắt chính là chuyện tốt, sáng sớm tỉnh dậy sẽ thoải mái hơn rất nhiều. Nhưng lời này cũng không thể nói ra, cũng may ta không cần phải nói vì ngón tay kia vẫn chặn ở trên môi.

“Thanh Nhi, người không ngoan nha, ta đã dặn người không được gọi ta thiếu gia, cũng không phép xưng mình nô tỳ, ban sáng người đã phạm giới, ta phải phạt người thế nào đây?”

Phạt ta mất ngủ sao? Người này luôn đặt câu hỏi nhưng lại hàm ý không cần ta trả lời, có ý tứ gì? Đây tuyệt đối là điều cổ quái! Không nói thì không nói, trả lời không khéo còn rước họa vào thân. Mà dù có phải mở miệng trả lời, ta cũng biết phải trả lời thế nào.

“Lại là bộ dáng đầu gỗ này”, Haizz! Quả nhiên muốn tìm người rút giận, ta làm sai gì chứ? Sự tình giống như lần trước trên xe ngựa, vẫn bàn tay nắm chặt cầm ta, càng lúc càng đau, “Người làm bộ mặt xác chết này bao lâu rồi? Người không thể thẹn thùng hay sợ hãi được sao? Trả lời ta”.

Ách! Vấn đề này dường như rất trọng yếu, thiếu gia sau khi hỏi xong liền buông tay chờ ta phản ứng. Hắn là chủ nhân, ta phải làm sao bây giờ?, “Thiếu gia muốn nhìn biểu tình sợ hãi sao? Nô tỳ chỉ biết một kiểu, chính là thét chói tai, ngài muốn nghe sao?”. Đây là quấy rầy người khác, nhưng lại không quấy rầy chính mình. Xem ra, ta cũng không cần quá lo lắng.

“Người...”, lại là một tiếng gầm tức giận, cả người thiếu gia căng cứng, có chút run run. Ta thấy hắn gườm lên, haizz, hắn thật giống đệ đệ mà, cả hai đều thích đem ta ra làm bao cát luyện quyền. Ta mi mắt cũng không động, nhìn thiếu gia chờ đợi. Sau một lúc lâu, cánh tay hạ xuống, hắn tận lực khắc chế thanh âm, “Được, cho ta xem bộ dáng sợ hãi của người rốt cuộc là như thế nào, khóc lớn cho ta”. Hắn vừa nói vừa cời áo khoác rồi tiến lên giường.

“Nô tỳ tuân mệnh”, xem ta sợ hãi không lẽ lại thú vị như vậy sao? Ta thụt lùi vào sát mép giường, hoảng sợ đem hai bàn tay xiết chặt quanh người, tưởng tượng hắn là loài lang sói đáng sợ, không kiềm chế được nữa ta liền thét to lên, tiếng thét chói tai xé tan sự tĩnh lặng trong biệt viện, cùng với tiếng thét là nước mắt thi nhau chảy ra, ta ôm lấy đầu, ta không nhận ra mình đang sợ hãi giả vờ hay thật sự sợ hãi!

Hắn lúc đầu rất cao hứng nhìn ta “biểu diễn”, nhưng không bao lâu sau thần sắc liền có chỗ không đúng. Hắn đột nhiên ôm lấy ta, động tác này... là trấn an ta sao? Xong, ta làm sao nghĩ được chủ nhân sẽ cùng nô tài phối hợp diễn xuất a! Ta khát nước, nhưng xem ra phải đợi rồi! Ta tiếp tục “sợ hãi”.

Thiếu gia diễn xuất quá xuất thần, hắn vẫn ôm ta không buông tay, phải làm sao bây giờ? Loại tình huống này ta không có kinh nghiệm a! Miệng khóc thút thít, nhưng trong đầu ta đang nghĩ bước tiếp theo, phỏng chừng tiếng thét ban nãy sẽ gọi người đến. Bên ngoài có tiếng ồn ào, ánh đuốc chiếu sáng nửa sân, người đến không ít! Ta vừa định rời khỏi vòng tay thiếu gia thì có giọng nói nhỏ truyền đến, “Tiếp tục khóc”. Còn phải diễn tiếp? Ta ngừng được âm mưu!

Cửa phòng bị đá văng, một đám người hùng dũng bước vào, đèn lồng chiếu sáng bốn phía. Những người đến đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn ta cùng thiếu gia nội y xốc xếch ôm chặt nhau trên giường. Người xông vào phòng đầu tiên chính là Hoàng công tử, nhìn cách hắn vọt đến ta liền biết cửa là bị hắn đá văng. Cảm ơn trời đất, rốt cuộc không cần đóng kịch nữa. Ta muốn đứng lên nhưng thiếu gia không chịu phối hợp, hắn muốn gì? Hay ta phải hỏi là các người đang đánh cược cái gì? Ta cảm giác hắn đang đắc ý, lại nhìn sang Hoàng công tử, haizz... Người này lại thua cái gì nữa? Chỉ một mình ta gặp chuyện không hay ho.

“Không có việc gì, Thanh Nhi gặp ác mộng. Không biết nàng ở sau lưng ta đã làm gì mà gần đây thường như vậy. Thật sự không còn cách nào khác!”, Thiếu gia ôm ta sủng ái ngọt ngào, nếu không biết hắn đang đánh cược với người khác thì ta đã nôn ra ngoài, rốt cuộc vật đặt cược là thứ gì đáng để hắn diễn trò như vậy? Hoàng công tử trầm mặc một hồi, hắn định nói gì nhưng lại thôi. Ta nghe thấy hắn phân phó đám gia đình đi ra ngoài, sau đó quay sang thiếu gia nói lời xin lỗi, “Diên Tử, người đừng trách ta a! Thanh Nhi, người nghỉ ngơi thật tốt đi!”

Ta xem biểu tình của Hoàng công tử liền đoán vật thua cược lần này là thứ mà hắn thật sự không muốn mất. Hắn vẫn đứng sững ở nơi đó, giống như người bị đả kích, ánh mắt chằm chằm nhìn ta đầy phẫn nộ. Haizz! Không liên quan đến ta nha! Chính người đánh cược với người ta, thua thì chịu thua đi! Ta tuy

rằng không biết bọn họ đánh cược vật gì, bất quá việc này ta hoàn toàn vô can. Ngẫm lại không thể trách hần, buổi sáng với vừa thua một danh hoa mỹ nhân a!

“Không Lao, ta cũng chưa ngủ”, Hoàng công tử nhìn ta rồi lại nhìn sang thiếu gia, hần dường như nghĩ thông suốt điều gì, sắc mặt hần đại biến, ngữ khí ôn hòa nhìn ta hỏi, “Thanh Nhi, biểu tình vừa rồi người diễn một lần nữa cho ta xem”.

Lại diễn một lần nữa sao? Một chết ta a! Hơn nữa thiếu gia cũng không phân phó. Ta đưa mắt nhìn thiếu gia hỏi ý, lại thấy sắc mặt hần không tốt, phỏng chừng là không cho phép. Chủ tử không cho phép, ta bất đắc dĩ lắc đầu nhìn Hoàng công tử, thứ lỗi ta không thể tuân mệnh. Sắc mặt thiếu gia càng khó coi, Hoàng công tử càng cao hứng. Tâm tư của thiếu gia lẫn bằng hữu của hần đều khó hiểu, bỏ đi, không liên quan đến ta.

“Diên Tử, dù sao cũng không ngủ được, chi bằng cùng ta uống vài chén, thế nào?”

Hoàng công tử tâm tình rất tốt mở miệng mời thiếu gia uống rượu. Hần vừa rồi sắc mặt sững sờ như thế, đảo một cái liền thành ra dạng này. Người ta nói “vật hợp theo loài, nhân lấy đàn phân” thật không sai a! Khó khách hần và thiếu gia thân thiết như vậy.

“Người đã lên tiếng mời, ta sao dám không đi?”, sắc mặt thiếu gia biến đổi so với hần cũng nhanh không kém. Thiếu gia đứng dậy mặc thêm áo khoác, ném cho ta ánh mắt an ủi rồi nói với Hoàng công tử, “Đi thôi, ta còn một bình nữ nhi hồng ủ hai mươi năm chưa đựng tới, hôm nay chúng ta không say không về”.

“Đây chính là người nói a, đừng có nuốt lời”, Ánh mắt Hoàng công tử mang theo ý cười, xem ra vô cùng đắc ý, ta mặc dù ngồi thật xa cũng đánh hơi được mùi âm mưu.

Hai người đều đi ra ngoài, thời điểm bước chân qua cửa liền ăn ý liếc nhìn ta một cái, Lau đó bỏ đi.

Một đêm diên cuồng rốt cục cũng đi qua, ta hữu kinh vô hiểm sống sót được thêm một ngày.

10. Chương 10

Chương 10

Sáng sớm, lúc ta đang luyện tập trong sân thì nghe thấy bọn nha đầu làm việc ngoài viện ghé đầu thì thầm to nhỏ, ta mơ hồ nghe nhắc tới chữ “Hoàng công tử”. Chuyên không liên quan đến mình có nghe cũng vô ích, vậy nên ta tiếp tục luyện tập với chỉ đao. Chỉ là, nội dung câu chuyện theo gió bay vào tai ta khá rõ ràng.

“Các người biết gì chưa? Đêm qua Hoàng công tử và thiếu gia sau khi rời khỏi phòng của Thanh phu nhân liền cùng nhau uống rượu đến tận bây giờ”.

Giọng nói của Tiểu Đào rất đặc biệt, thoát nghe giống như tiếng vải lụa loạt xoạt nên ta nhớ rất kỹ.

“Người tối qua ngủ như chết, biết cái gì mà nói. Thanh phu nhân hiện tại rất được sủng ái nha, tối hôm qua thiếu gia đã ngủ trong phòng phu nhân, ngay cả danh hoa cũng chẳng đựng tới. Lúc Hoàng công tử đập cửa xông vào, chính là gặp cảnh hai người đang ôm nhau trên giường. Cũng không biết phu nhân đã sử dụng thủ đoạn gì...”

Lời nói trong miệng đi ra có rất nhiều tầng nghĩa, ha ha, có ý tứ! Ta cố ý buông chậm động tác, để chút tâm tư lắng nghe họ hóng chuyện. Sau buổi tối hôm qua ta rốt cuộc đã bị người khác chú ý.

“Thủ đoạn gì? Còn có thể là thủ đoạn gì chứ? Ta nghe nói phu nhân ngày trước chỉ là một nha đầu hạ đẳng, suốt ngày cả người vừa bẩn lại vừa thối. Nàng chính là thừa dịp thiếu gia uống rượu say mà được thượng lên giường của ngài, sau vụ đó, bên kia không chịu chứa nàng nên mới đẩy qua bên này”.

“Đúng rồi, Lục Nhi, tỷ tỷ người làm việc ở bên đó, người nhất định biết chuyện của Thanh phu nhân, kể cho chúng ta nghe đi”.

“Đâu có, đâu có a!”, Nàng ta giả vờ từ chối, đợi đến khi mọi người đã nóng lòng mới từ từ mở miệng, “Ta chỉ nói với các người, cũng không được truyền ra ngoài, bằng không về sau có tin tức gì ta cũng không nói cho các người nghe”.

“Biết rồi, người nói mau đi”, ba bốn thanh âm nhỏ thúc giục cùng vang lên. Lúc phát tiền tiêu vật hằng tháng cũng không thấy các nàng kích động như vậy.

“Ta nghe nói phu nhân trước kia đã từng chung sống với không ít nam nhân. Chính tỷ tỷ của ta đã phát hiện ra chuyện này, phu nhân sợ bị tỷ tỷ ta tố giác nên xúi giục thiếu gia đem tỷ tỷ bán gấp. Người này lòng dạ xấu xa, các người cũng phải chú ý một chút”.

Ha ha ha, lời đồn quả thật trăm ngàn chỗ sơ hở, bất quá người nghe lại thích tiếp thu nên dễ dàng tin tưởng nội dung của nó. Phương pháp đơn giản an toàn nhất để đả kích một nữ nhân chính là phá hoại danh tiết của nàng, đặc biệt nếu lời đồn có liên quan đến “quan hệ nam nữ” thì kết quả thu được lại càng kỳ diệu.

“Thật vậy sao? Thanh phu nhân này bình thường vô thanh vô tức, tại sao lại hư hỏng như vậy chứ? Thật là nhìn không ra!”. Nhìn đi, cái này gọi là người tung người hứng.

“Lục Nhi, tỷ tỷ của người tên gì? Bị bán đi đâu rồi? Lần sau nếu được xuất phủ chúng ta có thể đến gặp nàng không?”

“Tỷ tỷ của ta tên gọi là Thúy Nhi, nàng bị bán đi quá xa nên không gặp lại được, tóm lại các người đối với phu nhân nên cẩn thận một chút”.

Ta và Thúy Nhi quả thật có duyên, ha ha ha, nàng bị bán không xa, hiện tại đang ngụ tại Bách Hoa Lâu, vài ngày trước ta còn nghe thiếu gia nhắc qua.

“Lục Nhi, người nói Thanh phu nhân có thể ra tay với... Ta còn có...”

“Yên tâm đi, ngũ ca ca của người trong lòng cũng chỉ có mỗi mình người. Hơn nữa, ta nói người buổi tối nên ra sức một chút, hấn nơi đó rất mạnh...”

“Ai nha... ! Ta đánh chết người a! Người nói vậy gì đó, ai cho người nói vậy...”

Đám nha đầu nháo loạn một phen, việc đang làm cũng không thềm để ý tới, vừa đúng lúc có một người chạy tới mắng cho bọn họ một trận. Buổi tụ họp “bàn luận” nhanh chóng bị giải tán.

Động tác xuất chỉ đao của ta nhanh hơn một chút, độ chính xác cũng bị ảnh hưởng. Ta phải mau chóng rời khỏi đây, chân trời góc biển... nơi nào cũng được.

“Người không cảm thấy tức giận sao? Ta xác định lời của bọn họ không phải là sự thật, vì sao lại không giải thích?”, thanh âm hòa khí dễ nghe.

Dừng động tác, ta âm thầm than vãn, cái tên Hoàng công tử này nhất định phải đứng sau lưng người các mà nói chuyện sao? Đến sớm như vậy... lại đánh cuộc gì nữa đây? Tại sao cứ muốn quấy rầy thời gian của ta? Tức giận sao? Ta tại sao phải tức giận? Mà dù có tức giận thì phải làm sao đây? Chẳng lẽ bảo ta tiến lên cùng các nàng tranh cãi, nói ta chỉ mới bị hai nam nhân thượng qua? Hai người và hai mươi người có phân biệt sao? Chê cười rồi!

Ta thu hồi chỉ đao rồi quỳ xuống hành lễ, “Nô tỳ bái kiến Hoàng công tử”.

“Trả lời vấn đề của ta, tại sao không biện giải?”

Lại tức giận? Tám chín phần là hấn lại thua thứ gì đó rồi. Ta nói ta vô tội a, vì sao hấn lại phải rút giận lên ta? Không còn cách nào khác, hấn vẫn xếp trên ta một bậc nha, ta chỉ có thể vừa oán thầm vừa lên tiếng, “Lời nói mặc dù không đúng nhưng cũng không cách sự thật bao xa, nô tỳ không thể biện giải”. Đừng nói không xa, cho dù có cách xa vạn dặm thì cũng vẫn vậy. Mạng của ta không nằm trong tay các nàng ấy.

“Người không cần sao? Người ta phỉ báng người như vậy mà người cũng có thể giả vờ mắt điếc tai ngơ? Thanh Nhi, rốt cuộc người để ý đến thứ gì?”

“Nô tỳ ti tiện, chỉ là cỏ cây mà thôi, so với cỏ cây trong viện này cũng giống nhau”. Ách! Chỉ có một điểm khác nhau, đó là cỏ cây thì không cần ăn cơm nhưng ta thì biết đói bụng a! Suốt buổi sáng ngày hôm bị

cảm lạnh, buổi tối lại náo loạn một hồi, mà người không thấy ta vẫn đang quỳ trên đất hay sao? Ta không thể sinh bệnh a, nếu không thì thật phiền toái, thể lực đối với ta vô cùng trọng yếu, “Hoàng công tử dường như không có chuyện cần phân phó, nô tỳ xin cáo lui”.

“Tối qua ta cùng Diên Tử uống rượu, hấn say”, không quan tâm đến ta, hấn tự nói một mình, “Thanh Nhi, ta thắng”.

Quả thật không dễ dàng nha, cuối cùng cũng thắng một lần. Nhưng mắc mớ gì tới ta? Những người này cũng thật kỳ quái, chính mình thứ gì cũng có mà lại cứ muốn thắng người khác. Rắn không thể nuốt được voi nha, muốn chết hay sao? Cho dù có chết thì cũng không tới phiên ta đi nhặt xác. Thấy hấn không nói, ta cũng không dám hỏi, chỉ là quỳ mãi trên mặt đất nên đầu có chút choáng váng. Ta hận mình đã phạm phải sai lầm, lúc đó ta nên thừa dịp giết chết hấn một lần cho xong, một đao vĩnh viễn thoát khỏi phiền toái.

Thấy ta im lặng hấn tựa hồ không vừa lòng. Hấn hạ thất lưng cúi người xuống, một tay đặt lên vai ta hỏi, “Ta thắng, người không vui? Hay người hy vọng Diên Tử thắng? Người để ý hấn?”. Bàn tay trên vai ta càng lúc càng nặng, ta cảm giác được trọng lượng trên người hấn đang đổ dồn trên vai mình. Khoảng cách quá gần, ta thậm chí còn có thể ngửi thấy mùi rượu nồng nặc. Đột nhiên hấn ngã lộn xuống, bởi vì ta kịp thời lách người sang một bên nên toàn thân hấn “tiếp xúc” thật mạnh với nền đất. Người này cư nhiên không cảm thấy đau, hấn nằm trên đất mà vẫn tiếp tục hỏi, “Thanh Nhi, nói cho ta biết, người để ý đến thứ gì?”

Vấn đề này rất quan trọng sao? Tại sao ai cũng hỏi? Ta thật không biết mình muốn để ý đến thứ gì nha! Sinh mạng hay tự do? Dường như không phải, dường như lại là chính nó. Ta nhìn người mặt mày đỏ bừng nằm trên mặt đất, cả người toàn là mùi rượu. Hấn say. Ta đứng lên chạy đi tìm gia nhân giúp mang hấn về phòng. Nhìn vẻ mặt tò mò “ham hiểu biết” của hai tên gia nhân, ta phỏng chừng đến giữa trưa mọi người sẽ được nghe tin đồn mới.

Sau khi đưa Hoàng công tử trở về phòng của hấn, ta một mình quay về biệt viện của mình. Dọc đường đi quả thật không ít người hướng phía ta rầm rì chỉ trỏ, có người thấp giọng cười nói, có người lắc đầu, thậm chí còn có người nổi giận xấn tay áo định xông lên “trừ ma vệ đạo”. Đáng tiếc, chỉ sợ không có người muốn nghe ta giải thích.

Ta cúi đầu đi vào sân, đang lúc chuẩn bị thay quần áo đi ăn điểm tâm thì mùi rượu nồng nặc một lần nữa xông vào mũi. Lâu như vậy còn chưa tản đi sao? Ta kinh ngạc ngẩng đầu lên, không phải chưa tản mà là người vẫn còn đứng lù lù ở đây. Ta ai oán một tiếng, điểm tâm sáng nay không biết bao giờ mới ăn được. Ta lại quỳ gối cúi đầu kính cẩn thỉnh an, “Nô tỳ thỉnh an thiếu gia”. Hai ngày nay thật là... tối quỳ sáng quỳ, quỳ cả ngày a! Không phải nói thiếu gia say rượu sao? Thế quái nào lại mò đến đây? Lại còn bảo hấn thua...

“Người vừa gọi ta thế nào?” Mở miệng đã thấy điều bất thiện, người say quả thật tính tình không tốt.

“Nô tỳ thỉnh an Dật Dương”, thật không được tự nhiên, câu cú gì thế này!

“Không đúng, gọi lại”, Thiếu gia ghé vào bàn đá, đôi mắt khép hờ nhìn ta.

Vẫn chưa đúng sao? Ta tiếp tục nói, “Nô tỳ thỉnh an ngài”. Có say thì làm ơn trở về ngủ đi? Còn muốn ép ta sao?

“Không đúng, gọi lại”, có thể vì quá say rượu mà mặt thiếu gia đỏ như phát sốt, hấn đem nửa gương mặt ấn lên bàn, cọ qua cọ lại.

“Nô tỳ thỉnh an Dật Dương thiếu gia”. Phen này còn bảo không đúng thì ta chỉ còn cách gọi hai tiếng “tổ tông”. Hay là hấn say quá nên hồ đồ mất rồi.

“Không đúng, gọi lại”, thanh âm thiếu gia không còn kiên nhẫn, hấn loạn choạng muốn đứng lên nhưng cũng không thành công, một lần nữa ngã xuống ghế.

“Nô tỳ ngu dốt, thỉnh thiếu gia chỉ dạy”, ta khẳng định hấn đang say khướt, không biết khi tỉnh lại hấn còn nhớ chuyện này không.

“Phải gọi là...”, lời nói ngừng lại, lồng ngực phập phồng, hấn đang ngủ?

“Thiếu gia... Thiếu gia?”, ta gọi hai tiếng thăm dò, xác định hẳn thật sự đang ngủ. Cảm ơn trời đất, rốt cuộc cũng có thể đứng lên.

Lập lại trình tự vừa rồi, ta chạy ra ngoài tìm người hỗ trợ đưa thiếu gia về phòng. Nhị vị ôn thần đều đã ngủ, lần này xem như không còn ai có thể đến gây phiền toái. Còn về việc tại sao bọn họ lại tới tìm ta gây phiền toái thì... nó không nằm trong phạm vi tò mò của ta. Bình an qua được một năm này là quan trọng nhất.

Ta là một chú chim nhỏ lặng lặng ở trong biệt viện này ấp trứng, đợi đến một ngày mọc đủ lông đủ cánh sẽ bay đi thật xa.

11. Chương 11

Chương 11

Thiếu gia cùng Hoàng công tử say rượu ngã lăn quay trong biệt viện của ta, sự tình này nói nhỏ không nhỏ, nói lớn cũng không lớn, chỉ là những “nhân sĩ chính nghĩa” thì thích chọn về sau hơn. Không quá vài ngày chuyện này liền lọt vào tai phu nhân. Sau khi nghe bọn lăm mồm “thuật” lại một hồi, phu nhân kích động tâm tình liền “tiền hô hậu ủng” rầm rập kéo đến biệt viện của ta. Nơi này chẳng mấy chốc liền bị một đám mù mù cùng những tên gia đình cường tráng tựa như một đám quạ đen bao phủ. Dưới luồng khí thể rung chuyển như thế, biệt viện này của ta còn gọi là “Hoa Mãn Lâu” được sao? Quên đi, đến một cái bông cũng bị thổi bay sạch sẽ.

Bọn họ chen chúc đứng đầy sân, người người sắc mặt đều không tốt, giống như bị ta đoạt miếng ăn đã dâng lên đến miệng. Có sao? Ta cần thận trọng lại, không có nha! Ta bị bắt quỳ trên mặt đất, ngẩng mặt nhìn về phía phu nhân đang ngồi gần đây. Lần đầu tiên nhìn ngắm phu nhân ở khoảng cách gần thế này, quả là một nữ nhân cao quý xinh đẹp nha! Dung mạo so với Nhị nương quả thật xinh đẹp khí khái hơn nhiều, ít nhất Nhị nương cũng không thể phô trương được dường này.

“Nô tỳ Thanh Nhi bái kiến phu nhân, thỉnh an phu nhân”. Hai tay bị người giữ chặt phía sau nên động tác quỳ thỉnh an thật khó khăn, thậm chí sau khi dập đầu rồi cũng không biết làm sao để thẳng lưng dậy. Động tác này yêu cầu độ khó cao, ta cũng không miễn cưỡng thẳng người lên, vì động tác sẽ không đẹp.

“Dung nương, vả miệng hai mươi cái cho ta”

Ta không nhìn được bộ dáng của phu nhân khi nói những lời này, chỉ nghe được một thanh âm nữ nhân trung niên không nhanh không chậm. Chưa nói gì đã đánh, cái này gọi ra “ra uy” nha! Với ta còn phải tranh thủ trực tiếp ra uy sao, đừng xem trọng ta như vậy chứ!

Ta không thấy rõ bộ dạng của Dung nương ra sao nhưng lực đạo của nàng khi giáng xuống mặt ta thì lại nhớ rất kỹ. Nàng ta xuống ta3 rất nặng, khóe miệng không còn cảm giác. Ta cảm giác mũi của mình đã đổ máu, hai bên má tê điếng, cũng tốt, như vậy sẽ không thấy đau nữa. Ta tin tưởng bộ dáng của mình bây giờ thật chật vật. Đúng nha, càng chật vật càng có lợi. Sau khi ăn xong hai mươi cái tát, những kẻ đang giữ chặt hai tay ta cũng buông ra, ta ngã sấp xuống đất. Ta vụng trộm làm cho thân thể mình cọ sát với mặt đất càng nhiều càng tốt, như vậy trông sẽ càng bẩn, càng chật vật. Lúc còn ở nhà, bộ dạng của ta càng chật vật thì đệ đệ càng cao hứng, mà đệ đệ càng cao hứng thì ta sẽ càng bớt khổ, đây là kinh nghiệm không thể thiếu.

“Ngẩng đầu lên.”

“Dạ, phu nhân.” Ta nhanh chóng ngẩng đầu, đem toàn bộ thái độ hoảng sợ trát lên mặt, lại còn làm cho thân người run rẩy một chút, tốt rồi, cứ để nguyên chừng mực như vậy. Muốn làm ra vẻ mặt sợ hãi khẩn trương thì không thể quá đáng, sẽ bị phát hiện. Lúc ngẩng đầu lên, ta cố ý dùng bàn tay dính đầy đất lau lau mặt vài cái, hy vọng sẽ có hiệu quả.

Biểu tình của quái phu nhân thật nghiêm khắc, xung quanh còn có ba bốn lão mù mù, trong đó ta có biết một người, chính là quán sự trực đêm bên ngoài hành lang biệt viện. Một vài lão mù mù nhìn ta bằng ánh mắt vô cùng tàn nhẫn căm hận. Không rõ ta đã đắc tội bọn họ khi nào. Một người cúi xuống nói thì thầm gì đó vào tai phu nhân, hai mắt thỉnh thoảng lại còn đảo về phía này, ta khẳng định những lời nói kia có liên quan đến mình.

Phu nhân âm trầm nghe mù kia nói xong, nét mặt thoát nhìn không có phản ứng gì những ta chú ý thấy tay nàng đang xiết chặt chiếc khăn đáng thương, xem ra tức giận không nhẹ nha! Phỏng chừng phu nhân đang lo ngại cho thân phận tôn quý, hình tượng mẫu mực của chính mình nên mặc dù vô cùng chán ghét cũng làm ra vẻ cao nhả nhàn tĩnh, âm điệu không cao không thấp, “Biết vì sao bị đánh không?”

Ta tranh thủ chường ra bộ mặt lo lắng, không thể nói biết cũng không thể nói không biết. Ta dứt khoát làm một trang hảo hán, “Phu nhân giáo huấn nô tỳ nhất định là nô tỳ đã làm sai chuyện gì. Chính là nô tỳ ngu dốt không thể lĩnh ngộ, thỉnh phu nhân khai ân tha thứ”.

Biểu tình của ta quả thật có hiệu quả, phu nhân nghe xong liền sững sờ, còn nghĩ rằng ta sẽ phản kháng. Bây giờ nhìn thái độ của ta tốt như vậy, phu nhân ắt hẳn đang phân vân không biết nên làm gì. Nàng quay đầu nhìn sang đám mù mù bên cạnh, trong mắt có một dấu chấm hỏi to đùng.

“Tiểu hồ ly nhà ngươi làm chuyện bần thủ còn tưởng phu nhân không biết sao? Còn không mau nói thật?”

Người nói chuyện chính là mù già mà ta biết mặt, vừa trông thấy phu nhân có chút dao động liền sợ ta chiếm được tiện nghi nên vội vàng chìa tay vào mũi ta mà quất. Thái độ nghiêng rằng nghiêng lợi kia tựa như đang thông hận không thể đem ta đi cắt nhỏ thành từng mảnh. Thật khó hiểu mà!

“Phùng nương, trước mặt phu nhân ngươi nói chuyện sạch sẽ một chút, cái gì bần thối? Ngươi nói bậy bạ gì đó?”. Một mù mù đứng bên kia cau mày quát lớn, vừa nói vừa hạ thấp người trước mặt phu nhân.

Nguyên lai mù kia họ Phùng a! Mặc kệ họ hỏi gì ta cũng không có khả năng trả lời câu hỏi kia. Có trời mới biết bọn họ âm mưu bố trí tội danh gì trên đầu ta, nếu ta liều mạng nói bừa chẳng phải là tự mình rước họa vào thân sao? Cũng không phải phu nhân trực tiếp hỏi, ta không đáp cũng không bị xem là vô lễ, tốt nhất cứ việc quỳ một chỗ.

Phùng nương có vẻ cố kỵ người kia nên vội vàng tươi cười nói, “Liễu nương nói phải, là ta hồ đồ nhất thời thốt ra thôi”, rồi lại quay sang phu nhân thở dài nói, “Phu nhân thứ tội”.

“Phùng nương, nàng ta tốt xấu gì cũng là người của thiếu gia, là nửa chủ tử. Mặc kệ nàng làm gì tự nhiên có phu nhân và thiếu gia đánh mắng. Ngươi là một hạ nhân lại dám lớn tiếng với nàng, trong mắt người không còn chủ tử nữa sao?”

Liễu nương hiển nhiên vô cùng khinh thường Phùng nương, một câu hết bảy tám chữ đã nhằm mục đích chỉ trích. Liễu nương xem chừng là một người rất có phân lượng, thái độ người này đối với phu nhân mặc dù rất cung kính nhưng thần sắc không hề e ngại, thân phận quả thật rất đặc thù.

“Cái này...”, Phùng nương đuối lý, nhất thời nghẹn lời không biết phải đối đáp thế nào, gương mặt có chút đỏ hồng.

“Được rồi được rồi, đây là bộ dáng gì? Chúng ta đến đây để làm cái gì?”, phu nhân ngồi im lặng nửa ngày cuối cùng cũng lên tiếng, “Trước mắt giải quyết chuyện này trước, Liễu tẩu, nếu nàng ta là nửa chủ tử thì ngươi phải thay ta dạy dỗ nàng ta một chút”.

Người sáng suốt vừa nhìn thấy đã biết phu nhân đang giải vây cho Phùng nương, thái độ của phu nhân đối với Liễu nương có phần cân nhắc, ý vị trong lời nói cũng rất sâu xa, có thể nhận ra phu nhân có địch ý với người này, hơn nữa địch ý còn rất sâu. Ta không hiểu tại sao phu nhân lại còn giữ lại người này bên người.

Nghe lời nói của phu nhân, sắc mặt Liễu nương thay đổi mấy lần, bọn hạ nhân xung quanh cũng thay đổi sắc mặt. Ta có thể thấy rõ ràng bọn họ chia làm hai phe, một phe do phu nhân cầm đầu, một phe lấy Liễu nương làm chủ. Nhìn sắc mặt trắng bệch của Liễu nương, phu nhân có vài phần cao hứng. Xem ra ta cũng không phải là nhân vật chính, chỉ là một thứ đạo cụ mà thôi.

Liễu nương hít một hơi thật sâu rồi đi đến trước mặt ta, sắc mặt âm trầm từ trên cao nhìn xuống, chỉ là ngửi khí so với Phùng nương có phần hòa hoãn hơn, “Người gọi là Thanh Nhi?”

“Dạ, nô tỳ Thanh Nhi bái kiến Liễu nương”. Vận khí đến! Ta phân tích tình thế trước mắt, có điểm lợi dụng được thì cứ lợi dụng.

“Người là tân thê thiếp của thiếu gia? Nghe nói trước kia người là nha đầu trong phủ, đúng không?”

“Thưa Liễu nương, nô tỳ thật sự là nha đầu bên kia phủ được mua về để làm việc trong phòng bếp. Sau lại được phái đến hậu hạ trong viện thiếu gia, cũng là nha đầu tối hạ đẳng, phụ trách quét tước đình viện, giặt giũ quần áo thủ vệ, đồ bộ tiểu linh tinh”. Ta thuật lại đầy đủ.

Mọi người không ngờ ta lại kể ra đầy đủ như vậy nên tất cả đều có chút sững sờ, Liễu nương hoàn hồn nhanh nhất, hỏi tiếp, “Vậy tại sao người lại được thiếu gia thu làm thê thiếp?”. Vốn dĩ nàng ta đã ngừng lại chờ ta trả lời nhưng lại mở miệng bổ sung, “Người phải ăn nga3 nói thật, không được có nửa lời giấu giếm, cũng không được nói bậy”.

Nàng muốn che chở ta sao? Ha ha, cảm tạ, đáng tiếc là ta phải chờ rất vất vả mới có được cơ hội này, làm sao có thể buông tha. Không thể nói dối, vậy ta sẽ chọn lựa trọng điểm để nói và sửa sang lại câu cú một chút, “

“Nô tỳ đã hầu hạ thiếu gia nghỉ ngơi nên mới được thu làm thiếp. Bởi vì trước đó nô tỳ không phải là hoàn bích... thiếu gia sợ nô tỳ làm bẩn phủ nên mới chuyển nô tỳ đến biệt viện này”.

Thanh âm bốn phía càng rối loạn. Liễu nương cau mày nhìn lướt qua ta, sắc thái nhanh chóng trấn tĩnh lại, đang muốn tiếp tục hỏi gì đó thì lại bị phu nhân đoạt lời, hai người cùng lúc lên tiếng, nội dung tình cờ lại khá giống nhau, “Trước đó người không phải là hoàn bích? Dật Nhi không biết sao?”, “Thiếu gia có biết chuyện này không?”. Hai thanh âm, hai ý nguyên vẹn.

“Trước đó thiếu gia không biết nô tỳ đã từng qua tay thổ phỉ, về sau mới biết được. Vậy nên nô tỳ kỳ thật không chính thức thông qua tục chải tóc thu phòng, thiếu gia chỉ nói miệng vài câu thôi”. Ta đá một cước, ha ha, thực xin lỗi Liễu nương, ta không suy nghĩ giống người.

“Xem ra người vẫn còn thành thật”, phu nhân quả thật rất hài lòng với câu trả lời của ta, không nghĩ là ta lại phối hợp quá mức tưởng tượng như vậy, “Nếu như vậy, ta đây cũng không thể chấp nhận được người, dù sao người cũng đã từng hầu hạ Dật Nhi nên ta chỉ đuổi người ra khỏi phủ, về sau không được bước qua cửa Phong phủ nữa bước, thế nào?”

Thánh thần ơi, hạnh phúc đến bất ngờ như vậy sao? Ta vui sướng đến phát cuồng. Nhưng đây không phải thời điểm cao hứng, ta còn chưa được ra ngoài mà. Sợ sự tình có biến, ta nhanh chóng dập đầu thưa, “Nô tỳ không tốt, không xứng hầu hạ bên người thiếu gia, phu nhân khai ân không truy cứu là phúc của nô tỳ, tạ ân điển phu nhân”.

“Phu nhân, nàng dù sao cũng là người của thiếu gia, nay thiếu gia không có trong phủ... chúng ta có nên chờ thiếu gia về rồi hẵng phân xử?”, Liễu nương không cam bái hạ phong, có lẽ muốn bảo trụ ta ở lại nơi này. Mặc kệ là vì cái gì, người này còn nước còn tát muốn đem ta lưu lại.

“Ta làm mẫu thân không lẽ đến cả quyền xử trí nha đầu cũng không có sao?”, chiếc khăn trong tay phu nhân bị vo thành một khối, ánh mắt trừng trừng cả giận, “Liễu nương, người thật nhiều chuyện”. Phu nhân nói xong liền đứng dậy bước đi, một đám người lục tục bám theo, lúc ra khỏi cửa phu nhân còn quay lại liếc nhìn ta một cái, “Người cũng rất thành thật, ta cho phép người trở về thu thập này nọ, nửa canh giờ sau liền rút khỏi phủ cho ta”.

“Dạ”, ta cúi đầu, vui sướng đến độ suýt chút nữa phì cười thành tiếng, cũng may ta khẽ cầu vào đùi mới trấn tĩnh lại được. Đây không phải lúc để ngoác miệng ra cười a! Bất quá, ta sắp được phép cười rồi!

Một đám người nhanh chóng rút đi, trong phòng chỉ còn lại một chuyện tốt khổng lồ và Liễu nương đang sững sờ đứng đó. Nàng ta có chút tiếc hận đối với cảnh ngộ của ta, lại còn thở dài, nhìn ta vẫn còn quỳ nơi đó, “Người vốn dĩ không có tội, thật sự không cần... ta có thể... Ai!”

Không biết vì mục đích gì nhưng nàng ta thật sự muốn lưu ta lại. Ta đối với chuyện này thực sự cảm kích, nhin không được mở miệng nói, “Đa tạ Liễu nương, chỉ là chim yêu trời rộng, thân cá mển nước... nô tỳ đi!”

Ta không biết quan hệ giữa phu nhân và Liễu nương, nhưng mối quan hệ này lại có lợi cho ta, lại còn được phép thu thập hành trang của mình mới rời đi, gặp người khác chắc chắn sẽ không được đối đãi như vậy. Hành trang của ta cũng không có gì đáng nói, thiếu gia cho gì ta toàn bộ gói lại mang theo, còn có cả xấp ngân phiếu Hoàng công tử ban tặng. Trong biệt viện, ánh mắt mọi người sung sướng nhìn kẻ khác gặp họa, ta hướng cửa sau rồi khỏi phủ. Dọc đường đi không thiếu người xì xầm chỉ trở nhưng tuyệt nhiên không hề ảnh hưởng đến tâm trạng rất tốt của ta. Cái sân quý ma này, tại sao hôm nay lại rộng thế nhỉ? Thật lâu sau ta mới đến được cửa sau biệt viện.

Ta ngừng bước nhìn lại, chỉ cần bước qua cánh cửa này, ta của ngày hôm nay sẽ hoàn toàn thay đổi. Ta định tâm ổn khí, xốc hành trang sau lưng, bước một bước tựa như từ nơi “hắc ám” chuyển đến vùng “quang minh”. Nhắc chân, vượt rào cản, ta mở mắt thật to, thật không dám tin, ta thật sự đã đứng ngoài cửa. Ta thực sự đã bước ra ngoài!!!

Lão thiên a! Ta tự do! Thật sự tự do! Từ nay về sau không cần xem sắc mặt người khác, không cần quỳ xuống, không sợ bị chửi mắng đánh đập. Giờ khắc này ta mới cảm thấy mình thật sự là một con người, một con người hoàn chỉnh. Ta không phải là một cái bàn, không phải cỏ cây, từ giờ trở đi ta là một con người.

12. Chương 12

Chương 12

“Nhà” đối với ta không có ý nghĩa gì, cơ bản mà nói thì ta không có nhà. Ra khỏi cửa thành, ta tùy tiện chọn đại một phương hướng mà đi. Ta chưa bao giờ nghĩ rằng cước bộ của mình lại có thể nhẹ nhàng như vậy, mỗi bước tựa như có thể bay bổng lên trời. Dọc đường đi ta vung tay múa chân, gương mặt bị biến dạng do bị đánh vẫn có thể cười toe toét, ta nghĩ bộ dạng này nhất định rất dọa người vì kẻ qua lại hai bên đường đều nhìn ta với ánh mắt thương hại, đại khái đánh đồng ta với người điên. Ha ha ha, không quan hệ, điên thì sao chứ? Ta muốn điên, mười lăm năm ròng rã đã trôi qua, ta hiện tại phát điên thì đã sao?

Ta chạy nhanh về phía trước rồi xoay người hít một hơi thật sâu, dùng toàn bộ khí lực hướng những người đang đi trên đường cùng với những cánh chim đang bay trên trời và những con thú đang lẩn trốn trong rừng mà gào to, “TA... ”... Không đúng, ta không còn là Nhạc Thanh! Cô nương tên Nhạc Thanh đã tự sát khi lọt vào tay bọn thổ phỉ. Từ giờ trở đi, ta chính là ta và cũng chỉ là ta. Ta mỉm cười, nụ cười đầu tiên, tin tưởng rằng bất cứ người nào nhìn ta cũng sẽ biết được đây là nụ cười nhiệt tình nhất, xinh đẹp nhất, “TA LÀ THANH NGUYỆT! TA LÀ NGƯỜI!”. Những người đi đường đều tránh xa, có người lắc đầu thương hại, có người hiểu ý liền mỉm cười, có người khoa tay múa chân... Không sao, nhìn đi, tận lực mà nhìn ta đi! Dùng ánh mắt dành cho con người mà nhìn ta. Dù là thương hại, dù là giễu cợt, nghi ngờ... cũng không quan hệ. Từ nay về sau, ta thuộc về chính mình. Ta là Thanh Nguyệt.

Cười rồi lại muốn khóc. “Ta bây giờ” không còn giống “ta trước kia”, muốn khóc liền khóc. Ta trốn vào rừng cây bên cạnh, ôm choàng lấy một thân đại thụ mà khóc lớn, khóc thống khoái, không long trời lở đất, khóc một lần đền bù ười lăm năm trời kìm nén. Thật vui sướng!

Cười cũng đã cười rồi, khóc cũng đã khóc rồi, giờ là lúc tìm đường “làm ăn”. Từ Phong phủ đi ra, ta mang theo không ít ngân lượng, có thể tìm mua một quán nhỏ để duy trì kế sinh nhai. Vấn đề hiện tại là đi đâu mua? Nhất định phải cách xa Phong phủ, nếu không sẽ khó tránh khỏi móng vuốt của thiếu gia... Không đúng, phải gọi hẳn là Diên Tử, không chừng hẳn sẽ giết người diệt khẩu. Dù sao ta cũng đã giúp hẳn hành sự, cần thận vẫn hơn.

Ta chưa bao giờ đi ra ngoài, căn bản không nắm rõ phương hướng. Kỳ thật phương hướng cũng không quan trọng, chỉ cần tránh xa nơi này là được. Ta theo đường lớn tìm được một tửu quán, ăn qua loa một chút rồi nói với chủ quán rằng ta muốn mượn xe ngựa. Ta cũng không nói cụ thể mình muốn đi đến nơi nào, chỉ cần

xa phu đem ta ra khỏi nơi này càng xa càng tốt. Xe ngựa chạy liền một tháng, ta phải thay đổi xe ngựa vài lần vì phu xe chết sống không chịu đi xa. Cuối cùng ta cũng đến được cửa thành gần nhất: Kinh Thành.

Thành trấn vừa lớn vừa phồn hoa, hai bên đường quán xá tấp nập, thứ gì cũng có, ta tin tưởng mình có thể ở nơi này lập kế sinh nhai. Cẩn thận ngẫm lại, thứ ta có thể làm được quả thật không nhiều lắm. Trừ bỏ việc giết người, nếu muốn dùng tài nghệ để kiếm cơm quả thật không có khả năng. Hay là bán tạp hóa? Ta không cần giàu sang, chỉ cần ấm no ngày ba bữa là được rồi. Mặc kệ nói thế nào, trước tiên phải tìm một chỗ nghỉ ngơi, cũng may ta mang theo trong người không ít tiền, có thể duy trì được một đoạn thời gian. Nghĩ liền làm, ta đi tìm một quán trọ.

Tìm khá lâu, cuối cùng ta chọn được một quán trọ có phần yên tĩnh. Dĩ nhiên, quán trọ này đã khá cũ, ta phải tiết kiệm một chút. Hiện tại ta không có thu nhập, người ta nói “miệng ăn núi lở” không sai nha!

Vừa mới bước chân vào cửa ta liền trông thấy chủ quán đang đánh mắng tiểu nhị một trận. Người kia xuống tay khá nặng, tiểu nhị bị ăn đòn liên tục cũng không trốn tránh. Ta lại nhìn sang lão chủ quán, người này đại khái năm mươi tuổi, gương mặt dữ tợn ắt không phải hạng người thiện lương. Bất quá, can hệ gì đến ta? Bản thân ta cũng không thể xem là người tốt, chỉ đao trong tay vẫn sẵn sàng mọi lúc mọi nơi.

“Chủ quán, cho ta một gian phòng đơn giản”. Ta không có ý định làm kẻ trung gian ngăn trở hai người bọn họ, trên thực tế ta tuyệt đối không phải loại người “giữa đường gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ”. Chưa từng có ai tương trợ ta nha, không phải sao?

Quán trọ này hiển nhiên rất ế ẩm, chủ quán sau khi biết ta muốn thuê phòng, đầu tiên là sững sốt, sau đó vẻ mặt đột ngột chuyển sang tươi cười, động tác đánh mắng tiểu nhị cũng ngừng lại. Hắn gật đầu nhanh đến độ ta nghĩ nó sắp sửa rơi xuống đất, “Cô nương, muốn trọ lại sao, có có có có...”. Hắn quay đầu đáp cho tiểu nhị bên cạnh một cước, “Còn không mau dẫn cô nương lên phòng”.

“Dạ”, tiểu nhị khúm núm lên tiếng, suýt chút nữa là quỳ xuống bái lạy khách nhân luôn. Hắn cúi người, cẩn thận làm động tác mời khách, “Vị cô nương này, mời đi theo ta”.

Căn phòng ta thuê rất bình thường, nằm dưới lầu phía sau quán trọ. Một phòng không lớn, chỉ có một chiếc bàn nhỏ, một chiếc giường trải vải thô và thêm một chiếc tủ mùng vệt ở góc phòng. Toàn bộ vật dụng đều rất cũ, nhưng đối với ta thì như vậy đã tốt rồi, so với nhà kho ta đã từng ở qua thì nơi này còn sạch sẽ hơn.

Ta hài lòng mỉm cười đáp trả với tiểu nhị, nhìn thấy một bên má hắn vẫn còn sưng đỏ. Hắn cũng không nói gì, chỉ im lặng đứng một bên chờ xem khách nhân có gì cần phân phó nữa không. Ta cũng vừa mới trốn đi, so ra vẫn chưa biết ai đáng thương hơn ai nha! Ta đặt túi vải xuống, bảo với hắn rằng không còn việc gì nữa, có thể ra ngoài. Một đồng tiền rơi xuống đất, đó là số tiền buổi sáng mua bánh bao thối lại. Ta cúi người nhặt lên, người ta nói tiền tài không thể để lộ ra ngoài. Ma xui quỷ khiến thế nào mà ta lại đem đồng tiền ấy đặt vào tay tiểu nhị, hiện tại muốn thu hồi lại cũng đã muộn. Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên lẫn cảm kích của hắn, ta thật sự không nỡ lấy lại, bản thân ta trước giờ chưa hề chia sẻ với ai bất cứ thứ gì nên dưới tình huống thế này ta cũng không biết phải nói thế nào, chỉ đành thuận miệng nói cho có, “Ta cũng lưu lạc bên ngoài, cái này ngươi cầm đi. Chỉ một chút tiền thôi, ngươi đừng ghét bỏ”. Vài cái bánh bao nhân thịt đó nha! Ta thật xót xa!

“Lê nào lại thế? Không có đâu!” Ánh mắt tiểu nhị bỗng đỏ lên, nắm chặt đồng tiền trong tay. Lần đầu tiên ta lừa tiền của đệ đệ cũng không kích động như hắn. Hắn cúi người càng thấp hơn, miệng cũng không thốt nổi lời cảm tạ. Cuối cùng hắn cũng không biết phải đối đáp thế nào, rồi như sực nhớ điều gì, hắn hướng ta nói, “Cô nương nghỉ ngơi đi, ta sẽ mang nước rửa mặt đến”. Nói rồi hắn chạy bay ra khỏi cửa.

Tiểu nhị đưa nước đến rất nhanh. Ta rửa mặt, thay quần áo sạch sẽ, những bộ áo váy xinh đẹp mang theo từ Phong phủ cũng không thể sử dụng được nữa. Ta sắp xếp tư trang lại một chút, đem ngân lượng trang sức cùng một ít bạc vụn nhét vào trong bao vải. Chuẩn bị xong xuôi cũng sắp đến giữa trưa, quán trọ này tồi tàn quá nên ta dự định sẽ ra ngoài ăn trưa. Đường nhiên, ta còn mang theo toàn bộ trang sức ra ngoài để đổi thành ngân phiếu.

Mọi việc đều rất thuận lợi, đồng trang sức bán rất được giá, so với mức tiền ta mong muốn còn cao hơn, tất cả đều được chuyển thành ngân phiếu. Ta kiếm một quán ăn ven đường ăn hai chén cơm và một chén canh, cũng khá ngon lại còn sạch sẽ, quan trọng nhất là có thể ăn no bụng.

Trong thành ta không có người quen, trên thực tế ta cũng quen ai ở bất cứ nơi nào, vậy nên muốn tìm mua một căn nhà quả thật khó vô cùng, so với ta tưởng tượng còn khó hơn gấp bội. Nhà cao cửa rộng không thích hợp để ta trụ lại, chỉ bằng tìm một căn nhà ở sát mặt đường, vừa có thể ở vừa có thể mở cửa buôn bán. Sáng sớm đã rời đi, đến tối muộn mới trở về, nơi nào cũng hỏi thăm, ta để đói bụng nên thường ăn tối bên ngoài. Tiểu nhị trong quán trọ rõ ràng nhớ kỹ mấy đồng tiền của ta, dù ta trở về muộn thế nào hắn vẫn nhanh chóng xách đèn lồng ra mở cửa, đốt đèn trong phòng ta rồi mang nước rửa mặt đến, xong tắt cả mới chịu trở về. Vốn tưởng rằng hắn trước kia cũng giống ta, đều bị bán chung thân, hỏi qua mới biết sự thật không phải như vậy. Bởi vì không còn nơi nào để đi nên hắn mới chấp nhận để chủ quán đánh đập chửi mắng, dường như chủ quán kia còn thường xuyên cắt xén tiền công của hắn.

“Cô nương, nước rửa mặt của người ở đây”, Tiểu nhị bê một chậu nước vào, vóc dáng đen đen gầy gầy nhưng những chiếc răng nhỏ lại rất trắng.

“Cảm ơn, làm phiền người rồi”. Ta nói lời cảm tạ, đợi hắn lui ra ngoài. Nhưng lần này không như bình thường, sau khi đặt chậu nước lên bàn hắn vẫn chưa chịu rời khỏi mà đứng nguyên một chỗ không nhích. Lưng áo ướt sũng, hắn muốn nói gì đó lại không dám mở miệng.

Muốn nói gì? Khó xử như vậy... không lẽ lại muốn vay tiền? Tuyệt đối không có nha! Thấy hắn vẫn không đi, ta mở miệng đuổi khéo, “Còn có chuyện gì sao?”. Ý là nếu không có gì thì người mau đi. Ta cả ngày vất vả tìm nhà, còn phải ngủ sớm một chút để ngày mai còn lên đường a!

“Cái này...”, tiểu nhị thật vất vả mới thốt được vài thanh âm, trước lúc nói còn hướng mắt nhìn ra bên ngoài, sau khi xác định bốn phía không có người mới tiếp tục nói, “Cô nương, mấy ngày này không ổn lắm, người ban đêm lúc nghỉ ngơi nên đóng cửa phòng cẩn thận. Nếu không có chuyện phát sinh thì sáng mai nên sớm rời đi. Quán trọ không phải là nơi có thể trụ lại lâu dài”. Hắn nói xong không đợi ta hỏi gì đã vội vàng lui ra ngoài, bộ dáng như mèo hoang rón rén chạy đi.

Có ý tứ gì? Không đầu không đuôi nói câu này làm gì chứ? Ta rửa mặt, thổi tắt đèn rồi leo lên giường ngủ. Trong bóng đêm, chỉ dao trong tay đã sẵn sàng. Nếu có thể bình yên vượt qua đêm nay, sáng sớm ngày mai ta liền cho tiểu nhị một ít tiền rồi biến khỏi nơi này.

Ta nhắm mắt lại, đầu óc trở nên thanh tĩnh. Ta cẩn thận chú ý động tĩnh xung quanh, những lời tiểu nhị nói không thể không đề phòng. Nếu là trước đây thì loại sự tình này đối với ta cũng không quan trọng, sinh tử vốn dĩ không phải là chuyện trọng yếu. Nhưng hiện tại ta chỉ vừa bắt đầu cuộc sống mới, ta nhất định phải sống thật tốt. Nếu không thì mười mấy năm nhẩn nại của ta chẳng phải là bỏ sông bỏ biển đó sao? Ta chịu khuất nhục để làm gì?

Canh ba đi qua, canh bốn gần đến, một bóng đen lặng lẽ áp sát cửa phòng. Ngoài phòng ánh trăng mờ nhạt khắc họa một bóng hình, ta có thể trông thấy bóng đen đó dừng lại trước cửa sổ, một thanh âm rất nhỏ vang lên, ống trúc theo lỗ hổng trên cửa sổ trườn vào, khói trắng lượn lờ bốn phía. Mê hương? Ta đã từng thấy loại mê dược này lúc còn ở cạnh Diên Tử. Đối phó với mê hương cũng khá dễ dàng, chỉ cần bịt mũi không hít vào là được. Sẵn có chăn đệm bên cạnh, ta đem chăn bịt mũi mình rồi chờ đợi hành động tiếp theo của bóng đen.

Động tác của hắn rõ ràng nhanh hơn rất nhiều. Hắn dùng một thanh chủy thủ lườn qua khe cửa hở để đẩy thanh chắn ngang lên, một tiếng động nho nhỏ, cửa mở, bóng đen nhanh chóng lén vào. Hắn lướt tới cạnh giường, chủy thủ giơ lên cao chuẩn bị cầm phạt xuống người ta.

“Chủ quán, đã trễ thế này còn có việc đến tìm ta sao?”, trong phòng không đốt đèn, vậy nên hắn không trông thấy gương mặt đặc ý của ta. Trong phòng vang lên thanh âm một vật rơi xuống đất.

13. Chương 13

Chương 13

Sự tình cũng không quá phức tạp. Quán trọ mở cửa làm ăn ế ẩm, chủ quán thấy ta là khách nhân có “tiềm năng” nên nảy sinh ý định cướp bóc. Có lẽ hắn cảm thấy may mắn vì trong quán chỉ có duy nhất một vị khách là ta, tựa như miếng thịt đưa đến trước miệng mèo. Bởi vì tiểu nhị nhớ kỹ mấy đồng tiền kia nên đã âm thầm nhắc nhở ta. Dĩ nhiên, lần trước lúc hắn bị chủ quán đánh mắng cũng là ta vô tình giúp đỡ hắn. Chỉ là, lúc ấy thật lòng mà nói thì ta cũng không ý định xen vào hồ trợ.

Chỉ đạo đã kẻ sát vào cổ tên chủ quán, mặc dù không cam tâm nhưng hắn cũng ngoan ngoãn giao ra địa khế của quán trọ. Sau đó ta cung cấp ngân lượng vừa đủ chi tiêu trong một tháng cho hắn bỏ trốn. Đừng hiểu lầm, việc cho tiền hắn cùng với hai chữ “thiện tâm” hoàn toàn không có quan hệ. Ta cũng có điểm bản khoản, nếu mang hắn giao ra quan phủ cũng không sao, chỉ là thân phận của ta có vấn đề, một khi bị quan phủ tra hỏi thì không xong! Kết cục chắc chắn sẽ gói gọn trong bốn chữ: xét nhà diệt tộc. Vậy nên ta không thể nộp hắn cho quan phủ, cũng may hắn không biết điều này. Hơn nữa, đứng trên lập trường một người nóng lòng bỏ trốn như hắn mà nói, có càng nhiều tiền trong tay thì chạy càng xa, đến khi tiêu hết tiền thì đã cách xa ta ngàn dặm. Còn nếu hắn có thể kiếm được tiền, liệu hắn còn muốn quay trở về sao? Ha ha ha, ta cá là không!

Cứ như vậy, một quán trọ cũ nát đến cả bảng hiệu cơ hồ đọc không ra liền thuộc về ta. Tiểu nhị gầy gò đen đúa kia cũng trở thành tiểu nhị của ta. Hắn không còn nơi nào khác để đi trong khi ta cũng cần người giúp đỡ, vậy nên ta trở thành chủ quán, còn hắn vẫn như cũ làm tiểu nhị. Sau một ngày quét dọn vất vả, chúng ta đã đem quán trọ sửa sang sạch sẽ. Mặc dù nó vẫn cũ nát thê lương như lúc trước nhưng hiện tại đã trật tự hơn rất nhiều. Không sai, nơi ở đã được giải quyết. Kế tiếp chính là vấn đề duy trì kế sinh nhai. Quán trọ này đến cả bảng hiệu còn đọc không ra, nếu muốn tiếp tục duy trì nó như hiện tại thì quả thật có chút khó khăn.

“Trên đó ghi chữ gì vậy?”, đứng nhìn bảng hiệu một hồi ta đành do dự hỏi Hắc Tử bên cạnh. Hắn chính là tiểu nhị lúc trước, người cũng như tên, hai chữ Hắc Tử thật tương xứng với làn da của hắn nha! Sau khi chủ quán thay đổi hắn cũng cười nhiều hơn, mỗi khi cười có thể nhìn thấy hai hàng răng nanh siêu trắng lộ ra ngoài, so với răng của ta còn trắng hơn. Tại sao vậy? Không lẽ nguyên nhân là vì da hắn quá đen sao?

Sau một hồi lúng túng với cái bảng hiệu, hắn gãi gãi đầu nói, “Ngài là chủ quán, ngài định đoạt”. Hai hàm răng trắng lại nhe ra, thất lưỡng thặng tấp, gương mặt hắn mang theo nhiều phần thư thái. Cái bảng hiệu này quả thật biết làm khó người mà!

Xem ra Hắc Tử cũng là một người thành thật phúc hậu, mặc dù không nói nhiều nhưng rất chịu khó, tay chân nhanh nhẹn, bao nhiêu công việc hắn đều giành làm hết. Nói là chúng ta cùng nhau quét tước, kỳ thật phần lớn công việc đều là hắn làm. Hắn còn có tài nấu nướng, món trứng chiên hắn bê lên rất thơm. Không có lão chủ quán ưa đánh đập trước kia, ta nhận ra hắn thoát nhìn có tinh thần hơn. Vóc dáng gầy như que củi kia cũng không đến nỗi khó coi.

Quán trọ nằm ở ngoại ô yên lặng ít người qua lại, hơn nữa lại vừa cũ vừa rách nát, người bình thường cũng không nguyện ý đến trọ. Diện tích quán trọ cũng khá lớn nên ta cảm thấy tiếc, một mảnh sân rộng và hai tầng lầu để trống không sử dụng thật quá lãng phí. Còn mở quán trọ làm gì, khách qua lại ít như vậy thì cho dù bán tạp hóa cũng không có khả năng a! Ta phát hiện nguyên lai nơi này thật sự vô dụng hết chỗ nói.

“Chủ quán, ta thấy dãy phòng bên trong dù có hơi cũ một chút nhưng phòng không ít”, Hắc Tử nhìn ta ngồi cau mày nửa ngày mới thử mở miệng nói, “Phụ nhân chắc chắn sẽ không đến quán trọ này, chỉ bằng chúng ta dẹp mấy chiếc giường đi, đổi thành một phòng thông nhau rồi cho phu khuân vác thuê, cứ tính năm đồng một người. Những phu khuân vác này thường xuyên vào thành nên có thể tranh thủ kiếm thêm tiền trọ, ngài xem tính như vậy có được không?”

“Được, như thế nào lại không được! Có thể kiếm đủ cơm ăn là được rồi”. Ta vui mừng quá đổi liền chộp hai vai Hắc Tử mà lắc lư lắc lắc, “Ta thế nào lại không nghĩ đến? Chúng ta liền làm như thế đi, không cần biết có thể thu về bao nhiêu, chỉ cần có thể duy trì cuộc sống là được”.

“Chỉ là...”, Hắc Tử bắt gặp phản ứng tán đồng của ta cũng rất cao hứng, nhưng dường như có điều gì đó cần phải nói rõ ràng, “Chủ quán, nói như vậy phần lớn những người ra vào quán đều có chút tục phu thô lỗ, không tránh khỏi sẽ có điểm không tốt, ngài đã suy nghĩ kỹ chưa?”

“Được mà Hắc Tử, cái gì mà tục với không tục chứ, đều là người cả thôi, chỉ cần trả tiền trọ đầy đủ là được”.

Tâm tình hiện tại của ta rất tốt. Hắc Tử xem ra không chỉ là người thành thật chịu khó mà suy nghĩ cũng rất chu đáo. Ta xem như vận khí tốt, ra đường nhất định được bảo bối. Thật ra ta cũng có lời trong lòng vẫn chưa nói ra. Cái gì mà tục phu thô lỗ chứ? Thân phận của ta còn chưa bằng những người đó đâu. Dù bọn họ có thô lỗ hay thô bỉ như thế nào thì vẫn được cho là “người”. Còn ta? Cũng khó nói!

Ta dĩ nhiên không nói những chuyện loại này với Hắc Tử. Cũng không phải chuyện tốt đẹp gì, hơn nữa có câu “vật đổi sao dời”, vận nhất bị tiết lộ ra ngoài cũng không tốt lành gì, cẩn thận vẫn hơn.

Ta quyết định khai trương quán trọ dành cho phu khuân vác, công việc chuẩn bị cũng đã sắp xếp thỏa đáng. Hắc Tử xung phong nhận nhiệm vụ chạy đến cửa thành mời chào khách, ta trông nom quán trọ đón tiếp khách nhân. Cuộc sống phu khuân vác cũng không dễ dàng, dù quán trọ của ta hơi cũ nát một chút nhưng họ cũng không phàn nàn. Tiền trọ ít, tự nhiên đòi hỏi cũng phải ít đi. Ta cơ bản chỉ cần ngồi đó nhận đủ tiền rồi dẫn họ đi tìm một chỗ ngủ lưng xuống là được. Dần dần, giới phu khuân vác truyền tai nhau nơi này có quán trọ với giá tiện nghi như vậy, khách đến trọ càng lúc càng đông, Hắc Tử cũng không cần chạy đến cửa thành mời chào như trước, hắn chỉ cần ở trong quán giúp đỡ ta là được.

Ta bắt đầu bán chút thức ăn. Cũng không phải món ngon gì, chỉ là đem các loại rau xanh xào chung một chỗ rồi cho vào từng bát, nhưng cơm thì ta nấu rất nhiều. Ta vừa làm ỳnh ăn vừa bán cho khách nhân, năm đồng một phần. Có điều, món ăn ta nấu quả thật không dễ nuốt, nếu không nêm nhiều muối thì là thiếu nước, cũng may không có người nào la ó phản đối. Trong quán đa số là những người lao động chân tay, thức ăn dù tệ một chút họ cũng không phàn nàn. Ngẫu nhiên bọn họ cũng thỉnh thoảng nói vài câu, nhưng ta biết họ là những người ngay thật. Mồ hôi lấm tấm trên mặt cũng không che giấu được vẻ đẹp tâm hồn của họ, có khi nhìn thấy ta cùng Hắc Tử khệ nệ bê thức ăn ra, bọn họ còn tự động bước qua giúp đỡ. Dần dần, quán trọ vô danh của ta bắt đầu được giới kiều phụ, thợ thủ công, phu khuân vác... biết đến. Dĩ nhiên trong đám khách nhân đôi khi cũng phát sinh tranh chấp, những lần như thế họ đều đến nhờ ta phân xử. Ha ha ha, cũng may đều là chuyện vặt vãnh, dù ta có nói thế nào thì cuối cùng họ cũng sẽ lắc đầu mỉm cười cho qua mà không so đo. Cuộc sống của ta cứ thế trôi qua, bận rộn mà vui vẻ. Ta giống như cánh nhạn bay về đàn, cảm thấy bản thân mình thuộc về nơi này. Đứa con rời nhà đã lâu cuối cùng đã quay trở lại. Ở đây, người nào nhìn ta cũng bằng ánh mắt thân thiết, nụ cười của họ cũng rất thật.

Mỗi buổi tối ta cùng Hắc Tử ngồi trong phòng cẩn thận tính toán chi tiêu trong ngày. Trên bàn toàn là tiền đồng tiền xu, thoạt nhìn thì rất nhiều nhưng lại chẳng bao nhiêu. Ngược lại ta cảm thấy vô cùng cao hứng, đây là những đồng tiền sạch sẽ mà ta tự mình kiếm được, hoàn toàn không giống với trước kia. Tiêu những đồng tiền này ta thật yên tâm.

Hắc Tử so với ta lại càng cao hứng hơn, hắn nói cười cả ngày. Kỳ thật ta cũng lo lắng nếu hắn cứ ngoác miệng cười như thế sẽ có ngày bị sai quai hàm, đến lúc ấy ta lại phải đem cầm hắn chỉnh lại đúng khớp. Cũng may hắn vẫn an ổn cười đến tận bây giờ, vận khí thật tốt!

“Hắc Tử, giúp ta đem đồng tiền xu này bỏ vào hộp, khi nào để dành được nhiều một chút sẽ đem đến ngân điểm gửi”. Ta đem toàn bộ tiền trên bàn đẩy đến trước mặt Hắc Tử, sau khi cân nhắc thu chi trong ngày thì còn lại bấy nhiêu đây.

Hắc Tử giang hai tay ôm đồng tiền tựa như ôm một tòa Kim Sơn. Sau đó hắn bắt đầu dùng chỉ khâu từng đồng lại với nhau. Bộ dáng Hắc Tử nhìn thế nào cũng không giống một người đang khâu tiền, ta còn tưởng thứ hắn đang khâu là kỳ trân dị bảo, lại còn vừa khâu vừa ngoác miệng ra cười.

Khi hắn đếm tiền thì không thể nói chuyện, bởi vì chỉ cần mở miệng ra nói thì hắn lập tức quên mất mình đang đếm đến bao nhiêu, lúc đó chỉ còn cách đếm lại từ đầu. Ta mở miệng định nói vài chữ thì hắn đã cố ý ngắt lời. Sau đó hắn còn liếc ta một cái, ném cho ta vài tiếng lải nhải rồi tiếp tục đếm lại đồng tiền đã được khâu thành chuỗi dài. Câu nói mà Hắc Tử yêu thích nhất chính là “Ngày lành chính là ngày được ngồi đếm tiền”. Ha ha ha, rất sâu sắc nha!

“Chủ quán, đếm xong rồi, tổng cộng là năm mươi bốn đồng, trong hộp vẫn còn mười hai đồng. Ngay mai ta sẽ đem đến ngân điểm gửi một số, ngài có muốn mua gì không, sẵn tiện ta sẽ ghé mua luôn”. Hắc Tử vừa nói chuyện vừa đóng nắp hộp một cách cẩn thận, trông hắn thật vui vẻ.

“Ta không muốn mua gì hết, người gửi tiền rồi nhanh chóng trở về, một mình ta trông quán sợ không làm kịp”.

“Được mà được mà, ta đây đem tiền đi cất, sau đó sẽ mang nước rửa mặt đến cho ngài. Mà ngài cũng nên nghỉ ngơi sớm đi thôi”.

Hắn ôm hộp tiền đi ra ngoài, lát sau lại mang một bộ quần áo quay trở lại. Hắn đem bộ quần áo đó đưa đến trước mặt ta, “Chủ quán, quần áo ngài mặc đều sờn cả rồi, ta cho ngài bộ đồ này, tay nghề may không tốt, nếu ngài chấp nhận thì mặc, nếu không thì ném đi cũng được”.

Không tốt? Như thế nào lại không tốt? Cuộc đời ta lần đầu tiên được người tặng quần áo. Ta từng sờ một hồi mới đưa tay đón nhận, đường may rất nhỏ nên chắc không phải tay nghề của nam nhân, nhưng ta cũng không quan tâm. Trong lòng ta dâng lên một chút cảm xúc xa lạ không biết tên. Mười lăm năm, đây được tính là lần đầu tiên ta chân chính thu được lễ vật.

“Cám ơn, rất tốt. Người cũng sớm nghỉ ngơi đi.”

Đêm đến ta không ngủ được. Ta đem bộ quần áo kia gói đầu. Người ta nói một bộ quần áo mới ba năm cũ ba năm, nếu may vá lại còn có thể mặc thêm được ba năm. “Tam tam hợp cửu” (ba lần ba là chín), ý tứ là vậy sao? Hy vọng cuộc sống tương lai của ta cũng sẽ dài lâu được như quần áo này.

Nhiều ngày lại trôi qua. Một ngày nọ Hắc Tử phát hiện ta trốn mãi trong phòng không thấy lộ mặt ra. Hắn cũng không tò mò, chỉ hỏi bóng gió xem ta có bị bệnh hay không? Ta cười bảo rằng ta không sao, sau đó tiếp tục trốn trong phòng thêm vài ngày. Ấm... đắm vào tay nữa rồi!

Cá hồng nướng hơi khét, rau xào hơi sượng, cà chua cùng trứng chim đã trộn thành một khối không thể phân biệt được. đành chịu thôi, tay nghề nấu nướng của ta chỉ đến đây. Ta đem ba món “không ra thức ăn” này bày lên bàn, đối diện là gương mặt “không hiểu chuyện gì” của Hắc Tử.

“Chưởng quầy, ngài làm sao vậy? Tại sao lại làm những món đất tiền thế này?”

Hắn vừa nói vừa chỉ chỉ con cá hồng, đây là loại cá khá đắt tiền. Bình thường chúng ta đều ngồi dùng bữa cùng với khách nhân.

“Hôm nay là ngày mấy?”, ta mỉm cười hỏi lại. Những chuyện thế này ta chưa từng làm qua nên có chút khẩn trương.

“Ngày mấy?”, Hắc Tử càng mơ hồ, hắn còn đang đau lòng số tiền bỏ ra mua con cá đắt đỏ kia.

“Là sinh nhật của người nha! Ta nhớ rõ người đã nói hôm nay là sinh nhật của người”, Ta quên bèn hắn nói khi nào, dù sao ta cũng nhớ kỹ ngày này. Chính vì vậy nên ta cảm thấy cần phải chúc mừng một chút, nhưng chúc mừng cái gì thì ai biết được? Cứ xem là tìm cơ để được ăn no đi, “Cái này cho người”, Ta mang đôi giày vải từ sau lưng ra đưa cho hắn. Giày may không tốt, hình dáng có chút méo mó nhưng ta đã cố gắng lắm rồi, “Giày của người cũng hỏng rồi, không thể mua mới thì để ta làm cho người”.

“Mấy ngày nay ngài ở lì trong phòng chính là để làm cái này sao?”, hắn vươn tay nhận giày, đôi mắt có chút đỏ. Nếu hắn mà thấy bằng gạc trên tay ta thì ánh mắt kia sẽ không chỉ đỏ đơn thuần như vậy đâu, ta cam đoan hắn sẽ dùng nước mắt phá vỡ đê, “Chủ quán, ngài không cần làm vậy? Ta có thể giúp ngài mà...”

“Làm sao giống nhau được?”, nguyên lai tặng quà cho người khác lại là một chuyện khoái nhạc như vậy, ít nhất hiện tại ta cũng rất vui vẻ. Ta gấp một miếng cá bỏ vào bát của Hắc Tử, miệng thúc giục, “Mau nếm thử tay nghề của ta, bình thường đều là người làm cho ta ăn, hôm nay ăn thử món ăn ta làm đi!”

“Chủ quán, ta... ta có cái gì tốt đâu”, Hắc Tử ôm giày thì thào. Đúng là không có tiền đồ, còn khóc nữa a!!!

“Vậy thì đừng nói gì nữa, ăn đi ăn đi”, một nửa con cá hồng đều nằm gọn trong bát của hắn. Ta biết hắn thuộc loại người ít nói, nếu đối lại là ta, chỉ sợ không biết phải nói gì. Hắc Tử xem ta như ân nhân, hắn cũng là tiểu nhị “đồng bạn” của ta, cả hai chúng ta đều nương tựa vào nhau.

Đồng bạn? Đây gọi là đồng bạn sao? Nguyên lai có đồng bạn lại là chuyện vui vẻ như vậy. Làm người thật tốt a!

“Được rồi, ta ăn, ta ăn”, hắn không nói gì nữa mà cầm đầu dùng bữa.

Ta nhìn thấy hắn lấy có cúi xuống ăn cơm mà che giấu động tác vụng trộm đưa tay quét nước mắt, ta cũng giả vờ không phát hiện mà thúc giục hắn ăn cơm. Nhìn biểu tình cố gắng nuốt thức ăn lại còn làm ra vẻ rất ngon kia ta liền hiểu, lần nấu nướng này lại thất bại nữa rồi! Ha ha ha, lần sau sẽ phải cải tiến một chút.

Hắc Tử cố gắng nuốt thức ăn cũng không quên ta. Hắn tổng một miệng đầy cơm, thanh âm nghe không rõ, nhưng ta có thể nghe thành thể này:

“Chủ quán, sinh nhật của ngài là khi nào? Đến lúc đó ta cũng sẽ làm cá cho ngài ăn”

... Sinh nhật của ta? Là ngày nào?

14. Chương 14

Chương 14

Hắc Tử là người trợ giúp rất đắc lực, mọi chuyện lớn nhỏ trong quán cơ hồ đều một tay hắn lo. Trên gương mặt thành thật của hắn lúc nào cũng mang theo nụ cười pha chút ngượng ngùng. Tiền lời kiếm được bao nhiêu ta đều giao cho Hắc Tử quản lý, số lượng chi tiêu đều phải ghi chú lại rõ ràng cẩn thận. Hắn và ta đại khái cũng giống nhau, cả hai đều là người đã từng trải qua kinh nghiệm đói khổ. Lại nói hắn đếm tiền rất nhanh, chiếc hộp kia luôn luôn được lau đi lau lại, đến một chút bụi cũng không có cơ hội bám vào. Chìa khóa luôn được hắn giữ gắt gần bên người, mất một đồng tiền cũng khiến hắn lo lắng thật lâu. Lần trước ta mua cá hồng đắt tiền đã làm hắn đau lòng khôn xiết, đến ba bốn ngày sau hắn toàn cho ta ăn rau xanh và trái cây. Ha ha, vậy cũng tốt, gặp được “nhân tài” như thế thì ta có thể thoải mái sống lâu dài rồi! Cũng chính vì vậy nên ta vui vẻ phó mặc cho hắn, trừ khoảng tiền mang theo từ trước, bao nhiêu tiền kiếm được ta đều giao hết cho Hắc Tử. Càng khỏe!

Quán trọ càng lúc càng đông khách, mỗi ngày có khoảng năm đến mười người đến trọ, đó là chưa kể những người ở lại dùng cơm. Ta và Hắc Tử quả thật làm bờ hơi tai. Khi biết ta dự định thuê thêm tiểu nhị thì Hắc Tử sống chết không chịu, hắn nói ta không nên phí tiền vô ích. Hắn làm việc càng lúc càng liều mạng, trời còn chưa sáng đã thức dậy, buổi tối quá canh ba mới đi ngủ. Hắn so với trước kia càng đen càng gầy hơn, ta thật sự không đành lòng liên tục cãi với hắn một trận, hắn còn khóc lóc sống chết không chịu chấp thuận. Rốt cuộc hắn ngã bệnh, ta quyết định phát dương quyền lợi chủ quán, thuê thêm một tiểu nhị.

“Hắc Tử, ngươi trước hết uống hết bát thuốc này, sau đó ta muốn nói chuyện với ngươi”. Ta ngồi trước giường cẩn thận đem bột thuốc gạt qua một bên. Hắc Tử sợ tiêu tiền nên không cho ta thỉnh đại phu, hắn nói bản thân chỉ mệt mỗi một chút, nghỉ ngơi vài ngày là khỏi. Ta cũng không thêm để ý đến tâm nguyện của hắn liền thỉnh đại phu đến bắt mạch bốc thuốc, hắn còn la hét không cho đại phu bắt mạch. Giờ thì tốt rồi, thuốc cũng đã sắc xong, hắn quả thật không còn đường lui. Ha ha ha, tiền thật sự rất quan trọng, nhưng Hắc Tử là đồng bọn duy nhất của ta, việc này có ý nghĩa trọng đại, hắn không thể có việc gì được!

“Chủ quán, ta thật sự không sao mà, dưới lầu còn có việc phải làm, để ta xuống dưới làm việc đi!”. Hắc Tử ngã bệnh vì quá lao lực, vậy mà đến lúc này hắn cũng không quên công việc, “Quán trọ chỉ mới khấm khá hơn một chút, không thể chậm trễ, ngài đừng ngăn cản ta, phía dưới không có người phụ thì không được”.

“Nằm im không được nhúc nhích”, ta ấn hắn nằm trở lại giường, trong lòng cảm kích không thôi, bệnh thành như vậy còn muốn làm gì nữa, “Dưới lầu có người phụ rồi, ngươi an tâm nghỉ ngơi đi, có chuyện gì thì cũng để hết bệnh hắn nói. Trước tiên uống hết bát thuốc này đi, điểm tâm muốn ăn món gì?”

“Có người phụ?”, vẻ mặt hắn sững sốt, hai mắt nhìn ta nghi ngờ, “Ai phụ dưới lầu? Là khách nhân sao? Hay là người ở trọ? Nếu là khách nhân thì ngài mau xuống trông quán đi, chuyện thu tiền phải chính mình làm mới yên tâm”.

“Ngươi thật là...” , tại sao ta thấy việc làm của mình bỗng dưng giống như “phạm lỗi” vậy, đây là ta thật sự bận rộn nên mới thuê thêm tiểu nhị mà! Sức người có hạn nha, “Việc trong quán thật sự rất nhiều, người lại ngã bệnh, vậy nên ta mới thuê thêm người. Tên của hắn là Đỗ Tử, ta thu xếp hắn làm việc dưới lầu.”

Hắn cũng là người thành thật chịu khó, tay chân cũng nhanh nhẹn. Một lát nữa ta sẽ gọi hắn lên đây để các người làm quen với nhau, về sau chính là người một nhà. Nhiều người, cũng chính là được thêm nhiều hỗ trợ, người cứ liều mạng làm việc như vậy cũng không tốt!”

“Ai, chủ quán, có gì không tốt đâu! Một mình ta là đủ rồi, tại sao phải phí tiền thuê thêm người chứ?”

“Được rồi, người cũng đã thuê rồi, muốn đuổi cũng không đuổi được. Người uống thuốc rồi nghỉ ngơi đi”, Hắc Tử cái gì cũng tốt, chỉ là hắn muốn tiền không muốn sống, so về khoảng này thì hắn còn liều mạng hơn cả ta.

“Cái này...”, Hắc Tử cũng biết lúc này mà đuổi người ta đi cũng không thích hợp, vậy nên hắn cúi đầu không nói gì nữa, bắt thuốc trên tay được uống sạch sẽ, hắn lại nghĩ ngợi điều gì đó liền ngẩng đầu lên hỏi, “Tiền công trả thế nào? Một tháng bao nhiêu? Chúng ta cũng không dư dả bao nhiêu, ngại không nên trả quá nhiều!”

“Hắn ăn uống cùng với chúng ta, mỗi tháng được trả hai đồng bạc. Trong nhà hắn có thể nhai cho nên mỗi tháng phải trở về nhà một lần, đi về cũng tốn mất hai ngày”, ta tiếp nhận bắt thuốc rồi đặt lên bàn, mặt khác lại đưa cho hắn một khối đường phèn giải đắng, ta tiếp tục nói, “Ta đem tình hình quán trọ nói với hắn một lần, hắn rất vui vẻ tiếp nhận. Hiện tại cũng rất khó tìm việc...”

Hắc Tử nhận khối đường phèn nhưng không bỏ vào miệng, hắn nói, “Đường dạo này cũng đắt, để dành lại đi, ta cũng không sợ đắng. Chủ quán, chi bằng để hắn làm những công việc nhẹ của ngài, công việc nặng để ta làm là được rồi, tiền công thì chỉ cần trả một đồng bạc. Nếu ngài ngại mở miệng thì một lát nữa gọi hắn lên đây để ta nói với hắn, hai đồng bạc là quá nhiều a!”

“Hắc Tử...”, ta không biết phải nói thế nào nữa. Ta quyết định từ nay về sau sẽ đổi tên cho hắn thành “Hắc Tiền”.

Tiền công của Đỗ Tử rốt cuộc bị Hắc Tử đổi thành một tháng một đồng bạc, còn đem hai ngày nghỉ mỗi tháng đổi thành một ngày. Mấy ngày sau Đỗ Tử vẫn còn bám theo ta lải nhải không thôi. Ta cũng không nóm gì, chỉ âm thầm đưa thêm cho hắn một đồng bạc khi hắn trở về nhà, bảo là để mua gì đó cho đứa nhỏ. Nói thật ra, Đỗ Tử thật sự làm không ít việc, Hắc Tử mang phần lớn công việc nặng nhọc giao cho hắn làm, đã vậy còn lải nhải tiền công quá cao. Haizzz, Hắc Tử mà không phát tài thì trời sập mất.

“Chủ quán, ngài có thể nói với Hắc đại ca đừng trừ tiền công của ta có được không, ta thật sự không cách nào về kịp mà!”

Đỗ Tử thừa dịp buổi chiều vắng khách, Hắc Tử lại đi mua thức ăn liền bám theo ta than khổ. Việc này ta cũng biết, nhà của Đỗ Tử ở ngoại ô cách nơi này hai mươi dặm, trong nhà có thể từ cùng hai tử, mỗi lần trở về là một lần vất vả. Hơn nữa hắn kỳ thật cũng không trở về quá trễ, buổi sáng xuất phát, quá nửa đêm ngày hôm sau đã trở về. Hắc Tử nói hắn làm chậm trễ điểm tâm của khách nên khấu trừ vài xu. Hắc Tử này quả thật quá xem nặng đồng tiền, ta cần phải tìm thời gian để nói chuyện với hắn một lần mới được. Tiền mặc dù trọng yếu nhưng cuộc sống hiện tại của ai cũng rất khó khăn. Ta mặc dù không có tâm trạng “thông cảm” với kẻ khác nhưng quả thật Đỗ Tử trở về không trễ lắm, tất cả đều là người khổ cực, có thể cho qua được thì cứ cho qua đi.

Nói vãi mà Hắc Tử vẫn chưa thông, hắn kiên trì cho rằng việc khấu trừ tiền này chính là quy củ. Ta vốn dĩ không muốn vì việc nhỏ này mà tranh chấp với Hắc Tử nên đã lặng lẽ đưa cho Đỗ Tử số tiền bị khấu trừ, bảo hắn đừng nói gì cả. Haizz, ta làm chủ quán thật uất ức mà! Chỉ là Hắc Tử cũng thay ta kiếm tiền, mặc kệ đi, những ngày an bình như vậy không dễ có được, chỉ cầu đừng nổi sóng phong ba là được.

Thời gian lại trôi qua, trong chớp mắt Đỗ Tử đã đến quán trọ được nửa năm. Nhờ vào nỗ lực không ngừng của ta, Hắc Tử rốt cuộc đã đồng ý đem tiền công của Đỗ Tử trở lại mức ban đầu là hai đồng bạc, mỗi tháng còn cho thêm một ngày nghỉ nữa, tổng cộng là hai ngày. Vì chuyện này mà hắn không nói chuyện với ta suốt mấy ngày liền, mọi việc nặng nhọc đều giao cho Đỗ Tử làm. Hắn còn làm thêm một chìa khóa cho hộp đựng tiền, chiếc chìa khóa này ngay cả ta cũng không có, mà hắn thì lúc nào cũng mang sát một bên người. Hoàn hảo! Hắc Tử mặc dù xem trọng tiền bạc nhưng tính tình cũng không xấu. Giờ thì ta đã hiểu vì sao vài đồng tiền trước kia của ta lại khiến hắn nhớ kỹ như vậy, ha ha ha!

Trong nửa năm này, ta cảm thấy mình quả thật “thay da đổi thịt”, việc kinh doanh của quán trọ khá tốt, ta không cần phải lo cái ăn cái mặc, cuộc sống an ổn mỗi ngày, không có vấn đề rắc rối nào phát sinh. Ta soi mình trước gương cũng nhận thấy bản thân mình có chút thay đổi, làn da trắng hơn, sắc mặt cũng hồng hào hơn, nhiều khách nhân còn bảo rằng trong mắt ta có ánh sáng lấp lánh. Ban đêm lúc ngồi đếm tiền ta có thử hỏi qua Hắc Tử một lần, hỏi xem những điều bọn họ nói có đúng hay không. Hắc Tử liếc mắt nhìn ta một cái rồi bật cười ngậy ngậy, tiếng đếm tiền lại tiếp tục vang lên. Ta có chút mất hứng, quyết định từ nay về sau sẽ không thèm để ý đến hắn nữa. Ngày tháng vui vẻ cùng Hắc Tử cứ như vậy mà an nhàn trôi qua.

Hôm nay Hắc Tử thần thần bí bí đem ta đuổi ra khỏi quán, còn bảo ta cứ việc đi dạo đâu đó, lại cho ta thêm một điều tiền, phỏng chừng là để ta thích mua gì mua, hắn còn dặn dò ta đến giờ cơm chiều hãy trở về. Ta choáng, Hắc Tử đổi tính sao? Một kẻ đến chết vẫn còn đòi tiền như hắn cứ nhiên lại cho ta một điều tiền? Ta ra khỏi cửa nhìn xem hôm nay thái dương có đi lạc sang hướng tây không? Ta thật sự lo lắng, hay là hắn bị trúng tà? Ha ha ha, được rồi, muốn ta đi dạo thì ta đi dạo.

Quán trọ hiện tại cũng giống như nhà của ta, người có nhà khi đi dạo phố tâm tình có khác, không việc gì khiến ta bồn chồn lo lắng, ta thoải mái đi xem đường phố náo nhiệt tìm kiếm thứ mình thích, khi đói bụng liền ghé vào quán ăn nhỏ bên đường gọi một bát mì nước nóng hổi, chủ quán mì cũng thật hào phóng cho ta thêm một miếng thịt. Ngồi bên đường uống tách trà nóng thơm phức, ta vui vẻ nhìn người qua lại, trông vẻ mặt bọn họ dường như tất cả đều mang theo nét tươi cười, hết thấy đều rất đẹp, rất tốt. Đến cả chiếc xe ngựa đang vội vàng phóng nhanh kia cũng vậy.

Ta mua ba chiếc tạp dề cho chính mình, Hắc Tử và Đỗ Tử. Thứ này vừa tiện nghi vừa thực dụng, không biết bộ dáng của ba chúng ta khi mặc vào sẽ thế nào. Phỏng chừng cũng đã đến giờ cơm chiều nên ta vội vàng mang theo lễ vật quay về nhà. Ta thật chờ mong, không biết bọn Hắc Tử rốt cuộc đang làm ma làm quỷ gì ở nhà.

Cá hồng nướng, cải trắng ngâm giấm chua, còn có món bầu xào trứng chim mà ta thích ăn, Hắc Tử cùng Đỗ Tử đã sớm ngồi bên cạnh bàn chờ ta, thấy ta bước vào cửa, hai người nhất thời đều mỉm cười, nụ cười thành thật pha lẫn vui sướng. Ta phát hiện một vài khách quen cũng có mặt ở đây, chuyện gì vậy?

“Chủ quán, lần trước sinh nhật của ta ngài đã làm món cá hồng nướng, ta hỏi ngày sinh nhật của ngài, ngài bảo mình không nhớ rõ. Ta cảm thấy làm người cần phải có một ngày sinh nhật mới được, chí ít cũng phải có một ngày kỷ niệm trong một năm. Hôm nay là ngày tốt nhất trong một năw, chúng ta quyết định sẽ lấy ngày này làm ngày sinh nhật cho ngài”.

Lời nói của Hắc Tử thật ấm áp, trên mặt Đỗ Tử cùng vài vị khách quen cũng mang theo hơi thở mùa xuân. Ta đang nằm mơ sao? Ta có sinh nhật sao?

“Chủ quán, đừng đứng ở đó nữa, đến đây uống chút rượu đi, từ hôm nay trở đi ta mỗi năm đều tổ chức sinh nhật cho ngài một lần”

Hắc Tử trao cho ta một chén rượu tràn đầy. Mỗi năm đều tổ chức sinh nhật cho ta sao? Đây là ý tứ gì? Hắn cũng có suy nghĩ giống như ta sao? Muốn cùng đống phương vĩnh viễn sống qua những ngày an nhàn như thế này? Thật tốt a!

Ánh mắt mọi người thúc giục ta tiếp nhận chén rượu. Ta quả thật không có tiền đồ mà, cứ vậy mà òa khóc trước mặt mọi người. Đây là rượu mừng, ta muốn uống nó, muốn đem tất cả tốt đẹp nuốt xuống bụng, giữ thật chặt trong tay, cất sâu vào lòng.

Chén rượu đưa đến bên môi, nước mắt vẫn tuôn rơi không ngừng. Ta đã hạ quyết định, tối nay ta sẽ nói với Hắc Tử, rằng nếu hắn không chê ta, từ nay về sau ta sẽ là thê tử của hắn, người cùng hắn đi nốt quãng đời còn lại này.

“Hôm nay không phải là sinh nhật của nàng”.

Một thanh âm đột ngột xé rách không khí vui mừng tốt đẹp. Chén rượu rơi xuống đất vỡ tan thành vô số mảnh.

15. Chương 15

Chương 15

Đã bao lâu rồi ta không nhìn thấy người đang đứng đó? Hai năm? Hay là mười năm? Thật sự rất kỳ quái, ta chưa từng có ý định nghĩ đến người này, mặc dù đôi khi bất chợt nghĩ tới thì cũng không nhớ rõ hình dáng, vậy mà thời điểm người đó mang theo một đám người đứng trước cửa quán ta liền nhận ra. Khoảng cách gần quá, ta căn bản không thể né tránh. Ta cảm thấy bản thân mình một lần nữa trở thành Nhạc Thanh.

Phụ thân mặc “tiên y hoa phục” đứng trước cửa quán trọ rách nát như vậy thật không phù hợp. Mà so với phụ thân càng không thích hợp hơn chính là người tâm tình bất định đang đứng bên cạnh, Phong thiếu gia. Nhìn phụ thân ta liền hiểu được vì lý do gì mà cuộc sống nô tỳ của ta lại thuận buồm xuôi gió như vậy. Người ta nói long sinh long, phượng sinh phượng, một con chuột nhỏ có thể mơ đến quả đào tiên sao?

“Phụ thân đại nhân tại thượng, nữ nhi hành lễ”.

Ta quỳ xuống tại chỗ, phải chết thì chết hết đi! Nếu phụ thân đã tìm đến tận cửa thì còn giả vờ không biết làm chi nữa. Chỉ là tại sao phụ thân lại đến cùng Phong thiếu gia? Chuyện này... không có khả năng a! Một khi ta nhận người này là phụ thân, vậy là số phận “tứ nữ kháng mệnh thất tiết” cũng theo đó mà chụp xuống đầu ta, “tịch thu tài sản” cùng “diệt gia” hai thứ này xem ra khó tránh khỏi.

Phụ thân vừa định mở miệng nói gì đó liền bị Phong thiếu gia đưa tay ngăn cản, hắn thậm chí còn không thèm liếc qua phụ thân đang không ngừng cúi đầu khom lưng, hắn đi thẳng đến trước mặt ta. Những người trong phòng đến chúc mừng sinh nhật ta đều bị người của phụ thân chế ngự, Hắc Tử cũng bị hai tên trời chắt, đầu cũng không ngẩng lên được. Nửa năm hạnh phúc có ảnh hưởng quá lớn, vậy nên ta bắt đầu sợ hãi hắn, càng sợ thì càng cúi thấp đầu. Ta hy vọng hết thấy đều là mộng, ngay cả buổi tiệc sinh nhật này cũng vậy, nếu là mộng thì ta có thể mau chóng tỉnh dậy.

“Thật cảm động”, Phong thiếu gia tùy tay kéo ế ngồi xuống trước mặt ta, thanh âm không ngữ điệu không cảm xúc đối với ta mà nói thì chẳng khác gì tiếng địa ngục Diêm La đòi mạng, “Thanh Nhi, sao ta ne nói hôm nay không phải là sinh nhật của ngươi? Hay là phụ thân ngươi không nói thật?”

“Không, không, Phong công tử, lời lão phu nói đều là sự thật, tuyệt không giả dối”

Ta không nhìn biểu tình của phụ thân khi nói những lời này, dù có nhìn cũng chẳng được gì. Bọn họ tại sao lại cùng đến nơi này?

Phong thiếu gia cũng không để ý đến phụ thân, so ra thì hắn càng thích tra tấn ta hơn. Hắn nâng cằm ta lên, ánh mắt nguy hiểm đi cùng với giọng nói đoạt mệnh, “Hiện tại ngươi không phải đang ngủ, tại sao lại khóc, là ai? Là ai khiến ngươi rơi lệ?”

Ta không thể trả lời câu hỏi của hắn, loại thiếu gia quần là áo lụa như hắn làm sao có thể hiểu được ai nhấc của kẻ bình dân chúng ta. Lại nhớ tới tình huống ta rời Phong gia, đúng rồi, là ta quang minh chính đại rời khỏi nơi đó, chính phu nhân đã đuổi ta đi. Ta không bỏ trốn nên không cần sợ hãi. Ta giấy dựa thoát khỏi bàn tay của hắn, nhưng khí lực của hắn quá lớn, ta căn bản không làm gì được.

“Ngươi phản đối?”, hắn bỗng nhiên nở nụ cười, lực đạo trên tay cũng mạnh hơn, “Không sai, nguyên lai ngươi cũng có thể phản đối. Ta không nhìn lầm, ngươi thật sự không phải là đầu gỗ. Đây mới chân chính là ngươi sao? Có thể phản đối, có thể rơi lệ, mới vừa rồi ta còn thấy ngươi tươi cười. Trước kia ngươi đều lạnh lùng vô cảm. Nói, là ai? Ngươi vì ai mà phản đối, ngươi vì ai mà khóc? Là hắc tử sao?”, nói xong hắn liền ra dấu cho thuộc hạ ném Hắc Tử đến trước mặt ta, bộ mặt dữ tợn thật dọa người, “Ngươi là vì tên hỗn đản này sao?”

Hắc Tử bị dọa đến chân tay luống cuống, cả người xụi lơ không chút sức lực. Đôi môi khép rồi mở, hắn muốn nói gì đó nhưng lại không nói ra được. Ánh mắt hắn tan rã vô thần nhìn ta cầu xin giúp đỡ.

“Phong thiếu gia...”, ta phải đem Hắc Tử cướp về từ trong tay Diên Tử. Tên Diên Tử này quả thật đáng sợ, hẳn không phải là người mà là dạ xoa, là đầu trâu mặt ngựa. Ta ra sức gạt tay hắn ra. Ta thật sự hối hận bản thân không mang theo chỉ đao.

“Dật Dương”, Diên Tử không thay đổi, vẫn thích chơi trò xưng hô vớ vẩn, “Thanh Nhi, người thật không ngoan nha, đã quên tên ta gọi là gì sao?”

“Được, Dật Dương”, muốn gọi thế quái nào cũng được, để hắn buông Hắc Tử ra là quan trọng nhất, “Buông Hắc Tử ra, người không thể đối xử với hắn như vậy?”

“Ta không thể? Người nói ta không thể?”, Diên Tử thoát nhìn càng phát hỏa hơn, nếu ánh mắt kia có thể giết người thì ta đã sớm toi mạng hàng vạn lần, “Hắn dám lừa gạt thị thiếp của ta, người cảm thấy ta không nên trừng phạt hắn sao? Vì thứ vô dụng này mà người phản kháng ta sao?”

“Không, hẳn không lừa gạt ai”, ta thật sự không rõ hắn đang nói cái gì, ta căn bản cũng không phải thị thiếp của hắn. Diên Tử, hẳn thật sự đang nĩ gì? Chỉ là hiện tại ta không thể làm chuyện sơ sót, phải cứu Hắc Tử trước đã, “Là ta tự nguyện, hẳn sẽ là trượng phu của ta. Người không thể đối xử với hắn như vậy”. Ta tin tưởng mình nói thật, chuyện này đối với hắn không có quan hệ.

“Trượng phu? Người nói hắn là trượng phu của người?”. Xong, núi lửa đã phun trào. Diên Tử lòi ta lại, khoảng cách gần đến độ ta có thể trông thấy tơ máu bên trong đôi mắt đỏ bừng của hắn, “Người đã quên thân phận, quên khế ước của người rồi sao? Ngay cả ta, người cũng quên rồi sao?”

“Ta không bỏ trốn, là phu nhân đuổi ta ra khỏi phủ”

“Đuổi người? Người cho là ta không biết sự tình lúc đó sao? Người nĩ có thể qua mắt ta sao? Vì cái gì mà người lại không ne lời Liễu nương? Người muốn rời khỏi ta, đúng không? Người muốn rời khỏi ta để cùng nam nhân này “song túc song phi” sao?”

“Đúng, là vậy đó! Ta muốn bị đuổi ra ngoài, là phu nhân đuổi ta đi, ta không muốn là nô tỳ của người. Chỉ cần ta nguyện ý thì ai cũng có thể cùng ta ở chung một chỗ. Ta cùng Hắc Tử sẽ thành thân, đêm nay chúng ta sẽ thành thân”.

“Được, chỉ cần người nguyện ý đúng không? Ta muốn nhìn xem tên hỗn đản này có nguyện ý hay không?”

Diên Tử thở hồng hộc, lòi ta cùng Hắc Tử lên lầu. Ta nhìn thấy Đỗ Tử cùng một vài khách trọ cố gắng phảng kháng, họ muốn cứu ta. Chỉ là, phụ thân đại nhân, từ lúc vào cửa đến tận bây giờ chỉ dám đứng đó trơ mắt nhìn nữ nhi của mình bị người ta lôi lên lầu. Trong một thoáng chớp mắt, ta thề rằng bản thân mình đã nhìn thấy đôi mắt phụ thân lộ ra tia vui sướng, sợ hãi, chờ đợi và thậm chí là vẻ mặt đắc ý.

Ta cùng Hắc Tử bị đẩy vào một căn phòng trên lầu, Diên Tử dùng chân đá cánh cửa đóng lại. Nửa năm hạnh phúc ấm áp trong phút chốc liền biến thành địa ngục. Hắn xông tới, quần áo đầy mảnh vụn của ta bị xé nát, Diên Tử hung tợn như dã thú. Ta cắn xé, đâm đá, dùng hết sức mình để phảng kháng. Hắc Tử cuối cùng đã tỉnh hồn lại, hắn quỳ rạp xuống đất thay ta cầu xin.

“Vị công tử này, van cầu ngài buông tha chủ quán đi, tiểu nhân van cầu ngài”, tiếng dập đầu vang vọng trong đầu ta, thanh âm càng lúc càng trầm. Hắc Tử, vô ích thôi, muốn đối phó với loại cầm thú này thì van xin hoàn toàn vô ích, cứ tùy tiện tìm thứ gì đó đánh ngất hắn mới đúng a!

Một cái tát tay vang dội, Hắc Tử bay thẳng đến vách tường, tiếng cầm thú kêu gào so với ma quỷ càng kinh khủng hơn. Đánh bay Hắc Tử xong, hắn lại nĩ ra trò chơi mới. Một tay giữ ta, một tay lôi ra xấp ngân phiếu phe phẩy trước mặt Hắc Tử, “Đây là một vạn lượng, chỉ cần người ne lời, tất cả đều là của người. Nếu không...” , một chuỗi huy động, chiếc bàn âm âm vỡ vụn. Cùng cái bàn ngã xuống còn có Hắc Tử.

“Đến đây, giúp ta giữ tay nàng”

Ngân phiếu tung bay đầy phòng, thân ảnh nhát gan run rẩy của Hắc Tử từng bước từng bước lại gần, ta nhìn thấy mắt hắn đã ngấn lệ. Nửa năm đồng cam cộng khổ bay xẹt qua mắt, ta vẫn nuôi một tia hy vọng trong tuyệt vọng. Khi Hắc Tử bước đi, hai chiếc chìa khóa hộp tiền cứ thế mà phát ra thanh âm lách cách.

Hắc Tử tiến lại gần, Diên Tử chờ đợi, mà ta cũng đợi chờ. Nhắm mắt lại, hết thấy đều trở về yên tĩnh. Ta thậm chí có thể ne thấy nhịp tim của ba người. Ta đang đánh cược một ván thật lớn, cược xem nửa năm

này của ta và Hắc Tử là thật hay giả. Cuộc xem cuộc sống sau này của ta sẽ ra sao. Gương mặt của phụ thân, nhị nương, đệ đệ, thỏ phi, thiếu gia, Hoàng công tử, Hắc Tử, Đỗ Tử, còn có gương mặt của rất nhiều khách nhân... ta chậm rãi chờ đợi thời khắc phán quyết, tiếng tim đập như trống trận điếc tai.

Khi đôi bàn tay lạnh lẽo chạm vào tay ta, hy vọng như núi băng vỡ vụn, hạnh phúc chỉ là nhất thời, nửa năm ấm áp bỗng mờ mờ ảo ảo, hết thấy đã không còn ý nữa. Ta phát giác nguyên lai bản thân mình lại buồn cười như vậy, ngu xuẩn như vậy. Vốn dĩ mọi nhần nại khuất nhục của ta chỉ là một chú chim nhỏ nhỏ nháy nhót trong lòng bàn tay người khác. Không còn khả năng chạy trốn, ánh mắt cầu xin tha thứ của Hắc Tử đã không còn có thể chạm đến tâm hồn ta.

Ta buông tay. Ta không giẫy dụa. Thứ ta phải làm bây giờ là bình tĩnh ngấm lại: làm sao để sống sót?

16. Chương 16 Phần 1

Chương 16

Ta nhắm mắt buông tay không kháng cự, thân thể hoàn toàn thả lỏng, sóng gió dù hung bạo hơn nữa cũng chẳng là gì, ta thậm chí còn điều chỉnh tư thế để Diên Tử có thể tiến vào không trở ngại. Hai bàn tay lạnh như băng kia đã thức tỉnh ta, thật may mắn là ta không mang theo chỉ đao. Đây không phải thời điểm giết người, nhiều ánh mắt vẫn đang nhìn chăm chăm vào ta, Diên Tử một khi bị giết chết thì ta sẽ không có cơ hội trốn thoát. Ta tận lực tránh làm cho cơ thể bị tổn thương đến mức thấp nhất. Diên Tử nhìn ta lo ngại, không lẽ hắn còn lo ngại ta sẽ tự sát, hoặc ám sát hắn?

“Ra ngoài!”

Ta nghe được tiếng Diên Tử gầm lên, ra lệnh cho Hắc Tử biến khỏi phòng. Ha ha ha, trách ta bạc tình? Ta không còn để ý đến nam nhân đã cùng mình chịu thương chịu khó suốt nửa năm qua, người mà suýt chút nữa ta đã muốn phó thác chung thân cho hắn. Có hắn hay không, đối với ta mà nói thì không khác gì nhau, Hắc Tử đã rời xa khỏi cuộc sống của ta, từ nay về sau không còn quan hệ.

Không còn thống khổ, tất cả tựa như một cơn mưa đã tạnh, gió cũng đã ngừng, ta cảm giác thân thể mình bị giam cầm trong một vòng tay trắng kiền. Tiếng dã thú gầm gừ bên tai báo cho ta biết rằng mình vẫn đang nằm trong hiểm cảnh. Bàn tay lưu luyến cọ sát trên cổ không muốn rời đi.

“Thanh Nhi, Thanh Nhi, Thanh Nhi,... ”

Từng tiếng thì thầm đi kèm với động tác nam tính kích động phản ứng thân thể. Không cần chạm vào ta cũng có thể cảm giác được nơi đó của Diên Tử theo từng tiếng gọi kia mà dựng thẳng lên. Ta bất giác cảm thấy lạnh, thanh âm của thiếu gia cũng có thể giết người.

Có lẽ hắn cảm giác được sự run rẩy của ta, Diên Tử rút cuộc đành chỉ động tác kích thích mà chuyển sang trò chơi vắn đáp.

“Người sợ hãi? Đây mới là bộ dáng sợ hãi chân chính của người sao? Thanh Nhi, đừng sợ, chỉ cần người không rời đi thì sẽ không bị thương tổn.”

Ta nhắm mắt. Ta không muốn nhìn thấy vẻ mặt của hắn, cũng không muốn trả lời. Sợ hãi? Không, ta tuyệt đối không sợ hãi. Dĩ nhiên, ta cũng sẽ không rời đi. Đúng vậy, hoặc là người chết, hoặc là ta chết trước, ta nhất định sẽ không rời đi. Một sai lầm không thể tái phạm hai lần, dứt khoát giải quyết một lần mới là tốt nhất.

“Vì sao không trả lời ta? Người hận sao? Hận ta? Đừng hận, Thanh Nhi, đừng hận”, lực đạo càng xiết mạnh hơn nữa.

Tại sao ta phải hận người? Không, tuyệt đối không hận. Ta chỉ muốn giết người. Mà giết người cùng chữ “hận” kia cũng không có quan hệ, chỉ vì ta muốn sống sót.

“Tại sao lại im lặng? Trả lời ta, Thanh Nhi, trả lời ta. Theo ta trở về, người muốn gì ta đều có thể cho người. Theo ta trở về.”

Móng vuốt cọ qua cọ lại trên mặt ta, toàn bộ lông tơ đều dựng đứng. Thanh âm Diên Tử trầm thấp và chậm rãi, ta tin tưởng đây không phải là thanh âm của con người, chỉ ít nữa năm nay ta không hề nghe thấy thứ thanh âm ma quỷ này. Diên Tử chính là Diên Tử, muốn làm gì sẽ lập tức làm, xong việc liền bỏ của chạy lấy người, nhưng tại sao Diên Tử hiện tại mỗi khắc trôi qua đều phải dùng hết khí lực? Ta tự nhủ trong lòng rằng đây không phải thời điểm phản kháng, giãy dụa chỉ gây tổn thất cho bản thân, ngu ngốc một lần là đủ rồi.

“Nói, ta đang nói chuyện với người a, lại là biểu tình đầu gỗ này. Phản kháng của người đâu? Nước mắt đâu? Sợ hãi đâu? Cười đi, khóc đi, người sống lại cho ta. Hắn có thứ gì đáng giá để người như vậy? Không phải chỉ là một bữa tiệc sinh nhật thôi sao? Nếu người thích thì mỗi ngày ta đều tổ chức sinh nhật cho người!”

Thân thể ta bị hấn lay động mãnh liệt. Ta cảm giác được hấn đang mất đi không chế, áo váy bị xé rách. Thật tốt, cuối cùng cũng đã bắt đầu. Căn cứ kinh nghiệm trước đây mà nói, mỗi khi Diên Tử “xong việc” liền lập tức rời đi, tuyệt đối sẽ không cùng nữ nhân đồng giường dây dưa. Ha ha ha, trên thế gian này người chờ đợi bị cường bạo e là chỉ có một mình ta. Cái này không tính là hổ thẹn đó chứ? Cứ cho là vậy đi, không sao!

“Diên Tử, người muốn làm gì?”, Cánh cửa bị đập văng ra, không đúng, căn bản là không khóa lại, chỉ cần đẩy là sẽ mở ra. A, thời điểm này mà ta còn tâm tình phân tích tình hình sao? Quỷ dị hơn chính là ta không cần mở mắt cũng biết ai đang tiến vào. Hoàng công tử... hôm nay lại “tái kiến cố nhân” nữa rồi! Tên Hoàng công tử này tiến vào phòng của ta tổng cộng hai lần, mà lần nào cũng dùng phương thức phá cửa xông vào, tại sao không mở cửa bước vào như người bình thường nhỉ?

“Người bình tĩnh lại cho ta, người muốn làm gì nàng? Mau buông tay cho ta”.

“Đi ra ngoài, lập tức đi ra ngoài!”, Thanh âm Diên Tử gầm lên, thân thể ta trong nháy mắt liền bị chặn bông bao trùm, cả đầu cũng bị che kín.

Vòng tay giam cầm được buông lỏng ra, trong phòng vang lên thanh âm đổ vỡ ồn ào, hình như đang có người đánh nhau? Trong chốn thật ngọt ngào, ta ngóng đầu nhìn ra, không bị tra tấn chết cũng bị buồn chết a! Ta ngóc đầu liền trông thấy Diên Tử đang động thủ với một người, quả nhiên là Hoàng công tử. Ta không hiểu võ công nên không nhận ra thân thủ ai cao ai thấp, bất quá ta có thể khẳng định một việc, vị Hoàng công tử này có thân phận cao hơn Diên Tử.

Phát hiện ta đang an nhàn ngồi xem đấu, Hoàng công tử lách mình chạy đến trước giường ôm cứng lấy ta, cùng với động tác ôm của hắn là chiếc chăn bị lôi nhanh xuống đất, “Tiểu Nhạc Nhi, đừng sợ, có ta ở đây thì không người nào có thể động đến ngươi”. Hắn nhìn Diên Tử đề phòng, vòng tay ôm càng chặt.

Ách! Tiểu Nhạc Nhi? Xưng hô kiểu gì vậy? Còn nữa, hắn ở đây làm cái quái gì? Lúc nào mà ta cùng hắn thân thiết như vậy? Trong trí nhớ của ta thì không có nha! Hay là nửa năm qua hắn đã phát điên? Có khả năng, hắn cùng Diên Tử ở chung một chỗ mà, không điên mới lạ.

“Tam Thiếu, buông ra, người muốn trở mặt sao?”

Tam Thiếu? Diên Tử xông lên, ý đồ muốn đoạt ta từ tay... Tam Thiếu. Ta thật giống một món đồ chơi bị hai hài tử tranh nhau đoạt lấy.

“Diên Tử, người sửa bảy gì đó? Người biết rõ Tiểu Nhạc Nhi là người của ta”.

Hai vai ta lại bị kéo vào lòng Hoàng Tam Thiếu. Khốn khổ là thất lưng của ta vẫn còn bị giữ trong tay Diên Tử. Thật là một tư thế cổ quái, may mắn là trước đó ta đã buông lỏng thân thể, nếu không hiện tại có khả năng bị “gãy” làm hai nửa. Ta thể nào lại trở thành người của Hoàng Tam Thiếu? Diên Tử thua cuộc sao? Đúng nha, ta nhớ lúc trước bọn họ đặt cược một vị danh hoa, chẳng qua lần đó Diên Tử thắng. Hiện tại... không lẽ hắn thua? Thì sao chứ, chẳng qua chỉ là thay đổi đối tượng bị giết? Tùy tiện đi, dù sao giết ai cũng là giết, một đao là xong. Nhưng thân phận vị Hoàng Tam Thiếu này thoát nhìn có vẻ cao hơn Diên Tử, nếu muốn giết hắn thì phải cẩn thận hơn một chút.

Kéo tới kéo lui, tốt rồi, chần rơi xuống, y phục rách nát không che hết cơ thể ta. Thật lòng mà nói thì ta không cảm thấy chật vật chút nào, tình huống thế này ta cũng đã trải qua, so với đám thổ phỉ thì số người có mặt ở đây còn ít hơn. Diên Tử cùng Hoàng Tam Thiếu ngậm ngẩn, ta cũng giữ yên lặng, cứ đợi hai người bọn họ “tranh chấp quyền sở hữu” xong rồi xác định mục tiêu xuống tay cũng tốt.

Thứ gì trên giường có thể tận dụng được đều bị đem tới quần kín ta lại. Hai người mỗi người một bên không chịu buông tay, thậm chí còn có ý đồ kéo ta lệch hẳn về một phía. Cũng không biết ai là người đầu tiên phát hiện ta từ đầu chí cuối vẫn im lặng không nói một lời, bọn họ tạm thời ngừng tranh chấp chủ quyền, đem trọng tâm chú ý chuyển dời lên người ta.

“Tiểu Nhạc Nhi, tại sao ngươi không nói? Sợ hãi sao? Nói đi nói đi, ngươi đừng làm ta sợ!”

“Thanh Nhi, nói chuyện”.

Ta bị đuổi nha, vốn dĩ thân thể đã được tự do. Nhưng thế gian này cơ bản không có chữ hai chữ “vốn dĩ”. Phụ thân ở dưới lầu, là người có toàn quyền xử trí ta. Tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử. Còn muốn nói đến quyền lợi sao? Hơn nữa, bây giờ ta còn chưa muốn chết, thân phận “tú nữ thất tiết” không thể nói ra. Chưa đến thời điểm “cá chết lưới rách” thì ta không muốn chết cùng bọn họ a! Mặc kệ phụ thân vì sao lại đến đây, lại còn đi cùng với bọn họ, điều ta cần làm lúc này là im lặng chờ đợi, tận lực tìm đường sống sót. Không thể phản kháng, mọi thứ phải vô cùng thận trọng.

“Nô tỳ ở đây, hai vị công tử có gì phân phó?”, thái độ chuyên dùng ở Phong phủ được lôi ra, ta kính cẩn cúi đầu chờ đợi, chẳng qua là thân thể ta vẫn còn bị nhị vị giam cầm nên không cách nào quỳ xuống được.

“Tiểu Nhạc Nhi”, biểu tình Hoàng Tam Thiếu cùng lời nói thật khớp nhau, vẻ ngoài rất chân thật, “Đừng như vậy, ngươi là Nhạc gia Đại tiểu thư, không phải nô tỳ gì hết. Được rồi, hiện tại tốt rồi, chúng ta đã tìm được ngươi, hết thủy đầu đã trôi qua, không cần sợ, không cần sợ”.

Nghe giọng điệu dịu dàng của hắn, nếu không phải nhờ “ân đức” của Hắc Tử, ta thật sự bị hắn làm cho cảm động. Hắc Tử... haizz...

“Tam Thiếu, ngươi buông nàng ra”, Diên Tử ra sức quay đầu ta nhìn sang phía hắn. Biểu tình thật thú vị, có ảo não, có phẫn nộ, còn có chút gì đó ta không lý giải được, dù sao gương mặt này cũng có rất nhiều biến hóa, “Ai cho phép ngươi tự xưng nô tỳ? Sửa ngay, hiện tại lập tức sửa ngay cho ta”

“Dạ, Thanh Nhi tuân mệnh”. Có gì khác đâu? Cũng chỉ là đồ chơi hoặc công cụ? Dù sao cũng không phải là người!

“Đáng chết, ngươi muốn ta nói thế nào mới chịu hiểu? Ngươi định bôi trát bộ dáng này đến bao giờ?”

Diên Tử lại mạnh mẽ lay động ta, mắc gì mà hắn lại kích động như vậy? Còn muốn gì nữa, mọi yêu cầu ta đều làm theo a, chưa vừa lòng sao? Ta phải làm sao bây giờ? Làm ơn cho ta một mệnh lệnh chính xác có được không? Đừng lắc nữa, ta chóng mặt rồi. Ta cố gắng khống chế, động tác xuất chỉ đao quen thuộc lại hiện lên trong đầu.

“Ngươi muốn làm gì? Sẽ làm bị thương nàng a”. Thân thể ta lại bị kéo qua đối mặt với Hoàng Tam Thiếu. Ta choáng váng, có thể để ta đứng lên không? Cho dù phải quỳ xuống thì vẫn còn hơn tư thế này a, ít nhất cũng không bị lắc lư rồi kéo qua kéo lại, “Tiểu Nhạc Nhi, phụ thân của ngươi ở dưới lầu, đi, ta mang ngươi đi gặp hắn, sau đó sẽ lập tức mang ngươi rời khỏi nơi này, về sau sẽ không để người khác khi dễ ngươi nữa”.

Chồn nói với gà, “Từ nay về sau ta sẽ không đến ăn ngươi nữa”. Cũng không phải, căn bản cùng một con gà không thể bị ăn hai lần.

“Thanh Nhi, đừng quên ước định của chúng ta, bây giờ lập tức theo ta về nhà”

“Đủ rồi Diên Tử, có chừng mực một chút, ngươi muốn giết chết nàng mới vừa lòng sao?”

“Tam Thiếu, đây là chuyện nhà của ta, ai mời ngươi nhúng tay vào?”

“Chuyện nhà? Ngươi biết rõ Tiểu Nhạc Nhi là ai, đây còn gọi là “chuyện nhà” của ngươi sao?”

“Thì đã sao? Thanh Nhi là người của ta, huynh đệ nhiều năm như vậy còn muốn tranh với ta sao?”

“Người nói đạo lý có được không? Rốt cuộc là ai tranh ai? Người biết rõ là ta không thể để người mang Tiểu Nhạc Nhi đi”

“Tiểu Nhạc Nhi, Tiểu Nhạc Nhi, ai cho người xưng hô như vậy? Nàng dù không phải là người của ta thì cũng không nhất định là người của người”

“Phong Dật Dương, người muốn phạm thượng sao?”

“Triệu Thiên Tề, người nghĩ ta không dám sao?”

Rốt cuộc cũng thoát khỏi giam cầm, hai người bọn họ lại đấu tiếp. Ta lặng lẽ vút đồng vải quần chằng chịt trên người sang một bên rồi âm thầm lén lút đến gần tủ giấu chỉ đao. Đánh đi, tận lực đánh đi, đừng để ý cho đến khi ta chạm được chỉ đao.

Đợi đã, không đúng, bọn họ vừa mới nói gì? Những lời đó... tại sao ta lại cảm thấy mình bất lợi? Triệu Thiên Tề? Đây là tên thật của Hoàng Tam Thiệu sao? Hắn cũng họ Triệu? Không được, trước hết phải gặp phụ thân làm rõ tình hình hiện tại.

“Hai vị công tử cứ thông thả, Thanh Nhi xin cáo lui để báo kiến gia phụ”

Ách! Sao không đánh tiếp đi, còn nhìn ta làm gì, làm như ta vừa thốt ra một tin tức tốt lành chấn động vậy? Ta chỉ muốn đi gặp phụ thân thôi mà, có gì đâu?

Diên Tử cùng Tam Thiệu đều dừng tay không đánh nữa. Tam Thiệu nghiêng người, sắc mặt hòa hoãn bước đến bên cạnh ta, thanh âm nhỏ nhẹ ôn tồn, “Tiểu Nhạc Nhi, hẳn đúng là phụ thân của ngươi? Muốn gặp sao, hẳn đang ở dưới lầu đó”

17. Chương 16 Phần 2

“Đa tạ Hoàng công tử”, ta nhẹ nhàng xoay người đi ra ngoài, đi được hai bước liền quay trở lại, “Hai vị công tử có thể nhường chỗ để Thanh Nhi thay đổi trang phục không?”. Quần áo trên người ta đều bị xé rách, không đổi lại thì không xong.

“Chúng ta đi ra ngoài”, Diên Tử mặt nhăn mày nhú phun ra một câu rồi lướt ngang qua Hoàng Tam Thiệu. Nhìn thấy Tam Thiệu vẫn còn ngây ngốc đứng đó, hắn khoanh tay đứng đợi trước cửa.

“Cái kia... Tiểu Nhạc Nhi, có chuyện gì thì gọi ta, ta ở bên ngoài, chỉ cần người gọi thì ta sẽ lập tức nghe thấy”

Thời điểm Tam Thiệu đi ra ngoài còn cẩn thận bê cửa phòng đóng lại. Trong phòng chỉ còn lại một mình ta. Ta ngã người xuống giường, hai bàn tay nắm chặt. Rốt cuộc cũng không thể nhịn được, vốn dĩ không có nước mắt, một giọt nước mắt cũng không, ta đem vải áo bị xé rách nhét vào miệng, thanh âm vỡ òa bị nén xuống để không ai nhận ra. Ta liều mạng cắn chặt hàm răng, tin tưởng tuyệt đối sẽ không ai phát hiện bất cứ thanh âm nào.

Không thể khóc lâu, vẫn còn ba tên đầu trâu mặt ngựa đang đợi bên ngoài, muốn sống sót thì không được để kẻ khác nhìn ra điều gì. Ta rút đồng vải trong miệng ra, trên vải dính máu. Ta thay quần áo sạch sẽ, quần tóc, chỉ đao lạnh lẽo buộc một bên tay, hơi lạnh từ nó khiến ta cảm thấy an tâm hơn. Ta cẩn thận nhớ lại tất cả, bắt đầu kể từ lúc phụ thân xuất hiện trước cửa cho đến khi Hoàng Tam Thiệu rời khỏi phòng. Thật may mắn là từ nhỏ ta đã lĩnh hội được bản lĩnh “sát ngôn quan sắc” (nghe lời nói, nhìn sắc mặt), mỗi cử chỉ mỗi lời nói của họ đều không qua khỏi mắt ta.

Mở cửa bước ra, phụ thân đang ngồi dưới lầu. Đỗ Tử cùng một vài khách trọ khác bị trói một góc không thể nhúc nhích. Nhìn thấy ta đi ra, biểu tình bọn họ bất đồng: thương hại, thông cảm, thân thiết... tất cả đều rất chân thật.

Phụ thân nhìn thấy ta, khóe miệng cố gắng nhếch lên làm thành một khuôn mặt tươi cười. Tốt lắm, đóng kịch một chút đi!

“Nữ nhi thỉnh an phụ thân”. Việc hành lễ thỉnh an ta làm không chuẩn mới lạ, muốn lo lắng có lo lắng, thái độ càng cung kính hơn trước, “Nữ nhi bất hiếu không thể hầu hạ dưới gối phụ thân làm tròn hiếu đạo, lại để phụ thân bồn ba ngàn dặm vất vả”

“Thanh Nhi, người chịu khổ rồi, là vì phụ không tốt, không nên để người một thân một mình đi xa nhà, không phải lỗi của người, đứng lên, mau đứng lên”

Đỡ ta đứng lên, thanh âm của phụ thân có chút nghẹn ngào, còn nặn ra một chút nước mắt làm ta xấu hổ muôn phần. Kỳ quái, lúc này ta muốn khóc nhưng không có lấy một giọt nước mắt. Quả là gừng càng già càng cay. Chỉ bằng điểm này ta cũng có thể tin tưởng hẳn tuyệt đối là thân sinh của mình. Công phu diễn trò chính là tổ truyền nha!

“Phụ thân, hết thấy đều là nữ nhi không phải, thỉnh phụ thân giơ cao đánh khẽ tha cho bọn họ, bọn họ đều là người không liên quan”. Trước tiên phải giải cứu cho bọn người Đỗ Tử, họ vô tội, việc gì phải lôi kéo người ta nhảy xuống hố lửa với mình? Dĩ nhiên, mục đích của ta cũng không dừng ở đó.

“Ách... vậy thả bọn họ ra đi”. Phụ thân phất tay ra hiệu cho bọn thị vệ cởi trói, chỉ là không cho bọn họ đến gần ta, trực tiếp chạy ra ngoài là được. Đợi bọn họ đi hết phụ thân mới tiên đến giữ chặt tay ta, giọng điệu hiền lành, “Thanh Nhi a, phụ tử chúng ta đã lâu không gặp, đi, tìm nơi nào đó có thể nói chuyện, vì phụ có rất nhiều chuyện muốn nói với người”, hẳn nhìn trái ngó phải rồi hỏi, “Có chỗ nào thích hợp không?”

Nơi này là quán trọ, phòng ốc còn nhiều mà, bất quá ta cũng không muốn dẫn phụ thân vào căn phòng nào hết, “Thỉnh phụ thân đến hậu viện nói chuyện”. Hậu viện phía sau quán trọ rất sáng sủa, phần lớn dùng để chứa củi lửa than đá linh tinh gì đó, hầu như không có chỗ đặt chân, “Nơi này rất yên lặng, nếu phụ thân không chê thì xin mời”

“Nơi này... được rồi”, phụ thân chần chờ một lát liền gật đầu vui vẻ bước vào, thậm chí không để ý đến trang phục gấm vóc sang trọng của mình bị dính bụi.

Ta nên khóc hay nên cười? Nhìn phụ thân đi phía trước, ta lặng lẽ thu lại chỉ đao, cảm giác lưỡi đao đâm thẳng vào xương tủy. Kỳ quái, tại sao ta không cảm thấy đau?

Hiện tại biểu hiện mà ta muốn có là “tuyệt đối thuần phục”. Trước hết phải biết rõ tình huống, muốn sống sót phải lý giải xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Ta quỳ gối dập đầu, thái độ nhận sai không chút sứt mẻ, “Nữ nhi đáng chết, thiên ý trêu người, cô phụ tâm huyết tài bồi của phụ thân, nữ nhi thật sự vô dụng, cầu xin phụ thân tha thứ”. May mắn ta là nữ nhi của hắn, bằng không chỉ đao này cũng đã xuất ra.

“Nữ nhi ngoan, sự tình thế nào ta đã hiểu, không phải người sai, huống hồ nếu là người sai thì tình hình vẫn chưa đến mức không thể cứu vãn”, phụ thân hiền lành đưa tay vuốt mặt ta, bộ dáng hơn hớn, thần sắc đắc ý, đối với thái độ “thuần phục tuyệt đối” của ta không hề nghi ngờ.

“Chỉ là... phụ thân...”, thật khó xưng hô a, đây là lần thứ mấy ta mở miệng gọi hai chữ “phụ thân”, “... việc đã đến nước này còn có thể cứu vãn sao?”

“Có thể, đương nhiên là có thể”, sắc mặt vui mừng kia thật sự không che giấu được, “Nữ nhi ngoan, không uổng công phụ thân một phen tâm huyết, hiện tại Phong công tử cùng Hoàng công tử chính là hai người có thể cứu giúp chúng ta”.

“Phong công tử”, người hồ đồ nhưng ta thì không, “Nhưng, phụ thân, nữ nhi phạm tội “tú nữ thất tiết”, đây là tội lớn, hẳn có thể đưa ra biện pháp gì? Mặc dù có biện pháp thì hẳn cũng sẽ không giúp nữ nhi đâu”.

“Giúp, khẳng định sẽ giúp”, đúng như dự đoán, phụ thân cho ta là gốc tử, “Hắn là con trai độc nhất của Phong thừa tướng, là tâm phúc trước mắt vạn tuế, chỉ cần hắn biện hộ cho người thì không việc gì là không thể. Vì phụ nhận ra hắn đối với người rất tốt, người phải nắm chắc a”.

“Còn Hoàng công tử thì sao? Hắn là ai?”

“Không rõ ràng lắm, bất quá cũng là một nhân vật lợi hại”.

Lời này không thật, phụ thân hiển nhiên hy vọng ta không nhìn ra thân phận của Hoàng Tam Thiếu, “Thanh Nhi, lời dối đáp trên lầu của hai người bọn họ vì phụ đã nghe thấy, xem ra bọn họ đều có tình với người. Người phải tuyệt đối nắm chắc, phải làm cho họ vì người mà tận tâm tận lực. Người đã hiểu ý tứ của vi phụ chưa?”

“Nhưng Phong công tử cùng Hoàng công tử đều muốn nữ nhi đi theo họ, nữ nhi nên chọn người nào?”

“Dĩ nhiên trước mắt phải bắt lấy Phong công tử, hắn là hồng nhân trước mắt vạn tuế. Bất quá, Hoàng công tử bên kia cũng không được buông tay, hắn có... nhiều bảo đảm”

...

“Phụ từ nữ hiếu” từ hậu viện đi ra, ta vừa đi vừa giúp phụ thân đầm lưng vỗ ngực, người ngoài nhìn vào sẽ thấy không khí ngập tràn thiên luân hỉ nhạc. Phụ thân đang cười, trong nụ cười có thể nhìn ra ý tứ. Ta cũng cười, nụ cười kính cẩn tuân theo.

Phụ thân lăn lộn nhiều năm trên thương trường, ăn muối so với ta ăn roi còn nhiều hơn, hắn có thể nhìn ra nhiều sự tình mà ta không nhìn ra. Nhưng tại sao hắn muốn ta bắt lấy Diên Tử trước, rồi lại không muốn buông tay với Hoàng Tam Thiếu, có ý tứ gì? Diên Tử và Hoàng Tam Thiếu thoát nhìn đều có tình với ta, thậm chí không tiếc tay đánh đấm nhau. Nhưng họ là hậu duệ quý tộc xem mạng người như cỏ rác, đại nhân vật sẽ vì một món đồ chơi như ta mà động tâm can? Bọn họ diễn cho ai xem? Thời điểm Diên Tử lôi ta lên lầu, ánh mắt phụ thân rõ ràng là chờ đợi ai, mà sau đó Hoàng Tam Thiếu lại xuất hiện? Có chuyện trùng hợp vậy sao? Là ai đã an bày? Diên Tử làm sao biết được Hắc Tử tham tiền? Một xấp ngân phiếu hàng vạn lượng như vậy, chẳng lẽ hắn lúc nào cũng mang theo bên người? Diên Tử cùng Hoàng Tam Thiếu diễn trò trong phòng ta, bọn họ từ sớm đã chú ý đến thân thể không che đậy hết của ta. Lúc ta phải ra khỏi cửa gặp phụ thân, bọn họ cũng không chú ý đến trang phục rách nát của ta, vì cái gì? Lúc ra khỏi cửa lại còn có thể hòa hảo như lúc ban đầu? Vậy thì làm ra vẻ mặt âm thầm để làm gì? Ha ha ha, ta thật sự là bị xoay vòng vòng, hết vòng này đến vòng khác, khi dễ ta là ngốc tử sao? Là ai? Rốt cuộc là ai đã tác động đến vận mệnh của ta? Ha ha ha, mặc kệ là ai, mạng của ta tạm thời được bảo vệ. Về phần ai là người có thể cười với đáp án cuối cùng thì còn phải chờ xem thiên ý. Cuộc một ván, thế nào?

...

Lúc rời đi phụ thân còn “ngàn kính vạn kính” nhờ Diên Tử chiếu cố ta, nhưng cũng không đề cập đến việc sẽ gả ta cho hắn. Diên Tử cùng Hoàng Tam Thiếu cũng ăn ý không lái câu chuyện sang hướng này. Chờ phụ thân đi rồi, Hoàng công tử cùng Diên Tử nói móc nhau vài câu rồi tức giận rời đi. Hoàng công tử còn lưu lại một câu, nói rằng nếu Diên Tử đối xử với ta không tốt sẽ lập tức cho người mang ta đi. Ánh mắt thoát nhìn lưu luyến không rời.

Ta biết rõ tháng ngày kế tiếp của mình sẽ còn kinh khủng hơn tra tấn, tin tưởng không quá vài ngày sẽ phải dùng đến chỉ đao. Vết máu từ vết thương bị chỉ đao đâm vào đã được ta che giấu cẩn thận trong tay áo. Đại sảnh chỉ còn lại ta và Diên Tử, muốn đùa thì đùa hoành tráng một chút, ta sửa lại chủ ý. Giết người phải đền mạng, tuy nhiên ta có biện pháp rất tốt, một lần xuống tay là vĩnh viễn không để lại hậu hoạn.

“Thanh Nhi, theo ta trở về, đừng sợ, không có người làm khó người đâu”

Diên Tử nói rằng vấn đề phụ nhân đuổi ta lúc trước đã được giải quyết. Bàn tay thô to mạnh mẽ tóm lấy tay ta, mà ta cũng không còn sợ hãi nữa, để mặc hắn dẫn đi. Cầm vào miệng hổ. Ai là hổ? Ai là cừu?

Ta gật đầu đáp ứng, vừa lúc định bước ra khỏi cửa thì trông thấy ánh mắt lảng tránh của Hắc Tử nơi góc phòng. Bộ dáng gầy gò đen đúa của hắn hiện tại không còn đáng yêu nữa, nhưng ta cũng không thể hận hắn. Ai cũng có nhược điểm, chung quy bởi vì hắn quá khổ. Quan trọng là bản chất của hắn không xấu, vừa lúc ta lại cần một người như vậy, “Thiếu gia xin dừng bước, Thanh Nhi muốn an bày vài việc”

“Thanh Nhi, không cần nơi rách nát này, tội gì phải tốn sức lo lắng”

Diên Tử đối với nơi này thật chướng mắt, nhưng ta không nghĩ vậy. Đây là nơi duy nhất thuộc về ta, tương lai còn có thể sử dụng.

“Chỉ vài lời thôi, không mất thời gian của ngài đâu”. Ta xoay người vỗ tay với Hắc Tử, “Hắc Tử, người lại đây”

Trong lòng tràn đầy áy náy, Hắc Tử run run nhìn Diên Tử không dám tiến lên. Đợi đến khi Diên Tử hừ lạnh một tiếng rồi quay mặt đi thì hắn mới dám đến trước mặt ta. Không nói một lời, Hắc Tử đột nhiên quỳ xuống, “Chủ quán”. Hắn không nói được thêm lời nào nữa, lúc này hắn thật sự hối hận. Nhưng... muộn rồi!

“Hắc Tử, chuyện không liên quan đến ngươi, ta biết, ngươi cũng có điều bất đắc dĩ”, ta trấn an hắn, người này còn có thể sử dụng.

“Chủ quán, Hắc Tử thật xin lỗi ngài, ngài đánh ta mắng ta đều được. Chủ quán, Hắc Tử xin lỗi ngài”. Hắc Tử tự tát vào mặt mình, hắn cơ hồ muốn đánh nát da thịt của mình, sự hối hận muộn màng luôn làm người ta khó chịu.

“Được rồi Hắc Tử, không sao, thật sự không sao, ta không trách ngươi, đừng đánh nữa”. Ta đưa tay ngăn cản hắn tiếp tục tát mình. Thật sự ta không quan tâm, hắn đã không phải người ta để ý, hắn muốn làm gì cũng không can dự đến ta.

“Chủ quán, ngài đánh Hắc Tử đi, Hắc Tử vô dụng, Hắc Tử hám tài sợ chết, ngài có ân với ta, ta, ta...” Tiếp tục đánh.

“Được rồi Hắc Tử, ngừng lại đi, ta có vài lời muốn nói với ngươi”. Thật mệt, hắn có thể tự đánh chết mình sao?”

“Đủ rồi, ngươi yên lặng một chút để Thanh Nhi nói hết, bằng không...” Diên Tử không đủ kiên nhẫn nên mở miệng uy hiếp.

Rốt cuộc sợ hãi đã chiến thắng áy náy, Hắc Tử vừa nghe Diên Tử lên tiếng đã lập tức ngậm miệng lại, thân thể run rẩy liếc mắt nhìn Diên Tử một cái rồi cúi đầu không dám mở miệng nữa. Chỉ là hắn bất giác di chuyển cách xa Diên Tử một chút.

“Hắc Tử, thời gian tới ta không có mặt ở quán, nơi này giao cho ngươi. Ngươi thay ta quản lý nó, được không?”

“Được, Hắc Tử đã hiểu, chủ quán, ngài yên tâm, Hắc Tử nhất định thay người trông coi quán, nhất định sẽ chờ ngài trở về”

“Hừ... !”, Diên Tử nghe thấy liền khinh thường hừ lạnh, dọa Hắc Tử rùng mình.

“Vậy làm phiền ngươi”. Ta không để ý đến Hắc Tử nữa, quán trọ này cứ giao cho hắn. Sự tình còn chưa giải quyết triệt để thì ta cũng không thể trở về, địa điểm ẩn thân đã bị người phát hiện thì không còn giá trị nữa. Diên Tử tự nhiên rất rõ ràng điểm này.

“Thanh Nhi, đã xong chưa? Chúng ta đi thôi”

Diên Tử không muốn đợi lâu liền kéo ta đi ra ngoài. Lúc hắn kéo ta, chỉ dao đâm thẳng vào tay. Ta cắn chặt răng, phải kiên nhẫn, ta tuyệt đối không thể để người phát hiện.

Phụ thân đại nhân, Phong thiếu gia, Hoàng công tử, còn có người giấu mặt kia nữa, đến đây diễn trò cho ta xem!h

18. Chương 17

Chương 17

Thân phận bất đồng, đãi ngộ cũng được đề cao. Ta yên lặng ngồi trên chiếc kiệu nhỏ đi theo phía sau xe ngựa. Ta khẽ vén rèm nhìn xe ngựa cao lớn phía trước, áp lực khiến hô hấp không thông. May mắn là ta không cần ngồi cùng xe ngựa với Diên Tử. Trong tay ta là mảnh giấy Tam Thiếu đã lưu lại trước khi rời đi, kỳ thật bọn họ không cần diễn lắm trò như vậy. Ta đây nhất định sẽ phối hợp hoàn hảo, thậm chí so với bọn họ còn tích cực hơn.

Thật rõ ràng, phụ thân và bọn họ không thật lòng với nhau. Đôi bên cùng tính kế, cùng lợi dụng lẫn nhau. Một “đạo cụ” như ta cũng chỉ là quân tốt qua sông, chỉ có thể tiến về phía trước, không có đường lui. Ha ha ha, không sao, thế sự vô lường, tiểu tốt cũng có thể bức tử tướng soái, cứ chờ đi.

Ta có nên biểu hiện tích cực một chút không? Không nên, bọn họ đều là những “người thành tinh”, làm không khéo còn bị hoài nghi. Chi bằng cứ tùy cơ ứng biến, ta chỉ cần diễn theo hần là được. Ta theo bản năng vuốt ve chỉ dao trong tay, vết thương trên cổ tay vẫn chưa cầm máu.

Xe ngựa phía trước bỗng ngừng lại, chiếc kiệu cũng được hạ xuống. Ta nhìn thấy Diên Tử từ trên xe nhảy xuống, trong lòng căng thẳng và có chút sợ hãi. Ta vội vàng đem chỉ dao giấu sau lưng. Ta không sợ hần phát hiện mà chỉ sợ bản thân không thể khống chế ý định động thủ.

“Thiếu gia, ngài đã trở lại. Trong phủ có khách đến thăm, đã chờ ngài khá lâu”. Người nói là một nữ nhân dẫn đầu bốn mươi người từ trong đại môn sơn son thiếp vàng chạy ra. Nàng ta ăn mặc còn sang trọng hơn ta, chỉ ít cũng không có mụn vá.

Ta lựa thời điểm thích hợp tiên đến ôm cánh tay của Diên Tử, những người khác cũng sững sờ đứng một chỗ. Mặc dù cách một tầng vải nhưng ta có thể cảm giác được hần không tức giận. Ta nhích ra phía sau một chút, hy vọng có thể kéo dài khoảng cách với hần càng xa càng tốt.

“Người hãy mau thỉnh Nhạc tiểu thư vào phủ”. Kéo tay lại, Diên Tử phân phó bọn hạ nhân xong liền bỏ đi về hướng đại môn. Trước khi rời đi, ánh mắt hần quét về hướng ta. Ánh mắt lạnh lùng làm người khác phát lạnh.

“Nhạc tiểu thư?”, đợi Diên Tử đi xong bọn họ mới giật mình tỉnh hồn lại. Nữ nhân kia liếc nhìn chiếc kiệu phía sau một lần rồi cung kính nói, “Ta là Bàn nương. Nhạc tiểu thư, mời đi theo ta”.

Thanh âm thúc giục cùng nét mặt khinh miệt đã chứng minh dự đoán của ta là đúng, quả nhiên đã tính kế trước. Chẳng qua tại sao bọn họ lại tìm được ta? “Nhạc tiểu thư?”, tại sao ta lại cảm giác rất giống với cách xưng hô “Đại tiểu thư” lúc còn ở nhà? Phong phủ hay Nhạc phủ... cuối cùng cũng chẳng khác gì nhau. Ta chú ý đến bàn tay trắng nõn của nàng ta, bàn tay này không thuộc về người làm việc vất vả. Bàn nương gì chứ, phải gọi là tâm phúc của hần mới đúng. Kỳ thật ta không nên đắc tội nàng ta, nhưng cũng thật đáng tiếc, cuộc sống sau này của ta chỉ sợ có không ít phiền toái.

Đứng bên cạnh nàng, ta phát hiện bản thân mình thấp hơn người ta một cái đầu. Ta nhẹ nhàng hành lễ, “Đa tạ”. Ta cũng không có ý định thân cận với nàng ta, bởi vì ta biết mình sẽ ở đây không lâu, nhiều nhất là mười ngày.

“Vào thôi”. Bàn nương ngoảnh mặt nhìn về phía đại môn, nàng ta có vẻ chán ghét ta, đến cả nhìn mặt một cái cũng không nguyện ý, “Về sau người sẽ ở tại phòng khách phía Bắc. Trong phủ rất rộng, không có việc gì thì đừng đi loạn, vạn nhất bị lạc đường gặp phải lão gia, thiếu gia hay khách quý sẽ không tốt”

Ta đáp nhẹ một tiếng rồi theo nàng đi vào cửa nhỏ bên cạnh. Trong lòng ta âm thầm cân nhắc: “lão gia”? Là phụ thân của Diên Tử sao? Chẳng lẽ nói... Đáng chết! Ta thật sự ngu xuẩn! Nửa năm ngụ tại kinh thành lại không nghĩ đến phụ thân của Diên Tử làm quan ở đây. Lúc chạy trốn tại sao lại chọn nơi này chứ?

“Hiện tại trong phủ có vài vị thiên kim, các nàng đều ở Tây viện. Các nàng thường thích đi dạo hoa viên, người tốt nhất nên tránh một chút. Những tiểu thư này được chiều chuộng, vạn nhất đắc tội với các nàng thì đừng trách Bàn nương ta không cảnh báo trước”.

“Được rồi!”. Ta tiếp tục đi theo, giữa đường gặp không ít hạ nhân trong phủ, những người này nhìn thấy Bàn nương đều cúi đầu hành lễ. Ta gặp bọn họ cũng chỉ khẽ cúi đầu chào.

Không hiểu vì sao Bàn nương bỗng dừng ngừng lại liếc nhìn ta một cái, rồi lại phân phó đám nha hoàn theo sau lui ra, “Người cũng xem như là tiểu thư phú thương, đối với việc đắc tội các thiên kim của quan to đương triều ắt hẳn đã hiểu rõ, đúng không?”

“Đúng vậy”. Có ý tứ gì? Tại sao ta luôn cảm thấy trong lời nói của nữ nhân luôn hàm chứa ý đồ nhắc nhở ta điều gì đó? Nàng hẳn phải muốn ta đắc tội với mấy nữ nhân kia mới đúng, tại sao lại cứ dằn dò mãi? Hay là muốn ta thường xuyên ghé qua hoa viên? Rốt cuộc ta nên làm gì? Bàn nương là người thế nào và đang có ý định gì?

Trong lúc ta đang miên man suy nghĩ thì cách đó không xa bỗng vang lên một tiếng gọi. Ta không ngẩng đầu lên nhưng biết người đó đang nói chuyện với Bàn nương, “Bàn tẩu, thiếu gia phân phó ta thỉnh Nhạc tiểu thư đến thư phòng một chuyến. Thiếu gia còn nói người khoan sắp xếp phòng cho tiểu thư mà chờ thiếu gia quyết định”

“Việc này...”, Bàn nương chần chờ một chút rồi thở dài một tiếng, “Nếu thiếu gia muốn gặp người thì người mau đi đi. Tuân thủ quy củ một chút, đừng làm thiếu gia mất hứng”. Rồi nàng lại quay sang nói với người mới đến, “Khi nào thiếu gia quyết định xong nơi ở của Nhạc tiểu thư thì nói với ta một tiếng để ta chuẩn bị. Người đừng lười nhác, hãy chăm chỉ hầu hạ thiếu gia, có gì không phải thì ta sẽ lột da của người”.

“Dạ dạ dạ, tiểu nhân nào dám. Ta sẽ đưa Nhạc tiểu thư đến đó. Ta biết Bàn nương đang bận rộn, có việc gì sẽ lập tức thông báo đến người”. Người đó nói xong liền nhìn sang ta, “Nhạc tiểu thư, người...”, hần chú ý đến trang phục trên người ta, ánh mắt có chút nghi ngờ nhìn sang Bàn nương, thấy nàng ta gật đầu mới nói tiếp, “Người đi theo ta. Nơi này hơi trơn trượt, người cẩn thận một chút”

“Được rồi”. Mảnh sân này mới được quét tước qua, trên gạch lát có khá nhiều nước, phỏng chừng là sợ ta mang hài thấp sẽ bị trượt ngã. Ta kinh ngạc nhận ra trong lời nói của hần không có ý châm chọc. Người này thật cẩn thận! Ta ngẩng đầu tò mò nhìn lên bầu trời, thái dương rạng rỡ chói chang trên đỉnh đầu. Hiện tại đang là mùa gì? Ánh mặt trời xung quanh hần tại sao lại ấm áp như vậy? Mà hần thoạt nhìn chỉ hơn ta vài tuổi.

“Đa tạ”. Một lời cảm tạ dư thừa cứ thế mà thoát ra. Ta chú ý ánh mắt của Bàn nương bên cạnh có chút lạ lùng, nàng vẫn không nói lời nào nhưng chân mày khẽ nhíu lại. Lại thêm một người rất tinh táo, xem ra ta phải cẩn thận hơn.

“Người không cần khách khí, ta là Đồng Tử, là thư đồng của thiếu gia. Về sau cứ gọi ta là Tiểu Đồng Tử... bên này.”

Ta bước nhanh theo Đồng Tử. Trên người hần phát ra tia ấm áp khó tả làm người khác không tự chủ mà muốn tiếp cận gần hơn. Bởi vì thời tiết rất lạnh sao? Chắc không phải, đã gần vào hè rồi, tuy rằng ta thực sự cảm thấy lạnh!

...

Thư phòng của thiếu gia ở kinh thành còn rộng lớn hơn so với biệt viện lúc trước. Nội thất bố trí tinh tế kỹ lưỡng, tranh chữ rất nhiều. Ngày trước phụ thân đã thỉnh rất nhiều danh sư đến dạy ta nên đối với thư pháp cùng tranh chữ ta ít nhiều cũng biết một chút, có thể phân biệt được đâu là danh họa và bút tích của những người nổi tiếng. Phong cách thật sự bất đồng, nơi này hoa lệ bao nhiêu thì bên kia bức tường lại bày ra đủ loại bình khí. Nơi khác nhau thì tác dụng cũng khác nhau, chỉ giống nhau ở chỗ bên trong đều có người diện.

Ta đứng trước mặt Diên Tử không nói câu nào mà chỉ cúi đầu. Ta biết rõ ràng nhân vật mình đang sắm vai không cần quý xuống thỉnh an. Dù ta có thỉnh an bao nhiêu lần, dập đầu bao nhiêu cái thì vận mệnh của ta cũng không thể thay đổi được. Thứ ta muốn làm là im lặng chờ đợi!

“Người... có gì muốn nói sao?” Diên Tử vừa hỏi vừa đặt sách xuống, bộ dáng của hần dường như đang cố gắng khác chế điều gì.

Ta lắc đầu, hai mắt lại tiếp tục nhìn xuống bàn chân, khóe mắt trong lúc vô thức lại nhìn về hướng mặt trời. Nơi này rất lạnh, giá mà nó có thể ấm áp hơn một chút!

“Vừa rồi ta... người... đã sắp đặt ổn thỏa chưa?”

Ách! Đầu óc người này thế nào vậy? Không phải nói đợi hần phân phó sao? Giờ lại hỏi đã sắp đặt ổn thỏa chưa? Ta lại lắc đầu.

“Cái kia... nếu người không muốn... kỳ thật người có thể... Đáng chết!”. Đột ngột, Diên Tử vỗ bàn một cái thật mạnh.

Rốt cuộc hần muốn nói gì? Có chuyện gì thì cứ nói rõ ràng với ta đi! Nơi này thật sự rất căng thẳng a!

“Người cầm điếu sao?”. Diên Tử xông lên bắt lấy hai bả vai của ta, ánh mắt ăn thịt người gắt gao nhìn ta. May mà ta biết hần không có tật xấu ăn thịt người, bằng không phỏng chừng ngay cả xương cốt của ta cũng bị hần nhai ngấu nghiến, “Người nói cho ta! Người đang nhớ tên hồn đản nào?”

“Nô...”, ta vừa định mở miệng thì bị ánh mắt hung hiểm của hần bức trở về. Ta nghĩ đến con đường phía trước, đành phải sửa lời nói, “Thanh Nhi không dám”. Thật có lỗi, đại khái mà nói thì ta rất ích kỷ, một khắc Hắc Tử chạm vào tay ta thì ta đã vĩnh viễn không còn nhớ đến hần. Ta không muốn bị bán đứng, nhưng không phải ta không thể tiếp nhận bài học từ hần.

“Người không dám? Hay là không nghĩ? Đúng rồi, người không nhớ đến hần, người nhớ Tam Thiệu, đúng không? Người thích hần?”

Hần định hỏi vấn đề nhàm chán này đến khi nào? Có gì thú vị đâu? Gà có thể yêu thương cáo được sao?

“Nói chuyện! Nói chuyện cho ta, người tưởng không cần mở miệng là được sao? Người muốn rời khỏi ta, người cho rằng không nhìn ta thì ta không tồn tại sao? Người thật sự thích Tam Thiệu? Người muốn đi tìm hần? Người đừng mơ tưởng, có ta ở đây, người đừng nghĩ đến việc rời khỏi”. Lại phát tác! Đôi mắt của hần đỏ vằn, hai bàn tay trâu đem ta dán sát vào ngực hần. Khí lực quá lớn, hần cơ hồ đã đem tất cả không khí bức khỏi cơ thể ta.

Thật sự mà nói thì việc này cũng không đến nỗi nào, so với đánh đập chửi mắng thì thoải mái hơn nhiều. Tại thời điểm ta buông lỏng cơ thể thì ánh mắt trời bên ngoài cửa sổ bỗng dưng lọt vào mắt ta. Không biết vì sao nhưng ta không muốn để Diên Tử nhìn thấy bộ dáng của ta lúc này. Hơn nữa, cứ giả vờ thế này cũng không có ý nghĩa. Ta nhớ lần trước đặt điều kiện với Diên Tử, lần này cũng làm vậy đi.

“Thật sự không muốn để ta đi sao?”, ta khê thì thâm vào bên tai Diên Tử. Kỳ thật thanh âm lớn hay nhỏ cũng không quan hệ, chẳng phải ban nãy Diên Tử đã gào rống một hồi đó sao? Ta tin tưởng không ai có thể nghe lọt lời nói của mình, “Thiệu gia, trình diễn quá mức sẽ làm tổn thương bản thân”

Thực sự hiệu quả, Diên Tử đã bình tĩnh lại. Hần buông tay, hần mắt ngây ngốc nhìn ta, thậm chí cũng không để tâm ý tứ bất kính trong lời nói của ta.

Lời muốn nói tiếp theo ta không thể thốt lên. Ánh mắt trời bên ngoài vẫn chói chang, vẫn rạng rỡ. Làm người... có đôi khi biết càng ít càng tốt, ta phân phó Đồng Tử, “Tiểu Đồng Tử, thiệu gia khát nước, làm phiền người mang một ít trà đến đây”. Ta tin tưởng mình đã tươi cười khi nói chuyện với hần, hơn nữa, vẻ mặt này rất dễ nhìn.

“Ta đi ngay”. Đồng Tử nhìn thoáng qua Diên Tử vẫn còn ngây ngốc đứng đó. Hần hiểu ý liền vội vàng rời đi.

Ta bước đến đóng kín cửa phòng. Khi Đồng Tử quay lại nhìn thấy cửa đóng sẽ biết điều mà tránh xa. Ta lại nghĩ đến biểu tình của hần khi rời đi, haizzz...

Nhìn lại Diên Tử, vẻ mặt tươi cười ban nãy lập tức biến mất. Ta cố dùng thanh âm ôn hòa nhất để nói chuyện với hần, “Thiệu gia, chúng ta lại làm giao dịch, thế nào? Chúng ta ngang hàng đối diện, nếu đã là một quân cờ thì không cần thiết giả bộ nô tài chủ tử nữa”

“Giao dịch? Gặp quỷ hử, người đáng nói gì vậy?”

Có thể phản ứng rồi sao? Diên Tử lại tiên đến muốn tóm lấy ta. Hần không ngờ ta lại lách mình né tránh, hần tóm vào hư không, vẻ kinh ngạc trên mặt càng đậm, ánh mắt không - thể - tin nhìn ta.

“Thiệu gia, ta sẽ thực hiện mong muốn của ngài. Ngài muốn ta đi tìm Tam Thiệu, ta sẽ đi. Ngài muốn ta diễn thế nào, ta sẽ diễn thế đó. Chúng ta làm giao dịch, điều kiện giống như lúc trước, sau khi thành sự thỉnh thiệu gia để ta tự do”.

“Người... người đang nói gì vậy? Chết tiệt, nói rõ ràng, trong đầu người rốt cuộc đang nghĩ loạn cái gì?”

Vô nghĩa! Phải nói huych toẹt mới được sao? Hần diễn trò không cảm thấy mệt sao? Ta thật sự không hiểu tại sao hần lại tiếp tục đeo chiếc mặt nạ đó, để giữ bí mật sao? Lúc trước ta sợ bản thân mình biết quá nhiều bí mật, nhưng hiện tại không còn như thế nữa. Ta muốn sống. Để sống sót, ta có thể hy sinh bất luận kẻ nào, bất luận thứ gì, bao gồm cả bản thân mình.

“Thiếu gia làm sao biết Hắc Tử hám tài? Đừng nói với ta ngài tin tưởng phụ thân đại nhân. Ngài chỉ lợi dụng hắc thôi”, thời điểm nói ra điều này, ta nhận ra Diên Tử trợn mắt lên, hắc định nói gì đó liền bị ta ngăn cản, “Yên tâm, ta và phụ thân cũng chẳng thành thật gì với nhau”. Đương nhiên, đối với người cũng vậy, “Thứ ta muốn chính là sống sót, tự do sống sót, vậy nên... thiếu gia, ngài có thể tin ta”

“Người biết? Làm sao biết được?”. Mặt Diên Tử trắng bệch, không còn giận sao?

“Thiếu gia, ta không biết gì hết, chỉ biết qua vài ngày nữa ta phải lấy lý do “chịu khổ” mà tìm Tam Thiếu làm nơi nương tựa. Ngài cảm thấy bao giờ thì thích hợp?”

“Tam Thiếu, Tam Thiếu, người vẫn muốn đi tìm hắc, đúng không? Người thật sự muốn gặp hắc, người thích hắc? Mong tưởng, người thật mong tưởng”. Hắc lại tiến lên, tốc độ nhanh gấp đôi so với lần trước, ta dứt khoát không thể tránh khỏi. Vậy thì không cần tránh. Không khí trong cơ thể ta lại một lần nữa bị bứt ra, thanh âm thì thảo những lời kì quái của Diên Tử vang lên bên tai, “Thanh Nhi, Thanh Nhi, ta phải làm gì bây giờ? Ta phải bắt người làm gì bây giờ? Mau quên đi, đem tất cả những gì người biết quên hết đi”

“Thiếu gia, nếu ngài còn không buông tay thì quân tốt này chưa qua sông đã tiêu tòng rồi. Ngài không thấy tiếc sao? Đi tìm ta không vất vả sao?”

“Người...”. Diên Tử lại cứng đờ, vòng tay ôm nửa ngày cũng không chịu buông ra. Sau khi khôi phục bình tĩnh, thiếu gia thoát nhìn cũng giống những người khác thôi. Rốt cuộc, ta phát hiện kỳ thật bản thân mình không cần sợ hãi, mọi người cùng tính kế, chẳng qua là xem ai tinh ranh hơn ai mà thôi. Ánh mắt hắc phức tạp khó dò, vẻ mặt thiên biến vạn hóa, cuối cùng dừng ở hình ảnh lạnh lùng, ngón tay chỉ thẳng ra cửa, thanh âm lạnh như băng, “Lăn! Lăn ngay lập tức cho ta, không được ta cho phép không được rời khỏi phòng nửa bước”

“Dạ”. Ta nhanh chóng lên tiếng trả lời, biết rằng mình lần này lại thắng, thành công đang đến gần từng bước. Ha ha ha, Diên Tử, nhân bất vị kỷ, không ai trách ai, ai thắng ai thua chỉ còn xem thiên mệnh. Huống chi, đối với người ta thật sự không cần cảm thấy áy náy.

“Thanh Nhi”. Lúc ta xoay người chuẩn bị bước ra khỏi cửa thì thiếu gia lên tiếng gọi. Nhìn lại hắc, ta phát giác hắc không hề cao ngạo như lúc trước, nguyên lai thiếu gia cũng có lúc thất bại, cũng có bộ dáng bất đắc dĩ thế này.

“Người... không giống với trước kia”

Ta thần nhiên mỉm cười, giờ phút này ta và hắc ngang hàng. Bất chấp thân phận, địa vị, ta và hắc đều là người.

“Thiếu gia, ngài cũng không giống với trước kia”

Mở cửa đi ra ngoài, ta trông thấy Đồng Tử đang đứng bên ngoài hành lang nhìn về phía này. Đột nhiên ta cảm thấy hâm mộ sự ấm áp trên người hắc. Ta ngẩng đầu mỉm cười, một ngày nào đó, ánh mặt trời kia cũng sẽ chiếu cố đến ta.

19. Chương 18

Chương 18

Nơi ta ở cuối cùng cũng đã được xác định, từ phòng khách đổi thành phòng bình thường, hoàn toàn trống trải, trừ chiếc giường cũ kỹ ra thì không còn gì nữa.

“Nhạc tiểu thư, thiếu gia phân phó nô tỳ sắp xếp nơi này cho người. Bây giờ người hãy nghỉ ngơi đi, ta còn có việc, không quấy rầy người nữa”

Bàn nường nói xong chưa đợi ta mở miệng đã xoay lưng bước đi. Biểu tình lạnh lùng như thế lại khiến ta cảm thấy quen thuộc, đúng là kì quái!

Bốn vách bằng gỗ, trong phòng thậm chí không có lấy một tấm rèm. Ngồi xuống giường, ta kinh ngạc phát hiện chăn gối đều rất mới, thậm chí bên cạnh giường còn có một bộ quần áo cũ đã được giặt sạch, giày vải cũng có, không cần chuẩn bị chu đáo vậy chứ? Ta nhớ lại thời điểm mình cùng Đồng Tử nói chuyện, Bàn nương đứng một bên khẽ cau mày, tại sao?

Ta bị cấm bước ra khỏi phòng, mà thật ra ta cũng chẳng biết đi đâu, thời gian sau đó ta chỉ cần ngồi tựa vào đầu giường mà trợn mắt ngắm nhìn trần nhà. Ta nhớ lại khoảng thời gian nửa năm náo nhiệt ở quán trọ, bình thường thì đây sẽ lúc ta đang loay hoay dưới lầu đón tiếp khách vào ra. Một bình trà hai đồng, rượu bốn đồng, ta ngồi nghe thanh âm thô ráp của khách nhân kể chuyện xưa vô cùng thú vị. Vị khách quen kia vẫn chưa kể xong chuyện ma quỷ ngày hôm qua nha! Đồ Tử thường sắp tới hỏi này hỏi nọ? Hắc Tử đâu rồi? Haizz, hắc đang đếm tiền chuẩn bị đi chợ mua thực phẩm cho ngày hôm sau. Hắc nói đi chợ muộn sẽ có thể mua đồ với giá rẻ vì lúc ấy những người bán hàng đều vội vã về nhà. Không thể không thừa nhận Hắc Tử có chút quái, nhưng ta thật cảm tạ hắc, bằng không một chút kỷ niệm để hồi tưởng ta cũng không có.

“Ăn cơm”

Bàn nương bê một chiếc khay đẩy cửa tiến vào, một đĩa rau xanh và một bát cơm. Gương mặt nàng vẫn lạnh lùng như vậy, không có gì thay đổi. Ha ha, có gì đó để nhớ thật tốt, mặc dù thân xác bị nhốt ở nơi này nhưng tâm tư của ta có thể bất tri bất giác mà trôi lưu linh lưu địa khắp nơi.

“Cái này...” Bàn nương nhìn khay thức ăn trên tay rồi lại nhìn quanh căn phòng trống trơn. Ta biết nàng đang lúng túng, nơi này không có chỗ để ăn cơm. Ta đứng dậy đón nhận khay thức ăn trên tay Bàn nương rồi ngồi xuống giường, đem khay thức ăn đặt trên đùi, một tay cầm bát một tay cầm đũa gắp rau xanh bỏ lên cơm, “Không sao, vậy là được rồi”.

“Cái này... Nhạc tiểu thư, người...” Nàng nhú mày đứng nơi đó. Ta biết Bàn nương muốn nói gì nhưng nàng lại giữ im lặng. Ta dám dùng tính mạng đánh cược, trong ánh mắt của nàng ban nãy vừa thoáng qua một tia thần thiết, chỉ là biến mất rất nhanh thôi.

“Ta không phải là tiểu thư gì đó, Bàn nương dĩ nhiên biết trước kia ta ở Phong phủ làm việc gì. Không sao hết!”

“Ta...” Điều muốn nói đã tiến tới cửa miệng nhưng vẫn dừng lại, nàng liếc mắt nhìn về phía cửa sổ, ánh mắt đặt trên người ta lại trở về lạnh băng, “Ta làm sao biết được. Nhạc tiểu thư, ăn nhanh đi, ta còn chờ thu bát”

“Được rồi”. Ta định nói với nàng ngày mai hãy đến thu bát, nhưng chỉ sợ đây là nàng ta cố ý. Bên ngoài... có người sao? Là Diên Tử sai người đến giám thị ta? Đừng nhiều chuyện, mau ăn cơm đi, nơi này ngay cả một chỗ để ngồi cũng không có.

Cái gì? Trong lúc vội vàng ăn cơm, ta phát hiện trong bát có một vật. Ta nghi hoặc ngẩng đầu lên, kỳ thật trong lòng đã rõ ràng, chỉ là rất kinh ngạc. Ta mở miệng định hỏi.

“Chẳng phải các tiểu thư khi dùng cơm thì không được mở miệng sao? Đạo lý này mà người cũng không biết?” Thấy ta muốn mở miệng, Bàn nương lập tức trầm giọng trách cứ, lại còn thúc giục ta, “Mau ăn đi, ta còn nhiều việc phải làm, không có thời gian đứng đây chờ người đâu”

Kỳ thật ta không thích ăn thịt nướng đầy dầu mỡ, nhưng không hiểu sao mấy miếng thịt trong bát lại ngon lạ lùng, tận đáy lòng có một loại cảm xúc khó nói đang lặng lẽ nảy mầm. Ta liều mạng đem toàn bộ thức ăn lùa vào miệng rồi đẩy trả lại bát đũa cho Bàn nương. Hoàn hảo là hai má của ta đã căng phồng thức ăn nên không cần phải nói thêm gì cả.

Sau khi Bàn nương tiếp nhận lại khay thức ăn liền xoay người đi ra ngoài, gương mặt dầu mỡ bóng lưỡng của ta nhất định rất khó coi, bởi vì lúc Bàn nương bước đến cửa đã không nhìn được mà nói, “Ta sẽ cho người mang nước đến cho người rửa mặt, không có gì thì ngủ sớm một chút”

Đại khái là ta ngậm rất nhiều thức ăn trong miệng nên phải ngồi một hồi mới đem tất cả tống xuống dạ dày. Sau khi rửa mặt ta liền nằm xuống đi ngủ, cũng vẫn là chỗ này. Ta nằm mơ nhìn thấy mẫu thân, người mà

bản thân mình chưa từng thấy mặt. Mẩu thân thật đẹp, trước đây ta chưa bao giờ được ngắm người một cách rõ ràng thế này. Mẩu thân nấu ăn rất giỏi, món ăn ngon nhất cũng là món thịt nướng.

Ban ngày ngày gốc ban đêm đi ngủ, ta sống như vậy qua vài ngày. Khoảng thời gian vui nhất trong ngày chính là lúc ăn cơm, bởi vì Bàn nương nhất định sẽ đến đưa thức ăn. Mặc dù nàng luôn châm chọc khiêu khích ta nhưng món ăn trong bát rất ngon a! Ta thậm chí bắt đầu hy vọng chuỗi ngày như thế này không chấm dứt, cứ như vậy mãi đi, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy Bàn nương, được nàng tự mình đưa thức ăn đến, thật hạnh phúc!

...

“Mấy ngày nay sống tốt chứ?”. Diên Tử nửa nằm nửa ngồi trên trường kỷ, bàn tay lười biếng nâng tách trà. Bên cạnh hắn là một nữ tử xinh đẹp cũng lười nhác không kém.

“Dạ”. Thật bực mình, giờ cơm chiều sắp đến rồi, không biết hôm nay Bàn nương mang món gì tới, nếu trở về muộn thì nàng có lưu lại thức ăn cho ta không?

“Tốt lắm, xem ra người thật sự vừa lòng với an bài của ta. Không sai, thân phận thay đổi nhưng tính cách nô tài của người một chút cũng không thay đổi”.

“Dạ”. Bởi vì đối tượng trước mặt ta không thay đổi, nói chuyện với người dù chỉ nửa câu ta cũng cảm thấy khó chịu. Ta không chơi với cậu.

“Cả ngày người một mình ở trong phòng làm gì? Ban đêm thấy người nằm mơ đều cười, có chuyện gì tốt sao? Nói ra để ta cùng vui vẻ chút!”

“Chỉ là những chuyện vụn vặt, không có gì để nói”. Ách! Ta nằm mơ mỉm cười sao? Tại sao ta lại không biết? Tại sao hắn lại biết?

“Nói dối, mỗi lần người mở miệng đều là nói dối! Người suy nghĩ đến ai? Tên hỗn đản hay lại là Tam Thiếu?”

Chén rượu vỡ tan, mảnh sứ cắt vào tay Diên Tử đang giữ chén rượu. Ta không nhìn thấy biểu hiện đau đớn trên gương mặt hắn, chỉ trông thấy một đôi mắt trừng trừng rất dọa người. Chỉ ít nữ nhân xinh đẹp kia đã bị dọa, nửa khuôn ngực của nàng ta đã để lộ ra ngoài, ánh mắt đăm đăm hờn dỗi nhào vào lòng Diên Tử kêu một tiếng sợ hãi.

“Phong công tử, đừng, ta sợ!”. Sao ta nhìn thế nào cũng không nhận ra đây là bộ dáng của người sợ hãi?

“Sợ? Sợ cái gì? Thế này còn sợ nữa không?”

Cảnh tượng rất thú vị! Diên Tử ôm chầm nàng rồi xoay người nằm đè lên, hai bàn tay ra sức nhào nặn trên người nàng. Phồng chùng rất đau a! Ta nhìn thấy những nơi bàn tay Diên Tử lướt qua đều để lại những vết bầm xanh. Thật đáng sợ, ta nhớ tới lần “ban thưởng” đêm đó của Diên Tử, thật khủng khiếp, sau đêm đó cả người ta đau nhức vô cùng. Ta run rẩy, lại run rẩy.

Tình huống này... không phải ta nên quay về sao? Đứng đây một hồi không khéo lại bị tai bay vạ gửi. Đúng, là lúc này đây, nên thừa dịp hắn không chú ý...

“Ai cho phép người rời đi? Là ai nói sẽ tuyệt đối nghe theo phân phó của ta? Muốn bội ước sao? Quay trở vào, ta còn có chuyện muốn hỏi?”

“Dạ”. Ta dừng bước quay trở vào, hắn không thể đợi “xong việc” rồi hỏi sao? Nếu không thì cũng nên chờ ta ăn cơm xong rồi hỏi?

Nữ nhân kia vùi mặt vào ngực hắn, vòng tay ôm chầm còn không ngừng thở gấp. Mà hai bàn tay của Diên Tử vẫn dính vào người nữ nhân. Thật tiếc, nếu hai mi mắt của hắn cũng có thể dính vào luôn thì tốt biết bao.

“Đây là thiên kim của kinh đô tuần tra Tư Thái đại nhân, Thanh Nhi, người không biết hành lễ sao?”

Trong nụ cười của Diên Tử có hàm ý. Thời điểm hắn nói chuyện còn dùng sức bóp mạnh vào ngực của vị thiên kim kia. Phải đau lắm a! Chỉ là vị thiên kim kia cần rằng chịu đựng, lại còn có thể mỉm cười quyến rũ chui rúc vào lòng Diên Tử. Nàng yêu cầu Diên Tử lập tức đuổi ta ra khỏi phòng để còn... tiếp tục.

“Phong công tử, chỉ là một tên hạ nhân thôi, có gì muốn hỏi chứ? Mau đuổi nàng đi, ta còn có chuyện muốn nói với người a!”

Ha ha ha, không liên quan đến ta! Ta sẽ ngậm miệng chờ đợi!

“Vậy sao? Người có chuyện muốn nói với ta sao?”. Tiếng cười đậm đắng khiêu khích, ánh mắt càng lúc càng quái, Diên Tử nói lớn tiếng, “Có gì muốn nói thì đợi đến tối rồi thông thả nói, ta cam đoan sẽ cho người nói đến vừa lòng mới thôi. Hiện tại ta còn có việc muốn hỏi nàng”. Nửa sau câu kia hiển nhiên là nói về ta.

“Ở đây vài ngày rồi, người có muốn nói gì không? Nếu có thì cứ nói với ta!”

Ta không đáp lời mà chỉ lắc đầu. Ta muốn gì thì không phải ngày đó đã nói rõ ràng rồi sao? Còn muốn nói gì nữa? Ta muốn rời đi, người chịu buông tha ta sao?

“Không có? Một câu cũng không có sao?”, Diên Tử kiên trì tiếp tục hỏi, “Cũng không cần thứ gì sao?”

Ta lại lắc đầu, thứ gì ta cũng không cần, dù sao cũng chỉ ở lại đây vài ngày.

“Người... xem ra người sống rất tốt a! Dĩ nhiên người sẽ rất cảm kích ta, vậy thì người sẽ nguyện ý ở lại đây hầu hạ ta, đúng không?”

A... ! Bàn nương đã đưa cơm đến chưa? Diên Tử, ta với người không thù không oán, có cần tuyệt tình vậy không? Ta phần nọ nhìn lại gương mặt ma quỷ đang đắc ý, cố gắng kiềm chế lửa giận mà nói, “Tay chân Thanh Nhi vụng về, không xứng hầu hạ thiếu gia”.

“Không xứng sao?”. Diên Tử cười âm hiểm tiến lại gần, bàn tay luồn vào gáy rồi giữ chặt lấy ta, gần đến độ ta có thể nghe thấy thanh âm thì thào của hắn, “Người thật giỏi a, muốn lấy cớ để đi tìm Tam Thiếu, đúng không?”

Nguyên lai là như vậy. Ngu ngốc, không cần cố sức như vậy, tùy tiện tìm một lý do đánh đuổi ta chẳng phải sẽ gọn gàng hơn sao? Thiếu gia ban ngày hoang dâm quá độ nên đầu óc có chỗ lú lẫn rồi. Mặc kệ hắn, ta không rảnh phản tỉnh hắn, hắn càng xuẩn ngốc thì ta lại càng có lợi. Không phải vậy sao?

“Dạ, Thanh nhi tuân mệnh”

Ta cúi đầu hành lễ, tiếp tục nhìn Diên Tử dâm loạn bát nháo trên trường kỷ, ta cảm thấy bản thân mình lại tiến thêm một bước đến thành công.

20. Chương 19

Chương 19

“Thanh Nhi, đến đây thay quần áo cho ta”

Phía sau tấm màn giường vang lên thanh âm lười nhác của Diên Tử. Hôm nay đã là ngày thứ sáu, kể từ sau buổi chiều đó ta không cần trở về căn phòng trống trải kia nữa. Theo yêu cầu của hắn, ta ngây ngốc trụ lại căn phòng ngủ hoa lệ này để hầu hạ hắn. “Khẩu vị” của Diên Tử đối với nữ nhân vẫn không thay đổi, “sống chín” đều không kiêng kỵ, các tiểu thư béo tròn gầy yếu đều có đủ. Tính tình các nàng phần lớn đều không tốt, dĩ nhiên đó là đối với ta, bọn họ đối với Diên Tử quả thật ân cần. Từng lời nói lấy lòng của nàng đều lưu lại trong tâm trí ta, thật bội phục! Ngẫu nhiên cũng có một vài vị tiểu thư nội tú không nói lời lấy lòng, chỉ là lúc lên giường có chút cưỡng ép, nhưng rất nhanh mọi thứ lại quay trở lại quỹ đạo ban đầu của nó. May mắn là Diên Tử chỉ phân phó ta làm theo một vài yêu cầu của hắn, đối với các tiểu thư này ta hoàn toàn lờ đi, xem như không nghe không gặp, bằng không sẽ một chết ta a! Sau mỗi lần mây

mưa, ta phải chuẩn bị nước tắm cho hần, tùy thời mà dâng rượu hay dâng trà, mặc đồ cho hần, đeo ngọc bội lên thắt lưng... ngày nào cũng vậy, thân thể hần thật khỏe a!

“Dạ”. Vừa nghe hần ra lệnh ta liền chạy nhanh đến tủ quần áo lấy ra một bộ y phục sạch sẽ cùng khăn mặt đi đến trước giường, ta tự mình đưa tay xốc màn lên. Nữ nhân đang nằm cùng Diên Tử là thiên kim Công bộ tả thị lang, gọi là gì thì ta không nhớ rõ, cũng là một tiểu thư nội tú. Nàng ta không nói nhiều nhưng tâm tư rất thâm trầm. Thời điểm nàng nói chuyện với Diên Tử luôn vòng vo ám chỉ khuyết điểm của các tiểu thư khác, tỷ như tính tình, tâm tư tính kế, dáng người, bộ dáng, gia thế, bối cảnh, hoặc là phụ thân của các nàng trong triều hướng về ai... đủ loại! Nàng ta có thể nhớ tất cả những điều này sao?

Diên Tử ngồi dậy, ánh mắt tự tiểu phi tiểu nhìn ta đem quần áo mặc lên người hần, “Thiếu gia, quần áo đã mặc xong, ngài có muốn tắm ngay bây giờ không?”. Ta vừa nói vừa đưa khăn cho vị thiên kim công bộ tả thị lang, “Kiệu đưa tiểu thư đến tây viện đang đợi Aên ngoài”. Ta không nhiều chuyện, trực tiếp lui ra một bên.

Diên Tử theo thường lệ phủ thêm quần áo chuẩn Aị đi vào phía sau bình phong tắm rửa. Các tiểu thư cũng thừa dịp này mà chỉnh trang lại quần áo, sau đó sẽ lên kiệu trở về tây viện. Kỳ thật các nàng được tự do, nếu muốn rời đi, Diên Tử tuyệt đối không ngăn cản. Kỳ quái là không ai muốn rời đi, điều này thật khiến ta cảm thấy khó hiểu. Các nàng không cần phải lo cái ăn cái mặc, tại sao lại cứ đến đây hầu hạ hần? Kể làm tiền thật khó hiểu a!

“Phong công tử, ta không muốn trở lại tây viện miễn cho người ta nói ta này nọ, cùng các nàng tranh cãi thật vô nghĩa”. Tả thị lang tiểu thư đột nhiên ngồi thẳng dậy giữ chặt cánh tay Diên Tử đang định bước xuống giường, giọng điệu thỉnh cầu mềm mại. Hai bắt nàng ngấn lệ, bộ dáng ủy khuất thật khiến người ta đau lòng.

Người nàng nói là Thái tiểu thư kia, vừa nãy ta đã nghe nàng ở trên giường dùng lời lẽ ngấm ngầm hại người mà thao thao nửa ngày, dường như ám chỉ Thái tiểu thư kia khi dễ nàng. Chuyện này có phải sự thật hay không ta không biết, là nàng ta nói vậy. Ta đứng bên giường dù không muốn nghe cũng không thể a, vị tiểu thư này... thật đáng tiếc. Tính tình Diên Tử thế nào ta có thể hiểu được một chút, nàng ta một khi đã nói những lời này thì phỏng chừng không cần quay về tây viện nữa. Quả nhiên, Diên Tử nhanh chóng rút bàn tay đang bị nàng giữ chặt rồi bước thẳng xuống giường, mắt cũng không liếc nhìn nàng một lần. Ngực khí của hần rất ôn tồn nhưng lại khiến nàng lập tức rơi lệ.

“Vậy cũng tốt, tây viện ở chỗ ta bé nhỏ, để người ở lại nơi đó thật ủy khuất người rồi. Ta sẽ sai người đưa người trở về, dù sao người cũng đã rời nhà nhiều ngày, Vương đại nhân có lẽ rất nhớ thương người. Mau chóng chuẩn bị đi”. Thanh âm cuối cùng là từ bình phong truyền ra, Diên Tử thật tàn nhẫn.

“Ta...”, Tiểu thư kia lúng túng không biết nói gì, cả nửa ngày định mở miệng nhưng rốt cuộc vẫn nhẫn nhịn nuốt xuống, cuối cùng nàng ta cắn răng nói, “Ta ở đây phụ thân rất yên tâm. Chỉ là ta có chút nhớ phụ thân, đang muốn trở về thăm nhà, thừa dịp này trở về nhà một chuyến cũng tốt, hy vọng Thái gia muội muội có thể suy nghĩ cẩn thận đừng nói lời sai lầm!”. Nước mắt tuôn rơi như mưa, bộ dạng thật bi thương a! Tiếc là Diên Tử không nhìn thấy.

Tiểu thư này cũng thuộc loại “người thành tinh”, lời nói mặc dù không phản bác Diên Tử nhưng lại thủ sẵn đường quay về. Lợi hại a! Ta bội phục. Chỉ là không rõ tại sao nàng cần hần, Diên Tử có chỗ nào tốt? Muốn tìm phu quân thì nên chọn người đứng đắn a! Hần “mưa nắng thất thường” như vậy phỏng chừng có ngày sẽ khiến bản thân bị liên đới rơi đầu mất mạng! Chỉ là, ta giấu lại trong lòng, chuyện này thì liên quan gì đến mình?

Người bên trong kia nửa ngày không đáp lời, chợt nghe thấy tiếng nước xối ào ào, vị thiên kim tiểu thư vừa mặc quần áo vừa chờ đợi phán quyết, hai mắt không ngừng nhìn sang bức bình phong xem xét. Đợi cả buổi, nước mắt vị thiên kim đã cạn khô mới nghe thanh âm khoái trá của Diên Tử vang lên, “Nếu đã như vậy thì đến nói với quản gia chuẩn bị chút lễ vật mang về, thay ta ân cần thăm hỏi Vương đại nhân”. Nghe thấy lời này, cả ta cùng vị tiểu thư kia đều thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi nàng tự mình đi ra ngoài, ta tiếp tục ở lại trong phòng làm vật bày trí. Thật sự có chút mệt nhọc, Diên Tử hỗn loạn suốt một ngày đêm liên lụy ta không ngủ được. Ta nâng tay che miệng ngáp một cái,

đội hần tắm rửa xong thì ta có thể nằm xuống ngủ một giấc rồi. Chỉ là, trừ bỏ ngày đó Diên Tử tìm ta gây phiền toái thì đến tận bây giờ hần vẫn không có động thái tiếp theo. Chẳng lẽ thời cơ còn chưa tới?

“Thanh Nhi, lại đây”. Thanh âm rầu rĩ tựa như có chuyện gì làm hần mất hứng.

“Dạ” Ta bước vào bên trong tắm bình phòng, “Thiếu gia có gì phân phó?”.

Diên Tử ngồi trong bồn tắm, ta thật sự hy vọng hần vĩnh viễn ở trong đó đừng đi ra.

Theo tiếng nước xôn xao hần bật người đứng lên, nửa người dưới ướt sũng hướng thẳng về phía ta. Ánh mắt hần phần nộ, hoàn toàn không có ý định che giấu ý tứ, “Vừa rồi ngươi nhìn nàng rất lâu, ngươi thương hại nàng? Ngươi cảm thấy ta rất độc ác, đúng không? Lòng ngươi hướng về ai?”

Không phải chứ, vậy mà cũng bị hần nhìn ra? Ta xem xét lại vị trí đứng của mình, hoàn hảo, từ góc độ này hần có thể nhìn thấy rõ bộ dạng của ta. Khó trách Diên Tử kiên quyết yêu cầu ta đứng ở đây lúc hần tắm rửa, nguyên lai hần muốn giám thị ta. Tâm tư nghi ngờ của hần thật nặng a, ta phải cẩn thận hơn nữa.

“Việc này không đến phiên Thanh Nhi lắm miệng”. Đúng vậy, ta cảm thấy ngươi tàn nhẫn, nhưng đây là chuyện của ngươi, ta chỉ lo bảo vệ chính mình là được.

“Không đến phiên ngươi lắm miệng?”. Hần cười lạnh, xoay người tựa vào thành bồn đưa lưng về phía ta, “Chà lưng”. Ta nghe thấy hần nghiêng răng ken két.

“Dạ”. Chuyện này cũng tương đối dễ dàng, không phải ta chưa từng làm qua. Nghiêng người với tay lấy chiếc khăn nhúng xuống nước, ta bắt đầu dùng sức chà chà chà, thật sự dùng sức. Lưng hần bắt đầu đỏ lên.

“Ngươi...”. Nhất định là đau! Diên Tử quay đầu trừng mắt liếc nhìn ta một cái. Hần há miệng định mắng nhưng không hiểu vì sao lại nuốt trở vào, quay đầu tiếp tục để ta “giết”. Một lúc lâu sau hần lại tiếp tục nói, “Ngươi thật sự cảm thấy ta tàn nhẫn sao? Ngươi nhìn nàng còn nhiều hơn nhìn ta”

Trả lời thế nào bây giờ? Chỉ bằng ta ăn ngay nói thật, nói không chừng còn cung cấp cho hần một lý do đuổi ta, “Dạ, tâm tư thiếu gia như rắn rết”.

“Ngươi...”. Lại trừng mắt, lại tiếp tục uất nghẹn nằm trở xuống, “Ngươi muốn chọc giận ta? Muốn mượn cớ chạy đi tìm Tam Thiếu?”

“Thanh Nhi chỉ là một hạ nhân, vấn đề tìm lý do Thanh Nhi không cần lo lắng”. Thuốc trị thương của Diên Tử thật tốt, vết sẹo lần trước hoàn toàn biến mất. Có cơ hội ta nên chôm về một ít, nói không chừng tương lai sẽ phải dùng tới.

“Lý do... Lý do...”. Diên Tử không nói gì khác mà chỉ lặp đi lặp đi hai chữ “lý do”, tâm trí dường như hần đang bay đến tận nơi nào.

“Thiếu gia, chà xong rồi”. Ta vắt ráo khăn rồi lui sang một bên, cuối cùng cũng xong việc.

Hần để ta lau khô người rồi giúp hần mặc áo ngủ. Ta bê một tách trà cho hần uống trước khi đi ngủ. Thời điểm chỉ có một mình hần trên giường thì không cần buông rèm giường. Sau khi hoàn tất công việc, ta cởi áo khoác nằm lên giường chuẩn bị ngủ. Hơn nửa năm quản lý quán trọ khiến ta không thể thức khuya được nữa.

“Thanh Nhi, ngươi thấy người nào trong số những nữ nhân ở trong phủ là tốt nhất?”. Diên Tử xem ra rất có hứng thú. Hần nghiêng người chống đầu nhìn ta đặt câu hỏi.

“Đều tốt”. Chuyện này thì liên quan gì tới ta? Hơn nữa, các tiểu thư đó mặc dù khinh thường nhưng cũng không làm khó ta.

“Đều tốt? Một người xấu cũng không có sao? Ngươi... ngày nào ngươi cũng trơ mắt nhìn, không có ý tưởng gì sao?”

Hả? Ý tưởng? Ý tưởng gì? Ta làm gì có ý tưởng? Ai! Diên Tử, ngươi không cảm thấy phiền sao? Để cho ta ngủ có được không?

“Không có”.

“Người...”. Hắn đột nhiên ngồi bật dậy làm ta giật mình nhảy dựng, còn tưởng xảy ra chuyện gì. Mặt hắn đỏ phừng phừng, ta làm gì để hắn tức giận chứ? Ta thấy hắn dùng sức hít thở thật sâu rồi dùng ánh mắt ăn thịt người chăm chăm nhìn ta, “Người là tảng đá, là đầu gỗ, là xác chết không hồn phách, người căn bản không nên sống ở thế giới này, giết người cũng không hết hận”

Giết ta? Một cơn rừng mình chạy dọc sống lưng, những ngón tay trong chăn tự giác buông hạ chỉ đao, nói không sợ hãi là giả dối. Tuy rằng ta biết mình là một quân cờ, nhưng tên Diên Tử này thật khó đoán, đầu óc lại không bình thường, vạn nhất đầu hắn nóng lên đem ta ra giết thì... oan uổng a! Nếu đã như vậy thì chỉ bằng tiên hạ thủ vi cường, ta chết không bằng hắn chết, nước tới chân tự nhiên sẽ tìm ra biện pháp giải quyết.

“Thanh Nhi, Thanh Nhi? Đã ngủ chưa?”. Thấy ta nằm im không đáp lời, Diên Tử dường như đã bình tĩnh lại, ngữ điệu nhẹ nhàng gọi ta.

Đừng để ý đến hắn, cứ giả bộ ngủ là được. Dù sao ta cũng đã mệt, ngủ thôi!

Trong lúc mơ mơ màng màng, dường như ta nghe thấy Diên Tử thì thầm to nhỏ một câu, “Ngủ, ngủ, chỉ biết ngủ, nói chuyện với ta một câu sẽ chết sao?”. Aizz, thật sự sẽ chết, bị mệt chết a! Hắn là thiếu gia chẳng phải động tay đến việc gì, nhưng ta từ sớm đến tối phải hầu hạ hắn nha. Cũng không biết hắn đào đâu ra tinh thần lẫn sức khỏe mà nháo loạn cả ngày, đêm nào cũng phải lưu nữ nhân cầu hoan, thật là mệt chết ta!

Gần nửa tháng sau, Diên Tử càng ngày càng náo loạn, nhu cầu nữ nhân của hắn cũng tăng cao, thường xuyên ô ba bốn nữ nhân ở trong phòng làm âm ỉ, lại còn dùng ánh mắt đặc ý xem xét ta. Thật là, khoe khoang gì chứ? Dù có đem đám nữ nhân đó cho ta thì ta cũng không dùng được a!

Ngày lại ngày trôi qua, rốt cuộc Tam Thiếu đã phái tâm phúc đến thúc giục. Nửa đêm, một bóng người trực tiếp từ cửa sổ bay vào phòng, phồng chùng không muốn để ai phát hiện. Không dám để họ phát hiện mình vẫn còn tỉnh, ta nhắm mắt lại nghe bọn họ đối đáp.

“Phong công tử, chủ nhân ra lệnh cho ta đến hỏi ngài... tại sao Thanh cô nương vẫn chưa đến, có biến cố gì chăng? Chủ nhân nói không thể đợi được nữa... Aên kia càng lúc càng gấp... phải hành động nhanh mới được...”. Thanh âm xa lạ, người này đại khái khoảng ba mươi tuổi.

“Biết rồi, người trở về nói với Tam Thiếu, ta biết phải làm gì”. Thanh âm Diên Tử không nghe rõ cảm xúc, chỉ đơn giản lên tiếng trả lời.

Người kia hiển nhiên không quá tin tưởng Diên Tử, mặc dù đã nhận được câu trả lời nhưng cũng không sót ruột rời đi, hắn chần chờ một chút rồi nói, “Vị này chính là Thanh cô nương sao?”

Ta nhắm mắt không nhìn thấy. Bất quá, ta tin tưởng thời điểm người kia lên tiếng chính là đang nhìn vào mình. Ta cứng đờ không dám nhúc nhích.

“Đúng vậy, có vấn đề gì sao?”. Vẫn là thanh âm không nghe rõ hỉ nộ, về điểm này ta cũng không cảm thấy kỳ quái.

“Không có gì. Chỉ là...”, giọng nói có chút do dự, “Công tử đã biết, sự tình quan trọng không thể mắc sai lầm, hơn nữa chủ nhân nhà ta... Công tử tài cao, chủ nhân nhà ta mặc dù không nói nhưng thiết nghĩ công tử cũng đã hiểu được. Nhiều lời vô ích, tiểu nhân cáo lui”.

Phòng chùng người nọ đã đi rồi. Thay đổi chỗ ở, ta hy vọng tên Hoàng công tử kia có điểm bình thường một chút. Ha ha ha, một khi ngọn lửa đã bùng lên, sự tình sau đó phải xem thiên ý! Đây là kế hoạch ban đầu của bọn họ, ta chỉ cần chạy đi tìm Hoàng Tam Thiếu là đủ rồi. Đáng tiếc, ta có kế hoạch của riêng ta, đó lúc đó sự tình biến chuyển thành dạng gì chỉ sợ chính bọn họ cũng không thể kiểm soát được.

Việc này dù có tiếp tục suy nghĩ nữa thì cũng vậy, thế nên ta tiếp tục ngủ. Trong phòng yên tĩnh không tiếng động. Không biết đã qua bao lâu, thanh âm Diên Tử đột nhiên vang lên, “Người cao hứng? Rốt cuộc đã có thể đi tìm Tam Thiếu. Thế nào? Không đứng dậy chúc mừng sao?”. Ngữ khí tràn đầy châm biếm.

Chúc mừng? Cao hứng? Nếu không vì đại nhân vật của các người thì ta việc gì phải ở đây để người khác sắp đặt? Ngày tháng an bình của ta vì sao mà mất? Ta không mản đến hắn, nhắm mắt tiếp tục ngủ. Địa

chỉ Tam Thiệu đưa cho ta để đâu? Hình như còn ở trong căn phòng kia, ngày mai đến đó tìm xem!

“Người cao hứng? Hay là hài lòng? Muốn gặp ý trung nhân phải không?”. Diên Tử lại nổi điên, hấn từ trên giường nhảy xuống rồi xông tới lay ta một trận, “Đừng giả bộ, ta biết ngươi không ngủ, hết thấy đều bị người đoán trúng, rất đặc ý có phải không?”

Đặc ý? Người ăn thịt heo, chuyện này có gì đặc ý? Rốt cuộc trong đầu người này suy nghĩ cái gì? Không phải tất cả đều nằm trong kế hoạch của bọn họ sao?

“Nói chuyện. Tại sao lại im lặng? Đem ta đùa bỡn rất thú vị, đúng không? Chỉ dao của ngươi đâu? Không phải ngươi thường xuyên nhện không được muốn giết ta sao? Ngươi giết đi! Ngươi giết đi! Ngươi giết ngay bây giờ, giết ta ngươi liền tự do, giết đi!”. Hấn mạnh tay giật lấy chỉ dao ta giấu dưới ống tay áo. Sợi chỉ bạc kéo căng trên tay ta ấn vào cổ hấn. Bộ dáng thật hung tợn, bất quá ta không cảm giác được sát khí, hấn thoạt nhìn bị thương hơn giận dữ.

“Nữ nhân độc ác, lãnh tâm vô tình, ý chí sắt đá, ta đang nói chuyện với người a! Nói đi, ngươi mau giết ta, giết ta!”. Ánh mắt Diên Tử bắt đầu mê loạn, động tác của hấn càng lúc càng thô bạo, trông hấn thật giống một con sư tử bị thương.

Người này thật sự điên rồi! Hấn trách một đạo cụ như ta không có nhân tính sao? Thiên lý ở đâu? Cũng đúng, nhiều năm như vậy tại sao ta không nhận ra, Diên Tử cũng có lúc loạn nháo như vậy. Vạn nhất hấn động thủ tự mình giết mình, ta phải thay hấn đền mạng a! Không có lợi! Nhưng hấn bây giờ... không được, phải thức tỉnh hấn.

Ta nâng tay tát một cái thật mạnh, năm ngón tay lập tức hiện lên rõ ràng đầy đủ trên mặt hấn. Mặt hấn thật cứng làm năm ngón tay ta đau rất!

Rất hiệu quả, Diên Tử bất động ngây ngốc nhìn ta. Trong mắt hấn tràn ngập Ai thương, tâm tư không chạm đến được. Tại sao? Hấn phải cao hứng mới đúng a! Dần dần bị thương trở thành mê loạn. Hấn đột nhiên ôm cổ ta rồi xoay người nằm đè xuống. Hai bàn tay cuồng loạn xé rách quần áo của ta, miệng mơ hồ lặp đi lặp lại, “Thanh Nhi, Thanh Nhi, đáp ứng ta, nhất định phải trở về...”

Ta không phản kháng, bảo vệ tính mạng quan trọng hơn, mà ta cũng không giả trò phảng kháng vô vị. Trở về? Ta ngốc sao?

Đúng vào thời điểm Diên Tử mê loạn không khống chế được thì từ bên ngoài có một vật bay vào đập vào cổ tay Diên Tử. Hấn kinh ngạc phục hồi tinh thần, ta nhìn theo ánh mắt của hấn, vật đó chỉ là một hòn đá nhỏ rất bình thường.

“Phong công tử, hết thấy xin lấy đại cuộc làm trọng”

Dù thanh âm cố ý đè thấp nhưng ta vẫn có thể nghe ra, chính là người đến đưa tin ban nãy. Trong lòng ta có chút cảm kích hấn, bằng không ta sẽ phải lĩnh một trận tra tấn rồi. Thừa dịp Diên Tử kinh ngạc Auông tay, ta quán chần tiếp tục ngủ. Mà Diên Tử lại giống như con rối gỗ ta dùng để luyện tập, hấn ngây ngốc ngồi bên cạnh đến tận bình minh.

21. Chương 20

Chương 20

Một đêm này ta ngủ trong run sợ, vật duy nhất có thể an ủi ta chỉ là hàn ý lạnh lẽo toát ra từ chỉ dao. Diên Tử vẫn ngồi trên đất... bên cạnh... không nói một lời. Ta có nhìn trộm hấn vài lần, mỗi lần đều thấy hấn ngồi đó như con rối bằng gỗ, không tức không giận. Nếu không phải thấy ngực hấn vẫn còn phập phồng, ta còn e là hấn đã hóa thành xác chết. Aiz! Không chết là tốt rồi, bằng không ta sẽ không thoát được can hệ.

Người không thể ngủ sẽ suy nghĩ rất nhiều chuyện. Thật sự, ta không muốn làm mọi thứ trở nên phức tạp, dù chỉ có một hy vọng thì ta cũng muốn dùng biện pháp nhanh nhất, đơn giản nhất để thoát ly hiện tại,

thoát khỏi cuộc sống bị người khác sắp đặt này. Thời điểm mới bắt đầu, ta còn hy vọng có thể dùng dịch nhân của Diên Tử để cầu thoát thân, mặc dù phải giết người nhưng đó cũng là biện pháp tốt. Người nào cũng là “người thành tinh”, ai ai cũng tính kế, bản thân ta năng lực có hạn, vạn nhất thất bại... Đến bước nào hay bước đó đi, chỉ cần không sa lầy là tốt nhất, chuyện sau này... thật không thể đoán trước được.

Trời tảng sáng, thanh âm người đi đi lại lại bên ngoài lọt vào phòng. Bọn hạ nhân đã lục tục thức dậy chuẩn bị ột ngày làm việc mới. Ta cũng dự định trở về căn phòng nhỏ của mình để tìm mảnh giấy có ghi địa chỉ của Hoàng Tam Thiếu, thuận tiện gặp qua Bàn nương cùng Đồng Tử một chút. Mặc dù ta không thể nói với bọn họ điều gì, nhưng gặp mặt một lần cũng tốt. Hôm nay ta phải đi tìm Hoàng Tam Thiếu, hoặc là yêu cầu hắn thả ta ra.

“Ngủ thêm một lúc nữa đi, người đã một đêm không ngủ, hiện tại vẫn còn sớm”.

Trong lúc ta đang sửa sang lại quần áo thì Diên Tử ngồi bên cạnh đã một đêm đột nhiên mở miệng nói chuyện. Thanh âm bất ngờ xuất hiện đủ dọa người, hơn nữa ngữ khí của hắn lại ôn hòa khiến ta cảm thấy lạnh đến tận xương. Diên Tử phờ phạc đã “sống” lại, , hắn ngẩng đầu nhìn ta, cảm xúc trong mắt... là quan tâm? Ta một đêm không ngủ liền sinh ảo giác sao? Ta rùng mình một cái, toàn thân nổi da gà, người này thật đáng sợ.

Diên Tử dường như đã hạ quyết tâm gì đó, hắn đột ngột đứng lên đi đến trước giường của ta rồi đem toàn bộ chăn gối dọn sang một bên. Sau đó hắn lấy từ trong ngăn tủ lớn ra một đồng chăn đệm mới đem lại đây. Ách! Diên Tử muốn làm gì? Ta không hoa mắt đó chứ? Lấy tay dụi dụi mắt, ta nhìn hắn không lên giường của chính mình mà trèo qua giường của ta, hắn tự tay đắp chăn trùm kín người, vừa nằm xoay lưng về phía ta vừa nói, “Giường của người ngủ được lắm, yên tâm, trừ phi người yêu cầu, nếu không ta sẽ không chạm vào người”. Theo sát sau đó là tiếng ngáy rất nhỏ, rất nhanh mà cũng rất... không chân thật.

Thật hay giả? Ngủ nhanh như vậy sao? Trong hồ lô của hắn chứa thứ gì? Chẳng qua chỉ ngồi một đêm, tại sao lại có biến đổi lớn như vậy? Ta cẩn thận tiến lại gần một chút, hắn cứ nhiên đã ngủ thật, còn mang theo nụ cười đi vào giấc ngủ? Lão thiên a, người này rốt cuộc đang diễn vai gì? Người bình thường sẽ không như vậy a! Quên đi, mặc kệ hắn làm gì, ít nhất ta có thể không cần lo lắng mà yên tâm nhắm mắt ngủ. Tuy rằng ta không có hảo cảm với Diên Tử, nhưng ta có thể khẳng định một điều, hắn là người nói được làm được. Chỉ cần hắn nói sẽ không chạm đến ta, hắn nhất định sẽ thực hiện đúng như vậy. Chỉ duy nhất một mình ta... không hiểu...

Thời gian vẫn còn sớm, ta xoay người ngồi bên cạnh giường, hai chân duỗi ra trong lúc sơ ý liền chạm vào đồng chăn nệm bị Diên Tử dọn sang một bên. Ta ngây người, có chút hoảng hốt. Điều này có ý tứ gì? Kỳ thật hắn không cần làm như vậy, chỉ cần đuổi ta đi, ta thì thế nào mà chẳng được?

Ta ngã đầu xuống, dần dần thiếp ngủ, chăn bông mới tản mát hương thơm tự nhiên rất dễ chịu! Tuy rằng không thoải mái bằng chăn bông cũ ở quán trọ nhưng lại rất sạch sẽ. Tâm lý lo lắng dần dần biến mất, chỉ đạo vốn dĩ lúc nào cũng sẵn sàng trong tay không biết tự khi nào đã được thu hồi lại.

Lúc ta tỉnh lại thì mặt trời đã lên cao. Mở mắt ra, trong phòng không có gì thay đổi, có thể nhận ra trong lúc ta ngủ không có người tiến vào phòng. Diên Tử đã đi mất. Bên cạnh ta là hai bộ quần áo kiểu dáng thập phần đơn giản cùng vài món trang sức. Một tờ giấy được chặn lại dưới trâm cài đầu. Ta kinh ngạc cầm lên đọc kỹ, trên tờ giấy viết, “Nước tắm đã được chuẩn bị, nếu cảm thấy lạnh có thể phân phó người đổ thêm nước ấm. Người không gọi sẽ không có người tùy tiện bước vào”.

Tình huống gì đây? Ta chạy đến phía sau tắm bình phong, trong bồn tắm tràn đầy nước ấm vẫn còn đang tỏa nhiệt, trên mặt nước còn rải những cánh hoa nổi bênh bồng. Hương hoa âm thầm nương theo hơi nước lan tỏa trong không khí, ta vừa ngửi đã cảm thấy tinh thần run lên. Ách! Trong phòng không có người khác, vậy nước ấm này là... Diên Tử tự mình chuẩn bị? Cái này... phỏng chừng là do ảnh hưởng của hơi nước nóng, ta cảm thấy đầu óc có chút choáng váng.

Tắm qua một lần, quần áo tối hôm qua đã bị Diên Tử xé rách nên ta đành phải thay quần áo mà hắn đã chuẩn bị. Kiểu dáng tuy cực kì đơn giản và bình thường nhưng chất lượng rất tốt, một màu trắng tinh khiết, cổ áo và ống tay áo có thêu nhiều đóa hoa lam nhỏ xinh xinh. Thật vừa vặn, xem ra người may đã tốn không ít tâm tư. Ta ngẩng đầu búi tóc một cách tùy tiện, trên bàn đặt hai cây trâm kiểu dáng đơn giản nhưng cả hai đều là dương chi bạch ngọc, trơn nhẵn sáng bóng, đúng là bảo bối thiên kim khó cầu. Ta

choáng! Cài loại trang sức quý giá này lên đầu không phải để hấp dẫn đạo tiểu sao? Ta lục tìm cây trâm bình thường của mình rồi cài lên tóc. Ta soi gương, ừm, vẫn là chiếc trâm bình thường này thích hợp hơn. Chân ta bé không mang được hài lớn a! Ha ha ha...

Có vài chuyện có thể giả vờ, nhưng cũng có chuyện không thể diễn được. Ta không ngốc, với bản lĩnh nhìn sắc mặt người mười mấy năm ta lẽ nào lại không nhận ra Diên Tử đối với mình có bao nhiêu tình, mặc dù phần lớn là tính kế. Đáng tiếc, thứ gọi là “tình yêu” này nọ đối với ta mà nói thì thật sự quá mức giả dối. Đặc biệt, loại tình yêu của kẻ có tiền lại càng không đáng nhắc tới. Cái ta muốn chính là cuộc sống bình ba bữa đạm bạc qua ngày, khi giận có thể bắt nháo, khi cao hứng có thể bật cười, hai người hoàn toàn ngang hàng, thật tâm thật lòng quan tâm nhau. Cho dù tức giận cũng chỉ là không thèm nhìn mặt nhau vài ngày, không cần lo lắng sẽ bị cô đơn, không cần sầu lo bị vứt bỏ, không phiền não chính thê hay tiểu thiếp, không cần nhìn nam nhân của mình thân thiết ôm ấp nữ nhân khác, lại càng không muốn nén giận bày ra bộ mặt tươi cười để che giấu nội tâm. Ta không muốn gả cho trượng phu cầu phú quý, ta muốn tự lựa chọn trượng phu cho chính mình.

Ta sửa sang lại thỏa đáng rồi đứng dậy bước ra cửa phòng. Bên ngoài là hai nha hoàn khoảng hai mươi tuổi đang đứng khoanh tay trước cửa.

“Chào Thanh cô nương”, gặp ta đi ra, hai người đều quỳ gối hành lễ, thái độ thật cung kính, không có một tia khinh mạn.

“Chào hai vị tỷ tỷ”, ta cúi người đáp lễ, mặc dù không hiểu được chuyện gì đã xảy ra nhưng ta biết vai diễn của chính mình.

Hai nha hoàn đều có chút không được tự nhiên, ta có thể lý giải được điều này vì ta và các nàng hoàn toàn giống nhau. Hai nàng nhất định hoài nghi đối phương có vấn đề! Ha ha, thực xin lỗi, tất cả chúng ta đều là thân bất do kỷ, ta cũng chỉ có thể ủy khuất các người.

Nha hoàn lớn tuổi hơn một chút phản ứng nhanh nhất, nàng vội vàng khom người nói, “Thanh cô nương không cần như thế”.

“Đúng vậy”, nha đầu nhỏ tuổi hơn cũng thấp giọng tiếp lời, “Thiếu gia phân phó hai chúng ta đến hầu hạ cô nương, là Bàn nương cố ý chọn chúng ta. Cô nương là người thông minh, phải làm thế nào thì cô nương so với chúng ta còn rõ ràng hơn, xin đừng làm như vậy”

Bàn nương! Hơi ầm ào dạt trong lòng. Tuy rằng không rõ vì sao, nhưng chỉ nhìn hai nha hoàn này ta liền biết Bàn nương thật lòng quan tâm đến ta, cũng là hiểu ta. Hai cô nương này mặc dù cử chỉ cung kính như chủ tử, nhưng ngôn từ lại ngang hàng khiến ta cảm thấy an tâm không ít, bọn họ không khiến ta cảm thấy khó xử. Cảm động càng nhiều, nghi ngờ càng sâu. Bàn nương rốt cuộc là loại người nào?

“Thiếu gia phân phó chúng ta ở đây chờ hầu hạ ngài. Hiện tại đã đến giờ cơm trưa, ngài muốn dùng bữa trong phòng hay đến nhà ăn?”, cô nương lớn tuổi hơn đã nhìn ra tâm ý của ta nên thu hồi thái độ cung kính, nàng biết ta sẽ không cự tuyệt.

“Đến nhà ăn”. Người vừa lên tiếng là Diên Tử. Hắn thoát nhìn vô cùng rạng rỡ, không khí xung quanh hắn hoan hỉ nghênh đón, tinh thần rất tốt... không giống như người ngủ không đủ giấc.

“Thanh Nhi, ngủ dậy sớm vậy sao? Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ ngủ nhiều hơn một chút. Cũng vừa đúng lúc, chúng ta cùng đi ăn cơm. Sợ ngươi không quen nên ta đã bảo dưới bếp chuẩn bị vài món”. Khi hắn nói chuyện, ánh mắt đảo qua chiếc trâm cài tóc trên đầu của ta, hắn cứ nhiên xem như không có chuyện gì, hoàn toàn không tức giận.

“Thiếu gia”. Hai nha hoàn nhìn thấy Diên Tử cũng cúi người hành lễ, ta cũng vừa định cúi đầu hành lễ thì cảm giác được một đôi mắt đang phóng về phía này, hiểu rồi hiểu rồi. Ta sửa động tác khom người thành gật đầu, nói nhỏ, “Đa tạ, khiến người lo lắng!”, ta bày ra bộ mặt tươi cười yếu ớt vừa tự nhiên vừa... hoàn mỹ.

Ta tin tưởng nụ cười này nhất định rất đẹp, vì Diên Tử vừa nhìn thấy đã ngây ngây dại dại. Hắn cao thấp đánh giá ta một phen rồi bỗng nhiên lắc đầu cười khổ, “Bộ áo váy này ngươi mặc rất hợp, ta thật sự sai lầm rồi, tự mua dây buộc mình”, hắn làm ra vẻ gian nan thu hồi ánh mắt, “Đi thôi, thức ăn nguội sẽ không tốt”.

Một bữa cơm phi thường quý dị. Nói là ăn trưa, kỳ thật cũng là những món đơn giản bình thường, không có tổ yến vảy cá linh tinh gì đó, nhưng tất cả đều được nấu nướng rất tinh tế. Diên Tử sẵn sàng ôn nhu làm ta thật sự khó thích ứng, thay đổi quá lớn a! Chuyện này... ta không biết tốt hay xấu? Bởi vì đối tượng là hần nên ta không tiếp thu được. Thà rằng hần cứ tiếp tục chanh chua, hỉ nộ vô thường, ta vốn dĩ đã thích ứng được với tính cách này. Hiện tại, ta biết phải đối phó thế nào đây? Ta choáng, không được tự nhiên a! Mọi thứ dường như đang vượt ngoài tầm kiểm soát, không lẽ hần bị... quý ám?

“Thanh Nhi”, thời điểm gần kết thúc bữa cơm Diên Tử rốt cục đã buông đũa. Hần đặt chén cơm xuống, công dụng duy nhất của đôi đũa kia chính là gấp rau bỏ vào chén ta, hần căn bản chưa ăn gì cả. Hần nhìn ta nửa ngày, muốn nói vài lần lại thôi, cuối cùng đành thở dài nói, “Chiều nay ta xuất phủ có chút chuyện, nếu muốn thì người có thể đi dạo phố mua này nọ, xe ngựa cũng đã chuẩn bị”

“Đạ”, cũng không giống với dự đoán, ta còn tưởng bản thân mình sẽ bị hung hăng tra tấn một phen, cư nhiên lại không phải vậy. Thế sự khó lường a!

“... Thanh Nhi”, Diên Tử nói quanh co, đôi mắt dao động không ngừng, sắc mặt khi hồng khi trắng, ánh mắt khi sáng khi tối, kỳ thật có ai bắt người phải vất vả mở miệng vậy đâu, “Nếu... nếu... nếu người... không muốn... không nghĩ sẽ đi dạo mua sắm... kỳ thật trong phủ của ta... có nghĩa là... đầy đủ, người có thể... lấy tùy thích...”, đột nhiên vẻ mặt của hần trở nên kiên định, “Nếu người không muốn xuất môn thì đừng đi, chuyện này không can hệ đến người, hết thảy đã có ta”. Quả nhiên là dân luyện võ, nói chuyện rất có khí thế!

Aiz! Diên Tử, tội gì phải làm thế? Chúng ta căn bản không phải người cùng bước trên một con đường. Ta đứng lên nhìn Diên Tử, trong lòng cũng có chút phiền muộn, “Đa tạ thiếu gia, Thanh Nhi cũng muốn đi ra ngoài một chút, thiếu gia dùng cơm thông thả, ta đi chuẩn bị”.

“Thanh Nhi”, Diên Tử tóm lấy ống tay áo của ta, sắc mặt ảm đạm tái nhợt. Hần muốn giữ tay của ta nhưng lại nhớ chính mình đã hứa không chạm đến cơ thể của ta nên chỉ có thể tóm giữ tay áo... là ống tay áo nhỏ nhỏ thêu hoa lam. Hần ngẩng đầu nhìn ta lo lắng, “Thanh Nhi, ta chỉ xin người một lời nói thật, người là... yêu tên Hắc Tử kia hay... Tam Thiếu?”

Yêu Hắc Tử? Dường như đó không phải là tình yêu, đối với Hắc Tử... chỉ là thân tình, bằng không ta cũng sẽ không quên sự phản bội của hần nhanh như vậy. Về phần Tam Thiếu, kỳ lạ, hần và Diên Tử thật sự rất giống nhau, ta và hai người bọn họ căn bản là người của hai thế giới. Hơn nữa, ta thật sự không nhận ra hần có chỗ nào đáng để ta yêu, “Không”. Ta ăn ngay nói thật, không hề giấu giếm. Nói dối một chết người a, hơn nữa cũng không cần làm thế.

Đôi mắt ảm đạm nhất thời sáng ngời, Diên Tử có chút kích động, bàn tay càng giữ chặt, “Thật sự? Người không lừa gạt ta?”

Ta không đáp lời mà chỉ nhìn hần. Loại chuyện này cần phải nói dối sao? Không có ý nghĩa. Không yêu chính là không yêu, còn có thể miễn cưỡng sao?

Diên Tử nhìn ánh mắt của ta liền hiểu được, hần thì thào nói nhỏ, “Đúng rồi, Thanh Nhi sẽ không nói dối. Ta tin tưởng người!”, tâm tình của hần rõ ràng rất tốt, “Như vậy, người hận ta sao?”. Hần giấu lại một chút rồi ôn nhu cam đoan, “Không sao, ta biết bản thân mình lúc trước đã quá phạm, nếu người hận ta thì cứ nói ra đi, đừng giữ trong lòng”

“Không”, ta lắc đầu, nói một cách dứt khoát, cũng là nói thật. Ta thật sự không hận hần, tuyệt đối không.

Diên Tử vui sướng như khoảng khắc pháo hoa nổ rộ, ánh mắt tỏa sáng còn hơn minh châu trong đêm, ta chưa bao giờ nhìn thấy hần ôn hòa hoan hỉ như vậy. Nhìn hần kích động, ta biết hần đã hiểu lầm. Ta không nghĩ mình lại tự đi tìm phiền toái như vậy. Ta rút tay lại, bước thẳng đến cửa phòng, đưa lưng về phía hần, thanh âm hạ thấp chỉ để một mình hần có thể nghe thấy, “Không yêu, nên không hận”

Ta tin tưởng bản thân mình đã nghe thấy một thanh âm vỡ vụn phía sau lưng. Về phần đó là thứ gì, ta không biết, cũng không muốn biết.

Lúc ra khỏi nhà ăn, hai cô nương Bàn nương phái đến vẫn còn đứng bên ngoài chờ ta. Họ mỉm cười.

Ta hiểu. Các nàng cũng đã hiểu.

“Trước khi đi có thể dẫn ta đến gặp Bàn nương không?”

22. Chương 21

Chương 21

Xe ngựa lắc lư rời khỏi Phong phủ, bánh xe nghiền nát cát sỏi dưới mặt đường tạo nên thanh âm lách cách. Ta ngồi trong xe cuộn tới cuộn lui chỉ dạo, những ngón tay vô thức tuân theo thói quen chà miết lên lưỡi dao mỏng như sợi tơ, tâm tình của ta cũng theo đó mà bình tĩnh trở lại. Lúc xuất môn ta rất muốn trông thấy Bàn nương, không có ý tứ gì khác, ta chỉ muốn nói một lời cảm tạ. Về phần tại sao muốn cảm tạ thì ngay cả ta cũng không hiểu được. Nhưng sau khi hỏi thăm vài người, ai cũng bảo là không nhìn thấy nàng, ta đành tiếc nuối rời đi, chỉ sợ sau này không thể gặp lại. Haiz... không gặp cũng tốt, gặp rồi lại không biết nói gì, buồn chỉ thêm buồn, tội gì...

Chủ ý của Diên Tử cùng Tam Thiếu ta có thể đoán được vài phần, muốn diễn trò “hồng nhan họa thủy” sao? Ha ha, vô luận là thành hay bại, ta đã được chỉ định đảm nhận vai “họa thủy” rồi. Thanh danh đối với ta thật sự không quan trọng, nhưng loại mưu kế này... bọn họ nghĩ có thể lừa người sao? Bọn họ đều là “người thành tình”, khi lập mưu tính kế cũng không phải loại người suy nghĩ hời hợt, mưu kế này ngay cả ta liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra thì đối với bọn họ có tác dụng sao? Hay là ta vẫn chỉ nhìn thấy một nửa? Nói vậy một nửa còn lại là gì? Tam Thiếu muốn gì ở ta? Nếu Tam Thiếu không tính kế, vậy Diên Tử thì sao? Hắn có thể buông tay? Xem ra hắn quả thật có chút chân tình, đáng tiếc loại chân tình này đối với ta mà nói thì không có ý nghĩa. Hôm nay hắn bày ra vẻ mặt ôn hòa chỉ sợ hơn phân nửa là xuất phát từ tâm hiếu thắng. Người kiêu ngạo như hắn sẽ không thể chấp nhận cái gọi là “cầu không được”. Thân ta như lục bình, có thể trốn thoát sao?

Tâm tư ta “trăm chuyển ngàn hồi” tựa như phi mã hành không, trong lúc đang miên man suy nghĩ thì xe ngựa rẽ vào một ngõ hẻm, tiếng chuông đồng treo trên thân xe vang lên đinh đang, âm vang thanh thúy thật dễ nghe. Đường tắt thật dài a! Phong phủ ước chừng chiếm một diện tích khá lớn ở đô thành cũ, khí thế khổng lồ như vậy chứng tỏ Phong gia trong triều cũng thuộc loại “quyền thế huân thiên”. Vậy mà vẫn chưa cảm thấy đủ sao? Còn muốn tính kế mưu đoạt thứ gì? Bể dục nan điền, lòng người thật sự không thể cảm thấy thỏa mãn sao? Giữa những đợt sóng ngầm mãnh liệt như vậy, ta thật sự có thể trốn khỏi mệnh trời sao?

Ta mơ hồ nghe thấy thanh âm phổ xá náo nhiệt ở phía xa xa, chiếu theo kế hoạch thì ta nên bước xuống xe ngựa “đi dạo” a! Sau đó sẽ “đúng lúc” gặp Tam Thiếu và để hắn mang ta về phủ của hắn. Chỉ cần ta bước vào đại môn Hoàng gia, những chuyện sau đó phỏng chừng không còn quan hệ.

Tại sao xe ngựa ngừng lại một cách đột ngột như vậy? Thanh âm xa phu bên ngoài vang lên đầy kinh ngạc, “Thiếu gia!”.

Thiếu gia? Đây là xe ngựa của Phong phủ, như vậy xa phu gọi “thiếu gia” chính là... Diên Tử? Hắn ở bên ngoài? Tại sao? Phát sinh biến cố? Rèm xe đột ngột bị kéo sang một bên với tốc độ cực nhanh làm ta không kịp thu lại thần sắc kinh ngạc trên mặt.

“Theo ta trở về!”

Tầm rèm xe vốn dĩ đẹp đẽ quý giá như vậy lại bị hắn đột ngột xé rách, ta có hoa mắt không? Cảnh tượng trước mắt phải giải thế nào?

“Thanh Nhi, theo ta trở về!”

Một bàn tay vươn đến chỗ ta, ánh mắt kia phức tạp quỷ dị không thể hiểu rõ. Dưới ánh nắng sáng rõ, gương mặt xám trắng của Diên Tử không hề che dấu. Hắn đã đuổi tới nơi này.

Bàn tay hướng về phía ta run run, trong ánh mắt chăm chú có chút cầu xin, ánh mắt này không thuộc về Diên Tử mà ta quen biết. Đôi mắt cuồng ngạo bá đạo, tự cao tự phụ kia dường như chưa bao giờ tồn tại.

Diên Tử hiện tại vô cùng khổ sở, bất lực. Lão thiên a! Trăm ngàn lần đừng nói với ta là hần vì tình mà khổ sở, nếu không ta sẽ hoài nghi chính mình cũng diên rồi. Tâm trí trống rỗng, ta chỉ biết hiện tại hần đã ở đây và yêu cầu ta trở về.

Trở về? Phong phủ kia cũng không phải là nhà của ta a! Đợi đã, tại sao ánh mắt của hần lại phức tạp như thế? Giấy dựa, hồi hộp, mong đợi, cầu xin, thậm chí còn có... áy náy? Diên Tử rốt cuộc muốn gì? Vì sao “chân tình” cùng “mưu kế” mâu thuẫn như thế lại đồng thời xuất hiện trong mắt hần? Mà ánh mắt phức tạp này lại khiến lòng ta hoảng hốt. Ta phải làm sao bây giờ? Ta không thể lạnh lùng cự tuyệt lời cầu xin của hần, trong hòng tắc nghẹn không nói thành lời. Chuyện này không hề quan hệ đến tình yêu hay cảm động, đơn giản chỉ là vì kinh ngạc. Diên Tử làm ta nhất thời không biết phải theo ai.

“Một lần, chỉ một lần, Thanh Nhi, hãy cho ta một lần cơ hội”, cầu xin biến thành năn nỉ, đôi môi kiên nghị xen lẫn huyết sắc, “Người không thể cứ như vậy mà phán ta tội chết, ít nhất cũng nên cho ta cơ hội biện bạch”. Diên Tử sắp chạm vào cơ thể ta, đại khái là hần đang hứa hẹn, bàn tay chợt ngừng lại trước mặt ta, “Thanh Nhi”. Hần thoát nhìn thật giống kẻ khát cái đang xin của bố thí.

Ta không hiểu hần đang nói gì. Cái gì tội chết? Cái gì biện bạch? Hần muốn làm gì? Ta theo bản năng thụt lùi lại phía sau. Nhìn thấy động tác lùi bước của ta, Diên Tử lộ ra biểu tình tuyệt vọng. Hần há miệng thở dốc định nói cái gì, nhưng lại cảm thấy không thích hợp nên thôi. Ta phải làm gì bây giờ? Trở về “nhà giam” kia sao? Không, không cần, ta không muốn một cuộc sống như thế. Nhưng ta có thể cự tuyệt sao? Diên Tử rất đáng sợ, lại rất khó đoán. Ta không thể không chế bản tay đang run rẩy, từ bối rối biến thành sợ hãi, chỉ đạo buộc chặt dưới cổ tay tỏa ra hàn khí. Chỉ đạo! Đúng rồi, trong tay ta có chỉ đạo! Hàn quang chớp động, ta thanh tĩnh nhìn hần. Ai cũng không nói chuyện, hai đôi mắt trầm mặc ngạo mạn đối diện nhau.

Thời gian chậm chạp trôi qua, ta nhìn thấy ánh mắt của Diên Tử từ khẩn cầu trở thành tuyệt vọng, từ tuyệt vọng trở thành tịch mịch, từ tịch mịch trở thành phần nộ, sự phần nộ làm đôi mắt của hần đỏ lên, cuồng loạn chiếm chỗ lý trí, ánh mắt Diên Tử hỗn độn hoang mang, “Không yêu nên không hận, đúng không?”. Hần thu hồi bàn tay, đẩy ngã xa phu rồi tự mình giữ cương ngựa. Lực đạo của hần quá mạnh, hai con ngựa vốn dĩ đã có chút hoảng sợ liền hí lên, bốn vó tung lên cao suýt hất ngã hần. Trong cơn mê loạn, ta nghe thanh âm thì thảo của hần, tựa như nói cho ta nghe, tựa như tự nói với chính mình, “Nếu vậy thì cứ hận đi, hận rồi sẽ yêu, đúng không?”

Hần diên rồi, thật sự diên rồi! Ta nhanh chóng tỉnh táo lại, lạnh lùng nhìn hần diên cuồng túm cương ngựa muốn đánh xe quay trở lại. Động tác cứng rắn chọc giận những con ngựa, một người hai ngựa giằng co kịch liệt, gót sắt nện lên đất liên hồi, thân xe lay động kịch liệt khiến ta bị ném ra khỏi xe mà té oạch lên mặt đất. Tất cả đã chấm dứt, ta rốt cuộc cũng đã có thể nhìn thấy mẫu thân của mình, người có thể nhận ra ta không? Chắc là có thể. Ta nhìn bốn vó ngựa cao cao trên đầu mình, chúng đang hướng về phía ta nện xuống. Đột nhiên ta cảm thấy thật thanh thản, thật chí còn có thể tươi cười chờ đợi cái chết đến gần. Nguyên lai nụ cười của ta cũng dễ nhìn như vậy, bởi vì ta nhìn thấy chính mình trong đôi mắt Diên Tử, nụ cười kia an bình tĩnh lặng như mặt nước hồ thu.

“Thiếu gia! Thiếu gia! Ngài không sao chứ? Nô tài đáng chết, nô tài có tội”, ta nghe thanh âm xin tội của xa phu, dường như hần đã khống chế được những con ngựa, hần đang lao đến để kéo Diên Tử ra khỏi người ta, “Thiếu gia, để nô tài đỡ ngài đứng lên. Ngài không bị thương chứ?”

Đúng rồi, vừa rồi Diên Tử đột nhiên lao đến, hần đã dùng thân thể của mình thay ta chặn vó ngựa. Nói vậy, vó ngựa nện xuống... nụ cười bất giác biến mất.

“Tránh ra”, Diên Tử hô lên một tiếng, hần vẫn không nhúc nhích mà chỉ nhìn ta chăm chăm. Một dòng chất lỏng màu đỏ thẫm từ miệng hần chảy xuống mặt ta. Nóng! Nguyên lai máu lại nóng như vậy! Vì sao? Hần không biết bản thân mình cũng có thể bị giẫm chết sao? Hần vừa cứu ta, dùng chính thân thể của hần để cứu ta! Chỉ vì một quân cờ, xứng đáng sao?

“Đừng cười, Thanh Nhi, đừng cười. Nói cho ta biết, ngươi có sao không? Có bị thương không? Bị thương ở đâu? Để ta nhìn xem!”, máu theo khóe miệng hần không ngừng trào ra, trong mắt chỉ nổi đau cùng áy náy, “Máu? Người đổ máu, mau nói ta biết ngươi bị thương ở đâu? Đừng dọa ta, Thanh Nhi, không phải ta cố ý, ta chỉ là... chỉ là...”, hần ôm chặt lấy ta rồi ngồi dậy, lực đạo thật mạnh khiến ta hoài nghi người bị thương

là ta chứ không phải hấn.

Đây mà là tình yêu sao? Tự làm tổn thương mình mình rồi cầu người khác thương hại, có tác dụng sao? Phía sau hai chữ “chỉ là” sẽ là gì? Chỉ bởi hai chữ “chỉ là” muốn ta buông tay tất cả để tình nguyện đi vào nhà giam? Vì cái gì? Vì cái gì lại muốn cứu ta? Vì cái gì lại khiến ta nợ hấn một mạng? Vì cái gì mà đối mặt với nam nhân đã cứu mình một mạng mà ta vẫn không hề cảm kích? Ta nên cảm kích sao? Không, ta không nên. Nếu không phải vì hấn, ta căn bản không cần đối mặt với hết thảy những sự tình này. Ủy khuất, khổ sở, kinh hãi cùng phần nộ đều theo hấn mà đến. Đều là lỗi của hấn. Nếu không có hấn thì tất cả sẽ không trở thành thế này. Hận hấn. Đúng vậy, ta hận hấn. Ta muốn hấn chết, muốn hấn vĩnh viễn biến mất khỏi cuộc đời của ta.

Phần nộ cùng oán hận khiến ta nâng tay huy động chỉ đao, âm hàn lạnh lẽo nương theo hơi thở mang đến tử vong...

Thất thủ!

Chỉ đao cắt sượt qua cổ hấn. Chuyện này... không có khả năng! Ta không có khả năng thất thủ! Khoảng cách gần như vậy... chuyện này... là sao?

“Thanh Nhi?”, Diên Tử không ngờ ta đột nhiên xuất thủ, hấn kinh ngạc dùng tay chặn miệng vết thương, ánh mắt không dời khỏi người ta. Cảm xúc biến hóa quá nhanh, chỉ trong chớp mắt, niềm vui sướng đã thay thế sự kinh ngạc, hấn dường như rất cao hứng, “Người rốt cuộc đã ra tay! Vì hận ta sao? Người hận ta? Người thật sự hận ta?”. Vết thương kia đã trở nên không quan trọng, hai bàn tay của hấn chụp lấy vai ta, nụ cười của Diên Tử chỉ có kích động, không có tính kế, “Đây là lần đầu tiên người đối với ta hữu tình, người hận ta, Thanh Nhi, nói cho ta biết, người hận ta?”

Lần này ta đã hiểu được hấn muốn nói gì. Là vì câu kia, “Không yêu nên không hận”! Ta hối hận, ta thật sự hối hận. Không, ta không hận hấn. Nếu hận chính là yêu thì ta tuyệt đối sẽ không hận hấn. Ta lắc đầu, liều mạng lắc đầu.

“Không được lắc đầu, không được”, Diên Tử giữ chặt lấy đầu của ta ấn vào bả vai của hấn, hoàn toàn bỏ qua ý quỵên của ta mà tiếp tục nói, “Người gạt ta, ta biết người vừa rồi rất hận. Người không thể thất thủ, nhưng vừa rồi người đã thất thủ, kỳ thật người không muốn giết ta, đúng không? Thanh Nhi, Thanh Nhi, Thanh Nhi của ta, hận đi, đem tất cả thù hận của người phát tiết ra đi!”

Cứu ta! Ai tới cứu ta a! Ta không muốn hận hấn, không muốn! Mặc kệ là ai, hãy đến cứu ta!

“Diên Tử, người đang làm gì nàng?”. Một thanh âm rất êm tai vang lên phía sau. Mặc dù không phải thời điểm thích hợp nhưng ta hy vọng lần tới nếu có người xuất hiện thì hãy xuất hiện trước mặt ta, như vậy rất dọa người a! Ta cảm giác bản thân mình bị giật ra khỏi người Diên Tử, người còn chưa rõ mặt nhưng giọng nói đã không ngừng truy vấn, “Tiểu Nhạc Nhi, xảy ra chuyện gì? Tại sao cả người người đều là máu? Bị thương sao?”

Tiểu Nhạc Nhi? Xưng hô này nghe không được tự nhiên, tên Tam Thiều này không thể dùng cách xưng hô bình thường một chút sao? Hơn nữa, ta không đổ máu a! Ta cúi xuống nhìn lại chính mình. A, đúng rồi, là máu của Diên Tử! Tại sao Tam Thiều lại ở đây? Đúng ra hấn phải ở trên phố để “tiếp ứng” a! Còn có, hấn dường như thật sự lo lắng! Lão thiên a, thế giới này điên rồi! Không phải, lão thiên a, đối người khác tới cứu ta có được không?

“Tiểu Nhạc Nhi, vì sao không nói lời nào? Ta đang nói chuyện với người a! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”, Tam Thiều vừa hỏi vừa đưa mắt nhìn ta cao thấp đánh giá một phen. Ta không dám nhúc nhích. Thấy ta nửa ngày không nói lời nào, Tam Thiều quay đầu nhìn về phía Diên Tử, “Phong Dật Dương, nói rõ ràng cho bốn vương, người rốt cuộc đã làm gì nàng?”

“Không thấy sao? Đó là máu của ta!”, đến lúc này Diên Tử mới cảm giác được chính mình bị thương, hấn nhẹ nhàng thở ra rồi nâng tay áo lau vết thương trên khóe miệng.

“Máu của người?”, Tam Thiều nghi hoặc nhìn ngó Diên Tử một hồi, “A, đúng là máu của người!”. Tam Thiều tựa hồ đã yên tâm, hấn càng nói nhanh hơn, “Diên Tử, người sao rồi? Có bị thương không?”, rồi lập tức xoay sang trấn an ta, “Tiểu Nhạc Nhi đừng sợ, hấn rất nhiều máu, dù đổ một ít cũng không sao!”

Diên Tử nhìn ta cùng Tam Thiểu cả nửa ngày, đột nhiên hắt nhìn bộ mặt lạnh lùng của ta rồi cười khê, vẻ mặt khôi phục thành bộ dáng cực kỳ chán ghét, “Tam Thiểu, người mà quan tâm đến ta sao? Còn có, người đang ôm nữ nhân của ta a!”

Tam Thiểu vừa dịu xuống lại xù lông lên, trông hắc lúc này thật giống một con nhím, “Người nói cái gì?”

“Ta nói nàng là...”, Diên Tử đột ngột quát lên, “Là ai?”

Diên Tử cùng Tam Thiểu đồng thời kinh hô. Trước mặt ta là một màu đen, thân thể cũng bị nâng bổng lên trời, lần thứ ba ta được “sang tay” thành công!

Là ai cũng không quan trọng, điều quan trọng chính là lão thiên gia hôm nay đứng về phía ta. Thật sự đã thay đổi người đến cứu!

Vài hắc y nhân đeo khăn che mặt từ trên trời giáng xuống, một người trong số đó hiện đang ôm ngang người ta. Ách! Bây giờ đang là ban ngày nha! Hành động giữa ban ngày sáng rõ như vậy thật buồn cười a! Muốn mọi người xúm đến đây xem náo nhiệt sao? Quên đi! Tiết kiệm tinh lực để xem tình thế tiến triển quan trọng hơn.

Những hắc y nhân này tuyệt đối không ham chiến, sau khi thành công đoạt được ta liền rời đi, hoàn toàn không trì hoãn. Ta bị người ta ôm chạy vun vút trên mái nhà, Tam Thiểu hô to gọi nhỏ đuổi theo. Sau lưng Tam Thiểu là Diên Tử, hắc bị thương nên động tác có chậm hơn một chút. Thật thú vị! Ta không tự chủ được liền bật ra một tiếng cười lạnh. Là ai to gan ngang trời dám cướp người trước mặt Tam Thiểu và Diên Tử? Trong tâm trí của ta cơ hồ xuất hiện một tia hưng phấn, chân tướng... càng ngày càng gần!

23. Chương 22

Chương 22

Ta nhất định rất có duyên với những vụ bắt cóc như thế này! Bởi vì đã từng có kinh nghiệm nên ta cũng không cảm thấy kinh hoảng. Ta thành thật an phận buông lỏng cơ thể, cũng không hề giãy dụa. Kỳ thật giãy dụa để làm gì, kết quả cũng sẽ giống nhau. Ta tràn ngập hứng thú nhìn hai người đang đuổi theo, một người là Tam Thiểu vẫn đang hô to gọi nhỏ, một người là Diên Tử vừa chạy vừa ôm ngực. Tam Thiểu hò hét thật khoa trương, thanh âm nghe như hắc đang phấn hận đến cực điểm. Người qua đường đều bị thanh âm rống giận của hắc thu hút mà tập trung ánh mắt nhìn theo. Thanh âm truyền đi xa như thể chứng tỏ hắc đã hao phí không ít khí lực, thảo nào đuổi không kịp. Diên Tử vốn dĩ bị thương trong người, lại càng đuổi không kịp. Thật thú vị! Tam Thiểu còn cẩn thận nhìn kỹ bàn tay hắc y nhân đang giữ chặt bên hông của ta. Phải thừa nhận bọn họ diễn xuất rất thật, thật đến không thể thật hơn nữa. Trong này có bao nhiêu tình nghĩa? Đáng tiếc, ta chung quy vẫn chỉ là một quân cờ.

Chắc là bị phản ứng của ta làm cho hồ đồ, hắc y nhân mặc dù đang chạy liều mạng nhưng vẫn không nhìn được liền mở miệng hỏi, “Không sợ sao? Tưởng rằng bọn họ nhất định sẽ cứu được người?”. Bởi vì khi mở miệng sẽ không giữ được chân khí nên động tác của hắc rõ ràng đã chậm nửa nhịp.

Những hắc y nhân bảo hộ bốn phía xung quanh hắc cũng giảm tốc độ theo. Ta liếc mắt nhìn ra phía sau thêm một chút, lại cảm thấy không còn thú vị nữa, vậy nên ta buông tay nằm ngửa ra. Sẽ không có người đến cứu ta. Sắc trời không tốt lắm, nền trời xanh cao nhưng mây trắng lại quá nhiều, nhìn lâu sẽ cảm thấy chói mắt. Ta nhắm mắt lại, kỳ thật ngày hôm nay hết thảy đều khiến ta cảm thấy chói mắt, thật buồn cười!

“Người cũng không giãy dụa sao? Không muốn hô cứu mạng?”

Thanh âm vô cùng ôn nhu, ta tuyệt đối không nghĩ thanh âm này lại xuất phát từ một hắc y nhân. Tại sao vừa rồi ta không phát hiện? Giọng nói của hắc thật sự rất êm tai a! Chỉ là... lòng hiếu kỳ hơi nặng, hiện tại là thời điểm đặt vấn đề sao?

Lại nói hắn đã nhìn ra điểm không đúng. Giấy dựa? Tà giấy dựa người có thể thả ta ra sao? Hô cứu mạng? Ai sẽ đến cứu ta? Diên Tử hay Tam Thiệu? Chê cười rồi, nếu Tam Thiệu thật sự muốn cứu ta, hắn sẽ dùng toàn lực để truy đuổi chứ không ra sức hô hoán để mọi người cùng tham gia náo nhiệt như thế. Kêu la có thể giữ chân khí để vận khinh công sao? Đây là mưu kế đã sắp đặt trước hay bộc phát tức thời? Diên Tử cùng Tam Thiệu sẽ chân chính đối phó với người sao? Hắc y nhân này mặc dù đang lúc “nước sôi lửa bỏng” vẫn còn có thể nhàn hạ đặt vấn đề với ta, là vì lòng hiếu kỳ quá nặng hay muốn khám phá điều gì đó? Mặc kệ thế nào, việc đã đến nước này thì cứ bình tĩnh chờ xem “biến cố” đi!

“Diên Tử, người không sao chứ?”, ta nghe thấy Tam Thiệu lo lắng rống lên, đáy lòng vừa động, ta trợn mắt nhìn Diên Tử ôm ngực ngã xuống mái nhà, khoe miệng cùng mảnh y phục trước ngựa nhuộm màu đỏ sẫm, tất nhiên hắn vừa học máu! Đúng a, vó ngựa ban nãy quả thật đã nện lên lưng hắn, sau đó còn bôn ba “chạy nhảy” như vậy nên động đến nội thương. Hắn sẽ chết sao? Ánh mắt đã phản chiếu nụ cười an bình của ta sẽ vĩnh viễn nhắm lại sao? Ta thấy Tam Thiệu xoay người đỡ hắn, giống như đang móc họng hắn lấy ra thứ gì vậy, phỏng chừng sẽ không chết. Ta nên tiếc nuối hay nên cảm thấy mình may mắn?

Diên Tử không nhúc nhích, Tam Thiệu cũng ở lại bên cạnh hắn, hai người đều hướng ánh mắt nhìn về phía ta, mà ta cũng đang nhìn bọn họ. Thật không rõ tâm tình hiện giờ của ta ra sao, trong lòng bỗng xuất hiện một tia hưng phấn, thậm chí ta còn nâng tay làm ra một động tác cáo biệt. Ta cũng điên rồi!

Hắc y nhân thấy ta không mở miệng nói chuyện cũng không hỏi nhiều nữa, hắn ôm ta chạy như bay ra ngoài thành. Rõ ràng đã chuẩn bị từ sớm, ngoài bìa rừng có một chiếc xe ngựa đang chờ sẵn, còn có không ít người đứng vây quanh. Nhìn thấy chúng ta đến, bọn họ đều gật đầu, bọn họ gồm mười người nhưng một chút thanh âm cũng không có. Hắc y nhân ôm ta tiến vào bên trong xe ngựa. Bày trí bên trong xe rất tốt, so với xe ngựa của Phong phủ lại càng xa hoa hơn. Còn có một chiếc giường nhỏ, phía trên trải đệm gấm. Chỗ ngồi lại càng khoa trương hơn, thậm chí một người nằm xuống vẫn còn vừa vặn.

Ta choáng! Thật sự có thể nằm xuống sao? Hắc y nhân lật đống chăn đệm lên, bên dưới ván giường là khoảng không trống rỗng, phỏng chừng muốn nhét ta vào đó? Đây là báo ứng sao? Bởi vì lúc trước ta đã từng đem người ta nhét xuống giường nên hiện tại bị người khác làm điều tương tự? Được thôi, cũng may là bên trong có lót đệm, xem ra cũng không khó chịu lắm.

Hắc y nhân đem ta thả xuống đó, lại lấy ra một sợi dây thừng cùng xấp vải màu trắng, hình như là muốn trói ta lại rồi nhét vải vào miệng để khỏi gào thét om sòm. Không cần a, ta sẽ không phản kháng, dù có muốn phản kháng cũng không đợi đến bây giờ! Hơn nữa vẫn còn biện pháp tốt hơn mà, như điểm huyết chẳng hạn. Ta đã từng thấy Diên Tử dùng qua thủ pháp này, người bị điểm huyết sẽ không nhúc nhích động đậy gì nữa. Được rồi, hắn cũng nhìn ra ta sẽ không phản kháng! Hắn do dự nhìn sợi dây thừng cùng xấp vải trắng một lát, cuối cùng ném chúng sang một bên.

Hắn tìm tòi nghiên cứu ta nửa ngày, rốt cuộc cũng nâng tay làm động tác giống như khi Diên Tử tiến hành điểm huyết đạo. Chỉ là động tác chưa chạm đến người ta đã ngừng lại, hắc y nhân chần chờ một lát rồi nói, “Người chỉ là một nữ tử nhu nhược, nếu dùng dây thừng trói chặt sẽ khiến huyết mạch không thể lưu thông mà gây ra tổn thương, nhưng thủ pháp điểm huyết của ta quá mức bá đạo, toàn thân người sẽ cứng ngắc, lúc xe ngựa chạy xóc có thể bị thương. Ta sẽ đem người đặt vào bên trong, người có bằng lòng đáp ứng ta một điều kiện, trừ phi ta thả người ra, người tuyệt đối không gây ra bất cứ tiếng động nào, làm được không?”, vì mặt hắn được che kín bằng một tấm vải đen nên ta không nhìn thấy đôi mắt của hắn khi nói những lời này.

Đây là tình huống gì chứ? Hắn đang thương lượng với ta sao? Cùng một kẻ bị bắt cóc đàm phán điều kiện? Tuy rằng loại thương lượng này khiến ta cảm thấy buồn cười nhưng chỉ ít hắn thật sự đã nghĩ cho ta. Khó trách vừa rồi lúc ôm ta đào thoát, hắn chỉ ôm eo mà không điểm huyết, nguyên lai là vì sợ thủ pháp điểm huyết của mình có phần bá đạo. Không hiểu sao trong lòng ta dâng lên một tia cảm kích. Mặc dù không màng sinh tử nhưng phần hảo ý này ta xin nhận. Huống chi trong lòng ta cũng hiểu được bản thân mình dù giấy dựa cũng vô dụng, trừ Tam Thiệu và Diên Tử, sẽ không ai dám can thiệp vào chuyện này. Mà hai người bọn họ cũng sẽ không can thiệp.

Ta nhắm mắt nằm nghiêng, thân người hơi cuộn lại một chút để điều chỉnh tư thế nằm thoải mái nhất, thái độ của ta thật sự biết điều a!

Một lát sau, ta nghe thấy một thanh âm thờ dài, trên người được phủ lên một tấm đệm. Sau đó ta cảm giác xung quanh tối sầm lại, dưới sàn lại bắt đầu xóc nảy lên. Tiếng vó ngựa, tiếng chuông đồng đình đang, thật lâu sau còn mơ hồ truyền đến tiếng người nói chuyện.

Vốn dĩ ta cho rằng Diên Tử và Tam Thiệu muốn dùng ta để diễn trò “bằng hữu trở mặt thành thù”, có thể bọn họ muốn nhân cơ hội này để thực hiện kế hoạch nào đó. Ta vẫn cảm thấy mưu kế này không thực thi, người quyền cao chức trọng lại vì một nữ nhân mà trở mặt sao? Chuyện này thật khó thuyết phục! Hiện tại ta đã bị bắt cóc, một quân cờ được bọn họ tôn không ít tâm tư và có vài điểm hữu dụng cư nhiên bị người khác dễ dàng cướp đi, chuyện này phải lý giải thế nào? Hắc y nhân này là ai?

Tại sao thanh âm bên ngoài lại giống như xe ngựa đã vào thành? Tam Thiệu tuyệt đối không phải là nhân vật đơn giản, ta nghe thấy hắn tự xưng là “bổn vương”, nói cách khác, hắn ít nhất cũng thuộc tầng lớp vương gia. Vậy mà hắc y nhân này lại dám ngang nhiên ngồi xe ngựa vào thành, hơn nữa là một đường thông suốt không gặp trở ngại, đừng nói xe ngựa không ngừng lại khi đi qua cửa thành, ngay cả một tiếng xét hỏi cũng không có. Xem ra chủ nhân của chiếc xe ngựa này thân phận không nhỏ a, ít nhất cũng không dưới Tam Thiệu. Hắc y nhân là người thế nào ta vẫn chưa nhìn ra, nhưng ít nhất cũng có thể xác định hắn là người có cá tính ôn hòa. Ta có nên nói với hắn rằng kỳ thật ta chỉ là quân cờ trên bàn cờ của Tam Thiệu và Diên Tử? Quên đi, nhìn kỹ hắn nói, muốn tìm người liên thủ cũng phải biết rõ thực lực đối phương như thế nào.

Xung quanh vẫn tối đen, không biết đã trải qua bao lâu, bốn phía dần dần an tĩnh lại, tiếng bánh xe, tiếng vó ngựa cùng tiếng chuông thanh thúy lại càng rõ ràng hơn. Ta cảm giác xe ngựa đang chạy ở nơi bằng phẳng. Thêm một trận xóc nảy chết đi sống lại, chiếc xe ngựa đột ngột dừng lại. Trong bóng đêm, ta lâm vào tịch mịch. Ta kiên nhẫn đợi thật lâu, bốn phía bên ngoài vang lên nhiều tiếng bước chân nặng nề. Mặc dù vẫn nhắm mắt nhưng ta vẫn cảm giác được ánh sáng rơi vào, sàn giường được mở lên, đến nơi rồi sao?

Ta được ai đó bế lên. Trực giác nói cho biết “ai đó” chính là hắc y nhân kia. Thật buồn cười, ta lại cảm thấy an toàn trong vòng tay hắn, tin rằng mình tuyệt đối sẽ không bị thương tổn. Tinh thần ta hoàn toàn thả lỏng, ta đã mệt mỏi quá độ. Trong mơ mơ màng màng, ta cơ hồ tưởng mình đã quay trở về quán trọ cũ, Hắc Tử cùng Đỗ Tử đang ở bên ngoài đón tiếp khách nhân. Mà ta thì quá mệt mỏi nên ngủ thiếp đi, có lẽ khi tỉnh dậy ta sẽ ở trong căn phòng nhỏ của mình.

Nơi này không phải căn phòng nhỏ của ta. Khi tỉnh dậy, ta phát hiện trên rèm giường không có mụn vá, bày trí trong phòng cũng thật xa lạ. Tất cả vật dụng trong phòng đều rất đơn giản, một vật dư thừa cũng không có. Cũng may là chúng đều sạch sẽ, thật sạch sẽ! Ánh sáng xuyên qua khung cửa sổ tiến vào phòng, một bóng người ngồi đối mặt bên cạnh giường của ta. Hắn mặc áo màu lam đơn giản, không trang sức, mái tóc đen nhánh, màu da trắng nõn, khuôn mặt tuấn mỹ nhu hòa. Trên người hắn tỏa ra một làn hương tự nhiên dễ chịu, hương thơm này nhẹ nhàng thoang thoảng rất hợp với hắn.

“Người tỉnh rồi, yên tâm, nơi này không có người làm thương tổn người”, thanh âm ôn nhuận thật xứng với ánh mắt nhu hòa, là hắc y nhân kia, “Ta vừa xem mạch cho ngươi, cũng không có gì đáng lo, chỉ là cơ thể và tinh thần bị sử dụng quá mức, hơn nữa lại bị kinh sợ nên nhất thời cảm thấy kiệt sức, nghỉ ngơi vài ngày sẽ khỏe lại. Biệt viện này bình thường không có người đến, ngươi có thể an tâm trụ lại, những chuyện sau đó chờ ngươi khỏe lại rồi hắn tính”

Đây là đãi ngộ dành cho tù binh sao? Hắn rốt cuộc là loại người nào? Là tâm phúc của một quý nhân sao? Hắn bắt cóc ta đến đây để làm gì?

Có thể là vì ta trầm mặc ít nói nên hắn nhìn thấy ta im lặng cũng không để ý, “Ta sẽ tìm một người đến chiếu cố ngươi, một ngày ba bữa đã có người đưa tới. Người có thói quen đặc biệt gì không, ta có thể nói họ lưu ý. Trong biệt viện này ngươi có thể tự do hoạt động, cần gì thì có thể nói với bọn hạ nhân, ta sẽ cho người sửa chữa đầy đủ”.

Ý là ta hiện tại đang bị giam lỏng! Rất tốt, còn tưởng rằng sẽ bị nhốt vào nhà giam hay lao tù gì gì đó. Có người đưa cơm là được rồi, ta vốn dĩ muốn nói với hắn rằng ta không cần người hầu hạ, ngược lại nhiều người ta còn cảm thấy không được tự nhiên. Nhưng ngẫm lại, ta thấy chuyện này không cần thiết, nói là đưa người đến hầu hạ ta nhưng chủ yếu là để giám sát hành động của ta. Việc gì phải tốn nước bọt đầu vô mồm nhỉ? Dù sao, ở tình huống không rõ ràng như thế này ta nhất định sẽ yên lặng chờ đợi.

“Trong viện này cũng thật nhàm chán, người có cần gì để giết thời gian không? Muốn gì cũng có thể nói cho ta biết, chỉ cần trong khả năng cho phép thì ta sẽ cố chu toàn cho người. Người nguyện ý trụ lại đây... một cách im lặng?”, thanh âm thương lượng thật sự ôn hòa.

Người này rất thú vị. Hắn là dao thót, ta là thịt bò, vậy mà vẫn như trước lấy lễ giao đãi. Nhiều năm rồi, đây là lần đầu tiên ta gặp phải trường hợp thế này, suýt chút nữa đã quên bản thân mình kỳ thật chỉ là một tù binh. Ta nhanh chóng phục hồi tinh thần rồi gật đầu. Ta có thể im lặng. Nếu ta đoán không sai, Diên Tử và Tam Thiếu sẽ nhanh chóng tìm đến nơi này. Ta thật tò mò không hiểu bọn họ căn cứ vào đâu mà tin tưởng ta nhất định sẽ nghe lời? Bọn họ cũng đừng ngu xuẩn đến mức đem phụ thân đại nhân tới đây để áp chế ta. Nếu ta bận tâm đến sinh tử của hắn thì ta đã tự sát từ lâu rồi, việc quái gì phải lưu lạc đến tận nơi này?

Ta rất muốn hỏi thăm xem người sau lưng hắn rốt cuộc là ai. Quên đi, hỏi cũng như không, tình thế trước mắt chỉ có thể tùy cơ ứng biến.

“Người còn muốn hỏi gì không? Người nên thừa dịp này mà hỏi đi, nếu có thể trả lời thì ta sẽ không giấu giếm”

Bộ dáng của hắn làm ta nghĩ đến Tam Thiếu. Thật buồn cười, cao thủ đều tịch mịch như vậy sao? Hay là muốn moi ra điều gì đó từ lời nói của ta? Đáng tiếc, ta vẫn chưa muốn liên thủ cùng hắn.

“Vây... hôm nay người cũng đã mệt rồi, nghỉ ngơi một chút đi”, hắn vừa nói chuyện vừa đứng dậy, còn tùy tiện nhét vào tay ta một khối ngọc bội, “Có việc cần tìm ta thì cứ giao nó cho bọn hạ nhân, ta sẽ mau chóng trở lại”. Hắn cười rồi lại bổ sung thêm, “Nếu người cảm thấy sợ hãi hoặc chỉ đơn giản vì nhàm chán mà muốn tìm người nói chuyện cũng không sao, có người cùng trò chuyện thì ngày sẽ trôi qua nhanh hơn nhiều”.

Một trải nghiệm mới a! Hắn như vậy mà lại nguyện ý bồi tiếp ta nói chuyện phiếm? Ta xăm soi khối ngọc bội trong tay mình, đó là một khối lục ngọc trong suốt khắc đồ án cát tường, tuy là ngọc mới nhưng thủy sắc rất đẹp. Ta ngẩng đầu liền phát hiện người kia đã rời đi. Rõ ràng đã đi rồi nhưng cảm xúc này là sao? Mất mát? Ta lắc đầu cười khẽ, không có khả năng, ta thậm chí còn không biết phải xưng hô hắn như thế nào?

Không lâu sau, một nha hoàn được phái tới hầu hạ ta đã đến, là một cô nương lớn hơn ta chừng vài tuổi, bộ dáng thập phần chỉnh tề khéo léo. Gương mặt nàng vừa hồng hào khỏe mạnh vừa vui tươi hoạt bát, lúc nào cũng có thể mỉm cười, vừa gặp ta đã nói chuyện không ngừng, thanh âm trong trẻo thật dễ nghe. Đường như nàng tên là Tiểu Hỉ, quả nhiên tên sao người vậy, nàng khuấy động một chút sinh khí trong tiểu viện tĩnh mịch của ta.

Chờ đi, cứ chờ đi! Ta muốn xem thử con bài chưa lật của Diên Tử và Tam Thiếu là gì!

24. Chương 23

Chương 23

Đối với một người bị bắt cóc như ta mà nói, đãi ngộ hiện tại quả thật ưu ái vô cùng. Một ngày ba bữa đã có người đưa đến đúng giờ, cơm canh nóng sốt, hương vị không tồi. Quần áo bị máu làm bẩn đã được mang đi, một bộ áo váy kiểu cách có phần đơn giản nhưng chất lượng khá tốt lập tức được mang đến. Tiểu Hỉ thật sự chu đáo, đến đây không bao lâu đã có thể quán xuyến này nọ, cầm tiêu bút mực... thứ gì cần đều có. Dù sao nơi này cũng không phải là nơi ta ở lâu, không cần chuẩn bị kỹ lưỡng như vậy. Đôi khi nàng thấy ta buồn chán liền chạy đến nói chuyện phiếm. Tại biệt viện này, trừ bỏ việc không thể đi ra bên ngoài, đãi ngộ dành cho ta thật không thua kém những tiểu thư thiên kim khuê các, thậm chí chỉ hơn không kém.

“Tiểu thư, bồn hoa quỳnh này buổi sáng được đưa tới. Ngài nhìn xem, nụ hoa nhiều thế này, nô tỳ đoán là tối nay nó sẽ nở”, Tiểu Hỉ phấn khởi bừng bừng chỉ vào một chậu hoa trong viện, thanh âm không lớn

không nhỏ đủ để ta đang ngồi cách đó không xa có thể nghe được, “Người ta nói phù dung sớm nở tối tàn, nửa đêm chính là thời điểm chiêm ngưỡng hoa lý tưởng nhất. Tiểu thư, chỉ bằng tối nay chúng ta học theo cổ nhân mà đến đây ngắm hoa?”. Tiểu Hỉ mở to đôi mắt trong trẻo nhìn ta, khóe miệng mang theo nụ cười tươi tắn.

Thật đáng hâm mộ a! Cả hai đều là người nhưng cuộc sống của nàng lại có thể vô sầu vô lo, khoái hoạt đơn giản như vậy! Nhìn đôi má hồng hồng của nàng, ngay cả ta cũng cảm thấy vui vẻ theo. Hắc y nhân nói đúng, có người nói chuyện quả thật ngày tháng trôi qua nhanh hơn. Ở nơi này đã khá lâu, ta cơ hồ im lặng cả ngày như rỗi gổ. Vậy mà Tiểu Hỉ lại hoàn toàn không bị ảnh hưởng, từ sáng đến tối riu ra riu rít không ngừng. Giọng nói của nàng như tiếng chuông bạc ngân vang làm căn phòng ngập tràn sức sống. Nàng luôn nói, thậm chí đôi khi hỏi ta nhưng cũng không cần ta trả lời, nàng tự nói tiếp, sau đó lại tủm tủm mỉm cười rồi chuyển sang đề tài tán gẫu mới.

“Để tối nay nô tỳ chuẩn bị chút rượu và thức ăn đặt ngoài sân, nếu ngài muốn ra ngoài đó ngồi ngắm hoa thì có thể dùng được, nói không chừng tối nay hoa quỳnh sẽ nở a!”. Quả nhiên, Tiểu Hỉ cơ hồ nói không ngừng, bàn tay nàng liên tục đào đào bới bới, trong lúc cao hứng liền đào luôn một gốc cây diệp lan ra khỏi bồn, sau đó cẩn thận đem một chút đất bỏ vào chậu rồi đặt gốc lan trở lại chỗ cũ, “Ta nghe người ta nói trong đất có giun sẽ giúp đất tơi xốp. Đám giun trong đất sẽ chui lên chui xuống, đất theo đó sẽ tơi ra. Tiểu thư, ngài đã gặp qua con giun bao giờ chưa? Chính là con vật đen đen, dài thế này...”, nàng xoay đầu nhìn ta rồi vung tay múa chân, “Quên đi, để nô tỳ đào một con đem cho ngài xem, trong chậu hoa này thể nào cũng có”

Bộ dáng cẩn thận đào bới giun kia làm ta có chút ngây ngốc. Một tia cảm động thoáng dâng lên trong lòng. Ta biết dụng ý của nàng, cũng hiểu khổ tâm của nàng. Làm người phụ trách giám sát hành động của ta, nàng kỳ thật không cần bận tâm đến cảm thụ của ta. Thậm chí nàng chỉ cần im lặng đứng một bên nhìn chăm chăm ta là được. Nhưng nàng lại lựa chọn phương thức tiếp cận thân thiết đầy khó khăn. Sống trong một biệt viện tĩnh mịch, tẻ ngắt lại không người trò chuyện này thật sự đã làm khó nàng, sự kiên nhẫn của Tiểu Hỉ đã vượt qua phạm vi chịu đựng của một nha hoàn bình thường. Ngay cả việc chuẩn bị tất cả đề tài nói chuyện này cũng thật phí tổn tâm tư. Ta đoán rằng vấn đề “đất” rồi “giun” kia hoàn toàn không có ý nghĩa, chỉ là nàng muốn ở gần ta mà không khiến ta cảm thấy áp lực bị người giám sát. Đối mặt với một tiểu cô nương vừa cẩn thận chăm sóc mình vừa suy nghĩ linh thế này, tấm chân tình này... ta nhận.

A... Tiểu Hỉ không cẩn thận bị gai hoa đâm bị thương liền phát ra một tiếng hô đau nho nhỏ, nàng định đem ngón tay bị thương ngậm vào miệng.

“Dừng”

Ta vội vàng tiến tới ngăn cản động tác của nàng. Ta giữ chặt ngón tay bị thương của nàng rồi cẩn thận kiểm tra qua một lần. Hoàn hảo, gai đâm không sâu, chỉ cần rửa sạch rồi bôi thuốc một chút sẽ tự lành. Ta nhớ rõ trong phòng vẫn còn nước sạch nên nhanh chóng lôi kéo Tiểu Hỉ tiến vào phòng. Tâm tư ta mặc dù tập trung vào vết thương trên ngón tay nàng nhưng vẫn có thể nhận ra nàng đã đảo mắt liếc nhìn ta vài lần.

Dùng nước sạch xử lý xong miệng vết thương, ta bôi một ít thuốc lên đầu ngón tay của nàng. Vốn dĩ ta muốn chính mình đi tìm chút vải sạch, hay là quên đi, hẳn nàng không nguyện ý để ta rời khỏi tầm mắt của nàng. Lại nói miệng vết thương cũng không rộng, chỉ cần giữ sạch sẽ là được. Ta tìm một chiếc khăn tay sạch cho nàng phủ lên vết thương. Tiểu Hỉ ngẩng đầu nhìn ta, gương mặt nhỏ nhắn tràn đầy kinh ngạc.

“Tiểu thư, ngài vừa nói chuyện”. Mặc kệ là bị ta làm ngạc nhiên hay hù dọa, dù sao miệng của nàng vẫn tròn vo.

Ta không cảm cũng không điếc, dĩ nhiên ta có thể nói chuyện. Ta cảm thấy có chút buồn cười. Ngẫm lại một chút ta liền rõ, từ khi rời khỏi Phong phủ đến nơi này, ta dường như không mở miệng nói nhiều, cũng khó trách nàng lại kinh ngạc như vậy. Ta mỉm cười có chút áy náy, mấy ngày nay vất vả cho nàng rồi.

“Ngài mỉm cười!”, lần này ngay cả đôi mắt cũng tròn tròn, “Ngài cười có thể trấn an lòng người a!”. Tiểu Hỉ nói rất chậm, rõ ràng từng tiếng.

Có cần khoa trương như vậy không? Ta nhìn nàng rồi lắc đầu mỉm cười. Tiểu Hỉ này, không ngờ công phu vượt mong ngựa cũng lợi hại như vậy.

Đại khái là vì bị ta phát hiện nên có chút ngượng ngùng, trên mặt Tiểu Hỉ thoáng hồng. Nàng rụt rè thu hồi bàn tay lại, trong phòng có chút tẻ nhạt.

“Tiểu thư, ta... ta còn muốn đào giun cho ngài xem, hình như ban nãy có nhìn thấy...”

Còn đào giun? Muốn bị gai đâm một lần nữa sao? Ta vội vàng kéo Tiểu Hỉ rời đi.

Ta nhìn ngó bốn phía, trong phòng có không ít vật dụng này nọ, nhưng quả thật thứ ta có thể tinh thông lại rất ít. Nghĩ một hồi, ta dứt khoát kéo nàng đi đến trước huyền cầm, ra lệnh cho nàng ngồi xuống rồi ấn vào tay nàng một quyển sách. Ta đoán nàng nhất định biết chữ. Sau đó ta chuyển người ngồi xuống trước huyền cầm.

“Tiểu thư, ngài...”, Tiểu Hỉ vừa cầm sách vừa nghi hoặc nhìn ta.

“Chỉ cần người ngồi đó đọc sách là được”. Ngón tay ta lướt qua cầm huyền, một chuỗi âm thanh trong vắt vang lên. Cầm này thật sự rất tốt.

“Tiểu thư”, lần kinh ngạc này không mang theo kích động, ngược lại chính là sự thoải mái, “Ngài đã sớm biết? Vậy mà ngài vẫn...”

Ta mỉm cười lắc đầu ngăn cản nàng mở miệng nói tiếp. Cùng là người thiên nhai lưu lạc, mọi người đều là thân bất do kỷ, tội gì làm khó lẫn nhau? Ta không nhớ nhiều cầm phổ lắm, trước kia có học qua nhưng đã quên hơn phân nửa. Trong đầu ta nhớ mang máng một khúc phổ, quên tên rồi, nhưng đại khái rất dễ nghe. Chính là nó! Ta căn cứ theo trí nhớ mà gảy đàn. Thật đáng kinh ngạc, chính mình cứ nhiên lại nhớ đầy đủ như vậy! Tiểu Hỉ lắng nghe tiếng đàn, sự khẩn trương ban đầu dần lắng xuống. Ta gảy đàn, Tiểu Hỉ ở bên cạnh đọc sách, thảnh thơi đứng lên bê đến cho ta một tách trà nóng rồi ngồi xuống tiếp tục đọc sách. Đối với ta và Tiểu Hỉ mà nói, thời gian trôi quá thế này thật thoải mái.

“Khúc âm uyển chuyển, dư âm ba ngày! Hảo cầm nghệ!”. Tiếng đàn vừa chấm dứt, ngoài cửa liền truyền đến một thanh âm tán thưởng. Một thân ảnh mặc trường bào màu xanh đứng bên ngoài rèm trúc, thanh âm khiến người ta cảm thụ một loại cảm giác thanh nhã ôn hòa, “Ta có thể vào không?”. Hắn vẫn khiêm tốn hữu lễ như vậy.

Vừa nghe thấy tiếng động bên ngoài, Tiểu Hỉ từ chỗ ngồi nhảy dựng lên, chờ đối phương hỏi có thể bước vào hay không thì nàng đã đứng ngay bên cạnh tấm rèm trúc. Tại thời điểm vén rèm lên, ta nhìn thấy nàng cố ý đưa mắt nhìn ta một cái. Ý nghĩa của cái liếc nhìn này chính là: người ngoài kia đang nắm giữ sinh tử của chúng ta. Đường như nàng muốn ta lấy lòng hắn.

Vừa bước vào phòng, hắn liền tiến thẳng đến chỗ ban nãy của Tiểu Hỉ mà ngồi xuống. Ta phát hiện đôi mắt hắn rất đẹp, thâm thúy mênh mông, rộng lớn khôn cùng, dường như có thể chứa đựng cả thiên hạ thế gian vào bên trong ấy. Lão thiên thật không công bằng, tại sao lại cho hắn một dung nhan tuấn mỹ như thế, lại còn tặng thêm khí thế đàn áp thiên hạ? So với các vị thiên kim kia, hắn thậm chí còn có phần lấn lướt. Haizz... ta đang nghĩ gì vậy? Còn để tâm đến những chuyện vớ vẩn như thế để làm gì? Ta cố gắng xua đuổi hết tạp niệm trong đầu mình, hoàn toàn tập trung ứng phó.

“Không có chuyện gì, ta chỉ muốn đến xem người một chút”. Hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của ta, hắn vừa ngồi xuống đã đem mục đích đến đây nói rõ ràng, lại còn kèm theo một nụ cười thản nhiên khiến ta không thể phân biệt lời nói này là thật hay giả, “Mấy ngày nay có khỏe không? Có chỗ nào cảm thấy không quen không?”

Còn có chỗ nào cảm thấy không quen?

Ta gật đầu, tỏ vẻ hết thấy đều tốt. Ta cùng hắn bất đồng, tình cảnh lập trường cũng không giống. Ta không mang ý nghĩ như bọn thiếu gia nhà giàu, cũng không có sức mạnh quyền thế như bọn họ. Đối với ta, nói nhiều chính là sai nhiều. Không cần thận sẽ rước họa vào thân.

Tiểu Hỉ đứng sau lưng hắn có chút lo lắng, nàng hướng về phía ta nháy mắt. Trong lòng ta cảm thấy ấm áp. Nàng có thể làm gì thì đã làm đến cực hạn. Ta không muốn làm nàng lo lắng nên tùy ý lướt nhẹ qua dây đàn, chuỗi thanh âm thanh thúy vang lên như dòng suối róc rách. Nàng hiển nhiên hiểu được, sắc mặt liền hòa hoãn xuống.

“Xem ra hôm nay tâm trạng của người tốt lắm. Hơn nửa tháng nay, đây là lần đầu tiên ta nghe thấy tiếng đàn trong biệt viện này”, căn cứ sắc mặt mà nói, dường như hẳn đang rất cao hứng, “Được rồi, người thật thủ tín, mấy ngày nay quả thật giữ yên lặng”

Nếu không thì ta còn có thể làm gì? Bằng năng lực của ta có thể trốn đi sao? Vô nghĩa, ngay cả cơ hội bỏ trốn cũng không có. Hơn nữa, ta cũng không có ý định bỏ trốn. Đào vong lần trước chính là một ví dụ. Ta chỉ có thể chậm rãi chờ đợi, tùy cơ ứng biến mà chớp lấy một lần vĩnh viễn cao chạy xa bay.

Thấy ta nửa ngày không mở miệng nói chuyện, hẳn cũng cảm thấy có chút tẻ nhạt, “Có thể đàn lại bản nhạc vừa rồi không? Khúc cầm kia... rất êm tai”

Không có gì để nói. Ta đem mười ngón tay dạo lên dây đàn, khúc nhạc ban nãy được lặp lại một lần. Kết thúc, ta nhìn thấy hẳn khép đôi mắt tựa như đang hưởng thụ.

Nhận ra thanh âm đã chấm dứt, hẳn thậm chí không thêm nhấc mí mắt, cứ thế mà mở miệng nói, “Thật dễ nghe, lặp lại một lần nữa được không?”

Thật sự dễ nghe vậy sao? Không phải a, ta tại sao lại không nhận ra? Giai điệu này thật sự không có gì đặc biệt, rất bình thường, mà cảm nghệ của ta lại không thành thạo, cho dù là ý hay cảnh đều không có gì cao thâm, thế này mà cũng muốn nghe đi nghe lại?

Tiểu Hỉ đứng sau lưng hẳn bắt đầu nháy mắt. Hẳn vẫn thanh thản nhắm mắt dưỡng thần như trước. Hẳn chờ ta đàn xong lần thứ ba, uống xong tách trà nóng Tiểu Hỉ dang lên mới mở miệng nói, “Thật sự rất dễ nghe, đàn lại một lần nữa đi!”

Một kẻ ngu xuẩn cũng nhìn ra, hẳn đang cố ý làm khó mình. Ta đắc tội hẳn sao? Không có a! Ít nhất tới bây giờ ta đều làm theo yêu cầu của hẳn, cũng không có hành vi kháng cự a! Khó trách Tiểu Hỉ lại nháy mắt như vậy, người này không hiền hòa như bộ dáng bên ngoài của hẳn đâu. Chỉ là... tính tình của hẳn có chút kì quái.

Ta không phải là người có cốt khí, cũng không có khả năng vì khẩu khí mà tự ngược đãi chính mình. Nhưng nếu cứ đàn như vậy thì chính là làm khổ mình, mấu chốt là phải tìm ra nguyên nhân, “Ta thiên tư ngu dốt, đừng chuyện không thể lý giải rõ ràng, có chuyện thì xin nói thẳng”. Vẫn là nói trắng ra đi!

“Ta biết người là Nhạc gia tiểu thư. Nói vậy, ta nên xưng hô người như thế nào?”. Hẳn cuối cùng đã chịu mở mắt, chỉ là câu hỏi có chút quái dị.

“Gia phụ xác thật họ Nhạc, chỉ là nhà ta môn đình thấp kém, ta đảm đương không nổi hai chữ tiểu thư”, muốn gọi thế nào thì cứ gọi thế đi, ta đây không cần.

“Vậy sao?”, hẳn gật gật đầu, tựa như bưng tỉnh đại ngộ rồi lại tựa vào lưng ghế, “Vậy thì tiếp tục đàn đi!”

Lúc này Tiểu Hỉ gần như trắng trợn đánh mắt về phía này. Ta đã nhìn ra, đây là trò chơi của hẳn.

“Thanh Nhi. Mọi người đều gọi ta là Thanh Nhi”, mặc dù ta cảm thấy mình nên nghiêng rằng nghiêng lợi một chút nhưng thật đáng tiếc, ta không cảm thấy chuyện này có gì đáng tức giận!

Nhìn ta, hẳn mỉm cười nhưng không đáp lời. Vẫn là nụ cười ôn hòa như vậy, nhưng lần này ta lại cảm thấy rất chướng mắt. Quả là một kẻ âm hiểm. Thật rõ ràng, hẳn không hài lòng với câu trả lời của ta. Chỉ là một cái tên mà thôi, hẳn muốn gì cũng nên biểu hiện ra một chút chứ? Hẳn rốt cuộc có ý tứ gì? Ta không muốn đoán nữa, cứ trực tiếp mở miệng hỏi thì hơn, “Công tử cảm thấy ta không thích hợp với tên này sao?”

Chết tiệt, vẫn im lặng không mở miệng, lại còn đem ánh mắt chuyển xuống huyền cầm. Lần này ý tứ đã rõ ràng, hoặc là cho hẳn một cách xưng hô vừa lòng, hoặc là tiếp tục đàn, cũng không biết sẽ phải đàn bao lâu. Chỉ đao của ta ở đâu?

Ta thở dài, tức giận vì loại chuyện thế này thật không đáng, “Ta tự gọi mình là Thanh Nguyệt, công tử vừa lòng chưa?”

Một tiếng cười khê, hẳn lắc đầu. Thật đáng giận, hẳn còn nâng chung trà lên nhấp môi, sau đó uống một ngụm, lại tiếp tục yên lặng mỉm cười.

Thật đáng chết! Tại sao ta lại nghĩ hần thân thiết hiền lành? Thật sự là nhìn lầm! Thật sự không nghĩ ra đáp án nào mới làm vừa lòng hần, ta không thông minh như hần, ta chấp nhận. Đặt tay lên huyền cầm, ta đàn, còn không được sao?

Ngón tay vừa dạo qua dây đàn, ta chợt nghe thanh âm của hần vang lên, “Nguyệt Nhi, về sau ta gọi người là Nguyệt Nhi, được không?”

Được, đương nhiên là được, chỉ cần có thể nhanh chóng chấm dứt cái đề tài ngu ngốc này, muốn gọi gì cũng không thành vấn đề. Chỉ là một cách xưng hô mà thôi, ta không quan tâm. Vốn dĩ ta định gật đầu đồng ý nhưng ngẫm lại vẫn nên lên tiếng thì hơn. Đừng để hần bắt được bất cứ nhược điểm nào để lấy đó làm đề tài nói chuyện, “Được”

Hần hiển nhiên rất cao hứng, nụ cười càng thêm sáng ngời. Ta thật sự không hiểu, chỉ là một cách xưng hô thôi mà!

“Như vậy từ nay về sau ta sẽ gọi người là Nguyệt Nhi. Trên ngọc bội có khắc tên của ta, người cứ chiếu theo đó mà xưng hô với ta. Người biết chứ, đúng không?”

“Cái này...”, tại sao ta lại không phát hiện? Không phải trên tấm ngọc bội kia chỉ có khắc một đồ án cát tường thôi sao? Đúng rồi, ta chỉ nhìn một mặt, còn mặt kia vẫn chưa chú ý qua. Căn cứ vào cách hần nhìn mình chăm chăm không chớp mắt thế kia, ta biết mình không có khả năng lừa gạt hần. Quên đi, không biết tên hần cũng không tính là tội lớn gì, nếu hần muốn so đo thì ta sẽ đi tìm khối ngọc bội kia để xem, được chưa? Ta đứng lên, định bụng sẽ đi tìm khối ngọc bội kia nhưng vừa bước hai bước đành phải ngừng lại. Ta choáng, để quên ở đâu rồi? Nhìn sắc mặt của hần dần dần cứng lại, phồng chùng hôm nay nếu không tìm thấy khối ngọc kia thì hần sẽ không từ bỏ ý đồ. Haizz... làm tù binh thật không tốt lắm. Ta liếc mắt liền nhìn thấy Tiểu Hỉ lén lút hất cằm về giường ngủ. Không còn cách nào khác, ta kiên nhẫn tìm kiếm trên giường. Hoàn hảo, nó đây rồi, ngay bên dưới gối nằm. Ta thở phào một hơi rồi nhanh chóng nhìn kỹ hai mặt của khối ngọc bội, quả nhiên có khắc một chữ “Vũ”.

“Nguyên lai là Vũ công tử, thất kính”. Lại qua được một cửa.

“Người vẫn đặt nó ở đó sao?”, tâm tình của hần lại sống dậy, sắc mặt cũng trở nên hồng hào.

“Đúng”. Lần trước ta đã tùy tiện quăng nó ở đấy, hình như sau đó nó vẫn nằm nguyên ở cũ, suýt chút nữa là quên!

Còn tưởng hần sẽ tìm cơ để làm khó ta, nhưng không ngờ hần lại xoay người đưa lưng về phía ta mà nói, “Người cũng mệt mỏi rồi, ta còn có việc, hôm nay không quấy rầy người nữa. Tiểu Hỉ, cẩn thận hầu hạ tiểu thư”. Tốc độ của hần khi đi ra ngoài so với lúc tiến vào còn nhanh hơn nhiều.

Đây là tình huống gì? Nói đi là đi? Không phải muốn đến tìm hiểu hư thật sao? Ta chưa nói gì a? Chẳng lẽ ta lại làm sai điều gì? Hần thật sự chỉ là nhàm chán nên đến đây đi dạo? Ta nhìn bốn phía, cảm giác như mình đang lọt vào trong sương mù. Những người này... muốn bao nhiêu quỷ dị liền có đủ bấy nhiêu a!

25. Chương 24

Chương 24

Trong tay Diên Tử cùng Tam Thiếu đến tột cùng đang nắm giữ cái gì? Bọn họ dựa vào đâu để xác định ta nhất định sẽ nghe lời? Hơn nữa, ta thật sự không nghĩ ra bất luận ai, thứ gì, sự tình gì có thể dùng để khống chế mình. Nói thì nói như vậy, nhưng trong lúc nhất thời ta vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ, chung quy cũng là để tránh phát sinh những sự tình không cần thiết.

Kể từ ngày ta gọi hần là Vũ Nhân, hần cơ hồ mỗi ngày đều đến đây, mỗi lần đều ở lại khá lâu, cầm kỳ thi họa đều lỏi ra bàn luận không biết mệt. Hần cũng thuộc loại người trầm tĩnh, một tháng rong rã cứ trôi qua như thế, hần không dò hỏi bất cứ chuyện gì, bọn ta chỉ bàn luận trên trời dưới dưới đất, thật sự nhàm

chán a! Nếu không có việc gì để bàn luận thì hẳn sẽ nằm dài trên trường kỷ đọc sách, ăn cơm chiều xong mới chịu rời đi. Gương mặt hẳn vẫn vĩnh viễn như thế, luôn luôn tươi cười. Nhưng kể từ sau sự kiện lần đó, nụ cười của hẳn trong mắt ta thật sự không thua gì hàn phong lạnh buốt.

“Nguyệt Nhi, người có tâm sự sao?”, hẳn đứng trước mặt ta, trường bào lam nhạt cân xứng với thân hình thon dài, chiều bài mỉm cười lại được sử dụng, trong đôi mắt thâm thúy của hẳn phản phát ánh nắng mùa xuân. Trước ngực hẳn là vài lọn tóc đen buông thả, muốn bao nhiêu tiêu sái liền có bấy nhiêu, nhìn hẳn sẽ thấy ngay bốn chữ “siêu phàm thoát tục”.

“A! Không có!”, ta bắt đầu háo sắc từ khi nào vậy? Người ta lớn lên anh tuấn thì có liên quan gì đến ta? Phải tập trung đối phó, người này thật lợi hại, thừa dịp ta sơ ý liền tung hù chiêu. Haizz... cẩn thận vẫn hơn.

“Còn nói không có”, vẻ mặt hẳn rõ ràng không tin, hẳn ngồi xuống ghế rồi chỉ vào bàn tay của ta, “Động tác này người đã lặp đi lặp lại hơn mười lần rồi, như vậy có thể gọi là không có tâm sự sao? Nói đi, người đang suy nghĩ điều gì?”

Hắn chỉ vào chín vòng dây Cửu Liên Hoàn đang nằm trong tay ta. Hẳn vừa mang thứ này đến đây, nói là rất khó chơi, nhiều người không thể tháo gỡ được. Trong lúc cao hứng hẳn liền bảo ta thử xem. Mà ta việc gì phải ngồi đây tháo gỡ những vòng tròn này nhỉ? Vốn định mở miệng cự tuyệt nhưng... lại thôi. Người rơi vào thế bị động thì chỉ còn có thể ngồi chơi trò này. Chỉ là, càng tháo càng rối, càng rối càng không xong. Dần dần, ta nghĩ mình nên yêu cầu đãi ngộ dành cho tù binh, ngồi nhà tù và ăn cơm tù, mỗi ngày chỉ cần ăn rồi chờ chết. Dù sao cũng còn hơn mỗi ngày phải lo lắng hẳn bất ngờ tung ám chiêu.

“Ta thật vụng về, Vũ công tử chê cười”, thứ đồ chơi này để ta ngồi tháo gỡ đến sáng năm cũng không giải được a, ta đem chúng trả lại cho hẳn, nếu vẫn không làm được thì không nên ngược đãi chính mình, việc gì phải hao tâm tổn trí?

“Xem ra Nguyệt Nhi không thích thứ này”, hẳn tiếp nhận Cửu Liên Hoàn lắc lắc trong tay tạo ra thanh âm đing đang, “Mới chơi đã chán sao?”, hẳn lại nhìn ta cười cười, “Hơn phân nửa thời gian người , có thể nói ta biết người đang suy nghĩ điều gì không?”

A! Nghĩ cái gì? Chẳng lẽ lại nói thẳng ra là ta đang cân nhắc sắc đẹp của hẳn? Tuy rằng có nói ra cũng chẳng sao, nhưng loại sự tình này thật sự nói không nên lời a! Aiz, cứ nói cho qua, “Không có gì, chẳng qua là có chút mệt mỏi, thứ này thật tốn hao tinh thần”

“Vậy sao? Là tinh thần mỗi mệt? Khó trách dạo này Nguyệt Nhi thoát nhìn tiêu tụy không ít”, hẳn làm ra bộ dáng bưng bít đại ngộ.

Hẳn nói lời này là có ý gì? Vừa mang đủ thứ linh tinh đến đây lại còn nói ta có vẻ tiêu tụy? Ách! Là vì ngủ không ngon giấc, chính là cảm giác Diên Tử cùng Tam Thiếu mấy ngày nay có thể đến đây bất cứ lúc nào, vậy nên ta vẫn không dám ngủ say. Lời này cũng không thể nói, trước mặt thân phận người này chưa rõ ràng, vạn nhất... , “Vậy sao? Ta thật sự không biết!”, giả vờ hồ đồ thôi, công phu Thái Cực ta luyện không tệ.

“Không biết sao?”, thời điểm nói chuyện, đôi mắt hẳn nhìn chăm chăm vào ta, tin chắc rằng bất cứ biến hóa nhỏ nhất nào trên gương mặt ta cũng sẽ không lọt khỏi ánh mắt của hẳn.

“Không biết”, trấn tĩnh, nhất định phải trấn tĩnh, ta có kinh nghiệm mười lăm mười sáu năm nguy trang, hẳn muốn nhìn ra cũng không dễ dàng.

Nhìn một hồi, phỏng chừng thật sự không nhìn ra biến hóa gì, hẳn thu hồi ánh mắt rồi cười nói, “Nguyệt Nhi nói không có tức là không có”

Buông thả rồi sao? Nói thật ra ta tuyệt đối không cảm thấy cao hứng. Người họ Vũ này đối với ta khá tốt, khách khí lễ phép, chiều cổ chu đáo, vốn dĩ hẳn không nên tốt như vậy. Ta rất rõ ràng thân phận của chính mình, chỉ là một tù nhân, hẳn hoàn toàn có thể đem ta ra tra khảo, muốn biết điều gì thì cứ trực tiếp dùng phương thức bạo lực mà điều tra. Nhưng hiện tại hẳn đãi ngộ ta như vậy, dường như không tính kế gì khác. Chỉ là, ta có gì để hẳn tính kế đâu?

“Hay là để ta thử lại một lần nữa”, ta vươn tay định nhận lại Cửu Liên Hoàn. Mặc kệ nói thế nào, là phúc thì không phải là họa, là họa thì không thể tránh khỏi.

“Nguyệt Nhi không thích thì cũng đừng miễn cưỡng, để ta tháo gỡ cho người xem”, hần lắc đầu rồi tự tay đùa nghịch với những chiếc vòng. Vừa nhìn qua ta liền xác định đây trò mà hần thường xuyên chơi, thủ pháp rất điêu luyện. Trong lúc xâu qua xâu lại, hần dường như vô tình nói ra, “Nguyệt Nhi đã nghe nói qua chuyện Phong phủ thiếu gia chưa? Ta nhớ rõ hần đối với người không tồi!”

Diên Tử? Diên Tử xảy ra chuyện sao? Đã chết? Không thể nào! Ta nhớ rõ ngày đó Tam Thiệu đã cho hần uống thuốc, tuy rằng không rõ là thuốc gì nhưng dùng đầu gối cũng có thể đoán ra là thuốc trị thương. Nhưng vó ngựa kia...

“Diên Tử xảy ra chuyện gì?”, thoi thóp hay đã chết? Dù không chết cũng bị sẽ bị vó ngựa dẫm đạp cho thoi thóp, ta chán ghét thiếu nợ người khác.

Hần ngừng động tác, vẻ mặt nhìn ta có chút cổ quái, “Nguyên lai Nguyệt Nhi vẫn rất quan tâm đến hần, ta còn nghĩ người thứ gì cũng không để ý. Diên Tử? Nguyệt Nhi xưng hô với Phong Dật Dương như vậy sao? Còn Triệu Thiên Tề, người gọi hần là gì?”

Gặp quỷ rồi, xưng hô thế nào lại trọng yếu vậy sao? Người không mau nói ra Diên Tử đã gặp chuyện gì a! Triệu Thiên Tề? Đúng rồi, đây hình như là tên của Tam Thiệu, ta nhớ rõ trước kia đã từng nghe qua Diên Tử gọi hần như thế. Trong lòng sốt ruột, ta mở miệng đáp lời, “Tam Thiệu”

“Tam Thiệu? Có ý tứ, có ý tứ, nhưng thật ra lại rất chuẩn xác”, hần nói mấy tiếng rồi lại tiếp tục cắm đầu vào Cửu Liên Hoàn, sau đó không hề nói một chữ. Nhìn hần chăm chú như vậy, ta còn tưởng việc tối quan trọng nhất trên cõi đời này của hần cùng lắm cũng chỉ thế này thôi.

Không phải, người có thể trở về nhà rồi chơi tiếp mà, đang nói chuyện lại bỏ dở dang như vậy sao? Ta muốn hỏi nhưng lại nhìn thấy bộ dạng hết sức chuyên chú của hần nên không dám quấy rầy. Quên đi, không hỏi, nếu hần đã chết thì ngày rằm mười lăm này ta sẽ đốt nhiều vàng mã một chút. Diên Tử thích nữ nhân, ta cũng sẽ đốt thêm hai nữ nhân bằng giấy cho hần, xem như báo ân. Mặc dù chỉ là nghĩ ngợi lung tung nhưng tâm trí của ta cũng nhất thời an tĩnh lại.

Không nghĩ tới ở đây ta vừa an tĩnh lại thì bên kia hần bắt đầu chậm rãi mở miệng, “Từ sau khi người mất tích, Phong thừa tướng Phong công tử mỗi đêm đều đến tửu lâu uống rượu say túy lúy, ngay cả Triệu Thiên Tề cũng suốt ngày mặt co mày cau bỏ bê chính sự, hai người bọn họ thật sự tiêu tụy! Ảnh hưởng của Nguyệt Nhi thật không nhỏ a!”, lúc hần nói câu cuối cùng phảng phất như đang cắn răng, có thể nghe ra một tia châm chọc.

A, hóa ra không chết, vàng mã kia có thể tiết kiệm được ít tiền. Ta nói rồi, Diên Tử làm sao chết dễ dàng như vậy. Cả hai thật sự tiêu tụy sao? Lại là diễn trò cho ai xem! Mê hồn trận, phỏng chừng chính là như vậy! Ta cảm thấy thoải mái, “Vũ công tử nói đùa, ta chỉ là một nô tỳ, hạng nô tỳ như ta trong Phong phủ vẫn còn rất nhiều, chuyện của các chủ tử thế nào cũng không can hệ đến ta”, không chết là tốt rồi, mắc nợ người khác thật phiền toái.

“Không quan hệ sao? Ngày ta mang người đi, ta nhận ra bọn họ đều thật sự lo lắng cho người”, sắc mặt của hần có chút thay đổi, ánh mắt càng sâu hơn.

Đó là bọn hần giả vờ để lôi kéo mọi người tới xem, ta oán thầm, thảo nào vẫn chưa thấy động tĩnh gì, nguyên lai bọn họ còn đang hóa trang bộ dáng sâu thẳm. Diên Tử, Tam Thiệu, rốt cuộc các người muốn gì? Tại sao ta càng lúc càng hồ đồ? Tên họ Vũ này rốt cuộc là ai? Mục đích của hần là gì?

“Nguyệt Nhi, Nguyệt Nhi!”, thanh âm trầm thấp kéo hần ta trở về, sắc mặt của hần thật sự khó coi, “Hôm nay người dường như có nhiều tâm sự, Cửu Liên Hoàn này tất nhiên không giải được. Ngày mai chúng ta lại chơi tiếp, người nghỉ ngơi đi!”, hần nói xong liền đứng dậy muốn rời đi.

“Xin tiền Vũ công tử”, thấy hần phải đi, ta nói khách khí vài lời. Người này sắc mặt lúc nào cũng ôn hòa, so với Diên Tử còn khó đối phó hơn.

“Nguyệt Nhi...”, hần muốn nói gì đó nhưng lại lắc đầu, “Quên đi”

Tiểu Hỉ tiến hẳn ra ngoài cửa, thân hình hần phiến dật, dáng người bình yên. Không sai, hần chính là người xuất sắc nhất trong số những người mà ta đã gặp qua. Bất luận là dung mạo, học thức hay võ công, thứ nào cũng tinh thông. Ta có thể hợp tác cùng hần không? Aiz! Suy nghĩ thật kỹ vẫn hơn. Ta cầm quyển sách nằm tựa vào lưng ghế, hàng loạt ý niệm ùn ùn kéo đến trong đầu. Ý tưởng gì cũng có, chỉ là ngay cả ta cũng không biết chính mình muốn thế nào. Hết thấy đều mơ hồ, mà ta lại đang lắc lư ở giữa đám sương khói mơ hồ đó. Khi nào thì cơn ác mộng này chấm dứt?

“Chủ tử!”

Thanh âm vội vàng của Tiểu Hỉ vang lên bên ngoài, đó là cách xưng hô của nàng đối với Vũ công tử. Không đợi nàng nói hết lời, Vũ Nhân đã đứng trước mặt ta. Hần vội vàng tới đây, thậm chí không chờ Tiểu Hỉ thông báo đã tự mình tiến vào. Ta nhớ rõ hần chưa bao giờ thất lễ như vậy, đã xảy ra chuyện gì?

“Vũ công tử, có chuyện gì sao?”, ta ngẩng đầu nhìn lên, sách vẫn cầm trên tay. Hần đứng rất gần, khoảng cách từ chỗ hần đến ghế nằm của ta không đến một cánh tay. Từ lúc đến đây tới tận bây giờ, bọn ta chưa bao giờ thân cận như vậy, trừ bỏ lần hần bắt cóc ta khi đó.

“Ta...”, đại khái là vì chạy gấp nên sắc mặt Vũ Nhân có chút ửng đỏ, hơi thở cũng hỗn hển, lời nói vừa trào đến miệng liền nuốt xuống. Hần ảo não nửa ngày nhưng chỉ phát ra được một chữ “Ta”, sắc mặt càng lúc càng đỏ hơn, hai bàn tay trở nên thừa thãi không ngừng sờ soạng như thể đang lục tìm thứ gì. Sau một lúc lâu, nhãn thần của hần đột nhiên sáng lên, hần cởi chiếc túi hương từ trên thắt lưng xuống rồi đưa tới, “Cái này cho ngươi, vài ngày nữa ta sẽ cho người mang đến hương liệu an thần cho ngươi”. Ngừng một chút, bất giác ta đang nhếch miệng ngậy ngốc nằm đó, hần lúng túng đem vật nọ nhét vào tay ta rồi quay đầu bước đi như dân chạy nạn, đợi thân ảnh đã ra khỏi cửa mới nghe thấy tiếng gào, “Ta đây đi trước”

Ta căn bản không kịp phản ứng gì, chỉ theo trực giác tiên đến cạnh cửa, thân ảnh chật vật của hần đang chạy vù ra khỏi viện môn. Ta trở lại ghế nằm, nhìn túi hương trước mặt có chút choáng váng. Chỉ vì muốn trao cho ta vật này mà ào ào chạy đến? Thích ta sao? Nếu thích thì thích vì cái gì? Một thân thể không còn trong sạch, đáng giá sao? Thật tình hay giả ý? Lại là mưu kế sao? Hần thật sự rất tốt, chăm sóc ta khá chu đáo, cho tới bây giờ đều xem ta như một con người mà đối đãi, mặc dù nắm giữ sinh tử của ta nhưng chưa từng có hành vi vượt rào. Loạn, mọi suy nghĩ trong đầu ta thật sự loạn rồi.

Chiếc túi hương kia ta vẫn nắm trong tay, ăn cơm tắm rửa đều nắm, ngay cả lúc ngủ cũng không rời, phải nói là ta căn bản không có ý định buông nó ra. Ta ngậy ngốc nằm trên giường, một chút cảm giác buồn ngủ cũng không có. Những sự tình xung quanh hần liên tục hiện lên trước mắt ta rõ như ban ngày, hần ôn nhu săn sóc, hần khiêm tốn hữu lễ, hần bác học quảng giao, hần cẩn thận chu đáo, hần đỏ mặt hoa đào, hết thấy đều trở nên đáng yêu, đáng yêu đến mức khiến ta không thể không hồi tưởng. Lão thiên a, làm sao bây giờ? Ta gần như không thể quản được trái tim của mình nữa rồi! Ta muốn gặp hần, thật sự rất muốn gặp hần. Ta vươn tay vén rèm lên, ngọc bội giữ chặt bên tay kia, ta muốn gọi Tiểu Hỉ ời hần đến đây. Rèm được vén lên, sự xúc động của ta theo cảnh tượng trước mắt phụt tắt.

Tam Thiếu đứng cách giường không xa, trên mặt là nụ cười nhẹ nhàng, Tiểu Hỉ nằm ngủ say dưới chân hần. Tiểu Hỉ vẫn không nhúc nhích, điều này chứng tỏ nàng đã bị người động thủ, hoàn toàn không phát hiện mình bị ám toán mê hương. Tam Thiếu thoát nhìn vô cùng cao hứng, ánh mắt vừa trông thấy ta lại càng vui sướng hơn.

“Tiểu Nhạc Nhi, cuối cùng cũng tìm được người!”, hần vừa nói vừa chuyển thân đến gần hơn, thoát nhìn thật sự kích động.

Hần thật gầy, làn da vốn dĩ trắng nõn mịn màng đã trở nên khô héo vàng vọt, có thể là vì kích động nên bàn tay đang ôm vai ta có chút run rẩy. Ta nhớ rõ những ngón tay của hần thon dài hoàn mỹ, hiện tại lại gầy thế này sao?

Cuối cùng cũng đã đến. May là hần đã đến, nếu không ta còn sợ mình trong lúc xúc động sẽ làm ra sự tình khiến chính mình phải hối hận. Vũ Nhân rất tốt nhưng chung quy vẫn không phải là người cùng thế giới với ta, khoảng cách giữa hai người quá lớn, chung quy vẫn không thể có kết quả. Ta âm thầm cảm thấy mình may mắn đồng thời cũng kinh ngạc trước sự thay đổi của Tam Thiếu, chỉ mới hơn một tháng không gặp, tại sao hần lại gầy yếu như vậy? Ta lặng lẽ đem ngọc bội nhét vào áo gối, ta muốn nhìn xem bọn họ đến tột cùng dựa vào cái gì để áp bức ta đi vào khuôn khổ. Vấn đề này đã quấy rầy ta lâu rồi.

“Hoàng tam công tử. Không, ta nên gọi ngài là Vương gia thiên tuế mới đúng!”, không cần vòng vo, đến ngày hôm nay mọi hình thái nguy trang cũng không còn ý nghĩa nữa. Phải hiểu rõ tình thế mới có thể tính bước tiếp theo, “Ngài không phải vẫn biết nô tỳ ở nơi này sao?”

“Tiểu Nhạc Nhi, người đây là...”, hần nhất thời vẫn chưa thích ứng được “ta” hiện tại, Tam Thiệu có chút chần chừ.

“Vương gia, trình diễn quá mức sẽ bại lộ, mà ngài cũng không cần hô to gọi nhỏ nữa”, vô luận thế nào, nếu cứ phải luẩn quẩn trong sương mù thế này thì chỉ bằng trực tiếp hỏi rõ ràng, “Vốn dĩ ngài đã đoán trước được nô tỳ đang ở nơi này, đúng không?”

“Tiểu Nhạc Nhi, ta...”, vẫn chưa thể thích ứng, hần ngậy ngốc nhìn ta.

“Nô tỳ tự biết thân phận thấp kém không có tư cách để nhìn rõ chân tướng sự tình”, trên thực tế ta căn bản cũng không muốn biết, người càng biết nhiều thì càng đoán mệnh, “Nô tỳ chỉ muốn biết Vương gia cùng Phong thiếu gia chuẩn bị dùng thứ gì để ràng buộc nô tỳ?”

“Aiz...!”, rốt cuộc cũng đã tỉnh, Tam Thiệu làm ra vẻ mặt cảm khái vô hạn rồi thở dài một tiếng, hần đem ta ôm vào lòng, ngữ điệu nhẹ nhàng, “Quả nhiên không thể gạt được người. Tiểu Nhạc Nhi, người trí tuệ như vậy, bình tĩnh như vậy, bốn vương phải làm sao cho phải. Không có ràng buộc, ngay từ đầu bốn vương chưa từng nghĩ sẽ dùng thứ này thứ nọ để ràng buộc người. Tiểu Nhạc Nhi, người đã ở trong này đủ rồi”

Không có ràng buộc? Ta ở đây đã đủ? Có ý tứ gì? Một cảm giác sợ hãi khổng lồ đè nặng lên ngực, chẳng lẽ...

“Ý tứ của vương gia chính là nô tỳ không cần phải làm gì, chỉ cần chậm rãi ngồi đây đợi tình thế tiến triển sao?”

“Đúng vậy, Tiểu Nhạc Nhi, tin tưởng ta, bốn vương nhất định sẽ cứu người, vô luận phát sinh chuyện gì, bốn vương cũng nhất định cứu người”

Hần nói thật lòng, vòng tay ôm ta cũng thật mạnh mẽ, ta đổ mồ hôi lạnh. Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh, hiện tại thời gian không còn nhiều, trước tiên phải đối phó với tên vương gia chết tiệt này mới được. Ta thả lỏng người để mặc hần ôm, tận tâm tận lực làm cho thanh âm nghe có vẻ bình tĩnh, “Nô tỳ đã hiểu, nô tỳ nhất định chờ đợi vương gia đến cứu nô tỳ”

26. Chương 25

Chương 25

Nhìn bóng dáng Tam Thiệu biến mất trong màn đêm, bên tai ta vẫn văng vẳng lời hứa trịnh trọng củ hần trước khi rời đi, “Bốn vương nhất định sẽ cứu người”. Ta nhắm mắt lại, nỗi sợ hãi như lưỡi dao kinh hồn đang trực tiếp lκο tới. Hần nói không ràng buộc ta, đến bây giờ cũng không có ràng buộc. Đây là ý tứ gì? “Không có” hky là “không cần”? Trong một âm mưu, chỉ có hai loại người không cần ràng buộc: tâm phúc hoặc người chết, mà ta hiển nhiên không thuộc loại người thứ nhất. Bọn họ ngay từ đầu đã tính toán rất kỹ, quân cờ này đã định trước phải bị tiêu hủy. Nhưng kế hoạch của bọn họ đến cùng là gì? Mục tiêu là ai? Vũ Nhân sao? Ta nên làm gì bây giờ? Thời gian không còn nhiều lắm, ta phải mku chóng hành động mới được.

Thành thật mà nói, ta căn bản không tin lời Tam Thiệu là sự thật, mặc dù hần không phải là không muốn cứu ta, nhưng dù hần thật sự muốn cứu ta chẳng nữa, lấy thân phận vương gia cao quý của hần mà nói, muốn cứu một nô tỳ nho nhỏ như ta cũng cần hạ quyết tâm sao? Lý do chỉ có một, đó là chính hần cũng không dám chắc chắn! Ta tin tưởng rằng một khi kế hoạch này khởi động, vận mệnh của ta nhất định không phải là thứ mà hần có thể nắm giữ. Để có thể bảo toàn tính mạng, ta phải tận lực ngăn cản kế hoạch của bọn họ dù có phải lâm vào tình trạng “được ăn cả, ngã về không”. Ta cần gặp Vũ Nhân, trước tiên ta phải

biết rõ mục tiêu của bọn họ là ai. Lấy ngọc bội để dưới gối ra, ta không hề do dự trao cho Tiểu Hỉ để nàng nhanh chóng mời Vũ Nhân lại đây.

Tiểu Hỉ cầm ngọc bội mang theo về mặt nghi ngờ rời đi. Đối với ta, sự chờ đợi lúc này chính là một loại dày vò, vô số nghi vấn cứ gào thét trong đầu không yên. Ta thật sự không rõ vì sao bản thân mình lại trở thành quân cờ trên bàn cờ của Vương gia? Ta đã bỏ sót đoạn trung gian nào sao?

“uyệt Nhi, người cảm thấy không thoải mái sao? Tại sao sắc mặt lại tái nhợt như vậy?”, Vũ Nhân cơ hồ bay vọt vào, mái tóc tán loạn, trường bào tùy ý khoác bên ngoài, thậm chí cúc áo cũng chưa cài, có thể nhìn ra hắn đã chạy đến đây trong khoảng thời gian ngắn nhất, vội vàng đến độ không kịp chỉnh trang lại chính mình.

“Vũ công tử, rốt cuộc người là ai?”, ta thật sự không có thời gian cũng như tâm tình để vòng vo, ta quyết định đi thẳng vào vấn đề.

“uyệt Nhi?”, hắn thật sự không nghĩ rằng ta đột nhiên đặt ra một câu hỏi như vậy. Cũng khó trách, hơn một tháng nay ta cơ hồ không hỏi qua bất kì vấn đề gì, càng không nói đến loại vấn đề thập phần miễn cảm thế này. Vũ Nhân sững sờ ngồi đó, sắc mặt cũng trở nên trầm trọng.

“Tam Thiếu vừa mới đến đây nhưng không mang ta đi theo”, ta cố gắng trấn định rồi lên tiếng, nếu hắn thật sự thông minh thì chỉ cần một câu nói này là đủ rồi.

“Bốn vương là thứ Hoàng tử Triệu Thiên Vũ, cũng chính là nhị ca củ Tam Thiếu”, quả nhiên không ngốc, hắn vừa nghe ra tình thế khác thường liền thập phần phối hợp bộc lộ thân phận chân thật. Hắn rút một tách trà rồi ngồi xuống đối diện ta, vẻ mặt thật sự nghiêm túc.

“uyên lai là nhị diện hạ, sự thể khẩn cấp xin thứ cho nô tỳ không chu toàn lễ”, khó trách hắn và Tam Thiếu có nhiều nét tương tự, hóa ta là huynh đệ. Cũng đúng, chỉ có nhân tài như vậy mới đáng giá để bọn họ nhọc lòng tính kế. Ta khách khí vài câu rồi hỏi tiếp, “Nhị diện hạ có thể nói cho nô tỳ biết tại sao ngày ấy lại bắt cóc nô tỳ mang đến nơi này?”

“Việc này nói ra rất dài”, Vũ Nhân nhấp một ngụm trà rồi cẩn thận nhớ lại những chuyện đã trải qua, “Bắt đầu từ một năm trước khi hoàng gia tuyển tú, các địa phương đều lựa chọn nữ tử vừa độ tuổi để tiến cung tuyển chọn. Lúc ấy, bảy tú nữ ở Lạc Châu cùng đoàn nha dịch vô cớ mất tích trên đường đến hoàng cung, phụ vương đã hạ lệnh cho các châu huyện tra tìm, nào ngờ không thể tìm ra bất kì manh mối nào, người rất tức giận quy trách nhiệm điều tra cho người có liên quan. Lạc Châu vốn là vùng đất phong củ Tứ đệ, trách nhiệm này dĩ nhiên rơi xuống Tứ đệ. Sau khi xem xét cùng đối chứng mới biết được các nàng đã bị bọn thổ phỉ bắt cóc. Lại nói tú nữ thất trình trảm cả nhà, Nhạc gia trưởng nữ Nhạc Thanh trình hiếu tiết liệt vì kháng bạo mà tự sát nên được Thánh Thượng cố ý hạ chỉ ban kim bài trung trình tiết liệt cho Nhạc gia”, Vũ Nhân nói đến đây liền mỉm cười diễm đạm, ánh mắt nhìn thẳng vào ta.

Ta cảm thấy đầu óc nặng nề, bàn tay cũng trở nên trắng bệch. Hiện tại ta không chỉ kháng mệnh thất trình mà còn phạm tội khi quân phạm thượng, lão thiên a, ta có chín cái mạng cũng không đủ dùng, “Sau đó thế nào?”. Một chút nữa sợ hãi cũng không muộn, trước mắt ta phải cố trấn tĩnh.

“Việc này cơ bản xem như kết thúc, nhưng về sau lại nghe nói Nhạc gia trưởng nữ kỳ thật không tìm thấy thi thể, việc thủ tiết tự sát chỉ do Tứ đệ vì muốn bảo toàn Nhạc gia mà cố ý bịa đặt. Hơn nữa, nghe nói Tkm đệ vì một nữ nhân mà trở mặt với người thân cận là Phong Dật Dương, hai người thậm chí còn ra tay quá nặng. Bốn vương cảm thấy sự tình có chút kỳ quái liền phái người điều tra, đến lúc này mới phát hiện nữ tử mà bọn họ tranh đoạt chính là vị Nhạc tiểu thư vốn dĩ bị cho là đã chết. Kết quả này khiến bốn vương tuyệt đối không thể khoanh tay đứng nhìn”

“Vậy sao? Điện hạ đã tra ra điều gì?”, nguyên lai phụ thân là người của Tứ hoàng tử, điều này có thể giải thích tại sao Diên Tử có thể tìm ra phụ thân rồi. Nhị hoàng tử đã chú ý đến việc này, Tam hoàng tử hiển nhiên cũng sẽ chú ý, xem ra phụ thân xuất hiện cũng là điều tất nhiên.

“uyệt Nhi, hơn một tháng này mặc dù người rất ít nói nhưng bốn vương nhận ra người tâm tư thông tuệ hơn người, chẳng lẽ người nhìn không ra bất kì điều gì?”, vẫn là gương mặt tươi cười thản nhiên nhưng trong ánh mắt lại có tia dò xét.

Muốn thử thành ý của ta sao? Đành vậy, tất cả chỉ vì cái mạng nhỏ này, “Có thể tra ra sáu nữ tử kia đương nhiên cũng có thể tra ra ta. Đầu tiên, ta biết bản thân mình đã là người chết, khó có thể sống thêm. Thứ hai, Tứ hoàng tử nghĩ Tam Thiếu cùng Diên Tử đối với ta có tình nên muốn nhân cơ hội thực hiện kế ly gián, âm mưu chiêu dụ thế lực tướng phủ về phía mình”, một hoàng tử lại ngu ngốc như vậy xem ra ta tức giận cũng bằng thừa, “Chỉ là Tứ hoàng tử thông minh lại bị chính sự thông minh của mình cản trở, hẳn không ngờ kỳ thật Tam Thiếu cùng Diên Tử cũng tương kế tựu kế, bọn họ trở mặt tranh chấp chỉ để diễn trò trước mặt Tứ hoàng tử”. Hiện tại xem ra cũng là muốn diễn cho vị Nhị hoàng tử này xem.

“Không sai, bốn huynh đệ chúng ta, Trưởng hoàng tử bị bệnh đã qua đời năm ngoái, bốn người còn lại ba, thân là huynh trưởng, bốn vương tước đối không muốn nhìn thấy cảnh huynh đệ tương tàn nên phải xuống tay đem người bắt cóc đến đây. Không có người làm minh chứng, việc này tự nhiên sẽ lắng xuống”

Thời điểm Vũ Nhân nói những lời này, ta vẫn nhìn ánh mắt của hắn, một đôi mắt trong suốt không pha lẫn tạp chất, có thể thấy được những điều hắn nói là sự thật. Huynh đệ tình thâm a! Đáng tiếc, hắn cũng không ngờ người ta đang lập kế nhất tiến song điều. Đợi đã, vẫn còn một việc phải hỏi rõ ràng mới có thể xác định phán đoán, “Có một chuyện ta muốn hỏi Nhị điện hạ, gia phụ của ta chỉ là một thương nhân nhỏ ở Lạc Châu, tại sao lại trở thành người của Tứ điện hạ? Thậm chí còn phiên Tứ điện hạ bắt chấp tội khi quân mà tương trợ?”

Ánh mắt mỉm cười kia vẫn nhìn ta nhưng vừa nghe được câu hỏi này liền sáng bừng lên, ta chưa bao giờ nhìn thấy hắn vui sướng như vậy, “Vốn dĩ bốn vương tước vẫn còn nghi ngờ đối với uyệt Nhi, nhưng nghe người mở miệng hỏi vấn đề này ta liền thấy được người thật sự vô tội, từ đầu đến cuối đều không tham dự vào tất cả những sự tình này”, hắn rất kích động, dường như đã cất được một gánh nặng trong lòng, cả người thoát nhìn thoải mái rất nhiều, “Phụ thân của người cũng không phải là thương nhân bình thường, phần lớn kinh phí hoạt động trong triều của Tứ đệ đều cho hắn phụ trách chu cấp. uyệt Nhi, đã tâm của phụ thân người không nhỏ”

Quả nhiên là liên hoàn kế! Diên Tử, Tam Thiếu, tâm địa các người thật độc a! Khó trách Tam Thiếu nói rằng ta chỉ cần ở lại đây là được. Bọn họ từ sớm đã biết ta là tú nữ kháng mệnh thất trinh, cũng đã biết Tứ hoàng tử vì muốn bảo trụ Nhạc gia mà khi quân phạm thượng. Chuyện này Tứ hoàng tử vốn dĩ muốn giấu kín nhưng lại thất bại. Lại nói bọn họ chia mũi nhọn vào Tứ hoàng tử nhưng đồng thời cũng chuyển uy hiếp lên người Nhị hoàng tử. Bọn họ tất nhiên có thể đoán được tâm tính của Vũ Nhân, biết hắn tuyệt đối không để huynh đệ tương tàn nên chắc chắn sẽ xuất thủ, nói như vậy ta dĩ nhiên sẽ đến tay Nhị hoàng tử, đến lúc đó bọn họ chỉ cần dâng một tấu chương lên Hoàng Thượng, nội dung của bản tấu chương sẽ là: Tứ hoàng tử bao che thuộc hạ phạm tội khi quân, Nhị hoàng tử chứa chấp tội phạm không khai báo. Bọn họ vốn là hai vị hoàng tử, cùng lắm cũng chỉ bị trách cứ vài câu, cũng có khả năng sẽ dẫn đến bất hòa với hoàng đế. Mà một tội nữ như ta cùng phụ thân chắc chắn sẽ phải chết, chuyện này không thể nghi ngờ. Ai sẽ tin tưởng lời nói của ta, mặc dù ta có khai ra Tam Thiếu cùng Diên Tử cũng phí công, nói không chừng người chịu trách nhiệm tra án chính là Tam Thiếu. Cũng may ta phản ứng mau lẹ, nếu còn không nhanh chóng nghĩ biện pháp thì bản thân mình chết thế nào cũng không biết.

“Ắt hẳn Nhị điện hạ cũng biết người mà Tam điện hạ thật sự muốn đối phó là ai?”, hy vọng hắn thông minh một chút, đừng để ta phải giải thích.

“Aiz!”, hắn thở dài, ánh mắt đột nhiên tối sầm lại, vẻ mặt đau lòng khiến người khác nhìn vào cũng sẽ thấy buồn bã, “uyệt Nhi cũng đã nhìn ra, phải không?”. Hắn đứng lên tiến đến cửa sổ rồi ngẩng đầu nhìn trăng sáng, “Kỳ thật, sau khi mang người về đây vài ngày bốn vương tước đã hiểu được, bọn họ muốn nhất tiến song điều, chỉ sợ người bọn họ muốn đối phó... chính là ta”

Hắn đã sớm suy nghĩ cẩn thận? Tại sao? Chuyện này không có khả năng? Bị đệ đệ mình yêu thương đối phó với chính mình nên đau lòng sao? Ta cũng đã từng bị người bán đứng nên hiểu được nỗi đau đó thế nào. Chậm đã, sinh tử của ta còn chưa biết thế nào, thời gian đâu mà đau lòng thay hắn a! Ta cố gắng xua đi khổ sở trong lòng để nghĩ đến một vấn đề khác, nếu hắn đã sớm biết thì tại sao vẫn còn...

“Nhị điện hạ, vì sao ngài không giết ta để vĩnh viễn hậu hoạn”, lời vừa nói ra khỏi miệng ta đã cảm thấy đồ mồ hôi lạnh, thật muốn dán kín cái miệng rộng của mình a, không phải ta đang nhắc nhở hắn giết người diệt khẩu sao? Ta nhẹ nhàng luồn bàn tay ra phía sau, chỉ đạo lặng lẽ trượt xuống lòng bàn tay.

“Bổn vương đánh cược, đánh cược Tam đệ vẫn còn nhớ đến tình nghĩa huynh đệ, bổn vương đã do dự...”

Thanh âm của hắn càng lúc càng nhỏ, ta căn bản không nghe rõ ràng lắm. Hắn đứng xoay lưng về phía ta mà thì thào trong khi ta đang rất sốt ruột, “Nhị điện hạ do dự chuyện gì?”

“Bổn vương...”, trầm ngâm thật lâu, hắn bỗng nhiên xoay người đối mặt với ta, “Nguyệt Nhi, người không rõ vì điều gì sao?”

Ta choáng, tâm trí rung chuyển một trận long trời lở đất, hắn đang làm gì? Hắn rốt cuộc có biết chính mình đang làm gì không? Tại sao có thể như vậy? Vì cái gì lại thành ra như vậy? Ta thật sự hối hận, lẽ ra ta không nên hỏi, cái gì cũng không nên hỏi, vạn nhất hắn muốn giết ta thì ta có thể xuất thủ không lưu tình, nhưng hiện tại... hiện tại phải làm sao bây giờ? Ta vô lực buông lỏng bàn tay, chỉ dao cũng được thu hồi. Ta nhận mệnh.

“Hoàng đệ của ta quả nhiên lợi hại, hết thảy đều nằm trong kế hoạch của hắn. Hắn nhất định biết người sẽ là bé tắc của ta, chỉ là... Tam đệ đối với người nhất định có tình!”

Ta phải nói gì? Đek tạ hắn đã chiếu cố ta sao? Diên Tử nói yêu ta nên hắn làm nhục ta. Tam Thiếu nói yêu ta nên hắn tính kế với ta. Vũ Nhân nói yêu ta nên hắn phải đối mặt âm mưu và lâm vào thế khó xử. Ta ở đâu? Ta nên làm gì bây giờ? Ta không muốn chết, nhưng muốn sống cũng không phải chuyện dễ dàng, muốn phối hợp với Vũ Nhân để phản kích Tam Thiếu hoàn toàn không có khả năng, hắn chắc chắn sẽ không nguyện ý đối phó đệ đệ của mình. Khoanh tay chịu chết sao? Không, ta không cam lòng, nhất định phải có biện pháp, nhất định phải có!

“Chuyện đã đến mức này, Nhị điện hạ hắn đã nghĩ ra thượng sách?”, ta ký thác cơ hội cuối cùng lên người hắn.

“Nguyệt Nhi, tất cả chuyện này đều là huynh đệ chúng ta làm liên lụy đến người, người thật sự vô tội, ta không thể để người mất mạng vì chúng ta. Thừa dịp đêm tối, ta sẽ phái vài người đắc lực đưa người ra khỏi thành, trời cao biển rộng sau này hoàn toàn dựa vào chính bản thân người!”

Thời điểm hắn nói những lời này vẫn gắt gao giữ chặt tay ta, sóng mắt hơi lưu chuyển, biểu tình trên mặt thành khẩn đến tột cùng.

“Nhị điện hạ...”, ta nghẹn ngào gọi một tiếng, hai mắt liền đỏ lên, nước mắt theo đó chảy thành dòng, bàn tay lại bị hắn giữ chặt nên không thể gơ lên lau nước mắt. Ta cố gắng cúi đầu chớp mắt, một giọt lệ nhỏ xuống mặt đất, “Không thể, ta làm sao có thể rời đi như vậy! Điện hạ, nhất định vẫn còn cách khác”. Rơi lệ, lắc lắc đầu, hai tay rút lại rồi tóm ngược lấy bàn tay hắn, ta vừa khóc vừa nói mình sẽ không bỏ lại hắn ở đây mà chạy trốn. Aiz! ay cả ta cũng bị biểu tình này làm cho cảm động a!

Trên thực tế, ta phải giữ chặt hai tay của hắn để loại trừ khả năng hắn đột ngột xuất thủ diệt cỏ tận gốc, cũng nhằm mục đích khắc chế ý định giết người của chính mình. Ta không tin hắn, lúc hắn bảo ta nên thừa dịp đêm tối mà đào tẩu thì ta liền nghi ngờ hắn. Ta thừa nhận hắn diễn rất chân thật, cũng có thể chính mình quá đa nghi, nhưng ta biết Tam Thiếu cùng Diên Tử là loại người nào. Bọn họ khôn khéo như vậy, khôn khéo đến độ có thể tính kế đẩy ta cùng Vũ Nhân đến tình thế này. Việc này chứng tỏ Vũ Nhân cũng rất lợi hại, chỉ ít hắn tuyệt đối không phải là người ngu ngốc. Hắn bảo rằng sau khi bắt cóc ta đến đây vài ngày đã hiểu được sự tình, kế hoạch của Tam Thiếu cùng Diên Tử đã bị hắn nhìn thấu, vậy thì tại sao hắn lại không nhìn ra khả năng bọn họ cho người mai phục bên ngoài để phòng ngừa biến cố? Dưới tình huống thế này, hắn đột ngột muốn đẩy ta ra ngoài, ta có thể an tâm sao? Vũ Nhân, tính mạng là quan trọng nhất, nói ta lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử ta cũng chịu.

Cũng không biết hắn bị ta làm cảm động hay bị ta chọc tức, dù sao hắn cũng có chút kích động, “Hãy nghe ta nói, nguyệt Nhi, không có việc gì đâu, ta là vương tử, chỉ cần bọn họ không tìm thấy người ở đây thì sẽ không làm gì được ta. Nhưng người thì khác, người vẫn còn rất trẻ, không thể chôn vùi tính mạng ở nơi này. Lưu rừng còn sợ không có củi đốt, ta sẽ phái vài cao thủ hộ tống người rời khỏi kinh thành, chờ tương lai sóng êm gió lặng sẽ lại gặp nhau. Thời gian không còn nhiều, nghe lời ta, mau thu thập một chút, ta sẽ đưa người đi ngay lập tức”

“Không, ta không muốn một mình bỏ trốn, ta không làm được”, nước mắt rơi càng nhanh hơn, ta thật sự cảm kích đệ đệ, nếu không phải muốn thỏa mãn hứng thú của hắn thì ta sẽ không luyện được công phu rơi

lệ thế này. Ta thật sự cảm thấy vai diễn này có chút cường điệu, chúng ta không có “tình thâm” đến mức này a! Nếu ta thật sự tin hần, ta hần đã chạy trốn từ sớm, cũng may ta đã chú ý lắng nghe hần nói nửa ngày nên phát hiện sơ hở, bằng không vai diễn này cũng không cần diễn nữa.

Bởi vì thái độ cùk ta vô cùng kiên quyết nên Vũ Nhân tựa hồ rất giận. Hần lạnh lùng gạt tay ta rồi xoay người bước ra ngoài, “Không được, ta nhất định không để ngươi chết. Mau thu thập này nọ, ta đi an bày bọn họ đến đón ngươi”

“Vũ Nhân”, thấy hần sắp sửa rời khỏi, ta liền dùng cách xưng hô chưa từng sử dụng trước đó để gọi hần, đồng thời đặt chỉ đao lên cổ mình, giọng điệu vô cùng thê lương, “Muốn ta sống tạm bợ một mình chi bằng hiện tại bỏ mạng nơi này, cũng để ngày sau không tái phát sinh sự tình”

Chỉ đao đã ở trên cổ, ta cảm thấy choáng váng a! Sự tình lại sao lại trở thành thế này? Cũng quá giả tạo đi, Vũ Nhân mà tin tưởng ta muốn lưu lại đây vì yêu hần mới là kì quái. Mặt khác, thấy ta diễn trò như vậy mà hần cũng không vạch trần, qua việc này có thể thấy hần đang cố kỵ điều gì. Hiện tại tất cả chúng ta đang đứng trên một sân khấu lớn, ai cũng biết người trước mặt mình đang diễn trò nhưng sẽ không ai nói toạc ra. Ta dùng sức ấn nhẹ chỉ đao nơi cổ, động tác này sẽ để lại trên cổ một đường máu nhìn thật dọa người, kỳ thật miệng vết thương cũng không sâu, không thể chết người a!

“uyệt Nhi, dừng!”, Vũ Nhân kinh hô một tiếng, hần vội vã lao tới ngăn chỉ đao trên tay rồi ôm ta ngã ngồi xuống đất. Hần nhanh chóng kiểm tra miệng vết thương, dùng tay xé rách một mảnh vải trên trường bào rồi thay ta băng bó. Bộ dáng đau lòng của hần khiến ta cảm thấy lương tâm áy náy dù chỉ trong nháy mắt, có phải ta đa tâm quá không? Ta luôn bị người tính kế nên thật sự không dám tùy tiện tin tưởng bất cứ người nào. Ta buông lỏng thân thể dựa đầu vào lòng hần, ta thật sự không dám nhìn về mắt của hần vì sợ bản thân mình sẽ càng thêm hổ thẹn. Đương nhiên, hổ thẹn thì hổ thẹn, ta vẫn không tin tưởng hần. Căn cứ vào lời nói cùng hành vi của hần, ta thà tin tưởng phán đoán của chính mình. Nhưng cũng không thể ôm nhau ngồi trong này a, muốn chờ chết sao, nhất định phải tìm ra biện pháp thật tốt. Ta đang cân nhắc thì thanh âm tràn đầy lo lắng của Vũ Nhân lại vang lên bên tai, “Ười như vậy làm sao ta an tâm được”

“Vũ Nhân, dừng để ta rời xa ngươi, ngươi lo lắng cho ta, ta làm sao lại không lo lắng cho ngươi?”, là ta lo người bán đứng ta, câu này cũng không thể nói ra. Ta cúi đầu tựa vào lòng hần, tâm tư bắt đầu chuyển động, cục diện bế tắc thế này phải giải quyết thế nào đây?

Haiz... ! Vũ Nhân thở dài, chúng ta vẫn im lặng ôm nhau ngồi dưới đất như vậy. Không biết hần đang suy nghĩ điều gì nhưng hiện tại đầu óc của ta vẫn đang tích cực tìm biện pháp, không thể chết ở đây! Trong lúc nhất thời, căn phòng hoàn toàn yên lặng, thậm chí có thể nghe thấy nhịp tim đập của nhau. Muốn đòi mạng ta sao, không thể cứ ngồi mãi ở đây nha, như vậy có khác gì ngồi chờ chết? Làm sao bây giờ? Đi ra ngoài chắc chắn sẽ chết, không đi ra cũng chết, nghĩ tới nghĩ lui vẫn không tìm được biện pháp tốt. Ta khẽ cắn môi, ngửa đầu nhìn hần, “Vũ Nhân, ta nghĩ...”

Một tiếng động thật lớn đột ngột vang lên, cửa sổ bị đánh bật vào trong. Ta cảm thấy toàn thân lạnh toát, hai người xông vào đánh nhau, Vũ Nhân cùng... ách... hắc y nhân, cảnh tượng sao lại quen thuộc thế này, lại đến đây bắt cóc sao? Ta choáng!

Ta chăm chú quan sát trận đấu giữa hai người. Võ công hắc y nhân thế nào ta không nhìn ra, nhưng hần đối với Vũ Nhân dường như rất kiêng kỵ, khoảng cách giữa các chiêu luôn có chút chần chừ, động tác cũng dần dần chậm lại, cuối cùng hần chỉ đứng bất động một chỗ. Hắc y nhân hoàn toàn không để tâm đến Vũ Nhân, mà Vũ Nhân thấy hần bất động cũng không xuất thủ nữa. Hắc y nhân cứ nhiên bước đến kéo ta lên, nghênh ngang mang ta theo cửa lớn thoát ra ngoài. Ra đến sân, hần điểm mũi chân mang theo ta phi thân lên cao, mái nhà trôi vụt lại phía dưới.

Ta cúi đầu nhìn xuống biệt viện bên dưới, thật lớn a, so với phủ trạch của Diên Tử còn lớn hơn. Ta ở trong này đã hơn một tháng nhưng đây là lần đầu tiên biết được nguyên lai nơi này lại lớn như vậy. Thời điểm hắc y nhân lao qua một bức tường cao, từ một góc khuất bỗng xuất hiện vài người nhìn không rõ diện mạo, dường họ bọn họ muốn tiến lên ngăn cản.

“Lui ra”, tiếng quát của hắc y nhân không phải hướng về mấy người vùk xuất hiện, bởi ta phát hiện ánh mắt hần tập trung vào bóng tối phía sau lưng bọn họ. Thanh âm thật bức bách khiến người nghe cảm giác được lực đạo thu liễm bên trong.

Những người kia bắt động nhìn ngược về phía sau, hắc y nhân cũng không nôn nóng rời đi, hắc mang theo ta đứng đợi trên bờ tường. Một lúc sau, từ trong bóng tối vang lên hai tiếng vỗ tay, trong nháy mắt bốn phía chỉ còn lại ta và hắc y nhân.

Nếu hỏi rằng ai là người bị bắt cóc nhiều nhất, ta tin tưởng nếu mình đứng thứ hai thì sẽ không ai dám đứng nhất. Lần này là ai?

27. Chương 26

Chương 26

Lần đầu tiên bị bắt cóc, ta cảm thấy không sao cả, có lẽ là vì xuất phát từ một chút ý niệm không thể lý giải được, thậm chí còn vui sướng khi người khác gặp họa. Lần thứ hai bị bắt cóc, ta chỉ cảm thấy nhàm chán, ba phần mang theo tâm tình đùa giỡn, bảy phần bình tĩnh xem người khác diễn trò, ta nhớ rõ mình còn vỗ tay chào tạm biệt. Hiện tại đã là lần thứ ba, lần này thì ngược lại, ta chỉ cảm thấy buồn cười. Không biết có ai bị bắt cóc nhiều hơn ta không?

Hắc y nhân ôm ta chạy về phía trước. Hắc tuy rằng che mặt nhưng hầu như không sợ bị người phát hiện bộ dáng của mình. Hắc chạy rất nhanh, phải nói là khinh công rất cao diệu, cước bộ di chuyển có quy luật chứng tỏ đây là tốc độ bình thường của hắc, tuyệt đối không vì nguyên nhân cướp người mà ra sức bỏ trốn. Ta bắt đầu hoài nghi, hắc có cần ôm ta chạy trên đường cái như vậy không? Tại sao không tìm một con ngựa hoặc một chiếc xe ngựa có phải tốt hơn không?

“Có thể thả ta xuống để ta tự đi không?”, ta cố gắng giữ chặt cánh tay hắc để cơ thể có thể thẳng hơn một chút. Suốt dọc đường, người này đều ôm chặt thắt lưng ta khiến cả người ta bị uốn cong từ đầu xuống chân, máu cũng đã dồn xuống đỉnh đầu, cảm giác càng lúc càng choáng váng. Không được, nếu cứ để như vậy chỉ sợ ta sẽ bị người bắt cóc lần thứ tư. Ta hy vọng là “bị người bắt cóc lần thứ tư” chứ không phải là “bị người đoạt mạng tại lần thứ tư”, “Căn cứ theo kinh nghiệm của ta, người nhất định có thể mang ta đến nơi mình muốn (cả hai lần trước đều rất thành công), mà ta nhất định không trốn thoát”

Hắc hoàn toàn không để ý đến ta, thậm chí tạm dừng một chút cũng không, cánh tay ôm ngang thắt lưng ta tăng thêm lực đạo khiến ta suýt tắc thở.

“Nếu người không để ta xuống, ta liền gào lớn lên để mọi người nghe thấy, để kế hoạch của chủ tử người thất bại”, không còn biện pháp, không thể yêu cầu thì chỉ còn cách đánh cuộc với vận khí của chính mình. Đầu ta bị khí huyết dồn xuống nên bắt đầu cảm thấy choáng váng, cũng không biết mình có đoán đúng hay không?

Lần này có phản ứng, hắc dừng cước bộ, tựa như lo lắng điều gì đó. Trong nháy mắt, ta bỗng dưng cảm thấy phía sau gáy đau nhói, trước mắt là một màn tối đen, sau đó... ta chẳng còn biết gì nữa.

Có thể tỉnh lại là tốt rồi, dĩ nhiên, nếu không phải bị nước hắt tỉnh thì còn tốt hơn. Nước tạt vào người thật lạnh, còn có chút đau đớn, đài ngộ lần này so với lần trước kém hơn rất nhiều. Bất quá, không sao, đây mới đúng là đài ngộ dành cho tù binh, không phải sao? Ta vẫn biết thân phận của mình, đài ngộ như vậy ngược lại khiến ta cảm thấy an tâm hơn nhiều, chí ít cũng không cần đấu tâm đấu trí. Ngẫm lại mấy ngày nay ta đều cố gắng để chính mình sống sót, nhưng dòng nước lạnh vừa rồi lại khiến ta không còn khát vọng sinh tồn như vậy nữa. Muốn sống, đó là vì đã từng có ảo tưởng, đã từng có một cuộc sống tự do tốt đẹp. Nhưng ta không nên quá tham lam, thứ muốn có đã từng có, không phải sao? Ta vĩnh viễn chỉ là một công cụ, không hơn không kém, có được một khoảng thời gian hạnh phúc như lúc trước xem như ta buồn bán có lời rồi!

“Nếu đã tỉnh thì quỳ gối trả lời, hỏi gì đáp nấy, không có chỉ thị thì không được phép ngẩng đầu”

Thanh âm kia thật uy vũ, trong thanh âm có kinh bỉ, có mệnh lệnh. Rất tốt, đây là thái độ ta đã quen thuộc. Ta theo lời quỳ gối cúi đầu, thân mình có chút run rẩy, động tác cũng chậm hơn rất nhiều. Cũng

may hai bàn tay không bị trói nên ta có thể chống đỡ thân thể không để ngã xuống. Không biết hắc y nhân sẽ đối phó ta thế nào, bất quá là phúc thì không phải họa, là họa thì trốn không khỏi, giả vờ mạnh mẽ không phải là sở trường của ta.

Khụ... khụ... vài tiếng ho rất nhỏ vang lên, hóa ra trong phòng không chỉ có hắc y nhân, vẫn còn một người nữa. Người này hẳn là một lão nhân cao tuổi bị bệnh, hơn nữa bệnh cũng khá nặng vì thanh âm ho khan rất yếu ớt, trong lúc ho còn khò khè vài lần, chính là hiện tượng ứ đàm làm hơi thở không thông. Ta không biết đó là bệnh gì, chỉ biết có rất nhiều người khốn khổ vì bệnh này mà chết, dường như còn có thể ho ra máu. Nguyên lai kẻ có tiền cũng mắc phải loại bệnh này, đây cũng xem như công bằng, đối diện “ma bệnh” ai cũng như nhau.

“Người tên gì?”, lão nhân vừa thở phì phò vừa bắt đầu đặt câu hỏi. Thanh âm này mặc dù rất suy yếu nhưng vẫn cảm nhận được uy nghiêm.

Ta cúi đầu không nhìn về phía trước, chỉ có thể nương theo bóng người hắt lên vách tường mà mơ hồ nhận biết có hai người, một người đang đứng, một người đang ngồi. Mà người đang đứng kia khề khom lưng, dáng vẻ dường như rất cung kính.

“Nhạc Thanh”, ta đại khái đã đoán được lão nhân này là ai. Hiện tại đang là buổi tối, ta vẫn còn muốn nhìn thấy thái dương ngày hôm sau a, vậy nên đêm nay không thể chết được. Tuy nhiên, ta vẫn không hiểu tại sao hắc y nhân vẫn còn muốn nói chuyện với ta, trực tiếp xuống tay giết chết ta không phải sẽ nhanh hơn sao. Quên đi, sống lâu thêm một chút cũng không phải là chuyện xấu.

“To gan, người dám trả lời như... như... thế...”, hắc y nhân tức nhận là vậy nhưng nửa ngày vẫn không thể nói hết câu, hẳn có chút xấu hổ không biết phải làm thế nào. Trong lúc nhất thời nóng nảy, ta dường như nghe thấy tiếng bước chân di chuyển về phía trước.

Ta biết hắc y nhân muốn nói gì, chỉ là một khi nói ra sẽ tiết lộ thân phận của lão nhân kia. Hắc y nhân vì ta đáp lời bất kính nhưng lại không biết sửa lại thế nào cho đúng. Hắc y nhân vốn là một người thẳng tính, chỉ sợ phen này sẽ bị mắc ghen a! Ghen chết luôn là tốt nhất, vừa này còn dám xiết mạnh thắt lưng của ta. Thật sự buồn cười! Nói đến cùng ta chỉ là một người chết, mặc dù tiết lộ thân phận thì đã sao? Không lẽ hắc y nhân còn lo lắng một người chết sẽ đi bêu riếu thân phận của bọn họ sao? Hoặc là một nô tỳ như ta căn bản không có tư cách biết được duyên cớ? Sợ bị ta làm bẩn sao? Trên thế gian này, ai có thể so sánh bẩn sạch hơn ai? Có trời mới biết!

“Được rồi, chỉ là việc nhỏ không đáng nhắc tới, đừng để ý. Tiếp tục hỏi đi”, lão nhân xem ra rất hiểu tính tình của hắc y nhân, người này... dù bệnh nhưng cũng không hề đồ.

“Mặt... tuân lệnh”, hắc y nhân cung kính, thật kính ngưỡng, chỉ là vừa mới đáp lời một nửa đã ngừng lại. Ta tin tưởng bộ dạng hiện tại của hắc y nhân rất thú vị.

“Nghe nói người muốn... làm kế hoạch của ta thất bại, nói thử xem, là kế hoạch gì a?”, thời điểm lão nhân nói lời này dường như rất cao hứng, chữ “ta” phát âm cũng rất cổ quái, dĩ nhiên, điều này có thể lý giải.

Ta phải trả lời thế nào a, nếu ta trả lời tất nhiên phải bộc lộ thân phận của lão nhân, nhưng lại không thể không trả lời. Quên đi, dù sao cũng chết, ta đã sống cẩn thận mười mấy năm, lúc sắp chết ta cũng muốn đơn giản thống khoái một chút. Nghĩ đến đây, ta đập đầu cúi lạy một lần, “Chẳng lẽ không phải bệ hạ vì muốn bảo trụ ba vị hoàng tử nên phải bắt cóc nô tỳ đến đây sao?”

Một tiếng hít sâu vang lên trong phòng, cổ của ta liền rơi vào một bàn tay cứng rắn, đầu bị ép phải ngẩng lên. Người tóm chặt cổ ta vẫn là hắc y nhân kia, chỉ là khăn che trên mặt đã kéo xuống để lộ một khuôn mặt hình chữ điền. Người này mày rậm, mắt hổ sáng ngời, nhãn quang hữu thần, mũi ôi dày, hàm răng cắn chặt, đôi mắt nhìn trừng trừng tựa như có thể bóp chết ta bất cứ lúc nào. Trên thực tế, tay của hắc y nhân cũng không ngừng tăng lực.

“Lôi Hổ, để nàng nói xong!”, ta nghĩ lần này mình chết chắc rồi, chỉ là Hoàng Đế lại không muốn ta chết quá nhanh.

“Tuân lệnh”, cổ được buông lỏng, không khí bỗng nhiên ào vào phổi khiến ta ho kịch liệt. Hắc y nhân đã trở về vị trí đứng phía sau lưng Hoàng Đế.

“Nhạc Thanh, người làm sao biết thân phận của trẫm?”, Hoàng Đế vỗ ngực bảo dưỡng hơi thở, cố nén vài tiếng ho khan, lúc nói chuyện cũng phải ra sức. Chỉ là ánh mắt kia thật lợi hại, tựa hồ có thể nhìn thấu lòng người.

“Ngay cả Nhị điện hạ cùng Tam điện hạ cũng không dám ngỗ nghịch, người như thế trong thiên hạ ngoài bệ hạ ra còn có người khác sao?”

“Vậy sao? Người cũng thật thông minh?”, Hoàng Đế hiển nhiên đã nghe Lôi Hổ thuật lại quá trình bắt cóc ta nên cũng không cảm thấy kỳ quái, “Nói vậy, người nói cho trẫm nghe xem, trẫm... rốt cuộc đang nghĩ gì?”

“Ba vị điện hạ đều nằm trong lòng bàn tay bệ hạ, vị Lôi Hổ đại nhân này cũng không cố ý che giấu thân phận, chính là muốn cảnh cáo các vị điện hạ, thánh ý anh minh, có chừng có mực. Chiếc khăn đen che mặt kia chính là muốn lưu lại một bậc thang cho các vị điện hạ để có thể vịn vào lý do “không biết không có tội” để né tránh chuyện phát sinh sau này. Về phần bệ hạ cho người bắt cóc tội nữ đến nơi này chính là vì phụ thân của tội nữ là người của Tứ điện hạ, mà Tứ điện hạ lại vì che chở cho gia phụ nên mới phạm tội khi quân phạm thượng. Khi quân là tử tội, bệ hạ muốn tha thứ cho Tứ điện hạ nên Lạc Châu trình liệt bài không thể bị lật đổ, Nhạc Thanh hiển nhiên cũng đã sớm tự sát, làm sao lại có thể giữa đêm khuya vắng mà la hét tại ngã tư đường để mọi người cùng biết?”, ta biết gì liền nói ra hết, chỉ e là Tứ điện hạ dù không phải chết nhưng cũng không tránh khỏi vận mệnh bị giáng quyền a.

“Người làm sao lại biết?”, có lẽ vì quá mức kinh ngạc nên Lôi Hổ quên mất quân thần chi lễ, Hoàng Đế vẫn chưa mở miệng mà hần đã vội vàng lên tiếng. Lời vừa ra khỏi miệng hần đã cảm thấy không ổn nên vội vàng quỳ xuống trước mặt Hoàng Đế, “Vi thần tội đáng chết vạn lần”

Xem ra vị Lôi Hổ này rất được sủng ái, tuy rằng hần quỳ thỉnh tội nhưng vẻ mặt hoàn toàn không sợ hãi mà chỉ có cung kính.

Quả nhiên Hoàng Đế tùy tiện khoát tay không tra cứu, “Được rồi, đứng lên đi”

“Nhạc Thanh, câu hỏi của Lôi Hổ trẫm cũng rất muốn biết, nói xem, người từ khi nào lại suy nghĩ cẩn thận như vậy?”

“Chính tại thời điểm Nhị điện hạ dùng tay để Lôi Hổ đại nhân mang tội nữ đi”

Lại là một tiếng hít sâu, vị Lôi Hổ này quả thật không giấu được nội tâm. Ngẫm lại cũng đúng, Hoàng Đế tâm cơ khôn ngoan như vậy, nói không chừng chỉ có loại nhân tài thẳng tính như hần mới có thể ở lại bên cạnh Hoàng Đế.

“Không sai, không sai, người rõ ràng là một đứa nhỏ rất thông minh”, Hoàng Đế nở nụ cười, tinh thần thoát nhìn khá hơn rất nhiều, uy nghiêm trong mắt cơ hồ biến mất, hiện tại nhìn hần rất giống một vị trưởng giả hiền lành, “Người lại nói xem, hiện tại trẫm đang suy nghĩ điều gì?”

Lúc vừa tỉnh lại, ta thật sự “yên tâm” rằng mình sắp phải chết, chỉ không hiểu tại sao Hoàng Đế vẫn chưa chịu xuống tay giết ta cho xong việc. Hối tột hối lui nửa ngày, suy nghĩ của ta cũng dần dần thanh tỉnh. Hoàng Đế một khi đã hỏi ra vấn đề như vậy, ta nếu không còn không hiểu thì sẽ là đồ ngốc.

Ai cũng sợ chết, mặc dù thân lâm tuyệt cảnh nhưng chỉ cần có một đường sống liền mạnh mẽ giữ lấy không buông, mà hiện tại đã trông thấy tia hy vọng này, “Bệ hạ, Nhạc Thanh trưởng nữ của Nhạc gia tại Lạc Châu dĩ nhiên đã thủ tiết tự sát. Dân nữ là Thanh Nguyệt, một nữ tử mồ côi phụ mẫu, thân thể không người dựa vào, cầu xin Thánh Thượng khai ân thu nhận, hoàng ân thâm sâu đồng ân tái tạo, dân nữ tan xương nát thịt cũng khó báo hoàng ân”, ta khấu đầu ba cái, từ giờ trở đi, ta hy vọng lão hoàng đế này có thể sống lâu một chút, hần sống thêm một ngày chính là ta được sống thêm một ngày, chỉ cần hần còn sống, mạng của ta có thể bảo trụ lại.

“Ha ha ha, tốt, tốt, tốt, từ hôm nay trở đi người chính là nữ quan phụng bút của trẫm, từ nay về sau thế gian không còn người gọi là Nhạc Thanh nữa”

Hoàng Đế hiển nhiên rất cao hứng, ngay cả lúc ho cũng cao giọng cười, cười đến nước mắt cũng tuôn ra, bàn tay vỗ về lồng ngực của mình. Gặp phải tình huống này, ta nhanh chóng tiến lên thay hần vỗ ngực giúp bình tâm thuận khí. Lôi Hổ cũng nhẹ nhàng đập đập lưng hần, thoát nhìn động tác này vô cùng bình

thường nhưng thủ pháp lại vô cùng quen thuộc. Mà hẳn đối với quyết định của Hoàng Đế cũng không ngạc nhiên, người này được thập phần sủng ái a! Xem ra tháng ngày sau này còn phải kết nối quan hệ tốt với hắn mới được.

Lão hoàng đế được ta cùng Lôi Hổ trước sau hỗ trợ thuận khí, hơi thở hỗn hển dần dần hồi phục, hắn liền xua tay nói, “Được rồi, tâm tình hiện tại của trẫm rất tốt, các người cũng không cần xoa xoa đập đập nữa, trẫm còn có lời muốn hỏi”

Ta cùng Lôi Hổ nhanh chóng rút tay lại rồi lui ra một bên chờ đợi. Hoàng Đế tươi cười nhìn ta, mà đến lúc này ta mới có tâm tình nhìn kỹ bộ dáng của Hoàng Đế. Nói chung mặt mũi cũng hiền lành nhưng ánh mắt tuyệt đối linh hoạt, có chút phong vị của lão ngoan đồng. Cảm giác này khiến ta nhận ra lão hoàng đế này cũng không đáng sợ như vậy, hẳn thật sự... có chút thân thiết, có chút hiền hòa.

“Nha đầu”, rốt cuộc đã là người một nhà nên xưng hô của Hoàng Đế đối với ta cũng thay đổi, “Trẫm nói người biết, kỳ thật trẫm đã sớm biết người, Tề Nhi cùng Phong tiểu tử đánh nhau ở quán trọ của người trẫm cũng biết. Ngôn hành cử chỉ của người đều có người bảo báo với trẫm. Trẫm vẫn cảm thấy người là một đứa nhỏ thông minh, hôm nay thấy được quả nhiên không sai. Người nói xem, trẫm vì sao phải lưu người lại?”

“Bệ hạ đứng đầu thiên hạ, thánh minh quả quyết, mưu tính sâu xa, một nô tỳ như ta làm sao có thể hiểu được?”, vượt mong ngựa nhất định phải làm, chẳng những phải làm mà còn làm sao cho khéo, biết phân nặng nhẹ để khỏi vướng chân ngựa. Ta nhận ra Lôi Hổ đang vụng trộm trừng mắt liếc mình một cái. Ta không thêm để ý, nịnh nọt cũng là một học vấn cao thâm, hẳn thẳng tính thế này chỉ sợ cả đời cũng học không xong.

“Nha đầu leo mép”, hiệu quả không sai, Hoàng Đế rõ ràng vô cùng thưởng thụ lời tâng bốc này, mặt mày hơn hớn nhưng vẫn cố giả vờ giận dữ trừng mắt nhìn ta, “Nghĩ như thế nào liền nói thế đó, nói sai trẫm cũng không trách người”

“Lời của nô tỳ đều là sự thật, bệ hạ anh minh chuyện này thiên hạ đều biết. Không tin ngài cứ hỏi Lôi Hổ xem, hẳn sẽ không nói dối”, khinh thường ta vượt mong ngựa phải không? Xem ta đáp người xuống nước thế nào! Ta cũng không tin người dám nói không phải. Bất cớ ta nửa ngày, còn đánh ngất ta, thù này cũng phải tìm cơ hội trả lại a.

“A! Thật vậy sao?”, Hoàng Đế tâm tình rất tốt liền quay sang hỏi Lôi Hổ, ngay cả ho khan cũng không thấy.

“Lời Thanh Nguyệt nữ quan nói không sai”, Lôi Hổ vốn dĩ sùng kính Hoàng Đế là sự thật, lời này nói ra cũng không khó.

“Ha ha ha, Lôi Hổ, người dũng mãnh bất phàm, chỉ là tâm tính rất ngay thẳng, có đôi khi thật sự không thú vị a!”, Hoàng Đế tuy là thở dài liên tục nhưng trong giọng nói ẩn chứa tia vui mừng lẫn tán thưởng, tóm lại vẫn là khen ngợi. Có thể thấy Lôi Hổ rất được Hoàng Đế sủng ái, người bình thường không thể sánh bằng.

“Bệ hạ, vì thần...”, hẳn định thay mình biện hộ vài câu, chỉ là không biết phải nói gì mới thích hợp, hẳn trừng mắt liếc nhìn ta một cái.

“Được rồi, được rồi, người cứ như vậy là được rồi”, an ủi Lôi Hổ vài câu, Hoàng Đế lại nhìn ta một lần nữa, “Thanh Nguyệt, vẫn là câu hỏi vừa rồi, người không được qua loa, thành thật trả lời cho trẫm”

Ta quỳ gối hành lễ, biết là không cho hắn một câu trả lời thuyết phục thì không xong. Ta sắp xếp lại suy nghĩ một lượt, lại thêm chỗ này một chút, chỗ kia một chút, “Bệ hạ lưu lại nô tỳ chính là vì bệ hạ nhân từ, gặp nô tỳ cơ khổ, tay chân cũng có chút lạnh lạnh nên muốn giữ lại bên người, có lẽ sẽ có chút tác dụng”, ta liếc trộm Hoàng Đế một lần, phát hiện hắn vẫn như trước mỉm cười, có thể thấy được câu tâng bốc này đang phát huy hiệu quả, “Thứ hai, có nô tỳ ở lại hầu hạ bên cạnh bệ hạ, ba vị hoàng tử sẽ trở nên cực kỳ hiếu thuận, mỗi ngày đều đến thỉnh an nên bệ hạ có thể an tâm không ít”, kỳ thật là bọn họ sẽ thành thật hơn không ít. Ta đã bắt được mâu chốt vấn đề, bọn họ nhìn thấy ta một lần sẽ bắt an một lần.

Tác dụng thứ ba ta cũng không cần nói ra. Lão hoàng đế này xem ra ốm bệnh đã lâu, phỏng chừng ngay cả hắn cũng biết thời gian của mình cũng không còn nhiều. Dưới loại tình huống này, trận tranh đấu giữa các vị hoàng tử càng thêm kịch liệt, thủ đoạn cũng sẽ càng thâm hiểm, huynh đệ kết thù là chuyện sớm

hay muộn. Lão hoàng đế bệnh đã lâu như vậy, không cần nói triều đình văn võ từ sớm đã kéo bè kết phái, ngay cả cung nữ thái giám ắt hẳn cũng đã phân bang phụng chủ. Vậy nên hẳn không thể tin ai, Lôi Hồ tuy rằng trung dũng nhưng tiếc là tính tình quá mức... ách... chính trực, căn bản không phải là đối thủ của đám vương tử hồ ly kia. Ngày hẳn bằng hà, một trận huyết tinh là không thể tránh khỏi, tiết mục huynh đệ tương tàn luôn là phần oanh liệt nhất. Vậy nên hẳn cần thu nhận một người không ngã về bên nào, hy vọng một ngày nào đó thể bảo trụ hai đứa con còn lại của hẳn. Về phần vì sao lại là ta... Aiz, làm Hoàng Đế thật bi ai! Nhiều năm ngự trị trên kim điện, hẳn cũng không tìm được người nào khác. Dù sao hẳn cũng đã tha chết cho ta, cũng xem như có ân với ta.

Hoàng Đế thật sự tán thưởng, sự khinh thường của Lôi Hồ chuyển thành kính nể, mà theo tình huống hiện tại thì có thể nói là ta đã thoát thân khỏi tuyệt cảnh làm quân cờ dưới tay kẻ khác mà trở thành thân tín của Hoàng Đế, tương lai còn có khả năng thao túng sinh tử của vương tử. Nhân sinh... thật khó nói trước!

28. Chương 27

Chương 27

“Nơi này là ngự hoa viên, dọc theo hành lang gấp khúc đi về hướng đông chính là Khôn An Điện của Hoàng Hậu, hướng nam bên kia là...”

Lôi Hồ có chút không tình nguyện đảm nhận vai trò hướng dẫn tình huống trong cung cho ta, tuy hẳn nói năng có chút khô cứng nhưng lại rất tường tận. Cũng khó trách, hẳn vốn là thống lĩnh ngự tiền thị vệ, là hồng nhân trước mặt Hoàng Thường, người bình thường có cơ hội gặp gỡ cũng sẽ cho hẳn ba phần mặt mũi, vậy mà hiện giờ hẳn lại phải theo ta náo loạn khắp nơi. Ta tin tưởng nếu không phải vì mệnh lệnh của Hoàng Đế thì hẳn đã sớm chạy mất dạng từ thuở nào rồi. Ta nhìn ngắm ngự hoa viên trăm hoa đua nở cùng đoàn thái giám cung nữ leo đèo bám theo phía sau, quyền lực quả nhiên kỳ diệu a! Chẳng qua chỉ là vài câu nói của một lão nhân, từ một kẻ vài ngày trước vẫn còn giãy dụa trong cảnh tiền thoái lưỡng nan như ta hiện tại đã trở thành nữ quan được mọi người kính nể. Hoàng Đế cố ý tỏ vẻ sủng ái ta, dĩ nhiên, ta nhanh chóng trở thành hồng nhân trong mắt mọi người, xung quanh trừ bỏ kẻ cung kính thì chính là kẻ nịnh hót. Ta không còn là quân cờ như trước kia nữa... ách... vẫn là quân cờ, chẳng qua người chơi cờ đã đổi thành Hoàng Đế. Ta vừa đi ngang dọc trong thâm cung ngự viện vừa cảm thán thể sự như vãn cờ, không thể đoán được bước tiếp theo.

“Thanh Nguyệt! Thanh Nguyệt!”

“Á! A, Lôi Hồ, chuyện gì vậy?”, ta thu nhặt lại suy nghĩ lan man của mình rồi mỉm cười nhìn về phía Lôi Hồ. Vẫn như cũ, đáp trả nụ cười của ta là một đôi mắt thập phần bất mãn. Lôi Hồ là người thẳng tính, có bao nhiêu khó chịu sẽ tập trung hết lên mặt hẳn. Người thế này có thể ở chung một chỗ nhưng ngẫu nhiên có thể khiến người khác cảm thấy xấu hổ a!

“Còn hỏi chuyện gì, rốt cuộc ngươi có nghe ta nói không?”, sắc mặt hẳn trầm xuống, hơn nữa, hai bàn tay cũng tiện thể xiết chặt lại. Ý tứ thật rõ ràng, ta mở miệng nói không nghe thử xem, hẳn sẽ ăn tươi nuốt sống ta ngay lập tức.

“Có, đương nhiên có nghe, ngươi tiếp tục đi!”, người này là tâm phúc của Hoàng Đế nha, tương lai ta còn phải hợp tác với hẳn, không thể đắc tội được!

“Thật sự có nghe?”, hẳn rõ ràng không tin nên nghiêng đầu liếc mắt nhìn ta một cách lạnh nhạt, “Được rồi, vừa nãy ta nói nhiều như vậy ắt hẳn ngươi cũng đã tìm được một người khai đao rồi, đúng không?”

“Ách... cái này... ta...” , đợi hẳn hỏi tới ta mới nhớ, Hoàng Đế biết thời gian của chính mình không còn nhiều nên muốn nhanh chóng xác lập địa vị của ta trong cung, cũng thuận lợi cho việc tập trung nhiều lực lượng sau này. Hẳn đã suy nghĩ được một biện pháp cực kỳ tổn hại, chính là để ta chọn một phi tần thích hợp trong hậu cung để xuống tay lập uy. Phương pháp này mặc dù thiếu đạo đức nhưng quả thật rất hữu dụng.

Chỉ là những gì Lôi Hổ vừa nói ta cũng không mấy để ý, dù có để ý cũng vô dụng, đám nữ nhân trong hậu cung này ta chẳng biết ai, ta thật sự không biết tìm ai để gây phiền toái a!

“Thanh - Nguyệt - Nữ - Quan”, Lôi Hổ kêu gần từng tiếng một.

“Được rồi, được rồi, đừng nói nữa, ta đang suy nghĩ đây!”, cùng hẩn ở chung vài ngày ta cũng đại khái đúc kết được vài kinh nghiệm. Thời điểm hẩn mang cả chức lẫn tên ra gọi một lần như vậy chính là lúc hẩn vô cùng tức giận. Aiz, ta làm người thật không dễ dàng!

“Vậy người nghĩ ai thích hợp?”

“Lôi Hổ, nếu chúng ta trực tiếp đến cửa nhà người ta để gây phiền toái thì cũng không dễ dàng a! Mà cho dù có muốn gây chuyện cũng không biết lấy chuyện gì để gây, đến lúc đó ngược lại sẽ bị người ta mắng cho không mở miệng ra được, thật khó coi nha!”

“Cũng đúng, vậy người nói chúng ta phải làm sao bây giờ?”

“Đi tìm người khác gây phiền toái chi bằng chúng ta cứ ôm cây đợi thỏ, đợi người khác đến tìm chúng ta gây phiền toái, nhưng vậy xuống tay cũng thoải mái một chút”, thế này là thế nào, đánh chết ta cũng không tin có một ngày chính mình lại chờ mong người khác tìm đến gây phiền toái.

“Ôm cây đợi thỏ? Nếu con thỏ kia không xuất hiện thì sao? Đừng quên, Hoàng Thượng vẫn đang chờ kết quả của người”

“Cái này...” đúng là một vấn đề nan giải, ai lại nhàn rỗi mà đến tìm ta gây phiền toái a! Nhất thời không tìm được biện pháp, ta đành phải tùy cơ ứng biến. Nhìn thấy đoàn thái giám cung nữ đi theo phía sau, ha ha, có rồi, rõ ràng vận khí ta đang tốt lắm, để xem ai xui xẻo, “Lôi Hổ, trước tiên người hãy tìm một chỗ tránh đi, trăm ngàn lần không được để người khác nhìn thấy người”

“Gì chứ? Hoàng Thượng ra lệnh cho ta bảo hộ an toàn của người, ta làm sao có thể tùy tiện tránh đi?”

“Ta nói người tìm một chỗ tránh đi chứ không bảo người bỏ đi. Nhanh lên, người ở đây sẽ hồng bét!”, tên đầu gối này thật sự không còn biện pháp với hẩn a! Người nào trong cung lại không biết hẩn là tâm phúc của Hoàng Đế, có hẩn ở đây, ai còn dám tiến lên gây sự với ta.

“Thật sao?”, hẩn nghi ngờ nhìn ta, thấy ta gật đầu cam đoan mới chịu nghe theo, “Ta sẽ tránh mặt phía sau hòn giả sơn kia, nếu cần thì người cứ phát tay, ta sẽ lập tức đến hỗ trợ”

Thật khó khăn đem Lôi Hổ giấu sau hòn giả sơn, chờ hẩn ẩn nấp thỏa đáng ta mới quay trở lại đám thái giám cung nữ mà cười thật tươi, “Ta muốn bắt bướm, tất cả các người chạy đi bắt bướm cho ta, ai bắt được nhiều nhất sẽ có thưởng”, vừa nói ta vừa chạy ào vào biển hoa, tiếng cười trong vắt hoàn toàn che giấu nỗi sợ hãi bên trong đôi mắt. Thật đáng châm chọc, ta chưa bao giờ có cơ hội chơi đùa, hôm nay chơi đùa cũng là vì lập mưu tính toán sâu xa như thế.

Váy trắng như tuyết dưới ánh mặt trời tỏa ánh hào quang, ống tay áo tung bay như cánh hoa trong gió, ta tận lực làm tiếng cười của mình truyền đi càng xa càng tốt, “Các người còn đứng đó làm gì? Còn không mau... ắc!”, Lôi Hổ bay trở lại đây, một bàn tay của hẩn bịt chặt miệng ta lại.

“Không muốn sống nữa sao? Nơi này là nội cung, người cứ hô to gọi nhỏ như vậy vạn nhất làm kinh động đến phượng giá của vị nương nương kia, người có mấy cái mạng cũng không đủ!”, Lôi Hổ từ phía sau ôm chặt khiến ta không thể động đậy, bàn tay của hẩn còn che luôn mũi ta a!

“Ắc... ắc... !”, Lôi Hổ ngu ngốc, hẩn muốn giết chết ta sao? Bị hẩn ôm cứng như vậy ta đã không thở nổi, hẩn lại còn che luôn mũi ta lại. Chết tiệt, ta càng giãy dụa thì hẩn càng ôm chặt. Tên chết tiệt này, trong óc hẩn là cái gì? Lão thiên a, về sau ta còn phải hợp tác với tên ngu ngốc này sao? Ta thật sự khó không ra nước mắt. Nói tóm lại, trước mắt phải thoát khỏi “ma chướng” của tên đầu gối này rồi hẩn nói.

Ta bị ngạt thở, hô hấp càng lúc càng khó khăn, đúng vào thời điểm ta định co chân dẫm cho hẩn cái biết mặt thì bên cạnh đột ngột xuất hiện liên tiếp vài chướng, đi kèm theo đó là một tiếng quát lớn, “Lôi Hổ, người muốn làm gì? Còn không mau buông tay”, sau đó là một trận quyền cước giao tranh.

Tốt quá, ta rốt cục cũng đã được giải thoát, không khí nhanh chóng ùa vào phổi. zững may có người đến, bằng không ta đã bị tên đầu gỗ ngu ngốc này hại chết! Ta vừa thở hổn hển vừa mở miệng mắng, “Lôi Hồ chết tiệt, ngươi muốn ta ngạt... Diên Tử... !!!”. Ta choáng, tại sao hắn lại xuất hiện ở nơi này? Nếu ta nhớ không lầm thì các vị vương tử đều bị lệnh cường chế đóng cửa khổ học a, hắn là con trai của Thừa Tướng, lại sao lại xuất hiện trong hậu cung?

Không khí thật sự không tốt! Diên Tử cùng Lôi Hồ như hai con gà chọi đang nhìn nhau trừng trừng, hai tay hai chân còn dây dưa một chỗ. Diên Tử phát điên thì có thể lý giải được, hẳn trước giờ vẫn chưa bình thường được ngày nào. Nhưng tại sao vẻ mặt của Lôi Hồ lại phần nộ như thế? Hai người bọn họ đã từng có thù oán sao? Nói gì thì nói, trước tiên phải tách bọn họ ra, cũng không thể để bọn họ làm hỏng chuyện của ta, “Ngươi mất trí hả? Đã quên ta dặn dò thế nào rồi sao?”, ta lôi kéo Lôi Hồ lui về sau vài bước, bởi vì ghi hận hắn vừa rồi suýt chút nữa hại chết mình nên ta âm thầm hạ thủ, dùng sức cầu mạnh vào cánh tay hắn.

“A!”, thật không ngờ nha, một người luyện võ như hắn chẳng qua chỉ bị cào cấu một chút liền kêu to như thế, lại còn nhe răng trợn mắt nhìn ta, chuyện này thật... phi thường, “Ngươi cấu ta đau a!”, thanh âm to đến độ hai vành tai của ta cũng phải rung lên.

“Ngươi muốn chết hả? Việc quái gì lại phải rống lên như vậy, ta không điếc a!”, ta xù lông hét trả lại, rống cái gì mà rống, đến tận bây giờ ta đã đánh qua hắn lần nào đâu, đây chỉ mới là lần đầu tiên, hắn nói cứ thế ta đây chuyện ngược đãi hắn không bằng.

“Được, được, ta không rống, ngươi đừng cấu nữa có được không? Ở đây còn có người ngoài a!”, hắn vừa cười đùa vừa trốn tránh những ngón tay của ta, mà lời nói của Lôi Hồ cũng thật cổ quái!

“Ngươi... !”, ta thật sự không biết phải nói gì, đầu óc người này... ta thua, nói nhiều lời cũng vô ích.

Ta cùng Lôi Hồ vẫn chưa phân thắng bại rõ ràng thì Diên Tử bên kia đã dựng lên cuồng phong bão tố, “Ngươi nói cái gì? Ai là người ngoài? Thanh Nhi, ngươi đến đây cho ta!”, ánh mắt Diên Tử lại bắt đầu đỏ lên, dấu hiệu chứng tỏ hắn đang nổi điên.

“Ta... !”, thật sự kinh khủng, người này luôn khiến người khác có ấn tượng đáng sợ. Lại nói ảnh hưởng trước kia khó phai mờ, tuy rằng hiện tại ta đã có Hoàng Đế làm chỗ dựa nhưng bóng ma quá khứ vẫn còn tồn tại. Vừa nghĩ ngợi lung tung ta vừa bước thụt lùi, thật sự muốn đòi mạng a, hai mắt Diên Tử đã bắt đầu sung huyết.

“Phong công tử”, Lôi Hồ bất động thanh sắc tiến lên một bước đem ta giấu phía sau lưng hắn, thân thể cao lớn khôi ngô của hắn hoàn toàn che khuất đôi mắt ăn thịt người của Diên Tử, “Vị này là Thanh Nguyệt cô nương, nàng chỉ mới tiến cung không lâu, là nữ quan được Hoàng Thượng đích thân ngự chỉ thân phong. Phong công tử hẳn là đã nhận lầm người”

A! Cảm giác sát khí suy giảm không ít, ta lặng lẽ lộ đầu tìm hiểu sự tình liền bắt gặp đôi mắt của Diên Tử đã khôi phục một màu đen sâu, tuy rằng sắc mặt hắn vẫn như trước tái xanh nhưng phỏng chừng sẽ không nổi điên nữa. Ta an tâm không ít, đoán rằng phía trước đã “sóng yên biển lặng” nên từ từ dịch chuyển ra khỏi vị trí sau lưng Lôi Hồ mà tiến lên đứng sòng vai với hắn.

“Vậy sao! Hóa ra là Thanh Nguyệt nữ quan”, rốt cuộc Diên Tử vẫn là Diên Tử, chỉ trong chớp mắt đã nhìn thấu huyền cơ, cơn tức giận của hắn cũng theo gió bay đi, bộ dáng ăn chơi trác táng bình thường được khôi phục một cách nhanh chóng, “Vừa rồi là ta đường đột làm nữ quan kinh sợ, thật sự mạo muội rồi! Chỉ là nhìn nữ quan rất giống một vị bằng hữu của ta, cũng không biết nữ quan có nguyện ý đến đến tiểu trạch của ta một lần để ta có thể nhân tiện thiết yến bồi tội?”

“Phong công tử, chúng ta còn có hoàng mệnh trong người, thật sự không thể nán lại nơi này. Thịnh tình của công tử chúng ta sẽ nhớ kỹ, chờ ngày sau sắp xếp thỏa đáng sẽ lại đến quấy rầy”

Lời nói của Lôi Hồ vừa khách khí vừa hữu lễ, hoàn toàn không có sai lầm. Cũng không biết vì sao ta nghe thấy có chút mất tự nhiên, chỉ là trong nhất thời không hiểu được rốt cuộc mất tự nhiên ở chỗ nào, đành phải cho qua. Hoàn hảo có hắn ở đây, bằng không ta thật sự không biết phải một mình đối phó với Diên Tử như thế nào.

“Lôi thống lĩnh, ta đây đang hỏi chuyện Thanh Nguyệt nữ quan, hai tai của người thật vừa thính vừa rộng a!”

“Phong công tử...!”, ta nâng tay chặn ngang lời nói của Lôi Hổ. Vừa rồi là vì chuyện xảy ra quá đột ngột không kịp trở tay, nhưng hiện tại ta đã bình tĩnh lại. Diên Tử là tâm phúc của Tam điện hạ, cũng là người Tam điện hạ cực kỳ coi trọng, hẳn có thể đứng ở đây chứng tỏ hẳn cùng hậu cung có quan hệ sâu đậm, tương lai nói không chừng Tam điện hạ sẽ lên ngôi Hoàng Đế, bất luận nhìn theo phương diện nào thì việc trở mặt với hẳn cũng không sáng suốt, “Vị này là Phong công tử sao? Lần đầu gặp mặt, Thanh Nguyệt hữu lễ”, ta cúi đầu hành lễ, nếu không cần đắc tội thì ta sẽ không đắc tội với hẳn, “Chuyện vừa rồi chỉ là hiểu lầm, thịnh tình của công tử Thanh Nguyệt xin nhớ kỹ. Chỉ là Thanh Nguyệt còn có việc phải làm, ý tốt của công tử chỉ có thể đợi ngày sau tái nhận”

“Thanh - Nguyệt”, Diên Tử phát ra hai chữ này bằng giọng điệu vô cùng bất mãn, nhưng việc đã đến nước này hẳn cũng không thể làm gì, đành phải nường theo lời nói của ta mà đáp trả, “Nếu nữ quan đã có việc trong người thì ta cũng không dám làm chậm trễ. Chỉ là nữ quan có thể cho ta một ngày chính xác được không, để ta có thể sớm an bài”

“Cái này...”, ta nhìn sang Lôi Hổ có chút khó xử, kỳ thật Phong phủ là nơi sớm muộn cũng phải đến. Muốn đạt thành ý nguyện của Hoàng Đế thì không thể xem thường thế lực của Thừa tướng, về phần thì khi nào đến thì cũng phải cân nhắc kỹ lưỡng, ta phải tìm một thời cơ thích hợp. Nhưng hiện tại hẳn đã trực tiếp hỏi ra như vậy, ta không thể không cho hẳn một câu trả lời vừa lòng. Đành vậy, “Nội trong tháng này ta sẽ đăng môn báỉ phóng”

“Được, một lời đã định”, Diên Tử cũng biết đây chính là câu trả lời duy nhất ta có được nên hẳn mỉm cười xoay người bước đi. Còn chưa đợi ta thở một hơi thì hẳn bỗng nhiên quay trở lại đứng đối diện với Lôi Hổ, hẳn nói ra một câu làm người ta phun máu, “Lôi Hổ, người mới là người ngoài!”

Lôi Hổ bị bất ngờ mà ngắc ngứ, chờ hẳn kịp phản ứng thì Diên Tử đã đi khá xa, nhìn về mặt hẳn đỏ bừng bừng mà không có nơi phát tiết, ta chỉ có thể im lặng lắc đầu. Đầu óc của Lôi Hổ nếu muốn đấu với Diên Tử... thật sự kém quá xa.

“Thanh Nguyệt, người nên tránh xa tiểu tử này một chút, nhưng người cũng không cần sợ hẳn”, Lôi Hổ uất nghẹn nửa ngày mới nói được một câu.

Tránh xa một chút? Ta còn muốn mượn sức từ thế lực Thừa tướng a! Thật không biết trong đầu Lôi Hổ đang nghĩ gì, khó trách Hoàng Đế lo lắng cho hẳn, lại càng muốn mang ta từ ngoài cung ném vào nơi này. Căn cứ theo tính tình ngay thẳng của hẳn mà nói, tương lai không bị đám vương tử hồ ly kia ăn tươi nuốt sống mới là lạ. Haizzz, hết thấy dễ sau rồi nói, việc trước mắt không thể không lo. Hoàng Đế vẫn đang ngồi chờ ở Kiển Đức Điện a! Hôm nay dù thế nào cũng phải tìm một nàng phi tử khai đao mới được.

Ta lười dài Qòng với Lôi Hổ, hơn nữa vừa rồi bị Diên Tử nháo nhào một phen nên cũng chẳng còn tâm trí giả vờ vui vẻ, ta quay đầu nói với đám cung nữ thái giám, “Tất cả các người đi bắt bướm cho ta, càng làm âm ỉ càng tốt, ai náo loạn nhất ta sẽ thưởng...”, ta phát hiện mình không mang theo túi tiền nên đành phải hướng Lôi Hổ xòe tay, đợi hẳn thả vào tay một đỉnh vàng ta mới tiếp tục nói, “Ai náo loạn nhất ta sẽ thưởng khối vàng này!”

Bọn cung nữ thái giám bắt đầu vui đùa âm ỉ, ta kéo Lôi Hổ ngồi xuống một chiếc ghế đá, trong đầu không thể không tái hiện lại ánh mắt sung huyết của Diên Tử vừa rồi, còn có bộ dáng ngày đó của hẳn khi chế ngự xe ngựa. Mỗi lần nhớ mỗi lần mong là mỗi lần tâm tư thêm phiền muộn.

“Lôi Hổ, tại sao Diên Tử lại xuất hiện trong nội cung? Hẳn cùng vị nường nường kia có quan hệ sao?”

“Người không biết?”, Lôi Hổ có chút kì quái nhìn ta rồi nói tiếp, “Đương kim Hoàng Hậu là thân muội muội của Phong Thừa tướng, cũng chính là cô cô của Phong Dật Dương. Có mối quan hệ này hẳn đương nhiên có thể thường xuyên qua lại chốn hậu cung”

“Vậy sao!”, khó trách hẳn lại kiêu ngạo như vậy, ô dù của hẳn so với hiểu biết của ta còn to hơn gấp mấy lần.

“Thanh Nguyệt, người ngồi đây làm gì? Để bọn họ bát nháo như vậy có ích lợi gì sao?”, xem ra Lôi Hổ vẫn chưa hiểu.

“Chờ thử”, ta thật sự không muốn giải thích thêm, haizz!

29. Chương 28

Chương 28

Diên Tử mặc dù điên cuồng nhưng cũng là một người thông minh thủ đoạn, người như thế kỳ thật có thể khống chế được, chỉ cần nắm giữ điểm yếu hại của hắn rồi dựa vào đó để thuần phục, đến lúc ấy, hắn sẽ trở thành một trợ lực không tồi. Về phần điểm yếu hại của hắn là gì, có lẽ ta đã biết từ sớm, chỉ là không muốn nhìn thẳng vào mà thôi. Nhưng nếu muốn hắn cam tâm bán mạng cho ta, xem ra cần phải tốn không ít công phu nữa. Hoàng Hậu không có nhi tử nối dòng, có hắn, xem như Hoàng Hậu cùng Thừa tướng cũng có thể thu phục.

“Thanh Nguyệt, người mau nhìn, con thỏ, con thỏ đến!”

Lôi Hổ kích động hô to gọi nhỏ. Cũng không thể trách hắn, chúng ta đã ngồi nơi này đợi hơn một canh giờ, đừng nói đến thỏ, ngay cả một con sâu cũng chưa thấy. Hướng theo tầm mắt của hắn nhìn lại, quả nhiên là một con thỏ thật to! Từ xa xa, ta trông thấy một nữ tử mặc cung trang hoa lệ màu hồng phấn cùng đám thái giám cung nữ vây quanh đang tiến về hướng này. Xem bộ dáng của nàng ta, ắt hẳn là một nương nương phẩm vị không thấp. Thật khẩn trương! Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời ta tìm người gây sự, đối tượng lại là một vị hậu cung nương nương vốn không thể đắc tội. Lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi, ta ngừng thở chờ người đến trách cứ chúng ta gây ầm ĩ náo loạn.

Ta phải đối xử với nàng thế nào? Ta âm thầm suy tính, một là trực tiếp dùng mồm mép khiến Hoàng Đế giáng nàng xuống làm thứ dân, hai là tát nàng một bạt tai để nàng chạy đến khóc nháo trước mặt Hoàng Đế? Haizz, ta chưa từng trải qua loại sự tình như thế này nên thật sự khẩn trương a!

“Người đoán nàng sẽ phản ứng thế nào? Có thể xuống tay không?”

Lôi Hổ vừa hỏi vừa cau mày. Hắn là một người thẳng tính, không có tâm đề phòng người cũng như không có ý hại người. Chúng ta làm ầm ĩ như vậy chính là muốn để bọn họ đến trách phạt, hiện tại phải mượn cơ hội... ách... hăm hại, hắn cảm thấy không được tự nhiên cũng có thể hiểu được. Tuy nhiên, bởi vì lòng trung thành đối với Hoàng Đế, hắn không thể không làm, không phải chỉ làm thôi mà phải làm thật tốt. Mâu thuẫn của hắn cũng có thể lý giải. Một người chân chất, haizz... loại người như hắn thật sự chỉ thích hợp làm nông phu cày ruộng a!

“Không, trước hết cứ xem nàng ta thế nào, tùy cơ ứng biến!”. Ta không phải Lôi Hổ, không cần cảm thấy mất tự nhiên cũng không hề mâu thuẫn. Đối với ta mà nói, thế giới này vốn dĩ cá lớn nuốt cá bé, mà tình hình hiện tại chỉ có thể dùng bốn chữ để khái quát: người chết ta sống!

“Là Viên Tiệp Dư”, Lôi Hổ đã có thể nhìn rõ người đang đến là ai. Theo giọng nói của hắn, ta nghe ra ít nhiều cảm giác không đành lòng, “Nàng là người mới, cũng là một người rất tốt. Bọn thái giám cung nữ trong nội cung đều nói nàng tâm địa thiện lương. Hai năm trước có một cung nữ sai phạm, nàng không những không trách phạt, ngược lại còn ra mặt thay cung nữ kia cầu tình, Hoàng Thượng thật sự sủng ái nàng”

“Người lương thiện? Có thật vậy không!”, chỉ sợ phần lớn là diễn trò. Ta im lặng quan sát, xem ra nữ nhân này không đơn giản cũng không thiện lương như lời Lôi Hổ nói, bởi vì khi nàng nhìn thấy chúng ta từ xa liền dừng lại một chút, sau đó xoay người rời đi, bờ môi nhếch lên làm thành một nụ cười nhàn nhạt.

“Đừng lo, nàng không phải là con thỏ hôm nay!”, chỉ sợ về sau ta không những phải bảo vệ hai vị vương tử mà còn thêm vị Lôi Hổ này nữa. Ngay cả nhìn người cũng không rõ ràng, ta thật sự không biết mấy năm nay hắn làm sao có thể tồn tại ở chốn nội cung hỗn tạp này.

Ta không quan tâm Viên Tiệp Dư là người mới hay người cũ, nhưng ta biết chắc nàng không phải người thiện lương. Chúng ta ở nơi này gây âm ỉ như vậy, bất cứ lúc nào cũng có khả năng xuất hiện một vị nương nương đến trừng phạt, nếu nàng thật sự là một người thiện lương thì đã sớm tiên đến khuyên ngăn chứ không phải vừa trông thấy đã tránh đi? Phỏng chừng là do nhìn thấy Lôi Hồ nên đã đoán được âm mưu của chúng ta. Biểu hiện hiền đức thiện lương của nàng là để tranh thủ hảo cảm của Hoàng Đế. Ha ha, người thông minh!

“Đi rồi?”, Lôi Hồ nhìn ngó một hồi mới xác định người đã thật sự rời đi. Hắn thở phào một hơi nhưng lại nghĩ tới nhiệm vụ của mình nên có chút ngưng ngừng xoay đầu nhìn ta cười nói, “Nơi này thường xuyên có tần phi đến, người không cần sốt ruột đâu!”

“Thời gian cũng còn sớm, chúng ta chờ thêm một chút nữa đi!”. Ta còn có thể nói gì? Là vận số của người ta chưa đến hồi kết thúc, ta cũng chỉ có thể tiếp tục chờ. Ta thật sự bội phục nữ nhân này, muốn giả vờ để lấy lòng người khác thật sự dễ dàng, chỉ khó ở chỗ duy trì vẻ ngoài đó không bị phát hiện. Loại giả vờ này thật sự khôn khéo, có oán cũng không thể nói, có hận cũng không thể giải bày, phải che giấu toàn bộ cảm xúc, phải đem gương mặt được trát một lớp phấn dày của chính mình để trình diện thế gian. Nàng ta rất hiểu cách sinh tồn tại chốn cung đình. Người thông minh như thế dĩ nhiên có thể nhìn rõ thế sự, nói vậy, nàng là người ta có thể sử dụng trong tương lai. Hiện tại nàng rời đi thật ra là một chuyện tốt cũng không biết chừng.

Nói đi cũng phải nói lại, nữ nhân tại chốn hậu cung này thật không đơn giản. Bất quá chỉ là một Tiệp Dư ngũ phẩm đã có tâm kế như thế, khó trách Tam Thiếu cùng Vũ Nhân đều là “người thành tinh”, sinh trưởng trong hoàn cảnh như vậy nếu không thành tinh thì đã sớm mất mạng.

Vũ Nhân, hẳn hiện tại thế nào? Ta vẫn nhớ nụ cười ôn nhả của hắn, còn có thái độ lúng túng bối rối kia nữa, chỉ vì một chiếc túi hương mà vội vã chạy đến rồi kích động chạy đi, nếu không phải đêm cuối đó xảy ra chuyện, sợ rằng bản thân ta đã thật sự thích hắn. Thật ra, đến tận bây giờ ta vẫn hy vọng mình đã hiểu lầm hắn, ta mong rằng hắn thật sự như chính hắn biểu hiện ra ngoài. Ta không muốn nghĩ xấu về hắn, có lẽ bởi vì lúc ban đầu hắn thật sự chăm sóc ta cẩn thận, cũng có thể vì kỹ xảo đánh đàn, hoặc là vì ta đã từng không khống chế nổi trái tim của chính mình. Nói đến cùng, tại nơi sâu thẳm trong trái tim ta vẫn nguyện ý đánh lừa chính mình.

Vũ Nhân chung quy vẫn là một vương tử, là người kế thừa danh vọng vương tử cao quý, điều kiện của hắn quá đủ để lọt vào tầm mắt của nhiều người. Phần lớn bọn họ đều nghĩ hắn sẽ là một vị Hoàng Đế nhân đức. Vũ Nhân sẽ trở thành Hoàng Đế sao? Không được, hẳn tâm cơ quá sâu, cũng quá am hiểu cách thức điều khiển lòng người, nếu hắn làm Hoàng Đế, ta chỉ sợ mình không phải đối thủ của hắn. Nhưng nếu hắn chỉ là một vị Vương gia, đến lúc đó, vì bảo vệ chính mình hắn sẽ trở thành một minh hữu tốt.

“Lại tới nữa, lại tới nữa!”, thanh âm hưng phấn của Lôi Hồ cắt ngang dòng suy nghĩ của ta. Lần này hẳn thật sự hưng phấn, hoàn toàn không mang theo một tia áy náy, có thể nhìn ra người đang tới là vị chủ nhân mà hắn không thích. Quả nhiên, lời nói tiếp theo đã thể hiện rõ ý tứ, “Thanh Nguyệt, đó là Quế Thục Nghi. Trong cung này, nàng là phi tần kiêu căng phách lối nhất, tính tình cũng không tốt. Nàng ý mình có vũ nghệ không tồi nên tự cao tự đại, động chuyện một chút là hét mánh, đối với Hoàng Hậu cũng là mặt ngoài cung kính trong lòng bất phục. Chọn nàng đi!”. Thời điểm nói những lời này, hai bàn tay của Lôi Hồ chà xát vào nhau tựa như rất muốn “xuống tay”, ta đột nhiên nghĩ hẳn thật sự muốn tiến lên trực tiếp bóp cổ người đang tới.

Ta giương mắt nhìn xem, phía trước quả nhiên có một nữ nhân mang theo đoàn tùy tùng đang hung hăng tiến về phía này. Chỉ là... nàng cũng không phải là con hổ. Đương nhiên, lời này ta chỉ nói trong lòng. Đừng nói nàng vẫn chưa tiên đến đây, cho dù nàng thật sự tiên đến đây thì ta cũng sẽ nhẫn nhịn, người này lưu lại tất có điểm hữu dụng. Tính tình nàng khiến người khác chán ghét như vậy phỏng chừng không có người thay nàng nói tốt, có lẽ từ sớm đã có người đến trước mặt Hoàng Thượng nói này nói nọ, chỉ sợ Lôi Hồ cũng nằm trong số đó. Dưới bầu không khí bất ổn như vậy mà nàng vẫn có thể an ổn ngồi ghế tứ phẩm thực nghi, điều này tuyệt đối có nguyên nhân. Tứ phẩm, nói cao cũng không cao vì không nằm trong “nhất cung chủ vị”. Tuy nhiên, nói thấp lại không thấp, nàng vẫn là tần phi chính thức được sắc phong, hoàn toàn không giống mỹ nhân Tiệp Dư chỉ là một tài tử linh tinh. Thậm chí Hoàng Hậu muốn động đến nàng cũng phải đưa ra được chứng cứ rõ ràng, nếu không thì cũng chỉ có thể răn dạy vài câu, ngoài ra không thể làm

gì hơn. Mục đích Hoàng Đế lưu lại nàng trong cung thật ra cũng dễ hiểu, ta cũng nên lợi dụng thật tốt mới không cô phụ “vật phẩm” thế này.

“Tới đây!”, thừa dịp Quế Thực Nghi còn chưa đến gần ta đã nhanh chóng mở miệng gọi một tiểu thái giám đến phân phó, “Người chạy nhanh đến chỗ Quế Thực Nghi nương nương, nói với nương nương rằng bên này chúng ta đang phụng chỉ Hoàng Thượng hành sự, thỉnh nương nương đi đường vòng, nhất định không được tùy tiện!”

“Thanh Nguyệt, người làm gì vậy? Thật vất vả mới đợi được con thỏ, người còn không muốn ra tay?”. Lôi Hồ quả nhiên xem nữ nhân kia không vừa mắt, lại còn ném vẻ mặt bực bội sang ta, thanh âm của hắn thật sự không cam lòng.

Ta không để ý đến lời lải nhải của Lôi Hồ mà mau chóng thúc giục tiểu thái giám chạy đi. Đợi sau khi vị tần phi kia giận dữ rời đi ta mới cúi đầu nói nhỏ, “Lưu lại người này có điểm hữu dụng”. Quế Thực Nghi này tựa như thanh trường thương, nếu dùng tốt sẽ có thể anh dũng đấu tranh nơi “sa trường”.

“Hữu dụng? Hữu dụng chỗ nào? Chỉ là một...”

Câu nói kế tiếp phảng phất rất khó nghe, Lôi Hồ rốt cuộc cũng là người thường xuyên đi lại nơi cung đình, tôn ti cấp bậc đã thâm căn cố đế, lời vừa định nói ra đã kịp thời nuốt trở lại. Hắn cứ bốc đồng thế này chỉ sợ có ngày sẽ uất nghẹn thành nội thương a! Haizz... nếu hắn có được một nửa đầu óc của Tam Thiệu thì về sau ta cũng thoải mái hơn nhiều rồi.

Tam Thiệu cho ta ấn tượng rất mơ hồ, chỉ biết rằng hắn là người có tầm mắt xa rộng, hơn nữa tâm cơ cũng rất sâu, suy nghĩ mau lẹ, có thể tùy cơ ứng biến. Liên Hoàn Kế phảng phất cũng không thể làm khó hắn. Diên Tử cũng là một trong số những người thông minh có cá tính. Nhưng hắn tuyệt đối không thể nghĩ ra loại kế sách “nhất tiễn song điêu” này. Tam Thiệu cùng Vũ Nhân khá giống nhau, bề ngoài đều là kẻ ôn hòa hữu lễ. Chỉ hơi khác nhau ở chỗ Tam Thiệu có tính công kích hơn Vũ Nhân, hắn muốn là người chủ động. Người như thế bình thường luôn đặt mình ở vị trí cao, nếu để hắn “quân lâm thiên hạ” thì khói lửa sẽ liên miên. Lại nói thiên hạ lắm than không can hệ đến ta, nếu Tam Thiệu thật sự lên ngôi Hoàng Đế thì tình cảnh của ta sẽ... thảm a!

Haizz... ! Nói vậy, xem ra hai vị hoàng tử này... bất luận người nào làm Hoàng Đế thì tháng ngày của ta cũng sẽ khó vượt qua. Chẳng lẽ ta thật sự không thể an ổn sống nốt quãng đời còn lại sao? Vừa nghĩ đến đã thấy buồn phiền! Ngẩng đầu lên, ta định nói vài lời với Lôi Hồ thì phát hiện hắn cũng đang tập trung tinh thần suy nghĩ điều gì đó, lại còn cất vài tiếng cười ngậy ngô. Xem ra đây ắt hẳn là chuyện tốt, tốt hơn đừng làm phiền hắn.

Vừa định tiếp tục cúi đầu cân nhắc chuyện của chính mình, ta bất gặp phía xa xa có vài nữ nhân đang tiến tới. Người đi đầu là một nữ nhân mặc bạch y thuần khiết, nhưng vì vẫn còn cách xa nên ta không nhìn rõ diện mạo. Phân vị của nữ nhân này dường như không cao nên chỉ dẫn theo hai cung nữ. Ngay cả Tiệp Dư cũng có tùy tùng tiền hô hậu ủng, nữ nhân này... chẳng lẽ lại là mỹ nhân hoặc tài tử sao? Ta vội vàng kéo tay Lôi Hồ để hắn hoàn hồn lại.

“Người làm gì vậy? Ra dáng nữ nhân một chút có được không? Có cô nương nào như người động chuyện liên tùy tiện kéo tay nam nhân không?”, Lôi Hồ bị ta kéo tay liền kinh ngạc hoàn hồn. Mặt hắn lập tức đỏ bừng lên, hai vành tai cũng chuyển sang màu hồng. Hắn trừng mắt nhìn ta rồi rống lên, tựa hồ muốn phát tiết sự bất mãn.

“Rống cái gì? Có việc mới phải kêu người!”, ở chung một chỗ với người này thật không tốt nha, “Có người tới kia, mau nhìn xem là ai!”, ta lặng lẽ chỉ tay vào đám người đằng kia. Kỳ thật ta cũng không mấy ưa hy vọng, gây sự với phi tần phân vị thấp cũng không có ý nghĩa.

“Có người tới thì người nói một tiếng là được, cần gì động thủ động cước. Để người khác nhìn thấy còn tưởng rằng... Cần Phi!”, hắn không chỉ kinh hô mà còn đứng bật dậy.

“Mau ngồi xuống!”, ta vội vàng giữ chặt tay Lôi Hồ không cho hắn nhúc nhích. Đây là thế nào, người đến cư nhiên là một vị hoàng phi, con thỏ béo này trăm ngàn lần không thể để chạy thoát! Đợi lâu như vậy, trong số ba người đến đây thì nàng là người thích hợp nhất, chính là tam phẩm mệnh phụ, nhất cung chủ

vị a! Hơn nữa, nàng dường như đang bước thẳng đến nơi này. Nếu không phải con thỏ này thì muốn tìm con thích hợp hơn cũng khó khăn a!

Thật không ngờ, ta không giữ chặt được Lôi Hồ ngược lại còn bị hắn kéo đứng lên, “Thanh Nguyệt, đây là Cẩn Phi nương nương, người tuyệt đối không thể động nàng, nguyên nhân ta sẽ giải thích sau. Trước mắt mau theo ta đến hành lễ thỉnh an!”, hắn vừa nói dứt lời liền kéo ta đi.

Không thể động tới? Có nguyên nhân? Nguyên nhân gì? Mặc kệ, nếu Lôi Hồ đã nói như vậy thì trước mắt ta cứ nhìn xem tình huống rồi tính sau. Ta bị Lôi Hồ kéo về hướng Cẩn Phi, khoảng cách ngày càng gần, ta cũng đã có thể thấy rõ dung mạo của nàng. Đây là một nữ nhân đã vào tuổi trung niên nhưng được bảo dưỡng khá tốt, gương mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, cử chỉ bình tĩnh. Tuy nàng ăn mặc khá bình dị nhưng lại mang theo hương vị khác. Ta nhìn thấy nàng xoay người nói gì đó với cung nữ đứng phía sau, vừa nói vừa hướng mắt nhìn về phía này. Trong mắt nàng không có tức giận lẫn chỉ trích, thậm chí một chút tò mò cũng không có. Nhưng ta phát hiện một tia lo lắng tựa chuồn chuồn lướt nước thoáng qua rất khó phát hiện.

“Thần Lôi Hồ bái kiến Cẩn Phi nương nương, thỉnh an nương nương”

“Thần Thanh Nguyệt bái kiến Cẩn Phi nương nương, thỉnh an nương nương”, ta học theo bộ dáng của Lôi Hồ mà quỳ gối, nhưng tuyệt đối không có thành ý như hắn.

“Đứng lên đi”

A! Thanh âm tại sao lại khàn như thế, thật sự không xứng với vẻ ngoài của nàng. Hơn nữa, ánh mắt của nàng lại ẩn chứa một chút sầu bi, chuyện gì đã xảy ra? Chẳng lẽ có ẩn tình không thể giải bày? Hơn nữa, tại sao Lôi Hồ lại có vẻ kính trọng nàng như vậy? Mặc dù kỳ quái nhưng cấp bậc lễ nghĩa thế này vẫn không sai. Ta cùng Lôi Hồ đồng thời nói lời tạ ơn rồi khom người bước sang một bên.

“Nương nương, hôm nay có nhã hứng đi dạo ngự hoa viên sao? Ngọc thể của người đã bình phục chưa? Đi xa vậy ắt hẳn đã mệt mỏi, xin người đến phía trước nghỉ tạm một chút. Bên kia có vài khóm hoa quý đã khai nở, có lẽ người sẽ thích”

Lôi Hồ cung kính khác thường. Không, không chỉ đơn giản là cung kính, ta nghe trong giọng nói của hắn còn ẩn chứa một sự thân thiết sâu xa. Có ý vị!

“Lôi thống lĩnh có tâm. Bản cung dạo gần đây cảm thấy tinh thần tốt hơn rất nhiều. Nhân dịp trời đẹp nên muốn ra ngoài đi dạo một chút, không ngờ lại gặp người ở đây”, thanh âm tuy khàn khàn nhưng ngữ khí rất hiền hòa, mặc dù miệng nói “bản cung” nhưng không có uy áp, ngược lại càng khiến người khác có cảm giác nàng thật sự thân thiết, “Vị này chính là phụng bút nữ quan mới được thụ phong sao? Đúng là một nữ tử thanh lệ. Người bao nhiêu tuổi rồi? Đã thích ứng với cuộc sống trong cung chưa?”

“Bẩm nương nương, nô tỳ mười lăm. Người trong cung đối đãi với nô tỳ rất tốt, đa tạ nương nương quan tâm”, lời đáp của ta không mặn không nhạt, cung kính có thừa nhưng thành ý không đủ, ta phát hiện Lôi Hồ đứng bên cạnh nhứ mày, dường như rất bất mãn.

Cẩn Phi gật đầu nói, “Người là một đứa nhỏ thông minh, không giống Lôi Hồ chỉ là một đầu gỗ. Ta khuyên người làm việc hãy cẩn thận một chút, nơi này là thâm cung nội viện, quy củ rất nghiêm, làm việc gì cũng phải để tâm cân nhắc, một nữ tử linh hoạt như người hẳn không cần bản cung nhiều lời, người hiểu được ý tứ của bản cung chưa?”

“Là chúng ta sai”, Lôi Hồ nhanh nhẹn đáp lời. Lôi Hồ, hắn làm sao vậy? Thật khác thường a! Đứng trước mặt vị Cẩn Phi này, biểu hiện của hắn trông giống một hài tử chứ không phải một thần tử. Nghi vấn sẽ tìm được đáp án sau, trước tiên phải đối phó với vị Cẩn Phi này, “Ý tứ của nương nương nô tỳ có thể hiểu được, về sau nô tỳ nhất định sẽ thận trọng từ lời nói đến việc làm, khắc thủ bốn phận. Đa tạ nương nương dạy bảo”

“Quả nhiên là một đứa nhỏ hiểu chuyện”, Cẩn Phi gật đầu tán thưởng, hơn nữa còn thập phần kỳ quái liếc nhìn Lôi Hồ nửa ngày rồi mỉm cười, “Lôi Hồ, cô nương này thật tốt, người không được khi dễ nàng a!”

“Nương nương, ta không có”, Lôi Hồ nửa thật nửa giả đáp lời, trong thanh âm có vài phần làm nũng.

“Không có là tốt rồi”, Cẩn Phi nở nụ cười, một nụ cười rất đẹp nhưng cũng rất buồn. Ta phát hiện ánh mắt của nàng khi nhìn Lôi Hồ rất hiền hòa, còn có chút suy tư, tựa như đang xuyên thấu Lôi Hồ mà nhìn thấy một người khác, “Đi dạo cũng khá lâu rồi nên bản cung đã mệt, chúng ta trở về trước. Các người cũng nên sớm rời đi, làm âm ỉ như vậy, vạn nhất quấy nhiễu đến người khác thì Hoàng Thượng sẽ rất khó xử”

Ta cùng Lôi Hồ đáp lời một tiếng rồi nhanh chóng quỳ xuống cung tiền.

“Được rồi, đừng quỳ nữa”, Cẩn Phi cười cười mang theo cung nữ rời đi, nhưng chưa đi được mấy bước đã xoay đầu lại hỏi, “Người tên gì?”

Biết là hỏi tên mình nên ta nhanh chóng cúi đầu trả lời, “Bẩm nương nương, nô tỳ tên là Thanh Nguyệt”

“Thanh Nguyệt, nếu không có việc gì thì về sau nên cùng Lôi Hồ đến thăm ta. Nơi này tường cao viện sâu, thật sự rất...”. Cẩn Phi không nói thêm nữa, chỉ thâm sâu liếc nhìn Lôi Hồ một cái. Bóng lưng của nàng lúc rời đi thật khiến người khác có cảm giác cô lãnh không nói nên lời.

Chuyện này nhất định có nguyên do, Lôi Hồ vẫn còn đứng ngây ngốc nơi đó đến tận khi mọi người đã đi xa, xem ra nguyên do này cũng không đơn giản. Về phần nội dung chi tiết thế nào, ta tuy tò mò nhưng cũng không nóng nảy mở miệng hỏi. Haizz... nội tình... ai mà không có!

“Cẩn Phi nương nương chính là thân mẫu của Trưởng hoàng tử”, một câu nói liền đem Lôi Hồ kéo thật sâu vào kí ức, sự nhu hòa cũng vẻ ngoài của hắc quả không tương xứng, “Ta là con trai độc nhất của Uy Vũ tướng quân, mẫu thân sinh hạ ta vài năm liền bệnh chết. Năm bảy tuổi ta được phụ thân đưa vào cung làm thư đồng cho Trưởng hoàng tử. Trưởng hoàng tử là người tốt, ngài dùng tình nghĩa huynh đệ đối đãi với ta. Có vật tốt cũng chia ta phần nữa, có thức ăn ngon cũng để dành phần ta. Ta nhớ có một lần Trưởng hoàng tử vì ham chơi nên không hoàn thành bài tập đúng thời hạn Thiếu Phó giao cho, chiếu theo quy củ ta bị đánh hai mươi roi. Trưởng hoàng tử nhìn ta đau lòng xót ruột, ngay cả nước mắt cũng rơi xuống. Từ sau khi ta bị đánh đòn, Trưởng hoàng tử cũng không còn ham chơi như trước. Lúc ấy ngài chỉ là một hài tử tám tuổi, nhưng dù mệt mỏi thế nào cũng nhất định không quên việc học. Người khác đều nói ngài dụng tâm học hành, kỳ thật chỉ có ta biết nguyên nhân lớn nhất chính là ngài sợ làm liên lụy ta. Cẩn Phi nương nương đối với ta cũng không tồi. Trưởng hoàng tử thường xuyên mang ta đến Vĩnh Phúc Cung để thỉnh an nương nương. Cẩn Phi nương nương biết ta là hài tử mồ côi mẫu thân nên đối xử với ta rất tốt, hỏi han ân cần, xem ta như nhi tử mà đối đãi. Ta cảm thấy nàng là người tốt nhất trong cung này, thậm chí là tốt nhất trên thế giới này. Mặc dù không nói ra, nhưng trong lòng ta đã xem Cẩn Phi nương nương là mẫu thân, Trưởng hoàng tử là huynh trưởng. Ta kính bọn họ, yêu thương bọn họ, hy vọng cả đời ta đều đặt lên người bọn họ”

Nguyên lai là như vậy, khó trách Lôi Hồ đối đãi với Cẩn Phi khấn trương lẫn cung kính, “Nhưng ta nghe nói Trưởng hoàng tử đã...”

“Đúng vậy”, thời điểm nói ra hai chữ này, một hán tử bảy thước cao như hắt lại rơi lệ, “Lúc ta được mười bốn tuổi, Hoàng Thượng ngã bệnh nặng nên Trưởng hoàng tử muốn đến Tướng Quốc Tự để cầu phúc, kết quả giữa đường bị ngã ngựa... Lúc ấy, ta cảm giác trời đất đều sụp đổ, nương nương thương tâm quá độ, nhưng lúc ấy Hoàng Thượng đang bệnh nên chiếu theo quy củ trong cung không được phát ra tiếng khóc, vậy nên nương nương chỉ có thể tránh trong cung của mình mà khóc ba ngày ba đêm, thanh quản của nàng chính là vì khóc mà bị rách. Sau lại nghe nói Hình Bộ truy cứu tội thất trách của ta, nương nương đã cố nén bị thống ra ngoài thay ta giải vây. Từ đó về sau, thân thể của nương nương càng ngày càng suy sụp, người cũng trầm lặng ít nói hơn. Ta biết, trong lòng nàng vô cùng nhớ thương Trưởng hoàng tử. Có đôi khi nghĩ... nếu người ngã ngựa là ta thì tốt biết bao... thà rằng người chết là ta”

Nguyên lai người nàng nhìn xuyên thấu qua Lôi Hồ lại là con trai của chính mình! Một khi Lôi Hồ đã đối đãi với nàng như vậy, xem ra muốn động nàng cũng không có khả năng. Hơn nữa, nàng không tìm ta gây phiền toái, muốn xuống tay cũng không có lý do a, chỉ có thể tiếp tục chờ.

“Thiên không quản phong vân, người nghĩ thoáng một chút đi! Cũng may Cẩn Phi nương nương đủ kiên cường, có thể sống đến ngày hôm nay!”, Ta thật sự không có tâm tư đồng tình với hắc. Vốn là một chuyện cảm động như vậy nhưng ta không tìm thấy nửa điểm cảm thán. Ta thật sự ác độc vậy sao? Có lẽ!

“Đúng vậy, Cẩn Phi nương nương là người rất kiên cường”, hần đưa lưng xoay người trộm lau nước mắt, khẩu khí tự hào tuyệt đối, “Cùng là Hoàng Phi, nhưng Nhu Phi nương nương chỉ sợ không nhịn được”

“A, là sao?”, tại sao lại xuất hiện thêm một vị Nhu Phi? Đường như ta đã nghe nói qua, hiện tại đây là vị phi tần được sủng ái nhất trong cung.

“Thanh Nguyệt, chúng ta cũng đừng đứng như vậy nữa, ngồi xuống đi, ta sẽ nói cho người nghe”

“Được”, dù sao cũng nhân rồi, có chuyện xưa nghe cũng tốt. Đúng lúc ấy, ta nhìn thấy tại ngọn giả sơn cách đó không xa lộ ra một mảnh vải nhỏ màu hồng nhưng chỉ trong chớp mắt đã biến mất. Ta cười lạnh, quả nhiên... nữ tử nội cung tâm cơ dù sâu nhưng cũng có hạn.

30. Chương 29

Chương 29

Nhu Phi. Tổng kết miêu tả của Lôi Hồ, nữ nhân này cho ta ấn tượng chính là một đứa nhỏ không hơn không kém. Theo lời nói của hần, Nhu Phi này nuôi dưỡng rất nhiều sủng vật, đáng tiếc đều đã chết. Thỏ chết nàng khóc hai ngày, chim chóc chết nàng khóc hai ngày, chim chóc bị mèo vô chết nàng cũng khóc hai ngày. Cũng may nàng khóc xong hai ngày liền trở lại vui vẻ như xưa mà bắt đầu đi tìm trò chơi khác. Thời gian tiến cung ba năm, nàng cứ như thế mà khóc khóc cười cười vượt qua, Hoàng Đế cư nhiên còn sủng ái nàng. Từ tài nhân trở thành phi tử chỉ trong một năm, nàng tấn chức với tốc độ nhanh như vậy nên khiến cả hậu cung ganh tị, “Đương nhiên, nàng đủ tiêu chuẩn trở thành đích nữ của người khác”, ta nghĩ thầm trong lòng. Hoàng Đế đã lớn tuổi lại bị bệnh nhiều năm, vậy mà hần lại yêu thích một nữ nhân như thế, đúng là kỳ quái. Là yêu thích thật tâm hay vẫn còn thâm ý khác, ta nhất thời không lý giải được.

“Nhu Phi nương nương thật khiến người khác yêu thích, tâm tư của nàng cũng tốt lắm, chỉ là yếu ớt một chút và không có khả năng đương đầu sóng gió. Nàng cùng Cẩn Phi nương nương thật không thể so sánh”, nói cả nửa ngày rốt cuộc Lôi Hồ vẫn không quên đem thêm lời khen ngợi vị thân mẫu Cẩn Phi.

“Ừm!”

“Người cũng nghĩ như vậy sao?”, một cái gật đầu của ta khiến Lôi Hồ tràn đầy vui mừng, gương mặt cũng cười thành một đóa hoa, “Ha ha, ta biết người rất có mắt nhìn người. Lần sau ta sẽ mang người đến cung của Cẩn Phi nương nương thỉnh an, vừa rồi người dường như thật sự thích người”

Ta thở dài, tại sao lúc trước mình lại cho rằng hần thật sự uy vũ chứ? Ta nhớ lại cảm giác đêm đó bị hần bắt cóc, “uy vũ?”... ta thật muốn hung hăng cắn đứt lưỡi của chính mình. Hần căn bản là thô vụng a! Hiển nhiên, vừa rồi hần đã hiểu lầm ý tứ của ta. Ta gật đầu là vì Cẩn Phi căn bản không thể so sánh với Nhu Phi. Cẩn Phi quả thật tôn quý, nhưng con trai của nàng đã mất nhiều năm, có thể nói nàng căn bản không có gì uy hiếp. Hoàng Đế đối với nàng rất tốt, nhưng đã qua nhiều năm như vậy, hần dù đối xử phân biệt với nàng cũng sẽ không ai cảm thấy chướng mắt, mọi người đã hình thành thói quen đối với nàng. Nhu Phi không giống như vậy. Nàng chỉ là một nữ tử mới được tiến cung, lý lịch lại nông cạn, vì Hoàng Đế sủng ái mà trở thành cái gai trong mắt mọi người. Động đến Cẩn Phi, hậu cung tất nhiên sẽ rung chuyển, còn có khả năng xảy ra nhiễu loạn, ít nhất Lôi Hồ sẽ có mặt trong đám nhiễu loạn đó. Còn động đến Nhu Phi? Không giống a, hậu cung sẽ có sóng to gió lớn nhưng không loạn, thật thú vị!

Ta ngẩng đầu nhìn lên, trời cũng không còn sớm, nếu không chiếu theo danh sách mà bắt lính thì không biết phải giao đãi với Hoàng Đế bên kia thế nào, “Đi thôi”. Ta đứng lên ra lệnh cho bọn thái giám cung nữ đang bắt bướm quay trở về rồi đưa thỏi vàng cho bọn họ tự phân chia. Ta cười cười nhìn Lôi Hồ, “Thỉnh an Cẩn Phi thì để vài ngày nữa rồi tính. Hiện tại chúng ta đi trước một bước đến “thỉnh an” vị Nhu Phi nương nương này”

“Thỉnh an Nhu Phi? Chúng ta không đợi con thỏ sao? Nhưng Hoàng Thượng bên kia... đợi đã... người không phải là... Nhu Phi?”, Lôi Hồ thật vất vả mới thông suốt vấn đề, nhưng sau đó hần liền lắc đầu lia lịa, “Không

phải người nói sẽ không ra tay với người yếu nhược sao? Nhu Phi lại không tới tìm người gây phiền toái, người không thể bắt bẻ nàng. Hơn nữa nàng thật sự vô hại, ta không tin người lại chọn nàng hạ thủ”

“Người không muốn làm?”, ta nhìn chăm chăm Lôi Hồ vẫn ngồi yên bất động, ta vẫn còn chưa xác định có động đến nàng hay không mà chỉ muốn đến nhìn nàng một chút.

“Không phải, đương nhiên là muốn làm. Chỉ là... có thể tìm người khác xuống tay hay không? Nhu Phi kia... Hoàng Thượng thật sự thích nàng a!”

“Nhu Phi hay Cẩn Phi? Tự người quyết định”, ta không hề để ý đến hấn mà mang theo đám cung nữ thái giám rời đi. Ta tin tưởng hấn sẽ đuổi theo.

Quả nhiên, thời điểm ta quỳ gối bái kiến Nhu Phi thì hấn đã quỳ ngay bên cạnh. Dọc đường đi, hấn không muốn biểu hiện sự đồng ý rõ ràng, nhưng vì Cẩn Phi nên hấn không dám tiến lên ngăn cản. Ha ha, lòng người thật ích kỷ! Nếu so sánh với Cẩn Phi, vị Nhu Phi này dĩ nhiên sẽ không tính là cái gì.

“Người chính là Thanh Nguyệt nữ quan? Ta đã nghe bọn họ nói qua người. Xem ra tuổi của ta và người cũng không chênh lệch lắm, đừng đa lễ, đều đứng lên đi!”

Thanh âm vui vẻ làm ta liên tưởng đến Tiểu Hỉ. Tiếng nói của bọn họ đều sinh động dễ nghe như vậy, thật khiến lòng người thoải mái thư giãn. Bất quá, trong thanh âm của Tiểu Hỉ có phần thành thực hơn, mà thanh âm của Nhu Phi thì chỉ có hai từ để diễn tả: non nớt. Ta không khỏi cau mày.

“Đa tạ Nhu Phi nương nương”, ta cùng Lôi Hồ đáp lời rồi đứng dậy. Lôi Hồ tuy thường xuyên qua lại trong nội cung nhưng chung quy hấn vẫn là nam tử, sau khi hành lễ xong liền bước lui sang một bên. Ta đứng một mình đối mặt với nữ tử lớn hơn mình hai tuổi nhưng thoát nhìn còn có vẻ ngây thơ hơn mình. Trên gương mặt nàng tràn đầy nét vui tươi phấn khởi.

“Người có thể đến đây thật sự quá tốt, mấy ngày nay ta thật buồn chán a!”, Nhu Phi hiển nhiên rất cao hứng, chờ Lôi Hồ vừa lui sang một bên liền tiên đến giữ chặt cổ tay ta mà nói, “Ta đã nhiều ngày không nhìn thấy Hoàng Thượng, lúc thì bảo là bệnh, lúc thì bảo là có công việc, không có ai đến nói chuyện với ta, bọn cung nữ thái giám e ngại thân phận nên không dám chơi đùa cùng ta. Người là nữ quan, lại là người bên cạnh Hoàng Thượng, phỏng chừng người có thể chơi với ta”, thời điểm nói những lời này ánh mắt của Nhu Phi lấp lánh như ngôi sao nhỏ, sau lại nhớ đến điều gì nên ngôi sao liền trở nên ảm đạm, “Hoàng Thượng bị bệnh thật sao? Có thật nghiêm trọng không? Tại sao không cho ta đến thăm hỏi? Ta rất nhớ lão nhân gia a! Người nói giúp một tiếng để ta đến gặp người, được không?”, nàng nói xong liền liếc mắt nhìn ta một cái.

Lão nhân gia? Có ý tứ gì? Đây là xưng hô của phi tử đối với Hoàng Đế sao? Ta cảm thấy buồn bực nhưng bàn tay bị nàng giữ chặt nên không biết làm thế nào. Ngôi sao nhỏ vừa lóe lên đã vụt tắt cùng khuôn mặt nhỏ nhắn ngập tràn chờ mong kia... Lôi Hồ nói đúng, thật sự... rất khó xuống tay. Ta cúi đầu nhìn xuống bàn tay bị nàng bắt giữ, đồng thời cũng mượn cơ hội che giấu thần sắc trong mắt, “Nương nương”

“A! Thật xin lỗi, thật xin lỗi, không phải ta cố ý làm khó dễ người”, ta chú ý đôi mắt của nàng, Nhu Phi thật giống một con thỏ nhỏ, vừa có chút lo lắng, vừa có chút ủy khuất không nói nên lời, “Ta biết nữ quan chỉ nghe lệnh một người là Hoàng Thượng. Ta chỉ là... ta chỉ là... ta chỉ là cảm thấy nơi này thật cô đơn a! Thời điểm tiến cung, phụ thân nói Hoàng Thượng về sau sẽ chiếu cố ta, lúc trước cũng như vậy. Nhưng hiện tại lão nhân gia không biết thế nào... ta nhớ phụ thân... ta nhớ Hoàng Thượng a!”

Lôi Hồ nói đúng, nàng xác thật thích khóc. Lời vừa nói xong thì hai mắt đã ngấn lệ.

Nhu Phi vừa định mở miệng nói thì vị cung nữ bên cạnh khẽ ho vài tiếng. Thái độ này tuyệt đối là cố tình nhắc nhở động tĩnh của người nào đó. Người cần phòng bị nhắc nhở lúc này chỉ có ta và Nhu Phi, mà ta lại là người ngoài nên thanh âm này muốn nhắc nhở ai... căn bản không cần phỏng đoán. Chỉ là ta rất ngạc nhiên, lại có một cung nữ cả gan ngăn cản lời nói của nương nương?

“Thiên Nhi, không sao đâu. Hoàng Thượng là người tốt, nàng là người bên cạnh Hoàng Thượng nên cũng nhất định là người tốt”, Nhu Phi xoay đầu nói với một cung nữ có khuôn mặt tựa trăng rằm, ngữ khí không hề hờn giận, sau đó Nhu Phi lại quay đầu nói với ta, “Hơn nữa, ta cũng cảm thấy nàng rất tốt, không giống những nữ nhân khác. Nàng không lấy lòng ta và cũng không chán ghét ta!”, về sau tuy là nói với ta những

nàng cố tình để vị cung nữ kia nghe thấy. Mối quan hệ giữa nàng cùng vị cung nữ kia thật không bình thường.

“Đúng vậy, thưa nương nương”, cung nữ kia khom người cẩn thận hành lễ, sau đó mỉm cười tiến lên vài bước rồi thi lễ với ta, “Thiến Nhi bái kiến nữ quan. Không biết hôm nay nữ quan đến đây là có điều gì cần chỉ bảo?”, ánh mắt kia thật sự trong suốt, trong suốt đến mức làm người khác ghen tị.

“Không có việc gì”, ta cười cười, nâng bàn tay bị Nhu Phi giữ chặt lên trước ngực rồi nhẹ nhàng nói lời trấn an, “Chỉ là Hoàng Thượng gần đây thật sự rất bận, không có thời gian đến chỗ nương nương nên phân phó nô tỳ đến đây hỏi thăm xem nương nương có thiếu gì không?”. Khóe mắt cung nữ kia liếc nhanh về phía cánh tay của ta do nâng lên mà ống tay áo bị trượt xuống. Ta nhìn theo và phát hiện một mảnh chỉ đỏ tươi đang quấn quanh vòng tay như tuyết trắng của chính mình, ra là vậy!

Động tác nho nhỏ của ta không khiến Nhu Phi chú ý, nàng vì nghe nói Hoàng Thượng bận rộn mà không phải sinh bệnh nên vô cùng cao hứng. Tuy nhiên, mọi động tác của ta đều không lọt khỏi đôi mắt của Thiến Nhi, sự đề phòng của nàng trở thành địch ý. Quả là một cung nữ khôn khéo, ta nghĩ Nhu Phi này có thể bảo trì sự đơn thuần đến ngày hôm nay, ngoài sự sủng ái của Hoàng Đế thì xem ra công lao của vị cung nữ này cũng không hề nhỏ.

Chúng ta còn nói thêm điều gì đó, không rõ lắm, phần lớn đều là Nhu Phi nói. Thật tức chết ta, nàng vừa giữ chặt tay ta vừa hỏi đông hỏi tây. Một phần vì an tâm nên khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn trở nên phỉếm hồng. Nếu ta không nói thẳng rằng mình có việc thì nàng còn muốn lôi kéo ta đến xem Mao Câu, đó là tên con chó nhỏ nàng vừa nuôi dưỡng. Đúng là một đóa hoa rạng ngời ấm áp, xinh đẹp kiều diễm, chỉ là... nàng có nhận ra thời tiết bên ngoài đã bắt đầu thay đổi?

Từ biệt Nhu Phi trở về Tê Hà biệt viện, ta vừa đi vừa xoa xoa cánh tay. Theo trí nhớ của ta, trước giờ chưa từng có ai tóm giữ bàn tay mình một cách đơn thuần trong thời gian dài như vậy. Đây là lần đầu tiên, có lẽ cũng là lần cuối cùng.

“Xin nữ quan dừng bước”

Phía sau vang lên một tiếng gọi, ta nhớ rất rõ thanh âm này, là Thiến Nhi, vị cung nữ trung thành khôn khéo có khuôn mặt như trăng rằm.

“Thiến Nhi cô nương tìm ta có việc sao?”, ta không quay đầu, chỉ là dừng cước bộ rồi thản nhiên đặt câu hỏi. Đối mặt Nhu Phi, ta không thể không chiều theo nàng một chút, nhưng đối mặt vị cung nữ này, ta không muốn giả trang, cũng không cần thiết giả trang. Nhìn ánh mắt của nàng vừa rồi, ta hiển nhiên nhận ra nàng biết ta không có ý tốt.

“Thanh Nguyệt nữ quan, nô tỳ không biết đã xảy ra chuyện gì. Chỉ là nương nương nhà ta thật sự là người tốt, tâm tính của nàng rất đơn thuần, điều gì cũng không hiểu, không có tâm hại người, cũng không có khả năng đề phòng người khác, lại càng không có bất cứ uy hiếp gì. Có thể lời nói của ta là phạm thượng, nhưng nương nương chỉ là một tiểu cô nương, nàng phải sống cả đời trong chốn thâm cung nội viện này. Cho nên...”, ta nghe được thanh âm quỳ gối dập đầu quen thuộc, “Vô luận đã xảy ra chuyện gì, thỉnh Thanh Nguyệt nữ quan giơ cao đánh khẽ, chừa cho nương nương một con đường sống”

Phải sống cả đời trong chốn thâm cung nội viện này? Còn ta thì sao? Nhìn xung quanh bốn phía, nơi này thật sự đáng sợ a! Nàng có thể đơn thuần sao? Ở nhà được phụ mẫu che chở, tiến cung được Hoàng Đế bảo hộ, bên người còn có một cung nữ thế này, nàng đương nhiên có thể đơn thuần, có thể hồn nhiên vô tư. Còn ta? Dựa vào đâu mà bắt ta phải sống phức tạp, dựa vào đâu mà bắt ta phải tính kế, dựa vào đâu mà bắt ta luôn phải giãy dụa cầu sinh bên lẫn ranh sinh tử?

Ta cũng do huyết nhục tạo thành, ta cũng có phụ mẫu nuôi dưỡng, nhưng ai đến cho ta một con đường sống?

Ta đột nhiên cảm thấy sự ấm áp trong lòng bàn tay biến thành nóng bỏng, từng câu từng lời của Nhu Phi khi nãy cũng trở nên chói tai cực kỳ. Nụ cười thuần khiết khoáng hoạt của nàng làm ta đau mắt. Phẫn nộ, ta thật sự phẫn nộ, “Thiến Nhi cô nương, người suy nghĩ nhiều quá”

Để mặc Thiến Nhi quỳ gối dưới đất, ta cất bước đi thẳng đến chỗ Lôi Hồ đang đứng cách đó không xa. Dọc

đường đi, mọi người đều trông thấy sắc mặt xanh mét của ta. Khi đi ngang qua Lôi Hổ, ta thậm chí không nói một lời mà cứ thế bước thẳng. Ta không để ý đến lời lầu bầu bên cạnh, cũng không để ý đến ánh mắt âm u sau lưng mình, hận ý trước nay chưa từng có thúc giục ta bước nhanh như gió. Ta hận ai? Ta có thể hận ai?

“Thanh Nguyệt, người làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”, Lôi Hổ vừa lên tiếng vừa vươn tay kéo vai ta lại, trong giọng nói ẩn chứa sự quan tâm xen lẫn lo lắng, “Nhu Phi làm khó dễ người sao? Nàng chỉ là một đứa nhỏ, người đừng...”

Tinh quang chớp động, Lôi Hổ trong tình huống hoàn toàn không đề phòng đã bị chỉ đạo của ta áp sát vào cổ, bỏ qua ánh mắt kinh ngạc của hắn, ta phẫn nộ vì câu nói kia của hắn “nàng chỉ là một đứa nhỏ”, ta thực sự bùng nổ, “Còn ta? Vì cái gì mà mỗi người các người đều không nói với ta như vậy? Vì cái gì?”

“Thanh Nguyệt, người...” , Lôi Hổ tựa hồ đã hiểu được điều gì, hắn không tránh lui mà làm ngược lại, hắn nhẹ nhàng tiến đến đem ta kéo vào lòng trấn an, “Không có việc gì, không có việc gì, hết thấy đều tốt rồi, ta sẽ bảo hộ người, Hoàng Thượng cũng sẽ bảo hộ người, Nhu Phi sẽ không thể làm gì người”

Haizz... ! Ta thua. Lôi Hổ, rốt cuộc là ai bảo vệ ai vẫn còn chưa biết đâu.

31. Chương 30

Chương 30

Hận, hận ai? Oán, oán ai? Nhìn lại Tê Hà biệt viện, ta thật sự không rõ trong lòng mình đang cảm thấy thế nào. Vô số ý niệm trong đầu ầm ầm kéo đến. Cảm xúc gì cũng có, nhưng nhiều nhất trong đó chính là hâm mộ, từ hâm mộ trở thành ganh tị, từ ganh tị lại chuyển hóa thành phẫn nộ. Thử Nhu Phi kia có được ta chưa từng có qua, hoặc nói, nàng có được thứ mà ta nghĩ là nó cơ hồ không tồn tại.

Trên đường trở về Càn Chính Điện, Lôi Hổ vẫn một mực muốn làm ta vui vẻ. Hắn lấp bắp kể chuyện cười, tán gẫu chuyện đông chuyện tây không có chút nào thú vị, thậm chí còn có ý đồ thuyết phục ta nuôi dưỡng vẹt. Phương pháp của hắn tuy ngốc một chút nhưng phần tâm ý ta lĩnh nhận. Mấy ngày nay ta đã biết hắn thô vụng nên căn bản không đặt nhiều hy vọng ở hắn. Vô luận thế nào, chỉ cần hắn còn sống là được, sống đúng nghĩa, sống trực tiếp. Người nào nhìn thấy hắn tức là chân chính “nhìn thấy” hắn, mà ta thì không được như vậy. Vì sống sót, ta vĩnh viễn chỉ có thể mang mặt nạ che giấu con người thật của chính mình. Không, chính xác phải nói là ta không biết đâu mới chính là con người thật của mình, giống như chính bản thân mình đang lảng tránh phía sau một thứ gì đó không rõ. Mọi người chỉ nhìn hình ảnh bên ngoài, lại không biết phía sau vẫn còn một “ta”.

Sau khi Hoàng Đế nghe báo lại những chuyện đã trải qua ngày hôm nay liền ra lệnh mọi người (trong đó bao gồm cả Lôi Hổ) lui ra ngoài. Trong đại điện trống trải chỉ còn lại ta và Hoàng Đế. Buổi mật đàm bắt đầu từ sau giờ Ngọ đến khi hoàng cung đã lên đèn, Hoàng Đế đã hai lần ho ra máu như vẫn không chịu gọi Thái y. Chờ hết thấy đã dàn xếp thỏa đáng, Hoàng Đế suy yếu đến độ muốn mở miệng nói cũng không nói được. Thời điểm cửa điện được mở ra, một đoàn Thái y mang theo thùng thuốc lục tục tiến vào, các cung nữ cũng kích động đi vào đại điện hầu hạ. Ta cầm hộp gấm trên tay rồi lặng lẽ lui vào căn phòng nhỏ phía sau.

Thanh âm ngoài kia thật sự náo loạn, qua thật lâu sau có ba tiếng hô vạn tuế truyền đến. Ta nhẹ nhàng thở dài, biết là Hoàng Đế đã qua cơn nguy kịch. Ta không muốn hắn chết, vô luận xuất phát từ nguyên nhân gì, ta cũng không hy vọng Hoàng Đế băng hà.

Cùng Hoàng Đế mật đàm hơn hai canh giờ khiến ta tin tưởng một điều, có lẽ về sau ta sẽ không bao giờ có cơ hội gỡ bỏ chiếc mặt nạ của chính mình nữa. Nhìn hộp gấm trên tay, nói theo một cách nào đó thì ta đã nắm được quyền lực đỉnh phong. Quyền lực này quá lớn, lớn đủ để ta vĩnh viễn cảm thấy sợ hãi. Lại một lần nữa, ta trở thành địch nhân của tất cả mọi người, bao gồm cả tên Lôi Hổ ngây ngốc ngoài kia. Thiên hạ to lớn, tựa hồ đã không còn chỗ cho ta dung thân.

“Thanh Nguyệt, mọi người đều ở đại điện hầu hạ, tại sao ngươi lại một mình chạy đến nơi này?”, Lôi Hổ vừa tiến vào đã đặt móng ngồi xuống đối diện ta, con ngươi của hắn hồng hồng, ánh mắt nhìn ta vô cùng phần nộ, “Ngươi cũng thật là... long thể của Hoàng Thượng không tốt, chuyện này đâu phải ngươi không biết. Tại sao lại nói lâu như vậy? Muốn nói, ít nhất cũng nên để lại ta hầu hạ bên người Hoàng Thượng mới đúng a! Hôm nay Hoàng Thượng suýt chút nữa đã...”, câu kể tiếp hắn không nói được, bàn tay nắm chặt hơi run lên. Hắn thật sự lo lắng cho Hoàng Đế.

“Hoàng Thượng có thể kiên trì”, lời này nói cho Lôi Hổ nghe cũng là nói cho chính mình nghe. Tiến cung mấy ngày nay, ta cơ hồ sớm chiều mỗi ngày đều ở bên cạnh Hoàng Đế, vừa rồi lại cùng nhau nói chuyện lâu như vậy nên ta biết rất rõ thân thể Hoàng Đế đang chịu tra tấn như thế nào. Ốm đau như vậy nhưng hắn vẫn kiên trì như trước. Hắn muốn tranh thủ thời gian trước khi “đại nạn” đến liền xác định vị trí của mỗi người.

Lôi Hổ gật đầu. Vừa rồi Thái y đến báo rằng hiện tại Hoàng Đế không có gì nguy hiểm nên Lôi Hổ đã có thể bình tĩnh trở lại, “Các Thái y đều ở bên kia hầu hạ Hoàng Thượng. Ngươi thì sao? Bước tiếp theo phải làm sao?”

Ta? Đúng vậy, ta cũng phải bắt đầu hành động.

***

“Phụng khẩu dụ vạn tuế, thỉnh Nhị hoàng tử hồi đáp”. Đứng trong chính đường của Vũ vương phủ, ta thật sự không biết tại sao thế sự lại thành ra thế này. Chuyện ngày trước vẫn còn rõ ràng trước mắt ta, trong nháy mắt đã nhận ra người quen. Nếu ta đã không phải là “ta” của ngày trước thì hắn cũng không còn “hắn” của ngày trước nữa. Hoàng Đế không còn cầm cự được bao lâu, mà ta phải trong khoảng thời gian có hạn này chuẩn bị sẵn sàng. Thân phận cùng địa vị bất đồng, nhưng so với lúc trước vẫn giống nhau: sống sót.

“Nữ quan? Nữ quan?”, cung nữ đứng bên khẽ lên tiếng nhắc nhở, trước mắt đã nhìn thấy Vũ Nhân cúi đầu quỳ gối nơi đó. Tên thái giám đứng bên cạnh mạnh mẽ gật đầu nháy mắt, ta biết là hắn đã hô qua vạn tuế và hiện tại đang chờ đáp lời. Ta nhanh chóng trấn tĩnh rồi tuyên khẩu dụ của Hoàng Đế, “Trẫm nghe nói hoàng nhi mấy ngày gần đây ôn văn luyện võ nên không thường xuyên nhập cung. Sức khỏe của Hoàng nhi dạo này thế nào?”, ý tứ chính là: đã giam lỏng ngươi không ít ngày, chuyện cũ sẽ bỏ qua, ngươi có thể làm gì thì cứ làm đi. Quan hệ phụ tử mà cũng muốn chơi trò này, xem ra thiên hạ ai cũng như nhau.

“Tạ ơn phụ vương hỏi thăm. Nhi thần chỉ nhiệm cảm phong hàn, hiện tại đã khỏi hẳn. Nhi thần bất hiếu không thể thay phụ vương phân ưu, những việc nhỏ thế này lại khiến phụ vương lo lắng, nhi thần tội đáng chết vạn lần”, quỳ gối đúng quy củ, đáp lời thận trọng, thần sắc thản nhiên không một chút sợ hãi.

Hoàng Đế chỉ gửi lời hỏi thăm nhưng lại phân phó ta đến truyền dụ, ta có thể hiểu được ý tứ của Hoàng Đế. Hôm nay Hoàng Đế phân phó ta đến gặp mặt một lượt ba vị Hoàng Tử chính là muốn bọn họ thành thật một chút. Đương nhiên, cũng là để họ chấm dứt việc xem ta là một quân cờ.

Khẩu dụ đã truyền, mục đích của Hoàng Đế cũng đã đạt được, ta dùng vẻ mặt nghiêm túc đi đến đỡ Vũ Nhân vẫn còn quỳ gối nơi đó, “Khẩu dụ đã hoàn tất, thỉnh Nhị hoàng tử đứng lên”. Đây không rõ là cảm giác gì, tóm lại ta cố gắng xem như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra. Giúp đỡ Vũ Nhân đứng lên, ta lại nhanh chóng quỳ gối hành lễ, “Nô tỳ Thanh Nguyệt bái kiến Nhị điện hạ, Nhị điện hạ thiên tuế thiên tuế thiên tuế”

“Nguyên lai là Thanh Nguyệt nữ quan, bổn vương đã sớm nghe qua, mời đứng dậy”, bàn tay khẽ nâng lên, Vũ Nhân cũng bày ra bộ dáng khách sáo lần đầu gặp mặt, “Vất vả nữ quan rồi, thỉnh đến hậu đường dùng trà”. Hắn nói xong liền vươn tay làm tư thế mời, thật mới lạ cũng thật khách sáo.

“Đa tạ Nhị điện hạ”. Lúc xuất cung Lôi Hổ cũng đã nói qua, ý tứ của việc ra hậu đường uống trà kỳ thật chính là chờ thu lễ vật. Uống trà, thu lễ, về sau gặp mặt mới có thể dễ nói chuyện. Mà Hoàng Đế cũng đã cố ý nói qua, trà này nhất định phải uống. Đây là ý tứ trấn an, không thể không uống. Rốt cuộc ta cũng hiểu được vì sao không có thanh quan, trong hoàn cảnh như thế này, muốn làm theo ý mình cũng không được phép a!

Ta đi theo Vũ Nhân đến hậu đường. Sau khi hạ nhân dâng trà lui xuống thì không khí nơi này đã bắt đầu có chút kỳ quái.

“Nghe nói bên cạnh Phụ vương có một vị phụng bút nữ quan vừa được tấn phong, hôm nay được gặp không ngờ lại có cảm giác thập phần quen thuộc”. Vũ Nhân vừa thổi trà vừa chậm rãi lên tiếng, hần vẫn ôn hòa như vậy. Khi hần nói chuyện, khóe miệng khẽ mỉm cười, ánh mắt nhìn thẳng vào ta.

Vốn dĩ chính là quen biết a! Ta không thể phủ nhận, làm thế thật không có ý nghĩa. Nhưng cũng không thể thừa nhận, nếu không sẽ liên lụy đến nhiều phương diện khác, “Nhị điện hạ nói đùa”. Thật ra ta còn muốn nói thêm vài lời, chỉ là hần cứ chăm chăm nhìn vào ta nên bao nhiêu lời nói đều bị nuốt ngược trở lại. Có lẽ tận sâu trong tâm ta vẫn còn một chút gì đó gìn giữ cho hần.

Xấu hổ, thật sự xấu hổ. Hần nhìn ta muốn nói lại thôi, mà ta cũng thật sự không biết phải nói gì mới thích hợp. Tình cảnh hiện tại thế nào, chúng ta đều biết rất rõ. Sau một lát trầm mặc, hần khẽ thở dài, “Long thể của phụ vương gần đây thế nào?”

“Tốt”, một tiếng “tốt” phát ra khiến ta có chút hốt hoảng, nhận thấy mình đã thất thố nên ta nhanh chóng buông tách trà trên tay rồi nghiêm mặt nói, “Khí sắc của Hoàng Thượng gần đây rất tốt, mỗi ngày đều ăn nhiều hơn trước một chút. Tin tưởng thời gian tới long thể sẽ hồi phục”

Lời này nói ra kỳ thật cũng không ai tin. Những hoàng tử này trên danh nghĩa đều bị giam lỏng ở nhà không thể ra ngoài, nhưng trong hoàng cung rốt cuộc có bao nhiêu cơ sở ngầm thì trong lòng bọn họ rõ ràng nhất. Tình trạng Hoàng Đế thế nào, bọn họ tuyệt đối nắm rõ từng chi tiết nhỏ, so với người sớm chiều ở bên cạnh Hoàng Đế như ta chỉ sợ không kém hơn bao nhiêu. Nhìn thấy thần sắc sầu lo trong mắt Vũ Nhân, lòng ta bất giác mềm lại. Biểu tình này của hần nói lên rất nhiều, mà ta cũng không dám tin tưởng hần thật sự lo lắng cho thân thể của phụ thân hần.

Vấn đề liên quan đến thân thể của Hoàng Đế xem ra không thể tiếp tục nữa, nguyên nhân vì sao, trong lòng hai chúng ta đều rất rõ ràng. Vũ Nhân cau mày suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng tựa như đã hạ quyết định, hần khẽ vỗ tay hai tiếng. Người lên tiếng trả lời là hai tiểu thái giám, trên tay bọn họ đều cầm khay gỗ, trên mỗi khay là một chiếc hộp. Sau khi tiến vào, hai người đều bước thẳng đến trước mặt ta, khom người rồi đem hai chiếc khay đang cầm trên tay dâng lên.

“Bốn vương cùng Thanh Nguyệt nữ quan lần đầu gặp mặt, nơi này có một chút lễ vật, nếu nữ quan thích thì xin mời lựa chọn”

Đây là ý tứ gì? Tặng lễ vật lại còn mời lựa chọn nữa sao? Ta có chút nghi hoặc nhìn hai người trước mặt, bọn họ đều tự giác mở hộp đưa đến trước mặt ta. Hộp bên trái là một chuỗi bạch trân châu. Hộp bên phải là hương liệu bình thường, giá trị kém hơn rất nhiều. Trong đầu ta nhớ lại khoảng thời gian ở cùng với Vũ Nhân. Có một nam tử đã vội vã rời đi rồi quay trở lại. Cũng có một nam tử đỏ mặt tía tai tặng ta một chiếc túi hương không cũ không mới. Ta còn nhớ rõ hần đã nói sẽ đưa đến cho ta một chút hương liệu.

“Trân châu này là cực phẩm Nam Hải trân châu, khó có được một chuỗi như vậy”, ánh mắt của Vũ Nhân nhìn chăm chăm vào ta, ánh mắt kia tựa như muốn nói rất nhiều điều, “Hương liệu thật sự tầm thường, không đáng giá bao nhiêu tiền. Bất quá nó có thể giúp an thần định khí. Xin nữ quan lựa chọn”

Ta hiểu được ý tứ của Vũ Nhân, cũng biết chính mình không đơn giản là chọn lễ vật. Hần muốn thử, muốn ta tỏ thái độ, chỉ là... “Đa tạ điện hạ ban thưởng”. Ta mỉm cười vươn tay nhận hộp trân châu cất vào ống tay áo.

Hần cứng đờ. Trong nháy mắt, ta tưởng như chính mình vừa nhìn thấy tia đau thương tận sâu trong đáy mắt hần. Không, ta không nhìn thấy, cũng không thể thấy.

“Người...”, hần mở miệng định nói gì đó, mặc dù vẫn muốn duy trì thái độ ôn hòa nhưng rốt cuộc hần vẫn không thể nói thêm lời nào được nữa. Nhìn ta nửa ngày, hần bỗng nhiên xoay người bước đi.

Thời điểm rời khỏi Vũ vương phủ, ta bỗng nghe được một tiếng đàn quen thuộc. Đó là khúc nhạc ta đã từng bị hần bắt đàn đi đàn lại nhiều lần. Hần đàn so với ta thuần thục hơn, cũng có ý cảnh hơn. Lúc này ta mới nhận ra, nguyên lai khúc phổ kia thật sự rất thương tâm.

32. Chương 31

Chương 31

Đây chính là giai điệu đau thương, nhưng loại đau thương này khi truyền vào tai ta lại trở nên buồn cười. Ta ngồi trong kiệu nhện không được mà cười thành tiếng, càng lúc càng cười lớn tiếng, càng cười càng kịch liệt, cuối cùng ngay cả lồng ngực cũng bắt đầu co rút lại, cười ra nước mắt. Nguyên lai cười so với khóc còn khó chịu hơn nhiều. Tiếng ồn ào náo nhiệt ngoài kiệu chứng tỏ ta đã rời nơi ấy khá xa. Chỉ là, ta đã cười lâu như vậy nhưng tại sao lại không cảm thấy vui sướng? Trong lòng càng nặng nề hoảng hốt hơn. Chuỗi trân châu trong tay ta quả nhiên vô giá, nhưng tại sao không vực ta dậy được? Nếu như có khả năng, ta thật sự muốn nhận lấy hộp hương liệu kia. Có thể sao? Ha ha ha, không thể, nó vốn dĩ không thuộc về ta.

Cỗ kiệu bỗng ngừng lại, từ bên ngoài truyền đến tiếng nhỏ giọng của thái giám, “Nữ quan, Hỉ Nhi cô nương của phủ Vũ Vương cầu kiến”

Là Tiểu Hỉ. Trong đầu ta hiện ra một khuôn mặt vui vẻ cùng tiếng cười lạnh lạnh như chuông bạc. Một cô nương thiện lương hòa ái, nàng cố ý đến nhìn ta sao? Ta nhớ lại buổi chiều thoải mái kia, tâm tình trở nên tốt hơn. Kỳ thật lúc đến thăm Vũ vương phủ ta đã muốn gặp nàng nhưng lại sợ mang đến phiền toái mới cho nàng. Lúc này nàng đã tự tìm đến đây. Ta nhanh chóng đem trân châu tùy tiện khoác nơi cổ tay rồi vội vàng lên tiếng, “Kiệu phu, mau mời nàng đến nói chuyện với ta”, miệng nói nhưng tay ta đã không khống chế được mà vén rèm kiệu lên, trên mặt không giấu được ý cười.

“Tiểu Hỉ thỉnh an Thanh Nguyệt nữ quan, nữ quan vạn phúc”, trong thanh âm thỉnh an có chút hốt hoảng, người vẫn chưa nhìn thấy rõ lắm.

Đây không phải là thanh âm vui mừng phấn khởi trong trí nhớ của ta, nàng quỳ gối dưới đất, thân hình bao phủ trong bầu không khí thê hàn.

Ta hơi sửng sốt, đúng là Tiểu Hỉ, người ta đã từng quen thuộc nhưng tại sao lại cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. Trong lúc nhất thời ta không nghĩ ra mà chỉ có thể nhanh chân đỡ nàng đứng dậy, “Mau đứng lên, ta cùng ngươi lúc đó...”. Câu kế tiếp ta không nói ra được. Rốt cuộc ta đã phát hiện chỗ nào không thích hợp. Tiểu Hỉ đứng trước mặt ta là một cô nương mặc áo váy gấm vóc, đầu cài trâm ngọc, tay đeo vòng san hô, toàn thân lấp lánh trân bảo, đây tuyệt đối không phải là bộ dáng của một tiểu nha hoàn. Đây là thế nào? Tại sao lại trở thành thế này?, “Hỉ Nhi, ngươi đây là...?”

“Thị thiếp, ta là thị thiếp của Vương gia”, thanh âm nhỏ nhỏ không dễ nhận ra nhưng lọt vào tai ta như một tiếng sấm nổ vang, “Ra là vậy!”

Tiểu Hỉ mở miệng nói rất nhiều, nhưng sau khi nghe được câu mở đầu, ta rốt cuộc không còn nghe thấy bất kỳ thanh âm nào nữa. Đều là giả, hết thảy đều là giả. Sự ám áp nhỏ nhoi kia trong ký ức của ta dĩ nhiên cũng là giả. Khó trách nàng biết đọc chữ, khó trách hẳn lại phân phó nàng đến trông giữ ta, khó trách nàng lại biết nhiều như vậy. Nguyên lai từ đầu đến cuối chỉ là ta u mê hồ đồ. Tại sao lại không nói với ta, nếu lừa, tại sao lại lừa bằng cách này? Bàn nương thì sao? Nàng cũng là giả sao? Nữ nhân cho ta bát cơm có giấu thịt nướng bên dưới cũng là giả sao? Cõi lòng ta... chìm vào đáy cốc.

“Tiểu thư”, Tiểu Hỉ vẫn dùng lối xưng hô như khi ta vẫn còn bị nhốt trong vương phủ, thanh âm của nàng vừa thê lương vừa khản thiết, “Tình cảm của Vương gia thế nào cũng xin tiểu thư nhận lấy, thiếp cũng là có nỗi khổ khó giải bày. Thỉnh tiểu thư xem lại tình xưa mà nhận vật này”, trong tay nàng chính là hộp hương liệu mà ta vừa cự tuyệt, “Mấy ngày nay vương gia thật sự rất thống khổ. Thiếp biết, vương gia thật sự để ý tiểu thư”

“Là hẳn bảo ngươi đến?”. Tại sao lại như vậy? Vũ Nhân tại sao lại có thể như vậy? Ta nhận ra Tiểu Hỉ thật lòng yêu hẳn. Lúc trước, hẳn làm sao có thể ở trước mặt Tiểu Hỉ mà đối xử với ta như vậy? Bây giờ còn để nàng đến đây đưa vật này cho ta, tại sao lại có thể như vậy? Hẳn...

“Không phải, không phải vương gia phân phó ta đến đây”, Tiểu Hỉ vội vàng lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đã bộc lộ chút bi thương lẫn tuyệt vọng, nhưng vẫn không quên thay vương gia biện giải, “Là ta không đành lòng nhìn vương gia khổ sở nên mới đến ngăn kịu. Tiểu thư, vương gia là thật tâm”

Thật tâm? Nhìn nước mắt Tiểu Hỉ lăn chã tuôn rơi, ta thật sự không biết nên nói gì mới tốt. Thật là... bởi vì hắn là vương gia nên tâm của hắn không biết yêu thương sao? Còn chúng ta thì sao? Bởi vì chúng ta xuất thân hèn mọn, bởi vì thân phận chúng ta thấp kém nên tâm cũng sẽ không còn là tâm, có thể tùy tiện chà đạp, đúng không? Dựa vào đâu? Ta không cam lòng, chết cũng không cam lòng.

Đại khái là thấy ta nửa ngày vẫn không nói lời nào nên Tiểu Hỉ có chút sốt ruột, nàng cắn môi nói, “Nếu... nếu tiểu thư không chấp nhận được Tiểu Hỉ, Tiểu Hỉ có thể lập tức biến mất, sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt tiểu thư nữa. Trong lòng vương gia thật sự chỉ có một người là tiểu thư”

Ủy khuất cầu toàn như vậy, kính dâng hoàn toàn như vậy, Tiểu Hỉ, thời điểm người nói những lời này có từng nghĩ đến trái tim của chính mình không? Vì một nam nhân như vậy, đáng giá sao? Người còn có thể làm gì khác chứ? Cho dù là giả, cho dù là lừa gạt, nhưng thẳng thắn ở cùng một chỗ với nàng là chân thật, cảm kích của ta đối với nàng cũng là chân thật. Mặc kệ là ai bất hạnh, nỗi giận này sẽ không tranh. Việc ta có thể làm chỉ là an ủi nàng mà thôi, “Tiểu Hỉ, hãy nghe ta nói, chuyện không liên quan đến người, mau trở về hầu hạ vương gia. Ta sẽ nhận hương liệu này”. Từ nay về sau, không duyên không nợ.

Nhận lấy hộp hương liệu, ta thật sự không muốn nhìn thấy bộ dáng thiên ân vạn tạ của Tiểu Hỉ nên vội vàng xoay người lên kịu. Đều là người đau khổ như nhau, thậm chí ngay cả ta cũng không chịu nổi. Ít nhất nàng so với ta càng đáng yêu hơn, càng cao quý hơn. So sánh dưới góc độ của nàng, ta lại càng có vẻ đáng khinh dơ bẩn hơn nhiều. Ta không thể trách cứ nàng lừa gạt, ta cũng không thể tha thứ nàng lừa gạt. Ta là một người ích kỷ, vậy nên, Tiểu Hỉ, ta chỉ có thể lựa chọn quên người.

Tiểu Hỉ đột ngột xuất hiện khiến tâm tư ta đại loạn. Hành trình theo kế hoạch của ta cũng theo đó mà không còn tâm trạng thực hiện. Hoàng Đế có Lôi Hổ, Nhu Phi có Thiển Nhi; Vũ Nhân có Tiểu Hỉ; Tam Thiểu có Diên Tử; Tứ hoàng tử có phụ thân; còn ta... cái gì cũng không có. Trừ bỏ cười khổ, ta còn có thể làm gì? Không đúng, còn có Bàn nương a, nữ nhân lạnh nhạt giấu thức ăn cho ta, ta muốn gặp nàng, thật sự rất muốn gặp nàng.

“Đến Phong phủ Thừa Tướng”, ta cao giọng phân phó kịu phu thay đổi tuyến đường. Ta thừa nhận hiện tại mình có chút kích động. Ta muốn gặp Bàn nương, ta muốn tự mình chứng minh xem chút ấm áp kia có phải là thật sự hay không. Việc này đối với ta rất trọng yếu, thật sự trọng yếu.

Thịt nướng, giai đoạn sống gian nan trong Phong phủ kia, chính là từng khối thịt nướng nâng đỡ ta. Giữa bốn vách tường lạnh như băng, bát cơm của Bàn nương có thể khiến ta bình yên đi vào giấc ngủ. Không phải giả, nhất định không phải là giả, van cầu người, trăm ngàn lần đừng để đó là giả.

Xuyên qua rèm kịu, ta nhìn thấy Phong phủ đã đến gần trong gang tấc, “Ngừng kịu”, ta đột nhiên ngăn cản kịu tiếp tục tiến về phía trước. Khiếp đảm! Nhìn đại môn to lớn, ta đột nhiên sợ hãi. Vạn nhất là giả thì sao? Vạn nhất lại là một Tiểu Hỉ nữa thì sao? Ta nên làm gì bây giờ? Ta có thể làm gì bây giờ? Không cần, nếu là giả thì giả đến cùng đi. Chỉ cần ta không hỏi, như vậy... nàng chính là thật sự.

Im lặng thật lâu, ta cúi đầu nói nhỏ, “Hồi cung”. Vẫn là đừng hỏi, ít nhất ta có thể nói với chính mình rằng đã từng có một người thật sự quan tâm đến ta, cho ta thịt nướng, nàng thật giống vị mẫu thân trong giấc mộng của ta.

“Nữ quan, chúng ta vẫn chưa đến Tề vương phủ cùng Ung vương phủ”

Thái giám đi theo tận tâm nhắc nhở, đúng vậy, hoàng mệnh còn chưa hoàn thành. Nhưng hiện tại ta thật sự không còn tâm tình đối mặt bất kì người nào. Cảm xúc tệ hại như vậy, chỉ sợ ngược lại còn khiến chuyện càng thêm xấu, “Người thay ta đi truyền lời. Hồi cung”. Cũng may Hoàng Đế cho ta toàn quyền, có thể tùy cơ ứng biến, để tiểu thái giám đi truyền lời cũng chẳng sao. Hơn nữa, ta vẫn chưa xác định phải ứng phó với bọn họ thế nào.

Hoàng Đế còn có thể kiên trì trong bao lâu? Một tháng? Hai tháng? Hay là nửa năm? Thời gian của ta không còn nhiều lắm.

Trở lại chỗ ở của mình, ta thay đổi áo váy nhẹ nhàng, cung nữ bên ngoài báo là có Lôi Hồ đến đây. Ta âm thầm cười khổ, trước kia mỗi lần hắn đến đều trực tiếp gõ cửa, hiện tại lại hữu lễ như vậy. Ta đảo mắt nhìn bốn phía, thật lạnh a, lạnh thấu xương. Không nói gì, ta trực tiếp mở cửa đi ra ngoài. Lôi Hồ đứng cách đó không xa, hắn cũng mặc một thân y phục thường ngày, vì cúi đầu nên trông hắn có chút đăm chiêu.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Lôi Hồ ngẩng đầu nhìn ta, trong mắt có chút lo lắng, “Người... tại sao lại trở về sớm như vậy?”

“Ta chỉ đi Vũ vương phủ, hai phủ còn lại để thái giám đến truyền lời”, trên mặt ta tươi cười nhưng trong lòng lại chua xót. Bỗng nhiên ta có chút hối hận vì đã không gặp Bàn nương. Kỳ thật... làm cho hết thấy ảo tưởng tan biến cũng không hẳn là chuyện không tốt, nửa năm sống tại quán trọ khiến ta thay đổi khá nhiều.

“Vậy sao!”, Lôi Hồ gật đầu nhưng không nói gì nữa. Chúng ta cứ như vậy mà im lặng đứng đó, trong một khoảnh khắc, hắn dường như trưởng thành hơn rất nhiều, “Đúng rồi, vừa rồi cung nữ Thiển Nhi của Nhu phi nương nương chạy tới tìm người, nói là Nhu Phi muốn gặp người”

“Được rồi, ta sẽ đến đó”

Ta xoay người đi ra ngoài, phía sau là một đoàn cung nữ thái giám. Lôi Hồ bước đi bên cạnh ta, tại sao ta lại không cảm giác hắn tồn tại? A, đúng rồi, vì hắn không nói một lời. Trước kia hắn thường quạu quọ và nói nhiều lời vô nghĩa. Ha ha ha, trước kia ta cũng là Nhạc Thanh.

“Lôi Hồ, một lúc nào đó mang ta đến cung Cẩn Phi nương nương thỉnh an đi”

“Được. Hả?”, Lôi Hồ vẫn đang im lặng bước đi nhưng hắn vừa nghe ta nói muốn đến gặp Cẩn Phi liền kinh hãi, “Người đến chỗ Cẩn Phi nương nương làm gì?”. Dường như cảm thấy mình phản ứng thái quá, hắn vội vàng hòa hoãn sắc mặt, “Hay là đừng đi, thân thể nương nương suy yếu, chúng ta đến quấy rầy không tốt. Lại nói hiện tại là thời điểm trong cung rối loạn, chúng ta vẫn nên làm chính sự trước, về sau có cơ hội lại đến cũng không muộn”

“Phải không?”, ta ổn định thân mình chống lại ánh mắt trốn tránh của Lôi Hồ cho đến khi hắn nhìn thẳng vào mắt của ta, lúc ấy ta mới lên tiếng, “Lôi Hồ, ta biết người đang suy nghĩ gì, cũng biết người đang bận tâm điều gì. Ta sẽ không động đến Cẩn Phi, điểm này người có thể an tâm”

“Người cam đoan?”

Ta vươn tay phải lên, lòng bàn tay hướng về phía trước, “Ta, Thanh Nguyệt, lúc này đối thiên phát thệ, tuyệt đối sẽ không làm chuyện gây nguy hại đến Cẩn Phi nương nương, nếu làm trái lời sẽ bị thiên lôi giáng đánh, trời tru đất diệt, vĩnh viễn không thể siêu sinh”

Lôi Hồ nhìn ta, lẳng lặng nhìn ta. Một cách chậm rãi, nụ cười tươi lại xuất hiện trên mặt hắn. Đầu tiên là một chút, sau đó dần dần tản ra, rốt cuộc hắn đã có thể lên tiếng, “Tại sao người không nói sớm, hại ta lo lắng cả đêm”. Tâm tình tốt, người lại bắt đầu tùy tiện phàn chán lên, hắn vươn tay vỗ vào bả vai của ta một cái rồi cười nói, “Bữa nào đó ta sẽ mời người đến Tự Trân Lâu nổi tiếng nhất kinh thành để ăn một bữa. Món vịt ở nơi đó là tuyệt nhất kinh thành a!”

“Người không thể nuốt lời a, ta chờ!”. Cười, cười thoải mái. Ai biết được trong lòng ta đang khóc?

“Đúng rồi, Nhu Phi nương nương tìm người làm gì? Lần trước...”, Lôi Hồ không nói hết, hắn còn nhớ rõ lần trước ta đã phẫn nộ như thế nào.

“Thanh Nguyệt!”, không đợi ta đáp lời, phía trước cách nơi này không xa đã truyền đến một tiếng gọi thanh thúy dễ nghe, trong thanh âm đều là khoái hoạt cùng kinh hỉ, “Thật tốt quá, không ngờ lại gặp người ở đây. Ta bảo Thiển Nhi đến tìm người nhưng nàng nói người có việc đã rời cung. Các người định đi đâu vậy?”

Là Nhu Phi, nàng đang ôm ấp một túm bông tròn tròn trong tay, cung nữ thái giám vây quanh hầu hạ. Trông thấy chúng ta, nàng cơ hồ đã nhảy bắn lên rồi lao vun vút về hướng này.

“Nương nương”, ta cùng Lôi Hồ khom mình hành lễ, trong mắt Lôi Hồ có nhiều phần nghi hoặc. Ta không để ý đến hắn mà tập trung ánh mắt vào cung nữ Thiển Nhi đi theo phía sau Nhu Phi, “Nô tỳ nghe nói nương nương có việc muốn gặp nô tỳ nên định đến chỗ người để thỉnh an”

“Đừng đa lễ. Ta vẫn tiếc nuối vì người chưa nhìn thấy Mao Cầu, đúng lúc cho người xem, có phải đáng yêu lắm không?”

Thời điểm nàng nói những lời này rõ ràng là đang khoe khoang triển lãm thú cưng của mình. Con chó nhỏ kia tựa như một túm bông màu vàng. Phỏng chừng nó cũng biết mình đáng yêu, bị Nhu Phi cọ cọ vào lông vô cùng thân thiết, nó cứ nhiên còn híp mắt để lộ bộ dáng say mê. Sau đó, nó cùng chủ nhân nhìn ta một cách kiêu ngạo. Hai ánh mắt, một lớn một nhỏ trong suốt như nhau, hạnh phúc như nhau.

“Thật đáng yêu!”, đây là lời thật tình, vô luận là Nhu Phi hay Mao Cầu đều thật đáng yêu.

“Đúng không!”, nghe thấy ta nói đáng yêu, ánh mắt của Nhu Phi càng sáng hơn, nàng đem con chó nhỏ đẩy vào lòng ta, “Người muốn ôm thử không? Nó rất ngoan, không sủa cũng không nháo, nó còn có thể liếm đầu ngón tay của người a!”

“Ta...”. Có thể ôm sao? Mao Cầu đáng yêu như vậy, hai tay ta... cũng có thể ôm sao?

“Đến đây, ôm thử xem. Nó mềm lắm, ôm rất thích a!”, nàng đưa Mao Cầu ra rồi từng từng mỉm cười nhìn ta, Nhu Phi một chút kiêu ngạo cũng không có, nàng thật giống một tiểu muội muội đang làm nũng, chỉ đơn thuần muốn chia sẻ thứ mình yêu thích nhất.

“Nương nương, người đang định đi đâu?”, đại khái là nhìn thấy ta chậm chạp không vươn tay ôm con chó nhỏ, Lôi Hồ đứng bên cạnh liền mở lời giải vây.

“Chỉ tùy tiện đi dạo một chút thôi”, tâm tư mau chóng biến chuyển, Nhu Phi gãi gãi đầu Mao Cầu cười nói, “Vừa rồi Thiển Nhi nói Mao Cầu có chút quấy phá, ta vốn không nghĩ vậy a, đều là Thiển Nhi không tốt, ai dám nói Mao Cầu không ngoan, kỳ thật ta nhìn là biết, Mao Cầu rất ngoan a, đúng không? Mao Cầu?”, nàng đưa tay đùa nghịch Mao Cầu, Nhu Phi hoàn toàn không chú ý đến bầu không khí quái lạ xung quanh đang từ từ biến hóa.

Trong lòng ta hiểu rõ, Thiển Nhi quả nhiên là một tiểu nha đầu lợi hại. Sau lưng nàng là thế lực của ai? Có thể biết ta đã hồi cung nhanh như vậy, xem ra cơ sở ngầm cũng không tồi. Hậu phi muốn giải sầu sẽ đến Ngự Hoa Viên hoặc tẩm cung của chính mình, nhưng con đường này là đi thông đến nơi ở của Hoàng Đế, bình thường không được triệu hồi là không thể đi đến nơi này. Cứ như vậy đem ta cùng Nhu Phi bại lộ trước mắt mọi người... là vì chuyện lần trước ở Tê Hà biệt viện bị ta làm phẫn nộ sao? Đây là muốn nói ọi người biết ta cùng Nhu Phi có quan hệ sao? Một cô nương tốt, Nhu Phi thật sự có phúc khí a!

“Nương nương, người tìm nô tỳ là có việc phân phó sao?”

“Cũng không có gì”, Nhu Phi hoàn toàn không có tâm kế, nàng chính là một cái giếng trong, liếc mắt liền nhìn thấy rõ những viên đá hoa xinh đẹp dưới đáy, “Lần trước ta đã nói sẽ cùng người chơi đùa, người quên rồi sao? Ta thật buồn, lão nhân gia Hoàng Đế lại không có thời gian để ý đến ta...”

“Nương nương”, Nhu Phi vừa nói xong, Thiển Nhi ở phía sau liền vội vàng phát ra hai chữ “nương nương” hàm ý nhắc nhở.

“A, đúng rồi!”, Nhu Phi vươn tay che miệng mình, tựa như tiểu hài tử bị người lớn phát hiện lỗi lầm của mình mà chột dạ nhìn Thiển Nhi rồi nhìn xem bốn phía. Sau đó Nhu Phi vụng trộm nhìn ta, trên gương mặt là nụ cười tươi hoàn toàn tín nhiệm. Nàng nhìn Thiển Nhi cười nói, “Không sao, là Thanh Nguyệt a! Người không phải nói nàng cái gì cũng biết sao?”

“Đúng vậy, nương nương, xin thứ cho Thiển Nhi lỡ mồm”

Thiển Nhi hạ thấp người hành lễ nhưng ánh mắt của nàng đều tập trung lên mặt ta. Một ánh mắt chờ đợi, khẩn cầu và đề phòng.

“Được rồi Thiển Nhi, chúng ta vốn không có nhiều bằng hữu trong này a! Nếu còn đề phòng cái này đề phòng cái kia, về sau sẽ sống thế nào đây. Ta đáp ứng người, về sau sẽ nhất định chú ý, được chưa?”, Nhu Phi có chút u oán nhìn Thiển Nhi, người sáng suốt vừa nhìn thấy đã biết nàng đang giả bộ để tranh thủ sự đồng tình vì ánh mắt của nàng không che giấu được sự giả hoạt. Tuy nhiên, người khác sẽ không đành lòng trách móc nàng.

“Haizz, nương nương”, nhẹ nhàng thở dài, trong lời nói của Thiến Nhi có ẩn ý, “Thanh Nguyệt nữ quan xác thật là không cần phòng bị”

“Nữ quan”, nhìn qua Nhu Phi, Thiến Nhi cúi người thật thấp thi lễ với ta, “Nô tỳ nói có đúng không?”

“Nương nương là chủ tử, cùng những vị nương nương khác giống nhau, đều là người vô cùng tôn quý. Thanh Nguyệt đương nhiên tận tâm phụng dưỡng”, nàng đang muốn nói, mặc dù muốn phòng cũng không phòng được, phải không? Ha ha, cô nương này trí tuệ hơn người, ta càng lúc càng thích nàng.

“Các người đang làm gì nha? Nói gì mà ta hoàn toàn không hiểu. Vốn đang cao hứng lại bị các người phủ mây mù dày đặc. Vui vẻ một chút có được không? Vui vẻ là một ngày, không vui cũng là một ngày, nếu đã vậy thì tại sao lại không vui vẻ sống ngày này sang ngày khác chứ? Đúng không?”

Xem ra Nhu Phi đang cố tình an ủi tinh thần của chúng ta. Tất cả đều giống nhau, đều bị nhốt tại chốn thâm cung này, mỗi ngày đều phải đối mặt với âm mưu giảo quyệt, nàng hẳn cũng bị thương. Nhưng nàng quá thiện lương lại quá thuần khiết, suy bụng ta ra bụng người rồi lại muốn những người xung quanh cũng suy nghĩ như mình.

“Nương nương nói đúng”, hít thở sâu, đối mặt với một Nhu Phi như vậy thì ta còn có thể nói gì nữa? Tạm thời quên tất cả đi, “Như vậy, bây giờ có phải chúng ta nên tìm một trò gì đó để chơi không? Ta bồi tiếp nương nương chơi cờ có được không?”

“Chơi cờ là sao chứ?”, ánh mắt trở nên tối tăm ảm đạm, nhưng khuôn mặt Nhu Phi bỗng sáng lạn, “Chúng ta đấu đố mèn đi. Đi đi, trong cung của ta có vài con đố được lắm”, nàng tự nhiên giữ chặt tay ta rồi kéo đi, “Một lát nữa ta sẽ cho người xem Đại Tướng Quân của ta, rất lợi hại nha!”

“Nương nương”, lần này là thanh âm bất đắc dĩ của Lôi Hổ, hẳn vừa rồi đã hoàn toàn bị phớt lờ.

“A, đúng rồi, còn có người nữa. Lôi thống lĩnh, ha ha ha, ta cao hứng quá nên suýt chút nữa đã quên mất người”, Nhu Phi dừng cước bộ rồi cười nói, “Phiền người đến chỗ Hoàng Thượng nói một tiếng, nói là Thanh Nguyệt ở chỗ ta, có việc gì thì cứ tới Tê Hà biệt viện tìm nàng là được. Đi đi, ta không chờ được a!”, câu cuối cùng là nói với ta, sau đó chỉ lưu lại cho Lôi Hổ vài bóng dáng vui vẻ.

Chơi đùa đến tối, Nhu Phi lưu ta lại dùng qua cơm chiều mới chịu thả người. Nàng cứ đòi giữ ta lại, ta phải mất hơn nửa ngày cam đoan sẽ thường xuyên đến chơi với nàng thì mới có thể rời đi. Phải thừa nhận, ta thích nàng, thật sự thích nàng.

“Mời Lôi thống lĩnh đến đây, nói ta có chuyện quan trọng cần thương lượng”, ta phái một cung nữ đi truyền lời, đợi đám người đó đi rồi, ta mới yên lặng ngồi xuống ghế. Nhớ lại buổi chiều vui vẻ hôm nay, ta mỉm cười sung sướng. Một buổi chiều không cảm giác được chỉ đạo lạnh lẽo nơi cổ tay.

“Thanh Nguyệt, người tìm ta sao?”, Lôi Hổ tùy tiện đẩy cửa tiến vào, sau đó hắn đặt mông ngồi xuống ghế, còn tự tay rót cho chính mình một tách trà. Bộ dáng nguyên bản của Lôi Hổ đã trở lại, “Người đang cười gì vậy? Chơi với Nhu Phi rất vui sao? Thật tốt, trực tiếp đem ta vút vào xó”

“Lôi Hổ, tối nay người đi giết con chó của Nhu Phi. Thủ đoạn tàn nhẫn một chút. Nhớ kỹ, phải thần không biết quỷ không hay”

“Tại sao?”, bàn tay bê tách trà run lên, suýt chút nữa đã đổ ra ngoài, “Con chó kia có gì không đúng sao? Hay là...”

“Hoàng Đế bị bệnh, Nhu Phi cư nhiên trốn trong cung khóc lóc, đây là nhược điểm”, ta tin tưởng biểu tình âm lãnh của mình lúc này rất khó xem, “Người đoán đúng, ta muốn khai đao với nàng”

Lôi Hổ quỷ dị nhìn ta nửa ngày, hắn lẩm bẩm, “Nhưng ta còn tưởng các người là bằng hữu tốt, lúc chiều...”

“Hoàng mệnh như sơn, ta chỉ có thể làm như vậy”, hơn nữa, ta không có bằng hữu, đến bây giờ cũng không.

“Haizz, được rồi”, nhớ đến Hoàng Đế, Lôi Hổ cũng chỉ có thể thở dài, “Qua canh ba ta sẽ đi. Người tính xử phạt Nhu Phi thế nào? Giáng bạc của nàng sao?”, thấy ta không trả lời, thanh âm của Lôi Hổ có chút không đành lòng, “Không đến mức giam vào lãnh cung chứ! Có hơi độc ác a!”

Ta phải trả lời thế nào bây giờ? Quên đi, nói thẳng vẫn tốt hơn. Liếc ngang Lôi Hồ, thanh âm tàn khốc theo miệng ta ra ngoài, “Ban thưởng tử”

“Cái gì”, hần phần nộ kinh hô. Ta nhắm mắt lại, thật lòng không muốn nghe tiếng đồ sứ rơi vỡ dưới đất, “Nàng thật lòng muốn làm bằng hữu với người, mà người... người thật ngoan độc, người không phải là người, Hoàng Thượng sẽ không đáp ứng”

“Hoàng Thượng đã có ý chỉ, việc này ta toàn quyền xử lý, người muốn kháng lệnh sao?”, không mở mắt, ta không muốn nhìn thấy biểu tình của hần.

“Người...”, thanh âm hốt hoảng theo gió thoảng qua, “Thanh Nguyệt nữ quan, ta đã nhìn lầm người, không ngờ người lại là một nữ nhân lòng dạ rắn rết. Người làm sao có thể hạ thủ? Người làm sao lại có ý nghĩ giết chết nàng, một người mà người vừa mỉm cười vừa kết làm bằng hữu? Thật đáng sợ, người là ma quỷ!”

“Từ khi rời khỏi quán trọ, người luôn âm thầm quan sát ta, không phải sao? Người nên nhớ, đúng, đây chính là ta, vì sống sót, ta có thể bán đứng tất cả”. Tiếng gió vừa rồi rất quen thuộc, muốn tát ta sao? Tâm tính thiện lương khiến người đau, nhưng ta lại không có cảm giác.

“Đúng, ta quan sát người, biết tất cả về người. Vốn dĩ ta luôn cảm thấy tiếc hận thay người. Nhưng hiện tại ta đã biết, bọn họ hoàn toàn không làm sai. Người như vậy, so với bọn hần còn độc ác hơn thập phần, người chờ lệ quỷ đến lấy mạng đi!”

Cửa bị phá vỡ, thanh âm ầm ỉ qua đi, bốn phía lại trở nên yên tĩnh. Ta nhắm mắt thật lâu vẫn không muốn mở ra. Người muốn đến lấy mạng ta... không chỉ là lệ quỷ.

33. Chương 32

Chương 32

Lôi Hồ mang theo tiếng gió lao ra cửa phòng, sau khi hần rời đi rất lâu, ta vẫn nhắm mắt duy trì tư thế ngồi yên trên ghế. Bóng tối luôn có tác dụng trấn an, tựa như ta không nhìn thấy ai và cũng không ai nhìn thấy ta, như vậy, ta có thể an toàn. Không phải sao?

Tùng Tùng Bong. (Thùng Thùng Đông)

Ba tiếng trống canh đập vào lòng người, một loại cảm giác không nói nên lời đột ngột bủa vây khắp nơi. Hiện tại, Lôi Hồ hần đã động thủ. Ta biết hần trăm ngàn lần không muốn, nhưng không muốn thì đã sao? Có thể toại nguyện tất cả, đây chỉ là lời nói dối tốt lành mà thôi. Để hần xác định ta tàn nhẫn lãnh khốc cũng tốt, đối với hần mà nói, điều này có thể khiến những ngày sau của hần trôi qua dễ dàng một chút. Lôi Hồ, chúng ta cũng không duyên không nợ.

Khi mắt không còn nhìn thấy thì cảm giác sẽ trở nên linh mãnh, lúc này ta chợt nghe thấy tiếng bước chân rất khẽ từ bên ngoài tiến vào. Không có tiếng mở cửa? Đúng nha, cánh cửa kia vẫn chưa được đóng lại, dường như lực đạo quá mạnh đã làm nó văng ra, khó trách ta lại cảm thấy lạnh.

“Của người đây, Thanh Nguyệt nữ quan”

Thanh âm truyền đến mang theo sự phẫn nộ rõ ràng của người nọ. Bốn chữ “Thanh Nguyệt nữ quan” vang lên thật nặng nề, tựa như hơi thở phun ra từ trong xoang mũi. Hèn mọn, khinh thường, chán ghét, đối địch, bốn chữ thật rành mạch.

Trong lòng nhói đau. Tại sao lại đau? Đây chẳng phải là kết quả mà ta muốn sao? Sớm hay muộn cũng sẽ trở thành địch nhân, chỉ bằng đối lập ngay từ đầu, như vậy thì đôi bên đều có lợi. Ta chợt nhận ra bàn tay mình đã ướt sũng, đầu ngón tay chạm vào một quả cầu nho nhỏ nhớp nháp. Âm thầm thở dài một tiếng, ta đã biết nó là vật gì. Haizz... muốn cho ta xem để hả giận sao? Người quả nhiên vẫn chưa hiểu ta.

“Không mở mắt nhìn xem nó là thứ gì sao? Hay là... người không dám”

“Người cứ vậy mà đem nó thăng đến chỗ của ta sao?”, mở to mắt, ta cố gắng không nhìn vật nhỏ trên tay mình mà chỉ lặng lẽ đem nó xiết chặt vào lòng. Trong đầu ta hiện lên hình ảnh nghịch ngợm của nó ban sáng, ta còn nhớ rõ nó đã thân thiết liếm đầu ngón tay của ta thế nào. Theo bản năng, ta dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve Mao Cầu. Không, chính xác mà nói thì là vuốt ve đầu của nó, phần cơ thể còn lại đã tách biệt ở nơi nào.

Bàn tay run lên, vết máu đã vấy đầy bọc vải bao bên ngoài, đó là để máu không nhỏ thành giọt khi nó được mang đến nơi này, “Người quan tâm sao? Nhìn nó người không cảm thấy gì sao? Ban ngày nó còn cùng người chơi đùa vui vẻ, bây giờ người đã làm nó thành ra thế này, người không cảm thấy khổ sở một chút nào sao? Nhìn nó đi, nhìn kỹ nó đi, người ít nhất cũng phải sợ hãi, hay là nói người kỳ thật càng hy vọng thứ mình đang ôm là một cái đầu người? Nhu Phi rốt cuộc đã đắc tội người chỗ nào, tại sao người lại hạ độc thủ như vậy?”

“Đầu người?”, cố gắng tươi cười một chút, bất quá, ta tin tưởng nụ cười tươi này không phù hợp với gương mặt xinh đẹp, “Lôi thống lĩnh, tốt hơn người nên nhớ rõ chức trách của mình. Nếu không, thứ tiếp theo ta ôm có thể là đầu của chính người”, hoặc ngược lại, là hấn đến lấy đầu của ta. Tại sao ta lại cảm thấy về sau có nhiều khả năng hơn? Bất quá, đó là chuyện sau này, hiện tại ta phải xử lý sự cố trước mắt.

“Người...”, hấn đột nhiên chán nản, Lôi Hổ vốn không thể nói lại ta, hoặc là hấn cảm thấy nói thêm gì nữa cũng vô dụng, vậy nên hấn quyết định ly khai, “Người, độc xà, ôm cái đầu kia rồi chờ báo ứng đi”

Đi thật nha, ha ha, thoáng cái đã không thấy bóng dáng. Ta phí công khua môi múa mép làm gì, ngốc tử kia có hiểu gì đâu. Thanh âm cuối cùng của Lôi Hổ biến mất trong màn đêm. Ta vẫn ngồi đó, thời gian chậm rãi trôi qua, ta cười khổ rồi cúi đầu chải vuốt bộ lông của Mao Cầu, “Người hiểu được, đúng không?”. Haizz... ngay cả chính mình mà ta cũng không hiểu được.

Haizz! Một tiếng thở dài nặng nề vang lên từ bên ngoài cửa sổ, thanh âm kia bao hàm rất nhiều ẩn ý, “Người một chút cũng không thay đổi, vẫn là như vậy, không để ý đến bất kì thứ gì. Tại sao người lại không giải thích? Đường như từ khi ta quen biết người, ta chưa bao giờ nhìn thấy người giải thích một lời”

“Dù vô cùng xác thật nhưng bản chất cũng không quá xa”, ta mỉm cười khó hiểu, hấn 3uất hiện thật bất ngờ nhưng vừa đúng lúc khai giải tình thế khẩn cấp của ta. Theo thanh âm, ta nhìn ra cửa sổ nửa đóng nửa mở, “Tam Thiếu, người cũng không thay đổi”

“Chỉ nghe thanh âm đã nhận ra ta sao? Nếu đã vậy, ta cũng nên tìm chỗ chúc mừng một chút”

Thanh âm của hấn thật sự thoải mái, tựa như giữa chúng ta chưa từng phát sinh chuyện gì. Ta đương nhiên cũng sẽ không ngu xuẩn đến mức nói thẳng ra.

“Tề Vương điện hạ nửa đêm giá lâm, nô tỳ cảm thấy vinh hạnh sâu sắc. Không biết điện hạ có thể hiện thân chỉ giáo hay không?”, tốt nhất là đi vào bằng cửa chính, đừng đi cửa sổ.

“Ta vẫn thích người gọi ta Tam Thiếu, hoặc là, nếu người nguyện ý thì gọi ta Thiên Tề cũng được, đối với ta không quan hệ”. Một nam nhân mặc trường bào màu sáng từ ngoài cửa nhàn nhã bước vào. Bộ dáng thoải mái tự tại của hấn tựa hồ như đang đi dạo trong đình viện nhà mình chứ không phải nửa đêm xông vào thâm cung.

“Được điện hạ nâng đỡ, nô tỳ cảm thấy thật vinh dự. Đối mặt với phong thái trác tuyệt như điện hạ, nô tỳ sao lại dám xem thường mạo phạm”. Ta quỳ gối hành lễ, đến tận bây giờ, những lời khách sáo đối với ta thì chỉ cần mở miệng là có. Hấn rất giống Vũ Nhân, bộ dạng thần thái đều tương tự. Chỉ là Vũ Nhân thoát nhìn có vẻ vô hại hơn so với hấn, đương nhiên cũng chỉ là thoát nhìn mà thôi. Trên thực tế, từ góc độ của ta mà đánh giá, Vũ Nhân so với hấn còn lợi hại hơn, càng khó đối phó hơn. Che giấu suy nghĩ trong lòng, ta vẫn duy trì nụ cười thần nhiên, “Đối với người nửa đêm xâm nhập hậu cung mà nói, mặc dù là hoàng tử nhưng hiện tại ngài vẫn quá mức tao nhã”, cứ xem như đây là một lời chê cười. Ta tin tưởng nếu hấn đã dám đến đây thì nhất định hiểu đạo lý này.

“Vậy sao? Tiểu Nhạc Nhi đang lo lắng cho ta sao? Xem ra hôm nay chuyện đáng chúc mừng không chỉ có một”. Hấn thần nhiên đứng lên một chiếc ghế rồi ngồi xuống (chiếc ghế này đã bị đá văng khi Lôi Hổ rời đi), ánh mắt hấn hàm chứa ý cười nhìn chăm chăm vào ta. Trong ánh mắt kia có ba phần quan tâm, ba phần vui sướng, ba phần phiến muộn, còn một phần là... tính kế, “Điều này có thể trách ai được? Chỉ có

thể trách Tiểu Nhạc Nhi nhân duyên quá kém, biệt viện rộng lớn thế này cư nhiên một người cũng không có, ta cũng chỉ tiến nhập chỗ không người”

Ta xác thật đã quên. Để tiện làm việc, ta cố ý ra lệnh không lưu lại bất kì người nào trong hậu viện khi đêm xuống. Lại nói tiếp, chiều này là học từ Diên Tử. Tại sao hắn đến đây? Ta có thể tin hắn không? Ta chỉ có thể nhìn thấy gương mặt của hắn, tâm cơ của hắn quá sâu, ta căn bản không thể đoán ra được. Nếu nói ta có thể nắm chắc Diên Tử cùng Vũ Nhân thông qua đối thoại thì đối với hắn, một chút nắm chắc cũng không có. Cả hai chúng ta đều có bí mật, có khoảng cách, nếu tiến gần đến nhau thì sẽ phát sinh hậu hoạn vô cùng. Yên lặng chải vuốt Mao Cầu trong tay, ta đang cân nhắc xem mình có nên lên tiếng hay không, nếu có thì phải mở miệng thế nào.

“Tiểu Nhạc Nhi, cái chết của nó đối lấy thứ gì?”, vẫn là ngữ điệu ôn hòa trước sau như một, nhưng lúc này đây ta nghe được vài phần thành khẩn, “Đây là con chó của Nhu Phi. Có lẽ ta đã đến đúng thời điểm, phải vậy không?”

Ta kinh ngạc ngẩn đầu, vừa đúng lúc bắt gặp tia giao hoạt cùng bướng bỉnh trong đáy mắt hắn. Vào khoảng khắc đó, ta có ảo giác người ngồi trước mặt mình là một đứa nhỏ vừa hoạt bát hiểu động lại vừa thông minh lanh lợi. Cũng may ảo giác kia chỉ vụt thoáng qua, ta bắt đầu cân nhắc ý tứ trong lời nói của hắn. Lời này trừ miệng hắn đi ra tuy nằm ngoài dự tính nhưng đã thuận ý thành chương. Xem ra, hắn đã cân nhắc rõ ràng, hiện tại vấn đề chỉ là... , “Tam Thiếu chịu ra tay tương trợ, ta đây cầu còn không được, chỉ là... nô tỳ phải báo đáp ngài thế nào?”

“Báo đáp?”, sau hai âm tiết ngắn gọn là đôi mắt neho lại nguy hiểm cùng sắc mặt thay đổi trong nháy mắt. Nụ cười âm lãnh xuất hiện, hắn đứng lên tiến lại gần ta. Rất gần, gần đến độ chỉ cần vươn tay là hắn đã giữ được cầm của ta, ngữ khí ngả ngón nhưng vẻ mặt lạnh lùng, “Ái ân thì sao?”

“Nếu Vương gia đã có nhã hứng, nô tỳ nào dám không tuân mệnh?”, thật kỳ quái, hắn nghĩ thế nào mà đem sự tình này đến đả kích ta? Hắn phải rõ ràng điểm này mới đúng a, “Chỉ là nô tỳ không trong sạch, sợ làm bẩn Vương gia...”

Lời tiếp theo cũng không nói ra được vì hắn đã dùng miệng khóa chặt miệng của ta. Ta kinh hãi nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn, đáng chết, đây là nụ hôn đầu tiên của ta. Thật buồn cười, có lẽ bọn thổ phỉ cùng Diên Tử không có thời gian để làm những chuyện gì. Thân mình của ta từ sớm đã không còn trong sạch, nhưng ta vẫn còn chưa bị ai hôn qua.

Ta không hiểu, cảm giác được đầu lưỡi của hắn đang ra sức cạy răng của mình lên. Ta phải làm gì bây giờ? Đẩy hắn ra? Cảm giác này rất kỳ quái, dường như khí lực trên người đều bị hấp thu sạch sẽ, ngay cả sức mạnh để động dậy cổ tay cũng không có. Tuy nhiên, vẫn chút sức mạnh còn sót lại, ta không biết đó là khí lực hay lý trí, nhưng nó được dùng để căng thẳng và cắn chặt răng. Ta bắt đầu cảm thấy chính mình mơ màng màng.

Đầu lưỡi cùng răng chiến đấu một trận, cuối cùng lấy thất bại của đầu lưỡi mà chấm dứt. Bởi vì dùng sức quá mạnh nên môi của Tam Thiếu có chút sưng đỏ. Trên thực tế, ta cảm thấy môi của chính mình cũng có chút sưng lên. Đầu óc trống rỗng, ta không biết tiếp theo phải ứng phó thế nào.

“Nơi này, chưa từng có người chạm qua, đúng không?”, tuy là câu hỏi nhưng lại dùng ngữ khí khẳng định. Thời điểm nói những lời này, vẻ mặt Tam Thiếu ôn nhu đến nhỏ nước, ngay cả động tác thay ta chà lau khóe miệng cũng dịu dàng như vậy, “Đừng mong gạt ta, phản ứng mới lạ như vậy không lừa được ai đâu”. Nói xong, hắn nở nụ cười thật tươi, nụ cười thỏa mãn thật khó hiểu.

“Vương gia...”, ta nghĩ rằng lúc này mình nên nói gì đó, chỉ là vừa mở miệng đã bị hắn chặn lại.

“Được rồi, được rồi, đừng nói, đừng nói gì hết”, hắn đem đầu ta kéo nhẹ vào lòng, tiếng nói nhẹ nhàng nỉ non qua tai ta lại giống như thanh âm lâm lâm, “Nếu thứ ta muốn là thân thể của người thì tốt quá rồi!”

Đúng vậy, ta tỉnh tã nghĩ một hồi, nếu hắn thật sự chỉ cần thân thể của ta thì tốt rồi. Nhưng... hắn còn muốn gì nữa? Tâm sao? Có trời mới biết ta còn tâm hay không. Bị hắn ấn vào lồng ngực nên ta không thể động dậy, vậy nên ánh mắt của ta đành tập trung nhìn vào Mao Cầu đang ôm trong tay. Haizz... bức tranh này quả thật... quý dị!

Chúng ta cứ như vậy thật lâu, lâu đến độ ta cảm thấy trời đã gần sáng, “Vương gia, ngài ôm đủ chưa? Có thể ngồi xuống không?”

“Người... .haizz!”, thời gian quả thật đủ lâu để hắc không có đủ thời gian khôi phục thần sắc thường ngày. Hắc buông tay rồi thay ta chải lại búi tóc sau gáy, ánh mắt phiến muộn được vẽ kiên định thay thế, “Ta biết ngươi muốn làm gì, cũng biết ngươi cần ta làm gì. Ngươi không cần lo lắng, đến lúc ta tự nhiên sẽ xuất hiện, về phần báo đáp... ”, hắc thoáng dùng sức trên tay, đem mái tóc vừa được sửa sang làm rối loạn một lần nữa, dường như bấy nhiêu đó vẫn chưa đủ, hắc kéo mũi ta một cái rồi cười nói, “Vừa rồi ngươi đã báo đáp xong”

Ách! Người đứng trước mắt ta thật sự là Tam Thiếu sao? Là ta điên hay hắc điên? Quên đi, mặc kệ nói thế nào, chuyện trước mắt vẫn cần phải giải quyết.

“Tiểu Nhạc Nhi, ngươi phải nhớ kỹ, ta, Triệu Thiên Tề mới là người đầu tiên hôn ngươi, nếu có thể là người cuối cùng thì tốt nhất”

Hắc đi rồi, những lời này vẫn chuyển động trong tai ta thật lâu sau đó. Người đầu tiên hôn ta? Nếu có thể là người cuối cùng thì tốt nhất? Nhịn lại nhịn, cuối cùng vẫn không nhịn được, ha ha ha, ta cười to một trận. Người cuối cùng? Có khả năng sao? Ha ha ha, nước mắt trong lúc vô tình đã ướt đầm hai gò má. Ta nhìn gương mặt trào phúng cùng bờ môi vẫn còn phiem hồng trong gương mà bật cười, cười đến khi căn phòng hoàn toàn yên tĩnh. Bình minh sắp lên, hiện tại đang là thời điểm đen tối nhất, từng trận hàn ý quét qua, người đã đi nên căn phòng cũng thanh tĩnh một chút. Ta đang để ý điều gì? Chẳng phải từ sớm đã nhìn thấu tất cả hay sao? Ta vỗ vỗ hai má rồi hít thở thật sâu, làm việc.

Đem bao vải bọc đầu Mao Cầu giấu dưới giường, sửa sang lại bàn ghế ngã nghiêng trong phòng, thay quần áo sạch sẽ, ta dùng nước tẩy sạch những nơi bị vấy máu, sau đó cẩn thận lau khô một lượt. Quần áo bị lấm máu cùng giẻ lau đều bị đốt thành tro, ta mang tro đổ vào bồn hoa ngoài vườn. Chờ hết thấy đã xử lý thỏa đáng thì tia nắng yếu ớt đầu tiên đã bắt đầu trườn tới khe cửa.

Hiện tại ta phải ngủ một chút, đã một đêm miễn cưỡng thức trắng, nếu ta còn không tranh thủ nghỉ ngơi một chút thì không thể cam đoan có đủ khí lực ứng phó sự tình sau hừng đông. Ngay cả quần áo cũng lười cởi ra, ta nằm dài trên giường rồi dùng tốc độ nhanh nhất để nín kéo giấc ngủ. Mắt khép lại, lòng cũng khép lại, tư thế ngủ của ta quả thật không có chút hình tượng nào.

Ta thoải mái trở mình, hử? Dưới lưng ta bị vật gì đó cộm đau. Trong trạng thái mơ màng, ta lần mò tìm thủ phạm rồi chuẩn bị vứt nó sang một bên để ngủ tiếp. Không đúng, một đợt rung mình khiến ta thanh tĩnh, nhìn phiến ngọc bội một mặt chạm trổ hoa văn, một mặt khắc chữ “Vũ”, ta ngay cả khí lực để cười cũng không có. Ta phát hiện Tam Thiếu cũng không thật sự lợi hại, ít nhất thì hắc cũng đã nói sai rồi. Trong biệt viện này chẳng những có người, mà lại còn là một hoàng tử.

Cánh cửa, thật sự là một vật vô dụng.

34. Chương 33

Chương 33

Cầm ngọc bài trong tay, cảm giác buồn ngủ tan biến trong khoảng khắc. Xem ra đêm nay nhất định là một đêm khó ngủ, bởi vì ta nhận ra cảm giác quen thuộc không thể diễn tả rõ bằng lời. Ta thật sự không lo lắng ban đêm cung nữ có tiến vào nơi này hay không, chỉ là, nơi này vào ban đêm còn náo nhiệt hơn ban ngày a!

“Đây là tín vật của Vũ vương”, thanh âm quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn khẽ vang lên, gần, rất gần, gần đến độ khiến ta nổi da gà.

“Thiếu gia, ngài đến đây từ lúc nào?”, đêm nay quả nhiên nhiều người đến “thăm” a! Nhiều đến độ ta thậm chí còn không có hứng để giả vờ ngạc nhiên một chút.

“Từ rất sớm”, Diên Tử đã an vị trên giường từ lúc nào, hần thản nhiên ngã lưng nằm xuống, sau lại với tay lấy một chiếc gối kê đầu, “Chỉ là chậm hơn một chút so với thám tử bên Ung vương phủ. Yên tâm, hần vĩnh viễn sẽ không thể trở về phục mệnh”

“Thám tử?”, tốt rồi, người cần đến đã đến đủ hết! Ta phải dùng từ “náo nhiệt” để hình dung, bọn họ xem nơi này là địa điểm tụ tập sao?

“Thiếu gia, trời sắp sáng rồi”. Cầm cung? Đúng là gạt người, xem ra chỉ có thể hù dọa đám dân chúng nhơ nhoi như ta mà thôi.

Không để ý đến lời nói của ta, hần cầm lấy ngọc bội từ trên tay ta mà lúc lắc chơi đùa, khoe miệng vẫn nhếch lên tạo thành một nụ cười ý nhị, “Hần cơ hồ luôn mang theo thứ này bên người không rời, ta dừng chỉ gặp qua hai lần, không ngờ hần lại cho người. Thanh Nhi, hần không đơn giản”

“Thiếu gia có thể nói ta biết ai là người đơn giản ở đây?”, từ đầu năm nay, muốn tìm một gã ngốc xem ra còn khó hơn lên trời.

“Cách xa hần một chút, Thanh Nhi, ta nói thật, hần so với tưởng tượng của người còn nguy hiểm hơn nhiều”

Điểm ấy không cần nghi ngờ. Ngay cả người quỷ kế đa đoan như Tam Thiếu cùng kẻ tâm tư khó dò như Diên Tử còn phải kiêng kị, hần thế nào lại không nguy hiểm. Chẳng qua, có ai là không nguy hiểm? Chỉ cần Vũ Nhân không phải hoàng đế kế tiếp, như vậy đối với ta mà nói, hần chính là “hữu ích vô hại”. Tam Thiếu muốn ngôi vị hoàng đế, Vũ Nhân cũng muốn, ai trong hai người bọn họ lên ngôi hoàng đế thì ngày tháng của ta cũng sẽ nhanh chóng chấm dứt. Còn lại cũng chỉ mỗi Ung hoàng tử, ít nhất dựa vào tình hình trước mắt mà phán đoán, thế lực của hần yếu nhất và cũng... ách... đơn giản nhất! Vạn nhất hai hoàng tử này liên kết đối phó với hần thì sao? Ta có thể ngăn cản không?

“Thanh Nhi, người đang suy nghĩ điều gì?”, nhìn thấy ta im lặng hồi lâu, Diên Tử nghiêng người tóm lấy tay ta, một tay kia bắt đầu ve vuốt mái tóc của ta.

“Ta đang suy nghĩ tại sao thiếu gia lại đến nơi này”, rốt cuộc thực lực của Diên Tử là thế nào? Dựa theo tâm kế của Tam Thiếu mà nói, hần tuyệt đối sẽ không để lộ bất kì thứ gì ra bên ngoài. Nhất định vẫn dòn thứ thuộc về hần mà ta không biết. Ta có thể hỏi ra sao?

“Bởi vì hôm nay Thanh Nhi rời cung nhưng lại không đến thăm ta. Đồng thời ta cũng muốn trừng phạt người lần trước dám tựa gần nam nhân khác như vậy trước mắt ta. Thanh Nhi cùng Lôi Hồ trở thành người một nhà từ bao giờ vậy? Tại sao ta lại không biết?”, ngữ điệu thật bình tĩnh, thoát nghe tựa như hần đang nói đùa.

“Hần không phải”, trước kia không phải, về sau lại càng không phải. Trên thực tế, ta tuyệt đối tin tưởng hần sẽ là Diêm La đến đòi mạng ta.

“Cũng đúng, nói thế nào cũng không tới phiên hần”, ngừng một chút, Diên Tử bỗng trở nên nghiêm túc hần lên, “Còn Tam Thiếu thì sao? Hần đã làm gì người?”

Bị hần hỏi như vậy, bờ môi ta lại bắt đầu có chút khó chịu. Ta thật không muốn nhớ lại một khắc kia, ta chỉ muốn Diên Tử nhận ra bên ngoài trời đã sắp sáng, “Thiếu gia, nếu ngài còn chưa rời đi thì sợ rằng không kịp”

“Cũng đúng lúc, để bọn họ xem chúng ta như một đôi gian phu dâm phụ mà bắt lại, sau đó cột chúng ta vào cùng một dây cột để thiêu sống. Ngắm lại mà xem, đến lúc đó ngay cả tro bụi của chúng ta cũng hòa thành một, đời đời kiếp kiếp người vĩnh viễn sẽ không thể trốn thoát khỏi ta”, ngữ điệu càng nói càng thâm trầm. Ánh mắt hần mất đầu chuyển sang màu hồng dọa người, hần tựa như đang miêu tả một chốn tiên cảnh xinh đẹp trước mắt.

Vĩnh viễn sẽ không thể trốn thoát? Chỉ cần nghĩ đến chuyện này ta đã phát run. Hần đã thay đổi, bên ngoài dằng bình tĩnh bao nhiêu thì bên trong lại càng điên cuồng bấy nhiêu.

“Thiếu gia...!”, nhìn thấy sắc trời dần sáng tỏ bên ngoài cửa sổ, ta đảo mắt nhìn Diên Tử một lượt, hần còn chưa chịu đi sao, ta thật khẩn trương a!

“Tam Thiệu đã làm gì người?”, vẫn là vấn đề kia, nhưng lần này mang theo sự uy hiếp, “Sau khi ta xử lý xong thi thể của tên thám tử kia liền phát hiện Tam Thiệu phóng trên nóc nhà, biểu tình của hắn tựa như muốn ăn thịt người. Ta còn tưởng hắn gây chuyện bất lợi đối với người, nào ngờ không bao lâu sau hắn lại từ trong phòng người đi ra, sau lại thấy người bận rộn lau tẩy, rốt cuộc hắn đã làm gì người?”

“Vậy sao”, ta gật đầu đáp lại, xem ra Vũ Nhân cũng đã nhìn ra ta vừa làm những gì. Bởi vì Tam Thiệu xuất hiện nên hắn mới lưu lại khối ngọc bài này sao? Lẽ nào ý tứ ở đây chính là để ta lựa chọn trận doanh? Đối với hai người này, ai ta cũng không thể đắc tội, một khi đã đắc tội sẽ không còn đường thoát. Đúng là cổ tình mà... haiz...

“Vậy sao cái gì? Kỳ thật người có thể không trả lời, ta đây không ngại a!”, đúng là biểu tình vô lại. Nói đến cũng thật kỳ quái, ta cư nhiên lại không cảm thấy chán ghét đối với biểu tình trên mặt của hắn, thậm chí còn phối hợp với hắn. Có lẽ vốn dĩ bản chất của hắn chính là vô lại.

Bên ngoài đã nghe được tiếng bước chân nhẹ nhàng, bọn thái giám trực đêm đang thổi tắt đèn, tại các cung thất vang lên thanh âm mở cửa. Nếu Diên Tử còn không rời đi, chắc chắn chúng ta sẽ vĩnh viễn “hòa” chung một chỗ, nghĩ đến khả năng này, ta cơ hồ gầm lên, “Hắn hôn ta”

Hiệu quả không sai, hắn không náo loạn mà toàn thân bỗng trở nên cương cứng như đầu gỗ. Điều này khiến ta tưởng nhớ vô hạn đến con rối gỗ của chính mình. Từ sau khi tiến cung, ta không còn luyện công nữa. Có lẽ lúc nào đó ta nên tìm biện pháp làm thêm một con rối gỗ đặt trong phòng a! Lời đã nói ra khỏi miệng, tại sao Diên Tử vẫn còn chưa rời đi? Hắn đã nhận được đáp án, không phải sao?

Hắn không nói gì, màu đỏ tươi trong mắt tựa như sắp sửa xuất huyết đến nơi. Bởi vì hắn đã từng nói không chạm đến ta nên ta cũng không lo lắng. Hắn tự làm chính mình điên luôn là tốt nhất. Tam Thiệu là chủ tử của ta, đừng nói chỉ là một nụ hôn, cho dù hắn muốn thượng ta thì ta còn biết làm gì? Gương mặt của hắn càng lúc càng đen, hiển nhiên hắn không thể tìm Tam Thiệu để “tính sổ”, ta nhìn ngắm bộ dáng giận dữ mà không có chỗ phát tiết của hắn... thật hả dạ a!

“Thiếu gia, ngài đã có đáp án như mong muốn”, vậy nên người đã có thể lặn được rồi, tốt nhất là vĩnh viễn đừng đến nơi này nữa.

Quả là một người biết cân nhắc. Ngay tại thời điểm ta tưởng hắn sẽ tức giận rời đi, ánh mắt của hắn đột nhiên khôi phục trở về màu đen nguyên thủy, tâm tình cũng trầm tĩnh lại, “Muốn chọc tức để ta rời đi sao? Ta không dễ dàng mắc mưu như vậy đâu?”

Ta nhìn Diên Tử mỉm cười rời đi, chỉ là bộ dáng của hắn có chút chật vật. Thống khoái, so với khóc lớn còn thống khoái hơn!

Một buổi tối náo nhiệt đã giúp ta khẳng định một điều, hết thảy hoạt động của ta chỉ sợ bọn họ không coi vào đâu. Vũ Nhân vẫn muốn lôi kéo ta về phía trận doanh của hắn sao? Trước tiên ta nên mượn sức ai? Sau khi tất cả mọi chuyện chấm dứt, ta phải làm thế nào mới có thể bảo vệ được chính mình? Nhu Phi, là ta đã sai rồi sao?

Bên ngoài ồn ào hẳn lên, tiếng bước chân dồn dập truyền đến. Ta vội vàng chạy ra ngoài cổng, trên tay ta còn mang theo thùng nước khi chặn lại một tên thái giám. Bởi vì thùng nước rất nặng nên hai người suýt chút nữa đã đánh đổ nó xuống mặt đất. Ta bất hạnh hơn so với hắn, một nửa lượng nước trong thùng hắt thẳng vào áo váy của ta. Ai oán nhìn trang phục vừa thay đổi không bao lâu đã lấm bẩn, ta thở dài, cũng chẳng sao.

“Nữ quan tha mạng, là nô tài vội vàng không chú ý”, đại khái là bị bộ dáng của ta dọa một trận, tiểu thái giám mềm nhũn quỳ trên mặt đất dập đầu, cả người run rẩy.

Xung quanh lúc này có khá nhiều thái giám cung nữ qua lại. Đối với tiểu thái giám kia, bọn họ đều lộ ra ánh mắt đồng tình nhưng không ai dám dừng lại nói một câu. Xem phương hướng chạy tới của bọn họ là tầm cung của Hoàng Đế, trong lòng ta dâng lên một cảm giác sợ hãi, lẽ nào Hoàng Đế lại gặp nguy hiểm?

“Được rồi, chuyện này ta bỏ qua, lần sau nên cẩn thận một chút”, trong lòng lo lắng không biết Hoàng Đế bên kia ra sao, ta xoay người trở về thay áo váy một cách nhanh chóng để chạy đến tầm cung của Hoàng Đế. Hắn chưa thể chết, tuyệt đối không được chết vào lúc này.

Ta dùng tốc độ nhanh nhất để thay đổi xiêm y, vừa ra ngoài đã đụng ngay tiểu thái giám vẫn còn quỳ gối nơi đó. Hiện tại hắn còn run hơn so với bản nãy. Kỳ quái, chẳng phải ta đã nói không có vấn đề gì rồi sao? Thế nào lại còn quỳ tại nơi này?

Nhất thời tò mò, ta vén váy ngồi xổm trước mặt hắn. Không còn biện pháp, nơi này vẫn chưa có tang a, “Tại sao ngươi vẫn còn quỳ? Hiện tại mọi người đều rất bận, ngươi nhanh trở về chuẩn bị hầu hạ chủ tử đi”

“Nô tài... nô tài...”, nghe được câu hỏi của ta, tiểu thái giám lại càng dập đầu như điên, “Nô tài va chạm nữ quan, tổng quản đại nhân nhất định sẽ lột da nô tài, van cầu ngài mở lòng từ bi cứu nô tài một mạng!”

Ta hơi sững sốt, sau lại hiểu được. Ta là nữ quan bên người Hoàng Đế, đại biểu cho uy nghi của Hoàng Đế. Trong mắt người hoàng tộc, ta chỉ là nô tài, nhưng trong mắt bọn thái giám cung nữ, ta chính là chủ tử. Tại sao lại phân biệt này nọ, gà chung quy vẫn là gà mà thôi!

“Ngươi tên gì?”, ta vừa hỏi vừa nghĩ xem phải đối phó với vị tổng quản đại nhân kia thế nào. Hiện tại ta dừng không có thời gian nghe tổng quản đại nhân dài dòng.

“Thưa nữ quan, tên của nô tài là Thường Nghĩa”

“Bây giờ ngươi đến viện của ta quét tước, mặc kệ ai tới đều nói là ta bắt phạt ngươi quét dọn đến khi nào ta vừa lòng mới thôi. Hiểu chưa?”

“Hiểu, hiểu, nô tài hiểu rõ”, Thường Nghĩa vui mừng quá đỗi, hắn cơ hồ bay thẳng đến biệt viện của ta. Quả nhiên là một tiểu tử thông minh!

Ta có chút dấm thán. Mặc kệ là nơi nào, nô tài quả nhiên không dễ làm a! Mệnh không nằm trong bàn tay của chính mình, ta cũng vậy mà thôi!

Lắc lắc đầu, ta cố gắng dứt bỏ suy nghĩ miên mang của chính mình để nhanh chân tiến đến tẩm cung của Hoàng Đế.

Là nữ quan bên cạnh Hoàng Đế, nơi ta ở cách tẩm cung Hoàng Đế không xa, chỉ cần bước nhanh một chút đã đến được Thừa Thiên điện. Bên trong thoát nhìn vô cùng náo loạn, các đại thần quỳ trước long sán, Hoàng Hậu ngồi bên cạnh giường dùng khăn tay thấm nước mắt. Nàng vẫn chưa dám khóc. Ta nhận biết được vài vị Hoàng tử, chính là Vũ Nhân và Tam Thiếu. Đứng phía sau Tam Thiếu là một nam tử vóc dáng cao gầy, sắc mặt hờn nhợt, đây ắt hẳn là Tứ hoàng tử đại danh nghe thấy đã lâu. Lôi Hổ đỏ mắt đứng nơi góc tường. Đảo mắt một lượt, ta rõ ràng trông thấy Diên Tử đứng cách ba bước sau lưng Hoàng Hậu. Thấy ta tiến vào, hắn còn hướng ta trừng mắt. Không để ý đến hắn, ta cẩn thận tập trung vào ba vị hoàng tử. Hoàn hảo, trừ bỏ Tứ hoàng tử, Vũ Nhân cùng Tam Thiếu thoát nhìn có vẻ bị thương thật lòng.

“Hoàng Thượng! Hoàng Thượng!”, tiếng khóc thật thanh từ miệng Hoàng Hậu tôn quý phát ra, ta cảm giác nàng chẳng khác gì phụ nhân nơi phố phường, “Thái y, Thái y, mau đến... mau đến xem Hoàng Thượng!”

Lại là một trận rối loạn, đám Thái y đều đã chạy đến quỳ trước long sán, người nào cũng bận việc. Những người khác hoặc là thật lòng hoặc là giả trang chường ra vẻ mặt lo lắng. Ta nhìn lại Hoàng Đế đang nằm trên giường, sắc mặt của hắn xám trắng, vẻ mặt uể oải, hô hấp hỗn hển, thoát nhìn vô cùng chật vật!

Lần này còn náo loạn hơn so với lần trước, “Hoàng Thượng!!!”, lại là một tiếng kêu bi thiết, Hoàng Hậu bắt đầu lay động Hoàng Đế.

Hoàng Đế còn chưa chết nên không ai được phép khóc, bằng không chính là phạm vào điều kiêng kị. Ta cảm thấy quy củ này khá tốt, bằng không nơi này sẽ loạn thành bộ dáng gì nữa? Chết? Không được, bây giờ còn chưa được. Lửa cháy đến nơi cũng phải cố dập tắt. Ta xông lên, tận lực giấu giếm Hoàng Hậu mà cúi người kề sát bên tai Hoàng Đế nhỏ giọng nói, “Còn chưa phải thời điểm, hết thấy vẫn chưa chuẩn bị tốt”. Miệng nói xong, bàn tay ta không ngừng nện mạnh xuống lồng ngực Hoàng Đế. Ta không biết tại sao mình lại làm như vậy, thậm chí ta cũng không biết làm thế có đúng hay không, nhưng ta còn có thể làm được gì cho hắn nữa? Ta không muốn hắn chết, thật sự không muốn hắn chết, hiện tại hắn cũng không thể chết!

“Làm càn!!!”

“Lớn mật!!!”

“Tru di tam tộc!!!”

Trong điện náo loạn, hô hấp của Hoàng Đế bắt đầu an tĩnh lại, tinh thần cũng tốt hơn một chút. Khi hắn thấy thị vệ tiến lên định bắt giữ ta liền “hữu khí vô lực” nâng tay lên ngăn cản, ý bảo thị vệ lui ra phía sau. Ta cơ hồ nghe tất cả mọi người thở phào một tiếng. Riêng ta cũng vừa dạo một vòng quanh Quỷ Môn Quan.

Cố ý bảo mọi người giữ yên lặng, Hoàng Đế hướng ta vẫy vẫy tay, “Nha đầu... lại đây”

“Tuân lệnh bệ hạ”, ta vốn dĩ đứng rất gần đó, vừa nhìn thấy hắn vẫy tay ta liền lập tức chạy đến, đem lỗ tai tiên đến gần miệng hắn, “Ngài muốn nói gì?”

“Nha đầu, mặc kệ là người hữu tình hay giả ý, vừa rồi người thật sự đã cứu trẫm. Yên tâm, trẫm sẽ cố gắng kiên trì. Bọn hắn, ta hoàn toàn giao cho người. Nhớ kỹ, nha đầu, tài năng phải đi kèm với đạo đức mới thực sự viên mãn”, nói xong những lời dứt quãng này, hắn trông thấy ta vẫn còn ngây ngốc liền bổ thêm một câu, “Người là đứa nhỏ thông minh, người nghe đó thể hiểu được ý tứ của ta. Về phần những người này...”, ánh mắt Hoàng Đế đảo quanh một vòng, “Muốn làm gì họ... tùy người!”

“Nô tỳ cần tuân thánh dụ”, lui về sau hai bước, ta quỳ gối dập đầu nhận chỉ. Ta biết, từ lúc này trở đi, hết thấy đã thật sự bắt đầu.

Xoay người đứng lên, ta nhìn Hoàng Hậu, văn võ đại thần cùng ba vị Hoàng Tử đang đứng trước mặt, hít một hơi thật sâu, ta cao giọng nói, “Truyền ý chỉ của vạn tuế, hiện tại thánh thể cần phải điều dưỡng. Từ hôm nay trở đi, hết thấy mọi chuyện quan trọng sẽ có Tả Hữu Thừa Tướng, Tả Hữu Đại Tướng Quân cùng giải quyết. Tứ hoàng tử thay mặt Hoàng Thượng chủ trì chính sự. Phạm gặp chuyện phát sinh không thể giải quyết liền trình tấu đến ngự thư phòng để Hoàng Thượng xem xét. Mọi việc trong hậu cung sẽ giao cho Hoàng Hậu, gặp chuyện không thể giải quyết chuyển phụng bút nữ quan trình Thánh Thượng giải quyết. Khâm thủ”

Trong lúc nhất thời, ta có thể nhìn ra thần thái khác nhau của tất cả mọi người đó mặt trong điện, bọn họ thật ăn ý hướng nhìn về phía Hoàng Đế. Nhìn thấy Hoàng Đế thần trí thanh tỉnh được bọn thái giám hầu hạ uống được, có thể thấy được thánh chỉ này tuyệt đối không phải là giả. Người có ý kiến dĩ nhiên rất nhiều, phần lớn đều không phục Ung vương chủ trì chính sự. Nhưng ý tứ bên trong có thể hiểu được, cũng chỉ là “chủ trì” mà thôi, chờ Hoàng Đế hết bệnh thì hắn cũng sẽ bị tước quyền. Nếu lúc này có ai đứng ra đưa dị nghị, phỏng chừng sẽ chết sớm hơn Hoàng Đế. Mọi người dù không phục nhưng cũng không dám nói thêm điều gì, bọn họ đồng loạt dập đầu hô ba lần “vạn tuế”. Biểu tình của Vũ Nhân cùng Tam Thiếu thật sự bình tĩnh, không biết trong lòng bọn họ đang suy nghĩ điều gì. Về phần Ung Vương kia... chẳng biết hắn cuối cùng được nuôi dạy thế nào, giữa thời điểm như vậy lại không thể ngăn được vẻ vui mừng trên mặt. Haiz... đây gọi là Tạo Hóa trêu người sao?

35. Chương 34

Chương 34

Quay đầu nhìn lại, sau mười mấy năm ta đã gặp qua rất nhiều loại người, nhưng người thật sự khiến ta phải lắc đầu e là chỉ có mỗi vị Tứ hoàng tử này. Buổi sáng vừa nhận lệnh xử lý quốc sự, buổi chiều đã chiến trống âm ỉ tiến đến nơi ở của nội quan, chẳng lẽ hắn không sợ bị người tố cáo “trong ngoài cấu kết” sao? Để người như vậy lên ngôi Hoàng Đế, thật không biết là nỗi bất hạnh của bá tánh hay là hy vọng của chính ta.

“Nô tỳ Thanh Nguyệt khấu kiến Tứ điện hạ, không biết Tứ điện hạ giá lâm, nô tỳ không kịp nghênh đón từ xa, thỉnh Tứ điện hạ tha tội”, ta mang theo đoàn cung nữ thái giám trong viện tiên đến quỳ gối trước mặt hắn. Ta có thể nhìn ra hiện tại vẻ mặt của hắn không tốt, cơ hồ đang tức giận, hoàn toàn không còn thần sắc đặc ý của buổi sáng nay khi nghe đọc thánh chỉ. Sắc mặt của hắn vô cùng âm trầm. Nói đến cũng kỳ quái, đều là Hoàng Tử nhưng hắn lại không khiến ta có bất kì cảm giác e ngại nào. Mặc dù hắn nén giận mà đến nhưng bất quá trông hắn chỉ có vẻ hờn hển mà thôi.

“Đứng lên đi”, hần hừ một tiếng, thanh âm cơ hồ từ mũi đi ra. Tư thế đứng mười phần, chỉ tiếc hần vẫn còn thiếu uy nghiêm cùng khí độ, “Bổn vương có việc muốn hỏi Thanh Nguyệt nữ quan, nhưng người khác lui ra ngoài, không được ta phân phó, bất luận kẻ nào cũng không được phép quấy nhiễu”

Những người khác dập đầu đáp ứng rồi lui ra. Chờ sau khi Ung Vương đã bước vào phòng ta mới đứng dậy tiến vào theo.

Ta vừa bước vào phòng thì thanh âm của Ung vương đã vang lên, “Khóa cửa phòng, bổn vương có chuyện muốn nói với người”

Ta thầm than một tiếng rồi xoay người nhìn ngó trái phải bên ngoài trước khi đóng cánh cửa lại, sau đó ta lại quỳ gối trước mặt Ung vương và dập đầu một lần nữa.

“Thanh Nguyệt nữ quan, bổn vương không có nhiều thời gian nên sẽ không vòng vo với người. Hãy nhìn xem đây là cái gì?”

Một phong thư được ném tới trước mặt ta. Trên bì thư không viết gì nhưng bên trong lại căng phồng lên. Ta nhặt lên và bắt đầu mở ra đọc, chờ sau khi đọc xong, trong lòng ta trừ bỏ bội phục cũng chỉ còn cười lạnh. Là thư của phụ thân. Khúc dạo đầu liệt kê đủ loại tình cảm giả dối, ta cố dần cảm giác kinh tởm buồn nôn để đọc tiếp, sau đó phụ thân trình bày quan hệ giữa hần và Ung vương, trọng điểm của bức thư chính là hần muốn ta quy thuận Ung vương, từ hôm nay ta sẽ là người của Ung vương. Quyền lợi của ta nếu giúp Ung vương đoạt vị chính là lập ta làm phi, mà phụ thân cũng sẽ trở thành công thần tước vị cha truyền con nối. Trong thư yêu cầu ta phải vì chính mình cùng tiền đồ gia tộc mà suy nghĩ, dốc toàn lực giúp đỡ Ung vương.

Một nữ nhi có thể để hần tính toán được những gì? Hay là nói chỉ cần có lợi, hần có thể yêu cầu ta đánh cược cả cuộc đời mình? Dem thư cất trở vào phong bì, trong lúc nhất thời ta thật không biết nói gì cho phải. Sự kính nể đối với phụ thân lại bay lên một “tầm cao” mới.

Nhìn ta đem thư cất vào phong bì, Ung vương đã ngồi nửa ngày trên ghế bồng mở miệng, thanh âm không khỏi có chút đắc ý, “Hiểu chưa? Muốn hỏi gì không?”

“Nô tỳ có thể hiểu được”. Nhìn lá thư được ngọn nến liếm sạch, ta chỉ cảm thấy bình thường. Ta hần nên phần nộ, hoặc là bi thương, tại sao một chút cảm giác cũng không có? Chẳng lẽ nói ta trời sinh hạ lưu, căn bản cùng bao nhiêu nam nhân lên giường cũng không thành vấn đề? Ai biết được? Dù sao hiện tại cảm giác duy nhất của ta chính là buồn cười. Là phụ thân hiểu lầm hay là ta biểu diễn quá xuất sắc?

“Nói vậy, người đã biết nên làm gì rồi sao?”

“Đúng vậy, không biết điện hạ có gì sai bảo?”

“Tốt lắm!”, hần có chút hài lòng gật đầu rồi lấy từ trong ống tay áo rộng thùng thình ra một quyển sổ cũ nát ném tới trước mặt ta, “Cái này, người nghĩ cách tận lực chu toàn, phải làm nhanh lên”

“Điện hạ, đây là...?”, ta có chút tò mò mở mắt nhìn hần. Ta rốt cục đã hiểu được tại sao vị vương tử ngu ngốc này lại cho người khác cảm giác bại hoại, ha ha ha, hần có thể cao hứng mới lạ.

Nhận trách nhiệm xử lý quốc sự chưa được bốn canh giờ, vị Tứ hoàng tử này liền bắt đầu hỗ trợ vây cánh, bài trừ đối thủ. Trong tay ta là danh sách mười mấy vị quan viên, thâm ý bên trong hần nhiên có thể hiểu được. Chuyện này không tính là gì, thậm chí còn là một quyết định chính xác. Đáng tiếc, hần quá nóng vội. Cánh chim chưa thành thạo điều khiển ngọn gió đã muốn bay xa, trong tình huống này, một phần danh sách bên Tả Hữu Thừa Tướng cùng Tả Hữu Đại Tướng Quân nhất định không thể thông qua. Trong bốn vị còn lại có hai vị là phe cánh của Vũ Nhân, hai vị còn lại là tâm phúc của Tam Thiếu. Trong thế chân vạc, thực lực của Ung Vương là yếu nhất. Đương nhiên, hần cũng chỉ có thể kỳ vọng đến thế, muốn nhổ đỉnh nhanh vậy sao, tâm trí vẫn còn chưa thành thực. Ta nghĩ nguyên do phụ thân lựa chọn hần chính là vì bọn họ rất giống nhau. Ha ha, đều là ngu ngốc!

“Điện hạ, thánh chỉ có nói rất rõ ràng, trong thời gian bệ hạ điều dưỡng thân thể thì quốc sự sẽ giao cho ngài xử lý, chỉ khi gặp phải đại sự không thể giải quyết mới trình lên vạn tuế, hiện tại chúng ta chỉ thay đổi quan viên, đây là việc nhỏ, điện hạ có thể làm chủ được, việc gì phải lo lắng?”, ta làm ra vẻ nghi hoặc nhìn tấu chương trong tay mà giả ngu hỏi lại.

“Hừ! Còn không phải vì đám lão nhân bắt tử đó đứng ra ngăn cản”, hần đang nói đến bốn vị đại thần thủ chính, trên mặt Ung Vương hiện ra vài phần ngoan độc, hần cảm giận nói, “Đám lão hồ ly này, chờ sau khi bốn vương đăng cơ, xem ta xử lý bọn họ thế nào!”

“Thỉnh điện hạ ngôn từ cẩn thận”, ta giả vờ làm ra bộ dáng khấn trương ngăn cản hần tiếp tục nói, sau đó chỉ ta lên nóc nhà ý bảo “tai vách mạch rừng”

Hiểu được ý tứ của ta, hần theo tay ta nhìn lên nóc nhà, không biết nghĩ tới điều gì mà sắc mặt cũng biến đổi. Sau lại không cam lòng yếu thế, hần tiếp tục mắng thêm hai câu nữa, chỉ là thanh âm lần này yếu hơn nhiều. Đồng thời, thái độ của hần đối với ta cũng có biến hóa, hần đã xem ta là người một nhà.

“Tại sao vẫn còn quý? Đứng lên trả lời đi”, hần làm ra vẻ chỉ mới nhận ra ta đang quý liền lên tiếng bảo ta đứng lên.

“Đa tạ điện hạ”, ta âm thầm buồn cười đứng lên, loại kỹ xảo ra oai phủ đầu này thật không inh.

Tính tình vị vương tử này thật nôn nóng, ta vừa đứng lên liền vội vàng hỏi, “Thế nào? Phái người đi như vậy có thể nắm chắc không?”

Có, đương nhiên là có, so với quyền lợi Hoàng Đế cho ta, việc nhỏ ấy thì tính là gì? Chẳng qua ta không thể làm như hần mong muốn mà thôi. Nói đùa sao, nếu để thế lực của hần phát triển an toàn, về sau ta còn thể dùng thứ gì để bắt ép hần? Đương nhiên, lời này cũng không thể nói rõ, “Điện hạ, có thể thành sự hay không cũng khoan nhắc tới, nhưng đối với sự tình này mà nói, nô tỳ lại cảm thấy không ổn”

“Hả? Là sao?”

“Điện hạ, thế cục này, mặc dù nô tỳ không nói nhưng điện hạ hần cũng đã rõ. Thế lực Vũ Vương cùng Tề Vương trong triều cũng không thể khinh thường, những rắc rối trong đó không phải một hai ngày là có thể tháo gỡ được. Hiện tại bệ hạ cho ngài xử lý quốc sự, dụng ý thật rõ ràng. Tại thời điểm mấu chốt này nếu để xảy ra chuyện gì, vạn nhất bị người lấy đó làm có sinh sự, như vậy chẳng phải mất nhiều hơn được hay sao?”

“Người nói cũng có đạo lý”, Ung Vương nghe ta nói có chút động tâm liền gật đầu hỏi, “Vậy ý kiến của người là thế nào?”

“Theo ý của nô tỳ, hiện tại điện hạ nên tĩnh tâm, nghe nhiều nhìn nhiều, chỉ cần bệ hạ không ban chiếu thư thu hồi chức vị giám quốc của ngài, lúc đó đại sự có thể thành. Như điện hạ đã biết, triều đình không có Thái Tử, như vậy đến lúc đó giám quốc trở thành trị quốc, chẳng phải là thuận lý thành chương sao?”

“Đúng, nói rất đúng, nói rất hay. Quả nhiên hổ phụ vô khuyển nữ a! Ha ha ha ha!”, xem như Ung Vương đã hoàn toàn bị ta thuyết phục, hần vỗ đùi đắc ý nở nụ cười, trong lúc đắc ý, hần còn tiến tới vươn tay sờ sờ vào mặt ta, “Tiểu mỹ nhân, không ngờ người lại cơ trí như vậy, ngày sau bốn vương sẽ ban thưởng hậu hĩnh cho người. Người yên tâm, còn bốn vương sẽ còn người”

Đại khái là đắc ý xung thiên, thời điểm Ung Vương nói chuyện, bàn tay của hần đã giở trò. Từ trên mặt, bàn tay của hần di động xuống dưới thân mình ta. Sắc mặt dâm tà của hần làm ta nhớ đến tình cảnh bị bọn thổ phỉ nhìn thẳng khi bị bắt cóc vào trại của bọn chúng. Ta cảm thấy buồn nôn, cũng may có thể nhìn xuống.

“Điện hạ, ngài quên nô tỳ đã nói gì rồi sao? Hơn một chuyện chi bằng bớt một chuyện, thân thể của nô tỳ sớm muộn gì cũng là của ngài”, ta cường chế ghê tởm để bày ra bộ mặt tươi cười kiêu mị, lại còn chỉ chỉ ra ngoài cửa cho hần thấy rõ tình thế. Ta thật sự muốn cho hần một đao để chấm dứt phần việc của hần.

“A, đúng đúng!”, nhìn cánh cửa đằng kia, hần mới sực nhớ ra mình đang ở trong hoàng cung, đến lúc này hần mới nhận ra động tác thái quá của mình. Hần cười gượng hai tiếng rồi dùng sức mạnh ôm ta, bàn tay của hần hung hăng xoa khắp cơ thể, sau khi cảm thấy đã vừa lòng, hần cúi xuống bên tai ta cười nói, “Tiểu mỹ nhân, nếu có thể đến phủ của bốn vương...”, lại xoa xoa xoa, ta kề sát thân thể hần nên có thể cảm nhận rõ ràng bộ vị kia của hần đã xảy ra biến hóa rất lớn.

Ung Vương đắc ý được một đám người vây quanh rời đi. Đợi đến khi bóng dáng bọn họ đã hoàn toàn biến mất, ta gần như ngã phịch xuống ghế. Nay Tần mai Sở, đại khái là nói chính ta. Vừa rồi có một câu là nói

thật, thân mình này sớm muộn gì cũng phải “đưa lên thớt”.

Lộp cộp, lộp cộp, vài thanh âm tuy rằng rất nhỏ nhưng đủ khiến ta chú ý vang lên từ trên đỉnh đầu, bên ngoài vang truyền đến tiếng ồn ào, “Người nào? Có người tới a, có thích khách!”. Đám người bên ngoài ầm ĩ như ruồi bọ bay tán loạn, ta nhanh chân chạy ra cửa, chỉ thấy một bóng đen sượt ngang qua mặt ta trước khi đám thị vệ chạy đến. Tiếp đó, bóng đen biến mất vô tung.

“Thích khách ở nơi nào? Thích khách ở nơi nào?”, tìm theo tiếng mà đến, đám thị vệ dừng mãi xông vào, thấy ta đứng trước cửa bọn họ mới quỳ xuống hành lễ, “Bái kiến nữ quan, khiến nữ quan bị kinh động. Người có nhìn thấy phương hướng chạy trốn của thích khách không?”

“Phía đó”, ta chỉ phương hướng bóng đen biến mất rồi nhẹ giọng trả lời, ta tin tưởng bọn họ không thể bắt được hần, bóng dáng kia rất quen thuộc.

Dựa theo công phu của hần mà lại bị người phát hiện? Ta tiến lên vài bước rồi xoay người nhìn về phía nóc nhà. Ta lắc đầu, chỉ là diễn trò mà thôi.

***

Dùng qua bữa cơm chiều, các cung nữ đang thu dọn bát đĩa thì một tiểu thái giám từ bên ngoài tiến vào, nói là Hoàng Hậu tìm ta có việc, bảo ta nhanh chóng đến Khôn Thái Điện. Ta truyền lời, bảo là sẽ lập tức đến. Nhanh chóng thay đổi quần áo xuất môn, ta ngẫm lại cảm thấy không đúng, đề phòng vạn nhất, ta đem một chiếc bình nhỏ đã chuẩn bị sẵn nhét vào ngực áo. Để bọn cung nữ thái giám cầm đèn lồng dẫn đường, ta đi thẳng đến tẩm cung của Hoàng Hậu.

Không biết Hoàng Hậu tìm ta có việc gì, ta luôn có cảm giác không tốt.

“Thường Nghĩa”, ta lặng lẽ gọi tên tiểu thái giám vẫn theo sát bên người. Từ chuyện ban sáng, tiểu thái giám này vẫn tiếp tục ở lại trong viện, nói là báo ân gì gì đó. Tuy ta không thật sự tín nhiệm hần nhưng tình hình khẩn cấp hiện tại không cho phép ta lựa chọn.

“Nô tài có mặt”, Thường Nghĩa lên tiếng trả lời, nhìn thấy ta thần thần bí bí nên hần cũng lăm la lăm lét.

“Người nhanh chóng chạy đi tìm Tề Vương điện hạ, bảo hần mau đến Khôn Thái Điện”. Ta thật sự không muốn liên thủ với Tam Thiếu, nhưng hiện tại cũng không còn biện pháp khác.

“Nữ quan, không cần phải đi tìm, vừa rồi nô tài nghe nói Hoàng Hậu đã cho gọi Chiêu thái giám mời Tề Vương điện hạ đến Khôn Thái Điện”

“A? Tại sao hần lại nói với người điều này?”

“Tiểu thái giám kia là đồng hương với nô tài, lúc nhỏ cùng bị bán vào cung. Bình thường rất hiếm khi gặp mặt, vừa rồi trông thấy hần nên chúng ta liền hàn huyên vài câu. Là hần nói cho ta biết Tề Vương hôm nay dùng bữa tối ở chỗ Hoàng Hậu. Việc này thật bất ngờ, trước đó chưa nghe bẩm báo gì cả”

“Được rồi”, ta không nói gì nữa. Hần đương nhiên sẽ đến bất ngờ, nếu không phải bị phát hiện, e là hần cũng sẽ không có mặt ở đó.

Dọc đường đi ta không nói chuyện, chỉ cúi đầu tâm sự, Thường Nghĩa bước phía trước dẫn đường.

“A!?”, ta nghe thấy tiếng thét kinh hãi của Thường Nghĩa, “Nữ quan, người xem, hình như nường nường của các cung đều tập trung đến đây”

“Phải không?”, ta nhìn theo hướng chỉ của hần. Quả nhiên trong điện Hoàng Hậu đèn đuốc sáng trưng, những chiếc kiệu và hạ nhân đổ về trước điện chật như nêm. Cảm giác bất an càng lúc càng tăng lên, ta chỉ có thể miễn cưỡng kiên trì.

Sau khi thông báo, một thái giám dẫn ta tiến vào chính điện. Trong điện sắc màu rực rỡ, có một vài vị nường nường đang ngồi trong đó, xem phục trang của các nàng, ta liền biết bọn họ đều là chủ vị các cung. Nhìn kỹ một lần nữa, Cẩn Phi cùng Nhu Phi không có mặt ở nơi này. Hoàng Hậu cũng không còn là nữ nhân rơi lệ đầy mặt vào buổi sáng hôm kia, bây giờ thoát nhìn nàng uy phong hơn nhiều. Ngồi gần Hoàng Hậu nhất chính là Tam Thiếu, sắc mặt của hần rất thú vị, hần nhìn ta thống hận như muốn ăn tươi nuốt sống, hai mắt trợn trừng. Ta nhìn thấy hai bàn tay hần nắm chặt, ngay cả gân xanh cũng nổi lên.

“Nô tỳ Thanh Nguyệt, phụng bút nữ quan tại Kiền Đức Điện khấu kiến Hoàng Hậu nương nương, nương nương vạn phúc kim an”, ta quỳ xuống dập đầu, vô cùng cung kính.

“Đứng lên trả lời”, từ trên ghế chủ vị, Hoàng Hậu nương nương miễn cưỡng nói chuyện, còn cố ý kéo dài thanh âm.

“Đa tạ nương nương”, ta dập đầu thêm một cái rồi đứng lên, cung kính cúi đầu đứng sang một bên chờ đáp lời.

“Người là nữ quan hầu hạ Hoàng Thượng. Theo quy củ, phụng bút nữ quan chỉ làm theo mệnh lệnh của bệ hạ. Ngay cả triều đình văn võ, tần phi hậu cung cũng không thể can thiệp”, nói tới đây, Hoàng Hậu đột nhiên nở nụ cười rồi tiếp lời, “Thanh Nhi, người nói tần phi hậu cung này có bao gồm bản cung không?”

Ta đổ mồ hôi lạnh! Hoàng Hậu hỏi thế là sao? Cư nhiên lại nói nên lời đại bất kính thế này? Hoàng Đế còn chưa băng hà, nàng đây là muốn làm gì? Hậu cung phi tần dĩ nhiên bao gồm cả Hoàng Hậu, nhưng ta không thể trả lời trực tiếp như vậy. Làm cho Hoàng Hậu sượng mặt, ta đây không phải muốn chết sao? Trộm nhìn sang Tam Thiều, ta phát hiện hắn cũng đang chăm chăm nhìn mình, bộ dáng tựa như đang xem kịch vui. Câu hỏi này phỏng chừng là hắn khuyến khích, chuyện này ta sẽ nhớ kỹ, có ngày sẽ “hồi đáp”, nhưng trước mắt phải làm sao bây giờ? Ta cũng không dám vi phạm tổ chế mà nói không bao gồm a! Haiz, giả vờ ngớ ngẩn để lừa đảo thôi!

“Nương nương, người là Hoàng Hậu mẫu nghi thiên hạ, vạn dân kính ngưỡng, tựa như nhật nguyệt trên cao, tôn quý không thể diễn tả bằng lời, dĩ nhiên tần phi bình thường không thể sánh bằng. Nếu nô tỳ có thể hầu hạ nương nương, đó là phúc nô tỳ đã tu luyện ở kiếp trước”, hắc hắc, lời này muốn giải thích thế nào đều được.

Ai cũng thích được tâng bốc, Hoàng Hậu cũng không ngoại lệ. Vừa nghe ta nói xong, Hoàng Hậu liền lập tức cao hứng, “Tốt, tốt, chẳng trách Tề Nhi nói người thông minh, là người biết quy củ, hiện tại xem ra lời này không phải giả. Người đâu, ban thưởng ghế”

“Nô tỳ không dám, trước mặt Hoàng Hậu nương nương cùng các vị phi tần nương nương chủ vị, quả thật không còn chỗ cho nô tỳ ngồi”

“Bản cung ban ghế cho người, người cứ ngồi, bản cung còn có lời muốn nói. Hơn nữa, Tề Nhi cũng thường khen ngợi người, có phải không?”, câu cuối cùng là dành cho Tam Thiều. Giọng điệu của Hoàng Hậu rất thân thiết, mối quan hệ của bọn họ tựa như mẫu tử.

“Mẫu hậu chê cười rồi”, Tam Thiều tựa như một tiểu hài tử ngại ngùng tươi cười, hắn quay đầu nhìn ta rồi nói, “Nương nương đã cho phép người ngồi thì người cứ ngồi. Bận cả buổi chiều, người không cảm thấy mệt sao?”, từ “mệt” kia hắn nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

Ta giả vờ không hiểu mà khom người đa tạ. Có cung nữ mang ghế lại đây, ta liền thẳng lưng ngồi xuống. Tư thế này so với đứng còn mệt hơn.

“Bản cung tới tìm người là vì chuyện của Nhu Phi”

“Nhu Phi? Nô tỳ ngu ngốc, thỉnh nương nương dạy bảo”. Haizz, quả nhiên đã đến, không nghĩ Hoàng Hậu so với ta còn gấp hơn.

“Hoàng Thượng long thể bất an, Nhu Phi lại vào thời điểm này mà khóc lóc trong hậu cung. Bản cung đã thương lượng qua với các vị tần phi nương nương, chúng ta đã quyết định lần này không thể nuông chiều nàng nữa. Nhưng nàng dù sao cũng là nhất cung chủ vị, chuyện này không thể khinh suất. Bản cung nghe Tề Nhi nói người thông minh, gặp chuyện lại bình tĩnh nên cho người gọi người đến đây, người nói xem, phải xử phạt thế nào mới thích hợp?”

Phải xử phạt thế nào mới thích hợp? Đây không phải rõ ràng như con rận trên đầu người hỏi sao? Nhìn gương mặt âm hiểm của Hoàng Hậu, lại nhìn các tần phi u ám cắn răng trong phòng, những người này ngày thường e là đã sớm chường mắt chuyện Nhu Phi, chỉ hận không thể lột da ăn sống nàng. Hiện tại lại làm bộ làm tịch như vậy.

Ta có chút cảm kích nhìn Tam Thiếu, cũng may hắn thông minh khiến Hoàng Hậu cho người gọi ta đến, bằng không đã có thể gặp phiền toái. Thấy ta nhìn hắn, hắn trừng mắt liếc ta một cái rồi xoay đầu đi, vẫn là bộ dáng tức giận kia. Haiz, Tam Thiếu, chuyện đã đến nước này ta chỉ có thể dựa vào người.

“Lại có việc này sao?”, ta bày ta bộ dáng vừa kinh ngạc vừa tức giận, tựa như có chung mối thù cùng các vị nương nương ngồi ở đây, “Nương nương, đây là việc đại nghịch, người cũng không thể nuông chiều”

“Đúng vậy, bản cung cũng có ý tứ này”, Hoàng Hậu thập phần vừa lòng với câu trả lời của ta, nàng khen ngợi gật đầu, “Như vậy, chiếu theo ý tứ của người, chúng ta nên làm gì bây giờ”. Hoàng Hậu đã cổ vũ, ta cứ việc bạo gan mở miệng, Hoàng Hậu hướng dẫn, “Loại sự tình này nếu chiếu theo quy củ sẽ phải ban tử, nhưng bản cung thấy nàng còn nhỏ nên cũng không đành lòng. Haiz, thật đáng thương, tuổi nàng vẫn còn nhỏ!”. Không cần nói thêm nữa, mọi người đã hiểu được ý tứ của nàng. Hoàng Hậu nâng chén trà, không nhanh không chậm thổi bọt. Bánh xe thật to đẩy lại đây chờ ta đánh tiếp.

“Nương nương, người nhân hậu thiện lương không đành lòng cũng khó trách, nhưng Nhu Phi đã phạm vào tội đại nghịch, quy củ trong cung cũng không thể xem thường, thỉnh nương nương cân nhắc”

“Haizz... ! Rốt cục cũng là một mạng người a, bản cung thật sự không đành lòng!”

Lão bà yêu quái, thành nhân thành quỷ tất cả đều là nàng. Biết chuyện vẫn chưa xong nên ta liền đứng dậy quỳ rạp xuống đất, thái độ vô cùng trung tâm, “Nương nương, người dù có trăm ngàn từ bi cũng phải vì thánh thể an khang! Thỉnh nương nương cân nhắc”

“Thỉnh nương nương cân nhắc”, các nương nương ở cung khác cũng thêm dầu vào lửa, bọn họ đều đứng dậy quỳ gối dập đầu, kỳ thật tác dụng của các nàng ở đây cũng chính là đồng loạt quỳ xuống như vậy.

Tựa như bị mọi người tạo áp lực, Hoàng Hậu bắt đầu dĩ nhiên nói, “Chuyện này... Haizz, được rồi, tất cả đứng lên đi. Ta biết các người đều quan tâm đến thánh thể. Bản cung cũng muốn như thế!”, mục đích đã đạt được, Hoàng Hậu “đau lòng” cho phép mọi người đứng lên, “Nếu đã như vậy, truyền lời đi xuống, ban thưởng cho Nhu Phi ba thước bạch lăng”

Ta choáng, bạch lăng? Hậu cung không phải thường ban rượu độc sao? Tại sao Hoàng Hậu lại sửa thành thất cổ? Còn muốn chơi thế nào nữa? Ta sốt ruột trong lòng, hiện tại không biết phải nói thế nào, toàn bộ hy vọng đều tích tụ lên người Tam Thiếu. Chỉ là Tam Thiếu vẫn ngoảnh mặt không nhìn ta. Lão thiên a! Trong lòng bàn tay ta đã đổ mồ hôi. Tam Thiếu, Tam gia, Tam tổ tông, người nói một lời đi a!

Ta sốt ruột đứng đây, Tam Thiếu bên kia cuối cùng mới quay đầu lại, thanh âm lạnh lùng, “Tại sao bốn vương cảm thấy sắc mặt nữ quan không tốt, là buổi chiều làm việc mệt sao?”, dừng một chút, thời gian thật ngắn nhưng ta lại cảm thấy thật dài, “Hay vẫn còn lời muốn nói?”

Đa tạ trời đất, tiểu tổ tông xem như đã mở miệng, bằng không ta thật không có biện pháp lên tiếng. Bất chấp nội dung châm chọc trong lời nói của hắn, ta nhanh chóng đáp lời, “Bẩm vương gia, chỉ là nô tỳ cảm thấy không ổn. Nhưng Hoàng Hậu nương nương đã hạ ý chỉ, sẽ không chấp nhận ý khác của nô tỳ”

“Vậy sao?”, bộ dáng hiện tại của Tam Thiếu thật sự đáng giận, “Nếu đã vậy, chuyện này cứ quyết định như vậy đi”

Tam Thiếu chết tiệt, ta hận không thể tiến lên bóp chết hắn. Hắn là cố ý! Hiện tại chỉ lo lắng suông cũng không có biện pháp a! Ý chỉ của Hoàng Hậu đã hạ xuống, Tam Thiếu lại không chịu hỗ trợ, mắt thấy đã có thái giám tiến vào nhận phượng bài, ta thật sự không còn cách nào khác. Quên đi, chuyện đã đến nước này chỉ có thể tiến lên. Tim đau nhói một cái, ta cũng chỉ có thể buông tay.

36. Chương 35

Chương 35

“Chậm đã!”, ngay tại thời điểm dù ta có phải bại lộ chính mình cũng muốn lên tiếng thì Tam Thiếu đã ra tay trước ngăn cản vị thái giám truyền chỉ. Cho đến bây giờ ta chưa từng nhận ra thanh âm của hắn lại dễ nghe đến như vậy. Ta thầm nghĩ vừa rồi nguy thật. Thở dài một hơi, ta chờ hắn phát huy.

“Tề Nhi, chuyện gì vậy? Người có chuyện gì muốn nói sao?”, Hoàng Hậu sủng ái Tề Vương, hay nói nàng phải mượn sức hắn. Cũng khó trách, bản thân nàng không có nhi tử, tuy rằng vẫn còn một ca ca là Thừa Tướng nhưng “vua nào triều thần nấy”, người cuối cùng có thể lên làm Hoàng Đế, người có thể bảo trụ địa vị tôn vinh cùng gia tộc lâu bền của nàng cũng chỉ có Hoàng Tử. Mà Tề Vương là quyền thuộc gần với nhà mẹ đẻ của nàng nhất, hơn nữa, nàng quả thật nhìn trúng Phong Thừa Tướng cùng cháu ngoại của chính mình. Vậy nên, Hoàng Hậu rõ ràng sủng ái Tam Thiếu hơn nhiều so với những người khác.

“Mẫu hậu”, Tam Thiếu mỉm cười. Nụ cười kia tràn ngập cảm giác ỷ lại như một đứa trẻ đối với mẫu thân. Loại tình cảm thuần ôn nhu này lướt qua khuôn mặt hắn thật hoàn mỹ không hề sứt mẻ, “Nhi thần cảm thấy việc này vẫn nên giao cho Thanh Nguyệt nữ quan xử lý có vẻ thỏa đáng hơn”

“A? Tại sao?”, Hoàng Hậu cau mày, không nghĩ Tam Thiếu sẽ nói ra những lời như vậy nên nàng có chút mất hứng. Nàng vẫn hy vọng có thể tự tay giết chết Nhu Phi đã nhìn không vừa mắt từ lâu. Nhưng xuất phát từ sự tín nhiệm đối với Tam Thiếu, nàng vẫn quyết định lắng nghe ý kiến của hắn.

“Mẫu hậu, Nhu Phi mặc dù có tội nhưng vẫn là nhất cung chủ vị tam phẩm. Huống hồ, người này lại là...”, Tam Thiếu dừng một chút, đợi đến khi sắc mặt Hoàng Hậu có chút thay đổi mới nói tiếp, “Lại nói phụ vương bên đó...”

Không cần nói thêm nữa, ý tứ của Tam Thiếu đã rõ ràng, Hoàng Hậu là người thông minh, dĩ nhiên vừa nghe liền hiểu được.

Trầm ngâm một lúc, vẻ mặt thất vọng của Hoàng Hậu lại trở nên cao hứng. Nàng nhìn Tam Thiếu cười cười, tỏ vẻ mình đã hiểu được. Hoàng Hậu quay đầu nhìn ta rồi nói, “Thanh Nguyệt, nghe nói người cùng Nhu Phi có chút giao tình, bản cung đem việc này giao cho người xử trí, sinh tử đều tùy vào người”

Sợ đêm dài lắm mộng, ta không dám nghĩ có che đậy mà đợi sau khi Hoàng Hậu lên tiếng liền nhanh chóng quỳ xuống đáp lời, “Nô tỳ lĩnh chỉ”

“Mẫu hậu, nhi thần cảm thấy chi bằng để tất cả hậu cung đến xem, cũng xem như răn dạy. Nhi thần cũng có ý định đến đó!”

“Cũng được, quyết định như vậy đi”, Hoàng Hậu gật đầu nhìn các vị nương nương rồi nói, “Các người cũng nên đến xem”

“Tuân lệnh Hoàng Hậu”, các phi tần đứng dậy hành lễ lĩnh chỉ. Sắc mặt của ai cũng trắng bệch nhưng lại lộ ra một tia chờ mong.

Ta cầm phượng bài từ Khôn Thái Điện đi ra, bên cạnh là Tam Thiếu, phía sau là bốn năm vị tần phi, sau nữa là thị vệ, cung nữ, thái giám, đám người chậm rãi yên tĩnh không gây tiếng động tiến thẳng đến Tê Hà Viện.

Lần này ta đã chủ quan xem nhẹ Hoàng Hậu, may mắn có Tam Thiếu đứng giữa chu toàn, bằng không sự tình sẽ không thể vãn hồi. Mặc kệ trước kia Tam Thiếu đã làm gì ta, nhưng lúc này đây ta thật sự cảm kích hắn. Nhìn Tam Thiếu bên cạnh vẫn một mực yên lặng, ta cảm thấy nên nói gì đó với hắn, ít nhất cũng là một lời cảm tạ.

“Tề Vương điện hạ”, bởi vì phía sau vẫn còn những người khác nên thanh âm của ta cực thấp, chỉ để một mình hắn có thể nghe thấy, “Tương trợ của ngài... nô tỳ sẽ khắc sâu trong lòng, xin cảm tạ”

Không để ý đến ta! Thậm chí không chỉ không để ý đến ta, Tam Thiếu ngay cả liếc mắt nhìn sang ta cũng không có. Thấy hắn như vậy, ta cũng không muốn nói thêm. Hơn nữa hiện tại vẫn còn sự tình trọng yếu cần phải giải quyết. Ta nâng tay sờ sờ bình sứ, trong lòng vừa có chút an tâm, vừa có chút lo lắng.

Một lát sau, từ xa đã trông thấy Tê Hà Biệt Viện, Tam Thiếu vẫn duy trì yên lặng bỗng nhiên lên tiếng.

“Tội gì lại gánh lấy việc này. Hoàng Hậu không có hảo tâm, vạn nhất sự tình bại lộ, dù là phụ vương cũng không thể bảo hộ người. Hoặc nói, hắn căn bản sẽ không bảo hộ người”, thanh âm cực nhỏ chỉ để riêng ta

nghe thấy, chỉ là hấn vẫn không chịu nhìn ta.

“Ta biết”

Tại sao ta lại không biết? Hoàng Đế muốn bảo hộ Nhu Phi nhưng hấn rất rõ ràng tình trạng thân thể của chính mình. Hấn biết nếu bản thân rời bỏ nhân gian, trong cung người đầu tiên Hoàng Hậu sẽ đối phó chính là Nhu Phi. Hấn không thể phế Hoàng Hậu, chuyện này sẽ gây chấn động không ít, hơn nữa nhà mẹ đẻ của Hoàng Hậu nhiều năm qua dốc lòng kinh doanh, thế lực khổng lồ, dù là hấn cũng phải bận tâm ba phần, huống chi Hoàng Hậu cũng không gây ra bất kì sai lầm nào. Vậy nên, biện pháp bảo hộ Nhu Phi tốt nhất chính là để nàng xuất cung. Nhưng những lời này Hoàng Đế không thể nói. Với danh phận Nhu Phi, nàng dù sao cũng là tiểu lão bà của hấn, lão bà của Hoàng Đế không thể để xuất cung tự do kết hôn, “chiếc nón xanh” này Hoàng Đế không thể đội, triều đình không thể đội, tông miếu xã tắc cũng không thể đội. Vì hoàng gia tôn nghiêm, hấn chỉ có thể ám chỉ, muốn nhờ vào tay ta đem nàng ra ngoài. Đến lúc đó, vạn nhất có bại lộ, người chịu tội dĩ nhiên cũng sẽ do ta gánh vác. Dù triều đại có thay đổi thì đây vẫn là nhược điểm vô cùng lớn, tùy thời đều có thể công khai xử tử ta.

Về phần tâm tư Hoàng Hậu thế nào, ta đã hiểu rõ. Nàng biết Hoàng Đế sủng ái Nhu Phi, Nhu Phi bị xử tử tất nhiên Hoàng Đế sẽ không bỏ qua. Hiện tại Hoàng Đế ngã bệnh có thể không quản được, nhưng vạn nhất Hoàng Đế truy cứu việc này thì sao? Nàng có thể đem hết tội danh đổ lên người ta. Vừa rồi nàng trước mặt mọi người nói ta có giao tình với Nhu Phi, sinh tử đều do ta định đoạt. Ha ha, nàng đã quyết định, nếu ta không giết Nhu Phi, tương lai nhất định sẽ bị quy trách nhiệm. Nếu ta giết Nhu Phi, sau này Hoàng Đế có chất vấn thì nàng có thể nói chính mình muốn ta tha cho Nhu Phi nên mới để ta đi. Như vậy, đầu sỏ gây chuyện cuối cùng vẫn là ta. Mục đích tuy tương phản nhưng mục tiêu lại đồng nhất, tất cả đều tính kế để ta gánh tội thay.

Về phần ta, kỳ thật giết Nhu Phi là tốt nhất. Hoàng Hậu cao hứng dĩ nhiên sẽ không gây phiền toái cho ta, thậm chí về sau còn có chỗ tốt cũng không biết chừng. Hoàng Đế lại càng không có quan hệ, việc này không thể công khai, ta chỉ cần âm thầm nói với hấn là người đã chạy thoát, vậy là được! Hấn bệnh nặng hấp hối, việc này lại không thể cho người kiểm chứng, hấn trừ bỏ tin tưởng ta cũng không còn cách nào khác. Vậy nên, nhìn thế nào Nhu Phi cũng phải chết để diệt trừ hậu hoạn.

“Là đây...”, Tê Hà Biệt Viện đã ở ngay trước mắt, ta thở sâu một hơi, buông rơi tất cả suy nghĩ rồi thấp giọng nói, “Vương gia, tính mạng của ta và nàng đều giao cho người”. Nói xong, không đợi hấn đáp lại, ta ngừng đầu bước tới viện môn.

***

“Nhu Phi, người đã biết tội?”, giờ cao phượng bài, ta nhìn người quỳ trước mặt vừa được lôi ra từ trong chặn, Nhu Phi. Mái tóc rối loạn, sắc mặt trắng bệch nhưng nàng vô cùng trấn định. Vừa trông thấy người đến là ta, nàng cực kỳ kinh ngạc. Có lẽ nàng đã sớm biết Hoàng Hậu sẽ đối phó với chính mình, chỉ không ngờ người đến là ta mà thôi. Nàng nhìn thấy ta liền chậm rãi quỳ xuống, vẻ mặt “không thể tin được” chuyển thành “đã hiểu rõ”. Đáy mắt vốn dĩ trong suốt kia đã nhuốm phần bi thương, có giải thoát, có thống khổ, có tiếc nuối, có giãy dụa, nhưng khi ánh mắt ấy nhìn về phía ta lại không có thống hận. Ta thậm chí nhìn thấy được sự khoan thứ trong đáy mắt của nàng. Có được một thị nữ thông minh tuệ mẫn như Thiển Nhi, nàng hấn đã biết được là ta giết Mao Cầu để tính kế nàng. Khó trách Hoàng Đế một lòng muốn bảo hộ nàng, nữ tử như vậy làm sao không khiến người khác đau lòng?

“Nô tỳ biết tội”, nàng hoàn toàn không cãi lại mà chỉ cúi đầu chịu tội. Thần thái thản nhiên của Nhu Phi khiến dung mạo của nàng lại càng thêm xinh đẹp. Có lẽ so sánh với việc cả đời bị vây khốn tại chốn thâm cung nội viện không nhìn thấy ánh mặt trời, nàng càng nguyện ý chết đi.

“Tốt lắm. Như vậy, hãy nghe chỉ”, ta gật đầu tiếp tục nói, “Thánh cung phi tần, tất cả phẩm vị đều thành tâm cầu nguyện long thể an khang, mọi người chiếu theo chư tôn tổ chế tận tâm vì Thánh Thượng cầu phúc. Trong lúc này, Nhu Phi tại Tê Hà Biệt Viện thừa nhận thánh quyền nhưng không nghĩ đến thánh thể, không nhớ quân ân, được sủng mà kiêu, ở trong hậu cung lại cất tiếng khóc. Cử chỉ đại nghịch này thiên địa không tha, nguyên rủa thánh cung chính là ngũ mã phanh thây, thân diệt cửu tộc. Tuy nhiên, nghĩ người tuổi nhỏ, sự tình lại có nguyên nhân. Dựa theo thánh ý, miễn tử cho toàn tộc của người, ban ân người chết toàn thân. Nhu Phi, mau lĩnh chỉ tạ ơn”

Đọc xong một hơi, ta tránh né ánh mắt của Nhu Phi mà lấy từ trong bình sứ ra một viên thuốc đưa nàng, “Ăn nó, rất nhanh thôi, ngươi sẽ không cảm thấy thống khổ”

“Tuân lệnh, Tê Hà Viện Nhu Phi lĩnh chỉ tạ ơn. Hoàng Thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”, tựa như đã được giải thoát, nàng trịnh trọng tiếp nhận viên thuốc.

“Không, nương nương, người không thể, người không thể như vậy a!”, Thiến Nhi vẫn quỳ bên cạnh lúc này không thể nhẫn nại được nữa, nàng liều mạng xông lên ôm lấy Nhu Phi khóc rống, “Nương nương, người không thể chết được a! Nếu người chết, Thiến Nhi làm sao có thể đối mặt với lão gia, đối mặt với phu nhân!”

Nhu Phi vẫn nhẫn nại đến bây giờ, nàng bị Thiến Nhi ôm lấy chính mình liền nhịn không được khóc thành tiếng, nhưng nàng không biết mình còn có thể nói gì, chỉ đành ôm Thiến Nhi nói lời an ủi, “Thiến Nhi, người từ nhỏ đã đi theo ta, tuy rằng thân phận của chúng ta là chủ tử nhưng so với tỷ muội còn thân hơn. Người quan tâm ta, chiếu cố ta, toàn tâm toàn ý bảo hộ ta, ta đều biết. Nhưng hiện tại nhân duyên chúng ta đã tận, ta biết người khổ sở, nhưng ngoài cái chết ta không còn lựa chọn nào khác a! Đừng khóc, người nên cao hứng a, người ngắm lại xem, rốt cuộc ta cũng đã có thể rời khỏi nơi này!”

“Không, nương nương, không thể, người không thể như vậy!”, Thiến Nhi khóc rống, hoàn toàn không nghe thấy thanh âm của Nhu Phi. Bỗng nhiên, nàng dường như nhớ tới điều gì liền xoay người nhìn ta, “Nữ quan, nô tỳ không phục, nô tỳ muốn gặp Hoàng Thượng, nô tỳ muốn nói ra suy nghĩ của mình”

Rõ ràng biết Thiến Nhi muốn nói gì, Nhu Phi bối rối đứng lên, nàng ôm choàng lấy Thiến Nhi rồi la lên, “Thánh chỉ đã hạ không thể không tuân theo, Thiến Nhi, không được nói vậy, có nghe hay không? Ta không cho người nói vậy. Người phải sống, ta muốn người sống sót”. Nói tới đây, nàng hướng ta nói, “Thanh Nguyệt, ta đối với người không tệ. Thỉnh người nể tình ta đối đãi tử tế với Thiến Nhi, đừng để nàng bị người khi dễ”

“Không, nương nương, người không có tội, người không thể chết được! Nô tỳ có liều mạng này cũng không thể để người chết!”, không đợi ta gật đầu đáp ứng, Thiến Nhi liền ra sức đẩy Nhu Phi ra rồi vọt tới trước mặt ta, nàng chỉ ngón tay vào mũi ta mà giận dữ nói, “Nữ quan, người nói nương nương khóc trong cung. Như vậy, xin hỏi nữ quan, người làm sao biết được? Người tận mắt nhìn thấy? Hay là chính tai người nghe được? Ai có thể chứng minh nương nương của chúng ta đã khóc? Người không bằng không chứng dám xử tử tam phẩm nương nương sao? Vừa rồi người nói Hoàng Thượng ngã bệnh, nói vậy, ý chỉ ban thưởng tử nương nương là ai hạ? Hoàng Thượng không có khả năng ban thưởng tử cho nương nương của chúng ta, đây là người giả truyền thánh chỉ, đây là người khi quân, ta muốn gặp Hoàng Thượng tố cáo người”

“Thiến Nhi, không được nói vậy! Người im miệng cho ta, im miệng!”, Nhu Phi xông tới che chở cho Thiến Nhi vẫn còn muốn mở miệng nói, nàng lệ rơi đầy mắt không để Thiến Nhi nói thêm gì nữa. Vốn dĩ nàng không muốn rơi lệ để duy trì tôn nghiêm tại thời điểm chết, nhưng vì bảo hộ thân nhân của chính mình, nàng hoàn toàn dẹp bỏ sự kiêu ngạo. Nàng quỳ trên mặt đất, tay giữ chặt góc váy của ta, tình cảm ai khẩn xen lẫn với tiếng khóc thảm, “Thanh Nguyệt nữ quan, nô tỳ biết tội cam lòng lĩnh tử. Van cầu người, van cầu người buông tha Thiến Nhi, nàng chỉ là trung thành với ta, tuyệt không có ý mạo phạm”

“Không, nương nương, nô tỳ không cần nàng che chở”, vẫn là Thiến Nhi thông minh, trong lúc giãy dụa đã nhìn thấy phượng bài trong tay ta, “Nương nương, người xem, thứ nàng đang cầm trong tay là phượng bài Hoàng Hậu. Thứ này chứng minh nàng là người Hoàng Hậu phái tới. Mà Hoàng Hậu không có quyền ban tử người, nàng giả truyền thánh chỉ, người trăm ngàn lần không được mắc mưu a! Người hãy nghĩ tới lão gia, nghĩ tới phu nhân, nếu bọn họ biết người chết không minh bạch như vậy sẽ thương tâm khổ sở bao nhiêu? Người bảo bọn họ phải sống thế nào đây?”

“Thiến Nhi...”, nhớ tới phụ mẫu của chính mình, Nhu Phi cũng cực hạn bi thương, nàng ôm Thiến Nhi thất thanh khóc rống lên.

Lòng ta trầm xuống. Ta ganh tị với nàng, ta phát điên vì ganh tị với nàng. Nhìn hai người đang ôm nhau, ta thật sự muốn đổi chỗ với nàng. Trong nhà có song thân đầu bạc tha thiết chờ mong, trong cung có cữu ngũ chí tôn thật tâm bảo hộ, bên cạnh có người hơn hẳn thân nhân vô tư lo lắng, nàng cơ hồ sở hữu tất cả những thứ dù ta có nằm mơ cũng không có. Nếu ta là nàng, ngày hôm nay dù có chết ta cũng sẽ không hối tiếc. Nhưng tất cả đều không thuộc về ta. Việc tốt trên thế gian hiện ra trước mặt ta chính là một lần nữa nhắc nhở ta, rằng chính mình mới đáng thương đáng buồn đến cỡ nào. Thiên gia tại sao lại bất công như

thế? Ta đã làm sai chuyện gì? Ta rốt cuộc đã làm sai chuyện gì? Ngài không chịu cho ta, ta không miễn cưỡng. Nhưng tại sao ngài lại cố tình để ta xem qua, cố tình để ta gặp phải, lại cố tình để ta đi bảo vệ? Ta chưa từng có được thứ đó, dựa vào cái gì bắt ta phải bảo vệ thứ đó cho người khác? Người khác có cũng chẳng sao, vì cái gì lại muốn ta đánh cược mạng sống để bảo tồn nó? Ta bất tri bất giác lui về sau vài bước, phượng bài trong tay không biết từ khi nào đã rơi xuống mặt đất. Nâng bàn tay trống trơn trước mắt, hai bàn tay này có thật không, tại sao trong tay thứ gì cũng không có. Thiên gia, người muốn nhục nhã ta đến bao giờ, người muốn đùa bỡn ta đến bao giờ? Ta không cam lòng, ta thật sự không cam lòng.

“Tiểu Nhạc Nhi, cao xanh sẽ cho người loại hạnh phúc khác. Tin tưởng ta, có thể, nhất định có thể”

Nhìn thấy thân mình của ta có chút vấn đề, Tam Thiệu vẫn trầm mặc không nói liền tiến lên đỡ lấy ta. Mà ý tứ trong lời nói của hắn cũng là thứ ta không thể cũng không tình nguyện cân nhắc. Ta không thể đỡ hắn mà hắn cũng không thể đỡ ta. Vì sống sót, tất cả mọi người chính là địch nhân của ta.

Đem thân thể ly khai, ta rũ mi mắt không hề nhìn bất luận kẻ nào, thanh âm lạnh như băng vang lên, “Người đâu, đem hai người tách ra, thỉnh nương nương ra đi”

“Tuân lệnh”, thị vệ lên tiếng đáp ứng rồi mạnh mẽ tách rời đang ôm cứng nhau. Thanh âm khóc rống bên tai lại càng thê lương. Thiển Nhi diên cuồng giãy dụa. Tiềm lực của con người thật đáng sợ. Nhìn thấy Nhu Phi bị người mạnh mẽ nhét viên thuốc vào miệng, nàng cư nhiên vùng thoát khỏi trói buộc của thị vệ, chỉ là lúc này nàng không lao đến chỗ Nhu Phi mà chuyển hướng về phía ta, “Thanh Nguyệt, ta cùng người đồng quy vô tận”. Nàng ra tay rất nhanh và đột ngột, thần sắc tuyệt vọng cũng làm lòng người sợ hãi, trong tay kia không biết lấy từ nơi nào ra một cây trâm đâm thẳng về hướng ta.

Tất cả mọi người đều cực kỳ kinh hoàng, chỉ có ta... chỉ có ta cư nhiên nở nụ cười. Ta vẫn không nhúc nhích mà đứng chờ ở nơi đó. Đến đây đi, đây lòng ta bỗng vang lên một thanh âm nho nhỏ vui mừng. Đến đây đi, đâm thẳng vào, trăm ngàn lần dừng trệ, nhất định phải nhắm thẳng trái tim mà đâm vào. Đồng quy vô tận, đúng vậy, nếu ta chết, mọi người sẽ thật sự đồng quy vô tận. Để ta mang theo ganh tị, mang theo phần nộ, mang theo bất bình, mang theo hết thảy nhục nhã mà thế gian này đã dành tặng cho ta.

Cùng Nhu Phi đồng quy vô tận cũng tốt. Ta sinh ra đã dơ bẩn nhưng lại có thể cùng một người thuần mỹ như vậy chết đi, đường tới hoàng tuyền cũng không cơ khổ.

Ta không nhắm mắt nhưng cũng không thấy Thiển Nhi. Ta chỉ nhìn chăm chăm vào Nhu Phi. Ta muốn nhìn rõ, ta muốn đem bộ dáng của nàng ghi tạc vào tim. Nếu có kiếp sau, ta muốn nói với Diêm Vương rằng mình muốn trở thành người như nàng. Ta muốn có được tất cả những gì mà nàng đang có.

“Làm càn!”, Tam Thiệu bắt được cổ họng của Thiển Nhi, hy vọng của ta tan biến. Ta thật muốn xông đến gạt tay hắn ra, bảo hắn không cần nhiều chuyện như vậy. Đáng tiếc, ta biết chuyện này là không thể, thiên gia chưa cho ta ân huệ như vậy bao giờ. Lạnh lùng, ta lạnh lùng cười khê nhìn Thiển Nhi, ta bỗng nhiên rất hận nàng. Tại sao nàng lại vô dụng như vậy, tại sao nàng không thể tránh thoát khỏi Tam Thiệu mà đến đâm ta? Trong lòng bàn tay ta vẫn còn một viên thuốc, đó là ta lưu lại cho chính mình, là ta lưu lại in một con đường lui.

“Muốn ta chết sao? Đáng tiếc a, người không làm được”, ta vươn tay tóm trụ miệng nàng, lén lút đem viên thuốc nhét vào rồi lại giữ chặt cằm nàng để bắt nàng nuốt xuống, “Người thật trung thành. Ngay cả ta cũng không đành lòng để các người tách ra. Phải làm gì bây giờ?”. Quay đầu nhìn xem Nhu Phi đang hấp hối vẫn cố gắng há mồm, ta nở nụ cười, nụ cười đắc ý và thê lương, “Ta rất thích người trung tâm, người hộ chủ như vậy, ta phải thăng quan tiến chức cho người mới đúng”, xác định nàng đã nuốt viên thuốc, ta mới buông tay xoay người bước về phía Nhu Phi, ta đem hết toàn bộ phần nộ cùng bất bình phát tiết trên người nàng, “Người là chủ tử của nàng, để cho nàng tốt đẹp cũng là cấp thể diện cho người”

“Người tới, đắp giấy lên mặt nàng”, ngữ khí thản nhiên khiến sắc mặt mọi người trắng bệch. Những phi tử theo đến nơi này vốn dĩ chỉ là chờ xem kịch vui, nhưng sau khi nghe thấy mệnh lệnh của ta, bọn họ bị dọa đến tay chân mềm nhũn ngã tựa vào lòng cung nữ. Nhu Phi đã nói không ra lời, đôi mắt nhắm lệ nhìn về phía ta đầy hận ý. Nàng cố gắng mở bàn tay, tựa như muốn bóp cổ ta.

Tốt lắm, hận đi, cố gắng hận đi. Loại cảm giác đau triệt tâm phế này người cũng nên ném thử, không phải sao? Ta thừa nhận mình cố ý. Ta chướng mắt với tốt đẹp của nàng, chướng mắt với may mắn của nàng,

chương mắt với thiện lương của nàng. Ta muốn nàng ném thử tư vị hận thù. Ta muốn hủy thuần khiết của nàng, hủy thiện lương của nàng, hủy nụ cười tươi tắn rạng ngời của nàng.

Nhìn bọn thái giám mang đến hình cụ, Thiên Nhi ngay cả một chút cảm giác sợ hãi cũng không có. Nàng khinh thường liếc mắt nhìn ta một cái, sau đó cố gắng hướng về phía Nhu Phi, dùng cách xưng hô khi vẫn còn ở nhà của các nàng mà kiên định nói, “Tiểu thư, đừng sợ, đường đến hoàng tuyền có Thiên Nhi đi cùng người”

Nghe thấy thanh âm của Thiên Nhi, ánh mắt trừng giận dữ của Nhu Phi từ ta chuyển về phía nàng, trong nháy mắt, dung mạo thanh lệ lộ ra nụ cười tuyệt mỹ. Nàng cố sức gạt đầu, dùng hết khí lực còn sót lại trên người để trườn đến cạnh Thiên Nhi... gần một chút... gần một chút...

Không được, dù bản thân đã như thế nhưng nàng vẫn lo lắng cho Nhu Phi sao? Hận, ta thật sự rất hận, “Động thủ, còn không động thủ cho ta”. Thanh âm khàn khàn rống giận, dung mạo của ta dữ tợn tựa như ma quỷ, “Các người đều nhìn kỹ cho ta, kẻ nào ngộ nghịch phạm thượng, đây chính là tấm gương”. Ta quay đầu nhìn đám hậu cung tần phi đã mềm nhũn mà gằm rú, mượn thần sắc khốc lệ mà cưỡng chế nước mắt.

Thiên Nhi bị trói trên mặt đất, nàng căn bản không thể nhúc nhích. Nàng không thèm liếc nhìn ta một cái, chỉ là cầu xin Nhu Phi đừng trườn tới nữa, “Xin người đừng làm bị thương chính mình”. Nàng nói như thế. Đối mặt với khổ hình, nàng vẫn nghĩ đến Nhu Phi trước tiên. Bọn thái giám đem giấy đã tẩm qua nước đắp một tầng lên mặt Thiên Nhi... thêm một tầng... lại thêm một tầng nữa... đến tầng thứ tư thì nàng liền bất động. Ta tiến lên bóc lớp giấy ném xuống đất, mắt lạnh nhìn Nhu Phi cũng đã không còn hơi thở, “Vương gia, nàng là tội phi, không thể táng nhập đế lăng. Nhưng ta cùng Nhu Phi có chút giao tình, tình ngài cho người mang hai nàng đi ra ngoài tìm một chỗ chôn cất”

“Cái này... hình như không hợp qui củ”, Tam Thiều cau mày suy nghĩ, cuối cùng lại hạ quyết định, hắn gật đầu nói, “Cũng được, bốn vương thật sự coi trọng trung nghĩa của Thiên Nhi, huống chi nữ quan đã mở miệng cầu tình, bốn vương không có lý do gì từ chối”. Vừa dứt lời, hắn phân phó tiểu thái giám bên người, “Các người mang xác hai nàng ra ngoài, bốn vương sẽ xử trí”

***

Đứng trên thành lầu hoàng cung, ta nhìn xe ngựa chở Nhu Phi cùng Thiên Nhi chậm rãi rời đi phía xa xa.

“Bay đi, bay thật xa, từ hôm nay trở đi, thế gian không còn Nhu Phi nữa”

“Người đây là tội tình gì?”, không biết từ khi nào, Tam Thiều đã đứng phía sau ta, một chiếc áo choàng phủ lên người ta, “Viên thuốc cho Thiên Nhi vốn là lưu lại cho chính người. Vì nàng, người cần thiết phải hy sinh chính mình sao?”

Trầm mặc. Trầm mặc. Vẫn là trầm mặc.

di-fontn e1 n ‘te-height:115%;mso-fareast-font-family: “Times New Roman”;background:white’>Lão bà yêu quái, thành nhân thành quỷ tất cả đều là nàng. Biết chuyện vẫn chưa xong nên ta liền đứng dậy quỳ rạp xuống đất, thái độ vô cùng trung tâm, “Nương nương, người dù có trăm ngàn từ bi cũng phải vì thánh thể an khang! Thỉnh nương nương cân nhắc”

“Thỉnh nương nương cân nhắc”, các nương nương ở cung khác cũng thêm dầu vào lửa, bọn họ đều đứng dậy quỳ gối dập đầu, kỳ thật tác dụng của các nàng ở đây cũng chính là đồng loạt quỳ xuống như vậy.

Tựa như bị mọi người tạo áp lực, Hoàng Hậu bất đắc dĩ nói, “Chuyện này... Haizz, được rồi, tất cả đứng lên đi. Ta biết các người đều quan tâm đến thánh thể. Bản cung cũng muốn như thế!”, mục đích đã đạt được, Hoàng Hậu “đau lòng” cho phép mọi người đứng lên, “Nếu đã như vậy, truyền lời đi xuống, ban thưởng cho Nhu Phi ba thước bạch lăng”

Ta choáng, bạch lăng? Hậu cung không phải thường ban rượu độc sao? Tại sao Hoàng Hậu lại sửa thành thất cổ? Còn muốn chơi thế nào nữa? Ta sốt ruột trong lòng, hiện tại không biết phải nói thế nào, toàn bộ hy vọng đều kí thác lên người Tam Thiều. Chỉ là Tam Thiều vẫn ngoảnh mặt không nhìn ta. Lão thiên a! Trong lòng bàn tay ta đã đổ mồ hôi. Tam Thiều, Tam gia, Tam tổ tông, người nói một lời đi a!

Ta sốt ruột đứng đây, Tam Thiệu bên kia cuối cùng mới quay đầu lại, thanh âm lạnh lùng, “Tại sao bốn vương cảm thấy sắc mặt nữ quan không tốt, là buổi chiều làm việc mệt sao?”, dừng một chút, thời gian thật ngắn nhưng ta lại cảm thấy thật dài, “Hay vẫn còn lời muốn nói?”

Đa tạ trời đất, tiểu tử tông xem như đã mở miệng, bằng không ta thật không có biện pháp lên tiếng. Bất chấp nội dung châm chọc trong lời nói của hắn, ta nhanh chóng đáp lời, “Bẩm vương gia, chỉ là nô tỳ cảm thấy không ổn. Nhưng Hoàng Hậu nương nương đã hạ ý chỉ, sẽ không chấp nhận ý khác của nô tỳ”

“Vậy sao?”, bộ dáng hiện tại của Tam Thiệu thật sự đáng giận, “Nếu đã vậy, chuyện này cứ quyết định như vậy đi”

Tam Thiệu chết tiệt, ta hận không thể tiến lên bóp chết hắn. Hắn là cố ý! Hiện tại chỉ lo lắng suông cũng không có biện pháp a! Ý chỉ của Hoàng Hậu đã hạ xuống, Tam Thiệu lại không chịu hỗ trợ, mắt thấy đã có thái giám tiến vào nhận phượng bài, ta thật sự không còn cách nào khác. Quên đi, chuyện đã đến nước này chỉ có thể tiến lên. Tìm đâu nhói một cái, ta cũng chỉ có thể buông tay.

37. Chương 36

Chương 36

Ta yên lặng đứng trên thành lâu, gió đêm lạnh lẽo lùa từng trận âm khí lên người. Nơi này thật sự rất cao a! Độ cao đủ để ta chỉ cần nhảy xuống là có thể chấm dứt mọi dục vọng. Không hiểu vì sao, bỗng dưng ta nghĩ rằng chỉ cần nhảy xuống kia liền có được tự do, liền có thể đạt được một cuộc sống tốt hơn. Ta giờ cao tay, thả lỏng toàn thân, tưởng tượng chính mình duỗi thẳng thân người, duỗi thẳng... duỗi thẳng... đây là tư thế trong mộng của ta. Ở trong mộng làm động tác này có thể khiến ta bay lên, bay giữa đám mây, bay trên đại mạc, bay qua những cánh đồng hoang, bay giữa cao nguyên trùng điệp, bay đến nơi không một bóng người.

“Trở lại đi, gió đêm rất lạnh!”

Tam Thiệu vẫn đứng phía sau lưng ta. Tối hôm nay ta cảm giác hắn có chỗ nào không đúng, ta thật sự không biết phải diễn tả thế nào. Ta xoay người cẩn thận đánh giá hắn một phen, đúng vậy, chính là Tam Thiệu a! Mặt như ngọc, mắt tinh anh, tác phong nho nhã khí chất, ánh mắt gian tà vốn dĩ luôn ẩn hiện khí phách lạnh băng cơ hồ phát tiết ra ngoài. Không, có gì đó không giống với dung mạo của hắn, là gì? Rốt cuộc đêm nay hắn có chỗ nào không thích hợp? Quên đi, nghĩ không ra thì không cần suy nghĩ nữa, ta cũng không chán ghét “hắn” hiện tại.

“Làm gì vậy? Làm gì nhìn ta như vậy? Có chỗ nào không đúng sao?”, bị ta nhìn chăm chú một hồi, Tam Thiệu cười nhìn xuống quần áo của chính mình, sau khi chắc chắn mọi thứ đều ổn hắn mới vừa cười vừa nói, “Ngươi là nữ nhi nha, nhìn chăm chăm nam nhân như thế cũng không cảm thấy e lệ sao? Ta thừa nhận bản thân là mỹ nam tử, nhưng ngươi cũng nên che giấu một chút nha, vụng trộm liếc mắt là được rồi”

Nữ nhi? E lệ? Che giấu? Những lời này ta nghe được cũng muốn nở nụ cười. Thật sự da mặt quá dày mà! Ta đã biết hắn có chỗ nào không đúng. Đêm nay Tam Thiệu tựa hồ thiếu vài phần tính kế, hơn vài phần chân thành, ánh mắt của hắn có chút giống Nhu Phi.

Nhu Phi? Đúng vậy, Nhu Phi. Ta quay đầu nhìn về phía ngoài thành, xe ngựa kia đã chạy xa khỏi tầm mắt. Ta nhẹ nhàng lấy từ trong ngực áo ra một chiếc bình sứ trống không. Mở nắp bình ra, ta chậm rãi hít thật sâu, những viên thuốc lúc trước vẫn còn lưu lại hương thơm. Đó là hương tự do, là con đường lui mà ta đã từng có ý định nhờ cậy vào. Nhu Phi, ta lưu lại Thiên Nhi cho ngươi. Hôm nay ta thả các ngươi, ngày sau có ai đến thả ta?

“Tiểu Nhạc Nhi, ngươi đã quyết định không phò trợ ta đoạt đại vị, đúng không?”, trong lời nói của Tam Thiệu không có nghi vấn cũng không có chỉ trích. Hắn tựa như chỉ đang thuật lại một sự thật mà bản thân đã biết trước, một sự thật mà hắn không thể không đối mặt.

Ta không nói. Nếu là bình thường, ta vì tự bảo vệ mình sẽ lừa gạt hắn, nhưng tối này... ta không muốn... cũng không nghĩ đến.

“Nếu là lúc trước, ta sẽ có thể chờ đợi. Nhưng hiện tại...”, hắn có chút thở dài bất đắc dĩ, “Ta biết thời gian của ngươi cũng không còn nhiều. Tâm tư của ngươi thế nào, ta có thể đoán được vài phần. Sự tình trọng đại như vậy, ngươi cư nhiên phó thác cho ta, lấy tính cách “làm tất cả để tự bảo vệ mình” như ngươi, chắc chắn ngươi sẽ không để lộ chân tướng tân quân tương lai. Ta nói có đúng không?”

Còn có thể nói gì? Hắn nói cũng có phần đúng. Kế hoạch của ta chính xác là như vậy. Vốn dĩ mỗi bước là mỗi lần đối mặt với hiểm nguy, không phải ta không nghĩ đến hắn sẽ coi đây là áp chế để bức ta đi vào khuôn khổ. Chỉ là tình thế khẩn cấp, ta thật sự không còn cách nào khác. Ta tháo chỉ đao nơi cổ tay đặt xuống tường thành, tỏ vẻ chính mình không còn khả năng chống trả. Ta xoay người đưa lưng về phía hắn rồi nhìn về phía xa xa.

Chỉ đao được hắn mân mê trong tay, qua một hồi lâu, ta nghe thấy thanh âm sâu kín của hắn truyền đến từ phía sau, “Ngươi là một chương ngại lớn, ta phải giết chết ngươi mới đúng”. Lại qua thật lâu, lâu đến độ ta có thể cảm giác được đao khí dày đặc trên cổ.

“Ngươi thắng”

Chỉ đao lại đặt trước mặt ta, thanh âm cười khổ bất đắc dĩ của Tam Thiếu cũng truyền đến, “Hôm nay xem như chưa từng phát sinh chuyện gì”

Ta cúi người thi lễ. Đây là lần đầu tiên ta thành tâm cúi người thi lễ với hắn kể từ khi chúng ta quen biết lẫn nhau. Điều này bao hàm rất nhiều ý nghĩa, ít nhất... cũng bao hàm chuyện của Nhu Phi.

“Được rồi, đừng nghĩ dùng kế dụ dỗ đối với ta. Chuyện này... bốn vương vẫn là tình thế bất buộc. Chẳng qua bốn vương cũng hiểu được, đại trượng phu kiến công lập nghiệp há có thể dựa vào một nữ nhân? Ngươi cứ nhìn xem, ngôi vị Hoàng Đế nhất định là của ta, mà ngươi, nhất định cũng là của ta”

Ta mỉm cười, nụ cười phát ra từ nội tâm, nụ cười không chứa đựng bất kì giả dối nào. Hắn ít nhất cũng là một địch nhân đáng tôn kính.

“Thật đẹp! Thời điểm ngươi cười lên thật sự rất đẹp!”

“So với ngại vàng còn đẹp hơn sao?”

“Không có ngại vàng, ta dùng cái gì để bảo hộ nụ cười tuyệt mỹ này?”

“Hoàng cung ngự uyển thật sự rất lạnh a!”

“Ta đưa ngươi trở về. Hãy nghỉ ngơi sớm, ngày mai sẽ có chấn động lớn”

“Thỉnh vương gia đi trước, nô tỳ sao dám vượt quá giới hạn”

“Tiểu Nhạc Nhi, đáp ứng ta một yêu cầu”

“Xin vương gia chỉ giáo”

“Ta biết ngươi tại sao lại chọn Tứ đệ, hắn quả thật dễ dàng khống chế hơn so với ta và nhị ca. Ta không ngại ngươi giúp hắn, chỉ là, đáp ứng ta, tuyệt đối không được để hắn chạm vào ngươi thêm lần nào nữa. Ta không ngại quá khứ của ngươi, nhưng hắn không được, hắn không xứng. Hôm nay, ta suýt chút nữa đã giết hắn”

“Được, ta đáp ứng” sẽ gây rất nhiều phiền toái, bất quá ta tin tưởng mình có thể hóa giải.

Trên đường trở về, trực giác khiến ta cảm thấy ở chỗ rẽ đang ẩn nấp một lưỡi kiếm sắc bén. Theo cảm giác nhìn lại, ta bắt gặp Lôi Hồ đang đứng trong góc nhìn chăm chăm vào ta. Tuy hắn che giấu thân hình, nhưng ta khẳng định hắn biết ta đã phát hiện ra hắn, mà hắn cũng hoàn toàn không có ý tứ che lấp. Hận ý kia được hắn biểu hiện rõ ràng. Vì sao? Vì Nhu Phi sao? Ta giết Nhu Phi nên hắn hận ta?

“Sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao?”, nhìn thấy ta đứng đó bất động, Tam Thiếu kỳ quái hỏi.

Ta nhanh chóng lắc đầu thu hồi ánh mắt, không thể để Tam Thiếu phát hiện. Thân là thống lĩnh hộ vệ hoàng gia lại thăm yêu vương phi, tội này cũng đủ khiến Lôi Hổ chết mười lần không đủ, “Không có gì, ta chỉ nghĩ ngợi lung tung”. Ta mỉm cười nhìn Tam Thiếu rồi tiếp tục bước đi. Ta có nên nói thật chân tướng với Lôi Hổ không? Như vậy ít nhất có thể giảm bớt một địch nhân. Nhưng Nhu Phi hiển nhiên đối với hần không có ý tứ gì, thả nàng ra ngoài chính là để nàng có thể cất cánh tự do tự tại, có được một cuộc sống mà ta tha thiết ước mơ nhưng lại không đạt được. Hà cớ gì lại để những người đến quấy rầy nàng? Quên đi!

***

Nhu Phi chết, tin tức này rất nhanh truyền khắp nơi, người trong hoàng cung cao thấp đều nghị luận về chuyện này. Diễn trò phải diễn đến cùng, để tin tức Nhu Phi chết càng thêm chân thật, Hoàng Đế hạ chỉ khiển trách Hoàng Hậu. Hơn nữa, hần lấy tội danh “vi phạm tổ chế”, “cầu kết hậu cung”, “giả truyền thánh chỉ” đem ta trói vào Thượng Tiên Cột ngoài Khôn Thái Điện rồi phạt ba mươi roi. Vi phạm tổ chế, cầu kết hậu cung, giả truyền thánh chỉ còn tư sát vương phi, đối với những đại tội này, chỉ cần một cái đã đủ rơi đầu, vậy mà ta chỉ bị phạt ba mươi roi, tuy rằng bị đánh đến trầy da tróc vảy, mình đầy thương tích nhưng địa vị của ta trong cung lại càng thêm vững chắc. Không ai hoài nghi sự tình bên trong giữa ta và Hoàng Đế, trong lúc nhất thời, ta được rất nhiều người “quan tâm”, tặng phẩm được đưa đến tấp nập cơ hồ không còn chỗ chứa.

“Nói với người bên ngoài là nữ quan sau khi uống thuốc xong đã ngủ, thỉnh các nàng ngày khác lại đến”, Thường Nghĩa một bên phân phó tiểu thái giám ra ngoài ngăn khách, một bên tay chân thoăn thoắt điều chế thuốc trị thương cho ta, vẻ mặt không còn chút kiên nhẫn nào, “Những người này cũng thật là... không biết bệnh nhân rất cần nghỉ ngơi sao? Muốn nịnh bợ cũng nên chọn thời điểm tốt, một chút nhân lực cũng không có!”

“Chớ có nói bậy!”, nằm tựa vào giường, ta vừa nghe thấy thanh âm thì thầm không gọi là nhỏ của hần liền nhanh chóng mở miệng ngăn cản. Thường Nghĩa cư nhiên bĩu môi dài thượt, hần không biết “trăng lên thì thủy triều cũng lên theo” sao? Hiện tại, trong mắt bọn họ ta là người được hoàng ân sủng ái, nhưng đây cũng chính là tai họa ngầm lớn nhất. Mọi người trong hậu cung đều có chung một suy nghĩ, bất luận là ai, chỉ cần người đó được sủng ái thì chính là kẻ địch chung. Huống chi, ta còn không phải được sủng ái thật sự, chỉ là quân cờ thôi!

“Các nương nương tôn quý hạ mình đến đây tặng lễ chính là ân điển, là vinh quang, về sau không được nói những lời bất kính này nữa!”

“Rồi, rồi, nô tài đã biết, nô tài tuân lệnh”, Thường Nghĩa bị ta trách mắng nhưng không hề e ngại, hần chỉ liên tục gật đầu cho có lệ. Nhìn thấy thuốc trị thương đã điều chế xong, hần bê hai tay lại đây rồi hướng ta làm một đại lễ không phù hợp, “Thỉnh thượng dược, nữ quan đại nhân!”

“Để cung nữ bôi thuốc là được, người đi làm công việc của người đi”, vết thương tuy rằng phần nhiều nằm phía sau lưng nhưng trên hông và đùi cũng bị vài chỗ!

“Không được, tay chân các nàng vụng về, ta lo lắng!”, hần thật không cho ta mặt mũi mà nhất quyết cự tuyệt, thậm chí còn phân phó toàn bộ người khác lui ra ngoài.

“Người!”, ta uất ức, hần là khờ thật hay giả ngốc a? Nếu không, hần đây là cố ý làm ta khó xử. Tức giận! Thật tức giận!

Hần không ngốc, tuyệt đối không ngốc, hần nhanh chóng hiểu được ý tứ của ta, hần nhún vai ra vẻ không thèm để ý mà nói, “Ai nha, nữ quan đại nhân, người quên rồi sao? Ta là thái giám a! Thái giám không xem như nam nhân! Thậm chí... không xem như người!”

Haizz... nếu hần không là người thì ta là thứ gì a! Nghe kỹ một chút, hình như hần đang ám ức! Xem ra chúng ta giống nhau ở chỗ không cam lòng bị người khác xếp đặt. Chỉ là, mọi người đều thân bất do kỷ, biết hần không chịu mượn tay người khác, ta không nhiều lời nữa, trực tiếp vùi đầu vào cánh tay để hần bôi được.

“Đánh thật ác mà! Không biết là đang đánh người sao? Cũng không biết xuống tay nhẹ một chút!”, động tác bôi thuốc rất nhẹ, thanh âm cũng rất nhẹ.

Thuốc mỡ bôi lên vết thương thật lạnh, vốn dĩ miệng vết thương nóng như lửa cũng dịu đi rất nhiều. Chỉ là, lời của Thường Nghĩa khiến ta không biết nên khóc hay nên cười, “Thường Nghĩa, ta cũng là nô tài chẳng khác gì người, vậy nên không cần đánh nhẹ!”

“Nữ quan, bởi vì chúng ta là nô tài nên mới phải chịu những tra tấn này, phải không?”

“Đúng vậy, bởi vì chúng ta không có lựa chọn. Thường Nghĩa, chúng ta là nô tài, chủ tử có thể tùy ý giẫm đạp làm nhục chúng ta, thậm chí có thể bóp chết chúng ta như bóp chết một con kiến. Chúng ta vô lực phản kháng, chỉ là...”, ta chống tay ngồi dậy nhìn hắn, “Chúng ta cũng là người, cũng do huyết nhục tạo thành, thân thể tuy không phải do chính mình nhưng ở đây...”, ta chỉ vào vị trí trái tim bên ngực trái, “Hiểu chưa?”

Hắn ngây ngốc nhìn ta, một lúc lâu sau, hắn bỗng nhớ chính mình đang bôi thuốc cho ta liền nhanh chóng dùng thìa quét thuốc bôi lên lưng ta. Tinh thần rối loạn, hắn “động thủ” cũng không phân nặng nhẹ, ta đau đến chảy nước mắt.

“A!”, ta oán hận nói, “Thường Nghĩa, ta cũng muốn lôi ngươi ra ngoài đánh ba mươi roi, sau đó bôi thuốc cho ngươi thật mạnh!”

“Người sẽ không làm vậy”, hắn nhẹ nhàng băng qua không thêm để ý đến lời của ta, nhưng động tác bôi thuốc đã khôi phục lại tình trạng cẩn thận ban đầu.

“Người làm sao biết ta sẽ không làm vậy? Chờ ta dưỡng thương xong, người đầu tiên cần phải “sửa chữa” chính là người”

“Người sẽ không làm thế. Ngay cả Thiên Nhi muốn giết người mà người cũng buông tha, người sẽ không đối với nô tài như vậy”

“Người nói cái gì?”, ta hoảng hốt ngồi dậy, hoảng hốt giữ chặt bàn tay đang bôi thuốc của Thường Nghĩa. Chỉ dao sẵn sàng trong cổ tay.

“Nữ quan, lúc người nhét viên thuốc vào miệng nàng, vương gia đứng phía bên trái người, mà nô tài thì đứng phía bên phải người. Tuy người khác nhìn không thấy động tác của người nhưng nô tài lại thấy rất rõ ràng”, ánh mắt của hắn thản nhiên không một chút e ngại, “Người đắp giấy lên mặt Thiên Nhi, cần gì phải nhét thuốc độc vào miệng nàng?”

Thế gian này quả nhiên không có người ngốc! Ta âm thầm than thở rồi thu hồi chỉ đao, “Nói đi, ngươi nghĩ gì?”, hắn đã ẩn nhẫn đến bây giờ nhưng lại chọn thời điểm vắng lặng bốn bề này để lên tiếng, nhất định là có yêu cầu, ta nghĩ nghe xem hắn muốn gì cũng tốt.

“Thứ gì nô tài cũng không cần, nô tài chỉ hy vọng nữ quan mang theo nô tài bên người để sai bảo, nô tài sẽ là người hữu dụng cho nữ quan”

“Tại sao? Hiện tại ngươi đã ở đây, không phải sao?”

“Không giống”, hắn lắc đầu, thanh âm kiên quyết, “Nô tài muốn giúp người, nô tài muốn vì người làm những chuyện người không thể làm được”

Là tâm phúc sao? Ta có thể tin tưởng hắn sao?

“Vẫn là câu hỏi kia, vì cái gì?”

“Vì nô tài cần một bóng cây để dựa vào a!”, hắn nở nụ cười, một nụ cười sáng rõ nhưng buồn bã, “Bên cạnh các chủ tử khác đều đã có người”

“Vậy sao? Bóng cây này không vững chắc, bất cứ lúc nào cũng có thể đổ ngã, hơn nữa, một khi đã ngã xuống chính là tai ương ngập đầu!”

“Không quan hệ, lúc đó nô tài chỉ việc chạy đi tìm một bóng cây khác là được”

Ta hoàn toàn buông lỏng cảnh giác mà nằm sấp xuống giường một lần nữa, mặc dù buồn cười nhưng ta nhận ra tâm tình thư thả hơn rất nhiều, “Người mở to mắt cho ta, cẩn thận cá trong chậu gặp phải tai ương”

“Không sợ, nô tài biết võ công, vạn nhất gặp nguy hiểm, nô tài liền ném người sang một bên rồi bỏ trốn. Chỉ cần ngồi thu lễ vật cũng đủ cho nô tài dùng cả đời”

“Người biết võ công?”, đây quả là một kinh hỉ nằm ngoài ý muốn, “Ai dạy người? Thân thủ thế nào?”

“Là một lão thái giám trước kia dạy ta. Ta đã thấy qua Lôi thống lĩnh cùng người khác so chiêu, nô tài không kém so với hắn”

“Không kém so với hắn?”, vậy đã là rất cao, “Xem ra ta nên cất kỹ hộp châu báu, không để người trộm đi”

“Người không cần lo, nô tài không cần trộm, tương lai thu lễ vật còn không đủ sao?”

Hắn tiếp tục bôi thuốc cho ta, miệng bắt đầu lái nhải cái gì châu báu có thể đổi ra bao nhiêu bạc. Ta choáng!

Ta chôn mặt trong cánh tay mà tiếp tục mỉm cười chịu đựng để hắn bôi thuốc. Thật sự có thể tin tưởng hắn sao? Không biết, nhìn kỹ rồi tính.

38. Chương 37

Chương 37

“Thái y nói thuốc này mỗi ngày ít nhất phải bôi một lần, còn phải chú ý không được cử động mạnh, cẩn thận kéo động đến miệng vết thương”, Thường Nghĩa vừa bôi thuốc mỡ lên miệng vết thương vừa không ngừng dặn dò. Sau khi bôi thuốc xong, hắn đem lọ thuốc đặt lên bàn, vừa định kéo chăn đắp cho ta thì hắn ngấm lại liền cảm thấy không tốt, “Vẫn không nên đắp chăn, nóng bức sẽ không tốt iệng vết thương. Người có muốn uống nước không?”

“Không cần”, loại tư thế nằm sấp này thật sự khó chịu, uống nước vào không sắc mới lạ. Cứ như vậy mà nằm phơi bày trọn vẹn sao, hay là ngồi dậy một chút? Quên đi, Thường Nghĩa nói rất đúng, động đến miệng vết thương sẽ không tốt. Mệnh của Hoàng Đế càng ngày càng ngắn, ta cũng không có bao nhiêu thời gian để dưỡng thương, “Người cũng mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi đi”. Ta phải cẩn thận ngấm xem bước tiếp theo nên làm gì.

“Nô tài không mệt. Hơn nữa, nếu người muốn uống trà hay cần gì thì cũng phải có người hầu hạ, đúng không? Nô tài đứng hầu ở nơi này, người có thể tùy ý sai bảo. Nếu không...”, hắn đảo mắt nhìn trái ngó phải rồi nhặt lên một chiếc quạt tròn ở đầu giường, “Để nô tài quạt cho người, có thể thoải mái một chút”

Ta không nói gì nữa mà mặc kệ hắn. Hơn nữa, vết thương trên lưng được gió nhẹ thổi lên quả thật thoải mái hơn rất nhiều. Trong đầu ta bắt đầu suy nghĩ cân nhắc rất nhiều chuyện. Nhu Phi xem như đã giải quyết xong, có lẽ kiếp này ta cũng sẽ không gặp lại nàng. Tam Thiếu có thể tin, ta biết hắn sẽ thu xếp tốt. Kế tiếp, ta phải nghĩ biện pháp giúp Tứ hoàng tử đăng vị, nhưng cụ thể phải làm thế nào thì ta vẫn chưa rõ ràng. Muốn hoàn thành ý nguyện của Hoàng Đế, cũng chỉ có thể lập một con rồi Hoàng Đế. Như vậy, Tứ hoàng tử sẽ không thể có thế lực quá lớn. Không có thế lực đồng nghĩa với không có uy hiếp. Mà thế lực của Tam Thiếu cùng Vũ Nhân ngang nhau sẽ tạo thế giằng co, dưới tình hình đó, hai người bọn họ có thể đồng ý để Ung Vương kế vị. Bọn họ kiềm chế nhau sẽ đạt đến trạng thái cân bằng. Chuyện này... nói thì dễ nhưng bắt tay làm mới khó a! Xem ra, đầu tiên ta phải diệt trừ vây cánh của Tứ hoàng tử. Nói đến vây cánh của Ung Vương... chẳng lẽ phải bắt đầu xuống tay từ “nơi đó”? Hắn ngay cả một chút năng lực tự bảo vệ mình cũng không có!

Cạch... ! Đột ngột mà quen thuộc, thanh âm phá cửa vang lên, cả ta cùng Thường Nghĩa đều giật mình kinh ngạc.

Diên Tử đến, cánh cửa bị đá văng sang một bên, khung cửa lung lay sắp đổ. Điều này bắt đầu khiến ta lo lắng một chút, liệu ta có nên đổi cửa gỗ thành cửa sắt không nhỉ? Trong hoàng cung, vật liệu gỗ rất đắt tiền, hơn nữa lại còn mỏng manh rất dễ phá hỏng, chẳng lưu lại cho ta một chút mặt mũi nào. Ta biết hắn

sẽ tới, nhưng không nghĩ hẳn lại dùng phương thức “xuất sắc” này mà tiến vào. Rõ như ban ngày trước mặt bao người, hẳn cứ như vậy mà xông vào. Không có dấu hiệu cũng không chờ cơ hội cho bất luận kẻ nào làm thủ tục thông báo, hẳn cứ như thế, trực tiếp oanh động phá cửa mà vào. Điều này khiến ta và Thường Nghĩa có chút không rõ.

“Thanh Nhi! Thanh Nhi! Bị thương sao? Đi, ta mang người đi!”, hẳn hô to gọi nhỏ tiến thẳng lại đây.

Thấy hẳn đến, ta đã cảm thấy có chút bất đắc dĩ. Nghĩ đến thân thể mình vì bôi thuốc mà cơ hồ phơi bày trơn ven bên ngoài nên ta muốn tìm thứ gì đó che đậy lại. Giật giật, vốn định kéo chăn lên nhưng chỉ vừa động dậy một chút thì miệng vết thương trên lưng đã bị xé rách. Ta đau đớn thốt lên một tiếng, tựa như thiên địa rung chuyển, đau đến không thở nổi.

Thường Nghĩa giật mình thanh tỉnh, thời điểm ta bất đắc dĩ đối mặt với Diên Tử, động tác của hẳn không ngờ lại nhanh hơn ta nghĩ. Chỉ trong nháy mắt, sa rèm được thả xuống, điều này khiến ta nhẹ nhàng thở phào một hơi. Tuy rằng sa rèm vô cùng mỏng manh trong suốt, hoàn toàn không có khả năng che lấp nhưng cảm giác tâm lý tốt hơn rất nhiều. Ít nhất cũng không cần trực tiếp đối mặt.

Thời điểm sa rèm buông xuống, Diên Tử cũng dừng lại cước bộ đang định tiến lên. Hẳn đã thấy rõ tình trạng trong phòng. Ánh mắt đang lo âu bỗng nổi lên tơ máu, “Hỗn đản!”. Hẳn giận dữ giật khăn trải bàn, toàn bộ vật dụng bài trí trên đó đều rơi xuống vỡ nát tứ tung trên mặt đất. Một hòn dĩa sơn lặn đến chân hẳn, kết cục của nó không mấy lạc quan, bị Diên Tử trực tiếp đá văng, “Cút đi!”. Ý đồ đã rõ ràng, hai chữ “Cút đi!” kia là nói với Thường Nghĩa. Hơn nữa, Diên Tử còn giơ chân phải định đá thương người đang đứng chắn trước giường.

Thường Nghĩa từng nói qua chính mình có võ công, tuy nhiên, dù có võ công hẳn cũng không thể động thủ với chủ tử của mình. Địa vị của Diên Tử cao hơn hẳn rất nhiều, vậy nên hẳn chỉ né tránh chứ không thể đánh trả. Tuy nhiên, dù né tránh thế nào thì hẳn vẫn đứng chắn trước giường, không để Diên Tử có cơ hội tiến gần nửa bước.

“Cút đi! Muốn tạo phản sao?”

“Nô tài không dám, nhưng nữ quan đang bôi thuốc, lúc này thật sự không tiện gặp khách, thỉnh Phong công tử tạm thời tránh mặt”

Hành vi của Diên Tử tuyệt đối là quá khích. Hẳn cứ như vậy mà xông vào phòng nữ quan phụng bút, có thể xem là hành vi đại bất kính. Dù sao ta cũng là nữ quan bên người Hoàng Đế, so với nội quan cùng ngoại thần có địa vị đặc thù. Động chạm nữ quan chẳng khác nào động chạm bệ hạ, loại sự tình này có thể lớn có thể nhỏ, tại sao Diên Tử lại hồ đồ đến mức này? Thường Nghĩa cũng rất kỳ quái, tuy rằng thái độ của hẳn cung kính nhưng mặt ngoài không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, hẳn né tránh không xuất thủ nhưng hoàn toàn không có ý tứ thỏa hiệp, điều này làm ta không khỏi cau mày. Hiện tại Thường Nghĩa không giống như tiểu thái giám thông minh mà nhát gan như lần đầu tiên ta gặp mặt, nói thế nào nhỉ, hẳn thoát nhìn cao lớn hơn rất nhiều.

Hai người, một người tấn công, một người ngăn cản, tình thế giằng co biến căn phòng trở thành một đồng hồ động. Về sau không cần quá chú tâm bài trí căn phòng nữa, vài ngày nay quả thật đã lãng phí mà! Kỳ quái, động tĩnh lớn như vậy tại sao lại không có người tiến vào ngăn cản?

“Thường Nghĩa, không thể vô lễ, mau dừng lại!”, ta muốn ngăn cản nhưng thanh âm quá nhỏ, hai người đang “tham chiến” căn bản không nghe thấy, cũng có thể là nghe thấy nhưng hoàn toàn không để ý tới. Mặc kệ là khả năng nào, dù sao bọn họ cũng sẽ không ngừng lại, Diên Tử không để ý đến ta là chuyện bình thường, nhưng còn Thường Nghĩa...

Ta nằm trên giường xem náo nhiệt, đánh đi, đã muốn như vậy, ta tin tưởng kết quả tệ nhất cũng chỉ là phá hư căn phòng mà thôi. Ta quyết định để mặc bọn họ đánh tới khi nào muốn dừng thì dừng, trên thực tế ta cũng không có biện pháp khác. Không phải sao? Chỉ hy vọng đừng kinh động đến thị vệ là được, bằng không... Aiz! Về sau còn phải lo “hạ màn” a, lo trước thì khỏi họa!

“Ngừng tay, làm gì vậy? Quên đây là nơi nào rồi sao?”

Một thanh âm nhẹ như gió thoảng nhưng không giận mà uy, tuy không lớn hơn so với thanh âm của ta

nhưng tuyệt đối có hiệu quả hơn nhiều. Trong phòng lập tức an tĩnh lại. Không có cánh cửa, thân ảnh mặc trường bào thủy lam dưới ánh mặt trời sáng rõ, hào quang khiến người không nhìn rõ khuôn mặt.

“Vũ Vương điện hạ”, lúc này bên ngoài mới truyền đến thanh âm thính an, có thể thấy được người tới tốc độ cũng rất nhanh.

“Vũ Vương điện hạ”, Thường Nghĩa chợt nhớ tới thân phận của chính mình liền vội vàng quỳ xuống thỉnh an. Hắn đưa lưng về phía ta mà quỳ gối trước giường.

“Vũ Vương”, không mẫn không nhạt gật đầu, Diên Tử cũng đứng trước giường, đưa lưng về phía ta mà hành lễ thỉnh an.

Ta có thể hiểu được tâm tư của Diên Tử cùng Thường Nghĩa, chỉ là... ta tin tưởng dựa vào thân thể của bọn họ dù muốn che giấu cũng không che giấu được gì.

“Không có việc gì, đều đứng lên đi!”, hắn nâng tay ý bảo mọi người đứng lên, ánh mắt Vũ Vương xuyên qua hai người bọn họ hướng về phía ta. Mặc dù có sa rèm buông xuống nhưng rèm này quá mỏng, vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy tình cảnh bên trong. Hắn khẽ cau mày nhưng rất nhanh khôi phục bộ dáng thản nhiên, “Hôm nay bốn vương tiến cung thăm hỏi phụ hoàng, nghe nói thân thể nữ quan không khỏe nên lại đây nhìn xem, thế nào rồi?”

“Tốt lắm”; “Không có vấn đề”.

Hai thanh âm trả lời đồng thời vang lên, thái độ tuy bất đồng nhưng đều hàm chứa một câu, “Người có thể đi rồi!”

Là Vũ Nhân, Vũ Nhân... đến thăm ta. Rất đau, so với vết thương trên người còn đau hơn. Chuyện cũ vẫn rõ ràng trước mắt, những khoảnh khắc chúng ta ở cùng một chỗ lại tái hiện trong đầu. Nam nhân này khiến ta động tâm đồng thời cũng khiến ta thương tâm. Trong số bọn họ, hắn là người ta không muốn gặp mặt nhất. Người ta không muốn trở thành địch nhân nhất cũng chính là hắn. Người duy nhất có thể làm tổn thương ta... cũng là hắn.

“Thân ti tiện lại phiền toái Vũ Vương điện hạ đích thân đến thăm hỏi, nô tỳ thật sự đáng chết. Chỉ là hiện tại nô tỳ không thể chu toàn lễ nghĩa, thỉnh điện hạ thứ lỗi cho nô tỳ”, lời nói này cơ bản xuất phát từ thói quen, không nghĩ bản thân lại vừa nói vừa nhìn hắn, ta thật sự không thể quản được hai mắt của chính mình. Đêm đó “hư tình giả ý” đều vô căn cứ, lại còn phân phó thị thiếp Tiểu Hỉ ngăn kiệu tặng lễ vật, Vũ Nhân, ta đã không còn như trước.

“Không sao, bốn vương cũng chỉ thuận đường”, Vũ Nhân nói xong liền cất bước tiến vào phòng. Hắn muốn tìm một nơi để ngồi xuống nhưng lại phát hiện trong phòng không chỗ nào có thể an tọa. Hắn nhìn đồng lễ vật, sắc mặt hơi thay đổi, “Cũng may bốn vương đến đây cũng không tính là quá đường đột, xem ra người tới đã không ít”

“Đúng vậy, là ân điển của nương nương các cung, nô tỳ thụ sủng nhược kinh”

“Vậy sao, hóa ra các vị nương nương đã đến”, hắn gật đầu, thần sắc lại khôi phục bình thường.

Mọi người đang nói chuyện thì vài cung nữ không biết từ nơi nào chui ra liền tiến vào phòng quỳ gối lên tiếng, “Thỉnh Vũ Vương điện hạ cùng Phong công tử sang phòng bên cạnh, để nô tỳ sửa sang lại nơi này rồi phụng trà”. Tiếp theo còn hai tiểu thái giám mang theo thùng gỗ tiến vào, phía sau còn nhiều người nữa.

“Lăn”, Diên Tử tiến về phía trước định đá người nhưng không hiểu nghĩ gì mà thu hồi chân lại, hắn chỉ hừ một tiếng.

“Lui ra”, Vũ Nhân lên tiếng ngăn trở đám thái giám định tiến vào quét tước, trán hắn nổi gân xanh, “Nô tài không nhân lực, bình thường hầu hạ nữ quan như vậy sao? Chờ bốn vương hái đầu các người”

“Điện hạ thứ tội”, các cung nữ thái giám chưa vào đến cửa liền đồng loạt quỳ xuống, bọn họ thật sự không biết mình sai chỗ nào.

“Lui hết cho ta, không được ta cho phép, không ai được tiến vào”, ánh mắt Vũ Nhân liếc qua Thường Nghĩa lộ vẻ giận dữ nhưng khi đảo qua ta liền dịu xuống, hắn nói với Thường Nghĩa, “Người cũng lui ra ngoài, bốn

vương có chuyện muốn nói với nữ quan”

“Chuyện này...”, Thường Nghĩa chần chừ quay đầu về phía ta, hần muốn chờ hỏi ý ta.

“Còn đợi gì nữa? Dù moi hai tròng mắt của ngươi cũng không hả giận”, Diên Tử lại nhắc chân... nhưng lại đá vào không khí.

Thường Nghĩa tránh đòn thật khéo, thân thể không những không bị đá trúng mà người vẫn đứng chẵn trước giường, thái độ của hần đã rõ ràng, chỉ cần ta không lên tiếng, hần nhất định sẽ không rời đi.

Thường Nghĩa rốt cuộc là loại người nào? Việc hần động thủ cùng Diên Tử đã khiến ta khó hiểu, hiện tại hần còn cư nhiên chống đối mệnh lệnh của Vương gia. Vì cái gì?

“Thường Nghĩa, lệnh của Vương gia ngươi không nghe sao? Còn không mau lui ra ngoài?”, ta cần chú ý hần, là địch hay bạn đến giờ vẫn khó nói.

“Tuân lệnh, nữ quan. Nô tài đứng hầu ngoài cửa, nếu có chuyện gì, người cứ phân phó một tiếng là được”

Hần đem tấm bình phong vốn dùng để che bồn tắm đến đặt trước giường. Ra đến cổng, cánh cửa kia đã hồng rồi, căn bản không đóng lại được, hần đành phải để nó khép hờ, việc này cũng có lợi! Sau khi xuất môn, hần đem toàn bộ người liên can lui ra khỏi viện. Ánh mắt của Vũ Nhân cùng Diên Tử phức tạp nhìn hần hoàn thành một loạt động tác, bọn họ cũng thật ăn ý không ngăn trở.

Hiện tại trong phòng chỉ còn lại Vũ Nhân, Diên Tử và ta. Có bình phong ngăn lại, ta không nhìn thấy bọn họ, bất quá trong phòng thật sự im lặng, thậm chí có thể nghe được tiếng hít thở. Ta biết cảm xúc của bọn họ lúc này không tốt, tựa như đang cố gắng áp chế điều gì, mà ta cũng nhận ra áp lực nặng nề trong không khí.

“Thanh Nhi, vết thương thật sự nghiêm trọng sao?”, trải qua một hồi tĩnh tâm và im lặng hồi lâu, Diên Tử xem ra đã tỉnh táo lại.

“Đa tạ Phong công tử quan tâm, nô tỳ không sao”, tổn thương này là có nguyên nhân, cũng coi như đáng giá.

“Nguyệt Nhi không sao chứ? Đã bôi thuốc chưa? Có cần truyền Thái y đến xem không?”

“Không cần, Thái y đã đến, cũng đã bôi thuốc, tin rằng thêm một vài ngày nữa đã có thể hành động như bình thường, đa tạ Vũ Vương điện hạ”

“Được của Thái y có thể dùng sao? Ta có mang theo thuốc trị thương rất tốt, thật sự linh nghiệm, đúng không, Thanh Nhi?”

Đúng, hần có thuốc trị thương rất tốt, ta nhớ rõ trước kia còn muốn “chôm chìa” một chút để phòng hờ. Chỉ là lời nói của Diên Tử nghe thế nào cũng nhận ra hương vị khiêu khích. Mặc dù có tấm bình phong ngăn cách nhưng ta vẫn cảm nhận được sắc mặt hần hiện tại rất khó coi. Ta duỗi thân kéo chăn lên, cơn đau lại xộc tới, ta cúi đầu hít phải một luồng khí lạnh.

“Thanh Nhi!”, là tiếng kinh hô của Diên Tử, còn có tiếng vạt áo xột xoạt.

“Đừng cử động!”, lời này là nói với ta, cũng là nói với Diên Tử. Vũ Nhân dường như nhìn ra tâm tư của ta, “Nguyệt Nhi, đừng cử động, có ta ở đây, không người nào có thể bước vào. Trăm ngàn lần đừng cử động, xé rách miệng vết thương không tốt đâu”

“Hừ...!”, Diên Tử thập phần không cam lòng hừ lạnh một tiếng, nhưng hần quả thật không làm ra động tác gì khác.

Quả nhiên không thể cử động, rất đau a!

“Nô tỳ biết”

“Phong Dật Dương, ngươi tuy là hoàng thân nhưng nơi này là nội cung, hành xử phải đúng mực. Hôm nay nếu không có ta ngăn cản, bọn thị vệ đã sớm tiến vào đây. Ngươi muốn Nguyệt Nhi cứ thế mà bại lộ trước mặt người khác sao?”

“Hừ, nếu không có tiểu thái giám kia... Đúng rồi, Thanh Nhi, người tìm đâu ra một thái giám như vậy? Là Hoàng Đế ban thưởng sao?”

“Không đúng, bốn vương chưa bao giờ nhìn thấy bên cạnh phụ vương lại có người này. Nguyệt Nhi, là người của Tứ đệ sao?”

Ta cũng rất muốn biết hẳn rốt cuộc là loại người nào, hiện tại xem ra... ít nhất hẳn cũng không phải là người của Hoàng Đế hoặc là Vũ Nhân cùng Tam Thiếu. Về phần Tứ hoàng tử, lại càng không thể. Người ta nói chủ tử thế nào thì nô tài sẽ thế nấy. Ung Vương đáng khinh như vậy, trong tay hẳn không có khả năng sở hữu một nhân vật như Thường Nghĩa. Xem ra thân phận của hẳn đúng là một mê cung a!

“Thanh Nhi, tại sao không nói lời nào? Rất đau sao? Người kiên nhẫn một chút, ta đem dược này cho người bôi”

“Đừng, Diên Tử, ta không sao, người đừng tiến vào”, tình thế cấp bách, ta nhất thời bật thốt lên nhẹ nhàng. Ta choáng a!

Hai tiếng ho khan bất đồng ý nghĩa đồng thời vang lên, Vũ Nhân nén cười nói, “Tại sao lại không có cung nữ hầu hạ? Nguyệt Nhi, người không thích ngoại nhân hầu hạ sao? Ta giúp người điều thủ hạ đến đây có được không? Trong viện này hàng đêm cũng không thể sống yên ổn a!”, lời này... “ba phần nổi bảy phần chìm” a!

“Cái gì không thể sống yên ổn? Ta xem... có người buổi tối thích ngồi trên nóc nhà người khác rình mò, ngay cả mặt cũng không dám lộ ra a!”, chỉ còn kém không nói cả tên lẫn họ.

“Vậy sao? Còn có vụ này nữa? Xem ra ta phải phái thật nhiều thủ hạ đến đây rồi. Sau khi bốn vương trở về sẽ đến phủ nội vụ an bài”

“Cũng không cần, ta sẽ thỉnh Hoàng Hậu điều thị về tại Khôn Thái Điện đến đây là được”

Mặc dù không nhìn thấy mặt mũi của hai người bọn họ, nhưng chỉ cần nghe ý tứ ta vẫn có thể tưởng tượng bên ngoài có bao nhiêu... ách... quên đi, ta ngốc, không nghĩ ra từ để hình dung. Không thể để bọn họ tiếp tục “nói chuyện phiếm” như vậy, nếu chủ tử mất hứng, người cuối cùng gặp phải chuyện không hay nhất định là nô tài chúng ta.

“Vũ Vương điện hạ thân phận là Hoàng Tử, tôn quý vô cùng, nô tỳ chết ngàn lần cũng không dám làm phiền điện hạ, thỉnh điện hạ nhanh chóng quay lại”

39. Chương 38

Chương 38

Sáu ngày, sáu ngày im lặng thần kỳ. Vô luận là ban ngày hay ban đêm, không có bất cứ kẻ nào tới đây, ta thậm chí đã một lần nghĩ rằng chính mình may mắn được mọi người quên lãng. Sự thật đã chứng minh, vận khí tốt không bao giờ mò đến chỗ ta! Hiện tại ta đang an vị trên kiệu và trên đường nhận lệnh đến chỗ Hoàng Hậu để bồi tiếp nàng xem diễn.

Ta nhớ rõ ràng tình cảnh ngày đó khi Vũ Nhân rời đi. Sau khi trải qua một thời gian dài trầm tĩnh tựa như tra tấn, ta nghe thấy một thanh âm thờ dài sâu thẳm như ảo giác của Vũ Nhân, “Ta nên thanh tĩnh từ sớm, người quả thật chuyện gì cũng hiểu được”. Thanh âm của hẳn thật ảm đạm, nhưng khi hẳn ra về, ta còn nghe được lời hẳn quở trách bọn cung nữ cùng thái giám trong sân, “Lại có người dám bén mảng đến đây, xem ta nghiêm trị thế nào!”. Hẳn đã nói như vậy, hơn nữa ban đêm còn phái người mang đến đây một khối bình phù. Đó là khối bình phù có thể điều động cấm vệ quân, hẳn đem một phần tư binh quyền tại kinh thành giao cho ta. Mà hiện tại lệnh bài đang nằm trên tay ta, trên mặt vàng ròng điêu khắc một đầu hổ uy phong lẫm lẫm. Vũ Nhân, ta có thể hiểu được ý tứ của người. Ngày đó Vũ Nhân đi rồi, ta cùng Diên Tử nói chuyện rất nhiều, phần lớn thời gian là ta hỏi hẳn đáp. Tựa như đã bị Vũ Nhân ảnh hưởng, sau khi

Vũ Nhân rời đi, biểu hiện của Diên Tử đặc biệt bình thường, từ đầu đến cuối cũng không làm ra hành vi gì quá khích, được hỏi sẽ đáp. Lúc hần rời đi liền lưu lại một câu, “Thế gian này thật sự không có gì đáng hối hận?”. Hần hối hận điều gì? Ta không biết, cũng không muốn biết.

“Nữ quan, Hoàng Hậu nương nương triệu kiến người sẽ không có chuyện gì chứ? Người phải cẩn thận một chút, đừng để bản thân bị dây vào”

“Còn có sự tình gì chứ? Thái giám tuyên triệu không phải đã nói ta đến chỉ để nghe diễn thôi sao!”. Thường Nghĩa bần khoản là có lý do. Ngay tại thời điểm này Hoàng Hậu cư nhiên có tâm tình nhàn hạ thoải mái xem diễn, hơn nữa lại còn kiên trì muốn đem một nữ quan nho nhỏ như ta triệu đến làm bạn, chuyện này thật không thể tưởng tượng được. Nàng muốn làm gì a?

“Thường Nghĩa, có thể hầu hạ nương nương là phúc khí của nô tài chúng ta, điểm này người tuyệt đối không thể quên”. Nhắc nhở này kỳ thật là dư thừa. Ta biết biểu hiện của hần trước mặt người khác so với ta còn tốt hơn, ra vẻ một nô tài trung thành, toàn tâm toàn lực vì chủ tử mà bán mạng nhưng lại có thể mượn sức và mượn lòng người. Chỉ mất vài ngày, đại bộ phận người trong viện đã chọn hần làm chủ, sai đâu đánh đó. Thậm chí vị cung nữ quản sự phẩm vị cao hơn hần cũng răm rắp nghe theo lời hần. Lúc ta mới dọn vào viện cũng không được trật tự như vậy, nào là vị trí, chức vụ, tất cả mọi người đều được hần an bài đầu vào đó, chính mình nên làm công việc gì... điểm này khiến ta thật bất ngờ. Ta càng nguyện ý làm một người ngốc, không giao tiếp với bất luận kẻ nào.

“Nô tài hiểu, là nô tài lẩm miệng”, hần ứng phó với ta một câu, gương mặt cau có từ khi nhận được lệnh tuyên triệu vẫn không giãn ra, “Nữ quan, miệng vết thương của người không sao chứ? Hành động đứng lên ngồi xuống phải cẩn thận một chút, động tác hành lễ cũng không nên quá mạnh. Nô tài tin tưởng nương nương sẽ không trách tội người”

“Đã biết”, ta lên tiếng rồi điều chỉnh tư thế một chút để thoải mái hơn. Mấy ngày nay ta hoàn toàn nhờ vào Thường Nghĩa chiếu cố. Hết thấy việc ăn uống hay bôi thuốc đều một tay hần lo liệu, hần cơ hồ cực nhọc cả ngày lẫn đêm túc trực bên giường ta, rốt cuộc hần là loại người nào? Thật sự chỉ là một tiểu thái giám muốn tìm một bóng cây to để dựa vào sao? Ta hy vọng là thế!

“Nữ quan, đã tới”, Thường Nghĩa nhỏ giọng mang suy nghĩ của ta kéo về, hần liếc mắt nhìn binh phù trong tay ta.

“Được rồi”, ta kéo ống tay áo che binh phù lại rồi sửa sang trang phục, lưng cũng cố gắng ngồi thẳng một chút.

“Chào nữ quan”, một cung nữ trẻ tuổi từ đại môn bước tới cúi đầu hành lễ. Cử chỉ của nàng rất bình thản, động tác cũng thập phần linh hoạt. Ta phát hiện nàng đeo trên ngón trỏ một chiếc nhẫn lam ngọc khá to. Nhìn những ngón tay tinh tế mềm mại kia cùng chiếc nhẫn nọ, ta cảm thấy buồn cười. Nếu nàng là cung nữ bên người Hoàng Hậu thì chiếc nhẫn kia mới tuyệt đối không buồn cười. Nó đại biểu cho địa vị đặc thù của nữ tử này trước mặt Hoàng Hậu. Mà một cung nữ địa vị đặc thù như vậy hiện tại lại đứng trước mặt ta hành lễ, xem ra “người bên trong” đặc biệt phân phó nàng đứng nơi này chuẩn bị nghênh đón ta. Lúc này không còn là lúc nở nụ cười nữa, thật đáng sợ, “Nô tỳ Xuân Nhị phụng chỉ Hoàng Hậu nương nương đứng đây chờ kiệu nữ quan”

“Nguyên lai là Xuân Nhị tỳ tỳ”, ta ra lệnh cho cổ kiệu hạ xuống rồi dùng thái độ thân thiết tươi cười mà nhanh chóng đứng lên. Động tác quá nhanh động đến miệng vết thương sinh đau, ta chú ý Thường Nghĩa có dấu hiệu muốn tiến lên nâng đỡ. Ta lặng lẽ hướng hần phát tay áo và cắn chặt răng để sự đau đớn không hiện lên hai má. Ta đáp lễ nàng, “Xin chào tỳ tỳ, ta làm sao dám kinh động đến tỳ tỳ? Thanh Nguyệt có thể tự mình đi vào”

“Thỉnh nữ quan đừng nói vậy, nô tỳ không dám nhận”, Xuân Nhị miệng nói không dám nhận nhưng vẫn chờ ta hành lễ xong mới vươn tay đỡ ta, “Đây là ý chỉ của Hoàng Hậu nương nương, nữ quan không cần câu nệ. Lại nói nữ quan thân mình không thoải mái, nói đến nói đi cũng là vì... không nói, không nói nữa”. Nàng nói đến đó chợt dừng lại, tựa như đột nhiên nghĩ đến điều gì không nên nói. Trong ánh mắt của nàng tinh quang chớp động, ta tin tưởng nàng cố ý nói cho ta nghe. Bởi vì nàng đứng chần chờ hồi lâu, sau khi khẳng định ta đã nghe rõ mới tiếp tục lên tiếng, “Nữ quan di chuyển không tiện, Hoàng Hậu đặc chỉ ân thưởng người ngồi kiệu tiến vào, đây chính là thiên đại ân điển a!”

Trán ta bắt đầu đổ mồ hôi, Thường Nghĩa nói không sai, Hoàng Hậu gọi ta đến nơi này tuyệt đối không chỉ đơn giản là xem diễn, “Tỷ tỷ, Thanh Nguyệt có chết muôn lần cũng không dám lỗ mãng như thế. Cứ để Thanh Nguyệt tự mình đi vào thôi, không sao cả!”

Tựa như rất vừa lòng với câu trả lời của ta, Xuân Nhị vui vẻ vỗ tay ta rồi nói, “Được rồi, ta biết người là một người biết quỷ củ, có tiến có lui. Nhưng đây là ý chỉ của Hoàng Hậu nương nương, trong hoàng cung ai dám không tuân? Người cứ làm theo ý chỉ đi, bọn họ cũng không phải là người không biết kiên nhẫn”, lời này cực kỳ thân thiết nhưng ta nghe rất rõ ý tứ cảnh cáo hàm xúc trong đó, hoặc nói là uy hiếp.

Không còn cách nào khác, ta chỉ có thể quay vào kiệu, trong lòng run sợ theo Xuân Nhị tiến vào Di Viên. Bên trong quả thật rất lớn, đình lâu cột trụ chạm trổ công phu, cổ thụ hai bên che trời, tiếng chim hót truyền đến riu rít. Hướng mắt nhìn lên, ta bắt gặp vài loại chim sắc sỡ nhảy nhót trong những chiếc lồng sắt, giọng hót của chúng thật êm tai. Chỉ là, chúng đập cánh va chạm lung tung, tựa hồ muốn phá lồng mà bay ra.

“Bọn chúng có tên gọi là Cát Tường, mấy ngày trước từ ngoài cung đã hiến cho nương nương giải khuây”. Phát hiện ta luôn dõi mắt nhìn lồng chim, Xuân Nhị tươi cười dừng cước bộ, nàng sai người đem một lồng sắt tiến đến trước mặt ta, “Nương nương cảm thấy tiếng hót của nó dễ nghe nên rất thích nên phân phó chúng ta chăm sóc nó tại nơi này. Nữ quan cũng nhìn xem, nghe nói bên ngoài không dễ nhìn thấy chúng đâu”

Là chim chóc vừa được đưa vào cung không bao lâu sao? Khó trách chúng vẫn muốn phá lồng bay ra ngoài! Vốn dĩ là cánh chim tự do tự tại chốn núi rừng nhưng hiện tại lại bị vây hãm trong lồng sắt hoa lệ. Chim a, người cũng không cam lòng, đúng không? Ta tiếp nhận lồng sắt mà nhìn đến gần người. Ta tựa như có thể thấy được quang cảnh khoái hoạt trước kia của nó. Trong quang cảnh kia, có mưa gió, có đói khát, nhưng không có lồng sắt, không có nhân loại nhìn nó chỉ trở.

Tính tình của loài chim kia xem ra thật mãnh liệt. Bị ta giữ trên tay, nó im lặng một hồi, đột nhiên đập cánh hung hăng bay thẳng về phía ta. Tuy bị lồng sắt ngăn trở nhưng ta vẫn có thể cảm giác được sự phản nộ của nó, “A... !”, ta suýt chút nữa đánh rơi lồng sắt.

Nữ quan! Nữ quan! Tất cả mọi người đều chạy lại đây. Thường Nghĩa trực tiếp đặt lồng sắt xuống đất rồi tự mình nhìn chăm chăm ta, kiểm tra xem ta có chỗ nào không ổn. Xuân Nhị cũng khoát tay lên vai ta, tựa như muốn khiến ta an tâm.

“Súc sinh chết tiệt! Nữ quan, không kinh động đến người chứ?!” Xuân Nhị vỗ bả vai ta đồng thời nhắc chân đá lồng sắt đi thật xa. Chú chim kia sợ hãi kêu lên, đôi cánh càng đập hoảng loạn. Lần này nay cả lồng sắt cũng bị tấn công, “Người đâu, còn không đem súc sinh này ra làm thịt!”, nói xong, nàng quay lại nhìn tiểu thái giám vừa mang lồng sắt đến dâng cho ta, hiện tại hắn đang quỳ trên mặt đất, Xuân Nhị quát lên, “Đồ vô dụng, một con chim cũng không thuần phục được, giữ người lại có lợi ích gì, lại còn làm kinh ngạc nữ quan. Dem hắn ra ngoài đánh hai mươi trượng!”

“Tỷ tỷ, Thanh Nguyệt không sao, là Thanh Nguyệt sơ ý đánh rơi lồng sắt”, thấy Xuân Nhị muốn giết con chim kia, trong lúc nhất thời ta đã quên mất thân phận của mình kỳ thật cũng là “chim lồng cá chậu”, ta lên tiếng muốn cứu nó, “Tỷ tỷ, đó là sủng vật nương nương yêu thích, không thể a!”

“Nữ quan sai rồi!”, trái ngược với vẻ mặt ôn hòa, lời nói của Xuân Nhị mang theo băng lãnh, “Loài chim này được đưa đến cho nương nương giải khuây, nhưng dã tính của nó rất khó thuần dưỡng, nói cách khác, nó đã không còn giá trị đối với nương nương. Một thứ đồ chơi không thể khiến nương nương vui vẻ thì cũng chỉ có một kết cục duy nhất là cái chết. Người nói có phải không, nữ quan!”

Toàn thân ta lạnh run, ta đã mơ hồ hiểu được tại sao hôm nay Hoàng Hậu lại bảo ta đến đây. Hoàng cung căn bản không phải là nơi để người ở, “Tỷ tỷ nói đúng. Thanh Nguyệt nghe lời chỉ bảo”. Nhớ lại thân phận của chính mình, ta quay đầu không nỡ nhìn lại chú chim Cát Tường kia đang bị người lôi ra ngoài. Là ta hại nó! Nếu ta không chú ý đến nó... Hoàng Hậu, người “rung cây dọa khỉ” sao? Ta cứng rắn quyết tâm không nghe thanh âm cầu xin tha thứ của tiểu thái giám kia, ta biết, ta càng nói nhiều thì kết cục của hắn không chừng sẽ càng thảm hơn.

Sau một đoạn nhạc đệm nho nhỏ, rốt cục ta đã trông thấy Hoàng Hậu đang ngồi xa xa bên bờ hồ thưởng

thức tiết mục trình diễn trong thủy đình giữa hồ. Giọng hát du dương uyển chuyển kia không ngừng theo sóng nước truyền lại đây, tiếng ca nương theo làn nước quả thật có ý nhị khác!

Phát hiện bên kia chỉ có Hoàng Hậu, ta nhỏ giọng hỏi Xuân Nhị bên cạnh. Chuyện vừa rồi qua đi, nàng lại trở về một Xuân Nhị tỷ tỷ hiền lành dễ gần, “Tỷ tỷ, tại sao chỉ có mỗi Hoàng Hậu nương nương? Những nương nương khác không đến bồi tiếp sao?”

“Hôm nay nương nương chỉ triệu kiến một mình người”, nàng cười thần bí, “Nữ quan, nương nương đặc biệt coi trọng người”

“Thanh Nguyệt không dám”, ta ý thức được hôm nay có lẽ sẽ có chuyện gì đó xảy ra. Khẽ cắn môi, phân phó thái giám hạ kiệu, ta đứng lên nói, “Tỷ tỷ, trước mặt nương nương, Thanh Nguyệt thật sự không dám lỗ mãng. Thanh Nguyệt muốn tự mình qua đó!”

“Chuyện này...”, sau một giây do dự ngắn ngủi, Xuân Nhị lộ ra nét mặt vừa lòng. Biểu hiện kính sợ cùng kính sợ của ta đối với Hoàng Hậu khiến nàng rất hài lòng. Nàng gật đầu nói, “Cũng được, vậy người phải cẩn thận một chút, đừng để động miệng vết thương”. Cho là mục đích đã đạt được, Xuân Nhị không hề đưa ra dị nghị. Nàng phân phó thái giám giúp đỡ ta rồi chính mình đi phía trước dẫn đường.

“Nô tỳ Thanh Nguyệt khấu kiến Hoàng Hậu nương nương, nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!”, ta cố gắng quỳ xuống đất hành lễ, vài vết thương trên người nứt ra cực kỳ đau đớn. Ta vô cùng cung kính quỳ trên mặt đất, sau gáy đổ mồ hôi lạnh.

Xuân Nhị đã trở lại bên người Hoàng Hậu, nàng hướng Hoàng Hậu gật đầu. Sau khi Hoàng Hậu nhìn động tác của nàng mới bày ra bộ dạng trưởng giả hòa ái hiền lành dễ gần, khuôn mặt tươi cười hướng ta nói, “Được rồi, nơi này là Di Viên, là nơi thoải mái vui vẻ, không cần giữ lễ tiết như vậy, đứng lên đi”

“Đa tạ Hoàng Hậu nương nương”, ta chịu đựng đau đớn khấu đầu một cái mới đứng lên, cảm giác được sau lưng có dòng chất lỏng chảy xuống, công lao dưỡng thương mấy ngày nay xem như đổ sông đổ biển. Dưới chân loạng choạng, ta đứng có chút không vững, cũng may ta vẫn có thể gắng gượng được.

Chú ý đến động tác chật vật của ta, Hoàng Hậu trách mắng, “Đứa nhỏ này, trên người còn thương tích không biết sao? Khi hành lễ cũng nên cẩn thận một chút, chẳng lẽ bản cung còn có thể trách tội người không chu toàn lễ số? Mau ngồi xuống, ngồi bên cạnh bản cung”

“Đa tạ nương nương ân điển”, ta vừa định dập đầu tạ ơn nhưng Hoàng Hậu đã ngăn cản.

“Được rồi được rồi, đứa nhỏ này cái gì cũng tốt, chỉ là có chút câu nệ. Hôm nay bản cung cho gọi người đến để giải sầu, không phải để người hành hạ thân mình, đừng hành lễ nữa, không khéo lại bị thương”, thời điểm Hoàng Hậu nói chuyện đã có thái giám mang ghế đến đặt bên cạnh nàng. Nhìn thấy ghế dựa không tốt lắm, Hoàng Hậu phân phó Xuân Nhị, “Nhị Nhi, người tìm một chiếc đệm dày đến đây, càng mềm mại càng tốt”

“Tuân lệnh nương nương”

“Nương nương, không dám làm phiền Xuân Nhị tỷ tỷ, nô tỳ có thể ngồi được rồi!”, ta nhanh chóng tỏ vẻ chuyện này không quan hệ đến mình, Hoàng Hậu là nữ nhân nham hiểm, nàng càng hòa ái dễ gần càng khiến ta có cảm giác tình thế không ổn.

“Nghe lời bản cung, ngồi thoải mái mới nói chuyện tốt hơn”

“Nô tỳ tuân mệnh”

Ta ngồi lên ba tầng đệm mềm mại trên ghế, tiếng hát từ bờ hồ bên kia truyền đến không còn êm tai như trước. Tuy nắng hạ chói chang nhưng ta vẫn cảm giác được từng đợt khí lạnh thổi qua. Ta tựa như nhìn nhìn thấy trước mắt chú chim Cát Tường kia, chỉ là nó đã mất đi sinh mệnh. Ta sợ!

40. Chương 39

Chương 39

Thời gian từ lúc ta ngồi xuống đến hiện tại đã hơn một nén hương, Hoàng Hậu vẫn rất hưng trí thưởng thức kịch nghệ. Nội dung chuyện phiếm của nàng đa phần là gia sự và một ít phương thức sinh tồn trong chốn cung đình. Thời điểm nói chuyện, nàng luôn dùng cách xưng hô “đứa nhỏ này” mà không phải là Thanh Nguyệt, ngữ khí thoải mái lại thân cận. Ngẫu nhiên vài lần muốn nói lại thôi khiến ta càng thêm hiểu rằng nàng muốn ta xem nàng là người nhà. Hoặc là ám chỉ... chúng ta phải là người một nhà.

“... cho nên mới nói a, nữ nhân thế nào cũng nên có hài tử của chính mình, bằng không...”

Thời điểm Hoàng Hậu nói đến đây, vẻ mặt có chút ảm đạm, điểm tâm trên tay cũng quên thưởng thức. Trong đáy mắt của nàng mang theo một cổ ai oán thật sâu hướng nhìn nghệ nhân đang đóng vai hiếu tử trong thủy đình. Giờ phút này nàng đã có vinh quang cùng uy phong nhưng lại không có sự ái của trượng phu cùng nhi tử hầu hạ dưới gối. Trong nội tâm nữ nhân là cực độ cơ khổ cùng tịch mịch. Trừ bỏ vương miện Hoàng Hậu kia, nàng không còn gì cả. Mà vương miện kia cũng sẽ biến mất sau khi Hoàng Đế băng hà, hết thảy sẽ chẳng còn gì.

“Nương nương, người làm sao vậy?”, Xuân Nhị luôn đứng bên cạnh Hoàng Hậu hầu hạ, nàng đem khối điểm tâm trên tay Hoàng Hậu đặt xuống rồi cầm khăn thay Hoàng Hậu lau những ngón tay cần bản không hề bẩn, “Người đã quên Tề Vương điện hạ rồi sao? Điện hạ vẫn xem người như mẫu thân ruột thịt mà hiếu thuận, tất cả đều là vì người. Lần trước người chỉ buộc miệng nói muốn ăn một chút điểm tâm mới mẻ, điện hạ liền nhớ kỹ, sau đó tổn hao hết tâm tư chiêu mộ danh trù mang đến cho người. Bây giờ Tề Vương điện hạ mà nghe người nói như vậy sẽ rất đau lòng a!”

Ta chú ý thời điểm Xuân Nhị nói những lời này đã tăng thêm lực đạo nơi ngón tay, còn nhẹ nhàng lắc lắc, khóe mắt cũng trộm liếc ta một cái. Cũng may cho đến thời điểm này ta đều giả trang, có đôi khi ngay cả ta cũng tin tưởng nàng sẽ chẳng nhận ra được điều gì từ trên mặt của ta.

“Đúng, đúng, bản cung vẫn còn Tề Nhi”, Hoàng Hậu chợt nhớ đến điều gì liền lộ vẻ đau thương, nàng đem một khối điểm tâm thập phần mới lạ tinh xảo đặt vào miệng, “Tề Nhi rất hiếu thuận, có thể xem là người hiếu bản cung nhất”

Thật sự như vậy sao? Chỉ sợ không phải a! Nếu không Hoàng Hậu cũng sẽ không cảm thán như vậy. Sự thật thế nào, trong lòng mọi người đều thật rõ ràng. Đương nhiên, tại thời điểm hiện tại, nịnh hót là thích hợp nhất, chỉ ít cũng không khiến Hoàng Hậu không sinh dịch ý với ta nhanh như vậy.

“Đúng a, nương nương phúc hậu như vậy, cả người phát tiết tinh quang, ai nhìn thấy lại không muốn thân cận? Đừng nói là các Hoàng Tử, ngay cả dân chúng tầm thường cũng rất kính yêu người”, trong lòng ta âm thầm tát miệng của chính mình.

Mặc kệ là thật hay giả, dù sao Hoàng Hậu nghe xong cũng thật cao hứng. Bởi vì ta ngồi rất gần nên nàng vươn tay nắm hai má ta cười nói, “Nhìn xem, nhìn xem, đứa nhỏ này, miệng ngọt như mật a! Chẳng trách Tề Nhi vẫn khen ngợi người, nói người tựa như một bông hoa. Hôm nay nhìn thấy mới biết a, ánh mắt của Tề Nhi thật không sai!”

“Nương nương...!”, ta nửa thẹn thùng nửa làm nũng kêu lên một tiếng, đồng thời cố gắng nín thở để gương mặt ửng đỏ một chút. Có lẽ là linh cảm, thời điểm nàng chạm vào ta, ta đột nhiên cảm thấy bản thân nên để nàng hiểu lầm, về phần có thể đạt được chỗ tốt nào vẫn còn chưa biết. Nhưng dựa trên quan hệ giữa nàng và Tam Thiếu, hiểu lầm như vậy hẳn là đương nhiên.

Hoàng Hậu tựa hồ hiểu được, nàng vừa chỉ tay vào người ta vừa che khóe miệng tươi cười, mi mắt khép hờ lại. Xuân Nhị bên cạnh cũng mỉm cười, chỉ là nụ cười của Xuân Nhị khiến có chút bất an, nàng lặng lẽ nhanh chóng nắm cổ tay áo, ngón tay trắng bệch.

“A! Đúng rồi!”, sau khi Hoàng Hậu cười một hồi liền nghĩ đến chuyện gì, nàng xoay người hỏi Xuân Nhị bên cạnh, “Mấy ngày nay tại sao không thấy Tề Nhi tiến cung? Cũng không nghe nói hẳn nhận lệnh ra ngoài làm công vụ a! Hay là bị bệnh? Người mau đến xem một chút!”

“Nương nương, Tề Vương điện hạ không có việc gì”, Xuân Nhị nghe Hoàng Hậu hỏi liền nhanh chóng giần ngón tay rồi tươi cười trả lời, “Chẳng là có vài vị lão thần giả vờ bệnh không chịu vào triều, quốc sự bị tồn đọng. Điện hạ sợ giao động căn cơ quốc gia nên mấy ngày nay luôn vội vàng khuyên giải an ủi nhưng trọng thần này, hy vọng bọn họ có thể lấy giang sơn xã tắc làm trọng”

“Hóa ra là vậy!”, Hoàng Hậu gật đầu rồi thở dài nói, “Cũng thật khó cho đứa nhỏ này, hắn còn nhỏ như vậy nhưng trong lòng lại chứa thiên hạ lê dân, thật không giống...”, lại ngừng một chút, “Aiz! Không nói nữa. Rốt cuộc vẫn là vài vị đại thần kia cư nhiên lớn mật làm vậy! Dám công khai áp chế triều đình, đây không phải là muốn tạo phản sao?”

Biết vai diễn đã đẩy đến mình, ta vội vàng bày ra biểu tình thật sự quan tâm nhìn về phía Xuân Nhị. Phụng bút nữ quan vốn là bán triều thần, có trách nhiệm thông báo cho Hoàng Đế những sự tình phát sinh ngoài dự liệu. Vậy nên biểu tình này là thích hợp... cũng là bắt buộc.

“Đúng vậy, Xuân Nhị tỷ tỷ, là người nào to gan lớn mật dám làm ra hành vi đại nghịch bất đạo như thế. Chẳng lẽ bọn họ thật sự muốn tạo phản?”, kỳ thật ta rất rõ ràng đó là người nào, tả hữu Thừa Tướng, tả hữu Đại Tướng Quân, còn có một số đại thần bên vây cánh của Tam Thiếu hoặc Vũ Nhân. Trong thời gian ta dưỡng thương không thể động dậy, Thường Nghĩa thường xuyên đem một ít tin tức phát sinh trong triều mà hắn bảo là nghe từ người khác đến nói cho ta nghe, theo lời của hắn, chính là “chuyện phiếm giải sầu”. Còn bảo Ung Vương ngu ngốc kia dường như đã nói câu gì đó chọc giận các đại thần.

“Nữ quan, cũng không thể trách các đại thần, chuyện gì cũng có nguyên nhân a!”

Hôm nay các nàng bảo ta đến đây, e là chỉ vì muốn nói ra những lời này. Vậy nên Xuân Nhị nghe ta hỏi thế liền lên tiếng trước Hoàng Hậu, chỉ tiết nhỏ nhỏ này các nàng không để ý nhưng ta đã nhìn thấy rõ ràng. Trong lòng cười thầm nhưng trên mặt vẫn chường ra biểu tình hồ nghi, ta hơi cau mày nhìn về phía Xuân Nhị, “Lời này của tỷ tỷ, Thanh Nguyệt không hiểu được. Nếu không trách các đại thần làm loạn, chẳng lẽ lại trách Tề Vương điện hạ?”, nói đến đây, ta bày ra biểu tình bất mãn rõ ràng. Biểu tình này hắn nhiên chiếm được hảo cảm của Hoàng Hậu cùng Xuân Nhị, đúng theo ý các nàng.

“Đứa nhỏ này thật sự nóng vội, trước hết cứ nghe Xuân Nhị nói hết lời a! Cũng không ai nhắc đến Tề Nhi a, người xem... gấp gấp gì chứ?”, Hoàng Hậu đem hai chữ “hài lòng” viết lên mặt, thái độ lại càng thêm thân cận vài phần, thậm chí còn đem một khối điểm tâm nhỏ nhỏ nhét vào miệng ta, đợi đến khi ta đem biểu tình ngượng ngùng phát huy đến độ “xuất sắc” mới nhìn sang Xuân Nhị cười nói, “Đừng thừa nước đục thả câu, mau nói đi, bằng không nha đầu kia sẽ nổi giận với người a!”

“Tuân lệnh nương nương”, Xuân Nhị cũng mỉm cười, nàng khom người hành lễ một cái, khi cúi đầu, ta phát hiện trong đáy mắt của nàng hiện lên một tia ngoan độc nhưng khi nàng ngẩng đầu lên lại biến mất vô tung, “Là Ung Vương. Ung Vương bất chấp sự can ngăn của tả hữu Thừa Tướng, còn có tả hữu Đại Tướng Quân mà nổi giận, tại buổi thượng triều ngài đã chỉ vào mặt bách quan mà mắng họ là “lão vô dụng”, còn nói... còn nói...”

Ta đã đem khối điểm tâm vừa rồi bị nhét vào miệng nuốt xuống bụng, vì đã gây hiểu lầm sâu sắc, ta thật sự không tuân theo quy củ mà mở miệng trước Hoàng Hậu, “Còn nói cái gì?”. Tin tưởng mọi người đều có thể dựa trên hành vi này mà nghĩ rằng ta đang vui sướng khi người khác gặp họa.

“Mắng bọn họ già mà không chết, tương lai chỉ gây họa cho cả nhà”, nàng nói rất nhanh, nhanh đến khản cổ.

“A... !? Cái này... cái này... cũng quá... bọn họ là đại thần phụ quốc được bệ hạ thân phong. Cái này... cái này...”, nói năng lộn xộn lại càng thêm rõ ràng rằng ta không có ý tốt. Không ai hoài nghi những lời này sẽ được “thêm mắm dặm muối” truyền đến tai Hoàng Đế bằng tốc độ nhanh nhất. Đương nhiên, sự thật thế nào thì trong lòng ta đã rõ ràng.

“Ai nói không phải? Ung Nhi cũng thật là... như thế nào lại có thể...”, Hoàng Hậu che miệng cười khanh khách, “Lão ca ca của bản cung mà nghe được những lời này ắt hẳn râu tóc đều dựng đứng cả lên a! Ha ha ha...”

“Nương nương, người còn có tâm tình cười a!”, Xuân Nhị tức giận nói, “Phong lão Thừa Tướng là ca ca của người, Ung Vương điện hạ nói “gây họa cho cả nhà”... cả nhà này...”, tựa như phát hiện mình nói lỡ lời,

nàng liền nhanh chóng ngậm miệng lại.

Trong nháy mắt, sắc mặt của Hoàng Hậu khôi phục như trước, nụ cười biến mất, chân mày cau lại. Ta đương nhiên cũng không thể cười, chân mày cũng nhanh chóng cau lại. Xuân Nhị lúc này đã làm hết phận sự, nàng chuyển mình quay xuống nói, “Nô tỳ đánh chết, là nô tỳ lỡ lời”

Trầm ngâm một lúc, Hoàng Hậu nhấc tay ý bảo Xuân Nhị đứng lên, “Được rồi, người nói cũng không sai. Cả nhà này... xác thật có bản cung bên trong. Ung Nhi cũng chỉ là nhất thời nóng nảy nên hồ ngôn loạn ngữ, hần không đảm đương nổi đâu, người nói có đúng không?”, ánh mắt liếc về phía ta.

“Nương nương nói rất đúng”, ta biết hiện tại nên nói gì mới khiến Hoàng Hậu vừa lòng, “Ung Vương điện hạ vẫn còn trẻ, ngẫu nhiên có chút ngôn từ quá khích cũng có thể cho qua, chuyện này vốn dĩ cũng không có gì. Chẳng qua... hiện tại điện hạ đang nhận nhiệm vụ giám quốc, chỉ sợ...”

“Sợ có tiểu nhân đứng giữa xúi giục, đúng không?”, lại phạm phải sai lầm, Xuân Nhị rốt cuộc cũng có cơ hội nói ra trọng điểm.

Thật hiển nhiên, các nàng muốn mượn tay ta diệt trừ vây cánh của Ung Vương. Tại sao lại “trùng ý tưởng” với kế hoạch của ta như vậy, có ý tứ!

“A, những lời này phải hiểu thế nào?”

Quả nhiên, Hoàng Hậu nói đến chính đề liền có chút hứng phấn. Nàng che giấu tốt lắm, nếu thanh âm có thể bằng phẳng một chút là tốt rồi.

Rất thú vị, ta cũng rất muốn biết người đầu tiên các nàng muốn trừ bỏ là ai. Ta vĩnh tai lắng nghe.

“Nương nương, nô tỳ nghe nói trong phủ Ung Vương điện hạ có hai mưu sĩ, dường như họ Nhạc... gọi là gọi là...”, Xuân Nhị thật sự thông minh, nàng biết rõ loại tạm dừng này có thể khiến ta khắc sâu vào trí nhớ cái tên nàng sắp sửa nói ra, “Đúng rồi, gọi là Nhạc Quốc Tùng. Đúng, là Nhạc Quốc Tùng. Nô tỳ nghe nói người này thường xuyên xúi giục Ung Vương điện hạ, điện hạ nói vài lời không tốt đều là do hần phía sau giật dây”

“Nhạc Quốc Tùng? Đó là người nào? Tại sao đến bây giờ mà bản cung vẫn không nghe nói qua? Là học sĩ xuất thân danh môn sao?”

“Nương nương, không phải, nô tỳ nghe nói hần chỉ là một thương nhân, lấy nghề buôn bán củi mà sống”

Trước mắt ta biến thành màu đen, thanh âm ong ong vang lên hai bên tai, đầu óc hỗn loạn vô cùng, không ngờ người đầu tiên các nàng muốn đối phó lại là phụ thân. Hơn nữa, còn muốn dùng tay của ta. Phải làm sao bây giờ? Ta nên làm gì bây giờ? Phụ thân đại nhân thật sự quan trọng đối với Ung Vương như vậy sao? Lại muốn tự tay giết hần? Hoàng gia làm việc là “diệt cỏ tận gốc”, như vậy... nhị nương cùng đệ đệ... lão thiên a, ta phải làm sao bây giờ? Quảng thời gian trước hiện lên trong đầu ta, ta thật sự không thích bọn họ, nhưng cuối cùng bọn họ vẫn là thân nhân của ta. Tuổi đệ đệ còn nhỏ, năm nay hần còn chưa đến mười bốn tuổi a. Hần không biết gì cả. Hần là huyết mạch duy nhất của Nhạc gia. Phải làm sao bây giờ? Ta nên làm gì bây giờ? Phụ thân, người có thể tưởng tượng chính mình cuối cùng mang đến họa diệt gia không?

“Thanh Nguyệt? Thanh Nguyệt? Người làm sao vậy? Thân thể không thoải mái?”

“Không, không có gì!”, phát hiện chính mình đang thất thần, ta nhanh chóng áp chế nỗi khiếp sợ mà bày ra biểu tình nghi hoặc, “Nương nương, nô tỳ chỉ cảm thấy tò mò. Một thương nhân nho nhỏ với thân phận thấp kém như vậy tại sao lại có quan hệ với Ung Vương điện hạ? Có khi nào lời đồn sai lầm không?”

“Nữ quan, sẽ không sai”, lý do thoái thác của ta coi như hợp lý, Hoàng Hậu cùng Xuân Nhị đều không hoài nghi gì. Xuân Nhị thề thốt, “Ta nghe nói họ Nhạc đã tâm rất lớn, hằng năm đều dâng hiến rất nhiều ngân lượng cung cấp cho Ung Vương, tuyệt đối không sai được”

“Thì ra là thế”, ta gật đầu, việc này ta đã nghe Vũ Nhân nói qua, xem ra Tam Thiếu không nói với Hoàng Hậu về thân phận của ta, “Nói vậy người nọ thật không thể lưu lại, đầu độc Hoàng Tử, tội danh này không nhẹ!”, ta lắc đầu tỏ vẻ tiếc hận, trong lòng lại nhói đau một chút.

“Cái gì tội không nhẹ, căn bản là thiên đạo vạn quả mới đúng”, Xuân Nhị phần hận đại biểu cho tâm ý của Hoàng Hậu.

“...”, ta thật sự không còn biện pháp, hiện tại chỉ có thể giả vờ trầm mặc để các nàng cho rằng ta đang đang cân nhắc đối sách.

“Được rồi được rồi, hôm nay chỉ đến đây giải sầu, không nói chém nói giết nữa”, thấy mục đích đã đạt được, Hoàng Hậu ra mặt cứu vãn không khí. Nàng chỉ vào thủy đình đối diện mà nói, “Tiểu sinh kia hóa trang vô cùng tốt, ca hát cũng rất hay, chúng ta không nói chuyện quốc sự nữa, chú ý nghe diễn a!”

“Nương nương nói đúng, vở kịch hay như vậy cũng không thể bỏ lỡ”, ta mỉm cười đáp lời, đồng thời đem ánh mắt chuyển hướng tiểu sinh kia.

Đau, rất đau, không chỉ miệng vết thương bị xé rách mà đau. Ta căn bản không nghe thấy phía đối diện rốt cuộc đang ca hát những gì.

Aiz! Phụ thân đại nhân!

Ta chưa từng quan tâm đến sự sống chết của người nhà nhưng lại chưa từng nghĩ tới bản thân sẽ trực tiếp giết chết bọn họ. Sau khi vô số cảm xúc ùn ùn kéo tới, trong lòng ta lại lặng yên. Ta hoài nghi không biết có phải mình đã điên rồi không? Bọn họ đáng chết, không phải sao? Vô luận nhìn ở góc độ nào, bọn họ đều đáng chết. Không đề cập đến cuộc sống của ta lúc trước, bất kể hiện tại thế nào, sự tồn tại của bọn họ là uy hiếp lớn nhất của ta. Hiện tại thời cuộc đầy dẫy, sự tình gì cũng có khả năng phát sinh. Mà bọn họ chính là nhược điểm cùng uy hiếp lớn nhất của ta, bất cứ lúc nào cũng có thể đẩy ta đến chỗ chết. Mà ngay cả bản thân của bọn họ cũng không thể lường trước, dù ta không giết bọn họ, tương lai nhất định sẽ có người khác diệt trừ bọn họ. Để tự bảo vệ mình, bọn họ cũng có khả năng dùng chiêu bài “đồng quy vu tận” áp chế ta. Như vậy... chỉ bằng thừa dịp hiện tại... ít nhất ta có thể khống chế hoàn cảnh.

Tâm... vì sao vẫn đau?

41. Chương 40 Phần 1

Chương 40

“Nữ quan, người cảm thấy hắc đã ở đây bao lâu? Nô tài nhìn thế nào cũng cảm thấy hắc nguy hiểm, nếu không...”

Ẩn ý trong lời nói của Thường Nghĩa chính là Lôi Hổ, người đã nấp trên cành cây một thời gian khá lâu. Hắc nấp kín lắm, Thường Nghĩa sở dĩ có thể phát hiện ra hắc đại khái là vì người luyện võ lâu năm nên nhãn lực vô cùng tinh táo và sâu sắc, mà ta phát hiện ra hắc là bởi vì... ánh mắt! Một ánh mắt mang theo hận ý khắc sâu dĩ nhiên không thể giết chết ta, nhưng lại đủ cho ta phát giác trên cây có người. Hơn nữa, trực giác là nguyên nhân đầu tiên khiến ta nghĩ đến hắc. Tại sao? Ngay từ đầu ta còn tưởng Nhu Phi là duyên cớ, nhưng nếu cẩn thận ngẫm lại thì không giống. Lúc trước, giữa Nhu Phi và Cẩn Phi, hắc không chút do dự lựa chọn Nhu Phi, vậy mà khi ta động thủ thì biểu hiện của hắc cũng chỉ là phần nộ mà không có chút oán hận. Nhưng hiện tại... Thiển Nhi, chẳng lẽ lại là Thiển Nhi? Cũng không giống a! Ta thậm chí chưa từng nghe hắc nhắc qua Thiển Nhi, một chút dấu hiệu cũng không có. Haiz, quên đi, dù sao cũng là địch nhân, hận hay phần nộ thì có gì khác biệt, “Thường Nghĩa, cứ thả lỏng đi. Người trở về trước, ta muốn đợi một người”

“Không được, nô tài vẫn nên ở lại đây thì tốt hơn. Nếu phải tìm một ngọn núi khác để dựa vào cũng không phải chuyện dễ dàng”

Hắc lém lỉnh trên chóc nhưng đáy mắt vẫn hiện lên một tia sát khí. Ta chú ý khi Thường Nghĩa nói những lời này thì chân phải hơi dịch ra ngoài một chút, tựa hồ có thể tùy thời phóng lên. Thường Nghĩa này...

càng lúc càng khiến ta khó hiểu, vì bảo hộ ta mà hẳn thật sự có thể xuống tay với Lôi Hồ? Vì cái gì? Hẳn rốt cuộc là loại người nào? Mục đích của hẳn là gì?

“Yên tâm đi, hẳn biết rõ hiện tại không phải là thời điểm giết ta”, trên thực tế, ta tin tưởng hẳn tuyệt đối có biện pháp quang minh chính đại loại bỏ ta. Nụ cười càng thản nhiên càng chứa nhiều thương cảm, ta thật hoài niệm thời điểm vừa mới tiến cung, khi đó Lôi Hồ cũng không như vậy, hẳn là người duy nhất có thể theo ta nói chuyện phiếm vui đùa, là người duy nhất ta có thể gọi là “bằng hữu”.

“Nữ quan!”

“Trở về đi, để ta yên lặng một chút, người thuận tiện có thể gặp người đồng hương cũ nơi đó để đi dạo ôn lại chút chuyện xưa giải sầu”

“Nô tài đã biết”

Thường Nghĩa không cam lòng mang theo đoàn cung nữ thái giám rời đi, một mình ta tiếp tục ngồi đung đưa trên ghế xích đu. Ta muốn sống sót, mặc kệ là vì cái gì, ta vẫn muốn sống sót. Ta phát giác bản thân mình thật sự rất thú vị. Mỉm cười đối mặt với tử vong, ngay cả khi vật đối sao đời ta cũng không hối tiếc, hết thấy đều chỉ vì sống sót. Rốt cuộc... ta muốn gì? Không sợ chết, không muốn chết, chỉ là... ta có hy vọng sống sao?

“Đây không phải là phụng bút nữ quan sao? Tại sao lại một mình ngồi ở nơi này?”

Thanh âm nghe sao là lạ, kết quả của một giọng nói bén nhọn bị cố ý kìm nén lại. Bởi vì phải kìm nén như vậy nên một lời nói vốn dĩ là quan tâm an ủi lại mất hẳn nửa phần thành ý. Không phải ta cố ý tra xét, sự thật như thế nào cũng không quan tâm, dù sao cũng không phải cứ tra xét là tìm ra được.

Ta ngược mắt liền bắt gặp một nữ tử nhìn khá quen thuộc mang theo nhóm tùy tùng hướng ta đi tới. Mi hạnh mục dương, bộ dáng thướt tha, nếu không phải thần sắc nàng có vẻ không tốt thì đã có thể liệt vào hạng mỹ nhân. Trong lúc nhất thời, ta không nhớ nàng là ai, có lẽ là một nương nương! Ta nhanh chóng từ trên xích đu trượt xuống rồi quỳ gối hành lễ, “Thanh Nguyệt bái kiến nương nương, nương nương thiên tuế!”

“Mau đứng lên, mau đứng lên, đều là người một nhà!”, nàng tự thân tiên đến nâng ta dậy, nụ cười ẩn dấu sự chán ghét khiến ba chữ “người một nhà” của nàng càng trở nên quỷ dị, “Thế nào? Vẫn khỏe chứ? Ta đã muốn đến thăm ngươi vài lần nhưng lần nào cũng có người báo rằng ngươi đang ngủ không thể gặp được. Không ngờ hôm nay lại gặp nhau nơi này, đây không phải là duyên phận sao? Ha ha!”, tiếng cười của nàng thật khiến người khác nổi da gà.

“Đa tạ nương nương quan tâm, Thanh Nguyệt không dám”, ta muốn hành lễ nhưng lại bị ngăn cản, thật tâm mà nói ta không nhớ nàng là ai.

“Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi, chúng ta ngồi xuống nói chuyện”

Nàng lôi kéo tay của ta tựa như Nhu Phi lúc trước. Chỉ là, khi Nhu Phi lôi kéo, ta cảm giác được cảm tình thân thiết, mà khi nàng lôi kéo thì ta chỉ cảm nhận được âm mưu cùng quỷ kế. Nàng kéo ta ngồi xuống chiếc ghế đá bên cạnh, sau đó phất tay cho bọn thái giám cung nữ lui xuống.

“Thế nào? Người đã dùng nhân sâm ta mang đến chưa? Thật không ngờ thân mình người đơn bạc như vậy lại phải chịu khổ, chính mình cần phải bảo trọng mới được. Nhân sâm là phương thuốc vô cùng bổ, trăm ngàn lần đừng bỏ mặc nó sang một bên mà không dùng”

“Đa tạ nương nương, Thanh Nguyệt đã biết”, ra là sợ ta không nhớ nàng đã mang đến lễ vật gì, nữ nhân này... thú vị nha!

“Được rồi, đừng mở miệng một lần là nương nương, hai lần cũng nương nương, nghe xa lạ quá!”. Nàng nhìn trái nhìn phải, sau khi tin tưởng bốn phía không còn ai mới mỉm cười thần bí, (nàng đương nhiên không biết trên cây vẫn còn một Lôi Hồ vẫn đang an tọa), “Về sau những lúc không có người, chúng ta cứ xưng hô tỷ muội là tương xứng rồi”

Tỷ muội là tương xứng? Có ý tứ gì? Nữ nhân này muốn lôi kéo ta “về cùng một nhà”, lại là tỷ muội tương xứng? Nàng rốt cuộc muốn gì?

“Thanh Nguyệt không dám, Thanh Nguyệt đa tạ nương nương ưu ái. Tuy nhiên, tôn ti hữu biệt, Thanh Nguyệt thật sự không dám đi quá giới hạn”

“Tôn ti gì a! Nói không chừng về sau người làm tỷ tỷ như ta còn phải dựa dẫm vào người!”, đại khái là vì âm thầm cảm rằng nên thời điểm nàng nói những lời này thì nét mặt có chút vắn vẹo, “Đúng rồi, hai ngày trước nghe nói Hoàng Hậu triệu kiến người cùng đến xem diễn, Hoàng Hậu không làm khó dễ người chứ?”

“Nương nương nói đùa, Hoàng Hậu nương nương là quốc mẫu từ bi nhân đức, người như thế nào lại làm khó một nô tỳ nhỏ nhỏ như Thanh Nguyệt”, kỳ quái, nàng cơ hồ đã nhận định ta là người một nhà, hoàn toàn ngồi trên cùng một chiếc thuyền, rốt cuộc là vì nguyên do nào khiến nàng có suy nghĩ như vậy?

“Xi, người đang nói lão bà kia sao!”, lại một nụ cười nhạt tỏ ý khinh thường, nàng ở trước mặt ta hoàn toàn không một chút cố kỵ. Thanh âm so với vừa rồi bén nhọn hơn rất nhiều, có lẽ đây mới chính là giọng nói nguyên bản của nàng, nghe tự nhiên hơn, “Nàng ta sẽ đắc ý không được bao lâu nữa đâu!”

“Thỉnh nương nương phát ngôn cẩn thận”, ta học theo nàng nhìn trái nhìn phải, sau lại bày ra bộ dáng thần bí mà hạ thấp giọng, “Nơi này không phải chỗ có thể nói chuyện”, trong đầu ta cố gắng nhớ lại xem nàng là ai, nhất định đã từng gặp qua ở nơi nào đó.

“Đúng, đúng, vẫn là muối muối chu đáo!”, nàng hiểu ý gật đầu, sau đó chỉnh lại tư thế ngồi để chỉnh mình thoát nhìn qua có vẻ quang minh chính đại một chút, “Nhìn xem, vừa rồi ta nhìn thấy người liền cao hứng quá, nói chuyện này giờ mà quên mất chính sự, người đợi một chút”, nàng đứng lên nhìn bốn phương tám hướng dò xét, sau khi xác định nơi này không có người mới ngồi xuống giữ chặt lấy bàn tay của ta, “Ung Vương gia lệnh cho ta đến đây truyền tin, nói là có chuyện trọng yếu cần thương lượng, hèn người nội trong hai ngày tới phải tìm mọi cách đến Ung Vương phủ một chuyến”

Ung Vương? Kho trách nàng không chút nghi ngờ nhận định ta là người một nhà, nguyên lai là bởi vì Ung Vương. Xem ra, nàng là một “trạm” của Ung Vương. Nàng cùng Ung Vương có quan hệ gì? Xem tuổi thì nói thế nào cũng không thể là mẫu tử a! Ta càng lúc càng tò mò về thân thế của nàng, chỉ là cố gắng thế nào cũng không nhớ được nàng là ai. Vấn đề này ta không thể trực tiếp hỏi nên chỉ có thể gật đầu nói, “Thanh Nguyệt đã rõ, chậm nhất là tối ngày mai sẽ đến”

“Được rồi, ta phải đi đây, đừng để người khác hoài nghi chúng ta”

Nàng trông thấy ta gật đầu đáp ứng liền vội vàng rời đi. Tuy rằng biểu hiện của nàng thật thân thiết nhưng vẫn để sót một vài dấu hiệu nhỏ nhỏ đủ để ta nhận ra cảm giác của nàng đối với ta là chán ghét cùng đối địch. Bộ dáng vội vàng rời đi kia chứng tỏ ta không những là người nàng không dễ dàng tha thứ mà còn là người nàng phải sợ hãi hoài nghi. Tuy ta không thể nhớ nàng là ai, nhưng có một chuyện ta có thể khẳng định, nàng tuyệt đối là người của Ung Vương. Ngụ xuẩn nhưng lại tự mình thông minh, nàng hoàn toàn bị người khác điều khiển như con rối. Bị người điều khiển như con rối? Con rối? Đúng rồi, một tia sáng chợt lóe lên, ta đã nhớ ra nàng là ai! Chính là Quế Thục Nghi, nữ nhân có tài kiêu vũ nhưng nhân duyên lại thập phần không tốt. Thục Nghi nương nương, chính là người lúc trước Lôi Hồ đã chọn, ha ha, không ngờ nàng cư nhiên là người của Ung Vương! Không đúng đến nàng là đúng, nữ nhân này sẽ có chỗ sử dụng.

“Người còn định ngồi trên đó đến khi nào?”, ta ngẩng đầu nhìn về hướng thân cây to nơi Lôi Hồ đang ẩn thân. Vốn không muốn vạch trần hắn, nhưng hiện tại ta có việc cần hỏi.

Một thân ảnh vụt đến, Lôi Hồ lạnh lùng đứng trước mặt ta, ngay cả hận ý cũng không thêm che dấu dù chỉ một chút, “Tại sao người biết ta ở đó?”

“Lần sau nhớ cất kỹ ánh mắt sắc bén đó đi, người thì giết không được nhưng lại bại lộ hành tung của chính mình”. Không thể không thừa nhận, ta thật sự thích hắn như vậy. Tuy biết rằng đến cuối cùng sẽ là địch nhân, nhưng ta vẫn không thể không nhớ lại những kỷ niệm trước đây, trên mặt không khỏi hiện lộ ý cười.

“Tìm ta có việc?”, hắn không thèm nhìn mặt ta, sự khinh bỉ của Lôi Hồ thể hiện rõ ràng.

“Quế Thục Nghi cùng Ung Vương có quan hệ gì?”, ta cảm thấy có chút ảm đạm liền lên tiếng hỏi trực tiếp, tin tưởng hắn nhất định biết đáp án. Lôi Hồ là người tin cẩn duy nhất bên cạnh Hoàng Đế, mà Hoàng Đế lại khôn khéo như vậy, ta thật sự hoài nghi có chuyện gì trong cung mà hắn không biết.

“Không biết!”, hắn trả lời một cách cứng rắn, chỉ là vẻ xấu hổ trên mặt đã bán đứng hắn.

“Cầu kết?”, hần đỏ mặt, “Chính mắt ngươi thấy sao?”, cổ sắp bị nghẹn chết, “Bệ hạ không biết sao?”, thái độ chuyển sang căm tức, “Làm tốt phận sự của ngươi, đây không phải là chuyện ngươi nên biết”, hần nghiêng rằng nghiêng lợi.

Được rồi, ta đã đoán đúng! Dựa trên biểu tình “hận không thể bóp chết ngươi” của hần mà nói, loại sự tình này hần đương nhiên không chịu mở miệng, ắt hẳn là có can hệ đến thể diện của lão Hoàng Đế, “Trả lời câu hỏi của ta, ngươi đã quên mệnh lệnh của bệ hạ rồi sao?”. Lão Hoàng Đế đã mệnh cho hần toàn lực hỗ trợ ta, kỳ thật không cần hần trả lời, thái độ của hần đã nói lên tất cả.

“Ngươi...”, hai tay hần đã hướng về phía cổ của ta, chỉ là nửa đường nghĩ tới mệnh lệnh Hoàng Đế phân phó, hần thu tay trở về. Một sự tình liều chết không chịu tiết lộ lại bị mệnh lệnh của Hoàng Đế... gương mặt lẫn hai bên tai của hần đều đỏ. Uất nghẹn nửa ngày, hần rốt cuộc ới được ba chữ rồi rời đi, “Hoàng Thượng biết!”. Thế này... xem như hần không có trả lời a!

Lúc này thật sự chỉ còn lại một mình, ta tiếp tục ngồi xuống xích đu đung đưa. Khó trách nàng bảo tỷ muội tương xứng, khó trách nàng lại tin tưởng ta và nàng là hai kẻ cùng thuyền, khó trách nàng lại chán ghét ta như vậy. Xem ra, nàng cho rằng ta đã thượng lên giường của Ung Vương a! Ung Vương nhất định đã hứa hẹn với nàng rằng một khi hần đăng cơ sẽ lập nàng làm phi. Ha ha, nữ nhân này rốt cuộc đã suy nghĩ như thế nào? Tân Hoàng Đế như thế nào lại lập một người mang thân phận “mẫu phi” của mình làm “phi tần”? Dù Ung Vương xuân cốt cùng hao sắc thì cũng không tới mức hồ đồ như vậy. Huống chi, nếu hần đã là Hoàng Đế thì dạng mỹ nhân gì lại không có? Còn có thể vì một nữ nhân như nàng mà chống lại lễ giáo triều đình? Nữ nhân, mất thân cũng như mất tâm, nàng đã bị chính mình lừa bịp.

“Nữ quan”, từ rất xa, Thường Nghĩa dẫn theo một cổ kiệu đi đến. Không, chính xác mà nói... là chạy đến đây.

“Chuyện gì?”

“Nữ quan”, Thường Nghĩa cúi thấp thân mình, điều này khiến ta chú ý những người đi theo hần cũng là bọn cung nữ thái giám trong viện của ta, “Tề Vương điện hạ đến, bảo người mau chóng trở về”

Tam Thiếu đến đây? Nhu Phi như thế nào? Đã an toàn sao? Hần tìm ta có chuyện gì?

“Nữ quan, người lên kiệu đi! Tề Vương đang chờ người!”

Thường Nghĩa nói xong liền tiến đến đỡ ta. Ta mỉm cười đa tạ ý tốt của hần, hy vọng Tam Thiếu không mang đến bất kì tin tức xấu gì.

“Tề Vương điện hạ đến khi nào?”

“Đã lâu rồi, điện hạ đợi người thật lâu, thấy người vẫn chưa trở về nên lệnh nô tài đi tìm người!”

“A”, đợi lâu rồi? Hần là không có chuyện gì quan trọng, “Tâm tình của điện hạ như thế nào?”

“Nữ quan, nô tài nhìn không thấu cảm xúc của điện hạ”, hần cung kính đáp lời, trước mặt những người khác, biểu hiện của Thường Nghĩa vô cùng kính cẩn và khiêm tốn, cùng đám tiểu thái giám kia quả thật không có gì khác biệt, “Không cao hứng cũng không mất hứng, chỉ như mọi khi!”

“Được rồi, đã biết”, chỉ như mọi khi sao? Nếu vậy, Nhu Phi đã an toàn. Ta thở dài một hơi, trong lòng cảm thấy thoải mái không ít.

Nơi ta trụ lại rất nhỏ, đây chính là một biệt viện từ vách sau tấm điện của Hoàng Đế kiến tạo thành. Không có hậu viên, không có vườn, không có bảng hiệu, đương nhiên cũng sẽ không có tên. Từ mảnh sân nhỏ ngoài cửa tiến vào chưa đủ ba mươi bước chính là căn phòng nơi ta ở, chỉ cần mở cửa phòng là có thể thấy rõ phía bên kia phòng đối diện. Hai bên trái phải là ba gian nhà liền kề vốn dĩ cũng chưa có người trụ lại. Sau khi Thường Nghĩa đến đây, hần chiếm một gian, các cung nữ thái giám còn lại chiếm phần diện tích còn lại. Cẩn thận nhấm nháp một chút, hiện tại tiểu viện của ta tuy nhỏ như thế nhưng cũng có hơn mười người cư trú.

42. Chương 40 Phần 2

Thường Nghĩa đi theo ta tiên đến cửa viện, những cung nữ thái giám đang đứng trong viện hầu hạ nhìn thấy ta liền khom người hành lễ rồi lui sang một bên. Ngẩng đầu nhìn lên, cửa chính đã mở ra, ta bắt gặp Tam Thiệu đang ngồi an vị bên cạnh bàn và đang ăn nhâm nhi món gì đó. Thần sắc của hắn dường như không có gì đặc biệt, thật sự nhàn nhã. Đi đến trước cửa, cuối cùng Tam Thiệu cũng đã nhận ra ta đã trở về, hắn buông món đang ăn dở dang trên tay mà nhìn về phía ta, trên mặt có ý tươi cười.

“Nô tỳ bái kiến Tề Vương điện hạ, không biết điện hạ giá lâm nên không ra đón từ xa, thỉnh điện hạ thứ tội”. Ta quỳ gối hành lễ. Ta phát hiện Thường Nghĩa đối đãi với Tam Thiệu rất khách khí, trên bàn bày ba bốn món điểm tâm cùng ngũ quả hoa mứt. Hương thơm từ trong tách trà trước mặt Tam Thiệu tỏa ra báo cho ta biết đó chính là trà Xuân Mao Tiêm. Ta dám khẳng định bên trong những chiếc hộp mứt kia nhất định có đưa Cáp Mật, toàn là những thực phẩm được tiến cống, Hoàng Đế đã ban cho ta một ít để nếm qua, ngay chính bản thân ta cũng chưa kịp dùng thử, vậy mà Thường Nghĩa cư nhiên... Ta khẽ xoay đầu hung hăng trừng mắt liếc nhìn Thường Nghĩa một cái, để hắn biết rằng ta thực sự rất tức giận.

“Được rồi, đứng lên đi”, Tam Thiệu dường như không biết trong đầu ta đang suy nghĩ điều gì, hắn mỉm cười cho phép ta đứng lên. Những cung nữ bên cạnh thấy hắn dừng lại không ăn nữa liền bê đến một chiếc khay, trên khay là khăn ướt màu trắng để hắn lau tay, mà ta cũng thừa dịp này tiên đến gần cạnh bàn.

“Nữ quan quả nhiên được phụ hoàng sủng ái. Lượng đưa Cáp Mật tiến cống năm nay cực nhỏ, ngay cả bên mẫu hậu cũng chỉ được một ít, không ngờ nơi này cư nhiên lại có. Xem ra về sau bốn vương nhất định phải chăm chỉ ghé thăm nơi này a!”, Tam Thiệu mỉm cười thật vui vẻ, sự lo lắng của ngày trước đã biến mất không để lại chút bóng dáng.

“Điện hạ nói đùa, hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn, nô tỳ chỉ có thể tận tâm hầu hạ mà thôi”, hắn ăn liền ăn, vậy còn dám nói? Ta lại xoay đầu liếc nhìn Thường Nghĩa một cái. Cảm thấy uất ức vẫn chưa tan, ta lặng lẽ nhấc chân ra phía sau rồi dùng sức giẫm một phát, hiệu quả đến ngay, ta nghe thấy thanh âm hít sâu của Thường Nghĩa. Hắn vẫn cúi đầu nên ta không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, nhưng khi vô tình nhìn xuống tay hắn, ta phát hiện ngón út của hắn cư nhiên đang nhếch lên, còn lay động trái phải vài lần. Giận dữ, nhưng cũng buồn cười, từ khi nào mà tính tình của ta lại trở nên trẻ con như thế? Bỏ qua.

“Được rồi, các người đều lui ra đi, bốn vương có chuyện muốn nói với nữ quan”, Tam Thiệu trông thấy mười ngón tay đã sạch sẽ liền mở miệng phân phó bọn hạ nhân lui ra ngoài, trước đó còn mỉm cười với Thường Nghĩa, “Thường công công cũng lui ra đi, bốn vương ở trong này, người có thể yên tâm”

“Nô tài không dám, nô tài cáo lui”, không hề có nửa điểm kháng cự, Thường Nghĩa hành lễ rồi xoay người bước đi, thái độ rõ ràng dứt khoát.

“Ách... Thường...”, ta trợn mắt há hốc mồm cùng ghen hòng nhìn trần trối theo hắn. Chỉ là, Thường Nghĩa đã phi như bay ra khỏi phòng, bây giờ ta có muốn nói gì cũng không được. Hắn trở nên nghe lời như vậy từ khi nào? Vũ Nhân cùng Diên Tử không có loại đãi ngộ này nha!

“Đừng gọi, mọi người đã ra ngoài”, Tam Thiệu tiên đến lôi kéo tay ta rồi ẩn ta ngồi xuống ghế, trên mặt hắn không hề che dấu sự đắc ý, nụ cười sáng lạn kia khiến đầu óc ta mơ hồ.

“Người của người?”, quá mức kinh ngạc, ta thật sự không ý thức được chính mình cùng Tam Thiệu đang ngồi sòng vai, thậm chí còn bị hắn lôi kéo cánh tay.

“Ta nói không phải, người tin sao?”, hắn càng thêm đắc ý, dường như còn có xu hướng ca hát.

“Tin”, không phải ta tin tưởng Tam Thiệu mà là ta tin tưởng vào trực giác của chính mình, Thường Nghĩa tuyệt đối không phải là người của Tam Thiệu.

“Được rồi, đừng làm ra bộ mặt gặp quỷ như thế, bốn vương cũng không biết hắn đến đây là vì cái gì. Nghe nói Nhị hoàng huynh cùng Diên Tử đều có chuyện đụng chạm đến hắn, ta vốn nghĩ mình cũng sẽ như vậy, không nghĩ tới... ha ha, ta còn tưởng là người bày mưu đặt kế, nguyên lai không phải vậy!”

Rốt cuộc ta cũng đã phục hồi tinh thần và phát giác bàn tay của chính mình đang bị hắn giữ chặt. Ta giả vờ muốn ăn món gì đó để rút tay ra, thân người cũng theo đó mà xê dịch sang bên cạnh một chút, “Hôm

nay điện hạ giá lâm có điều chi phân phó?”. Không xong, ta sơ ý với tay vào hộp mứt hoa quả, dính dính nhộp nhộp khó chịu.

“Có chuyện, hơn nữa là chuyện tốt, người không ngại ngồi nghe chứ?”, nhất định là nhìn ra tâm tư của ta, Tam Thiệu lấy mảnh khăn vừa rồi thay ta lau sạch ngón tay, sau đó hất ném khăn đi, rồi sau đó... ta choáng, hắt còn chưa chịu buông tay.

Toàn bộ tâm trí của ta đều tập trung suy nghĩ biện pháp rút tay về một cách âm thầm không để lại dấu vết. Điều hắt nói khiến ta phải suy đoán, chỉ là trong lúc tức thời ta không thể đoán ra. Cuối cùng, ta đành phải hạ thấp người rồi nói, “Nô tỳ ngu ngốc, thỉnh điện hạ chỉ giáo”. Làm sao đây? Chẳng lẽ lại nhón tay ăn món gì đó để thừa dịp ngồi cách xa hắt một chút?

“Chỉ giáo thôi cũng không phải là không được, nhưng Tiểu Nhạc Nhi phải đáp ứng ta một điều kiện thì ta mới nói cho người”, ma quỷ thành tinh Tam Thiệu căn bản không cần đoán liền nhìn ra ta đang âm mưu chuyện gì, hắt nhanh tay cầm hộp mứt hoa quả rồi nhón một miếng mứt Cáp Mật bỏ vào miệng ta, “Muốn ăn nó sao? Ta mang đến là tốt rồi!”. Trên thực tế, mọi loại mứt hoa quả trên bàn đều được cắt thành từng miếng nhỏ vừa miệng như thế này. Hắt tặc lưỡi mỉm cười, đây... tuyệt đối là cố ý!

Thường Nghĩa, một lát nữa ta sẽ giết chết người, chắc chắn người sẽ chạy không thoát. Ta giận dữ đem món ngon nuốt xuống bụng, vị ngọt biến đầu mất, ta cảm giác thứ mình đang ăn là thịt người, thịt của Thường Nghĩa! Bình thường hắt cho ta ăn hoa quả này nọ cũng không thấy hắt cẩn thận được như vậy. Đương nhiên, căn bản mà nói ta cũng không ưa ăn vật linh tinh này nọ, ngay từ nhỏ ta đã không có thói quen này, lớn lên ngày ba bữa ăn no đã rất thỏa mãn rồi, “Xin vương gia chỉ giáo”

“Trước tiên nói cho ta biết, vết thương trên cơ thể người như thế nào rồi? Còn đau không? Thuốc của Diên Tử mang đến có sử dụng không?”

“Có, đều đã khỏi hắt, đa tạ vương gia quan tâm, hiện tại nô tỳ đã không còn đau”, vẫn còn hơi đau một chút, nhưng... dường như ta không cần thiết phải nói với hắt.

“Được rồi, ta muốn người hãy lắng nghe lời ta sắp nói một cách cẩn thận, cũng không được chen ngang, cũng đừng hoài nghi, chỉ cần nghe thôi là được”

Cử chỉ có phần nghiêm trọng, ta vội vàng chỉnh lại tư thế ngồi rồi nhìn thẳng vào ánh mắt của hắt, “Nô tỳ đã rõ”

Tam Thiệu nghiêm túc nhìn ta một hồi, đột nhiên hắt vươn người ôm chầm lấy ta rồi thở một hơi thật dài, “Tiểu Nhạc Nhi, nhìn ta, nhìn vào mắt ta mà nghe ta nói. Ta muốn người đáp ứng ta về sau những lúc không người không được gọi ta là Vương gia, không được tự xưng nô tỳ, ban đêm không được một mình hội kiến nam nhân, có gì nguy hiểm đều phải nói cho ta biết, mọi sự đều đã có ta, không được để liên lụy chính mình, lại càng không thể bị chính mình thụ thương”, về mặt thật thành khẩn, ánh mắt thật sạch sẽ, trước đây Tam Thiệu chưa từng “thật” như vậy bao giờ, “Nghe nói người bị đánh, cả người đều là vết roi cùng máu thịt mơ hồ, người có biết là ta rất đau lòng không? Lúc ấy, thiếu chút nữa ta đã bỏ mặc tất cả để mang người đi, có một khắc... ta thậm chí... thậm chí...”, hắt hít một hơi thật sâu, cuối cùng vẫn mang những lời do dự nói ra, “Ta thậm chí không còn muốn vương vị gì nữa, ta thậm chí mang người đi, rồi khỏi chốn thâm cung đại viện này, rồi khỏi nơi đầu đá phân tranh. Chúng ta sẽ đi đến chân trời góc biển, chỉ có ta và người”

Bây ông lại xông vào tâm trí ta, bây ông loạn thất bát tao. Vẫn biết tâm ý của hắt, nhưng ta chưa từng nghĩ hắt sẽ nói ra như vậy. Hắt muốn ta nhìn thẳng vào mắt hắt vì hắt vốn biết ta trời sinh đa nghi. Dùng ba chữ “ngây như phỗng” đủ để miêu tả bộ dáng hiện tại của ta, căn bản đã hóa đá. Đầu óc ta nhanh chóng chuyển động, trăm ngàn ý niệm đồng loạt xuất hiện và cuối cùng dừng lại ở Gột ý niệm mà ngay cả chính ta cũng cảm thấy nó thật trơ trẽn: hắt là thật lòng, lời hắt nói là thật, vậy nên... ta có thể lợi dụng! Đừng trách ta, người không vì mình trời tru đất diệt.

“Tam Thiệu, người đang chạm vào vết thương của ta”, ta cúi đầu buông ra một thanh âm nhẹ nhàng nhưng đủ để hắt nhận ra ý tứ của ta. Ta biết chính mình thật sự vô sỉ, nhưng ta còn có thể làm gì khác? Ta căn bản hoàn toàn không dính dấp tới những từ đại loại như “cao thượng”, “thuần khiết”. Thân thể mặc dù không thuộc về mình nhưng ta vẫn còn tâm, tâm của ta thuộc về chính mình. u khi trải qua nhiều sóng gió

như vậy, sau khi giãy dụa bên bờ vực sinh tử để được sống sót, sau khi nhận biết lòng người quá nhiều âm u, ta biết rằng bản thân chỉ có thể sống sót khi bảo vệ thật kỹ tâm của chính mình. Quế Thục Nghi vừa rồi không phải là một ví dụ tốt lắm sao? Nàng đánh mất tâm, ta biết rất rõ vận mệnh bi thảm nào đang chờ đợi nàng ở phía trước. Vết xe đổ phía trước, sao lại dẫm lên?

Nghe thấy lời nói của ta, Tam Thiệu vội vàng buông ta ra nhưng bàn tay vẫn nắm chặt. Tư thế trước kia vẫn được giữ lại để ta có thể trông thấy rõ ràng ánh mắt của hắn, “Tuy không hài lòng lắm nhưng không sao, ngày tháng còn dài, chúng ta từ từ sẽ đến lúc đó. Bây giờ hãy gọi ta một tiếng, được không?”

“Tam Thiệu”, ta rất muốn làm ra biểu tình thẹn thùng để hợp tình hợp cảnh, chỉ là khi đối diện với ánh mắt sạch sẽ của hắn, ta không giả vờ được. Vẫn là tu luyện chưa đến nơi đến chốn a! Haiz, về sau phải cải thiện, “Người vẫn chưa nói là chuyện gì tốt a! Nói mau đi!”. Ta rút tay về, đương nhiên cũng chỉ có thể làm thế, một ám chỉ để hắn hiểu: nếu không nói, ta sẽ nổi giận. Cách này thật ti bỉ, nhưng lại hữu dụng.

“Đã biết, người đợi chút”, Tam Thiệu mỉm cười thật dịu dàng nhưng đáy Gắt lại dâng lên chút ảm đạm chứng tỏ hắn đã hiểu được ta đang có chủ ý gì. Hắn đương nhiên sẽ biết. Lấy sự am hiểu của hắn đối với ta thì làm sao lại không nhìn thấu tâm tư của ta? Nhưng đâu phải chỉ có mỗi hai chúng ta, toàn bộ hoàng cung này kỳ thật đều như vậy. Mỗi người đều biết người khác đang suy nghĩ gì, nhưng lại xuất phát từ nhiều nguyên nhân mà giả vờ như mình không biết. Tam Thiệu lấy một phong thư từ trong ngực áo đưa tới tay ta, “Xem xong lập tức thiêu hủy, đừng để rơi vào tay người khác”

Thư? Ta tiếp nhận phong thư liền bắt gặp bốn chữ tú lệ, “Thanh Nguyệt thân khai”, không có tên người gửi. Mở phong thư đọc kỹ, bên trong vẫn là những dòng chữ tú lệ, “Ăn tái tạo không dám nói lời đa tạ, tình thâm xả thân trong cơn hoạn nạn xin để kiếp sau đáp đền, chết trăm lần không tiếc, khấu đầu bái lạy từ xa”. Haiz, xem ta Tam Thiệu đã nói rõ ràng với nàng. Ta đứng dậy tìm lửa đem bức thư thiêu đốt. Giữa ánh lửa bập bùng lay động, ta tựa như đang nhìn thấy thân ảnh của nàng đang hướng về phía ta mà vẫy tay... tự do khoái hoạt!

Ta buột Giệng hỏi, “Nàng sống tốt không? An toàn không? Người xác định nàng sẽ không bị người phát hiện?”

“Yên tâm đi, nàng đã trở về. Chính mắt ta nhìn thấy thân nhân của nàng đón nàng về. Ta tin tưởng không còn ai có thể làm thương tổn đến nàng”

“Ừm”, có thân nhân thật tốt, có người nhà thật tốt. Đối với nàng, ta vẫn là mâu thuẫn. Hâm mộ và ganh tị. Yêu thích và oán hận. Ta cũng có người nhà, cũng có thân nhân. Vậy mà hiện tại ta lại đang lên kế hoạch diệt trừ bọn họ. Trăm người trăm mối, hoàn cảnh giống nhau nhưng vận mệnh lại khác nhau.

“Muốn khóc thì khóc đi, yêu thương bản thân Ginh một chút, cái gì cũng kiềm nén trong lòng cũng không phải thật sự kiên cường”

Tam Thiệu ôm lấy ta rồi cùng nhau xem ánh lửa tắt ngúm. Sự trấn an của hắn đối với ta thật sự không có tác dụng gì nhưng cũng đủ để ta từ trong mơ hồ phản tỉnh lại. Ta chế ngự cảm xúc rồi mang tro bụi đổ vào bát nước đặt dưới giường. Không thể suy nghĩ quá nhiều, ta vẫn còn chuyện phải làm.

“Tam Thiệu, trong viện này có người của người?”, ta hoài nghi không chỉ có một mình Tam Thiệu, những người khác cũng có.

“Vừa rồi ở trong phòng có hai người”, một câu trả lời rõ ràng, “Mặt khác, theo ta được biết, Nhị hoàng huynh cùng Tứ hoàng đệ cũng đã phái người đến đây. Mẫu hậu cũng có người trong này. Ngoài ra cũng còn nhiều người khác, hạ nhân trong tiểu viện này... chỉ sợ từ sớm đã bị chia cắt gọn gàng

“Vậy à!”, thật ra ta cũng không để ý lắm. Bỗng nhiên, ta nhớ tới tấm kim bài Vũ Nhân đã đưa tới. Vũ Nhân chỉ có tả cấm vệ quân, thế lực tất nhiên yếu hơn so với Tam Thiệu, nói vậy... bày trí của ta có nguy cơ bị phá vỡ, “Nếu ta nhớ không lầm, hình như trong tay Tam Thiệu nắm giữ binh phù hữu cấm vệ quân, đúng không?”. Làm sao có thể sai được? Ta đã sớm biết được, tả hữu cấm vệ quân, ngự lâm quân cùng ngự tiền cấm vệ doanh phân biệt ba nhánh nằm trong tay ba vị Hoàng Tử và Lôi Hồ.

“Không sai, là ta đang giữ trong tay”, Tam Thiệu lấy từ trong ngực áo ra một tấm kim bài bằng vàng tròn, chỉ là đầu hổ đã đổi thành đầu báo, “Ta biết tấm kim bài kia của Nhị hoàng huynh đang nằm trong tay

người, không cần nói, cho người!”. Hấn không hề do dự đưa ra tấm kim bài khiến ta có chút bối ngỡ.

“Thật sự... cho ta?”, đưa cho ra dễ dàng như vậy sao? Nghi vấn thật rõ ràng nhưng ra vẫn nhanh tay... tiếp nhận.

Cười khở một tiếng, Tam Thiệu nhanh tay hơn đem tấm kim bài cất vào ngực áo, một ngón tay khác ấn nhẹ vào mũi ta, “Không cần vội vàng như vậy! Ta bảo cho người thì sẽ không đổi ý. Cùng Nhị hoàng huynh... giống nhau, xem như đây chính là lời tạ lỗi cùng bồi thường của ta...”

“Tam Thiệu!”, có chút động lòng, nhưng ta rất nhanh cảnh cáo chính mình, không cần áy náy, cũng không cần thẹn thùng, ta... haiz...

“Được rồi!”, để đánh vỡ không khí quái dị vừa rồi, Tam Thiệu trêu đùa gõ lên vai ta hai cái, “Hiện tại một nửa binh quyền tại kinh thành đều nằm trong tay người, về sau người phải bảo hộ ta a, đừng để ta bị người khác khi dễ”

“Người...”, ta vừa có ý nghĩ ghê tởm rằng sẽ nói lời cảm tạ, cũng không hiểu tại sao lời nói đã đi được nửa đường liền bị nuốt trở lại, “Còn thân vệ vương phủ của người đâu?”. Choáng, chẳng lẽ bao nhiêu tài ăn nói của ta đều đi vào trong câu đó? Nịnh hót vốn là sở trường của ta mà!?

Ah ha, lúc này Tam Thiệu thật sự đã bật cười, nụ cười sáng sủa vui mừng, “Không phải đâu. Người nhớ đó, dù thế nào cũng phải lưu cho ta vài thủ vệ a! Tốt xấu gì thì ta cũng là một vương gia, người không thể ta đi đến nơi đó một cách trơ trọi a!”

“Vài thủ vệ?”, ta cười nhạt, câu nói quả thật đã nhắc nhở ta, “Theo ta được biết, vài thủ vệ trong miệng người chính là năm ngàn người?”. Mặt khác, một nửa quân lực biên phòng cũng nằm trong tay hấn không khế. Một nửa còn lại nằm trong tay Vũ Nhân.

Hấn không nói, nụ cười tươi vẫn duy trì. Thật lâu sau, hấn rốt cuộc cũng lên tiếng, “Tiểu Nhạc Nhi, ta biết người đang suy nghĩ điều gì, người cũng biết ta suy nghĩ điều gì. Chúng ta đều phải làm chuyện chính mình không muốn. Tin tưởng ta, tại thời điểm mấu chốt, ta sẽ không làm thương hại đến người, vĩnh viễn sẽ không”

Ta còn có thể nói gì? Tam Thiệu, thật có lỗi, xem ra cuối cùng đều là ta phụ người. Không chỉ một mình người, có lẽ là tất cả mọi người.

43. Chương 41 Phần 1

Chương 41

Ngủ không được, tại sao lại ngủ không được? Cả đêm nằm trằn trọc, tựa như có hàng đàn kiến nhỏ xếp thành hàng đi qua thân người. Hai ý niệm trong đầu chen ép lẫn nhau, hai thanh âm kịch liệt tranh chấp. Tam Thiệu nói rằng Nhu Phi đã được người nhà dẫn đi rồi, sẽ không còn ai có thể làm tổn thương nàng. Thật hâm mộ. Một thanh âm không ngừng vang lên trong đầu, “Nhìn đi, người nhà chính là người nhà, đến thời khắc mấu chốt vẫn còn người nhà. Cứu bọn họ, nên không?”

“Người đi rồi sao? Đã quên bọn họ đối xử với người thế nào sao? Người còn muốn bị bán đi đâu nữa?”, thanh âm phản đối kiên trì vang lên trong đầu, “Không có khả năng, hãy chết tâm này đi! Tại sao người lại thế, bọn họ so với kế hoạch lớn cùng chí lớn thì thứ nào trọng yếu hơn?”

“Không đúng, bọn họ cũng là người, người còn có tâm”, thanh âm đồng ý nhảy xộc ra, đứng khoanh tay, thậm chí còn đem thắt lưng dựng thẳng tắp, ý đồ muốn mượn tư thế để tăng thêm sức thuyết phục, “Huống chi người nhất thiết phải cứu bọn họ a! Dù là người xa lạ thì họ cũng sẽ cảm kích, huống chi là có quan hệ huyết thống?”

“Đừng nghe hấn, hấn đọc sách đã hỏng đầu óc rồi!”, thanh âm phản đối không chịu thua kém, hấn nhảy lên đóng gạch để đạt được thế “chính diện giao phong” với thanh âm đồng ý, “Người làm phụ thân kia hơi hợ

đến độ ngay cả tên nữ nhi của chính mình cũng không nhớ được! Người làm phụ thân kia lại lấy nữ nhi của mình làm mối! Cũng người làm phụ thân kia đem nữ nhi của chính mình bán đi bán lại! Người làm phụ thân kia vì dục vọng của chính mình mà không đoái hoài đến tính mạng của nữ nhi! Người nói đi, nói đi...”, thanh âm phản đối rống giận, cảm xúc kích động vành tai đỏ ửng lên, thanh âm tán thành bị hấn nói khiến thất lưng cũng hơi còng xuống.

“Ách... ! Cái này... vậy thôi... !”, thanh âm tán thành bị chất vấn nên có chút nóng nảy, hấn bắt chập hình tượng mà tìm gạch lót đường cho chính mình, “Làm người ai cũng có thời điểm sai lầm, biết sai mà sửa là rất tốt, hấn cũng chỉ nhất thời hồ đồ bị quyền lực dục vọng mê hoặc tâm trí, nay đại họa lâm đầu, ắt rằng hấn sẽ phải giác ngộ! Nhưng thôi, dù sao hấn vẫn còn một mặt tốt, chẳng phải hấn đã nuôi nấng người nhiều năm như vậy sao?”

“Nhất thời hồ đồ? Nhất thời hồ đồ những mười bốn năm? Tốt thôi, cứ cho là hấn nhất thời bị dục vọng mê tâm, thì tại sao thời điểm nữ nhi còn ở nhà hấn không chịu quan tâm một chút, nhìn ngó một chút, hỏi thăm hai tiếng mất nhiều công sức lắm sao? Tại sao không nhìn ngó? Tại sao không hỏi thăm? Nếu không phải hấn có xếp đặt từ trước, hấn sẽ nuôi nấng người nhiều năm như vậy sao? Đó gọi là nuôi nấng sao? Cùng nuôi chó có khác gì nhau? Nói đi, nói đi!”, lại chất thêm gạch cùng thanh âm đồng ý so bề cao thấp, hấn từ trên cao dùng khí thế áp đảo đối phương.

“Chuyện này... chuyện này...”, quanh co nửa ngày, thanh âm đồng ý quyết định sống chung với mâu thuẫn, “Chuyện đã qua thì cứ cho qua đi, quan trọng là về sau a! Không thể cứ chằm chằm nhìn vào quá khứ, phải nhìn về tương lai, ngày lành đêm tốt ở phía trước!”, thanh âm đồng ý cũng xếp thêm gạch mà trầm giọng thúc giục, “Cứu người trước đã!”

“Không được! Tuyệt đối không được!”, thanh âm phản đối đâm thủng màng nhĩ, hấn xoay người nghiêm túc lên tiếng, “Hiện tại hấn là người Hoàng Hậu sẽ đối phó, người cứu hấn khác nào trực tiếp đối mặt Hoàng Hậu? Hơn nữa, hấn đối với người là một tai họa ngầm lớn, dùng thủ đoạn diệt trừ tuyệt đối không quá phận”

“Giết thân tộc sẽ bị thiên lôi đánh xuống địa ngục vĩnh viễn, về phần Hoàng Hậu... có thể âm thầm hành động a! Đừng để người khác biết. Nếu thật sự không được thì lập tức mang theo bọn họ cùng nhau đào tẩu, trốn thật xa, tha hương xứ khác cũng không thành vấn đề!”

“Hoàng cung dễ trốn như vậy sao? Tránh được sao? Ngay cả phủ Thừa Tướng cũng không thoát được. Hơn nữa, vụng trộm bỏ trốn chính là ly khai phạm vi bảo hộ của Hoàng Đế, vạn nhất lão nhân kia không biết tốt xấu hạ độc thủ lên người chúng ta thì sao? Người đã nghĩ đến hậu quả chưa?”

“Người là một tên hồ đồ già nua mục nát! Đừng quên, ta không phải là bồ tát, còn chỗ cho hấn sao? Là họa thì không phải phúc, loại tâm phúc thế này nên nhanh chóng trừ khử cho thống khoái”

“Cốt nhục thân tình là thiên lý luân thường”, “Vì cầu mạng sống nên không từ thủ đoạn”, “Thiện hữu thiện báo”, “Người tốt đoán mệnh”, “Nhân tính bản thiện”, “Diệt cỏ tận gốc”, “Ta nói phải cứu”, “Ta nói phải giết”, “Cứu”, “Giết”, thanh âm phản đối cùng thanh âm đồng ý càng lúc càng mạnh hơn, gạch xếp càng lúc càng cao, cuối cùng cả hai âm ầm ầm đổ sụp xuống. Mà lúc này ta đã vụng trộm chuồn ra khỏi phòng, trên đường trốn tránh những thái giám trực đêm mà chạy thẳng đến Tây Môn, vài lần suýt chút bị thị vệ tuần tra tóm được. Hiện tại vừa qua canh tư, cửa cung hãy còn khóa, nội môn thị vệ đứng cúi đầu ngủ gà ngủ gật. Ta run sợ ẩn trong bóng tối nhìn xung quanh thăm dò cửa Tây Môn cách đó không xa. Kỳ thật ta rất rõ ràng bản thân căn bản không thoát ra được, hoặc là bởi biết chính mình không thoát được nên mới chạy ra đây một chuyến. Thanh âm phản đối nói có đạo lý, họa ngầm nếu không diệt trừ từ sớm thì hậu họa tất nhiên sẽ khó lường.

Nhìn cửa cung đèn đuốc sáng trưng cùng đám thị vệ mặc dù ngáy ngủ nhưng cũng đủ tinh thần tóm được ta, cuộc đời ta lần đầu tiên cảm thấy hạnh phúc khi bị nhốt trong nhà giam không thể tự do. Cơ hồ là vui sướng khi người khác gặp họa, ta bắt đầu yên lặng “hối hận”: phụ thân đại nhân, nữ nhi đã cố hết sức, thật sự không thể trách ta a! Nếu ngài không thể chết già thì trăm ngàn lần đừng trách ta, ai bảo ngài muốn đưa ta đến nơi này. Thống khoái!

Ta mỉm cười, may mắn hoàng cung thủ vệ nghiêm cẩn! Sau đó, một luồng khí tanh tưởi thổi đến, một vài chiếc xe đỗ lại cách ta rất gần.

Dao động, thân thể ta run lên từng trận. Tựa như chính mình là mẩu cải nhỏ bị người nữ đầu bếp xào trộn quay cuồng hỗn độn giữa đồng gia vị, một chút chua, một chút mặn, một chút bi phẫn, vài phần hối hận, một nắm tuyệt vọng,

Ta mỉm cười, ám thích, may mắn hoàng cung sâm nghiêm thủ vệ. Sau đó một cỗ tanh tuổi thối qua đến, mấy lượng đại đẩy xe đình cách ta rất gần rất gần, cuối cùng cho vào đó thêm một ít muối. Ăn rồi, hương vị không ngon lắm, yết hầu khó mà nuốt xuống. Nhưng chỉ cần ta uống một ngụm, từ nay về sau sẽ vĩnh viễn xa rời hy vọng.

***

Quần áo lạnh như băng thấm thấu vào da thịt, dưới thân hiện tại không ngừng run rẩy. Ta vịn chặt thanh sắt phía sau, tận lực để thân người không trở nên mềm nhũn, để lưng không chạm vào lồng sắt phía sau. Đúng vậy, ta đang ở trong lồng. Xích sắt từ dưới giếng vót lên lạnh như băng. Miệng giếng tối đen như mực, mặt nước bên trên loáng thoáng vài tia sáng le lói bị vài cái đầu che đi mất. Vài hòn đá nhỏ ném xuống giếng làm vang lên thanh âm trầm đục. “Ê, tỉnh chưa? Tỉnh dậy giả tiếng chó kêu cho ta, bằng không ta sẽ cho người tắm một trận”. Hắc hắc, ha ha, ha ha ha, vài cái đầu đồng thời phát ra tiếng cười.

Tại sao ta lại ở chỗ này? Xoa hai tay vào thái dương, điều ta đang nghĩ chính là chuồn êm ra khỏi cung cấm. Đúng rồi, ta đã nấp vào phía sau xe chở phân để lén lút chuồn ra mà không kinh động bất luận kẻ nào, cũng không để bất luận kẻ nào biết ta đi về đâu.

Ngày hôm qua khi Tam Thiếu đi rồi trong lòng ta vẫn còn một chút chờ đợi. Chờ đợi chính mình cũng có thể được người nhà thương tiếc cùng yêu thương. Ta không cần nhiều, chỉ cần một chút thôi là tốt rồi. Ta lặng lẽ đến Ung vương phủ cầu kiến Ung hoàng tử, đồng thời cũng gặp phụ thân ở đây. Hơn nữa, ta thập phần kinh ngạc khi phát hiện Nhị nương cùng đệ đệ cư cũng đã đến đó. Nhìn gương mặt quen thuộc của đệ đệ, kí ức ủa về tựa như chỉ mới ngày hôm qua.

“Phụ thân đại nhân, tại sao không người không quy ẩn điền viên an hưởng tuổi già?”, ta nhớ chính mình đã hỏi như vậy. Khi nhìn gương mặt mười bốn tuổi bất mãn của đệ đệ, ta nhất thời xúc động đã bật ra lời. Lúc ấy ta cũng chú ý đến sắc mặt của phụ thân có chút không đúng. Phụ thân hỏi ta đã trốn ra khỏi cung như thế nào, sau đó tự mình rót cho ta một tách trà. Đó là trà Ngân Hào, ban đầu thì đắng nhưng sẽ lưu lại hương vị ngọt lành trên lưỡi, hương khí thập phần thanh nhã. Ta đã uống như thế nào? Đúng rồi, là nhìn chăm chăm vào ánh mắt của phụ thân, chậm rãi đem tất cả hy vọng cùng tuyệt vọng trong một khối hỗn độn mà nuốt xuống. Đời này... ta lần đầu tiên thật sự bình phẩm trà, hương trà làm nền cho canh bạc sắp tàn. Hiện tại ta đã thua, thua hoàn toàn triệt để.

“Mau gọi, bằng không sẽ tiếp tục”

Lồng sắt lại bắt đầu lắc lư, khi lồng sắt lay động, gương mặt đệ đệ mơ hồ khó phân biệt nhưng thanh âm lại vô cùng rõ ràng. Mặc dù có chút biến thanh nhưng sự kiêu căng ngạo mạn từ khi hấn còn nhỏ vẫn nguyên như vậy. Giống như trước, hấn luôn lấy ta làm trò vui.

Không để ý đến hấn, cũng không cần thiết để ý đến hấn, ta rất kì quái tại sao phụ thân lại mặc kệ hấn muốn giết ta, lấy tình hình hiện tại mà nói, giết ta mới là thượng sách. Cứ để lồng sắt chìm xuống đáy giếng, tuyệt đối không có người biết, dù có người hoài nghi cũng không có chứng cứ làm khó hấn. Nhưng vì cái gì? Phụ thân không muốn có một quân cờ là ta sao?

“Giả chết? Được, để xem người có thể giả tới khi nào. Các người, thả lồng sắt xuống”

Thanh âm xiềng xích vang lên, lồng sắt bắt đầu lắc lư chìm xuống giếng. Cảm giác lạnh lẽo lại dâng lên, lồng sắt lay động trong giếng nước tối đen tựa như có rất nhiều bàn tay chạm vào, nơi này nhất định đã có rất nhiều người chết đuối, đáy giếng không phải chỉ có duy nhất một xác chết. Không biết vì sao ta bỗng tỉnh lại, mũi ngốc qua mặt nước tận lực hít thở một chút. Ta cố gắng không giãy dụa, nước theo mũi mạnh mẽ xông vào mũi, hít thở không thông, lồng ngực dường như sắp vỡ ra. Tâm trí của ta lại dị thường thanh tĩnh. Đúng rồi, phụ thân đã phát hiện ra ta sẽ không giúp hấn. Hấn thông minh hơn so với tưởng tượng nhiều. Lần trước ta cự tuyệt Ung vương chấp hành mệnh lệnh kia, lý do thoái thác của ta có thể lừa gạt được Ung vương ngu ngốc nhưng lại không thể lừa gạt được phụ thân. Khi đó hấn đối với ta đã có cảnh giác. Hôm nay ta lại xúc động chạy đến nói với hấn như vậy, hấn liền hiểu được. Buồn cười ta tự tình thông

minh, ta căn bản không phải là đối thủ của hần. Tại sao lại không trực tiếp giết ta? Vì cái gì? Thời điểm sắp chìm hẳn vào nước, ta dùng sức ho khan đem nước trong miệng nhổ ra, ngực đau đớn kịch liệt, miệng há to để thở, thanh âm hô hấp đau đớn càng thêm rõ ràng. Ta vẫn không thể hiểu ra nguyên nhân tại sao phụ thân vốn suy nghĩ cẩn thận lại không giết ta!

“Còn sống?”, tiếng cười không kiêng nể, đệ đệ càng hưng trí khi trông thấy ta chật vật, “Mau gọi, lần này không chỉ học tiếng chó sủa, còn phải vẫy đuôi. Giả giống, thiếu gia sẽ tha cho ngươi”

“Nhạc thiếu gia, nàng không có đuôi thì phải vẫy thế nào a?”, một thanh âm nghèn nghẹn vang lên kèm theo tiếng cười mỉa.

“Ngu ngốc, nàng không có đuôi nhưng có chân a, giống như chó đi tiểu vậy, ngươi chưa thấy qua sao?”

“Như vậy không có ý nghĩa”, một thanh âm dâm loạn khác vang lên, “Để nàng học theo chó mẹ động dục không phải rất hay sao?”

“Chó mẹ động dục? Bỏn thiếu gia chưa thấy qua, là bộ dáng gì?”, quả là một đệ đệ chăm học hỏi.

“Là thế này”, thanh âm thứ ba qua đi, trên miệng giếng vang lên tiếng cười ầm ầm.

“Ê! Mau học chó mẹ động dục, bằng không ta đem ngươi chết đuối”, lại là vài tảng đá ném xuống miệng giếng trầm đục.

Hiện tại ta không còn tâm tình cũng như tinh lực để ý đến hần. Ta đột nhiên nghĩ đến điều gì đó liên sớ sớ vào túi, quả nhiên, bình phù ngày hôm qua Tam Thiếu cho ta đã không tìm thấy. Khó trách không giết ta, trong viện nhất định cũng có người của phụ thân, hần biết khối kia của Vũ Nhân đã ở trong tay ta. Hần muốn nó. Hiểu được điểm này, ta đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, còn có lợi thế nha! Bình tĩnh một chút, phải bình tĩnh hơn mới được, có lẽ ta vẫn còn có thể bảo trụ tính mạng.

“Lại giả chết? Ngươi có nghe bỏn thiếu gia nói gì không?”, thấy ta nửa ngày không nhúc nhích, đệ đệ giận dữ, “Buông ra cho ta”

Tình hình giống với lần trước, bất quá lần này ta có lợi thế kinh nghiệm. Trước khi lồng sắt chìm vào nước ta liền hít sâu, dùng hai tay bịt lỗ tai, giang hai ngón giữa bịt mũi. Ngừng hô hấp đồng nghĩa với chịu khổ sở, nhưng không khó chịu hơn việc bị sắc nước.

Lồng sắt lại nâng lên, ta ho thật to. Kỳ thật ta có thể giả tiếng chó sủa, cũng có thể bắt chước cái gì chó mẹ động dục, chuyện đó đối với ta mà nói thì không tính là cái gì. Chỉ là ta quá rõ ràng tính tình của đệ đệ, hần sẽ không thỏa mãn, càng đùa càng ngiên. Nếu ta không đến tình trạng kiệt sức, hần tuyệt không dừng tay. Phụ thân vẫn còn muốn vật đó từ tay ta, như vậy ta khẳng định sẽ không chết. Vậy nên, không cần để ý đến đệ đệ.

Việc không để ý đến mệnh lệnh của đệ đệ... từ trước tới nay chưa từng có. Điều này khiến đệ đệ giận đến cực điểm, lồng sắt một lần tiếp một lần chìm xuống, thời gian của lần sau so với lần trước càng dài hơn. Ta kinh ngạc phát hiện bản thân đại khái đã có thể bơi lội.

Không biết là lần thứ mấy bị kéo lên, thời gian lần này đặc biệt dài, dài đến độ ta nghĩ mình thật sự sẽ bị chết đuối.

“Nhạc thiếu gia, không thể đùa nữa, đừng giết chết nàng”, vẫn là thanh âm nghèn nghẹn kia, tựa hồ có chút run rẩy.

“Không được, nàng không nghe lời ta liền đem chết nàng, bỏn thiếu gia nói được làm được. Hừ!”

“Nhưng phụ thân ngài nói phải lưu lại tính mạng của nàng vì có điểm hữu dụng, vạn nhất đùa chết nàng, chúng ta sẽ không xong!”

“Chuyện này...”, đệ đệ thật sự rất sợ phụ thân, nghe nhắc đến phụ thân hần liền không dám đùa tiếp. Sau một lát trầm mặc, một tảng đá khác lại bị ném xuống, “Có sủa không? Có sủa không? Ném chết ngươi, ném chết ngươi”

Thanh âm bì bõm nổi lên bốn phía, ngẫu nhiên có vài tảng ném trúng ta sinh đau, đại đa số đều bị ném xuống nước phát ra tiếng trầm đục. Phỏng chừng thời gian còn lại không quá dài, quả nhiên, một lát sau

đệ đệ liền bị người gọi rời đi. Thanh âm đóng cửa nặng nề vang lên, ta có thể nghe thấy tiếng ổ khóa lớn xiết lại, sau đó không còn âm thanh gì nữa. Bốn phía là tĩnh mịch. Từ đáy giếng nhìn lên, ta phát hiện hôm nay là một ngày thời tiết rất đẹp.

Ta không hối hận chuyến đi này. Nhạc Quốc Tùng, ruột thịt chi ân từ nay về sau đã thanh toán xong, nếu ta giữ được tính mạng đi ra ngoài, từ nay về sau ta cùng người sẽ kết thù sinh tử. Ta nhẹ nhàng thở một hơi thoải mái ra khỏi lồng ngực, rốt cục ta đã có thể hành sự không cần cố kỵ. Ta tựa vào song sắt, cố lựa tư thế để ban thân cảm thấy thoải mái một chút. Thừa dịp này, ta ngẫm lại xem phải đối phó với Nhạc gia như thế nào, phải cẩn thận mới được. Nên làm thế nào mới đúng? Muốn hắt hủ ta ra ngoài chỉ sợ không có khả năng, nói vậy ta cũng chỉ có thể tùy cơ ứng biến để kéo dài thời gian hành sự.

A? Lồng sắt lại động. Lần này là trực tiếp kéo lên. Là ai? Phụ thân sao? Không đâu, thanh âm lay động của xiềng xích nghe có vẻ rất cẩn thận, tựa như sợ bị người phát hiện. Có thể là ai chứ? Tới cứu ta sao? Kỳ quái, một nơi bí mật như thế này, muốn tìm ta cũng không dễ dàng. Trừ phi người này ngay từ đầu đã theo ta đến đây, ha ha, mặc kệ hắt hủ là ai, lão thiên chưa từ bỏ ta. Hừng phấn!

44. Chương 41 Phần 2

Đánh chết ta cũng không ngờ được người đó cư nhiên là Lôi Hồ. Khó trách hắt hủ hiện tại mới lộ diện, hết thấy hắt hủ đã nhìn thấy thỏa thích. Ta thật hoài nghi rằng lúc này hắt hủ có ân hận vì không thể đích thân xuống tay. Quên đi, rốt cuộc hắt hủ cũng đã cứu ta, những chuyện khác không cần truy cứu. Ách... ! Sắc mặt hắt hủ thật khó coi.

Chủ thủ của hắt hủ thật tốt, xích sắt đều bị hắt hủ cắt như đậu hũ, có cơ hội ta nhất định phải chôm về đây, nói không chừng sẽ có lúc hữu dụng. Không đúng không đúng, hiện tại không phải thời điểm rình mò thứ này thứ nọ của người ta, dường như phải nói là tạ ơn mới đúng. Vẫn là quên đi, nếu không phải trên người ta vẫn còn hoàng mệnh, tin tưởng hắt hủ sẽ không bao giờ chịu cứu ta. Chỗ này không nên ở lâu, trước mắt nên rời đi đã.

Cùng lần đầu gặp mặt giống nhau, hắt hủ xách ta tựa con gà con bay ra khỏi bức tường. Nhờ vậy ta mới phát hiện nơi mình bị nhốt hóa ra nằm ở ngoài cùng viện phủ, mới vừa đáp xuống đất đã có người tất tả chạy đến đây, trong tay hắt hủ còn cầm theo chiếc đèn lồng. Ra là Thường Nghĩa! Phỏng chừng hắt hủ đã đứng đây canh gác, biểu tình của hắt hủ so với Lôi Hồ là một trời một vực, Thường Nghĩa nhiệt tình thân thiết hơn nhiều.

“Nữ quan, người không việc gì chứ, tại sao lại đi lâu như thế, nô tài quả thật sợ mất mật a! Nếu vừa rồi còn không tìm được người, nô tài sẽ chạy đến Tề vương phủ tìm Tam điện hạ tới cứu ngài”, sợ bị người phát hiện, Thường Nghĩa hạ thanh âm rất thấp. Nhìn thấy bộ dáng chật vật của ta, hắt hủ vừa kinh ngạc vừa đem vật gì đó phủ lên ta. Hóa ra trên tay hắt hủ là một chiếc áo chàng, “Tại sao lại biến thành thế này? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Hỏi đủ chưa? Đi mau!”, có lẽ xuất phát từ sự buồn bực vì phải cứu ta, lời nói của Lôi Hồ nghe thật cáu gắt.

Trừng mắt nhìn Lôi Hồ một cái, Thường Nghĩa há mồm định phản bác hai câu, nhưng vì vừa rồi Lôi Hồ đã cứu ta, hắt hủ không nói thêm gì nữa. Dem áo choàng phủ qua đầu ta, hắt hủ cuốn ta lại tựa như sợ bại lộ, “Nữ quan, người không thể trở về với bộ dạng này, trước tiên đành ủy khuất người để nô tài kiếm một chỗ khuất để người thay đổi xiêm y. Chuyện khác để sau khi hồi cung sẽ tính!”, nói xong không đợi ta đáp lời, Thường Nghĩa liền ôm lấy ta đi ra ngoài.

“Đợi đã!”, ta biết bản thân hiện tại đã an toàn, nhưng vẫn còn một số việc phải làm, “Nhạc Quốc Tùng có ở bên trong không?”

“Không, hắt hủ xuất môn rồi!”, Lôi Hồ không thèm để ý đến ta, người đáp lời là Thường Nghĩa.

“Vậy sao!”, ta gật đầu, gương mặt không để lộ điều gì nhưng trong lòng lại thập phần khiếp sợ. Đối với ta, Thường Nghĩa rất rõ ràng, nhưng hắn làm sao biết phụ thân? Mặc dù đã từng nghe nói qua nhưng cũng không thể nhận ra a!

“Thường Nghĩa, phiền người đưa ta đi thay quần áo. Lôi Hồ, phiền người đi một chuyến đem Nhạc Lương đến đây cho ta. Ta muốn lấy hắn đổi một vật”

Phòng trọ rất lớn và hoa lệ, từ trong bồn tắm đi ra, Thường Nghĩa thay ta bôi thuốc lên miệng vết thương trên lưng, sau đó ta mặc vào một bộ quần áo mới. Ta cảm thấy chính mình rốt cuộc đã sống lại. Phụ thân, tâm của ta hiện tại đã tự do, đây cũng là một may mắn?

“Thường Nghĩa, tại sao người lại đến đây? Tại sao lại ở cùng một chỗ với Lôi thống lĩnh?”, ngồi vào trước gương sửa sang lại mái tóc, ta bắt đầu nói chuyện phiếm.

“Nô tài thấy người đi ra ngoài liền đi theo, sau lại phát hiện Lôi thống lĩnh cũng đi theo người!”, Thường Nghĩa đi tới thay ta cầm lược cẩn thận sửa sang lại mái tóc, nét mặt bình tĩnh không gợn sóng, “Tiếp đó hắn bảo nô tài ở bên ngoài canh gác, một mình hắn tiến vào tìm người”

“A, ra là vậy!”, ta mỉm cười, “Hôm nay... đa tạ người, bằng không quả thật không dám tưởng tượng”

“Người là ngọn núi để nô tài dựa vào a, nếu người đổ, không phải nô tài cũng phải đổ theo người sao?”, Hắc mỉm cười, bàn tay không ngừng lại.

“Vậy sao?”, ta xoay người chống lại ánh mắt hắc, ta vẫn như trước mỉm cười, “Vậy người làm thế nào biết Nhạc Quốc Tùng?”

“Thời điểm hắc xuất môn, nô tài nghe bọn gác cổng gọi hắc là Nhạc lão gia. Khi người hỏi, nô tài lại nhớ đến hắc”, không có gì ngập ngừng, trong mắt cũng không có thần sắc hoài nghi, tựa như sự tình quả thật như thế, “Nữ quan, người nọ rất quan trọng sao?”

“Ừm, có một thứ đã bị hắc cầm đi”, ta tiếp tục nhìn vào gương, nên tin tưởng hắc sao? Có thể tin tưởng hắc sao? Ta không biết.

T n ‘t tế, mọi loại mứt hoa quả trên bàn đều được cắt thành từng miếng nhỏ vừa miệng như thế này. Hắc tặc lưỡi mỉm cười, đây... tuyệt đối là cổ ý!

Thường Nghĩa, một lát nữa ta sẽ giết chết người, chắc chắn người sẽ chạy không thoát. Ta giận dữ đem món ngon nuốt xuống bụng, vị ngọt biến đầu mất, ta cảm giác thứ mình đang ăn là thịt người, thịt của Thường Nghĩa! Bình thường hắc cho ta ăn hoa quả này nọ cũng không thấy hắc cẩn thận được như vậy. Đường nhiên, cần bản mà nói ta cũng không ưa ăn vật linh tinh này nọ, ngay từ nhỏ ta đã không có thói quen này, lớn lên ngày ba bữa ảm no đã rất thỏa mãn rồi, “Xin vương gia chỉ giáo”

“Trước tiên nói cho ta biết, vết thương trên cơ thể người như thế nào rồi? Còn đau không? Thuốc của Diên Tử mang đến có sử dụng không?”

“Có, đều đã khỏi hắc, đa tạ vương gia quan tâm, hiện tại nô tỳ đã không còn đau”, vẫn còn hơi đau một chút, nhưng... dường như ta không cần thiết phải nói với hắc.

“Được rồi, ta muốn người hãy lắng nghe lời ta sắp nói một cách cẩn thận, cũng không được chen ngang, cũng đừng hoài nghi, chỉ cần nghe thôi là được”

Cử chỉ có phần nghiêm trọng, ta vội vàng chỉnh lại tư thế ngồi rồi nhìn thẳng vào ánh mắt của hắc, “Nô tỳ đã rõ”

Tam Thiếu nghiêm túc nhìn ta một hồi, đột nhiên hắc vươn người ôm chầm lấy ta rồi thở một hơi thật dài, “Tiểu Nhạc Nhi, nhìn ta, nhìn vào mắt ta mà nghe ta nói. Ta muốn người đáp ứng ta về sau những lúc không người không được gọi ta là Vương gia, không được tự xưng nô tỳ, ban đêm không được một mình hội kiến nam nhân, có gì nguy hiểm đều phải nói cho ta biết, mọi sự đều đã có ta, không được để liên lụy chính mình, lại càng không thể bị chính mình thụ thương”, vẻ mặt thật thành khẩn, ánh mắt thật sạch sẽ, trước đây Tam Thiếu chưa từng “thật” như vậy bao giờ, “Nghe nói người bị đánh, cả người đều là vết roi

cùng máu thịt mơ hồ, người có biết là ta rất đau lòng không? Lúc ấy, thiếu chút nữa ta đã bỏ mặc tất cả để mang người đi, có một khắc... ta thậm chí... thậm chí...”, hần hít một hơi thật sâu, cuối cùng vẫn mang những lời do dự nói ra, “Ta thậm chí không còn muốn vương vị gì nữa, ta thậm chí mang người đi, rời khỏi chốn thâm cung đại viện này, rời khỏi nơi đấu đá phân tranh. Chúng ta sẽ đi đến chân trời góc biển, chỉ có ta và người”

Bây ông lại xông vào tâm trí ta, bây ông loạn thất bát tao. Vẫn biết tâm ý của hần, nhưng ta chưa từng nghĩ hần sẽ nói ra như vậy. Hần muốn ta nhìn thẳng vào mắt hần vì hần vốn biết ta trời sinh đa nghi. Dùng ba chữ “ngây như phỗng” đủ để miêu tả bộ dáng hiện tại của ta, căn bản đã hóa đá. Đầu óc ta nhanh chóng chuyển động, trăm ngàn ý niệm đồng loạt xuất hiện và cuối cùng dừng lại ở một ý niệm mà ngay cả chính ta cũng cảm thấy nó thật trơ trẽn: hần là thật lòng, lời hần nói là thật, vậy nên... ta có thể lợi dụng! Đừng trách ta, người không vì mình trời tru đất diệt.

“Tam Thiếu, người đang chạm vào vết thương của ta”, ta cúi đầu buông ra một thanh âm nhẹ nhàng nhưng đủ để hần nhận ra ý tứ của ta. Ta biết chính mình thật sự vô sỉ, nhưng ta còn có thể làm gì khác? Ta căn bản hoàn toàn không dính dấp tới những từ đại loại như “cao thượng”, “thuần khiết”. Thân thể mặc dù không thuộc về mình nhưng ta vẫn còn tâm, tâm của ta thuộc về chính mình. Sau khi trải qua nhiều sóng gió như vậy, sau khi giãy dụa bên bờ vực sinh tử để được sống sót, sau khi nhận biết lòng người quá nhiều âm u, ta biết rằng bản thân chỉ có thể sống sót khi bảo vệ thật kỹ tâm của chính mình. Quế Thục Nghi vừa rồi không phải là một ví dụ tốt lắm sao? Nàng đánh mất tâm, ta biết rất rõ vận mệnh bi thảm nào đang chờ đợi nàng ở phía trước. Vết xe đổ phía trước, sao lại dẫm lên?

Nghe thấy lời nói của ta, Tam Thiếu vội vàng buông ta ra nhưng bàn tay vẫn nắm chặt. Tư thế trước kia vẫn được giữ lại để ta có thể trông thấy rõ ràng ánh mắt của hần, “Tuy không hài lòng lắm nhưng không sao, ngày tháng còn dài, chúng ta từ từ sẽ đến lúc đó. Bây giờ hãy gọi ta một tiếng, được không?”

“Tam Thiếu”, ta rất muốn làm ra biểu tình thẹn thùng để hợp tình hợp cảnh, chỉ là khi đối diện với ánh mắt sạch sẽ của hần, ta không giả vờ được. Vẫn là tu luyện chưa đến nơi đến chốn a! Haiz, về sau phải cải thiện, “Người vẫn chưa nói là chuyện gì tốt a! Nói mau đi!”. Ta rút tay về, đương nhiên cũng chỉ có thể làm thế, một ám chỉ để hần hiểu: nếu không nói, ta sẽ nổi giận. Cách này thật ti bỉ, nhưng lại hữu dụng.

“Đã biết, người đợi chút”, Tam Thiếu mỉm cười thật dịu dàng nhưng đáy mắt lại dâng lên chút ảm đạm chứng tỏ hần đã hiểu được ta đang có chủ ý gì. Hần đương nhiên sẽ biết. Lấy sự am hiểu của hần đối với ta thì làm sao lại không nhìn thấu tâm tư của ta? Nhưng đâu phải chỉ có mỗi hai chúng ta, toàn bộ hoàng cung này kỳ thật đều như vậy. Mỗi người đều biết người khác đang suy nghĩ gì, nhưng lại xuất phát từ nhiều nguyên nhân mà giả vờ như mình không biết. Tam Thiếu lấy một phong thư từ trong ngực áo đưa tới tay ta, “Xem xong lập tức thiêu hủy, đừng để rơi vào tay người khác”

Thư? Ta tiếp nhận phong thư liền bắt gặp bốn chữ tú lệ, “Thanh Nguyệt thân khải”, không có tên người gửi. Mở phong thư đọc kỹ, bên trong vẫn là những dòng chữ tú lệ, “Ấn tái tạo không dám nói lời đa tạ, tình thâm xả thân trong cơn hoạn nạn xin để kiếp sau đáp đền, chết trăm lần không tiếc, khấu đầu bái lạy từ xa”. Haiz, xem ta Tam Thiếu đã nói rõ ràng với nàng. Ta đứng dậy tìm lửa đem bức thư thiêu đốt. Giữa ánh lửa bập bùng lay động, ta tựa như đang nhìn thấy thân ảnh của nàng đang hướng về phía ta mà vậy tay... tự do khoái hoạt!

Ta buột miệng hỏi, “Nàng sống tốt không? An toàn không? Người xác định nàng sẽ không bị người phát hiện?”

“Yên tâm đi, nàng đã trở về. Chính mắt ta nhìn thấy thân nhân của nàng đón nàng về. Ta tin tưởng không còn ai có thể làm thương tổn đến nàng”

“Ừm”, có thân nhân thật tốt, có người nhà thật tốt. Đối với nàng, ta vẫn là mâu thuẫn. Hâm mộ và ganh tị. Yêu thích và oán hận. Ta cũng có người nhà, cũng có thân nhân. Vậy mà hiện tại ta lại đang lên kế hoạch diệt trừ bọn họ. Trăm người trăm mối, hoàn cảnh giống nhau nhưng vận mệnh lại khác nhau.

“Muốn khóc thì khóc đi, yêu thương bản thân mình một chút, cái gì cũng kiềm nén trong lòng cũng không phải thật sự kiên cường”

Tam Thiếu ôm lấy ta rồi cùng nhau xem ánh lửa tắt ngủm. Sự trấn an của hần đối với ta thật sự không

có tác dụng gì nhưng cũng đủ để ta từ trong mơ hồ phản tỉnh lại. Ta chế ngự cảm xúc rồi mang tro bụi đổ vào bát nước đặt dưới giường. Không thể suy nghĩ quá nhiều, ta vẫn còn chuyện phải làm.

“Tam Thiếu, trong viện này có người của người?”, ta hoài nghi không chỉ có một mình Tam Thiếu, những người khác cũng có.

“Vừa rồi ở trong phòng có hai người”, một câu trả lời rõ ràng, “Mặt khác, theo ta được biết, Nhị hoàng huynh cùng Tứ hoàng đệ cũng đã phái người đến đây. Mẫu hậu cũng có người trong này. Ngoài ra cũng còn nhiều người khác, hạ nhân trong tiểu viện này... chỉ sợ từ sớm đã bị chia cắt gọn gàng

“Vậy à!”, thật ra ta cũng không để ý lắm. Bỗng nhiên, ta nhớ tới tấm kim bài Vũ Nhân đã đưa tới. Vũ Nhân chỉ có tả cấm vệ quân, thế lực tất nhiên yếu hơn so với Tam Thiếu, nói vậy... bày trí của ta có nguy cơ bị phá vỡ, “Nếu ta nhớ không lầm, hình như trong tay Tam Thiếu nắm giữ binh phù hữu cấm vệ quân, đúng không?”. Làm sao có thể sai được? Ta đã sớm biết được, tả hữu cấm vệ quân, ngự lâm quân cùng ngự tiền cấm vệ doanh phân biệt ba nhánh nằm trong tay ba vị Hoàng Tử và Lôi Hồ.

“Không sai, là ta đang giữ trong tay”, Tam Thiếu lấy từ trong ngực áo ra một tấm kim bài bằng vàng tròn, chỉ là đầu hổ đã đổi thành đầu báo, “Ta biết tấm kim bài kia của Nhị hoàng huynh đang nằm trong tay người, không cần nói, cho người!”. Hắn không hề do dự đưa ra tấm kim bài khiến ta có chút bối ngỡ.

“Thật sự... cho ta?”, đưa cho ra dễ dàng như vậy sao? Nghi vấn thật rõ ràng nhưng ra vẫn nhanh tay... tiếp nhận.

Cười khổ một tiếng, Tam Thiếu nhanh tay hơn đem tấm kim bài cất vào ngực áo, một ngón tay khác ấn nhẹ vào mũi ta, “Không cần vội vàng như vậy! Ta bảo cho người thì sẽ không đổi ý. Cùng Nhị hoàng huynh... giống nhau, xem như đây chính là lời tạ lỗi cùng bồi thường của ta...”

“Tam Thiếu!”, có chút động lòng, nhưng ta rất nhanh cảnh cáo chính mình, không cần áy náy, cũng không cần thẹn thùng, ta... haiz...

“Được rồi!”, để đánh vỡ không khí quái dị vừa rồi, Tam Thiếu trêu đùa gõ lên vai ta hai cái, “Hiện tại một nửa binh quyền tại kinh thành đều nằm trong tay người, về sau người phải bảo hộ ta a, đừng để ta bị người khác khi dễ”

“Người...”, ta vừa có ý nghĩ ghê tởm rằng sẽ nói lời cảm tạ, cũng không hiểu tại sao lời nói đã đi được nửa đường liền bị nuốt trở lại, “Còn thân vệ vương phủ của người đâu?”. Choáng, chẳng lẽ bao nhiêu tài ăn nói của ta đều đi vào trong câu đó? Nịnh hót vốn là sở trường của ta mà!?

Ah ha, lúc này Tam Thiếu thật sự đã bật cười, nụ cười sáng sủa vui mừng, “Không phải đâu. Người nhớ đó, dù thế nào cũng phải lưu cho ta vài thủ vệ a! Tốt xấu gì thì ta cũng là một vương gia, người không thể ta đi đến nơi đó một cách trơ trọi a!”

“Vài thủ vệ?”, ta cười nhạt, câu nói quả thật đã nhắc nhở ta, “Theo ta được biết, vài thủ vệ trong miệng người chính là năm ngàn người?”. Mặt khác, một nửa quân lực biên phòng cũng nằm trong tay hắn không hề. Một nửa còn lại nằm trong tay Vũ Nhân.

Hắn không nói, nụ cười tươi vẫn duy trì. Thật lâu sau, hắn rốt cuộc cũng lên tiếng, “Tiểu Nhạc Nhi, ta biết người đang suy nghĩ điều gì, người cũng biết ta suy nghĩ điều gì. Chúng ta đều phải làm chuyện chính mình không muốn. Tin tưởng ta, tại thời điểm mấu chốt, ta sẽ không làm thương hại đến người, vĩnh viễn sẽ không”

Ta còn có thể nói gì? Tam Thiếu, thật có lỗi, xem ra cuối cùng đều là ta phụ người. Không chỉ một mình người, có lẽ là tất cả mọi người.

45. Chương 42 Phần 1

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, hai người trước mắt càng lúc càng sợ hãi. Nhị nương cùng đệ đệ bị tóm đến đây đã lâu, tay bị trói sau lưng, thân người bị ném xuống đất, mảnh vải nhét trong miệng khiến bọn họ chỉ có thể phát ra vài thanh âm ú ớ vô nghĩa. Nước mắt chảy dài, sắc mặt khi hồng khi trắng chuyển sang xám xịt như tro tàn. Hoặc là bọn họ đã phát hiện chính mình kỳ thật không thật sự trọng yếu như vậy.

“Không cần đợi nữa”, mắt thấy đáp án đã rõ ràng, cứ tiếp tục lãng phí thời gian như vậy thật vô ích. Không khí trong phòng thật nặng nề khiến người khác hít thở không thông, “Lôi thống lĩnh, phiền người mang hai người này đi xử trí, ta không cần dùng nữa”

Phản ứng của Nhị nương cùng đệ đệ căn bản không còn nằm trong phạm vi chú ý của ta nữa, Thường Nghĩa vẫn duy trì thái độ kính cẩn nghe theo. Lôi Hồ có vẻ thú vị, hắn nghe thấy mệnh lệnh giải quyết của ta nhưng vẫn đứng yên nơi đó không nhúc nhích. Không, phải nói là hắn đứng ngây ngốc ở đó không biết nên làm thế nào. Một lát sau, thái độ của hắn thật cổ quái khi rút một thanh dao găm tiến gần Nhị nương cùng đệ đệ. Hắn cầm dao đứng trước mặt hai người đang sợ run, làm điệu bộ như thể đang chọn lựa xem sẽ xuống tay với người nào trước. Hai người kia ngất xỉu thế nào ta cũng không quan tâm. Ta chỉ để ý đến Lôi Hồ, tại sao lại giả vờ lâu đến thế, ngay cả khi bọn họ đã ngất xỉu vẫn không chịu ngừng. Hừ! Là để cho ta xem sao? Được, ta liền nhìn xem người có thể đùa được bao lâu.

Động tác của Lôi Hồ càng lúc càng buồn cười, khi hắn ý thức được ta vẫn sẽ im lặng như thế liền thu hồi dao găm, “Nói rõ ràng một chút, người muốn ta xử lý bọn họ thế nào?”, trong khẩu khí tràn ngập sự thất bại.

Không đợi ta mở miệng, Thường Nghĩa vẫn im lặng đứng bên cạnh đột nhiên giành nói trước, “Lôi đại nhân, nô tài cảm thấy phường ác đồ nhưng thế này phải nghiêm trị. Không bằng giao cho phủ nha, để bọn họ thu xếp đầy bọn họ đi sung quân biên ải là tốt nhất!”

“Người thấy thế nào?”, Lôi Hồ hiển nhiên đồng ý với đề nghị này, hiện tại hắn chỉ hỏi ta một cách tượng trưng.

“Chỉ là hai người vô dụng, tùy người xử trí”, trong lòng là một cảm xúc không nói nên lời. Ta trừng mắt nhìn Thường Nghĩa liếc mắt một cái, đem tất cả cảm xúc không rõ ràng trong lòng phát tiết ra ngoài, “Thường công công kiến thức sâu rộng, không bằng từ nay về sau ngài cứ thay nô tỳ quyết định là được”

“Nô tài không dám, là nô tài lỗ mãng”, hắn quỳ mà không có thành ý, tội cũng chỉ nhận cho có lệ, một chút sợ hãi cũng không có.

“Hừ!”, quên đi, mặc kệ nói thế nào, trong lòng ta cũng đã thoải mái hơn, “Nếu đã quyết định như vậy... phiền Lôi thống lĩnh đi hộ một chuyến”

“Không dám”, ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn ta một cái, hắn nâng Nhị nương cùng đệ đệ lên rồi dùng một tốc độ khiến người ngờ ngàng mà rời khỏi phòng. Thật nhanh!

Trong mắt Lôi Hồ dường như ta đã đồng dạng với loài rắn rết hổ lang thượng đẳng. Mặc dù chán nản nhưng ta vẫn miễn cưỡng mỉm cười nâng tay cho Thường Nghĩa đỡ đứng dậy, ta phải đi bái kiến Ung vương một lần nữa, vẫn còn một nghi vấn cần hắn thay ta giải đáp.

“Hắn quả thật không đến cứu thê nhi của chính mình”, thở dài cảm khái, ta lầu bầu trên đường đi.

“Nếu hắn thật sự đến đây, chỉ sợ hai người kia tuyệt đối không sống nổi”, thanh âm nho nhỏ của Thường Nghĩa từ phía sau truyền lại.

Lời nói của Thường Nghĩa khiến ta giật mình kinh ngạc. Lời này để lộ rất nhiều tin tức khiến ta có chút trở tay không kịp. Vô số ý niệm hiện lên trong đầu, hơi lạnh thấu xương tựa như vẫn còn ở dưới đáy giếng, giữa thời tiết oi bức vậy mà ta cứ nhiên lại đổ mồ hôi lạnh.

“Làm sao vậy? Nữ quan? Nóng quá sao? Trán người đổ rất nhiều mồ hôi”, Thường Nghĩa rút một chiếc khăn lụa thay ta thấm mồ hôi trên trán, biểu tình của hắn sâu xa khó hiểu khiến người ta không thể phân biệt thật giả, “Không vội, từ từ suy nghĩ, ta tin tưởng người”, hắn tựa như đã thay đổi thành một người khác.

Hắn nói tin tưởng ta? Hắn lại nói tin tưởng ta? Chăm chăm nhìn hắn, ta muốn từ trong đôi mắt hắn tìm thấy điều gì đó không được tự nhiên. Không có, ánh mắt hắn vẫn trong suốt nhìn ta. Mà sự trong suốt kia tựa như một dòng suối chảy nhỏ giọt, mọi vật cản trên đường đều bị nó mang đi. Thật lâu sau, hơi lạnh quanh thân ta đều bị tiêu tán trong dòng suối ấy, “Hãy tìm một biện pháp để làm cho ta tin tưởng người. Nếu không...”

“Nữ quan, điều đó có nghĩa là tà giết nhằm còn hơn bỏ sót, phải không”, khi nói những lời này, ánh mắt của hắn không thay đổi. Không, phải nói là sáng hơn.

“Ta không giết được người”, điểm này... hiện tại đã rất rõ ràng. Hắn căn bản không sợ hãi, ta thật sự không hiểu vì sao hắn đột nhiên để bại lộ chính mình. Hắn đã che dấu đến bây giờ, không phải sao? Nói vậy, hiện tại hắn đang có chủ ý gì?

“Nô tài viết huyết thư cho người, được không? Bằng không người hãy đưa cho ta một viên thuốc khống chế sinh tử, ta sẽ ăn, đúng giờ người cấp giải được cho ta”

“Xem ra... phải lưu người là thật, độc vật cũng có thể ăn”, ta lại lắc đầu, lại nhận rõ sự thật, mỗi người đều cao cơ hơn so với ta.

“Người thích đánh cược, hơn nữa lại thích dùng mạng để đánh cược. Chúng ta liền đổ ván cược, thế nào? Đánh cược bằng mạng của ta”

“Mạng của người? Nói thử xem!”

“Người cho rằng ta không sợ độc, đúng không? Như vậy, người cứ đi tìm độc được gì đó cho ta ăn, tùy tiện chọn lựa, nếu ta không chết, từ nay về sau sẽ không xuất hiện trước mặt người nữa. Nếu như vi phạm lời thề, trời tru đất diệt. Nhưng nếu ta chết, người nhất định phải rời bỏ hoàng ng, vĩnh viễn mai danh ẩn tích cả đời. Yên tâm, ta cam đoan lần này người chắc chắn có thể trốn thoát. Thế nào, tòa núi cho ta dựa vào?”, hai chữ cuối cùng mang theo chua xót.

“Người...”, Thạch Tín, Hạc Đình Hồng, Xà Độc,... tên các loại độc được đảo quanh một vòng trong đầu ta, không đúng, không đúng, rối loạn, hoàn toàn rối loạn!

“Các người đang làm gì ở đây?”, một thân ảnh đột ngột xen vào giữa ta và Thường Nghĩa, rõ ràng hắn đang mỉm cười trên ghẹo nhưng lời nói nghe có chút kì quặc, “Làm chi mà bốn mắt nhìn nhau chăm chăm vậy! Cũng may ta biết Thường Nghĩa là loại người nào, bằng không chắc đã tưởng Tiểu Nguyệt Nhi xuân tâm động đây rồi!”

“Người biết Thường Nghĩa là loại người nào sao?”, vừa rồi bị kích thích quá mạnh, ta cư nhiên trở nên ngốc xịch, “Là loại người nào?”

“Công công a! Gì vậy, chẳng lẽ Nguyệt Nhi không biết sao?”, sắc mặt Vũ Nhân không tốt.

Lúc này ta mới hiểu được bản thân vừa rồi đã nhập tâm vào câu chuyện với Thường Nghĩa như thế nào, quả nhiên, giữa ban ngày ban mặt mà chăm chăm nhìn nhau... không ổn chút nào. Ta để ý thấy Thường Nghĩa khi nghe lời nói của Vũ Nhân liền cúi đầu, một chút bi thương khiến hai vai hắn khẽ run. Trong lòng ta rất không thoải mái. Bởi vì chúng ta là nô tài ti tiện nên đáng bị người nhục nhã như vậy sao? Ta nhất thời không nhịn được mà thốt nên lời, “Nhắc đến yêu thích mới nhớ, nô tài vẫn chưa thỉnh an Hỉ cô nương!”

“Nguyệt Nhi, người biết rõ... người cần gì phải...”, hắn giãy dụa chống chế, “Ta thể hiện còn chưa đủ, đúng không?”

“Nô tỳ ngu ngốc không hiểu ý tứ của Nhị điện hạ. Nô tỳ còn có chuyện phải làm, xin cáo từ trước”, ta vốn muốn quỳ xuống hành lễ nhưng đối diện với hắn... ta không làm được. Chung quy ta vẫn chưa buông tha, vậy nên ta sơ lược lễ nghĩa rồi bỏ chạy lấy người.

“Nguyệt Nhi!”, thấy ta muốn bỏ đi, Vũ Nhân lên tiếng gọi, “Người đi nhằm hướng rồi, chơi trò mất tích một đêm, còn chưa muốn trở về sao?”

Hắn biết? Tại sao lại biết? Đúng rồi, khắp nơi trong viện là thám tử, nói vậy những người khác cũng biết. Quả nhiên, từng bước từng bước sai. Xong rồi, ta phải giải thích với Hoàng Hậu thế nào đây? Tháng ngày

về sau xem ra... càng lúc càng khổ sở.

“Nguyệt Nhi lĩnh hoàng mệnh xuất ng, ta quả thật muốn biết là chuyện gì a. Đáng tiếc, dù là bốn vương cũng không dám thám thính thánh ý”

“Đúng vậy, điện hạ nói rất đúng, nô tỳ đa tạ điện hạ chỉ giáo”, nguy hiểm thật, hần vừa cho ta biết nên xử trí việc này thế nào.

“Nói vậy, hiện tại ta có thể đưa Nguyệt Nhi trở về chưa?”, hần căn bản mặc kệ ta có đồng ý hay không, một tay nâng lên liền có cỗ xe ngựa hoa lệ chậm rãi tiến đến đây rồi ngừng lại, “Nguyệt Nhi, người muốn tự lên hay để ta bế người lên xe?”, thanh âm thật trầm.

Tuy vẫn cười nói nhưng ý tứ uy hiếp vừa hàm xúc và mãnh liệt, ta tuyệt đối tin tưởng hần có thể dùng sức mạnh. Người ta là chủ tử, tốt nhất chớ chọc vào, nhưng còn Ung Vương nơi đó... Quên đi, chỉ là một vấn đề nhỏ, để Thường Nghĩa thay ta đến hỏi cũng giống nhau, trước mắt không còn cách nào khác.

“Không dám làm phiền điện hạ”, ta khom người tranh thủ làm ra một bộ dáng khiêm tốn, khi đi ngang qua Thường Nghĩa, ta nhỏ giọng nói, “Người đi thay ta một chuyến, hỏi xem vật kia có ở đó hay không, có hay không có gì cũng phải mượn trở về”. Bởi vì có Vũ Nhân ở đây nên ta không thể nói rõ ràng, cũng may ta tin tưởng Thường Nghĩa tất nhiên có thể hiểu được.

“Dạ, nô tài sẽ đi ngay”, hần là cùng nguyên nhân giống như ta, Thường Nghĩa khôi phục lại bộ dáng bình thường. Chỉ là khóe miệng hần đắc ý cong lên thật chướng mắt, đột nhiên ta phát hiện bản thân vừa rồi đã bị hần lừa, vẻ bi thương kia hình như là ngụ trang để ta xem. Hạc Đình Hồng, hay là dùng thứ này?

Chiếc xe ngựa này quả thật quen thuộc, lần bị bắt cóc trước đây ta đã nằm dưới ghế, nghĩ tới hoàn cảnh khi đó... ta thật sự cảm thán rất nhiều.

“Ngồi chi mà xa vậy? Lại đây!”, trong thanh âm thản nhiên chứa đựng tia bất mãn, trực giác báo cho ta biết hần đang tức giận.

Khoang xe thật rộng, Vũ Nhân ngồi trên ghế đệm dài. Ta là nô tài, đương nhiên không có tư cách ngồi sòng vai với vương gia, vậy nên ta hiện tại nửa quỳ nửa ngồi tại cửa xe. Nghe thấy hần bảo ngồi gần một chút, ta đành phải dập đầu nói, “Nô tỳ ti tiện, không dám... á... !”

Thật không rõ hần đã làm thế nào, dù sao lời nói của ta chưa kết thúc thì người đã rơi gọn vào lòng hần, ta bị ôm ngồi trên ghế đệm. Ôm thật nhanh, cảm giác xương sườn kêu lên răng rắc, “Tại sao không nói một tiếng liền mất tích? Người đi đâu? Ta đã tìm người một đêm! Tìm như như điên! Người hận ta, trách ta,... tất cả đều có thể. Nhưng người không thể chơi trò mất tích! Người nhất định phải đem ta bức thành Diên Tử mới cam tâm sao?”, nếu ta không hoa mắt thì thứ vừa rơi ra khỏi khóe mắt của Vũ Nhân chính là... nước mắt.

Ách! Hiện tại cảm xúc của hần không bình thường, cũng may vẫn còn kinh nghiệm đối phó với Phong thiếu gia, hơn nữa còn có chút sở trường đối phó Diên Tử, “Trước tiên... trước tiên có thể buông ta ra không. Người biết trên người ta có thương tích mà!”. Không nói dối, trên người ta thật sự có thương tích, hơn nữa còn bị ngấm nước lạnh.

“Không buông, để người đem tính mạng ra ngoài đùa giỡn, chi bằng cứ như vậy mà chết trong tay ta, cũng tránh cho ta suốt ngày theo người lo lắng hãi hùng!”, nói là nói như vậy nhưng vòng tay vẫn thả lỏng một chút, “Nói, người đi đâu. Ta đã tìm qua chỗ của Tam đệ cùng Diên Tử nhưng không thấy”

Đây có phải là Vũ Nhân không? Vũ Nhân không biết dùng phương thức này nói chuyện với ta. Hần luôn duy trì vẻ ôn hòa ẩn chứa kim châm, tư thái luôn vòng vo khó đoán, tuyệt nhiên sẽ không đem vấn đề nói thẳng thế này. Là ta bị nước giếng biến thành ngu ngốc? Hay đầu óc hần không được bình thường? Ta không thể nói dối, hần thông minh hơn ta nhiều, “Ta ở trong Ung vương phủ”. Ta phải tranh thủ thái độ trước.

“Người nói gì?”, nguy hiểm, một bàn tay tóm lấy cổ ta, “Cả buổi tối? Người đều ở chỗ lão Tứ?”

“Đúng, ta...”, ... ở trong giếng, ba chữ sau không nói ra được, cảm giác bản thân sắp bị bóp chết, có người nào đến bắt cóc ta không?

“Ta cùng Diên Tử đi khắp thế gian tìm người, lo lắng người gặp chuyện không may, lo lắng người gặp nguy hiểm. Vậy mà người cư nhiên ở chỗ lão Tứ tìm khoái hoạt? Tốt, tốt, tốt, Nguyệt Nhi, người càng ngày càng có năng lực a! Quay đầu, hồi phủ!”, câu ối cùng là hướng ra bên ngoài nói, mà ta hiện tại một chữ cũng không thốt lên được. Cuộc đời ta lần đầu tiên ném trải cảm giác bị điểm huyết, thật sự rất không thoải mái, hắn không đưa ta hồi ng sao?

Dọc theo đường đi, Vũ Nhân không nói một lời. Thời điểm xe chạy chậm lại, hắn đột nhiên ôm lấy ta mà tung đỉnh nóc bay thẳng ra ngoài. Kể có tiền thật lãng phí! Xe ngựa kia thật hoa lệ, giá trị không ít bạc, đáng tiếc toàn thân ta xụi lơ không cử động được, bằng không ta sẽ quay đầu lại nhìn xem chiếc xe kia còn có thể tu sửa dùng lại hay không? Đây là lần thứ hai ta bị hắn ôm bay đi, chắc không đến mức giam lỏng ta một mình đâu. Dám giam lỏng nữ quan bên cạnh Hoàng Đế, hành động này không khác gì tạo phản. Hắn không muốn sống nữa sao? Hay là nói hắn căn bản muốn tạo phản? Không đúng, bình phù đầu hổ đang nằm trong tay ta, trọng quân biên phòng nhất thời cũng không kịp điều động, chỉ bằng mấy ngàn thân binh vương phu đã muốn tạo phản sao? Cách này không khác gì tự sát.

Ta đang miên man suy nghĩ đối sách thì chợt nghe “xoẹt” một tiếng, thanh âm vải vóc bị xé rách vang lên rõ ràng. Là quần áo của ta bị xé rách. Lại là quần áo mới tinh vừa thay đổi. Đau lòng a! Không đúng, hiện tại không phải thời điểm đau lòng chuyện quần áo. Đến lúc này ta mới nhận ra mình đang nằm trên giường... trong một căn phòng xa lạ. Theo bố cục bày trí, nơi này ắt hẳn là thẩm phòng của Vũ Nhân. Đầu giường là một viên ngọc minh châu cực lớn, ta không nhìn nhầm, chính là dạ minh châu. Có thể sử dụng loại bảo bối này để trang trí phòng, ta tin tưởng toàn bộ Vũ vương phủ không có người thứ hai dám làm thế.

46. Chương 42 Phần 2

Không cần đoán cũng biết hiện tại là tình huống gì, thú tính nam nhân đang nổi lên đây mà. Cũng may ta vốn đang bị điểm huyết, nói như vậy hắn là không cần tạo ra bất kì phản ứng gì. Hy vọng hắn có thể mau mau một chút, tốt nhất là đừng làm nặng thêm miệng vết thương của ta. Nụ cười lạnh bị chôn ở đáy lòng.

“Sao lại thế này?”, vốn dĩ động tác diên cuồng ngay trước thân thể gần như bại lộ hoàn toàn của ta liền ngừng lại, “Miệng vết thương... tại sao lại thành ra thế này?”

Vô nghĩa! Bị nước lạnh thấm ướt một đêm dĩ nhiên sẽ chuyển biến xấu, tuy rằng đã bôi thuốc nhưng dấu vết cũng không nhanh chóng biến mất như vậy.

“Nói, tại sao lại thế này? Người không phải đến chỗ lão Tứ sao? Tại sao lại bị thương thành thế này? Là ai làm?”

Ta muốn nói a, vấn đề là... Vũ vương điện hạ, ngài không giải huyết thì bảo ta đáp lời thế nào a? Làm nô tài thật khổ mà!

“Làm sao vậy? Làm sao mà bị thương nặng như vậy? Nguyệt Nhi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Là ai tra tấn người thành như vậy? Là lão Tứ sao?”, Vũ Nhân vừa hỏi vừa sờ tay lên miệng vết thương trên toàn thân ta, “Đáng chết, tại sao không nói cho ta biết?”

Không phải, ngài rốt cuộc muốn thế nào? Hỏi mà không để người ta trả lời lời, ta phải làm thế nào a?

“Nguyệt Nhi, Nguyệt Nhi, thật xin lỗi, thật sự xin lỗi, là ta hiểu lầm người, nghĩ đến người cùng lão Tứ... , là ta hồ đồ, vô cùng hồ đồ, người đừng so đo với ta, nói gì đi được không? Dù mắng ta cũng được!”, đầu ta bị ôm lấy, mũi bị ép chặt vào.

Ai có thể sai thiên lôi đánh chết hắn? Ngài là chủ tử, ngài hiểu lầm cũng không sao, vấn đề nằm ở chỗ dù có hiểu lầm hay không thì cũng phải khai giải huyết đạo của ta. Ta rất muốn nói, nhưng ngài bảo ta nói thế nào? Mau buông tay, ta ngạt sắp chết rồi! Ta mà chết ngạt thì dù thành quỷ cũng không tha cho người.

“Nguyệt Nhi, nói đi! Muốn đánh cũng tùy người, hãy mở miệng nói đi!”

Về mặt hối hận của hắn thật chứng mắt. Bất quá cũng may hắn đã buông tha ừi ta, vạn hạnh a, cuối cùng đã đến được chuyện trọng yếu. Thân thể không thể cử động nhưng mắt thì có thể a! Ta dùng sức nháy mắt, trông mắt xoay chuyển đến rút gân.

“Ta... cái này... Nguyệt Nhi...”, không dễ dàng nha, rốt cuộc hắn cũng đã phát hiện vấn đề nằm ở chỗ nào. Hắn vô cùng xấu hổ giải huyết đạo cho ta, sự quần bách khiến chân tay hắn luống cuống.

Nam nhân là động vật biến hóa thật nhanh, thoát nhìn hắn tựa như hài tử làm sai bị trách mắng, xem ra... bị kích thích là không tốt.

“Vũ Vương điện hạ, ngài muốn nô tỳ hầu hạ sao?”, đừng trách ta, người thiện sẽ bị người khi dễ, hiện tại nhìn người rất... thiện!

“Nguyệt Nhi”, Vũ Nhân vừa tức vừa bất đắc dĩ, “Giữa chúng ta nhất định phải như vậy sao? Ta đã nhận sai rồi!”

Hoàng Đế giết người, sau đó lại giả mù sa mưa nhận lỗi, đây là chỗ tốt của bậc bề trên, đã lĩnh giáo!

“Như vậy, xin hỏi điện hạ có thể khai ân ban thưởng cho nô tỳ một bộ quần áo khác được không?”, quần áo ta đang mặc vốn dĩ đã bị xé rách.

“Người rốt cuộc định mất tự nhiên đến khi nào? Công dung ngôn hạnh, người đọc sách thế nào vậy?”, lại tức giận, hơn nữa tức giận không nhẹ.

“Điện hạ, nô tỳ cũng đã đọc qua “Liệt Nữ Truyền”, có cần đọc cho ngài nghe không?”, chiếu theo những lời trong sách thì ta đã chết từ sớm, ngay cả xương cốt cũng chẳng còn. Nhìn gương mặt trắng bệch của hắn trong giây lát, ta cảm thấy thống khoái. Mặt khác, ta không cần nói thêm gì nữa, đối với nam nhân này... như vậy là đã đủ.

Nửa ngày không phản ứng, rốt cuộc hắn cũng đã phục hồi như cũ, “Nói đi, lần này Nguyệt Nhi muốn gì?”

Ta giả vờ hồ đồ che giấu sự mừng thầm trong lòng, “Điện hạ, nô tỳ nghe không hiểu lời nói của ngài, nô tỳ có mượn gan trời cũng không dám lỗ mãng”

“Tính tình Nguyệt Nhi thế nào, ta cũng coi như hiểu biết một ít, lần này ta nhận sai. Người muốn được bồi thường cái gì, nói là được”

“Điện hạ, lời này là thật?”, Vũ Nhân chính là Vũ Nhân, phản ứng nhanh gọn đến đáng sợ.

“Nếu người không gọi ta là điện hạ, ta cam đoan nói là làm”

“Tốt, chân nhân không nói hai lời. Khoa cử năm nay đã qua, ta muốn sở hữu bài thi cùng danh sách”

“Khẩu khí của Nguyệt Nhi thật lớn”, Vũ Nhân cau mày, thanh âm hơi trầm, “Ta muốn thêm một điều kiện”

“Nói đi, điều kiện gì?”, đã bị vạch trần, giả vờ cũng không còn ý nghĩa.

“Chuyện của Tiểu Hỉ... người đừng so đo nữa. Ta đã cho nàng một ít ngân lượng để nàng ra ngoài tự do tái hôn”

Giống như một đôi tất chân, không cần dùng liền đứt. Vũ Nhân, một ngày nào đó ta muốn người cũng nếm trải cảm giác này.

“Thành giao!”, hiện tại ta chưa phải là đối thủ của hắn, mọi sự đều phải nhẫn nhịn, “Bây giờ ta có thể mặc quần áo chưa?”

“Người đợi một chút”, hắn tiên đến ngăn tủ lấy ra một bộ váy nữ, “Đừng nghĩ lung tung, đây là bộ mà trước kia người đã mặc, ta đều giữ ở đây”, rõ ràng đã hiểu lầm sự kinh ngạc của ta nên hắn vừa vội vàng giải thích vừa giúp ta mặc vào.

“Ta không...” nghĩ lung tung, bất quá... quên đi, không cần thiết phải đính chính.

Quần áo vừa mặc xong thì bên ngoài bỗng truyền đến thanh âm bấm báo, “Bẩm vương gia, Tề Vương điện hạ đến, hiện đang chờ ngài tại phòng khách”

“Đã biết, nói ta sẽ ra ngay”, hần vẫn thản nhiên giúp ta mặc quần áo, bắt quá, động tác so với vừa rồi chậm hơn rất nhiều. Sau khi mặc xong, hần cởi chiếc túi hương đang đeo bên hông rồi cột vào thắt lưng của ta, “Động tác của tam đệ thật mau, người vừa đến cửa thì người đã đến đây”.

“Nô tài mệnh tiện, không dám làm phiền chủ tử”, là lời nói thật, cũng là lời cảm thán.

“Nguyệt Nhi, một nô tài như ngươi thật ít thấy! Các Hoàng Tử đều nằm trong tay ngươi, ngươi còn muốn thế nào nữa?”

Ta muốn sống sót. Muốn tự do. Muốn an tâm sống qua ngày. Các người... có thể cấp cho ta sao?

a t g n ‘t sẽ nói ra như vậy. Hần muốn ta nhìn thẳng vào mắt hần vì hần vốn biết ta trời sinh đa nghi. Dùng ba chữ “ngây như phỗng” đủ để miêu tả bộ dáng hiện tại của ta, căn bản đã hóa đá. Đầu óc ta nhanh chóng chuyển động, trăm ngàn ý niệm đồng loạt xuất hiện và cuối cùng dừng lại ở một ý niệm mà ngay cả chính ta cũng cảm thấy nó thật trơ trẽn: hần là thật lòng, lời hần nói là thật, vậy nên... ta có thể lợi dụng! Đừng trách ta, người không vì mình trời tru đất diệt.

“Tam Thiệu, người đang chạm vào vết thương của ta”, ta cúi đầu buông ra một thanh âm nhẹ nhàng nhưng đủ để hần nhận ra ý tứ của ta. Ta biết chính mình thật sự vô sỉ, nhưng ta còn có thể làm gì khác? Ta căn bản hoàn toàn không dính dáng tới những từ đại loại như “cao thượng”, “thuần khiết”. Thân thể mặc dù không thuộc về mình nhưng ta vẫn còn tâm, tâm của ta thuộc về chính mình. Sau khi trải qua nhiều sóng gió như vậy, sau khi giãy dụa bên bờ vực sinh tử để được sống sót, sau khi nhận biết lòng người quá nhiều âm u, ta biết rằng bản thân chỉ có thể sống sót khi bảo vệ thật kỹ tâm của chính mình. Quế Thục Nghi vừa rồi không phải là một ví dụ tốt lắm sao? Nàng đánh mất tâm, ta biết rất rõ vận mệnh bi thảm nào đang chờ đợi nàng ở phía trước. Vết xe đổ phía trước, sao lại dẫm lên?

Nghe thấy lời nói của ta, Tam Thiệu vội vàng buông ta ra nhưng bàn tay vẫn nắm chặt. Tư thế trước kia vẫn được giữ lại để ta có thể trông thấy rõ ràng ánh mắt của hần, “Tuy không hài lòng lắm nhưng không sao, ngày tháng còn dài, chúng ta từ từ sẽ đến lúc đó. Bây giờ hãy gọi ta một tiếng, được không?”

“Tam Thiệu”, ta rất muốn làm ra biểu tình then thưng để hợp tình hợp cảnh, chỉ là khi đối diện với ánh mắt sạch sẽ của hần, ta không giả vờ được. Vẫn là tu luyện chưa đến nơi đến chốn a! Haiz, về sau phải cải thiện, “Ngươi vẫn chưa nói là chuyện gì tốt a! Nói mau đi!”. Ta rút tay về, đương nhiên cũng chỉ có thể làm thế, một ám chỉ để hần hiểu: nếu không nói, ta sẽ nổi giận. Cách này thật ti bỉ, nhưng lại hữu dụng.

“Đã biết, ngươi đợi chút”, Tam Thiệu mỉm cười thật dịu dàng nhưng đáy mắt lại dâng lên chút ảm đạm chứng tỏ hần đã hiểu được ta đang có chủ ý gì. Hần đương nhiên sẽ biết. Lấy sự am hiểu của hần đối với ta thì làm sao lại không nhìn thấu tâm tư của ta? Nhưng đâu phải chỉ có mỗi hai chúng ta, toàn bộ hoàng cung này kỳ thật đều như vậy. Mỗi người đều biết người khác đang suy nghĩ gì, nhưng lại xuất phát từ nhiều nguyên nhân mà giả vờ như mình không biết. Tam Thiệu lấy một phong thư từ trong ngực áo đưa tới tay ta, “Xem xong lập tức thiêu hủy, đừng để rơi vào tay người khác”

Thư? Ta tiếp nhận phong thư liền bắt gặp bốn chữ tú lệ, “Thanh Nguyệt thân khải”, không có tên người gửi. Mở phong thư đọc kỹ, bên trong vẫn là những dòng chữ tú lệ, “Ấn tái tạo không dám nói lời đa tạ, tình thâm xả thân trong cơn hoạn nạn xin để kiếp sau đáp đền, chết trăm lần không tiếc, khấu đầu bái lạy từ xa”. Haiz, xem ta Tam Thiệu đã nói rõ ràng với nàng. Ta đứng dậy tìm lửa đem bức thư thiêu đốt. Giữa ánh lửa bập bùng lay động, ta tựa như đang nhìn thấy thân ảnh của nàng đang hướng về phía ta mà vậy tay... tự do khoái hoạt!

Ta buột miệng hỏi, “Nàng sống tốt không? An toàn không? Người xác định nàng sẽ không bị người phát hiện?”

“Yên tâm đi, nàng đã trở về. Chính mắt ta nhìn thấy thân nhân của nàng đón nàng về. Ta tin tưởng không còn ai có thể làm thương tổn đến nàng”

“Ừm”, có thân nhân thật tốt, có người nhà thật tốt. Đối với nàng, ta vẫn là mâu thuẫn. Hâm mộ và ganh tị. Yêu thích và oán hận. Ta cũng có người nhà, cũng có thân nhân. Vậy mà hiện tại ta lại đang lên kế hoạch diệt trừ bọn họ. Trăm người trăm mối, hoàn cảnh giống nhau nhưng vận mệnh lại khác nhau.

“Muốn khóc thì khóc đi, yêu thương bản thân mình một chút, cái gì cũng kiềm nén trong lòng cũng không phải thật sự kiên cường”

Tam Thiệu ôm lấy ta rồi cùng nhau xem ánh lửa tắt ngúm. Sự trấn an của hắn đối với ta thật sự không có tác dụng gì nhưng cũng đủ để ta từ trong mơ hồ phản tỉnh lại. Ta chế ngự cảm xúc rồi mang tro bụi đổ vào bát nước đặt dưới giường. Không thể suy nghĩ quá nhiều, ta vẫn còn chuyện phải làm.

“Tam Thiệu, trong viện này có người của người?”, ta hoài nghi không chỉ có một mình Tam Thiệu, những người khác cũng có.

“Vừa rồi ở trong phòng có hai người”, một câu trả lời rõ ràng, “Mặt khác, theo ta được biết, Nhị hoàng huynh cùng Tứ hoàng đệ cũng đã phái người đến đây. Mẫu hậu cũng có người trong này. Ngoài ra cũng còn nhiều người khác, hạ nhân trong tiểu viện này... chỉ sợ từ sớm đã bị chia cắt gọn gàng

“VẬY Ạ!”, thật ra ta cũng không để ý lắm. Bỗng nhiên, ta nhớ tới tấm kim bài Vũ Nhân đã đưa tới. Vũ Nhân chỉ có tả cấm vệ quân, thế lực tất nhiên yếu hơn so với Tam Thiệu, nói vậy... bầy trí của ta có nguy cơ bị phá vỡ, “Nếu ta nhớ không lầm, hình như trong tay Tam Thiệu nắm giữ binh phù hữu cấm vệ quân, đúng không?”. Làm sao có thể sai được? Ta đã sớm biết được, tả hữu cấm vệ quân, ngự lâm quân cùng ngự tiền cấm vệ doanh phân biệt ba nhánh nằm trong tay ba vị Hoàng Tử và Lôi Hồ.

“Không sai, là ta đang giữ trong tay”, Tam Thiệu lấy từ trong ngực áo ra một tấm kim bài bằng vàng trông, chỉ là đầu hổ đã đổi thành đầu báo, “Ta biết tấm kim bài kia của Nhị hoàng huynh đang nằm trong tay người, không cần nói, cho người!”. Hắn không hề do dự đưa ra tấm kim bài khiến ta có chút bối ngỡ.

“Thật sự... cho ta?”, đưa cho ra dễ dàng như vậy sao? Nghi vấn thật rõ ràng nhưng ra vẫn nhanh tay... tiếp nhận.

Cười khổ một tiếng, Tam Thiệu nhanh tay hơn đem tấm kim bài cất vào ngực áo, một ngón tay khác ấn nhẹ vào mũi ta, “Không cần vội vàng như vậy! Ta bảo cho người thì sẽ không đổi ý. Cùng Nhị hoàng huynh... gióng nhau, xem như đây chính là lời tạ lỗi cùng bồi thường của ta...”

“Tam Thiệu!”, có chút động lòng, nhưng ta rất nhanh cảnh cáo chính mình, không cần áy náy, cũng không cần thẹn thùng, ta... haiz...

“Được rồi!”, để đánh vỡ không khí quái dị vừa rồi, Tam Thiệu trêu đùa gõ lên vai ta hai cái, “Hiện tại một nửa binh quyền tại kinh thành đều nằm trong tay người, về sau người phải bảo hộ ta a, đừng để ta bị người khác khi dễ”

“Người...”, ta vừa có ý nghĩ ghê tởm rằng sẽ nói lời cảm tạ, cũng không hiểu tại sao lời nói đã đi được nửa đường liền bị nuốt trở lại, “Còn thân vệ vương phủ của người đâu?”. Choáng, chẳng lẽ bao nhiêu tài ăn nói của ta đều đi vào trong câu đó? Nịnh hót vốn là sở trường của ta mà!?

Ah ha, lúc này Tam Thiệu thật sự đã bật cười, nụ cười sáng sủa vui mừng, “Không phải đâu. Người nhớ đó, dù thế nào cũng phải lưu cho ta vài thủ vệ a! Tốt xấu gì thì ta cũng là một vương gia, người không thể ta đi đến nơi đó một cách trơn tru a!”

“Vài thủ vệ?”, ta cười nhạt, câu nói quả thật đã nhắc nhở ta, “Theo ta được biết, vài thủ vệ trong miệng người chính là năm ngàn người?”. Mặt khác, một nửa quân lực biên phòng cũng nằm trong tay hắn không hề. Một nửa còn lại nằm trong tay Vũ Nhân.

Hắn không nói, nụ cười tươi vẫn duy trì. Thật lâu sau, hắn rốt cuộc cũng lên tiếng, “Tiểu Nhạc Nhi, ta biết người đang suy nghĩ điều gì, người cũng biết ta suy nghĩ điều gì. Chúng ta đều phải làm chuyện chính mình không muốn. Tin tưởng ta, tại thời điểm mấu chốt, ta sẽ không làm thương hại đến người, vĩnh viễn sẽ không”

Ta còn có thể nói gì? Tam Thiệu, thật có lỗi, xem ra cuối cùng đều là ta phụ người. Không chỉ một mình người, có lẽ là tất cả mọi người.

47. Chương 43

Chương 43

Tiết mục Vũ vương cùng Tề vương “huynh đệ bắt tay thân tình” kết thúc rất nhanh. Tam Thiếu vì rảnh rỗi không có gì làm nên chạy đến nhà ca ca chơi, vô tình gặp được phụng bút nữ quan cũng đang có chuyện lui tới, một phen hàn huyên khách sáo qua đi, phụng bút nữ quan cáo từ, Tề vương cũng đang định vào cung nên nhân thể đưa tiễn một đoạn đường. Thật và giả!

Vừa bước lên xe, sắc mặt của Tam Thiếu liền thay đổi. Hắn lạnh lùng vươn tay ôm lấy ta đặt ngồi trên đùi, miệng không hé nửa lời, mắt nhìn thẳng về phía trước. Thái độ thập phần rõ ràng, hắn hiện tại rất không thoải mái, vậy nên chớ lại gần. Dưới tình huống này, ta đương nhiên càng thành thật càng tốt. Qua vô số lần kinh nghiệm, ta biết rằng trêu chọc hắn chẳng có lợi gì cả. Nhìn hắn như vậy... xem ra đã chạm mặt với Thường Nghĩa. Ta ngoan ngoãn tựa đầu vào lòng hắn, giữ mạng quan trọng hơn.

Qua một lúc lâu, có lẽ là vì thái độ của ta, Tam Thiếu rốt cuộc cũng thở dài đem ánh mắt chuyển dời lên người ta, “Tiểu Nhạc Nhi, quên mất ước định của ta và ngươi rồi phải không? Người bội ước phải bị trừng phạt thế nào? Hay là ngươi cho rằng ta không dám làm gì ngươi?”

Có thể nói chuyện là tốt rồi, mọi sự có thể từ từ thương lượng. Hiện tại tốt nhất đừng nói gì hết, bởi vì càng nói càng sai. Nước mắt lại từng giọt từng giọt rơi xuống, một bàn tay bắt lấy vạt áo trước của hắn mà vô nhân thành một nhúm, không nói gì hết, như vậy là đủ rồi.

“Haiz... Ngươi quả nhiên xem thường ta, đừng giả vờ nữa, chiêu này vô dụng đối với ta!”, nói thì nói thế, bắt quá thanh âm cũng đã dịu xuống. Hắn hôn lên mắt ta, hơi thở dài sâu kín bên tai khiến ta cảm thấy buồn bã, “Lần sau đừng làm như vậy, sẽ không có người cứu!”

“Đã biết”, thật vậy sao, “Nhưng là... ta cũng có chút bất đắc dĩ... hắn là phụ thân của ta”

“Ta biết, cho nên lần này tha thứ cho ngươi. Lần sau tái phạm sẽ không dễ dàng cho qua như thế đâu, nghe chưa?”, thanh âm dịu dàng có thể nhấn chìm người.

“Sẽ không có lần sau”, ta rúc vào lòng hắn, đương nhiên sẽ không có lần sau. Nhạc Quốc Tùng, lần sau gặp mặt, hai chúng ta kẻ chết người sống, “Tam Thiếu, bây giờ ta không thể hồi cung, ngươi có thể đưa ta đến Ung vương phủ không?”

“Ngươi còn muốn đến đó?”, một cái cóc đầu thật đau, đau mà không đau, “Chán sống rồi sao? Mau hồi cung cho ta, dưỡng thương cho tốt rồi nói tiếp”

“Nhưng ta phải đi, ta đã đánh mất một vật rất trọng yếu, ta muốn tìm lại”, sự mơ hồ không rõ ràng chính là bấy.

“Đừng lo lắng, ta biết ngươi đã đánh mất binh phù, không sao! Vạn nhất bị người lợi dụng, giết sạch là xong”, miệng nói mà ánh mắt không chút máy động, phải giết sạch một đám vệ doanh... chỉ sợ hắn sẽ không nói thoải mái như vậy, nhưng ta tin tưởng hắn tuyệt đối nói được làm được.

“Không phải, không phải như vậy, ngươi đừng quản ta, để ta đi!”, kỳ thật cũng không trọng yếu như vậy, nhưng nó rất hữu dụng.

“Không phải?”, nhìn thấy bộ dáng sột ruột của ta, Tam Thiếu nhướn mày hỏi, “Trừ bỏ binh phù, ngươi còn đánh mất gì nữa?”

“Đúng là đã đánh mất binh phù”, ta cúi đầu, phải chi mặt đỏ lên một chút thì tốt biết bao, thật đáng tiếc, “Nhưng bởi vì đó là... là... là...”

“Bởi vì là ta đưa”, thời tiết trong xanh, mặt trời chiếu rọi trên mặt đất, lời nói của Tam Thiếu đều mang theo ý cười.

“Ngươi ít quản một chút đi, dù sao ta cũng nhất định phải tìm trở về”, bù lại khuyết điểm mặt không đỏ, biểu tình thẹn quá thành giận là có thể hiểu được.

“Ngốc tử, đừng hòng lừa ta”, hắc kéo mũi ta, hai chữ “sủng nịnh” viết đầy trên mặt, “Rốt cuộc ngươi định đùa đến khi nào?”

Ách! Người thành tinh! Không thể lừa được! Xem ra về sau nên luyện tập đổ mặt mới được, bằng không tới đó đều bị vạch trần.

“Được rồi, không nói nữa, chỉ cần về sau ngươi thành thật một chút cho ta, ta sẽ không so đo chuyện ngươi định lừa ta”, một chính sách thật phóng khoáng!

“A, đã biết, về sau sẽ cẩn thận”, đòi mạng sao, không cho nói thì ta còn làm gì được nữa?

“Lại nói, ngươi đến chỗ Nhị ca làm gì? Muốn lấy cái gì? Đừng nói dối, gạt ta còn chưa phải lúc”

“Ai nói ta muốn cái gì? Ngươi thấy ta mang ra cái gì sao?”, thật bực, ai cũng thông minh hơn ta, về sau phải làm sao đây?

“Còn bảo không có?”, Tam Thiếu rũ mi, đột nhiên hắc chỉ vào túi hương bên hông ta, “Đây là túi hương trên người Nhị ca, ta không tin ngươi tự nhiên mang nó bên người mà không nhận bất kì chỗ tốt nào, nếu dám nói dối, ta liền ném nó đi, thử xem Nhị ca xử ngươi thế nào”

Các ngươi ai cũng không dễ lừa, “Ta muốn sở hữu bài thi cùng danh sách khoa cử năm nay”, trăm ngàn lần đừng sai, chết người a!

“Vậy sao? Cũng là một biện pháp tốt. Nói vậy, Tiểu Nhạc Nhi muốn dùng những người này đối phó với thế lực của ai? Của ta, hay là Nhị ca?”

“Là Ung vương”, nếu thế lực của bọn họ dễ dàng đối phó như vậy, ta cũng không cần khổ tâm như thế này.

“Sao? Ngươi cảm thấy binh phù không ở chỗ lão Tứ? Chẳng lẽ...”, về mặt Tam Thiếu bắt đầu nghiêm túc, những điều hắc đang nghĩ tuyệt đối không kém ta.

“Ta nghĩ vậy, Ung vương hoàn toàn không giữ binh phù. Ta bắt giữ nhị nương cùng đệ đệ, vậy mà đợi thật lâu vẫn không thấy phụ thân xuất hiện. Chỉ có một khả năng: phụ thân căn bản không giao binh phù cho Ung vương. Nếu không, bằng quan hệ giữa hắc và Ung vương, đem một khối binh phù đổi lấy thê nhi cũng không khó khăn gì”

Nhưng hắc lại không đến, nói cách khác, hắc muốn phản. Đây là khả năng lớn nhất. Khó trách, lấy tâm cơ của phụ thân lại cứ nhiên chọn phò tá Ung vương. Chính xác, muốn lật đổ Ung Vương so với lật đổ người khác dễ dàng hơn nhiều. Tóm lại, thế lực của Ung Vương kỳ thật đều là thế lực của phụ thân, nếu không sớm diệt trừ sẽ để lại hậu họa vô cùng. Phái Thường Nghĩa đi như vậy cũng chỉ để châm ngòi nổ mà thôi.

“Đúng như Tiểu Nhạc Nhi bắn khoả. Tuy nhiên, cũng có khả năng hắc không muốn ra mặt. Dù sao, một thương nhân âm mưu soán vị cũng là điều không thể tưởng tượng”

“Nếu Ung Vương thật sự đăng vị, phụ thân đại nhân sẽ trở thành quan nha, đã không còn là một thương nhân bình thường đơn giản như vậy”

“Nói như vậy, Nhạc Nhi của hiện tại cũng sẽ trở thành Hoàng Hậu rồi!”, lời nói vui đùa của miệng nhưng lại sắc bén vô cùng.

Lời này tựa như lưỡi dao đâm nòng một nhát. Chính xác, nếu người đó thật sự thành công, như vậy mặc kệ ta có nguyện ý hay không, đó sẽ là kết cục cuối cùng.

“Nếu ta thật sự muốn, Tam Thiếu sẽ đồng ý sao?”, đương nhiên sẽ không đồng ý. Chỉ giả vờ một chút thôi, vậy mà bộ dáng của hắc thật sắc bén và có chút đáng sợ.

“Sẽ không!”, câu trả lời không nằm ngoài dự liệu, chỉ là hắc lại gần từng tiếng, “Bởi vì ngươi chỉ có thể là Hoàng Hậu của ta”

“Vậy sao? Quên đi, xem ra ngươi sẽ không giúp ta”, ai oán, biểu tình ai oán rất hợp tại thời điểm này.

“Ngươi đừng diễn trò. Sao chứ, lợi dụng xong Nhị ca bây giờ lại muốn lợi dụng ta? Tốt xấu gì thì cũng nên thu liễm một chút. Các Hoàng Tử không ngốc, không có khả năng để ngươi đẹp bỏ như rác rưởi. Cẩn thận lửa thiêu thân!”, hắc vừa bực mình vừa buồn cười dùng sức xoa lên tóc ta, thanh âm ngập tràn bất đắc dĩ.

“Hừ, đấu với kẻ không có căn cơ cùng kinh nghiệm thì dễ dàng hơn nhiều so với đấu với kẻ cáo già dối trá. Bằng không Vũ Nhân tại sao lại chịu giúp ta? Các Hoàng Tử xác thật không ngốc, cũng chỉ có nô tỳ nhỏ nhỏ như ta mới ngốc, để các người lợi dụng cả nửa ngày còn tưởng chính mình đang chiếm được nhiều chỗ tốt”

“Được rồi, được rồi, đừng nói khó nghe như vậy nữa. Sẽ giúp người, được chưa? Bất quá, ta cũng muốn chiếm chỗ tốt”

“Sao chứ? Tam Thiếu cũng muốn đưa ta túi hương sao? Không thành vấn đề, đeo thêm một cái cũng không sao!”, chỉ là mùi hương sẽ trở nên quái lạ.

“Nằm mơ đi! Ta dễ bị xem thường vậy sao?”, hắc bất thành linh cúi xuống đặt một nụ hôn bá đạo, tựa như phát tiết, tựa như an ủi.

Qua thật lâu, đợi đến khi ta ngay cả hô hấp cũng không nổi hắc mới chịu buông ra. Hắc một mồi thở dốc, “Đây là chỗ tốt, tiền vốn ngày khác sẽ tính”

“Còn đòi tiền vốn? Người giống hệt Vũ Nhân chỉ biết tính toán với ta, làm nô tài thật khổ”, thật mệt mỏi, thiếu chút nữa đã chết ngạt.

“Chỉ sợ đến lúc đó chúng ta đều bị tiểu yêu tinh nhà người ăn sạch, ngay cả xương cốt cũng không còn. Người so với đám cáo già dối trá còn khó đối phó hơn”

“Vậy sao? Nói vậy Tam Thiếu sẽ không ngăn cản ta? Giang sơn đổi chủ cũng không quan tâm sao?”

“Chỉ là giang sơn thôi, nếu đấu không lại người thì phải làm thế nào đây? Ta nói rồi, chúng ta chỉ có thể tự tranh thủ, dụng hết toàn lực. Ta tự tin sẽ không thua người, vậy nên người cũng nên chuẩn bị cẩn thận, bảo trọng chính mình, tương lai cũng thuận lợi chấp chưởng phượng ấn để thống soái lục cung”

“Được, một lời đã định”, nói đùa, nếu có ngày đó thì ta đã bỏ chạy rất xa, làm Hoàng Hậu chẳng hay ho gì, tấm gương có sẵn trước mắt. Hoàng Hậu kia... quả thật không còn bao nhiêu ngày. Như vậy chỉ bằng quên đi, thanh tĩnh an lạc là tốt nhất.

“Haiz, Tiểu Nhạc Nhi, mà người không lừa gạt ta thì có kẻ ngốc mới tin! Trong mắt người có chữ đang chạy kia!”, hắc giận quá hóa cười, “Người cũng nên tỉnh táo một chút. Phụ vương tuy trọng dụng người, cho người quyền quyết định trong triều, thậm chí còn để người tùy ý điều khiển lão Tứ cai quản quốc sự, nhưng phụ vương tuyệt đối không nguyện ý nhìn tương lai đang vẽ ra trước mắt. Cẩn thận một chút, phụ vương chắc chắn còn hậu chiêu, vạn nhất sơ xuất, ta sợ người vạn kiếp bất phục”

“Ta biết”, dĩ nhiên ta rõ ràng chuyện này, lão Hoàng Đế cho ta quyền lợi nhưng cũng kèm theo nguy cơ, quyền lợi càng lớn thì rắc rối càng lớn, “Là Lôi Hổ, ta tin tưởng trong tay hắc đang nắm vấn đề, hắc là chiếu thư linh tinh gì đó”

“Là hắc?”, Tam Thiếu suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói, “Nghĩ lại quả nhiên cũng chỉ có hắc là thích hợp nhất. Cũng may trong lòng chúng ta đã có sẵn kế hoạch, bây giờ còn chưa phải là thời điểm trừ bỏ hắc. Dịch sáng ta tối dễ ra tay hơn nhiều. Trong tay giữ bùa đòi mạng, mặc kệ ai đăng vị, chỉ sợ hắc sẽ là sẽ chết trước. Lôi Hổ!”, thật lạnh, thời điểm Tam Thiếu gọi tên Lôi Hổ tràn ngập sát ý kiên định.

“Đau!”, ta hô đau nhắc nhở hắc đây là bàn tay của ta chứ không phải của Lôi Hổ, hơn nữa, trước mắt Lôi Hổ cũng coi như là trợ lực của ta.

“A! Không đau không đau!”, lực đạo dịu dàng cẩn thận xoa nắn để lưu thông máu, Tam Thiếu bắt đầu chìm đắm vào tâm tư của mình.

Cừ thật! Hôm nay ta đã vượt qua cùng lúc hai cửa ải, hy vọng Diên Tử có thể thức thời một chút. Hắc có thể sao? Khó nói.

Bởi vì quần áo của Tam Thiếu không phù hợp nên hắc không đưa ta hồi cung mà chỉ đưa đến cửa cung, sau khi nói vài câu với thị vệ gác cửa liền quay trở về. Nhóm thị vệ tìm một chiếc kiệu nhỏ đưa ta trở lại biệt viện, trước đó ta đã nhờ bọn họ đưa ta đến Kính Sự Phòng, bảo là muốn tìm một chút đọc được chuyên dùng để trị tội những thái giám phạm tội. Khi ta vào cổng biệt viện liền trông thấy Thường Nghĩa, hắc đã về trước. Ta mỉm cười phe phẩy lộ độc được trước mặt hắc.

“Biết đây là cái gì không?”, ta đem lọ độc dược đặt lên mặt bàn, tư thế ngồi thật thẳng, biểu tình cũng rất lạnh.

“Không rõ lắm, người đã đến Kính Sự Phòng đúng không? Đây là cho ta?”, hần vừa nói vừa ra dấu cho đám cung nữ hầu hạ trong phòng lui ra rồi đóng cửa lại. Thái độ của hần vô cùng bình thản tựa như đây chỉ là chuyện vặt vãnh chút nào liên quan đến hần.

“Đúng vậy, người cũng đã biết tác dụng của nó, đúng không?”, ta chăm chú nhìn hần, “Thường Nghĩa, người biết tội chưa? Tại sao còn không quỳ xuống?”

“Không biết, tội của ta thế nào? Hơn nữa...” , hần tiến đến gần ta, ánh mắt hoàn toàn không có kích động, “Nếu đã phải chết, tại sao còn quỳ?”

“Người không biết? Được thôi, ta sẽ nói cho người biết, cũng để người hiểu tại sao mình chết”, lãnh khốc cùng tàn nhẫn là điều tất yếu, dù sao ta cũng không phải lần đầu giết người, “Thứ nhất, người bán đứng ta, chính người đã báo với Tề Vương hành tung của ta, đúng không? Tốt, người đã tiết lộ cho hần không ít, ngay cả chuyện ta đánh mất binh phù cũng không ngoại lệ. Thứ hai, người đã đi quá giới hạn, ai cho người quyền xử trí phạm nhân? Người buông tha tử địch của ta, ta có thể buông tha cho người sao? Thứ ba, người bí ẩn, ta nhìn không thấu người, mà cũng không muốn tốn tâm tư đề phòng người. Thứ người và ta cùng đánh cược chính là tính mạng. Được thôi, bây giờ người hãy uống nó. Nếu không, vẫn là câu nói kia, người đến từ nơi nào thì hãy trở về nơi đó đi!”

“Nữ quan, thù dật tội danh cho ta không mệt sao, cả hai chúng ta sẽ không nhiều lời, dù sao trong lòng ta và người đều biết rõ ràng. Đúng vậy, là ta đánh cược với người, lời ta nói ra nhất định sẽ làm được, người không cần lo lắng, ta sẽ uống”, hần cầm lấy chiếc bình nhỏ trên bàn, sau khi xác nhận đó chính là độc dược liền giơ lên uống, đột nhiên hần tựa như nhớ ra điều gì liền dừng lại.

“Thế nào? Sợ? Hối hận? Hiện tại hối hận vẫn còn kịp. Đừng nghĩ đến sự may mắn, người hần rất rõ ràng, vì để bảo vệ tính mạng... dù là phụ thân ta cũng sẽ không nương tay. Nói trước với người, độc này không có thuốc giải, dù có... cũng sẽ không cho người...”

“Cái này cho người”, một ống trúc được đưa đến đánh gãy tràng thao thao bất tuyệt của ta. Trên thực tế, nếu không có thứ này, ta cũng không thể nói tiếp. Hần bình tĩnh nói, “Được rồi, ta nhất định sẽ uống nó, thứ này người giữ đi, sau khi ta chết sẽ có người đến đưa người đi rồi đi. Đây là ước định của chúng ta, người sẽ không đổi ý chứ?”

“Người... được rồi, xem ra người đã quyết tâm, ta cũng không nuốt lời”, ta tiếp nhận vật nọ rồi đứng dậy định đi ra ngoài.

“Không tiễn ta một đoạn sao? Tốt xấu gì cũng nên ở lại một chút”

“Ta không có hứng thú nhìn người chết. Bất quá người có thể yên tâm, nếu người thật sự chết, ta sẽ vì sự chiếu cố của người thời gian qua mà chôn cất người đàng hoàng”, ta không hề nhìn hần mà nâng rèm bước ra ngoài.

Trong viện thật tĩnh lặng, mọi người khoanh tay đứng yên không dám nhúc nhích. Ta cũng yên lặng nhìn hần hoặc là sợ hãi bỏ trốn, hoặc là được tính phát tác. Cái kia... thật sự là độc dược, ta không gạt người. Chỉ là tại sao mỗi khi ta nói thật... đều không cảm thấy thoải mái.

Choang! Thanh âm vật nặng ngã xuống. Không có người xông vào. Nói vậy, hần đã...

Thường Nghĩa... thật sự đã uống. Buồn cười, ta tiến đến góc đình mang ống trúc ném đi. Thứ này... vô dụng!

48. Chương 44 Phần 1

Chương 44

Diên Tử không đến, từ sau khi ta trở về đến bây giờ đã năm sáu ngày, vậy mà hần trước sau không lộ diện. Chuyện này cũng không bình thường. Ta mất tích một đêm, Vũ Nhân cùng Tam Thiếu đã bồn chồn, ngay cả Hoàng Hậu cũng đã phái Xuân Nhị đến thăm dò thật giả. Vậy mà người dễ xúc động nhất như hần lại im lặng, chỉ phân phó người mang đến một bó hoa tím. Tại sao? Bó hoa này có ý nghĩa gì?

“Suy nghĩ gì vậy?”, người bên cạnh đánh gãy ý nghĩ của ta, nếu hần không phải là Thường Nghĩa thì là ai? Sau một giấc ngủ ba ngày, hần thoát nhìn suy yếu hơn ta nghĩ nhiều, lời nói cũng bất kính hơn hần, hối hận a, “Ta có thể chia sẻ không?”. Nhìn vẻ mặt thản nhiên của hần, ta thật sự rất muốn đập một cước. Sớm biết mạng hần lớn như vậy thì ta nên bổ sung thêm vài đao mới đúng.

“Suy nghĩ xem tại sao người vẫn chưa chết?”, ta giận dữ trừng mắt, hiện tại ngay cả đại từ xưng hô với ta cũng không có, rốt cuộc ở đây ai là chủ tử?

Ta không cần đoán, hần đây là đang giả vờ ngạc nhiên hô lên, “Tại sao không chết? Không phải người rõ ràng hơn ta sao?”

“... Người uống sạch sẽ!”, chính xác, nó quả thật không có giải được, nhưng chỉ cần nuốt một loại độc được khác vào liền có thể dĩ độc trị độc. Ta vẫn giữ sẵn độc được kia trong người, chỉ cần hần hạ quyết tâm uống cạn... nếu không... hừ!

“Là ta tự mình uống, không cần nhờ người a!”, hần vô cùng thoải mái gối đầu lên tay ta. Từ sau khi hần tỉnh lại, trong viện này chẳng còn quy củ gì đáng nói nữa. Hần tự động ngồi xuống bàn ăn cùng ta, ta quả thật nhớ tên tiểu thái giám kia a!

“Đúng rồi, người định để các nàng quỳ đến bao giờ?”, hần bữu môi nhìn ra ngoài cửa, bọn họ chính là toàn bộ thái giám cung nữ trong viện trừ Thường Nghĩa.

“Vài canh giờ”

...

“Thế nào? Muốn quỳ chung à?”, ta khê cười, bó hoa tím lặn qua lộn lại trên tay.

Thường Nghĩa nhàn nhã biếng nhác trở thất lưng, “Không cần, chẳng qua ta lo lắng người làm mất lòng người mà thôi. Dù sao chỉ cần lấy cớ thích hợp là được...”

Ta không nói mà trừng mắt nhìn hần thật lâu. Đây là loại thái giám gì vậy? Không giống, thật sự không giống, “Thường Nghĩa, từ ngày hôm nay trở đi, ta sẽ không hỏi người là ai, cũng không hỏi người muốn gì, chuyện có thể giao người làm thì ta sẽ giao. Tóm lại, chờ đến một ngày ta sụp đổ thì người cũng sẽ sụp đổ theo, được không?”, khi nói chuyện, khóe mắt nàng trông thấy bên ngoài vừa có một người ngã sụp xuống.

“Được”, hần sảng khoái gật đầu tựa như hần thật sự hài lòng với điều kiện ta vừa đưa ra, “Nhớ rõ lời hứa của người, đến lúc đó đừng đổi ý”

“Nhất định, chỉ cần người tuân thủ đúng là được”, ta thở phào, nếu hần bảo không cần gì thì ta thật sự không dám tin hần.

“Nói vậy, hiện tại chúng ta đã ngang hàng, bây giờ người đã có thể nói cho ta nghe vừa rồi người suy nghĩ những gì? Có lẽ ta có thể giúp được”

“Diên Tử. Hần vẫn chưa tới, người không thấy kỳ quái sao?”

Thường Nghĩa nghiêng đầu suy nghĩ, “Không kỳ quái, chẳng phải bên Ung Vương điện hạ vẫn chưa nhúc nhích sao? Nữ quan quả nhiên nhất bên trọng nhất bên khinh, người thật sự xem trọng Phong công tử nha!”

“Thường Nghĩa, người muốn uống thuốc độc nữa sao? Ta cam đoan lúc này vẫn còn nhiều”, lời có vẻ tức giận nhưng trong lòng ta lại trở nên vui vẻ một cách quỷ dị.

“Đương nhiên, Phong công tử có giá trị”, hần cố gắng vãn hồi nhưng thành ý không đủ, “Quả thật hần đã nên đến đây từ sớm”

“Vậy nên ta hoài nghi hần không có mặt ở kinh thành. Giữa lúc trời mưa gió thế này, hần đi đâu chứ?”, việc Thường Nghĩa đối địch với Diên Tử thì ta đã biết từ sớm, về phần tại sao thì ta mặc kệ, dù sao vẫn hơn hai người bọn họ cùng một chiến tuyến.

“Muốn biết?”

“Có cách sao?”

“Không dễ dàng, bất quá...”, hần mỉm cười thần bí, “Ta có rất nhiều đồng lương, không phải sao?”

“Không sai. Hơn nữa, bọn họ còn rất thích kể lại chuyện xưa”, ta cũng mỉm cười, trong nụ cười đã hàm chứa kết quả.

Đã quyết định phải làm như thế nào, ta cùng Thường Nghĩa không dây dưa tại vấn đề này nữa. Sau đó ta ngồi đùa nghịch với bó hoa, Thường Nghĩa ngồi một bên thả hồn đi khắp nơi. Một lát sau, hần bỗng lên tiếng, “Thứ này không đáng giá bao nhiêu tiền, giữ làm gì? Để ta vứt nó giúp ngươi!”

Đúng là không đáng giá bao nhiêu tiền, chính vì nó không đáng giá ta mới cảm thấy kỳ quái. Ta nghĩ muốn nát đầu cũng không tìm ra ý nghĩa của bó hoa.

Hơn phân nửa người bên ngoài đã ngắt đi, nửa còn lại phồng chùng cũng chịu đựng không được thêm bao lâu nữa, ta cảm thấy đã đến lúc liền đứng dậy đem bó hoa ném cho Thường Nghĩa, nếu không nghĩ ra thì đừng nghĩ nữa, “Đến nội đình nha môn báo một tiếng, nói những người này không dùng được, bảo bọn họ phái người đến nhận về, trong viện của ta không cần những thứ vô dụng này”

“Tốt, rất tốt”, hần vui vẻ trả lời rồi bước ra cửa, khi lướt ngang qua bên cạnh ta, hần để lại một câu, “Ác danh lại thuộc về ngươi”

Ta giật mình, cả nửa ngày không nói được gì, tâm tư Thường Nghĩa nhảy bén như vậy, nếu hần muốn đối phó ta thì ta phải làm thế nào? Nói đi cũng phải nói lại, đối phó với bất kì ai cũng không dễ dàng, trong số những người này có ai dễ dàng đối phó? Nếu không thành công thì cũng vậy, vạn nhất không thành công thì bước tiếp theo phải làm gì bây giờ? Ta “văn không thể tri thế, võ không thể an bang”, một chút thông minh có được cũng chỉ dùng để sống sót mà thôi. Có thể thoát thân sao? Haiz...

Toàn bộ người trong viện bị mang đi, những người khác được đưa đến cũng bị ta làm khó dễ mà chạy mất, mọi người đều nói ta được sủng nên kiêu, vậy nên những thái giám thị nữ tuy phải ăn chút đau khổ ở nơi này nhưng sau khi trở về không ai bị trách phạt.

“Nguyệt Nhi không phải muốn có thiên hạ sao? Tại sao ngay cả thuật thụ nạp lòng người cũng không thạo?”, Vũ Nhân ngồi cạnh bàn thần nhiên lên tiếng, trong tay hần là một quyển sách dày, “Dù ngươi muốn loại bỏ tai mắt ngầm thì cũng không nhất thiết dùng biện pháp hủy hoại thanh danh của chính mình như vậy”

Bằng không thì ta có thể làm thế nào, “Nô tỳ ngu dốt, trừ bỏ biện pháp này nô tỳ không thể nghĩ ra biện pháp nào khác. Chi bằng, thỉnh ngài chỉ giáo ta một chút?”

Vũ Nhân mỉm cười, cẩn thận ngẫm lại đúng là không còn biện pháp nào khác, “Đúng là... dù đối bao nhiêu người cũng khó đảm bảo không để sót tai mắt, dù chính ngươi đi chọn thì vẫn dễ lọt khả năng, chỉ là hiện tại trong viện chỉ còn một người là Thường Nghĩa, vậy ai sẽ hầu hạ ngươi?”

“Diên hạ, tự thân ta cũng là cung nữ, là nô tỳ, việc giặt giũ quét tước đều đã từng làm qua”, vốn dĩ quần áo của ta sẽ được đưa đến Hoán Y viện, thế nhưng hiện tại ngay cả cung nữ đưa đi cũng không có, chạy qua chạy lại còn phiền toái hơn, không bằng tự mình làm quách cho xong.

“Sao?”, Vũ Nhân cau mày, nét mặt lại trầm xuống, “Ngươi nói quần áo trong viện này đều là do ngươi giặt? Cứ như một nô tài?”

“Ta không...”, không tốt, Thường Nghĩa, bởi vì thể trạng của hần bị suy yếu sau khi trúng độc nên ta không muốn hần giúp giặt tẩy quần áo của chính mình, vậy nên toàn bộ quần áo đều tự tay ta giặt tẩy. Đòi mạng a! Ta không ngại phốt lờ Vũ Nhân, hần đang gỡ chiếu...

Đương lúc ta do dự thì Vũ Nhân đã đứng lên ôm chầm lấy ta mà kéo ghì vào lòng hần, một quyển sách được nhét vào ngực áo ta, “Ta thấy ngươi cũng thật vất vả, mấy thứ này hần không có thời gian xem, không

bằng cứ đem về chỗ của người, đợi lúc nào rảnh sẽ nói sau”, hắn nói xong liền rời đi.

“Đừng!”, ta nhanh chân chạy đến giữ hắn lại, ta làm ra vẻ mặt tươi cười vì thái độ này hiện tại rất quan trọng, “Vũ Nhân, người cũng biết người bên cạnh ta không thể dùng, Thường Nghĩa cũng vậy, bản thân ta lại không thể thường xuyên xuất cung, bên ngoài có chuyện gì đều phải nhờ hắn đi giúp. Tìm hiểu tin tức, trợ thủ đắc lực, mua sắm này nọ đều nhờ vào hắn. Vương gia tốt, có chuyện gì cũng phải từ từ, ta nhận tội nhận phạt còn không được sao?”

Hắn biết ta đang nói sự thật nên sắc mặt cũng dịu đi rất nhiều, chỉ là vẻ mặt của hắn vẫn không thoải mái như trước, “Thái độ nhận sai của người rất hoàn hảo, hôm nay tạm tha cho người một lần, chỉ là không thể cứ dễ như vậy, ta sẽ cho người chọn hai cung nữ trong sạch đến đây, được không? Không cần để các nàng bên cạnh hầu hạ người, chỉ cần ở bên ngoài quét tước là được, thế nào?”, trên mặt của hắn viết dòng chữ “người dám không đồng ý”.

“Chuyện này...”, thật khó xử a, lỗ hổng này một khi đã mở ra sẽ rất khó lường, bên kia vẫn còn Tam Thiếu a, hai người có thể lọt vào thì bốn người cũng có thể, sau đó là Diên Tử, Hoàng Hậu, Ung Vương, lại còn ác danh của ta thì sao? Huống chi hắn nói trong sạch thì sẽ trong sạch thật sao? Chỉ là hiện tại... còn quyền sách kia...

Vũ Nhân biết ta đang suy nghĩ gì, hắn không giận mà chỉ thở dài ôm ta nói, “Nguyệt Nhi, ta biết người khó xử, phần của Tam đệ cứ giao cho ta, về phần Hoàng Hậu thì lại giao cho Tam đệ, Tứ đệ thì người không cần băn khoăn, đối với người của hắn thì chúng ta có thể dùng tiền”

Ta còn có thể làm sao bây giờ? Tai mất ngầm? Quyền sách? Đành phải chọn cách thứ nhất, đáp án đã quá rõ ràng, “Cứ như vậy đi!”. Ta tách rời khỏi lòng ngực hắn mà ngồi xổm xuống gỡ sách ra đọc, bỗng nhiên trong đầu chợt lóe, nếu phải đối phó thì ta muốn đối phó với tái mắt của Hoàng Đế. Dù sao chúng ta hiện tại cũng là ngồi chung một chiếc thuyền, nói thế nào thì Lôi Hồ cũng dễ ứng phó hơn so với bọn họ. Đúng rồi, tại sao trước kia không nghĩ tới? Đã hạ quyết tâm, ta thoải mái đem quyền sách đặt lại lên bàn, “Chỉ là vài cung nữ hầu hạ mà thôi, tự mình nô tỳ đi tuyển chọn cũng không thành vấn đề, đúng không?”

“Đúng”, ánh mắt hắn tối sầm lại nhưng rất nhanh khôi phục lại bình thường, Vũ Nhân đã bày ra bộ dáng thần nhiên như trước, “Đến tối mai hắn tính”

Lại qua một cửa, chỉ là có chút gì đó khó chịu, “Đa tạ vương gia, vậy nô tỳ làm phiền vương gia giữ quyền sách này vậy”

Vũ Nhân ngồi nửa ngày không nói lời nào, vòng tay ôm ta đã có chút hơi lỏng, hắn nhìn ta một hồi rồi hướng về tài về lối cũ, “Vừa rồi Nguyệt Nhi có nói muốn tìm hiểu tin tức, tìm người trợ lực, lại còn muốn thu mua này nọ? Là tìm hiểu gì? Tìm hiểu ở chỗ bốn vương sao?”

“Ừm”, chuyện tình này không cần thiết phủ nhận, “Chỉ là vương gia hành sự sạch sẽ, nô tỳ còn chưa thám thính được gì. Chỉ biết vương gia đầu mồng hai từng mời Thái Thường Tự Khanh cùng Binh Bộ Thị Lang vào một tửu quán bình thường để mật đàm, cụ thể nói gì thì ta không biết. Hai người kia, nếu nô tỳ tính không sai thì hai người đó hẳn là thân tín của Vương gia a!”, hai người này thoát nhìn luôn giữ vị trí trung lập, kỳ thật thế nào thì cũng khó nói.

“Vậy sao? Nhìn không ra Thường Nghĩa cũng có chút bản lĩnh, xem ra bốn vương đã xem thường hắn”, Vũ Nhân mỉm cười tựa như không để ý đến chuyện mình bị theo dõi, “Về phần chúng ta nói gì thì không thể thuật lại với người. Về phần Thường Nghĩa, khi nào rảnh rồi bốn vương nhất định sẽ đàm luận với hắn một phen”

“Vương gia, bên cạnh nô tỳ chỉ còn một người hữu dụng, ngài cũng nên lưu lại cho ta sử dụng”, bị tính kế, bị theo dõi lại còn muốn cầu xin, một dịch nhân như vậy quả nhiên hiếm thấy, quả nhiên tin tưởng vào bọn hắn không phải là biện pháp tối ưu để bảo vệ mạng nhỏ này, tại sao ta lại hồ đồ như vậy?

“Được, lưu lại cho người dùng”, hắn lại chỉ vào quyền sách, “Tam đệ đã đồng ý hỗ trợ người, đúng không? Ngày đó các người rời đi cùng nhau, mặc dù vương phủ cách hoàng cung không xa nhưng cũng đủ thời gian để người đưa ra yêu cầu rồi. Ngày đó ta thấy người của hắn gây phiền toái với vây cánh của Tứ đệ, chân tướng thế nào cũng đã rõ ràng. Nguyệt Nhi, cẩn thận một chút, phụ thân của người cũng không dễ đối phó”

“Được, ta sẽ cẩn thận. Nếu thật sự không được sẽ cầu cứu lên ngài, ngài khẳng định sẽ không thấy chết mà không cứu a”

“Người nói đi”, hần liếc mắt nhìn ta một cái, sắc mặt đã tốt hơn rất nhiều.

Ách! Lời này đến đây là đủ rồi, nói thêm nữa lại hóa dở. Ta không quyền không thể lại không vây cánh chống đỡ, mang tiếng người ở bên cạnh Hoàng Đế nhưng đồng thời lại càng thêm nguy hiểm, hiện tại lợi thế của ta kỳ thật cũng chỉ là những người có quyền lực ngang nhau này. Chỉ là, ở giữa chúng ta có một chút ám muội không thể nói rõ, phải chọn phía nào cũng vô ích. Ta nhanh chóng đổi đề tài, “Hành tung của Diên Tử vẫn chưa rõ, vương gia đã điều tra được gì chưa?”

“Theo dõi, vẫn chưa có tin tức, chờ đến khi có tin tức thì tự động bẩm vương sẽ nói. Thế nào? Tam đệ vẫn chưa nói sao? Còn tưởng rằng hần đối với người thì “biết gì nói tất” chứ, nguyên lai chẳng có gì hơn”, hần lắc đầu tựa như rất đắc ý.

Bị đẩy trở lại, cũng tốt, trong lòng ta ngược lại cảm thấy thoải mái hơn một chút, “Vương gia cùng Tam đệ đều là người có chí lớn, mục tiêu cũng như nhau. Ngài không nói, Tam gia tự nhiên cũng sẽ không nói, xem ra nô tỳ nếu muốn biết gì thì chỉ có thể tự mình thăm dò, hy vọng bên Thường Nghĩa hữu dụng một chút”

“Hừ!”, hần từ chối cho ý kiến mà chỉ hừ một cái xem như đã trả lời, đột nhiên hần như chợt nhớ ra điều gì, “Nhắc đến Tam đệ mới nhớ, bốn vương hỏi người, đến tột cùng người đã đáp ứng Tam đệ những gì? Tại sao hần lại không tiếc gì mà trực tiếp đến tìm Tứ đệ? Cẩn thận trả lời ta, đừng nghĩ dối trá”

Ngày hôm nay quả thật trôi qua không nổi, đúng là quỷ dị mà, thành thật hỏi, thành thật trả lời, “Vương gia, về phần quyển sách ngài đang cầm trên tay, nguyên lai trong lòng mọi người đều rõ. Về phần Tam gia, nô tỳ quả thật đã đáp ứng một điều kiện, nếu ta thất bại mà Tam gia thành công thì ta sẽ cam lòng tiến cung làm Hoàng Hậu, sẽ không cố tình bỏ trốn nữa”, vậy nên ta không thể thất bại, tuyệt đối không thể.

“Người... !”, mắt thấy hần sắp nở nụ cười nhưng vẻ mặt kia lại thay đổi rất nhanh, “Được lắm, điều kiện của bốn vương cũng giống như vậy”

49. Chương 44 Phần 2

Ta thật có số hưởng nha, thoát nhìn đằng nào cũng có lợi, xem như ta đã được đảm bảo vinh hoa phú quý cả đời, đáng tiếc cũng đã nhiều năm như vậy, ta muốn ngốc cũng không thể ngốc thêm được nữa. Làm Hoàng Hậu cho bọn hần liền được sống bình an sao? Hiện tại ta có thể nhờ cậy vào, nhưng về sau thì thế nào? Để vương tam cung lục viện, chiếm đoạt, ghen ghét, ta phải làm sao? Hậu cung ba ngàn giai lệ, năng lực của ta đến đâu? Vậy nên, thật xin lỗi, hiện tại ta chỉ còn cách tận dụng tình cảm của các người mà thôi.

“Một thân đồ nát này còn có thể nhận được vinh quang, nô tỳ còn dám không tuân mệnh?”, ta mỉm cười, tận lực đem toàn bộ tâm kế giấu vào nụ cười, ta biết bọn họ thích giọng điệu này, có thể theo được đến đây, chẳng lẽ một chút việc nhỏ này ta lại không làm được. Các vương tử luôn được người khác thuận theo, một chút phản kháng sẽ được xem là mới mẻ.

Vũ Nhân hơi ngây dại, ánh mắt của hần có chút thương cảm, “Nguyệt Nhi, tại sao người phải làm khổ mình như vậy, chẳng lẽ người thật sự không tin bất kì ai sao?”

Không muốn trả lời, cũng không thể trả lời, ta thật xấu hổ!

“Thôi, không ép buộc người nữa”, Vũ Nhân đánh vỡ sự yên lặng, “Nguyệt Nhi, Tam đệ biết ta cũng biết, Tam đệ có thể làm được thì ta cũng có thể làm, chỉ là người tin tưởng vào chính mình sao? Một nữ tử quan nho nhỏ, sau khi phụ hoàng băng hà thì người chẳng còn là gì cả, dù Tứ đệ thật sự đoạt được ngai vị thì người dựa vào cái gì mà chấp chính? Trước sau là địch, người phải làm sao?”

Lời này tựa như một tiếng chuông khiến ta rung lên, khó trách ta lại cảm thấy có gì không đúng, nguyên lai vấn đề nằm ở đây. Không hổ là vương gia, suy nghĩ của hần sâu xa hơn nhiều. Chính xác, thân phận

chính là một vấn đề lớn, phụng bút nữ quan có thể đoạt vị nhưng muốn thủ vị tất nhiên không dễ dàng. Khó trách hoàng đế lại hành động như vậy, hết thấy duyên cớ đều từ đây, căn bản chỉ là lấy trứng chọi đá, ta phải làm sao bây giờ?

Đợi cho đến khi Vũ Nhân hỏi thì ta vẫn đang suy nghĩ vấn đề này, trái lo phải nghĩ, nhìn không không thể trả lời được. Đúng lúc này thì từ ngoài đại điện truyền đến tin tức Hoàng Đế lại bất tỉnh, cả hoàng cung nhất thời rối loạn. Đối với tình hình này, người cao hứng nhất nếu trừ bỏ Ung Vương thì sợ rằng chỉ còn mỗi ta. Bất tỉnh là tốt, chỉ cần không chết là được.

“Người hiểu rõ rồi chứ, chuyện này không đùa giỡn được”, hắc hắc nhúc nhích, vẻ mặt cũng không ủng hộ.

Tại sao người nào cũng hỏi ta đã hiểu rõ chưa? Ta được lựa chọn sao? Thiên hạ phụ ta không bằng ta phụ thiên hạ. Ta cô độc, tẻ lẩm thì tan xương nát thịt mà hỏi, còn có ý nghĩa gì.

Vũ Nhân rời đi, Thường Nghĩa không nói gì cũng xoay người rời đi. Ta kiệt sức ngồi bệch xuống, không thủ đoạn, không thế lực, ta chỉ có thể trông vào đường ngang ngõ tắt mà đo lường lòng người. Ta vĩnh viễn ở cạnh vách núi tối đen đang lung lay sắp đổ, không phải ta không biết bản thân mình buồn cười, cũng không phải ta không biết mình đang trong nguy hiểm. Những người này chỉ cần tùy tiện nhấc tay một cái cũng có thể lấy đầu ta dễ như lấy đồ vật để trong túi. Ngay cả Thường Nghĩa cũng vậy. Một sợi tơ nhện giữ mạng yếu ớt thì có thể chống đỡ đến bao lâu? Từ bỏ liều mạng, ta còn có thể làm được gì? Bỏ trốn? Thiên hạ to lớn, ta có thể chạy đi đâu? Thường Nghĩa nói sẽ hỗ trợ ta bỏ trốn, ta tin, nhưng bất quá chỉ là nhảy từ lòng bàn tay người này sang lòng bàn tay người khác, hắc thậm chí một chút dự vọng đối với ta cũng không có, so với người khác lại càng không thể tiếp cận.

Được rồi, một con cá sa nhiều lưới, ta còn có thể làm gì? Tĩnh táo lại, phải tĩnh táo lại, muốn sống phải vượt qua sông, Vũ Nhân cùng Tam Thiếu cũng không thể khăng định, nữ nhân nói thế nào cũng không thể so với ngai vị. Có ngại vàng rồi, hắc muốn gì lại không được? Chính là xuất phát từ điểm này mà ta mới bằng lòng với điều kiện của Ung Vương. Để bọn họ cam tâm buông tay là không có khả năng, dù không vì chính mình thì cũng phải vì tôn tử mà tranh thủ, nếu muốn đảm bảo cho tôn tử đời đời vinh hoa phú quý thì phải lên làm Hoàng Đế. Ta phải làm sao bây giờ? Bế tắc phải giải như thế nào?

Thường Nghĩa đi thật lâu rồi cuộc cũng trở lại. Hắc mang về một bức thư, trong bức thư có một danh sách, một ngân phiếu một trăm vạn lượng cùng một khối ngọc bội tượng trưng của Ung Vương. Lúc Thường Nghĩa đưa ta phong thư, hắc chẳng nói gì mà chỉ đợi đến khi ta thu phong thư vào ngực áo mới yên lặng rời đi.

“Cầm ngân phiếu đi, làm gì cũng phải tiêu tiền, trước giờ ta chưa từng thấy qua nhiều ngân lượng như vậy đâu”, ta cố gắng mỉm cười.

“Không cần”, thanh âm không cảm kích mà còn cứng nhắc, “Người không tin người thì cứ tin tiền đi, nó sẽ không bán đứng người”

Ta thừa nhận hắc nói đúng, “Chỉ là, nếu muốn mua này nọ thì không có tiền sao được?”, số lẻ vật mà hắc thu được chắc chắn không đủ.

“Đều là ta ra mặt mua về, người không cần sợ về sau có người phát hiện. Ta cũng như tiền, sẽ không phản bội người”

Tin tưởng hắc? Ta còn không hoàn toàn tin tưởng chính mình. Ta không đẹp như ngọc lưu y trong suốt. Ta cũng thừa nhận mình không biết tự lượng sức, rằng bản thân ngu ngốc không ai sánh bằng. Những người xung quanh ta “phi long tức hổ”. Ta là ai? Ta là cái gì? Kiến? Có khi chỉ là một con tép nhỏ cũng không biết chừng.

Ợi s l n ‘tì nhần nhện, “Bây giờ ta có thể mặc quần áo chưa?”

“Người đợi một chút”, hắc tiên đến gần tú lấy ra một bộ váy nữ, “Đừng nghĩ lung tung, đây là bộ mà trước kia người đã mặc, ta đều giữ ở đây”, rõ ràng đã hiểu lầm sự kinh ngạc của ta nên hắc vừa vội vàng giải thích vừa giúp ta mặc vào.

“Ta không... ” nghĩ lung tung, bất quá... quên đi, không cần thiết phải đính chính.

Quần áo vừa mặc xong thì bên ngoài bỗng truyền đến thanh âm bấm báo, “Bẩm vương gia, Tề Vương điện hạ đến, hiện đang chờ ngài tại phòng khách”

“Đã biết, nói ta sẽ ra ngay”, hần vẫn thản nhiên giúp ta mặc quần áo, bất quá, động tác so với vừa rồi chậm hơn rất nhiều. Sau khi mặc xong, hần cởi chiếc túi hương đang đeo bên hông rồi cột vào thắt lưng của ta, “Động tác của tam đệ thật mau, người vừa đến cửa thì người đã đến đây”.

“Nô tài mệnh tiện, không dám làm phiền chủ tử”, là lời nói thật, cũng là lời cảm thán.

“Nguyệt Nhi, một nô tài như ngươi thật ít thấy! Các Hoàng Tử đều nằm trong tay ngươi, ngươi còn muốn thế nào nữa?”

Ta muốn sống sót. Muốn tự do. Muốn an tâm sống qua ngày. Các ngươi... có thể cấp cho ta sao?

a t g n ‘t sẽ nói ra như vậy. Hần muốn ta nhìn thẳng vào mắt hần vì hần vốn biết ta trời sinh đa nghi. Dùng ba chữ “ngây như phỗng” đủ để miêu tả bộ dáng hiện tại của ta, căn bản đã hóa đá. Đầu óc ta nhanh chóng chuyển động, trăm ngàn ý niệm đồng loạt xuất hiện và cuối cùng dừng lại ở một ý niệm mà ngay cả chính ta cũng cảm thấy nó thật trơ trẽn: hần là thật lòng, lời hần nói là thật, vậy nên... ta có thể lợi dụng! Đừng trách ta, người không vì mình trời tru đất diệt.

“Tam Thiếu, người đang chạm vào vết thương của ta”, ta cúi đầu buông ra một thanh âm nhẹ nhàng nhưng đủ để hần nhận ra ý tứ của ta. Ta biết chính mình thật sự vô sỉ, nhưng ta còn có thể làm gì khác? Ta căn bản hoàn toàn không dính dấp tới những từ đại loại như “cao thượng”, “thuần khiết”. Thân thể mặc dù không thuộc về mình nhưng ta vẫn còn tâm, tâm của ta thuộc về chính mình. Sau khi trải qua nhiều sóng gió như vậy, sau khi giãy dụa bên bờ vực sinh tử để được sống sót, sau khi nhận biết lòng người quá nhiều âm u, ta biết rằng bản thân chỉ có thể sống sót khi bảo vệ thật kỹ tâm của chính mình. Quế Thục Nghi vừa rồi không phải là một ví dụ tốt lắm sao? Nàng đánh mất tâm, ta biết rất rõ vận mệnh bi thảm nào đang chờ đợi nàng ở phía trước. Vết xe đổ phía trước, sao lại dẫm lên?

Nghe thấy lời nói của ta, Tam Thiếu vội vàng buông ta ra nhưng bàn tay vẫn nắm chặt. Tư thế trước kia vẫn được giữ lại để ta có thể trông thấy rõ ràng ánh mắt của hần, “Tuy không hài lòng lắm nhưng không sao, ngày tháng còn dài, chúng ta từ từ sẽ đến lúc đó. Bây giờ hãy gọi ta một tiếng, được không?”

“Tam Thiếu”, ta rất muốn làm ra biểu tình then thưng để hợp tình hợp cảnh, chỉ là khi đối diện với ánh mắt sạch sẽ của hần, ta không giả vờ được. Vẫn là tu luyện chưa đến nơi đến chốn a! Haiz, về sau phải cải thiện, “Ngươi vẫn chưa nói là chuyện gì tốt a! Nói mau đi!”. Ta rút tay về, đương nhiên cũng chỉ có thể làm thế, một ám chỉ để hần hiểu: nếu không nói, ta sẽ nổi giận. Cách này thật ti bỉ, nhưng lại hữu dụng.

“Đã biết, ngươi đợi chút”, Tam Thiếu mỉm cười thật dịu dàng nhưng đáy mắt lại dâng lên chút ảm đạm chứng tỏ hần đã hiểu được ta đang có chủ ý gì. Hần đương nhiên sẽ biết. Lấy sự am hiểu của hần đối với ta thì làm sao lại không nhìn thấu tâm tư của ta? Nhưng đâu phải chỉ có mỗi hai chúng ta, toàn bộ hoàng cung này kỳ thật đều như vậy. Mỗi người đều biết người khác đang suy nghĩ gì, nhưng lại xuất phát từ nhiều nguyên nhân mà giả vờ như mình không biết. Tam Thiếu lấy một phong thư từ trong ngực áo đưa tới tay ta, “Xem xong lập tức thiêu hủy, đừng để rơi vào tay người khác”

Thư? Ta tiếp nhận phong thư liền bắt gặp bốn chữ tú lệ, “Thanh Nguyệt thân khải”, không có tên người gửi. Mở phong thư đọc kỹ, bên trong vẫn là những dòng chữ tú lệ, “Ẩn tái tạo không dám nói lời đa tạ, tình thâm xả thân trong cơn hoạn nạn xin để kiếp sau đáp đền, chết trăm lần không tiếc, khấu đầu bái lạy từ xa”. Haiz, xem ta Tam Thiếu đã nói rõ ràng với nàng. Ta đứng dậy tìm lửa đem bức thư thiêu đốt. Giữa ánh lửa bập bùng lay động, ta tựa như đang nhìn thấy thân ảnh của nàng đang hướng về phía ta mà vậy tay... tự do khoái hoạt!

Ta buột miệng hỏi, “Nàng sống tốt không? An toàn không? Người xác định nàng sẽ không bị người phát hiện?”

“Yên tâm đi, nàng đã trở về. Chính mắt ta nhìn thấy thân nhân của nàng đón nàng về. Ta tin tưởng không còn ai có thể làm thương tổn đến nàng”

“Ủm”, có thân nhân thật tốt, có người nhà thật tốt. Đối với nàng, ta vẫn là mâu thuẫn. Hâm mộ và ganh tị. Yêu thích và oán hận. Ta cũng có người nhà, cũng có thân nhân. Vậy mà hiện tại ta lại đang lên kế hoạch diệt trừ bọn họ. Trăm người trăm mối, hoàn cảnh giống nhau nhưng vận mệnh lại khác nhau.

“Muốn khóc thì khóc đi, yêu thương bản thân mình một chút, cái gì cũng kiềm nén trong lòng cũng không phải thật sự kiên cường”

Tam Thiệu ôm lấy ta rồi cùng nhau xem ánh lửa tắt ngủm. Sự trấn an của hắn đối với ta thật sự không có tác dụng gì nhưng cũng đủ để ta từ trong mơ hồ phản tỉnh lại. Ta chế ngự cảm xúc rồi mang tro bụi đổ vào bát nước đặt dưới giường. Không thể suy nghĩ quá nhiều, ta vẫn còn chuyện phải làm.

“Tam Thiệu, trong viện này có người của ngươi?”, ta hoài nghi không chỉ có một mình Tam Thiệu, những người khác cũng có.

“Vừa rồi ở trong phòng có hai người”, một câu trả lời rõ ràng, “Mặt khác, theo ta được biết, Nhị hoàng huynh cùng Tứ hoàng đệ cũng đã phái người đến đây. Mẫu hậu cũng có người trong này. Ngoài ra cũng còn nhiều người khác, hạ nhân trong tiểu viện này... chỉ sợ từ sớm đã bị chia cắt gọn gàng

“Vậy à!”, thật ra ta cũng không để ý lắm. Bỗng nhiên, ta nhớ tới tấm kim bài Vũ Nhân đã đưa tới. Vũ Nhân chỉ có tả cấm vệ quân, thế lực tất nhiên yếu hơn so với Tam Thiệu, nói vậy... bày trí của ta có nguy cơ bị phá vỡ, “Nếu ta nhớ không lầm, hình như trong tay Tam Thiệu nắm giữ binh phù hữu cấm vệ quân, đúng không?”. Làm sao có thể sai được? Ta đã sớm biết được, tả hữu cấm vệ quân, ngự lâm quân cùng ngự tiền cấm vệ doanh phân biệt ba nhánh nằm trong tay ba vị Hoàng Tử và Lôi Hổ.

“Không sai, là ta đang giữ trong tay”, Tam Thiệu lấy từ trong ngực áo ra một tấm kim bài bằng vàng tròng, chỉ là đầu hổ đã đổi thành đầu báo, “Ta biết tấm kim bài kia của Nhị hoàng huynh đang nằm trong tay ngươi, không cần nói, cho ngươi!”. Hắn không hề do dự đưa ra tấm kim bài khiến ta có chút bối rối.

“Thật sự... cho ta?”, đưa cho ra dễ dàng như vậy sao? Nghi vấn thật rõ ràng nhưng ra vẫn nhanh tay... tiếp nhận.

Cười khổ một tiếng, Tam Thiệu nhanh tay hơn đem tấm kim bài cất vào ngực áo, một ngón tay khác ấn nhẹ vào mũi ta, “Không cần vội vàng như vậy! Ta bảo cho ngươi thì sẽ không đổi ý. Cùng Nhị hoàng huynh... giống nhau, xem như đây chính là lời tạ lỗi cùng bồi thường của ta...”

“Tam Thiệu!”, có chút động lòng, nhưng ta rất nhanh cảnh cáo chính mình, không cần áy náy, cũng không cần thẹn thùng, ta... haiz...

“Được rồi!”, để đánh vỡ không khí quái dị vừa rồi, Tam Thiệu trêu đùa gõ lên vai ta hai cái, “Hiện tại một nửa binh quyền tại kinh thành đều nằm trong tay ngươi, về sau ngươi phải bảo hộ ta a, đừng để ta bị người khác khi dễ”

“Ngươi...”, ta vừa có ý nghĩ ghê tởm rằng sẽ nói lời cảm tạ, cũng không hiểu tại sao lời nói đã đi được nửa đường liền bị nuốt trở lại, “Còn thân vệ vương phủ của ngươi đâu?”. Choáng, chẳng lẽ bao nhiêu tài ăn nói của ta đều đi vào trong câu đó? Nịnh hót vốn là sở trường của ta mà!?

Ah ha, lúc này Tam Thiệu thật sự đã bật cười, nụ cười sáng sủa vui mừng, “Không phải đâu. Ngươi nhớ đó, dù thế nào cũng phải lưu cho ta vài thủ vệ a! Tốt xấu gì thì ta cũng là một vương gia, ngươi không thể ta đi đến nơi đó một cách trợ trọi a!”

“Vài thủ vệ?”, ta cười nhạt, câu nói quả thật đã nhắc nhở ta, “Theo ta được biết, vài thủ vệ trong miện ngươi chính là năm ngàn người?”. Mặt khác, một nửa quân lực biên phòng cũng nằm trong tay hắn không hề. Một nửa còn lại nằm trong tay Vũ Nhân.

Hắn không nói, nụ cười tươi vẫn duy trì. Thật lâu sau, hắn rốt cuộc cũng lên tiếng, “Tiểu Nhạc Nhi, ta biết ngươi đang suy nghĩ điều gì, ngươi cũng biết ta suy nghĩ điều gì. Chúng ta đều phải làm chuyện chính mình không muốn. Tin tưởng ta, tại thời điểm mấu chốt, ta sẽ không làm thương hại đến ngươi, vĩnh viễn sẽ không”

Ta còn có thể nói gì? Tam Thiệu, thật có lỗi, xem ra cuối cùng đều là ta phụ ngươi. Không chỉ một mình ngươi, có lẽ là tất cả mọi người.

50. Chương 45

Chương 45

Hoàng Đế bất tỉnh không bao lâu, chỉ khoảng ba canh giờ đã tỉnh. Sau khi tỉnh lại, hắn nhìn ai cũng hồ đồ, cơ bản không nhận ra ai là ai. Cứ như vậy kéo dài thêm nửa tháng, mấy ngày đầu Hoàng Hậu còn ân cần đến đây chăm sóc, vài ngày sau đã không còn kiên nhẫn như vậy nữa, nàng chỉ phân phó các phi tần không được đến quấy rầy, bản thân mình cách dăm ba hôm lại đến ngó qua một cái, tựa như muốn nhìn xem Hoàng Đế rốt cuộc đã chết hay chưa. Vũ Nhân cùng Tam Thiếu căn bản không rời tầm cung Hoàng Đế dù chỉ một chỉ một bước, bao nhiêu trò “hiếu tử” như đầm lưng xoa vai đều bị bọn họ lờ ra hết. Ung Vương cũng đến, chỉ là hắn đến ngự thư phòng ngó qua quốc sự một chút, sau khi thấy tình hình có vẻ phức tạp liền thẳng bước đến xem ca vũ kỹ. Nhìn bộ dạng của hắn, ta trừ bỏ cảm thán thì cũng chỉ biết cảm thán, dù sao bảo hắn quản chuyện quốc gia cũng quá sức, hai vương gia thành tình kia từ sớm đã biến hắn thành “sâu ăn rau xanh”, quả thật chẳng cần động tay làm gì cả. Quân thần cũng thật yên tĩnh, đây là loại yên tĩnh trước khi giông bão kéo đến. Mọi người đều biết đại sự sắp phát sinh, bọn họ đang chờ đợi khoảng khắc đó đến, ta cũng vậy.

Chạng vang tối, ta từ tầm cung Hoàng Đế trở về viện dùng cơm chiều. Mấy ngày nay Vũ Nhân cùng Tam Thiếu cũng chưa đến tìm ta gây phiền toái, tuy rằng ngày ngày ở cùng một chỗ nhưng bọn họ chỉ mỉm cười rồi bảo ta cẩn thận đừng làm quá sức để không ảnh hưởng đến sức khỏe. Ta phát hiện tâm tư của chính mình thật không kiên định, bỗng nhiên ta cảm thấy tháng ngày trôi qua như vậy thật tốt, làm việc, ăn cơm, làm việc, ăn cơm... đừng ai tới tìm ta gây phiền toái. Ta biết ngày tháng như vậy không thể kéo dài lâu, thế nhưng được ngày nào thì hay ngày ấy.

Đang ăn cơm chiều thì Thường Nghĩa từ bên ngoài đi vào, hắn đóng cửa lại rồi tự mình ngồi xuống đối diện ta mà ăn cơm.

“Tình huống bên ngoài thế nào?”, Thường Nghĩa làm việc luôn tận tâm, giao hắn chuyện gì hắn đều hoàn thành tốt, ta chưa từng hỏi qua tại sao hắn lại làm được, còn về phần tại sao ta không hỏi thì ta nghĩ là vì chột dạ. Hắn đang làm chuyện vượt qua phạm vi năng lực của chính hắn vô số lần. Ta gấp một miếng thịt, ánh mắt liếc lên nhìn hắn, còn đường phía trước thế nào? Không biết.

“Mười mấy quan viên trọng yếu đi theo Ung Vương đều bị bãi quan, những người ngồi vào chức vị này đều là người của người. Nhạc Quốc Tùng bỏ trốn, Mật Bộ sẽ nhanh chóng tìm ra hắn, vừa rồi bên đó đã phái người đến Nhạc gia tịch thu toàn bộ tài sản”, hắn vừa nói vừa xới thêm cơm.

“Nhanh vậy sao? Toàn bộ danh sách đều đã xong?”, ta còn tưởng rằng phải mất thật lâu, nào ngờ chỉ cần hai mươi mấy ngày!

“Ba vương tử hoặc công khai giúp đỡ hoặc âm thầm giúp đỡ, còn có thể sử dụng bao lâu”, hắn không quan tâm đến ta mà tiếp tục xới cơm, tựa như đã bị bỏ đói thật lâu.

Ách! Nếu đúng như vậy thì thật tốt, “Bên tầm cung Hoàng Đế thì sao? Vũ Nhân cùng Tam Thiếu có hành động gì không?”

Ác, một miếng cơm suýt chút nữa đã phun đầy mặt Thường Nghĩa, chiếc đũa trong tay hắn có chút run lên, “Người nên sang bên kia nhìn xem, cả đêm ít nhất cũng có ba đến bốn bóng đen bay qua bay lại ngoài phòng, bọn họ còn cả nể mặt mũi mà tận lực tránh gặp phải nhau, nếu có gặp thì cũng không ai vạch trần ai”

Ta không biết, dù biết cũng sẽ không cảm thấy buồn cười, “Diên Tử thế nào? Đã tra ra hành tung của hắn chưa?”

“Rồi, hắn đi biên quan triệu tập quân đội, chín phần là muốn đánh úp quân của Tề Vương, ta tin tưởng Vũ Vương cũng đã chuẩn bị từ sớm, có tin báo rằng gần đây hành tung quân đội của hắn thường không rõ”

“Quân đội biên quan?”, triều đình thực tế vẫn nằm trong tay bọn họ a, Ung Vương thì làm được gì.

“Người”, hần buông bát lấy ra hai xấp giấy dày, “Trước tiên bọn họ đã thảo một bài hịch văn thảo phạt, ta đã cho người chép lại một phần, đọc thử xem!”

“Ta?”, lại có chuyện mang quân đi thảo phạt một ngự tiền nữ quan, “Không cần, đọc cũng không hiểu, tại sao lại là ta?”, thảo phạt ta thì được cái gì?

“Nội đình nữ quan tiếm quyền tham gia chính sự, mạo danh thiên tử triệu tập chư hầu, giết hại trung lương, kết bè kéo phái,... đại khái là vậy, có thời gian thì thử đọc xem”

Ta bê bát, không biết là có nên tiếp tục ăn hay không, “Bọn họ dự định bao giờ thì động thủ?”, tin tức này thật rung động!

“Sau khi Ung Vương đăng cơ liền động thủ”, hần rầu rĩ liếc mắt nhìn ta một cái, “Vạn nhất nếu là Tề Vương hoặc Vũ Vương đăng cơ, một lý do khác sẽ được đưa ra, nói là người cầu kết vương tử thay đổi thánh ý, sau đó sẽ khởi binh thảo phạt. Dù sao, nguyên nhân động binh cũng là do người mà ra”, câu cuối cùng chẳng nghe ra ý vị gì.

“Nói cách khác, người ngu ngốc nhất đều là ta”, khó trách khi ta tuyên bố để Ung Vương quản lý quốc sự thì bọn họ lại bình tĩnh tiếp nhận như vậy, khó trách ta làm gì cũng được bọn họ giúp đỡ, nguyên lai bọn họ đã sớm bày mưu tính kế. Dù không có Ung Vương thì cứ lấy thực lực của bọn họ mà xét, mặc kệ là ai ngồi lên long ý cũng sẽ phải đương đầu một trận khổ chiến. Dùng ta làm ngụy trang so với bất kì ai khác cũng thích hợp hơn, ta tự mình thông minh lợi dụng người khác, cũng không ngờ chính mình mới là kẻ bị lợi dụng.

“Người muốn than thân trách phận hay muốn bàn chính sự trước?”, hần đã ăn cơm uống nước xong, hiện tại hần đang dùng trông trắng mắt mà khinh bỉ ta.

“Chú ý thái độ của người”, hiện tại giá trị của ta đã đột ngột tăng vọt, “Tại sao ta lại than thân trách phận?”

“Bọn họ phản bội người, miệng thì hô hào yêu này thích nọ nhưng xuống tay càng lúc càng nặng, lần này lại muốn đẩy người vào chỗ chết”, xem ra hần thật cao hứng.

“Sự thật là vậy”, vốn dĩ mọi người đều mang ác ý, thà sớm nói rõ ràng còn hơn.

Từ ánh mắt khinh bỉ chuyển sang ánh mắt lo lắng nhanh như vậy, phỏng chừng mắt của hần sẽ bị rút gân, “Vô tâm vô phế, bước tiếp theo phải làm thế nào?”

“Đương nhiên không thể để bọn họ lấy ta làm bia ngắm”, cần phải làm gì bây giờ? Mạo danh thiên tử triệu tập chư hầu... mạo danh thiên tử... đúng rồi, chính là thiên tử, “Thường Nghĩa, đem lỗ tai lại đây...”, ta ghé vào tai hần thì thâm to nhỏ.

***

Không quá vài ngày, một số vị tân tiền nhiệm đại thân dâng sớ báo rằng Hoàng Đế lâm bệnh lâu ngày, thỉnh phái người thay mặt thiên tử đến Phụ Quốc Tự xuất gia cầu phúc. Lại nói ngự tiền phụng bút nữ quan nhận được hoàng ân mệnh mong cuộn cuộn nên xưng phong đi trước. Ung Vương niệm tình nữ quan vô cùng chân thành nên toàn lực sắp xếp để nàng xuất gia cầu phúc cho Hoàng Đế.

“Thật yên tĩnh a!”, ta đứng trong thiện phòng nhìn ra ngoài cửa sổ, quả nhiên là một nơi yên tĩnh không người. Một khoảng sân to như vậy mà chẳng có bóng dáng một ai, đây chính là phòng tĩnh tu của Phụ Quốc Tự chuyên dành cho phụng bút nữ quan tĩnh tâm. Nếu cứ như vậy để mặc ta tự sinh tự diệt thì xuất gia cũng chẳng ngại gì, “Nếu có thể ở lại đây cả đời thật là tốt”

“Rất khó!”, ta quay đầu liền bắt gặp Thường Nghĩa đứng phía sau dùng ngón tay chỉ vào bốn cung nữ đang quỳ gối cạnh cửa, “Có người không đồng ý”

Hần chường ra bộ mặt mà ta chưa nhìn thấy qua bao giờ.

“Sao lại thế này?”, ta lại nhìn ra ngoài cửa, nơi ấy đang có một nhóm người to cao lực lưỡng đứng chờ.

“Hai vị vương gia dùng để trao đổi điều kiện đưa người ra khỏi nơi này, thứ này cũng được đưa tới cùng lúc”, hần đặt hai phong thư vào tay ta.

Ta không ngạc nhiên vì mình đã giác ngộ sớm như thế. Ta tiếp nhận phong thư rồi mở ra đọc kỹ, từ ngữ bên trong có chút bất đồng nhưng đại ý lại giống nhau đến ngỡ ngàng. Nói chung là muốn ta thành thật ở lại nơi này chờ người đến đón, bọn họ đều dụng tâm nhắc tới hai chữ “thiên hạ”, đơn giản là nhắc nhở ta rằng thiên hạ này đều nằm trong lòng bàn tay bọn họ, muốn bỏ trốn cũng không có khả năng. Vũ Nhân còn lợi hại hơn, cuối thư hẳn còn không quên lưu ý ta là những người hẳn đưa tới nơi này đều là tử sĩ.

Buồn cười, ta ngay cả người nhà sống hay chết cũng không để ý thì hà cớ gì lại quan tâm đám người đó tử sĩ thế nào. Nếu quả thật ta có thể bỏ trốn được thì đừng nói vài tử sĩ này, dù cả đám tăng lữ ở đây có đầu rơi máu chảy, ngũ mã phanh thây thì ta cũng chẳng thêm cau mày lấy một cái.

Cất kỹ thư vào ngực áo, ta nhẹ nhàng khom người nói với bốn cung nữ, “Các vị tỷ tỷ đây đều là người tin cẩn trước mặt vương gian, Thanh Nguyệt quả thật không dám phân phó. Nhưng nếu Vương gia đã có ý tứ như vậy, Thanh Nguyệt cũng không dám nhiều lời. Nơi này là Phụ Quốc Tự, không phải trong cung, không nên đa lễ như vậy, thỉnh các vị tỷ tỷ đứng dậy”

Thấy ta khách khí như vậy, bốn người bọn họ đầu tiên là sửng sốt nhìn nhau, cuối cùng một nữ tử nhìn có vẻ lớn tuổi dập đầu nói, “Nô tỳ Huyền Nga thỉnh an nữ quan đại nhân, nữ quan vạn phúc. Đa tạ nữ quan miễn lễ, nhưng Huyền Nga có một lời nhất định phải nói trước, sau đó đứng dậy cũng không muộn”

Ta cũng đã biết nàng sẽ nói những gì, chỉ là ta vẫn bày ra bộ dáng thành khẩn lắng nghe, “Tỷ tỷ có chuyện cần dạy, Thanh Nguyệt cung kính lĩnh giáo”

“Như vậy, xin thứ cho Huyền Nga mạo phạm”, nàng cúi đầu rồi nghiêm mặt nói, “Vương gia đã phân phó cho nô tỳ đến truyền đạt một câu, chúng nô tỳ hôm nay đến đây chính là phụng dưỡng, bảo hộ nhưng đồng thời cũng là giám thị. Nữ quan sống ở trong tự, chúng nô tỳ là cung nhân nên dĩ nhiên sẽ tận tâm phụng dưỡng người. Nếu nữ quan ra khỏi tự, chúng nô tỳ chính là tử sĩ làm mọi cách để thỉnh nữ quan trở lại tự. Vương gia nghiêm lệnh, bất tuân chỉ còn con đường chết”, nói xong, Huyền Nga đứng dậy nhìn thẳng vào mắt ta, khí thế quả nhiên không tụt.

Tựa như được Huyền Nga đi trước mở đường, một nữ tử khác chờ nàng nói xong liền lập tức hành lễ nói, “Tề Vương phủ Hải Châu bá kiến nữ quan, nô tỳ cũng được vương gia phân phó truyền đạt đến nữ quan một câu. Vương gia nói, chỉ cần người an phận ở lại trong tự chính là “xưng vương xưng đế”, nô tỳ cũng không nói nhiều lời”

Đại khái là ta bị giam lỏng. Không sao, dù gì thì trước giờ ta cũng chưa từng được tự do, cũng may hiện tại ta đang ở trong chùa, trong mắt thế nhân thì ta đã quy y cửa Phật không xen vào triều chính, muốn lấy có thảo phạt cũng không có khả năng, lại là một vấn đề thắng hiểm hóc.

Hiện tại ta không thuộc về ai. Ta tự tay nâng bọn họ đứng lên rồi nói một cách cam đoan, “Các vị tỷ tỷ, thỉnh đứng lên. Thanh Nguyệt nhờ hoàng ân thay thiên tử quy y cầu phúc, bên nặng bên nhẹ hiển nhiên hiểu được, Thanh Nguyệt cũng đã hiểu ý tứ của hai vị vương gia, thỉnh các vị tỷ tỷ thay ta đáp lời, rằng từ nay về sau Thanh Nguyệt sẽ nghiêm thủ giới luật, chuyên tâm tu hành để báo đáp hoàng ân”

Bốn người nhìn thấy ta thành khẩn liền không nhiều lời nữa, bọn họ cúi đầu thi lễ rồi bắt tay thu dọn đồ đạc hành lý để bên ngoài.

“Ta có chút không hiểu”, Thường Nghĩa đứng sau rèm quan sát bốn người đang bận rộn bên ngoài, hẳn suy nghĩ mãi cũng không tìm ra đáp án nên lắc đầu nói, “Rốt cuộc Vũ Vương cùng Tề Vương có ý gì, hành động như vậy, đến tốt cùng là hữu tình hay vô tình?”

Ta mỉm cười không nói, chung quy cứ cho là còn ba phần tình đi, nếu không thì ta cũng không còn sống đến hiện tại.

Cách bài trí trong phòng thay đổi rất nhanh, một căn phòng vốn dĩ đơn sơ mộc mạc đã bị một đồng đồ cổ choáng hết chỗ. Một chiếc giường trạm trổ tinh xảo, một tấm rèm kim tuyến buông rũ kiêu sa, bàn thờ Phật biến thành màu vàng chói, trà bánh ngũ quả bày la liệt,... đợi tất cả đã sắp xếp thỏa đáng, bốn người bọn họ mới cung kính lên tiếng, “Thỉnh nữ quan thay y phục”

Bọn họ chưa từng xưng pháp danh của ta, bởi vậy nên mới nói ngày lành luôn kéo dài không bao lâu.

Bởi vì ta là nữ tử nên nhóm tăng lữ tự động giữ khoảng cách ba trượng với tiểu viện. Từ có một tiểu ni cô không hiểu vì nguyên cớ gì mà chần chừ một lát ngoài viện, đợi khi ta chú ý đến thì người nọ không biết đã đi đâu.

“Chẳng qua chỉ là vài người hầu hạ, người hân không cảm thấy áy náy”, Thường Nghĩa nói.

Tại sao ta lại phải áy náy? Tiểu ni cô kia liên quan gì đến ta? Chính bản thân ta còn không biết có thể sống thêm bao lâu, điều hiện tại ta đang cân nhắc chính là làm thế nào để khiến cho Vũ Nhân cùng Tam Thiếu buông tha ngại vị. Từ sớm ta đã lên kế hoạch, chỉ là bây giờ không biết nên thực hiện như thế nào.

“Thường Nghĩa, ta nhớ Ung Vương điện hạ không có tôn tử nối dòng, đúng không?”

“Đúng vậy”, Thường Nghĩa gật đầu, vẻ mặt hồ nghi, “Không chỉ có Ung Vương, Vũ Vương cùng Tề Vương cũng không có, người hỏi để làm gì?”

“Ta muốn người đi chặt đứt hương khói của Ung Vương, để cho hân mặc dù xưng đế cũng không có hoàng tử kế vị, được không?”

“Người nói thật sao?”, Thường Nghĩa cảm thấy kinh ngạc, “Không phải người tính làm Hoàng Hậu của hân sao, không lo lắng sao?”

“Hai việc khác nhau”, ta đáp. Thân phận Hoàng Hậu này rất trọng yếu, có thể sống được chuỗi ngày lành hay không hoàn toàn dựa vào nó, “Sau khi đại sự thành công phải cẩn thận kiểm tra những nữ nhân mà hân đã từng chạm qua, vạn nhất có người thụ thai thì phải xử lý ngay lập tức, trăm ngàn lần không thể bại lộ, người có nắm chắc không?”

“Lên kế hoạch tốt là được, chỉ là rốt cuộc người...”, hân dừng lại, vẻ mặt dường như đã kịp hiểu ra điều gì đó, hân bật cười nói, “Người quả nhiên nhiều âm mưu”

“Ta mặc kệ, chẳng còn cách nào khác”, không có tôn tử nối dòng, Ung Vương lên làm Hoàng Đế cũng không đủ cấu thành uy hiếp. Vũ Nhân cùng Tam Thiếu thế lực ngang nhau, trong lúc nhất thời sẽ khó phân thắng bại, có thể cho bọn họ danh hiệu nhiếp chính vương để tạm thời ổn định. Hơn nữa, Hoàng Đế không có con nối dõi, việc lựa chọn Thái Tử chỉ có thể lựa chọn trong số tôn tử của bọn họ. Trong lúc tình hình căng thẳng như thế, cục diện chiến tranh mười phần sẽ dịu xuống. Thế nhưng nếu xử lý không thích đáng, nói không chừng cục diện sẽ trở thành một trận chiến lớn. Nếu được làm một Hoàng Hậu của một Hoàng Đế vô năng, hơn nữa trong tay lại nắm giữ toàn bộ thế lực của Ung Vương thì việc an thân bảo mệnh không thành vấn đề. Dù tương lai Ung Vương chết thì ta cũng sẽ trở thành Thái Hậu, chỉ cần ta an thân an phận không tìm phiền toái thì muốn hưởng một tuổi thọ an nhàn cũng không khó. Về phần so đo chiêu thức nam hiểm... so với mất mạng vẫn còn tốt hơn.

“Vậy cứ thử xem, thời gian cấp bách, đêm nay ta sẽ đi an bài”

“Ừm”, ta cúi đầu lên tiếng, tâm trí nghĩ ngợi lung tung.

Vốn dĩ Thường Nghĩa đang cười vui vẻ lại đột nhiên không cười, hân thấp giọng nói, “Thành công không nói gì, vạn nhất thất bại, người...”

Trong lòng ta chấn động, rất nhiều việc nói thì dễ nhưng làm lại rất khó. Cho tới bây giờ mọi việc đều không do ta quản, cả hân cũng vậy. Mặc dù hân không nói nhưng ta cũng đoán được việc này không dễ dàng, hơn nữa kế sách này lại nguy hiểm vô cùng, nói là “thập tử nhất sinh” cũng không quá. Nhìn thấy hân biết lành ít dữ nhiều mà vẫn không chùn bước, trong lòng ta không tự chủ cảm thấy tò mò. Đến tột cùng hân muốn gì mà ngay cả sinh tử không màng?

“Ta sẽ lập kế hoạch khác”, ta đáp, khẩu khí kiên định không nghi ngờ.

“Nếu là bình thường thì ngay tại thời điểm như thế này người sẽ hỏi ta muốn gì, tại sao lại thay người bán mạng như vậy?”

“Nếu thất bại, ngay cả mạng của ta cũng không giữ được, ta còn sức chiêu cố đến nguyện vọng của người sao?”

Hắn nghe vậy liền quay đầu sang chỗ khác không cho ta nhìn thấy biểu tình của hắn. Sau một lúc lâu, hắn buồn bã nói, “Yên tâm, vạn nhất thất bại, ta cũng có biện pháp khiến người khác không nhận ra người làm là ta. Người chỉ cần sống chết không nhận, hơn nữa lại có Tề Vương cùng Vũ Vương song song bảo vệ, lại còn Phong công tử đứng giữ chu toàn, ta tin tưởng dù Ung Vương đoán được phần nào cũng không thể làm gì người. Chỉ là, về sau người...”

“Nguyện vọng của người là gì?”, ta có chút phiền muộn liền đánh gãy lời nói của hắn.

“Ta... quên đi, mọi người đã chết, những thứ kia giữ lại cũng chẳng để làm gì, người nghỉ ngơi trước đi, ta đi chuẩn bị một chút”

“Ừm, đi thôi”, ta gật đầu, ngay cả lời khuyên bảo hắn nên cẩn thận cũng không thốt lên được, mà dù có nói thì cũng không được gì.

Hắn tựa như muốn nói gì đó nhưng lại im lặng, cuối cùng hắn đi ra ngoài, chỉ là chốc lát sau lại quay trở lại, trên tay hắn là một quyển sách nhỏ đưa đến trước mặt ta, “Lần trước Phong công tử đưa đến đây kỳ thật không phải là bó hoa mà là lệnh bài thông quan, người muốn nghỉ thế nào cũng được, dù sao cũng là ta tự ý đổi”

Ách, chẳng trách ta nghĩ không ra ý nghĩa của bó hoa, nguyên lai đã bị đánh tráo, nhưng tại sao Thường Nghĩa lại làm vậy? Ta thật muốn hỏi hắn tại sao lại làm thế, chỉ là... quên đi, chờ hắn về rồi hỏi cũng được.

“Đi đi, khi trở về hãy giải thích lý do”, ta nói.

Hắn run lên, trong mắt dường như có “thiên ngôn vạn ngữ”, thế nhưng cuối cùng hắn chỉ khẽ cắn môi rồi cúi đầu rời đi.

Hắn có thể trở về sao? Có thể! Hắn nợ ta một lời giải thích. Còn ta, ta nợ hắn một điều kiện.

51. Chương 46

Chương 46

Bởi vì ta đại diện thiên tử quy y nên ở lại Phụ Quốc Tự, trong cung cơ hồ mỗi ngày đều có người dâng lễ đến đây. Hoàng Hậu cùng các cung nương chiêu theo ấn chế đều có quà ban thưởng cho ta, nào là vàng bạc châu báu, tượng phật sách kinh,... không thiếu thứ gì. Các quan lại trong cung cũng đưa lễ vật đến đây, bọn họ đem đến những gì ta không biết, bởi vì trừ bỏ ngày đầu tiên quỳ nhận lễ vật từ Hoàng Hậu, ta hầu như giao phó toàn bộ việc nhận lễ vật sang Huyền Nga và Hải Châu, các nàng chỉ cần đứng ngoài cửa nhận vào là được. Các phi tử thì được đứng trước cửa, Thừa Tướng hay Đại Tướng thì đứng cách cửa một trượng, còn đối với các quan viên bình thường thì muốn tiếp cũng được, không tiếp cũng chẳng sao, nếu muốn thì cứ cho thẳng các tiểu ni cô như tiền dầu nến. Vốn dĩ những ngày đầu phương trượng đại sư còn phái người đến đây thăm hỏi ta này nọ, sau không biết Hải Châu đã nói gì mà ngay cả bóng dáng của hắn cũng không thấy, xem như để mặc ta tùy ý hành động.

Vũ Nhân biểu tặng một thước vàng ròng, theo cùng lễ vật còn có một câu, “Nếu đoạt được giang sơn, kim ngân sẽ dát lên người”. Haiz! Tham Thiếu thì đưa thức ăn đến, ngẫu nhiên còn có khăn tay linh tinh này nọ, thoạt nhìn cứ như hắn nghĩ ra được món gì thì mang đến món đó, thế nhưng tặng phẩm đến rất đều đặn không sót ngày nào. Lễ vật từ chỗ Diên Tử khiến người ta sợ hãi nhất, hắn phái người đưa đến một chiếc hộp gỗ trầm hương nhỏ, bên trong chỉ có tro bụi, hắn nói thứ tro bụi này chính là phần còn lại của “hai người nọ”. Ta đổ mồ hôi lạnh.

Thường Nghĩa rời đi hơn một tháng hoàn toàn bất vô âm tính, mặc dù ta rất nôn nóng nhưng không dám để lộ ra ngoài, mỗi ngày chỉ có thể ngồi bên cửa sổ mà đếm tròng hạt.

Đảo mắt đã đến mùa thu, khí trời mát mẻ, bỗng nhiên một loạt tiếng chuông âm ỉ vang lên, thanh âm niệm kinh từ phía xa xa vọng lại vô cùng rõ ràng. Phương trượng cùng đám tăng lữ tiên đến ngoài viện liền bị

Huyền Nga ngăn lại, ta ở cách một vách tường có thể nghe được tiếng than khóc thật lớn. Ta mơ hồ đoán được chuyện gì đã xảy ra liền tiến đến cách vách ngóng tin tức. Không lâu sau, Huyền Nga sắc mặt tái mét chạy vọt vào đây, không cần nàng nói, ta từ sớm đã chết trân như bị sét đánh trúng. goàng Đẽ đã băng hà. Tuy rằng ta biết chuyện này sớm muộn gì cũng đến nhưng khi nó xảy ra trước mắt vẫn cảm thấy đầu óc choáng váng, phía trước chỉ toàn là màu đen. Ta không biết cảm giác hiện tại trong lòng là gì, người đánh cờ đã chết, quân cờ phải cảm thấy như thế nào? Tóm lại, về sau sẽ không còn người bảo hộ ta.

Căn phòng lại thay hình đổi dạng, bất cứ thứ gì có màu sắc đều bị bao lại bằng vải trắng, tăng lữ trong chùa đều phải niệm kinh, ta từ sớm đã phải thức dậy theo bọn họ niệm kinh đến cuối ngày. Đến ngày hôm sau, khi ta muốn bước ra khỏi cửa liền bị Huyền Nga các nàng ngăn cản, các nàng không nói nguyên nhân, ta cũng không dám hỏi nhiều. Trước khi biết mình đã gây ra tội gì thì trăm ngàn lần đừng bày ra bất kì biểu hiện nào, vô luận tốt hay xấu thì chính mình cứ làm con rối gỗ là được rồi.

Lại qua sáu bảy ngày, Lôi Hồ mặc một thân y phục màu trắng đến đây. Thời điểm hán đến ta đang tĩnh tọa trong phật đường, ta nghe thấy bên ngoài vọng lại tiếng bước chân rầm rập của cả một đại đội. Đợi đến khi ta ý thức được người trong cung đã đến thì đã trông thấy Lôi Hồ sắc mặt buồn bã tiêu sái tiến vào, hán thật sự tiều tụy!

“Thanh Nguyệt, Hoàng Thượng đã...”, Lôi Hồ vừa bước vào nói vài chữ đã khóc nức nở, mãi một lúc sau vẫn không nói thêm được chữ nào. Một hán tử thân tám thước cao đã khóc đến xụi lơ trên mặt đất. Ta vẫn biết hán tình cảm sâu đậm với Hoàng Đế, chỉ là không ngờ lại sâu đậm đến mức này.

Ta thật muốn tiến đến đỡ Lôi Hồ đứng lên, chỉ là sau khi ngẫm lại ta lựa chọn đứng yên một chỗ. Ít nhất còn có người thật sự khóc vì Hoàng Đế, khóc thật sự!

Chờ Lôi Hồ khóc xong và ngồi xuống ghế thì cũng đã là nửa canh giờ sau. giện tại hán đã bình tĩnh hơn ban nãy, chỉ là nước mắt vẫn cứ lưng tròng. Hán dùng ống tay áo lau sạch nước mắt rồi phân phó Huyền Nga các nàng lui ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại hai chúng ta, Lôi Hồ lo lắng nhìn ra ngoài cửa sổ, nói các nàng lui xa nhưng các nàng vẫn đứng rất gần. Hán định vươn tay đóng cửa sổ thì gỵên Nga bên kia lập tức vươn tay phóng ngân châm ghim thẳng lên cánh cửa sổ, hành động của nàng hoàn toàn vô thanh vô tức. Sau khi ra tay, toàn bộ bọn họ đều quỳ xuống tạ tội, ý tứ đã quá rõ ràng.

“Làm càn!”, Lôi Hồ sắp nổi giận bỗng nhiên không giận nữa, hán rút ngân châm ra khỏi cánh cửa rồi hỏi ta, “Người của người? Tại sao ngay cả ta cũng không nể mặt?”

Ta cũng bị dọa nhảy dựng, vốn biết các nàng giỏi võ nhưng ta vẫn chưa bao giờ nhìn thấy các nàng xuất thủ. Ta tiến tới đem nửa cánh cửa sổ đang đóng mở rộng ra để bọn họ có thể thấy rõ ràng bên trong, “Không phải, là người của hai vị vương gia, bọn họ sẽ không nghe thấy chúng ta nói gì nhưng tốt nhất cứ để bọn họ trông thấy chúng ta, đừng so đo nữa! Tại sao người lại đến đây?”

“Người của ai thì mặc kệ, chẳng lẽ bọn họ không có quy củ sao? Ở nơi này... chẳng lẽ người vẫn bị giám thị?”, cuối cùng hán đã hiểu ra.

“Chỉ cần ta không rời khỏi ngôi chùa này thì các nàng chính là cung nữ kiêm thị vệ”, đó là lời bọn họ đã nói vào ngày đầu tiên đến đây.

Nghe thấy ta nói thế, biểu hiện của Lôi Hồ thật bất mãn, “Nói cách khác, căn bản là người đang bị giam lỏng, bọn họ thật to gan, cứ nhiên dám giam cầm ngự tiền phụng bút nữ quan, thật không biết tổ chế triều đình...”

Lời này sẽ dẫn đến hậu quả không tốt, ta nhanh chóng chặn ngang lời của hán, “Lôi thống lĩnh, hiện tại không còn giống như lúc trước nữa, lời nói xin thận trọng”, trước kia còn có Hoàng Đế thì không sao, hiện tại Hoàng Đế đã băng hà, Lôi Hồ cũng bị mất chỗ dựa hướng chỉ là một nữ quan nho nhỏ như ta.

Lôi Hồ nghe thấy ta nói thế liền cúi đầu không lên tiếng, hán thẳng ruột nhưng không ngốc, thế cục hiện tại ra sao hán cũng rất rõ ràng. Hán đứng im lặng nghiền cứu mũi giày cả nửa ngày, sau khi nghiền cứu đầy đủ mới chịu tìm một chiếc ghế mà ngồi xuống.

Chiếu theo đạo lý, ta hán nên tỏ vẻ bị thương một chút, chỉ là chúng ta ở đây đều quá rõ ràng đối phương có vai trò gì nên màn giả dối này tự nhiên bị dẹp sang một bên, “Lôi Hồ, người không ở trong cung chủ trì

đại sự của Hoàng Thượng mà chạy đến đây làm gì?”

“Di chiếu của Hoàng Thượng triệu người hồi cung, nói là chiếu thư truyền ngôi được cất giữ ở chỗ của người, ta phụng mệnh đến đón người”, hần không ngẩng đầu mà cứ nói đều đều, tựa như chuyện này chẳng có gì quan trọng.

“Tình hình bên ngoài ra sao?”, ta không thể ra ngoài, Thường Nghĩa lại bật vô âm tín, vậy nên ta hoàn toàn không biết cục diện bên ngoài như thế nào.

“Hoàng Thượng vừa mới...”, thanh âm lại run lên tựa như sắp òa khóc, cũng may hần nhin xuống được, “Khắp nơi đều là tiếng khóc. Hoàng Thượng vừa mất, chiếu thư truyền ngôi lại chưa được đọc, hết thấy vẫn không biết sẽ như thế nào. Trong cung vẫn bình thường, trong triều có Vũ Vương cùng Tề Vương trấn áp, chỉ là tả hữu cấm vệ quân có chút xôn xao, gần đây vì chuyện ai sẽ là người kế vị mà hai bên bắt đầu phát sinh tranh chấp, đã có vài tranh đấu quy mô nhỏ xuất hiện”

Nội tình nằm ở bên trong. Dù sao Hoàng Đế cũng vừa mới băng hà, bọn họ không thể tiến hành tranh quyền đoạt vị vào thời điểm này. Về phần tả hữu cấm vệ quân vốn là phe cánh của Vũ Nhân, kích động một chút cũng sẽ không bị ai nói gì. Hiện tại bọn họ làm loạn thế còn chưa đủ, xem ra phải cứng rắn hơn một chút, “Ung vương thế nào? Hần đang làm gì?”

“Không biết. Hiện tại hần rất yên lặng, ngày hôm trước hần vì quá đau thương nên đã khóc ngất đi, bây giờ đang nằm trong phủ. Thời điểm ta đến đây còn bắt gặp người của Ung vương phủ truyền vài thái y qua đó xem bệnh”, Lôi Hồ nói thật thông thả nhưng trong ánh mắt tràn ngập vẻ khinh thường.

Ung Vương... là ai đưa chủ ý cho hần? Một kẻ “đầu óc rơm rạ” như hần cư nhiên lại có hành vi sáng suốt như vậy? Chẳng phải sau lưng hần có cao nhân sao, nói vậy trước khi ta đã xem thường hần. Đúng vậy, hiện tại hần càng yếu thì càng ít bị uy hiếp, mà càng ít bị uy hiếp thì càng tốt. Vốn ta đang lo lắng hần thừa cơ hội tiềm quyền mà chui vào đường chết, hiện tại thì đã có thể yên tâm rồi. Chỉ là, nếu lúc này ta lấy chiếu thư ra đọc thì có khác nào tìm đường chết? Thường Nghĩa rốt cuộc đang làm gì? Tại sao còn chưa động thủ?

“Lôi Hồ, chiếu theo tổ chế thì chiếu thư nên tuyên đọc khi nào?”

“Việc này trước kia chưa từng có tiền lệ, ta cũng không rõ, chắc là đọc càng sớm càng tốt, nước không thể một ngày không vua”

Ta cũng hy vọng càng sớm càng tốt, mỗi ngày đều phải ngồi chờ cái chết đến thật khổ sở, “Có thể kéo dài bao lâu?”

“Ba mươi ba ngày”, Lôi Hồ hiểu rằng ta cần thêm thời gian nên nhắc nhở, “Án theo tổ chế chính là ba mươi ba ngày, sau đó tân hoàng đế sẽ ở trong cung chờ bỏ tang phục mà tiến hành đại điển đăng cơ. Vậy nên người nhiều nhất chỉ còn ba mươi ba ngày. Thời gian không do người định đoạt”

Tóm lại là còn đúng một tháng, hy vọng Thường Nghĩa kịp hành động, ta cũng chỉ có thể hy vọng ở hần, thật sự không còn lựa chọn nào khác.

“Lôi gổ, người cứ về trước làm công việc của người, trừ bỏ việc bảo vệ nội cung an toàn, những thứ khác người không cần hỏi đến. Chỉ cần sét không đánh vào cung thì bên ngoài như thế nào cũng mặc, hết thấy không quan hệ đến người, hiểu ý của ta chưa?”

“Ý gì? Người không hồi cung sao?”, Lôi Hồ hỏi với vẻ mặt khiếp sợ.

“Chưa đến lúc, trở về lúc này sẽ gặp chuyện xấu”, ta bắt đắ dĩ thổ dài, kỳ thật ngôi vị hoàng đế lọt vào tay ai, hoàng tử nào sẽ chết,... hiện tại nằm ngoài tầm tay của ta.

“Ừm, đã biết”, thật ngoài ý muốn, Lôi Hồ cư nhiên không hỏi thêm gì nữa mà chỉ tiến lại đằng kia ngồi yên một chỗ.

Hần ngồi thì cứ ngồi, vài lần ta muốn mở miệng nói nhưng lại thôi, thật sự ta không thể nói được gì cả. Đuổi hần thì không được, ta chỉ có thể ngồi cùng hần thật lâu, lâu đến độ ngay cả ta cũng cảm thấy bức mình.

Cũng không biết cuối cùng đã ngồi đến bao lâu, ta cảm giác ngoài cửa sổ có chút khác thường. Ta nhìn ra ngoài liền bắt gặp Hải Châu đang bê khay thức ăn đứng trong sân, cơm này không thể không ăn, hai bên vương phủ một đĩa đầu bếp một đĩa tổ yến đến. Vũ Nhân truyền lời đến đây, nói là nếu ta ăn không quen thì nhanh chóng hồi cung đi, nhưng nếu làm thế thì mọi người ở đây sẽ không thể sống yên ổn. Mặc kệ thế nào, Vũ Nhân nói được là làm được, ta nhìn sang Lôi Hổ rồi mở miệng lên tiếng một cách bất đắc dĩ, “Người... có thể ở lại dùng cơm không? Ở chỗ ta chỉ có thức ăn chay”

“A? Được, ăn gì cũng được”, trông hẩn đến làm khó hiểu.

Nếu đã vậy thì cùng nhau ăn, ta vẫy tay ý bảo người bên ngoài đem khay cơm tiến vào. Lúc ngồi đối diện Lôi Hổ định ăn cơm ta phát hiện trên bàn chỉ có một bộ bát đĩa, tưởng Hải Châu sơ sót, ta hảo tâm nhắc nhở, “Lôi thống lĩnh ở lại dùng cơm, người mang thêm một bộ bát đĩa nữa đến đây”

“Nô tỳ đáng chết, thỉnh nữ quan thứ tội”, Hải Châu nhợt nhạt hành lễ, thái độ vô cùng kiên định, “Chỉ là vương gia đã phân phó, nơi này là chỗ tĩnh tu của nữ quan, tất cả nam tử đều không thể tiến vào, hiện tại Lôi thống lĩnh...”

“Ta thì sao?”, không đợi Hải Châu nói hết lời, Lôi Hổ đã không thể kiên nhẫn hơn nữa, “Nô tỳ lớn mật, người đang nói chuyện với ai vậy? Thanh Nguyệt là nữ quan Hoàng Đế thân phong, là người đại diện Hoàng Đế quy y, trừ Hoàng Đế thì không người nào được phép quản thúc. Các người chính là khi quân, là đại bất kính! Các người muốn làm gì? Các người nói cần chống đối như thế chẳng lẽ lại muốn hai vị vương gia mang tiếng bất trung sao?”

“Nô tỳ...”, Hải Châu hiển nhiên không ngờ Lôi Hổ làm khó dễ, nàng nhất thời không biết ứng phó thế nào nên chỉ có thể cúi đầu thì thào hai chữ.

“Lôi đại nhân, chúng ta cũng chỉ là phụng mệnh hành xử, đại nhân đừng tức giận, nếu đại nhân tâu lên Vũ Nhân vương điện hạ thì ta cam lòng chịu phạt. Chỉ là mệnh lệnh của điện hạ vẫn còn đó, ta chỉ có thể chấp hành, đại nhân cũng là người phụng mệnh hành sự, xin đừng làm ta khó xử”, người lên tiếng là Huyền Nga, khi thấy Hải Châu im lặng nàng liền mở miệng đáp thay, tuy nàng vừa nói vừa khom lưng nhưng thái độ vẫn vô cùng kiên định.

“Người...”, Lôi Hổ đã bao giờ gặp qua tình huống này? Ở trong cung, ngay cả nương nương bình thường cũng không dám nói nặng hấn một câu, vốn dĩ hẩn có thể dùng võ mồm để chiếm lợi thế. Hiện tại hẩn bị Huyền Nga nói một tràng như thế nên bàn tay theo phản xạ đặt lên thanh đao bên hông.

Không thể để bọn họ náo loạn ở đây, sẽ gây chú ý a! Ta cũng không thể thiên vị bên nào, bên nào cũng có mặt tốt của nó. Bỗng nhiên ta cảm thấy thật uất ức, ta không có ác ý, chỉ là nếu phải nói ra thì ta cũng không biết phải nói như thế. Không hiểu sao nước mắt dâng dùm trong lòng bấy lâu nay đột nhiên trào ra, đến khi ta nhận ra thì từng giọt từng giọt đã rơi xuống. Thật uất ức, không biết tại sao nhưng chính là vô cùng uất ức!

“Thanh Nguyệt...”

“Nữ quan...”

Mọi người hoảng hốt gọi ta, mà ta, trừ bỏ việc cố nặn ra một nụ cười vô cùng khó coi thì cũng chẳng thể làm gì để phản ứng lại.

“Còn không lui ra ngoài? Chọc nàng giận điên lên, các người còn sống nổi không?”, Lôi Hổ là người đầu tiên nhượng bộ rời khỏi bàn ăn.

Đám người Huyền Nga ta nhìn người người nhìn ta, sau lại nhớ ra điều gì, các nàng không nói thêm gì nữa mà khom người lui ra ngoài.

Nhìn thấy ta nửa ngày không nói gì, cuối cùng Lôi Hổ thở dài một tiếng, “Ta không nghĩ thời gian của người ở ngoài này lại trôi qua như vậy, cứ nhiên bị vài nô tỳ khi dễ. Tại sao lại không nói? Người chính là người bên cạnh Hoàng Đế a!”

Nói? Ta có thể nói gì? Đi đâu mà nói? Huống chi người ta cũng không khi dễ ta. Có một câu của Huyền Nga nói rất đúng, bọn họ đều là phụng mệnh hành sự, ta còn có thể nói với ai?

“Không sao, không có ai khi dễ ta, người đã nghĩ nhiều quá!”, nước mắt trào ra, người cũng thoải mái hơn không ít.

“Còn không khi dễ? Không có người khi dễ người thì mắc chứng gì người lại khóc thành bộ dáng này? Ta đây tận mắt trông thấy, bọn họ đầu tiên là chống đối ta, sau lại chống đối người”

Chuyện này mà cũng tính? Từ khi nào mà ta trở nên tôn quý như vậy, chính ta còn không biết, “Không nói nữa”, ta khoát tay tìm đề tài khác nói chuyện, “Vừa rồi người dường như muốn nói gì đó, là chuyện gì?”

“Ách!”, hần có chút quẫn bách, khép môi mở môi cả nửa ngày mới nói ra, “Tân hoàng đăng cơ, chiếu theo tổ chế thì trong cung trừ Thái Hậu ra, tất cả tần phi chưa sinh hạ hoàng tử đều phải chuyển đến Tĩnh An Cung. Người cũng biết... bên đó cũng... Đại hoàng tử lại... Đức phi nương nương...”

Trách không được hôm nay hần lại hành xử như vậy, nguyên lai là vì chuyện này, “Vậy người muốn thế nào? Vừa rồi người cũng nói đây là tổ chế”

“Ta cũng không biết phải làm sao nên mới tìm người thương lượng a. Dù sao cũng không thể để Đức phi nương nương đến Tĩnh An Cung chịu khổ”, Lôi Hồ nói đúng lý hợp tình.

“Không đến Tĩnh An Cung thì muốn đến đâu? Phi tần không sinh hạ hoàng tử còn có chỗ nào khác có thể đi sao?”, ta muốn thế còn không được a!

“Có thể đến ở nhà của ta a! Ta sẽ làm nghĩa tử hiếu thuận với nương nương, tuyệt đối không thể để cho nương nương chịu bất kỳ ủy khuất nào”, hần nói thẳng, khí thế cũng rất được.

“Còn có tiền lệ này sao? Thanh Nguyệt không biết a!”, ta cũng không biết nên khóc hay nên cười, “Lôi thống lĩnh ở trong cung đã lâu, đối với quy củ trong cung dĩ nhiên hiểu rõ hơn ta nhiều, Đức phi nương nương là người vô cùng tốt, nếu có thể được như vậy thì tốt quá rồi”

“Thanh Nguyệt...”, hần nhần nhin, “Người biết rõ nếu xét theo quy củ thì chắc chắn không được, việc gì phải nói móc ta”

“Ta thật sự không biết a, còn tưởng rằng có thể, nguyên lai là không thể”, ta lắc đầu, bỗng nhiên lại nhớ tới lời hứa hẹn với Tam Thiều.

“Ta mặc kệ, việc này thật sự không chờ được, đợi đến khi mọi việc đã sẵn sàng thì ta liền từ quan trở về quê. Ta cũng có dành dụm một ít, hơn nữa nếu bán sản nghiệp của tổ tiên thì đã có thể an dưỡng nương nương đến cuối đời. Thanh Nguyệt, đến lúc đó chúng ta cùng nhau rời đi, ta có thể cam đoan cả đời người không cần lo đến cơm áo gạo tiền”

Ha ha, lại một người nữa muốn dẫn ta đi. Nguyên lai ai cũng đều biết ta muốn rời đi, nguyên lai ai cũng biết ta muốn gì. Buồn cười a, thật sự rất buồn cười, trong lòng chỉ có thể mỉm cười, cuối cùng muốn cười cũng không được, ta lôi kéo Lôi Hồ lão đạo đến chiếc tủ to đặt cuối phòng. Đẩy cửa tủ ra, bên trong là trang phục hoa quý, vàng bạc chất đầy, “Cơm áo không cần lo? Người cam đoan cơm áo của ta không cần lo? Người nhìn xem, nhìn kỹ cho ta, cái này... cái này... còn có cái này... chỉ cần bán những thứ này đi thì ta còn phải lo cơm áo gạo tiền sao? Chúng ta thử hợp lại xem ai nhiều tiền hơn, được không?”, hét, đây là lần thứ hai ta hét lên với hần, dường như cũng chỉ có hần mới bị ta la hét, tại sao mỗi lần như thế đều chạm vào chỗ đau của ta, tại sao? Hần rõ ràng biết lại còn sát vào chỗ đau của ta? Rời đi? Nếu có thể thì ta đã sớm rời đi rồi, đi từ một năm trước!

“Thanh Nguyệt... Thanh Nguyệt...”

Hần bảo ta rời đi, ta còn có thể giả vờ không nghe thấy sao? Hần có thể rời đi sao, một chút khả năng cũng không có. Những người này... người nào cũng mạnh hơn ta, tâm kế hơn ta, người nào cũng bóp chặt cổ của ta. Ta vinh hạnh được một đám đại nhân vật như vậy bóp chết bất cứ lúc nào, chẳng lẽ không đáng cười sao? Ta vẫn đứng cười ngây ngốc, chẳng biết hôm nay là ngày gì nữa rồi, tại sao lại không nhìn được?

Ta không biết Lôi Hồ rời đi lúc nào nhưng lời nói của hần vẫn lưu lại trong tai ta.

“Thanh Nguyệt, ta từng hỏi Hoàng Thượng tại sao lại đặt gánh nặng như thế lên vai người. Hoàng Thượng đã nói rằng, kỳ thật luận tài năng, người chỉ ở bậc trung, luận cơ trí, người chỉ hơn bậc trung một chút, căn bản không nên đặt trọng trách lên người, chỉ là... nhân duyên lại tìm đến người. Tuy nhiên, người có một

điểm tốt, chính là trọng tình, tuy bản thân người không thừa nhận nhưng kỳ thật người làm bất cứ chuyện gì cũng đặt nặng tình hơn lợi. Bất luận là ai, vô luận là kẻ nào, chỉ cần đối xử với người tốt một chút thì người sẽ xả thân báo đáp. Mục tiêu của người rõ ràng nhưng lại không có dã tâm để thực hiện được nó. Thanh Nguyệt, ta không muốn giết người, đến thời điểm cuối cùng Hoàng Thượng cũng không muốn giết người. Vậy nên, hãy theo ta, không chỉ vì Đức phi nương nương mà còn là vì người”

Hoàng Thượng, chính là lão nhân có gương mặt hiền lành gọi ta là nha đầu, cũng chính là lão nhân cứu ta để lợi dụng ta, cũng lại là lão nhân cảnh cáo ta để ta có thể sống thêm vài ngày, cũng vẫn là lão nhân bày ra sát chiêu nhưng đồng thời lại cho ta một viên thuốc chết giả. Nguyên lai, ta thật khổ sở!

52. Chương 47

Chương 47

Ta là Thường Nghĩa, thống lĩnh ảnh vệ của Hoàng Đế, ta cùng Lôi Hồ giống nhau, cả hai đều là tâm phúc bên cạnh Hoàng Đế. Chẳng qua, Lôi Hồ ở ngoài sáng còn ta ở trong tối, trừ bỏ Hoàng Đế, không một ai biết đến sự tồn tại của ảnh vệ. Có rất nhiều việc không thể giải quyết bên ngoài mà phải nhờ đến sự can thiệp của ảnh vệ. Ảnh vệ là “mắt” đồng thời cũng là “tay” của Hoàng Đế.

“Thường Nghĩa, bảo vệ nàng thật tốt, chỉ cần giang sơn này còn trong tay họ Triệu thì nàng chính là chủ nhân mới của người”

“Hoàng Thượng, thỉnh cân nhắc, ảnh vệ là vũ khí của hoàng gia, cứ như vậy mà giao ột nữ quan khác họ là không thỏa đáng”

“Haiz, đừng nói nữa, trăm không còn sống lâu nữa. Nếu không có ảnh vệ, hài tử ngốc kia sẽ không sống được bao lâu nữa, trước sau nàng cũng sẽ chết dưới tay của chính mình”

“Hoàng Thượng... ! Chẳng lẽ ý của ngài là Thanh Nguyệt sẽ phản? Nếu đã như vậy thì càng không nên đem ảnh vệ giao cho nàng”

“Thường Nghĩa, người theo nàng lâu như vậy, người thấy nàng có khả năng phản sao?”

“... sẽ không! So với mưu phản, khả năng nàng bỏ trốn còn lớn hơn”

“Người sai rồi. Hài tử ngốc kia ngay cả bỏ trốn cũng không thể. Nàng chỉ có thể bị Vũ Nhi cùng Tề Nhi bức tử, thậm chí còn cả Phong Nhi nữa”

“Hoàng Thượng, hai vị vương gia cùng Phong công tử đều có tình với Thanh Nguyệt, bọn họ sẽ không động thủ với nàng mới đúng! Lúc trước ngài dùng nàng, không phải là vì coi trọng điểm này sao? Thần nhớ rõ lúc ấy ngài đã nói qua, Thanh Nguyệt là người duy nhất có thể khắc chế ba người bọn họ”

“Haiz, người cho là bọn họ có thể buông tay? Hài tử của ta nên ta biết rõ, dù nha đầu ngốc kia có chạy đến chân trời thì bọn họ cũng sẽ tóm trở về”

“Một khi đã như vậy... Hoàng Thượng, chẳng lẽ... phải diệt cỏ tận gốc?”

“Vậy sao? Người thật sự muốn giết nàng sao? Hãy quên thân phận ảnh vệ mà nói thật với trăm, trăm sẽ không trách tội”

“Chuyện này... thần đáng chết, thần cũng hy vọng nàng sống sót”

“Ừm, trăm cũng hy vọng thế, nha đầu kia thật khiến người khác đau lòng, có đôi khi trăm thậm nghĩ, nếu nàng là nữ nhi của trăm thì tốt biết bao nhiêu”

“Hoàng Thượng, kỳ thật Thanh Nguyệt nàng...”

“Trăm biết, nha đầu ngốc này... Haiz, Thường Nghĩa, trăm không thể cho nàng danh phận công chúa, cũng không thể cho nàng tự do, nhưng trăm có thể đem ảnh vệ đến cho nàng. Sau khi trăm băng hà, các người

liền đến bảo hộ Thanh Nguyệt, chỉ cần nàng không phản, các người phải tuyệt đối trung thành với nàng như đã làm thế với trẫm, rõ chưa?”

“Dạ, thần tuân chỉ”

Ta biết Thanh Nguyệt đã hơn một năm, khi đó nàng gọi là Nhạc Thanh, trưởng nữ Lạc Châu thủ phủ Nhạc Quốc Tùng, cũng là tú nữ sắp ứng tuyển vào cung. Lần đầu tiên ta đứng nhìn nàng ở phía xa xa, ta thừa biết nữ tử không có gì xuất chúng đang ngồi chết lặng trong xe kia căn bản không khả năng tiến cung. Từ sớm ta đã nhận được tin tức, bởi vì trên xe có nàng là nữ nhi của một kẻ thuộc vây cánh Ung Vương nên Vũ vương cùng Tề vương chắc chắn sẽ không để xe này bình yên nhập kinh. Khi đó mọi người cũng không nghĩ sự tình lại phát triển thành ra thế này.

Ta phụng mệnh theo dõi đoàn xe, lại chỉ có thể đứng từ xa mà nhìn, vạn nhất nếu không bắt đắc dĩ thì không được nhúng tay. Tề vương động thủ trước, bọn họ cải trang thành thổ phỉ đoạt xe kéo vào trại, không quá vài ngày, nhân mã của Vũ vương cũng đến và đột nhập vào trại giải cứu các người. Ta nhìn thấy người của Vũ vương lôi kéo các người đến vùng lân cận phủ trạch Phong gia để buôn bán nô lệ. Ta chợt nhớ ngoài phố có lời đồn đãi, nói rằng thiếu gia Phong gia đam mê của lạ, lại vô cùng ham thích pha thân nữ tử. Lúc đó ta mới biết được người nguyên lai đã bị... Haiz! Người quả nhiên đã bị Phong phủ mua mất rồi. Vì muốn bẻ gãy âm mưu của các vị vương gia, ta muốn giết chết người. Ghé vào Phong gia quan sát người một tháng, ta lại nhận ra Phong công tử đang âm thầm theo dõi người. Có lẽ bọn họ đã phát hiện, khi ta rời đi, người vẫn là một nha đầu nhóm lửa phòng bếp vô cùng an nhàn. Không hiểu một thiên kim tiểu thư làm sao có thể chịu khổ được như vậy, bất quá quên đi, Nhạc Quốc Tùng sớm muộn gì cũng phải chết, nếu người có thể an phận thủ thường thì cứ xem như là tạo hóa. Đó là lần đầu tiên người tránh được một tử kiếp!

Lần tiếp theo gặp người, người đã trở thành phụng bút nữ quan, khi đó ta vừa hoàn thành nhiệm vụ nên hồi kinh diện thánh phục mệnh. Hoàng Đế muốn ta tiếp cận người, vừa là bảo hộ vừa là giám thị. Thật ra, khi trông thấy người, ta vô cùng hoảng sợ. Trong mắt người có ánh sáng, người cũng linh động, nhìn thế nào cũng không giống nữ tử sống như con rối gỗ lúc trước. Trên người người đến tột cùng đã phát sinh chuyện gì?

Dưới tình huống kia, cuối cùng người vẫn lựa chọn để Nhu phi bỏ trốn. Đó là lần thứ hai người tránh được thêm một tử kiếp! Hoàng Đế muốn cứu người đồng thời cũng muốn thử người, nếu Nhu phi chết, chôn cùng nàng nhất định sẽ có người. Mỗi lời nói, mỗi hành động của Hoàng Hậu đều bị chúng ta nắm giữ, nàng muốn người sát hại Nhạc Quốc Tùng, thời gian đó ta quả thật thay người đổ mồ hôi lạnh. Hoàng Đế lưu người lại là vì người trọng tình và không có dã tâm, nếu người thật sự thấy chết mà không cứu thì điều này chứng tỏ Hoàng Đế đã nhìn lầm người. Nhìn thấy người nấp trong góc tối vừa khóc vừa cười, ta lần đầu tiên phản bội Hoàng Thượng. Ta đẩy xe chở phân xem như giúp đỡ người một phen. Sau đó, khi Hoàng Đế nghe báo lại việc người uống trà bị hạ độc cùng nụ cười thê lương kia, ngài đã thổn thức thật lâu. Người biết không, chính là đêm đó, người đã đoạt được sự thương tiếc của thiên hạ chí tôn. Thử thách cuối cùng chính là ống trúc kia, thật ra ta bách độc bất xâm, việc giả chết cũng vô cùng dễ dàng. Ống trúc kia kỳ thật là thuốc nổ, chỉ cần người... lại không ngờ người có thể đem hai loại độc hòa lẫn vào nhau khiến ta hôn mê suốt ba ngày liền. Haiz, thật ngu ngốc, ta ngu thì ai tới bảo vệ người?

Lệnh bài thông quan Phong công tử đưa đến vốn không muốn đưa cho người, nhưng cuối cùng vẫn là cho người. Thật xin lỗi, chỉ cần Hoàng Đế còn sống thì ta không thể làm điều gì gây nguy hại đến hoàng thất. Ta hy vọng người sợ hãi mà bỏ trốn. Nếu người thật sự bỏ trốn, người chết sẽ là ta.

Hoàng Thượng băng hà, ảnh vệ đều giao cho người, trước tiên ta sẽ hoàn thành nhiệm vụ mà người giao phó, chờ hết thủy an bài xong đầu đây ta sẽ trở về, sẽ lại thấy người ở nơi đó mỉm cười. Ta đã trông thấy nụ cười của người, là thương tâm đến cùng cực mà bật ra ngoài. Haiz, tội gì lại ép buộc chính mình như vậy, là không chịu thừa nhận bản thân mình sợ khổ hay sao? Kỳ thật chúng ta ai cũng biết rằng người khổ sở, nếu không thì Tề vương cũng sẽ không hạ lệnh cho phép người không cần tham gia hành lễ cúng bái siêu độ trong chùa, hẳn sợ người quá uất ức nên khóc ra ngoài gây lỗi lầm không đáng có. Người yêu mến Hoàng Đế, tự coi sâu nhất trong thâm tâm người muốn dối lòng rằng ngài là phụ thân của chính mình. Một người vì để bảo vệ hài tử của mình mà chịu đựng bệnh tật dày vò, một phụ thân như thế đối với người mà nói thì có bao nhiêu rung động cùng mê hoặc. Người rất hâm mộ ba vị vương tử, không chỉ là vương tử, ngay cả Nhu phi cùng Lôi Hổ cũng khiến người hâm mộ. Người thật ngu ngốc, đến bây giờ mà người vẫn còn tin

tưởng vững chắc rằng bản thân mình là vì sống sót mà đấu tranh. Chỉ có ta mới biết rằng đó không phải là sự thật, ước nguyện ban đầu của người từ sớm đã thay đổi. Người muốn bảo vệ kế hoạch của ngài, người muốn hoàn thành nguyện vọng của phụ thân bất chấp ngài không phải là phụ thân của người.

Thương tâm thì cứ khóc, không phải người không có tư cách khóc và cũng không phải không có lý do để khóc. Hoàng Đế cũng thương tiếc người, trong lòng của Hoàng Đế có một chỗ dành cho người, nếu không ngài cũng sẽ không mang ta đến bên người, mang ảnh vệ thân cận nhất của chính mình giao cho người. Từ nay về sau, ta vẫn sẽ bảo hộ người.

...

Rốt cục Thường Nghĩa đã trở lại, nhìn biểu tình của hắn liền biết mọi sự đã chuẩn bị xong, ta nhẹ nhàng thở dài một tiếng, cảm giác chính bản thân hắn cơ hồ cũng thoải mái không ít.

“Xong rồi sao?”, ta không dám nhìn thẳng mà đứng đưa lưng về phía hắn, bởi vì ánh mắt của ta không tốt, sưng đỏ và bụp lên, đại khái là đã khóc nhiều lắm.

“Ừm, xong rồi, có cần phái người báo với Vũ vương cùng Tề vương không?”

“Chưa cần, còn phải đợi thời điểm thích hợp, chờ cho bọn họ tranh đấu căng thẳng hơn một chút, con người luôn phải nếm vị mệt mỏi thì mới nhận rõ thế cục”

“Vậy bước kế tiếp phải làm sao bây giờ?”

“...”, làm sao bây giờ, cứ ở trong này chờ đợi chính là lựa chọn tốt nhất, chỉ là... , “Đi chuẩn bị một chút, sáng mai chúng ta hồi cung”

“Hồi cung? Người muốn cứu Đức phi? Người đã quên hịch văn thảo phạt kia rồi sao? Đừng châm lửa tự thiêu nữa!”

Ta ngây ngốc đồng thời cười khổ, “Thường Nghĩa, ta nói rồi, ta sẽ không hỏi người là ai. Chỉ là, hiện tại càng lúc ta càng sợ người”

“Người không cần sợ ta, Thanh Nguyệt, Hoàng Đế đã băng hà, từ nay về sau ta thuộc về người”

Lời này của hắn có ý gì? Thuộc về ta? Tâm tư thay đổi thật nhanh, cuối cùng ta thở dài, “Nguyên lai người đúng là người của Hoàng Đế, khó trách...”

“Ta là cảnh vệ, là vũ khí tiện dụng mà Hoàng Đế đã ban tặng cho người. Thanh Nguyệt, Hoàng Đế cũng thật lòng yêu mến người, cho nên...” , hắn bỗng dừng tiên đến từ sau lưng và ôm lấy ta, nhẹ nhàng tựa như ôm tiểu hài tử, “Hãy khóc đi, bởi vì người đó cũng đã từng hy vọng có thể làm phụ thân của người, vậy nên người có quyền được khóc”

Hắn cũng từng hy vọng có thể làm phụ thân của ta sao? Thật sự? Là đang lừa gạt ta sao? Phụ thân, Hoàng Thượng,... toàn bộ sức nặng trên người ta đều đặt lên Thường Nghĩa, ta khóc không thành tiếng mà chỉ có nước mắt. Ta yêu mến hắn, trong lòng hy vọng xa vời rằng bản thân có thể có một phụ thân như vậy.

“Khóc đi, khóc cho thống khoái, có bao nhiêu nước mắt thì cứ để nó chảy ra. Người cũng được yêu thương, cũng được quan tâm, Hoàng Đế dùng phương pháp của ngài bảo hộ người. Ngài không thể cho người tự do nhưng ngài cho người hy vọng. Chỉ cần người không phản, sẽ không ai có thể uy hiếp được người, dù là tân hoàng đế cũng không thể. Chính kim khẩu của ngài đã nói với ta, rằng nếu người là hài tử của người thì tốt biết bao. Thanh Nguyệt, trong lòng của ngài, ngài thật sự hy vọng người là hài tử của chính mình.

Phụ thân... làm sao bây giờ? Ta không muốn khóc, ta đừng khóc, chỉ là đối với người... ta thật sự nhịn không được. Hãy nghỉ một lát để ta được khóc một lát. Ta si tâm vọng tưởng cũng được, ta ngu ngốc bị lừa gạt cũng được, hãy để ta tin tưởng lời nói của Thường Nghĩa, thật sự, thật sự, thật sự... nếu muốn ta đổi mạng để tin tưởng thì ta cũng cam lòng. Hãy để ta tin tưởng hắn thật lòng yêu thương ta, yêu thương ta như thể ta là nữ nhi của hắn. Phụ thân, thứ ta khao khát không phải là tự do, mà là phụ thân. Ta cùng Nhu phi giống nhau, ta cũng được hắn yêu thương, là chính hắn đã nói muốn làm phụ thân của ta.

“Thường Nghĩa, đến hai phủ vương gia và hoàng cung báo tin, rằng hai ngày nữa chúng ta sẽ hồi cung”, ta lau nước mắt, ta muốn trở về... trở về bên cạnh phụ thân.

“Không được, người không thể quản chuyện của Đức phi, lần này không giống với lần trước. Lần trước nếu không phải nhờ Hoàng Đế can thiệp thì người cho rằng chỉ bằng thủ đoạn của người liền có thể lừa gạt được Hoàng Hậu sao? Nàng là Hoàng Hậu, người đã từng trải qua bao nhiêu đấu tranh ganh ghét mà vẫn không gục ngã. Nàng đã biết từ sớm, nếu không hà có gì biết rõ người là Nhạc Thanh mà còn cho người đi sát hại Nhạc Quốc Tùng? Nàng muốn mượn đao giết người”

“Nàng biết? Tam Thiếu nói với nàng?”, không thể, không có khả năng, Tam Thiếu...

“Nha đầu ngốc!”, Thường Nghĩa càng dùng sức ôm ta, “Bên cạnh Hoàng Đế đột nhiên lòi ra người, chẳng lẽ Hoàng Hậu lại không tra xét rõ ràng sao?”

Không phải là Tam Thiếu, hẳn không phản bội ta, hẳn tuân thủ lời thề không làm tổn hại ta. Trong lòng thật ám áp! Về phần Hoàng Hậu... , “Thường Nghĩa, không cần sợ, ta có cách, hơn nữa lần này cũng là để bảo vệ chính mình, hãy để Lôi Hồ và Đức phi biến mất cùng nhau”

“Người phải làm thế nào?”, Thường Nghĩa biết lòng ta đã quyết nên không ngăn cản nữa, hẳn chỉ dùng ngữ khí bình thản tỏ rõ lập trường rằng: hẳn đứng về phía ta.

Ha ha, phải làm thế nào? Phần thưởng trước kia lưu lại nay đã có thể phát huy công dụng, “Mượn đao giết người!”

Ta có phụ thân nên ta có dũng khí. Ta được yêu thương nên ta có can đảm. Nữ nhi tuyệt đối sẽ không để kế hoạch của phụ thân bị thất bại.

...

Phụng bút nữ quan mang di chiếu của Hoàng Đế, không đúng, hiện tại nên gọi là tiên đế, mang di chiếu của Tiên Đế hồi cung. Xuất phát từ rất nhiều lý do, đội ngũ hồi cung của nữ quan vô cùng long trọng. Đội ngũ hộ vệ trước sau gần trăm mét, mặc dù không thể tung hoa nhưng đại kiệu kia đã khiến nảy sinh rất nhiều ước đoán.

Theo nguyên tắc vào cung, khi kiệu nhập cung liền một đường “tiền hô hậu ủng” tiến thẳng Thiên Âm Điện. Nơi này không phải là nơi ta từng ở lại a! Ta có chút kinh ngạc nhìn về phía Thường Nghĩa rồi dùng ánh mắt hỏi hẳn xem đây là thế nào?

Thu được câu hỏi của ta, Thường Nghĩa trước mặt người khác bày ra bộ dạng cung kính, “Người là nữ quan của tiên đế, chiếu theo quy củ đã không thể ở lại hậu viện Kiền Đức Điện. Đây là nơi được đặc biệt lựa chọn dành cho người, nếu không hài lòng thì nô tài có thể phân phó đổi sang nơi khác”

“Chuyện này...”, ta đứng chần chừ trên bậc thang ngoài điện, vấn đề không phải là hài lòng hay không, mà là vấn đề hợp quy củ. Thiên Âm Điện là chính điện hậu cung, địa vị gần ngang bằng Khôn Thái Điện đứng đầu tam cung. Ta chỉ là một nữ quan, làm sao có thể ở lại nơi này, “Ta không thể...”

“Không thể cái gì?”, từ trong Thiên Âm Điện đột nhiên xuất hiện một người, “Nữ quan không thích nơi này sao?”

“Vũ Nhân Vương điện hạ”, tất cả mọi người chấn động quỳ xuống hành lễ, ta cũng không ngoại lệ, khi quỳ xuống dập đầu, trong lòng ta vô cùng cảm thán.

“Tất cả đứng lên”, hẳn thần nhiên phân phó mọi người đứng dậy rồi vừa nói vừa hướng chỗ ta bước tới. Ta sợ phạm lỗi lầm nên nhanh chóng đứng sang một bên cúi đầu, cảm giác hẳn đã đến gần trước mắt, có một chút gì đó không hài lòng bay đến đây, “Thế nào? Không hài lòng với nơi này sao?”

“Nô tỳ không dám”, ta càng cúi đầu thấp hơn, vì sợ hẳn đỡ đứng dậy nên ta không dám quỳ, “Chỉ là... Thiên Âm Điện chính là...”

“Bốn vương cũng không thích nơi này”, thật bất ngờ, hẳn lại có cùng quan điểm với ta, chỉ là sau đó hẳn lại nói, “Thế nhưng tình hình hiện tại người cũng biết, trong cung vô cùng phức tạp nên chúng ta có chút lo lắng. Bốn vương cùng Tề vương đã thảo luận vấn đề này, dù sao thì nơi này vẫn thích hợp nhất, chỉ bằng trước mắt người cứ ở lại đây, nói thế nào thì người cũng là người mang theo di chiếu của tiên đế, cũng không tính là ủy khuất người”

Ta còn có thể nói gì, “Nô tỳ xin đa tạ ân điển của hai vị điện hạ”

“Ừm, vậy vào trước đi, bốn vương còn có lời muốn nói”, hắn xoay người ý bảo ta đi theo. Ta im lặng bước vào trong điện, đột nhiên một thanh âm nhỏ nhỏ truyền đến tai ta, “Người nên ở tại Khôn Thái Điện, rất nhanh có thể ra khỏi chỗ này, trước mắt ủy khuất người vài ngày”

Ta không dám lên tiếng lại càng không dám trả lời, tâm tình so với trước kia không giống nhau. Ta không sợ, đúng là không sợ.

Đi vào trong điện, trước tiên Vũ Nhân ngồi xuống ghế chính vị, sau đó ra lệnh cho chúng ta cùng ngồi xuống. Nhìn biểu tình trên mặt hắn, xem ra chúng ta không cần nói nhiều, chỉ cần ngoan ngoãn ngồi đây là được rồi. Ta cúi đầu xem như đã đa tạ qua, chờ ta ngồi xuống, các cung nữ bắt đầu đem trà bánh dâng lên.

Vũ Nhân vẫy tay ọi người lui ra, sau khi bọn họ lui hết, hắn bỗng dừng lại tiên đến đây đem ta kéo vào lòng, đầu cũng bị kéo tựa vào ngực hắn, hai tay hắn ôm ngang eo ta, “Nguyệt Nhi, đừng nói gì hết, đừng làm gì hết, người cứ để nguyên như vậy là được rồi”

Ta không lên tiếng, không nhúc nhích, trong điện thật im lặng. Chỉ là, ta có thể nghe thấy từng giọt từng giọt nhỏ xuống mũi giày của hắn. Xem ra hắn cũng đã nhẫn nhịn thật lâu. Hoàng Thượng đúng là một phụ thân tốt.

53. Chương 48

Chương 48

Mặt hồ phẳng lặng che dấu vô số gợn sóng bên dưới. Trong cung mọi người đều căng thẳng, không ít thì nhiều. Người ở địa vị càng cao càng trấn định. Nhưng sự thật thế nào thì e là cũng chỉ có họ mới biết. Trong hoàng thành, không khí đông cứng như đá tảng.

“Nữ quan, thời gian đã tới”, thanh âm thúc giục xông vào tai khiến người ta chết lặng, cung nữ mặc áo tang quỳ gối phía sau tấm màn trúc để tránh nhìn ánh mắt của ta.

Trời đã sáng rồi sao? Đêm qua thật mau. Ta gương mặt nhìn lại cổ quan lại bằng vàng trông đặt trong chính điện. Hoàng Đế nằm trong đó, cách ta rất gần, gần đến độ chỉ cần vươn tay là có thể chạm tới. Ngón tay trong ống tay áo khẽ giật, cuối cùng vẫn không vươn ra ngoài. Kia... ta không có tư cách chạm vào, thân là nô tỳ, ngay cả tư cách đứng ở đây ta cũng không có. Hiện tại ta được quỳ gối ở đây đã là may mắn lắm rồi, tấm màn trúc này vốn được chuẩn bị cho nhóm tần phi hậu cung cùng các công chúa, ta chỉ có thể lợi dụng lúc đêm khuya không người mà lén lút chạy đến đây. Trời đã sáng, ta phải nhanh chóng rời đi, một khắc cũng không thể chậm trễ. Ta lặng lẽ rời đi bằng cửa vách, cung nữ nhanh chóng dìu ta bước đi, hai bàn chân của ta bị tê đến độ không thể đứng thẳng được. Chúng ta vụng trộm nhìn ra ngoài, may mắn xung quanh đây không có người, chúng ta nhẹ nhàng thở ra nhưng vẫn đóng tai chú ý động tĩnh xung quanh.

Cẩn rằng kiên nhẫn một khắc, chờ cho hai chân có thể cử động được ta liền cẩn thận bước đi. Ta âm thầm đem trang sức đặt vào lòng bàn tay cung nữ đã dìu ta ban này, không nói gì cả, ta khép khiêng xoay người ẩn vào chỗ rẽ âm u sau vách tường.

Khi ta đã có thể chậm rãi bước đi dọc theo hai bên vách hoàng cung thì bình minh đã lộ dạng trên Thiên Âm Điện. Ta không thể ngồi kiệu vì sợ bị người hỏi thì khó nói, mà kỳ thật thì cũng chẳng có ai hỏi này hỏi nọ, đám tiểu thái giám vừa trông thấy ta đã vội vàng dời mắt tránh xa. Thời điểm ta trở về, Thiên Âm Điện đột nhiên một bóng người cũng không thấy. Trong lòng mọi người đều biết ta đến nơi đó, chỉ là không ai nói mà thôi.

Quả nhiên, khi ta vừa nằm xuống giường thì trong phòng đột nhiên xuất hiện vài cung nữ cùng thái giám gác đêm. Hết thấy đều giống như ta chưa từng đi qua nơi này. Ta vừa cảm kích Vũ Nhân cùng Tam Thiệu vừa nhắm mắt ngủ. Bất luận tương lai thế nào, phần ân tình này ta vẫn sẽ giữ lại trong lòng.

Chỉ còn năm ngày nữa đã đến ngày nhập lễ, trận tranh quyền đoạt vị cũng căng thẳng hẳn lên. Còn có di chiếu của tiên đế ở đây, trước khi nó được đọc thì không ai dám có động thái gì, hết thảy đều kiềm chế ở mức tối đa. Trong triều đình, thế lực của Vũ Nhân cùng Tam Thiếu đối chọi gay gắt. Ngoài hoàng thành, thân vệ hai vương giương cung bạt kiếm. Rừng rậm, đường đi từ biên quan đến kinh thành có vô số tướng sĩ yên lặng ẩn nấp. Nội chiến tựa hồ đã hết sức căng thẳng. Vào thời điểm này, Ung vương đang ốm bệnh trong vương phủ dường như đã bị loại ra khỏi tầm mắt của mọi người, vây cánh của hắn bên ngoài hiển nhiên cũng vô cùng yên tĩnh.

Dưới bầu không khí như vậy, trong cung lại yên tĩnh đến thần kỳ. Mặc kệ sau lưng khẩn trương thế nào, Vũ Nhân cùng Tam Thiếu dường như không bị ảnh hưởng. Bọn họ vẫn điều hành quốc sự như bình thường, gặp mặt vẫn lễ tiết thân thiết như bình thường, chỉ là hai người bọn họ đều không dờ bước đến Thiên Âm Điện. Chỉ có Quế thực nghi là thường xuyên chạy đến nơi này, mỗi khi nàng đến đều mang theo lo âu cùng thúc giục của Ung vương, đương nhiên, trong đó cũng có một ít tâm kế của chính nàng.

“Muội muội, sắc mặt của người tại sao lại tiêu tụy hơn so với hai ngày trước vậy?”, Quế thực nghi lôi kéo tay của ta, đáy mắt hèn mọn của nàng hoàn toàn đối lập với giọng điệu quan tâm ngoài miệng. Ngoài miệng càng thân cận bao nhiêu, trong lòng càng chán ghét bấy nhiêu. Hơn nữa, bộ áo váy cung đình màu tuyết trắng chấm hoa mai lại cực kỳ chói mắt.

Ta thật sự muốn lột sạch bộ tang phục trên người nàng, người không xứng và cũng không có tư cách này. Hoàng Thượng để nàng sống, như vậy nàng nhất định phải sống, “Nương nương, nô tỳ không sao. Một chút việc nhỏ như vậy cũng khiến nương nương bận tâm lo lắng, nô tỳ thật sự áy náy, thỉnh nương nương an tọa dùng trà”

Đưa Quế thực nghi ngồi xuống ghế, ta tự mình cầm khăn quỳ xuống trước mặt nàng để chuẩn bị rửa tay giúp nàng.

“Ai nha, không được, không được. Muội muội, việc này ngàn vạn lần không được”, nàng làm ra vẻ kinh ngạc đến nỗi ta đứng dậy, “Muội muội là người thế nào mà lại làm như nô tỳ đến hầu hạ ta. Mau đứng lên đi, tỳ tỳ quả thật không nhận nổi”, nàng đỡ ta đứng dậy thật, đỡ cả hai tay, vẻ mặt tự nhận hai bên ngang hàng.

“Nương nương”, ta kiên quyết không đứng lên, sau đó ánh mắt còn liếc thoáng qua ý bảo nàng đang thất thố. Một tần phi được sắc phong trong hậu cung sao lại nói chuyện như thế với nô tỳ? Mặc dù đối phương là nữ quan cũng không ổn, “Thỉnh nương nương để nô tỳ hầu trà cho người”

“Thế này... vậy cũng được, hôm nay bản cung đành ủy khuất nữ quan”, hiểu được ý tứ của ta, nàng nhanh chóng lấy lại vẻ mặt nghiêm nghị mà nói.

Ta bước tới gần tủ lấy ra một chiếc khăn thấm nước rồi giúp nàng chà lau ngón tay. Sau khi cẩn thận lau chùi từng đốt xương, ta nhẹ nhàng lui ra sau từng bước rồi hai tay dâng tách trà đến đây, “Mời nương nương dùng trà”.

Lúc đầu nàng còn do dự, bàn tay vươn đến tiếp nhận tách trà cũng có chút run run. Tuy rằng biết ta đang hành xử theo quy củ nhưng bởi vì ta là ngự tiền nữ quan, ngay cả Hoàng Đế cũng chưa từng hầu hạ qua, huống chi nàng chỉ là một tần phi tứ phẩm. Lễ độ như vậy, hẳn nhiên đã vượt quá chừng mực. Có lẽ là bởi vì địa vị của nàng quá cao, có lẽ bản thân mình đã khúm núm quá lâu nên sau khi được nàng ân cần hầu hạ mới chậm rãi thả lỏng tâm tư, “Nữ quan quả nhiên là người bên cạnh hoàng đế, mới vào cung không được bao lâu nhưng hiểu biết về quy củ trong cung quả thật không kém người nào. Đứng lên đi”, nàng chậm rãi nhấp một ngụm trà, thanh âm khi nói không dài không ngắn. Nàng không đem tách trà đặt lên mặt bàn mà là thuận tiện đặt lên hai bàn tay không vốn đang chờ đợi sẵn của ta.

“Đa tạ nương nương khách lễ”, ta đặt tách trà lên bàn rồi khoanh tay đứng bên cạnh, thái độ cung kính so với bình thường chỉ có hơn chứ không kém.

“Các người đều lui ra, bản cung muốn tâm sự thoải mái với nữ quan”, nàng vừa nói vừa phất tay cho toàn bộ cung nữ lui ra ngoài.

“Muội muội, hiện tại không còn ai nữa, người cũng mau ngồi xuống đi”, vẫn gọi ta là muội muội nhưng hương vị đã không còn giống lúc ban đầu.

“Nô tỳ không dám ngồi ngang hàng với nương nương, xin hãy để nô tỳ đứng hầu chuyện”

“Được rồi, bảo người ngồi thì người cứ ngồi đi, cứ đứng trả lời như vậy cũng không tiện. Nhìn thấy người như vậy, kẻ làm tỳ tỳ này cũng không nhẫn tâm”

“Nương nương... !”, ta ngẩng đầu, nước mắt không ngừng tuôn xuống, ta nhanh chóng dùng ống tay áo gạt phắt đi rồi ngồi xuống cúi đầu không nói.

“Muội muội, đây là thế nào? Tại sao đang êm đẹp lại bật khóc, chẳng lẽ có người dám khi dễ người?”

“Không có, thỉnh nương nương không cần lo lắng, nô tỳ không sao”, không sao nhưng nước mắt càng lúc càng nhiều, ta quay đầu để nàng không bắt gặp.

“Nói gì vậy? Đã khóc thành bộ dáng này lại còn nói không sao? Nói, là ai ăn gan hùm mật gấu dám khi dễ nữ quan của tiên hoàng?”

“Xin nương nương đừng nói nữa, thật sự không sao hết, chẳng qua nô tỳ nghĩ đến chuyện sắp rời cung, con đường phía trước còn xa vời mà nơi có thể dừng chân sống yên phận cũng không có, về sau muốn hầu hạ nương nương cũng không thể. Mong nương nương ở lại trong cung có thể bảo trọng, muốn gặp lại xem ra chỉ còn có thể đợi kiếp sau”

“Muội muội nói lời này có ý tứ gì? Rời cung? Muội muội muốn đi đâu? Chẳng lẽ nói đại sự của Ung vương không thành?”

“Nương nương, đại sự của Ung vương điện hạ đã sẵn sàng, điều nô tỳ muốn nói chính là chuyện của nô tỳ cùng nương nương a!”

Nghe nói đại sự đã sẵn sàng, nàng thở dài một hơi, chỉ là tâm trí có chút nóng nảy, “Vương gia đã từng đáp ứng...”

“Nương nương còn chưa nhận ra sao?”, không đợi nàng nói xong ta liền lên tiếng ngăn cản, căn cứ vào thái độ kia, nàng không phải là không hề lo lắng, “Không phải nô tỳ hoài nghi ý tốt của vương gia, chỉ là gia pháp tổ tông vẫn còn ở nơi đó, lại còn triều thần quan lại, bọn họ sẽ không để vương gia lưu lại tần phi của tiên hoàng đâu. Nương nương thì may mắn rồi, người có thể ở lại Tĩnh An Cung hưởng phúc. Thế nhưng nô tỳ... chỉ sợ hai vị vương gia kia sẽ không tha cho nô tỳ”

“Tĩnh An Cung”, sắc mặt nàng đột nhiên trắng bệch, nỗi ám ảnh mấy ngày nay bỗng chốc bị gợi lên, nàng biết ta nói không sai, chính nàng cũng hiểu được đạo lý này, chỉ là nàng tự lừa dối chính mình mà không chịu thừa nhận thôi. Hiện tại tình hình thực tế đã bị ta vạch trần, lại nghĩ đến thâm cung vắng vẻ không biết đến ngày tháng, tình cảnh này chỉ sợ người thường không thể chịu đựng nổi, “Sẽ không... vương gia sẽ không...”

“Nương nương, chỉ sợ đến lúc đó mặc dù vương gia có tâm nhưng cũng không thể không để ý đến phản đối của quần thần. Kẻ làm hoàng đế cũng có lúc lực bất tòng tâm, chúng ta...”, ta không nói nữa mà òa khóc.

“Làm sao bây giờ? Ta phải làm sao bây giờ?”, nàng quẩn bách nắm lấy tay ta tựa như phao cứu mạng, “Muội muội, người thông minh mau tìm biện pháp giúp ta. Ta không muốn đến Tĩnh An Cung, ta không muốn đến đó chờ chết, ta còn muốn làm tỳ muội với người a!”

Tĩnh An Cung là nơi đến để chờ chết? Haiz, trong hoàng cung này có chỗ nào không phải là nơi để chờ chết? Ta buồn cười nàng nhìn không thấu, “Nương nương, hiện tại còn biện pháp gì đâu? Người thân phận tôn quý, chuyện này đã xác thật không cần bàn cãi, đến lúc đó người không muốn đi cũng phải đi. Cũng may vương gia thật lòng với người, dù người đến thâm cung an dưỡng thì vương gia cũng sẽ thường xuyên tìm cơ hội đến thăm người”, thật lòng mà nói, hẳn sẽ quên người, người ngay cả cơ hội nhắc nhở hẳn nhớ đến mình cũng không có.

“Ta...”, nói không thành lời, ở chốn thâm cung lâu ngày như vậy, nàng làm sao lại không rõ để tâm vô tình, ngày ngày ở trước mặt hoàng đế làm đủ trò cũng không chắc được sủng ái bao lâu, huống chi là chuyển đến nơi khác ở lại, hơn nữa còn không được gặp mặt một thời gian dài. Nàng biết chính mình sẽ bị trôi vào quên lãng, “Không được, ta không muốn, Thanh Nguyệt, chẳng lẽ không còn cách nào khác sao? Mau suy nghĩ đi, vương gia vẫn khen người thông minh, người mau nghĩ biện pháp đi, vì ta mà cũng là vì người!”

“Chuyện này...”, ta do sợ, vài lần định mở miệng nhưng lại không nói, ta chỉ lắc đầu và không ngừng rơi lệ.

“Người đừng khóc nữa! Nhìn bộ dáng của người, nhất định là có cách, đúng không? Đừng khóc nữa, người hãy nói đi...”, tựa như nàng chợt nhìn thấy hy vọng từ ta.

“Nô tỳ... nương nương...”, ta vẫn mãi lắc đầu không nói lời nào, đợi đến khi nàng gào lên ta mới thông thả nói, “Đúng là có một cách, chỉ là không biết nương nương có đồng ý hay không. Nếu muốn kế hoạch thành công cũng chỉ có thể dựa vào nương nương”

“Ta?”, nàng sửng sốt, “Ta thì có thể làm gì? Thanh Nguyệt, người đừng vòng vo nữa, chuyện đã đến nước này thì chỉ còn cách liều mạng”

“Nương nương, người hãy suy nghĩ thật kỹ, vạn nhất thất bại, nô tỳ xem như đã hại người”

“Không sao, người hãy nói ta nghe một chút, bản cung tự biết cách”

“Vậy được rồi”, ta cắn răng tiến đến chậm rãi nói thắm vào tai Quế thực nghi, nàng vừa nghe vừa gật đầu lia lịa.

“Thanh Nguyệt, người xác định chuyện này có thể? Vạn nhất...”

Ta biết nàng đang băn khoăn điều gì nên liền đứng dậy lấy ngọc bội tượng trưng của Ung vương mà Thường Nghĩa đã mang về đặt vào tay nàng, “Nương nương, người cầm lấy, chờ thời cơ đến liền mượn nó rời khỏi cung. Có nó, không ai có thể ngăn cản người”

“Đây là...”, vẻ mặt nàng chợt thay đổi, đến thời điểm này mà nàng vẫn không quên ăn dấm chua, “Vương gia đưa cho người?”

“Nương nương đã biết phụ thân của nô tỳ là ai, vật này chính là vương gia đã ban cho phụ thân năm đó”

“Nương nương, Vũ vương cùng Tề vương tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nô tỳ. Thứ này trong tay nô tỳ liền vô dụng. Nhưng nương nương thì khác, người là tâm can bảo bối của vương gia, tương lai có thể nô tỳ còn phải nhờ cậy người để giữ được tính mạng, nô tỳ vô cùng cảm kích”

Đôi mắt nàng khẽ chuyển đảo, không lâu sau liền bày ra bộ dáng thản nhiên cười nói, “Bản cung đã hiểu, yên tâm, tương lai bản cung nhất định sẽ chiếu cố người”

“Tạ ơn nương nương”, ta vui mừng quá đổi liền quỳ xuống dập đầu liên tục. Lúc này, nàng cũng tỏ vẻ vô cùng tự nhiên cùng đắc ý.

Tiến bước nữ nhân ngu ngốc kia, ta trừ bỏ thờ dài cũng chỉ biết thờ dài. Lôi Hồ, ta chỉ có thể làm đến đây.

“Thường Nghĩa”, ta nhẹ giọng gọi, không cần quay đầu cũng biết hắn đã ở sau lưng, “Chiều theo kế hoạch lúc trước, hãy báo cho Lôi Hồ”

Ngày hôm sau, từ sáng sớm Quế thực nghi đã quỳ gối trước linh cửu khóc rống lên rồi ngất đi không biết bao nhiêu lần. Nàng nói rằng nhiều năm qua nhận được ân sủng của hoàng đế, nay hoàng đế đã qua đời, thân là tần phi tuyệt đối không thể sống tạm, rằng nàng muốn theo cùng hoàng đế xuống cửu tuyền để hầu hạ. Mặc dù bị nhóm tần phi cản lại nhưng nàng vẫn một mực khẳng khái không chịu, nàng còn tuyên thệ sẽ xuất giá để cầu phúc cho tiên hoàng. Một trận ầm ĩ này khiến trong cung khắp nơi đều nghị luận. Phụng bút nữ quan nghe được chuyện này liền cảm động, trong lúc nhất thời đã để bật ra vài lời. Tin đồn khủng hoảng từ Thiên Âm Điện truyền ra ngoài, nói là tiên đế vốn muốn nhóm tần phi tuần táng theo cùng. Hiện tại Quế thực nghi muốn xuất gia, nữ quan cũng không biết phải làm thế nào cho phải. Một câu này hiệu quả không ngờ, hậu cung hoảng sợ chịu đựng không quá một ngày, hôm sau bọn họ đã lũ lượt kéo đến trước linh cửu của tiên đế mà khóc nỉ non đòi xuất gia. Vài quan viên trong triều có nữ nhi tiến cung làm tần phi cũng thừa dịp nữ quan chưa đọc chiếu thư mà đưa vấn đề này ra nghị luận, nói nào là tiên hoàng anh minh, chốn hậu cung trung trinh tiết liệt, chiếu lý nên chọn ngày để các tần phi xuất gia làm ni cô. Trong nhóm quan viên đó tập trung đủ mọi thế lực nên vô tình tạo thành một luồng sức mạnh không thể lay chuyển. Trước khi đại sự bắt đầu nên đem mọi việc trong hậu cung rửa sạch một cách thỏa đáng.

“Nguyệt Nhi đối với sự việc lần này cảm thấy như thế nào?”, Vũ Nhân ung dung ngồi ngay ngắn trên ghế thượng vị, hắn vừa uống trà vừa mỉm cười xem xét sắc mặt của ta.

“Ta cũng muốn biết lần này trong hồ lô của Tiểu Nhạc Nhi có những gì?”, Tam Thiếu ngồi bên phải Vũ Nhân, trông hẩn cũng thật thoải mái.

Đêm nay hai người này đến cùng một lúc, tuy ta không tuyên bố gì nhưng mọi người đều hiểu đây là chủ ý của ta. Chỉ là có một chuyện ta không rõ, đối với bọn họ mà nói, đem nhóm phi tử này trực tiếp ném vào Tĩnh An Cung xem ra đơn giản hơn nhiều so với việc đưa bọn họ đi xuất gia.

“Hai vị vương gia, lần này quả thật đã oan uổng nô...”, phát hiện sắc mặt hai người bọn họ không tốt, ta nhanh chóng sửa miệng, “... oan uổng ta. Thật sự không liên can đến ta a! Ta luôn ở tại Thiên Âm Điện này không bước ra ngoài, hơn nữa, trong đám quan viên này ta có thể sử dụng được mấy người?”

“Vậy sao? Nếu không phải ý của Nguyệt Nhi thì ta đây cũng không cần nghĩ nhiều nữa, cứ tổng hết vào Tĩnh An Cung là xong”

“Ừm, xem ra người trong cung đã bịa đặt lừa gạt lòng người, thật không thể nuông chiều, ta sẽ bắt bọn họ đến trị tội. Tiểu Nhạc Nhi, ngươi xem nên xuống tay với ai trước thì tốt?”

Ta vốn cũng không tính lừa gạt bọn họ, chỉ là chuyện của Đức phi ngàn vạn lần không thể nói cho bọn họ biết, loại sự tình này càng ít người biết càng tốt, “Hoàng Hậu. Lần này phải diệt cỏ tận gốc, nàng biết ta rất rõ, tựa như giữ một mũi dao sau lưng, trừ khử càng sớm càng tốt”

Lời này vừa nói xong, Vũ Nhân không nói gì, Tam Thiếu chỉ khẽ cau mày. Quan hệ giữa hẩn cùng Hoàng Hậu trước không nhắc đến, chỉ là phía Diên Tử cũng rất khó nói, dù sao nàng cũng là cô cô của Diên Tử, muội muội của Thừa tướng đại nhân, rút dây động rừng, “Tiểu Nhạc Nhi, khoan nói đến phủ Thừa tướng, phía bên Diên Tử phải làm sao? Diên Tử đối đãi với người không tệ, người muốn giết cô cô của hẩn, hẩn tuyệt đối sẽ không đáp ứng”

“Bằng không thì phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ sau khi tân hoàng đăng cơ còn phải lưu lại một Thái Hậu có bè phái?”, chắc chắn sẽ không có người nguyện ý.

Im lặng. Rất nhiều tâm sự diễn đạt bằng sự im lặng. Ta cũng không nói nhiều, cứ để bọn họ quyết định.

Một lúc lâu sau, Vũ Nhân mở miệng đầu tiên, hẩn vốn không liên quan đến Hoàng Hậu, hơn nữa Thừa tướng cũng không phải là thế lực của hẩn nên hẩn là người nhẹ nhàng nhất, “Hoàng Hậu nói thế nào cũng là quốc mẫu, tần phi bình thường không thể sánh bằng. Nguyệt Nhi, ngươi cần phải chú ý khi hành sự”

“Không dễ dàng”, Tam Thiếu lắc đầu trầm tư, “Tiểu Nhạc Nhi, ngươi hãy nói thật với ta, thật sự không thể không giết nàng sao?”

Đây là hoàng gia, đây là vương tử. Vì đại vị, vì quyền lợi, thật sự không thể buông tha cho người nào, người nào cũng có thể phản bội. Dù Hoàng Hậu là vì chính mình nhưng nàng trước sau vẫn ủng hộ Tam Thiếu là sự thật. Huống chi hẩn cùng Diên Tử đã có tình nghĩa nhiều năm như vậy, giấu lại đúng là khiến người khác cười chê, “Hoàng Hậu nương nương sau khi rời cung xuất gia có thể im lặng sao? Nếu nàng có thể, ta cũng không quản chuyện phóng sinh”, vốn hẩn cũng không cho rằng ta thật sự muốn giết nàng.

“Chuyện này thì dễ làm hơn, trong tay Nguyệt Nhi không phải còn có di chiếu sao?”, Vũ Nhân mỉm cười.

“Lấy ra viết lại, thế nào?”, Tam Thiếu cũng mỉm cười, nụ cười gian xảo đến vô cùng.

“Bây giờ ta sẽ đi viết lại, thỉnh hai vị vương gia chờ một lát”, đa phần đều là chỗ trống, ngay cả ngọc tỷ muốn dùng lúc nào cũng được.

“Quả nhiên là thế, phụ vương thật sự rất tin tưởng vào Nguyệt Nhi”

“Xem ra Lôi Hồ không thể giết ngoài sáng mà chỉ có thể giết trong tối. Tiểu Nhạc Nhi, cái đầu nhỏ của ngươi thật sự không bền chắc nha!”

“Hai vị vương gia, kết cục đã định, ta cũng không nhiều lời nữa, cụ thể phải làm thế nào thì phải trông chờ vào Tam Thiếu rồi”, ta bình tĩnh nói, thừa dịp bọn họ đều ở đây mà nói hết, “Vũ Nhân, còn có Tam Thiếu, ta chỉ hỏi một câu, hai vị thật sự muốn khai chiến sao? Khơi màn đao binh khói lửa, sông núi rung động, thủ vệ biên quan giảm mạnh, giặc bốn phương rục rịch, tình trạng sẽ đến lúc không thể vãn hồi, hai vị còn mặt mũi xuống gặp tiên hoàng sao?”

Đây là sự thật, là Thường Nghĩa đã dạy ta. Ta không hiểu quốc gia đại sự, nhưng ta tin lời hần nói. Hơn nữa, ta cho rằng nó đã hữu dụng, hai người kia im lặng nửa ngày không nói gì. Ta cũng yên lặng, lúc này không nói gì mới là tốt nhất, ta tin tưởng hai người bọn họ hiểu được, “Hai vị vương gia, hôm nay Thanh Nguyệt sẽ nói rõ ràng với hai vị. Nguyên vọng của tiên hoàng chính là muốn trông thấy hai vị chậm rãi chết già. Thanh Nguyệt bất tài, mạng nhỏ này cũng không cần giữ lại. Ngày hôm sau ta sẽ tuyên chiếu trước lăng, Thanh Nguyệt sẽ lập Ung Vương đăng vị, thỉnh hai vị vương gia tả hữu nhiếp chính, thống lĩnh hết thấy chính vụ. Mặc khác, vẫn còn một vấn đề, Ung vương đã không còn khả năng tạo tôn tử. Nếu như vẫn chưa tin, thỉnh hai vị cho người kiểm tra. Lời đã nói hết, Thanh Nguyệt cáo lui”

Là khiếp sợ, là kinh ngạc, hết thấy đã rõ ràng nên thật khoan khoái. Trong lòng bọn họ từ sớm đã rõ ràng, chỉ là không ngờ ta đột nhiên lại nói thẳng ra như vậy. Ung vương không có tôn tử nói dối có ý nghĩa gì, bọn họ dĩ nhiên biết. Tả hữu nhiếp chính vương, hơn nữa còn có một con rồi làm hoàng đế, đây là cục diện thế nào? Đều là người thông minh, ta không cần nhiều lời, bước kế tiếp như thế nào phải dựa vào chính hai người bọn họ.

Ta thật ngu, ngu đến không chịu nổi. Ta cũng thật ngốc, ngốc đến độ muốn biến chày gỗ thành trâm ngọc. Ta trở lại phòng ngủ rồi tự trang điểm mình một phen, mặc vào bộ quần áo xinh đẹp nhất, trang sức sang trọng nhất. Gương mặt bôi son phấn, mi mắt dày uốn cong, trên làn da trắng như tuyết là một chút phấn hồng. Ta đem chiếu thư vẫn còn vài chỗ trống ôm vào ngực. Ta nằm trên giường cẩn thận sửa sang lại áo xống sao cho không có một nếp gấp.

Ta nhắm mắt lại. Đêm nay không chết tức sống!

54. Chương 49

Chương 49

Tưởng như đã thật lâu không được ngủ, một đêm này ta ngủ thật say, ngủ như không bao giờ muốn tỉnh lại.

Ta còn sống, sau khi trợn mắt thức dậy thì đây là điều đầu tiên ta nhận ra. Từng trận chua xót đánh úp lại, tựa như thời gian đã trôi qua mấy đời.

“Nguyệt Nhi, tỉnh rồi sao? Cảm giác tái sinh làm người như thế nào?”

Là Vũ Nhân, hần vẫn còn ở lại đây. Ta hướng mắt nhìn về phía thanh âm phát ra, nam tử ôn nhu như ngọc kia lúc này dường như đã già đi mười tuổi, vẻ mặt đầy tang thương. Ta giật khốe môi, quả thật muốn tặng hần một nụ cười tươi, chỉ là nụ cười này nói thế nào cũng không biểu lộ đúng bản chất.

“Tiểu Nhạc Nhi, ngươi định nằm đến khi nào? Ta nhận thua, mau đứng lên thay đổi bộ đồ hóa trang này đi”

Tam Thiệu, hết thấy nghi ngờ oán hận với hần đều theo một câu này trôi theo dòng nước. Hần nói hần nhận thua. Một kẻ đã từng hằng hái thẻ đoạt thiên hạ lại đứng trước giường ta nhận thua. Ta há hốc, từng giọt nước mắt lăn xuống. Ta thắng, thắng tỉ mỉ, thắng xấu xa!

Ta đỡ dần vươn tay, sau lại phát hiện hay bày tay trống không thiếu mất một vật. Ta ngẩng đầu, Vũ Nhân vừa chua xót vừa thoái mái nói, “Tìm nó sao? Cầm đi, ta đã viết giúp ngươi rồi!”

Ta thần thờ tiếp nhận, chờ sau khi đọc rõ ràng nội dung trong đó, ngàn cân gánh nặng đột ngột tiêu tan, ta nhất thời khóc nức lên. Hoàng Thượng, ta làm được rồi. Phụ thân, người có trông thấy không? Ta đã làm được, nguyện vọng của ngài đã trở thành sự thật.

Ta buộc chặt mười ngón tay đem di chiếu ôm chặt trong lòng. Về phương diện này ta có chút không rõ, có lẽ ta ôm nó vào lòng là vì bản thân ta cũng không tin được. Bọn họ đã nhượng bộ ngay cả khi chỉ còn cách ngai vàng kia chỉ vài bước.

“Hết thấy đều như người mong muốn, tại sao còn khóc? Tiểu Nhạc Nhi là vì không thể trở thành Hoàng Hậu nên mới khổ sở? Vương phi nhiếp chính cũng không nhỏ nha!”

“Tam Thiệu, chúng ta ra ngoài trước đi, để nàng còn thay đổi trang phục nữa. Hiện tại đang là quốc tang, nàng mặc trang phục thế này chẳng lẽ muốn tìm chết sao?” Vũ Nhân lôi kéo Tam Thiệu ra ngoài rồi quát lớn với đám cung nữ, “Chết hết rồi sao? Còn không mau hầu hạ nữ quan rửa mặt chải đầu thay quần áo. Ai dám ra ngoài nhiều lời một câu, bổn vương tru di tam tộc các ngươi!”

Sau khi chải đầu và thay quần áo chỉnh tề, ta gặp lại bọn họ, bọn họ cũng đã thay đổi quần áo chuẩn bị sẵn sàng. Hai người này vẫn ngọc thụ lâm phong như trước, khí thế ngùn ngụt đến bức người. Chỉ là ánh mắt đầy tơ máu kia đã tiết lộ hai người bọn họ đêm qua không ngủ. Vừa rồi ta nghe cung nữ nói, đêm qua hai người bọn họ đã ngồi đây cả đêm.

Đến tận khi ngồi dùng điểm tâm, ta vẫn chưa thể khôi phục lại tinh thần sau quyết định bất thành linh vừa qua. Lo lắng sợ hãi như vậy, khổ tâm mưu kế như vậy, mà nay nghĩ lại, thứ duy nhất ta dựa vào bất quá chỉ là một chữ tình. Mỗi bước đều gian nan, mỗi bước đều là mạo hiểm, hiện tại cục diện đã thành ra như vậy, kỳ thật đều là do bọn họ nhượng bộ. Thường Nghĩa đã từng nói qua tình hình hiện tại với ta, bọn họ từ sớm đã chuẩn bị đầu vào đấy. Vậy mà bọn họ vẫn buông tay, không thể tin được.

“Các người...”, ta thì thào mở miệng muốn nói gì, chỉ là đối diện với hai gương mặt tiều tụy kia, ta thật thốt không nên lời.

“Ta cùng Tam Thiệu đã thương nghị cả đêm, đây chính là biện pháp tốt nhất”

“Ta không hài lòng, nhưng không thể giết người. Mấy ngày kế tiếp xem ra phải mượn Thường Nghĩa của người dùng một chút”

“Ừm”, ta cảm kích trả lời. Ta thật vô dụng, trừ bỏ một từ “ừm” này, ta thật không có dũng khí nói bất kỳ điều gì khác.

“Nguyệt Nhi, chúng ta đã hoàn thành kế hoạch của người, vậy thứ người còn nợ chúng ta thì tính làm sao?”

“Ta thanh liêm chẳng giành dụm được gì hết”, ta lắc đầu, thanh âm nhỏ hơn muỗi kêu.

“Lấy thân báo đáp đi. Hoàng huynh còn thiếu tiền của ta, tuy rằng không nhiều nhưng để người đến trả nợ cũng xem như đủ rồi!”

“Tam Thiệu”, ta ghen ngào, tội tình gì... chẳng phải bọn họ đã đoán được quyết định của ta rồi sao? Những từ ngữ mạnh bạo thoải mái này có thể kéo dài đến bao lâu? Thôi, tạm thời cứ phóng túng đi, “Tiền ta cũng có, lấy ra hết trả nợ là được rồi, đúng không?”

“Ta quên mất, hiện tại Nguyệt Nhi gắt lưng không ít ngân lượng, cả đám văn võ triều thần đều đã cống nạp mà!”

“Vậy mà người dám nói mình thanh liêm không dành dụm được gì sao? Chính xác mà nói, Tiểu Nhạc Nhi có thể xem là đại tham quan đầu tiên của triều đại này”

“Ta không làm quan”, hơn nữa đối với ta mà nói, đồng tài vật kia chỉ là dư thừa. Bọn họ giúp ta diễn trò, cố tình làm lớn chuyện nhưng vẫn như trước che chở ta, hỗ trợ ta diễn nốt vai trò này. Bỗng nhiên ta thật khinh thường chính mình, bọn họ còn có ba phần nhiệt tình, còn ta, chỉ sợ một phần cũng không có.

“Nữ quan cũng là quan, huống chi lại là trọng thần tuyền chiếu của tiên hoàng, về sau chúng ta còn phải nhờ người chiếu cố a!”

“Hoàng huynh, lời này không đúng rồi, người nên nhờ ta chiếu cố mới đúng. Tương lai Tiểu Nhạc Nhi là vương phi của ta, nàng đương nhiên phải nghe theo ta”

“Vậy sao?”

Vũ Nhân âm thầm cười không nói, hắn chỉ nhìn ta nháy mắt, trong ánh mắt kia hàm chứa thiên ngôn vạn ngữ vô cùng quen thuộc.

“Đương nhiên là ta, dù tính theo thứ tự đến trước đến sau, cũng là ta đến trước người”, Tam Thiệu chuyển ánh mắt sang ta, “Đúng không, Tiểu Nhạc Nhi?”

Hai người bọn họ càng trêu đùa thì sự bối rối trong mắt ta càng dày đặc. Đừng nhìn ta, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn rồi. Ta tựa như đang đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, bọn họ đã nhượng bộ. Ta không phải là vương tử nên không thể biết được quyết định này đối với bọn họ mà nói thì khó khăn đến mức nào. Ta đạt được mục đích mà không cần gánh vác bất kì hậu quả hay áp lực gì. Nhưng đối với bọn họ thì đêm qua là một đêm gian nan nhất. Ta thay hoa phục để bọn họ có lý do giết chết ta, đến mức như vậy mà bọn họ vẫn nhẫn nhịn. Đối với các người... vẫn là một tác đất cũng không nhượng.

“Thanh Nguyệt!”, phía sau là thanh âm khe khẽ của Lôi Hổ, ta quay đầu liền trông thấy hắn đang mỗi một tiên đến, “Đang đợi người”

“Người đợi ta?”, hắn đến đây lúc nào, tại sao không có người báo, “Sớm như vậy sao?”

“Đến từ tối hôm qua rồi”, hắn cúi đầu tựa như hài tử vừa làm sai chuyện gì, “Ta... luôn đợi người”

Là vì Vũ Nhân cùng Tam Thiệu đều ở đây nên không tiến vào sao? Ta mỉm cười vì ta biết tại sao hắn đến, “Thường Nghĩa đã nói với người rồi. Núi cao sông dài, sau ngày hôm nay sợ là không còn cơ hội gặp mặt, hãy cố gắng làm hiếu tử của người đi!”, đây là phúc, có người muốn làm nhưng lại không có tư cách. Ít nhất cũng có một người là ta.

Hắn chấn động đột nhiên túm lấy bả vai ta, “Người không đi cùng ta sao? Không được, hãy nghe ta nói, người không thể lưu lại nơi này, ta... ta không muốn giết người”

Ta cau mày, hắn làm đau ta, “Đức phi đã lưu lại bí chiếu của tiên hoàng”

“Người biết? Người cư nhiên biết? Không có khả năng? Hoàng Thượng rõ ràng...”, ta kinh hãi cùng hoảng hốt, thiếu chút nữa trông mắt cũng văng ra khỏi đây, “Có thật là bí chiếu không? Lôi Hổ, chuyện của Nhu phi ta thật xin lỗi người, nhưng người không thể lưu lại bí chiếu này, nếu không, người tuyệt đối mất mạng trước khi rời khỏi kinh thành”

“Nhu phi? Liên can gì tới Nhu phi?”, vẻ mặt của hắn trở nên hồ đồ.

“... người... ngày đó không phải người... ta nghĩ người đối với Nhu phi...”, ta nhớ rõ thái độ của hắn đã bắt đầu thay đổi kể từ ngày hôm đó.

“Ta? Lão thiên a, người cho là ta...”, hắn đỏ khốc đỏ cười, “Làm gì có chuyện này, nàng là nương nương, là chủ tử a!”

“Nhưng kể từ ngày hôm đó người bắt đầu hận ta, không phải sao?”, chẳng lẽ ta còn làm sai chuyện gì khác?

“Là ta giận người!”, hắn nói “giận” chứ không phải “hận”, “Nàng chết hay không cũng chẳng sao, ta giận là vì...”, hắn ngừng lại một chút, “Thường Nghĩa đã nói cho ta biết, kỳ thật người không phải người máu lạnh như thế, theo ta rời đi, chỉ cần người rời đi, bí chiếu kia sẽ không cần dùng đến”

Ta thật sự không muốn dây dưa thêm chuyện này nữa, ta còn đang suy nghĩ lời nói của hắn thì chợt bắt gặp một cung nữ đứng cách đó không xa đang ra dấu về phía bên này, miệng nàng cử động nhắc tới hai chữ “vương gia”. Phiền phức đến!

“Lôi Hổ, Đức phi cùng bí chiếu người chỉ có thể chọn một. Hôm nay ta sẽ cho hậu cung xuất gia làm ni cô. Đức phi nương nương sẽ đến một nơi vô cùng hẻo lánh, sẽ không ai nhớ đến nàng, sau đó thế nào còn phải dựa vào người”

Ta đã muốn rời đi nhưng phía sau Lôi Hổ vẫn không cam lòng, “Di mệnh của Hoàng Thượng, đợi sau khi ta chuẩn bị xong cho nương nương rồi trở về tính cũng không muộn”

Ngũ ngũ, cơn tức giận bỗng chốc tràn ngập toàn thân. Vì nguyện vọng của hắn, ta đã phải khúm núm trước Quế thực nghi. Vì hiếu tâm của hắn, ta đã phải trực tiếp chỉ trích thân quyến của Diên Tử. Rõ ràng hắn biết ta không có ý mưu phản nhưng tại sao lại cứ bức bách ta. Lạnh lùng, ta nhìn hắn không một chút âm áp, “Tùy người, người muốn tìm chết thì trời đất cũng khó giữ lại, chỉ tội cho Đức phi sống một mình ở nơi hoang tàn kia đến cuối đời. Giỏi lắm, đại hiếu tử!”

Mặc dù ta không nhìn thấy rõ sắc mặt của Vũ Nhân cùng Tam Thiếu ở phía xa nhưng ta có thể cảm nhận chính xác sát ý lạnh lẽo từ bọn họ đang vờn quanh không khí. Muốn thế nào thì cứ như thế đó, so sánh với áp lực sau này bọn họ phải đối mặt, chết một Lôi Hồ thì tính là gì.

Thân thể phù phiếm như một du hồn, ta hoảng hốt nghe được trong gió có tiếng khóc hỗn độn. Mờ mịt, cố chớp mắt một cái cũng không biết mình đang ở phương nào. Đây là đâu? Tại sao ta lại ở chỗ này? Bọn họ đang làm gì? Vừa mới rồi dường như có chuyện gì đã thành công. Cô độc. Không thể? Chuyện này không có khả năng? Không thể tin được, hết thấy đều không thể tin được. Trong số những giọt nước mắt rơi xuống kia, dường như có một vài giọt là thật? Ta vụng trộm hy vọng tất cả đều là sự thật.

“Phía trước là Thái Linh Điện, hiện tại bách quan cùng các nương nương đang khóc nức nở, người...”

Thường Nghĩa. Không biết hắn theo sau ta đã bao lâu. Nam nhân này trước sau đều khiến ta nhìn không ra, nhưng ta có thể khẳng định một điều, lòng trung thành của hắn... ta không cần.

“Thường Nghĩa, sau này ngươi phải làm sao bây giờ?”

“Sau khi tiên hoàng băng hà, ta thuộc về Thanh Nguyệt người, là chiếc bóng của người, đương nhiên người ở nơi nào thì ta sẽ ở nơi ấy”

“Không”, ta lắc đầu kiên định, “Ta chỉ làm một tiểu dân ở chốn phố phường, ta cần ảnh vệ để làm gì?”

“Không còn cách nào khác, di mệnh của tiên hoàng muốn ta bảo hộ người chu toàn. Thật ra cách giải quyết rất đơn giản, chỉ cần ra lệnh cho ta tự sát là được. Làm đi Thanh Nguyệt, ta không thể phản kháng!”

Sau một lúc lâu không nói gì, đối với một người như hắn, tranh cãi cũng trở nên vô nghĩa.

“Đi thôi, nơi này không phải là nơi chúng ta nên ở lại”, mà tương lai nơi ta và Thường Nghĩa muốn đến cũng tuyệt đối không giống nhau.

...

Ta bị bảo hộ dày đặc trong Thiên Âm Điện nên không nhìn thấy sự thảm thiết ở bên ngoài. Ta chỉ có thể từ lời nói của Thường Nghĩa mà ngửi được mùi máu tanh. Một loạt những cái tên biến mất trong đám giết chóc kia đối với ta chỉ là tin tức. Tin tức xác định tâm ý của Vũ Nhân cùng Tam Thiếu. Trong năm ngày đã xảy ra rất nhiều chuyện, tất cả đều diễn ra ở những nơi mà ta không với tới được. Đến thời điểm ta biết tin, kết cục đã định.

Trừ Hoàng Hậu, nhóm hậu cung nương nương đều bị đưa đến các am ni cô bên ngoài để xuất gia. Nơi Đức phi nương nương ở lại thật hẻo lánh, không còn ai nhắc đến nàng. Lôi Hồ đi rồi. Nghe nói hắn đã đứng trước Thiên Âm Điện thật lâu. Vũ Nhân khi đến đây đã thản nhiên bỏ lại một câu, “Hắn thật tốt số!”

Trong một đêm, thân tín của Ung Vương đều bị quét sạch. Đêm hôm đó, Thường Nghĩa không trở về. Chờ đến hừng đông khi hắn mỉm cười đứng trước mặt ta, một mùi máu tanh chợt thoảng đến. Có lẽ là hắn đã bị thương, có lẽ là người khác đã chết. Ta không hỏi, ta giả vờ chẳng chú ý đến gì cả.

Năm ngày, gần như chỉ có năm ngày, Vũ Nhân cùng Tam Thiếu đoạt đại đao song phương nắm quyền. Hành động nhanh chóng của bọn họ thật khiến ta rung động cùng tự giễu. Nguyên lai, người vừa kêu khóc ủy khuất vừa không ngừng bóc lột người khác vẫn đều là ta.

Tại sao vậy? Trước sau cũng là ta mà không phải là người khác, ta không thể cho cũng không thể nhận.

Rất cuộc, sau một khoảng thời gian giãy dụa cùng chờ đợi, ta ôm di chiếu đứng trước lăng. Vô số dày vò cùng khổ sở từ lúc ta sinh ra là vì thời khắc sẽ đến. Ta sắp hoàn thành sứ mệnh. Rất nhanh thôi, ta sẽ thoát khỏi thân phận một quân cờ. Mà bọn họ, những vương tử cùng các đại thần mặc tang phục quỳ gối trước lăng, bọn họ cũng sẽ vĩnh viễn ra đi.

Lập Tứ hoàng tử đăng vị, lập tả hữu nhiếp chính vương. Quyết định này đã trình bày thỏa đáng nên không có gì đáng để xôn xao. Hết thấy sự tình đã luận lý thành chương. Nước chảy thành sông, đến tốt cùng đáy sông kia chôn giấu bao nhiêu bí mật đã không còn quan trọng nữa. Ta là người ngoài, không cần tìm hiểu.

...

Tân hoàng vào cung giữ đạo hiếu, nam nhân kia rốt cục đã chiếm được đế vị và đang tiếp nhận Kiền Đức Điện. Ta đứng trên lầu Tường Vân nhìn về phía xa xa, Ung vương ngồi trên long ỷ nhưng thần sắc chẳng còn hăng hái. Hốc mắt thâm sâu, hai vai mềm nhũn, bộ dáng của hắn thật không cân xứng với chiếc long bào.

“Người đã cho thứ hắn muốn, dù cuộc sống sau này của hắn đồng nghĩa với bị giam cầm nhưng ít ra... hắn vẫn sống sót”

Diên Tử ôm lấy ta, trong giọng nói không có an ủi cũng không có thanh minh. Hắn đột nhiên xuất hiện cũng giống như hắn đột nhiên biến mất.

“Dù hắn chỉ là vật bày trí nhưng nơi này nói thế nào cũng là hoàng cung. Giữa ban ngày như vậy mà thiếu gia ôm ấp nữ quan của tiên hoàng sợ là không ổn a!”, ta nói.

“Ta không phải là bọn họ, không cần cố kỵ nhiều như vậy”, Diên Tử chỉ vào hai đại kiệu hoa lệ đang chậm rãi tiến vào cung, thanh âm của hắn thâm thúy, vòng tay càng xiết chặt, “Cô cô tự sát, là ta tự mình dâng rượu độc, nàng đã chết!”

“Ý tứ của Phong thừa tướng thế nào?”, ta không thể lý giải một nữ tử đã không thể can thiệp vào chính trị thì tại sao lại phải chết, thậm chí là chết trong tay thân nhân.

“Chuyện này cũng không còn cách nào khác, cho dù thế lực của nàng đã suy giảm không còn khả năng sử dụng những ý nghĩa tượng trưng cho sự tồn tại của nàng vẫn còn. Trong triều đình mới không cần loại tồn tại này, đây cũng là thành ý tỏ vẻ hợp tác với Tam Thiếu cùng Vũ Nhân vương. Dù sao Thái Hậu vẫn ủng hộ hắn”

Hoàng Hậu, người đã từng trợ lực rất nhiều cho Tam Thiếu cùng Phong gia, nay đã chết. Khí lạnh lan từ bàn chân đến đỉnh đầu, lợi dụng thật sạch sẽ a!

“Vậy thành ý của Vũ Nhân vương đâu? Hắn không có Thái Hậu để mà giết”, ta cũng không tin Tam Thiếu lại chịu thiệt như vậy.

“Tài sản của Hoàng Hậu vẫn do Vũ Nhân vương nắm giữ, hiện tại hắn phân ra một nửa cho Phong gia”

“Hoàng Hậu thật đáng giá”, hắn là rất nhiều tiền a, ta không biết.

“Không nói chuyện này nữa”, Diên Tử khẽ cười một tiếng rồi đem ta đặt đối diện hắn, “Hôm nay ta đến đón người, chúng ta về nhà đi”

Hắn vừa giết cô cô của chính mình mà hiện tại lại có thể vui vẻ như vậy, ta biết nhà của hắn không phải là nơi ta đến.

“Thiếu gia, tội gì phải làm vậy? Người biết rõ ta sẽ không đi cùng người”

“Người...”, hắn cứng đờ, “Trong lòng người đã có người khác? Người muốn làm nhiếp chính vương phi?”

“Thiếu gia cảm thấy chuyện này có khả năng sao?”, đừng nói ta không muốn, dù là muốn cũng không có khả năng, lễ pháp tổ tông có thể nào dung nạp một nữ tử thất trinh.

“Vậy thì vì cái gì? Đối với ta, người vẫn là không yêu nên không hận sao?”

“Vẫn là câu nói kia, thiếu gia cảm thấy chuyện này có khả năng sao?”, hoàng gia không chấp nhận, ta tin rằng Phong gia cũng không thể chấp nhận.

“Nhưng... người đã người của ta, không phải sao?”

“Người của thiếu gia? Ý ngài nói chúng ta đã từng đồng giường sao?”, ta ngẩng đầu cau mày, “Chiếu theo ý tứ của ngài, ta hẳn là người của thổ phỉ”

“Người...”, ánh mắt của hắn đã bắt đầu đỏ lên, hai tay vươn lên bóp cổ ta, “Từ nay về sau, vĩnh viễn không được nói ra những lời này”

“Như thế nào? Thiếu gia vì một câu nói thật mà muốn giết ta sao?”

“Người... nữ nhân chết tiết!”, hấn lại buông tay ôm lấy ta, “Người đang trừng phạt ta sao? Thanh Nhi hận ta?”

“Không hận”, ta biết hấn đang nghĩ gì, ta thật không thích ứng nổi trạng thái bình thường của nam nhân này, hấn diên một chút vẫn dễ đối phó hơn, “Nếu như chỉ vì vậy, ta thật sự không cần hận. Thân thể này, sợ rằng toàn bộ nam tử hoàng thất đều đã từng chạm qua”

Tia máu lại chậm rãi bò lên mắt hấn, “Không sao, về sau ta sẽ giấu người trong nhà, sẽ không ai có thể chạm vào người”

“Giấu ta?”, ta lại nhìn thấy chú chim nọ ở trong chiếc lồng son, chú chim đã chết trong chiếc lồng xinh đẹp, “Cần giấu gì? Gương mặt này? Hay là thân thể này? Nếu thế, cần phải giấu sao?”, ta dùng sức đem chỉ đao chà lên hai gò má, cảm xúc lạnh lẽo chảy qua, có gì đó chảy xuống. Không đau!

“Thanh Nhi!!!”, hấn diên cuồng giật phắt chỉ đao ra khỏi tay ta, “Người diên rồi sao? Người muốn làm gì? Được lần trước ta đưa đâu?”

“Thiếu gia”, ta mỉm cười thoát khỏi vòng tay hấn, “Ngài có thể ngăn bao nhiêu đao? Ta vẽ một bàn cờ cho ngài chơi cờ, có được không?”

“Người...”, hấn bất động, rốt cục cũng đã chấp nhận sự thật, “Người thà rằng tự hủy hoại chính mình cũng không chịu theo ta?”

“Thiếu gia nói thử xem. Ta có thể giết người. Bất luận là giết người khác hay giết chính mình”

“Thanh Nguyệt!”, tốt lắm, thời điểm hấn gọi hai chữ này thì ánh mắt đã đỏ vằn lên, “Ta lại cho người một cơ hội, theo ta đi”

Ta lắc đầu, nhiều lời vô ích, ta thà nhắm mắt không nhìn hấn.

“Tốt lắm!”, ta cảm giác căng thẳng nơi cổ, thanh âm của hấn bình tĩnh dị thường, “Người đừng mơ tưởng sẽ rời bỏ ta. Sống, chết, đừng mơ tưởng”

Thật khó chịu, hiện tại mình lại giống như rối gỗ bị người bóp cổ. Hấn rống, ta nghe trong tiếng rống có tuyệt vọng bất lực đến vô cùng. Lần này sẽ chết! Ta không muốn chết! Khó khăn lắm mới sống được đến ngày hôm nay! Về phần Diên Tử... cứ để hấn phát tiết đi.

“Phong công tử mau buông tay, đừng làm nữ quan bị thương”

Là Thường Nghĩa, ta cảm thấy nhẹ nhõm, hôm nay không chết được.

“Cút!”

Cổ được giải thoát rồi, hô hấp lại trở nên bình thường, ta ngồi trên mặt đất mà thở dốc, trước mặt là hai người đang đâm dáo quăn vào nhau. Thật kịch liệt, vốn dĩ người ở dưới lầu đều đã xông cả lên. Tiếng kêu hoảng hốt vang âm lên. Ta phất tay cho thị vệ lui ra để bọn họ không tiên đến ngăn trở. Đánh đi, cứ việc đánh cho đã ghiền. Sau khi diên xong rồi có lẽ sẽ thoải mái một chút.

“Thanh Nhi, nhớ loại được kia không? Nhớ không? Nhớ được không?”, thanh âm của hấn thật vang dội, người bên ngoài đều có thể nghe rõ.

“Bôi thuốc đi, trên mặt toàn là máu”, Thường Nghĩa dừng lại bên cạnh ta, nét mặt vô cùng hoảng sợ.

“Khó xem lắm sao?”, ta sờ sờ má, trên tay quả nhiên dính không ít máu, “Dường như đã tan nát rồi!”

“Cũng may người vốn dĩ không phải là tuyệt sắc”

Đúng vậy. Khuôn mặt này đặt trong cung quả thật không thể gọi là xuất chúng, “Hấn bị thương sao?”, ta dựa vào lan can nhìn ra phía xa xa, đằng sau bước tường ầu son kia chính là toàn bộ khát vọng của ta.

“Không nặng lắm, chỉ bị gãy hai xương sườn”, hấn có chút ảm đạm sờ vào mặt của chính mình, “Kỳ thật ta cũng không muốn xuống tay như vậy, chỉ là hấn tâm tư hoảng loạn nên vô phương phòng ngự, đang đánh mà hấn cứ muốn nhào lại đây, vọt đến trước mặt người”

“Người vì hấn mà ảm ức?”

“Không, ta chỉ muốn nổi hận trong lòng người giảm bớt một chút”

Ách! Thường Nghĩa, trong lòng ta thật sự không có hận, chỉ là không yêu mà thôi!

55. Chương 50

Chương 50

Hoàng hậu tự sát, hoàng phi xuất gia, nữ quyền của tân hoàng ông một ai còn ở lại trong cung, hậu cung rộng lớn như vậy bỗng trở nên ông người.

Từng bước từng bước tiến đến Khôn Thái Điện, ta thông thả đi vào cửa chính. Một đại điện trống rỗng ông bóng người. Ta nhớ rõ lần trước khi đến nơi này chính là vì chuyện của Nhu phi, lúc đó nơi này có thật nhiều người. Không thể tưởng tượng được, chỉ mới vài tháng ngắn ngủi mà quang cảnh lại thay đổi nhiều như vậy. Những nữ chủ tử ở trong này tranh đấu cả đời, hiện tại người chết người ly tán, nhân sinh như mộng, cuối cùng còn lại gì?

“Nữ quan, nội đình nha môn có việc cần bẩm, hiện đang chờ ở thiên điện đã lâu”

Ta quay đầu liền trông thấy một cung nữ đang quỳ trên mặt đất. Dương như là cung nữ bên cạnh ta. Nàng tên gì? Không nhớ rõ, chỉ biết nàng là người mà Tam Thiếu đã đưa đến hai người trước. Từ sau i nàng đến đây, mọi hành động của ta đều do nàng an bài, bao gồm cả việc ở lại Hoàng Hậu Điện kể từ ngày hôm nay.

Thấy ta ông đáp lời, cung nữ kia dập đầu một cái rồi đứng lên đỡ ta đi về hướng thiên điện. Khuôn mặt của nàng thật bình thường, chỉ có ánh mắt kia lấp lánh như ánh sao.

“Nô tỳ biết hai ngày này nữ quan thân thể bất an, ông muốn xử lý công việc. Chỉ là hiện tại địa vị của nữ quan trong hậu cung là cao nhất, hơn nữa hậu cung việc lớn việc nhỏ rất nhiều, người ông thể bỏ mặc, nô tỳ đỡ người ngồi xuống”, nàng cúi đầu thì thầm vào tai ta, bản thân ta ông trông thấy rõ biểu tình của nàng.

Bị đỡ ngồi xuống chiếc ghế mà Hoàng Hậu đã từng ngồi trước kia, ta vừa ngồi xuống liền giật mình một cái. Đúng rồi, tân hoàng chỉ là một con rối, triều đình văn võ bá quan đều lấy Vũ Nhân cùng Tam Thiếu làm chủ, sai đâu đánh đó. Hai người bọn họ song song dùng thế lực đẩy ta vào Khôn Thái Điện này. Ta nhớ bọn họ đã từng nói qua rằng muốn ta ở lại nơi này. Tiên hoàng đã nhập lăng, nữ quan của tiên hoàng đã ông còn tư cách ở lại trong cung, thế nhưng hiện tại ta lại dọn vào Hoàng Hậu Điện, Vũ Nhân, còn có Tam Thiếu, các người...

“Nữ quan? Nữ quan? Thỉnh người trăm ngàn lần cân nhắc”, lại là thanh âm của cung nữ kia, ta thấy nàng quỳ gối dưới chân, nhìn rộng ra áp Khôn Thái Điện, ta thấy dưới chân mình có hơn mười người đang quỳ gối hành lễ.

Đây là thế nào? Ta có chút kinh ngạc liền dùng ánh mắt để hỏi.

“Nữ quan, thứ này rất nguy hiểm, không bằng để nô tỳ cất giữ thay người”, nàng vừa nói chuyện vừa nhìn chăm chăm vào tay phải của ta.

Theo ánh mắt của nàng nhìn xuống, ta phải hiện chỉ đao bên tay phải đang lấp lánh ánh sáng. Đúng rồi, thời điểm ta hoảng sợ cao độ thì chỉ đao sẽ bản năng phóng ra ngoài. Nguyên lai vừa rồi ta đã sợ hãi. Không đúng, ta lúc nào cũng sợ hãi, từ lúc dọn vào Hoàng Hậu Điện này ta đã bắt đầu sợ hãi.

“Nữ quan!”, cung nữ kia lại lên tiếng, “Người còn nhớ Thụy Nhi tỷ tỷ ông? Người còn nhớ hai mươi mấy cung nữ thái giám hầu hạ người lúc ở Tường Vân Lâu ông? Cầu người từ bi đem thứ này giao cho nô tỳ bảo quản đi!”, nàng run rẩy vươn tay đón nhất, ánh mắt bi thương đến ó ả hiểu.

Thụy Nhi là ai? Cung nữ thái giám dưới Tường Vân Lâu thế nào? Tại sao nàng lại kinh hoảng như vậy?

“Nữ quan, cầu người từ bi, van cầu người, van cầu người đem thứ này giao cho nô tỳ bảo quản”, thấy ta mãi im lặng ông trả lời, nàng bắt đầu dập đầu như già tở, những người ác cũng dập đầu liên tục.

Đại ái ta ông biết tại sao lại thành thế này, ta không thể ông hỏi, “Thụy Nhi là ai?”

Cung nữ kia nghe thấy ta hỏi thế liền bi thương bật óc, “Nô tỳ chính là đến thay cho Thụy Nhi tỳ tỳ, người không nhớ nàng sao?”

Có sao? Ta thật sự ông nhớ rõ, hoặc là ta chưa từng nghĩ tới. Đối với người nhất định sẽ rời xa, nhớ hay ông thì có ý nghĩa gì?

“Nàng... đã chết rồi sao?”, ta tùy tiện hỏi, trong đầu cố gắng nhớ lại xem có nữ tử nào tên gọi là Thụy Nhi hay ông. Đáng tiếc, trước sau ta vẫn ông nhớ.

“Chưa chết chưa chết, nữ quan trăm ngàn lần đừng tự trách”, nội đình thống lĩnh vừa nghe thấy ta hỏi liền nhanh chóng tiến lên đáp lời, “Số nô tài hầu hạ nữ quan tính luôn cả Thụy Nhi tổng cộng có hai mươi sáu người, số người có mặt dưới Tường Vân Lâu hôm đó là mười một người. Đáng lẽ bọn họ đều bị ban tử, nhưng hai vị vương gia sợ nữ quan đau xót nên chỉ đuổi bọn họ ra ỏi cung mà thôi”

Hóa ra người bên cạnh ta đã đổi qua một lần, vậy mà ta cứ nhiên ông phát hiện ta. Ngày đó bị thương nhưng lại làm liên lụy đến người ác.

Ta cọ cọ chỉ dao lạnh leo lên đồi. Đây là thứ ta tín nhiệm duy nhất, là thứ đã an ủi ta qua vô số đêm ngày, cởi bỏ nó ra ỏi tay... đột nhiên ta ngừng lại, sắc mặt trong lúc nhất thời trở nên giá rét hơn trời đông.

“Làm càn! Các người muốn dùng thế lực bắt ép ta sao?”, ta gầm lên, “Cút hết ra ngoài cho ta, cút, cút mau!”

“Nữ quan...”, mọi người dường như bị đả kích ông nhỏ liền ngẩng đầu ngậy ngốc nhìn ta, cung nữ bên cạnh lại tiến lên giữ chặt lấy ta.

“Cút, cút hết cho ta. Thế nào, một nô tài nho nhỏ mà cũng muốn đến sai sử ta sao?”, ta lớn tiếng mắng, bàn tay chụp được thứ gì liền ném thẳng về hướng bọn họ, “Còn ông mau cút đi, cho là ta ông thể giết các người sao?”

Cung nữ bên cạnh đang định nói gì liền bị một bạt tai của ta đánh ngã xuống đất. Nàng ông dám nói gì nữa liền dẫn mọi người lui ra bên ngoài.

Ta ông nhìn sắc mặt của bọn họ, đều là oán hận a, ta cứng rắn chống đỡ. Đợi đến i bọn họ đi hết rồi mới thả lỏng xuống, i ta phát hiện mình vừa ngồi xuống ngay Hoàng Hậu liền nhảy bật lên. Ta vội vàng thối lui vài bước, hiện tại tốt rồi, ông có người, an toàn.

“Chỗ ở mới chưa quen sao? Có gì ông hài lòng? Vạn sự ởi đầu nan, trong cung việc lớn nhỏ phức tạp, ít hôm nữa làm quen sẽ thấy thoải mái hơn thôi”, Tam Thiếu đi đến bên cạnh ta cười nói nhưng trời quang mây tạnh, một thân trang phục kim long tứ trảo khiến hấn càng thêm anh tuấn tôn quý.

“Thế nào? Khó coi sao?”, thấy ta nhìn chăm chú trang phục của nhiếp chính vương, hấn liền cởi từng lớp áo ra cho ta nhìn đủ, “Người nói xem, ta cùng hoàng huynh ai mặc đẹp hơn”

“Đều đẹp”, ta gạt đầu chuyển dời ánh mắt, vốn dĩ hấn đã có cơ hội mặc hoàng bào kim long ngũ trảo.

“Trả lời thật ông có thành ý, cái gì mà đều đẹp, phải phân cao thấp chứ. Tiểu Nhạc Nhi nói đi, là ai đẹp hơn?”

“Vương gia...”, lời nói lên đến miệng lại tuột xuống, hai người này mỗi ngày đều đến đây lôi kéo ta đi áp hoàng cung, haiz...

“Tiểu Nhạc Nhi, có phải trong lúc nhất thời ông phân biệt được ai tốt hơn ông? Hay là nói người chẳng thấy ai đẹp?”, thanh âm trầm xuống, bất quá ông sao, tạm thời cứ như vậy là tốt rồi, “Ta nói rồi, ta muốn để người chỉ huy lực cung, trước khi hoàng đế sinh ra thái tử, trong hậu cung ông còn ai tôn quý hơn người”

Đúng hơn là nơi này vĩnh viễn ông có Hoàng Hậu, một nữ quan như ta lại trở thành người quản lý nội cung, là muốn dùng vinh hoa để lưu ta lại sao? Haiz...

“Tiểu Nhạc Nhi, chúng ta đến Ngọc Liên hồ ngồi một chút đi, cảnh trí bên đó đẹp hơn nhiều”, Tam Thiếu đột nhiên lôi kéo ta đi về phía trước.

Ta kỳ quái liếc nhìn hắn một cái rồi nhìn sang hai bên, ta lại phát hiện nơi kia chính là Tường Vân Lâu, Tam Thiệu lại kéo ta chuyển sang hướng ác.

“Tiểu Nhạc Nhi ông thích đám cung nhân hiện tại đang hầu hạ người sao? Ta đổi cho người có được không? Nếu ông thì chính người chọn đi, tùy tiện chọn ai cũng được”, Tam Thiệu vừa đi vừa cẩn thận thăm dò, “Nghe nói người nóng giận với đám cung nhân đó, là bọn họ chọc giận người sao? Người chán ghét bọn họ?”

“Chỉ là không thích mà thôi, không hẳn là chán ghét”. Thích? Bị ta thích tuyệt đối ông phải là chuyện tốt, ta đi rồi, người ta thích sẽ chết.

“Vậy sao?”, hắn cũng không nhiều lời, một tia đau xót thoáng qua, hắn tỏ vẻ hiểu được hết, “Tiểu Nhạc Nhi, vài ngày nay ông thấy Thường Nghĩa, hắn đi đâu rồi?”

“Đi làm việc”, đã hơn vài ngày rồi, sự tình hắn đã gần xong, hy vọng hắn có thể hiểu được.

“Người đang giở trò gì? Lại muốn bỏ trốn sao? Người cảm thấy ta sẽ thả người đi sao? Nếu vinh hoa ông thể giữ chân người ở lại thì vẫn còn xiềng xích, chẳng lẽ cũng ông được sao?”

Ta ông trả lời mà nghiêngng đầu để lộ nửa bên mặt bị sẹo, hắn cứng đờ lui từng bước.

“Tâm của người rốt cuộc làm bằng gì? Đá tảng? Hay sắt thép?”

“Tam Thiệu”, ta tiến vào lòng hắn nói thì thầm, “Ta ta đi. Ta muốn thành thân, muốn sinh con, muốn sống một cuộc sống an nhàn qua ngày mà ông cần động não bày mưu tính kế. Ta muốn được sống thật một lần”

Hắn nửa ngày ông đáp lại, một lát sau mới thở dài, “Tiểu Nhạc Nhi, người ông thể ngu ngốc thêm một chút nữa sao?”

“Tam Thiệu, người cũng không muốn giết ta, đúng ông? Người cũng muốn để ta sống cùng với người và Vũ Nhân thống trị thiên hạ, đúng ông?”

“Đúng”, trán của hắn nóng hơn, vòng tay càng lúc càng xiết chặt, có gì đó trong mắt hắn vừa tan nát, “Ta muốn người sống, sống thật tốt”

“Vậy nên người sẽ thả ta đi, đúng ông? Người sẽ giúp ta thuyết phục Vũ Nhân, để hắn cũng buông tha ta, đúng ông?”

“Tiểu Nhạc Nhi...”

Đêm buông xuống, Vũ Nhân đến đây, hắn trước sau vẫn ông nói một lời, chỉ là yên lặng ngồi một bên nhìn ta. Ta ăn cơm, hắn nhìn. Ta đọc sách, hắn nhìn. Ta đánh đàn, hắn nhìn. Ta tắm rửa, hắn nhìn. Cuối cùng ta thay quần áo nằm xuống giường, hắn cũng ngồi xuống cạnh giường nhìn. Chờ i ta tỉnh lại, hắn vẫn đang nhìn. Hắn thay ta chải đầu, thay ta vẽ mi, tự mình đem trâm ngọc cài lên tóc của ta. Sau đó, hắn lôi kéo ta đến xem mặt trời mọc ở đằng đông. Hắn muốn nói lại thôi, muốn nói lại thôi.

Vũ Nhân đi rồi, ta phát hiện trên bàn có một chiếc hộp. Trong hộp có thật nhiều ngân phiếu, đều là thứ nhân gian thường dùng, trên mặt ngân phiếu ông có kí hiệu hoàng gia. Trên xấp ngân phiếu còn có một ổi kim bài nặng trĩu ắc bốn chữ: Như Trầm Cung Thân. Cầm kim bài trên tay, một làn sóng ầm áp vỗ nhẹ toàn thân. Ta nhìn thật lâu, cuối cùng đem tấm kim bài kia lặng lẽ chôn dưới tàng cây trong hậu viện. Bọn họ đã mang kim bài đến cho ta rồi đi, trong lòng rốt cục đã thoải mái hơn một chút.

Ta là nữ quan của tiên hoàng, chỉ cần ta còn ở lại trong triều liền đại biểu cho ý chí của thiên hoàng. Huống hồ trong tay ta còn nắm giữ thế lực của Ung Vương, những thứ này mặc dù ta không để ý những sẽ có người để ý. Vũ Nhân cùng Tam Thiệu, bất luận kẻ nào thú ta đều ỉn bên còn lại lâm vào bất an. Vậy nên bọn họ mới mặc kệ lễ pháp bắt ta dọn vào Hoàng Hậu Điện, cũng xem như một loại bồi thường. Vốn dĩ ta có thể sống như vậy đến già, chỉ là ông được a, song vương cầm quyền nhất định sẽ có lúc chênh lệch thế lực cao thấp. Đến lúc đó, mặc kệ ta có nguyện ý hay ông cũng sẽ bị đám triều thần chìm xuống nước, bọn họ sẽ ông thể ngăn cản.

Ta thay quần áo bình thường rồi đem ngân phiếu cất trong lòng. Ta mỉm cười tự giễu, đã qua lâu như vậy mà ta vẫn chưa hết giận dàu. Ta đem vô số trang sức ngân lượng đi theo, chỉ cần ông có huy hiệu hoàng gia liền bị ta thu hết vào bao. Tất cả đã chuẩn bị thỏa đáng, nhìn xem bên ngoài đã là đêm vắng ông người.

Ta tận lực né tránh thái giám cùng cung nữ gác cửa cung. Vài thị vệ vừa vác đao vừa đứng nơi đó rất uy phong. Ta rẽ vào một góc âm u chờ đợi. Quả nhiên ông lâu sau có một thái giám bước qua gọi bọn hần, bọn thị vệ cùng thái giám nói thì thầm vài câu liền rời đi, cửa cung trở nên ông người gác.

Bất chấp hoảng loạn trong lòng, ta tiến lên chạy nhanh ra khỏi cửa cung, cảm giác được phía sau vẫn có gì đó đuổi theo mình. Ta chạy một hơi đi rất xa, chờ i đứng lại thở hồng hộc thì ta phát hiện bản thân đang dừng ở một ngã tư đường. Hai bên đường có sáng có tối. Ta còn chưa trấn tĩnh lại thì phát hiện ở cuối đường có một tiểu đội binh lính tuần thành đang hướng lại đây. Hiện tại đang là quốc tang, cả nước giới nghiêm, nhìn bọn họ vác đao hướng tới, ta vừa lui ra phía sau vài bước vừa lo lắng nếu bây giờ bỏ chạy thì có bao nhiêu khả năng trốn thoát? Bọn họ sắp đến trước mặt ta người đi đầu bỗng nhiên nhìn về phía ác rồi mở miệng gật đầu một cách cổ quái. Sau đó hần vọt lên trước đội ngũ vung tay lên, “Các huynh, còn có vài con phò chưa tuần tra, nhanh chân lên”, cả đội liền theo hần vác đao rẽ hướng ác.

Lạch cạch, cách đó ông xa có một cánh cửa mở ra. Chưởng quầy giả vờ giơ đèn lồng lên nhìn trái nhìn phải, sau i phát hiện ra ta liền cầm đuốc chạy đến đây, “Cô nương, đêm đã uya, bây giờ hãy tạm thời trọ lại đây đi, chờ đến sáng mai rồi thành cũng không muộn”

Ta ông lo lắng trong lòng hần có quỷ. Vũ Nhân, còn có Tam Thiếu, nợ các người, ta vẫn chỉ có thể nợ các người.

Sáng sớm hôm sau, ta ngồi trên xe ngựa của chủ quán chạy đến cửa thành. Cách một tấm rèm xe, ta trông thấy Hắc Tử cùng một tiểu nhị đang đứng trước cửa mời chào ách. Thường Nghĩa im lặng đứng oanh tay ôm ngực phía sau Hắc Tử ông xa. Xe đi qua cửa thành. Một nam nhân trung niên đi đến bên cạnh Thường Nghĩa nói gì đó, hần nhất thời cau mày rồi ra dấu với Hắc Tử trước khi bước đi, phương hướng hần đang đi tới chính là hoàng cung.

“Thường Nghĩa, căn cứ theo địa chỉ này thay ta chuẩn bị lối ra. Một tháng sau, nửa đêm, đến đón ta rời cung”

Ta ông thấy bóng dáng của Thường Nghĩa, hy vọng hần sẽ ông trách ta, hy vọng hần cũng có thể sống vì chính mình. Ta ông muốn làm công cụ của người ác, ta cũng ông muốn người ác lại trở thành một công cụ của ai đó.

Xe ngựa đi thật xa, ven đường rõ ràng vừa xuất hiện Diên Tử đang ngồi trong kiệu. Hiển nhiên hần đã đợi rất lâu, ta thấy xe ngựa cứ lên xuống liên tục. Một thiếu phụ xinh đẹp hiền ngoan nâng tay che miệng cầu xin hần điều gì, có lẽ đó là tần phu nhân của hần a, có lẽ... có lẽ ông phải, rốt cuộc chẳng quan hệ gì với ta.

Ung Vương tại vì được mười chín năm. Tả hữu nhiếp chính vương vì tranh giành đế vị mà cuối cùng xảy ra nội chiến. Phong gia mưu phản bị tru di toàn tộc. Cận thần tiên hoàng là 5ôi Hồ vì góp lời ngăn cản nội loạn nên bị giết trước Kiền Đức Điện. Trong chốn giang hồ xuất hiện một bang phái thần bí tự xưng là Thanh Nguyệt, có người nói bọn họ luôn đi tìm vị môn chủ bị mất tích.

“Mẫu thân của đám nhỏ, xem ta mang gì về đây!”, trượng phu dẫn nữ nhi mười tuổi bước vào, hần vừa nói vừa mỉm cười giơ lên một con thỏ hoang. Tiểu nữ nhi trông thấy ta liền mừng rỡ nhảy từ trên tay phụ thân xuống mà nhào vào lòng ta.

“Nương, hôm nay ta cùng phụ thân đi bắt thỏ a! Phụ thân nói rằng hôm qua lỡ chọc nương nổi giận nên hôm nay đành phải bắt thỏ về cho nương vui!”

“Đúng đó, đừng giận nữa a, phu thê cãi nhau là chuyện thường tình, đừng mỗi lần là cãi nhau là ông thêm để ý đến ta!”, trượng phu cũng bước đến đây ôm lấy ta.

“Đúng đúng a, nương, tha thứ cho phụ thân lần này đi. Từ sáng sớm phụ thân đã thề đi thề lại rồi, người tuyệt đối sẽ ông có ý niệm thi lấy công danh đâu!”

Ta nhìn trượng phu, nhìn nữ nhi, ta nhẹ nhàng nở nụ cười, đây chính là cuộc sống của ta, chân thật mà ấm áp.

“Được, hôm nay sẽ cho các người ăn thỏ nướng”

Một lớn một nhỏ nhiệt liệt hoan hô, từ lúc sinh ra đến giờ, đối với ta đây chính là thứ âm thanh động lòng người nhất và cũng là thành tựu lớn nhất của ta.

56. Phiên Ngoại 1 [hết]

Phiên Ngoại : Diên Tử

Không yêu nên không hận sao?

...

“Thiếu gia, bọn họ chính là những nha đầu mới mua về để hầu hạ ngài “thượng được”, đều là nữ tử đã phá thân nhưng chưa xuất giá, ta vội đến đây để đưa ngài đến xem qua”. Quản gia chỉ ra ngoài cửa sổ, ở một nơi không xa có vài cô nương tuổi còn trẻ đang được quản sự nhũ mẫu dẫn vòng qua giả sơn để đi đến Bắc viện. Khoảng ba bốn người, bọn họ đều rất trẻ, vì cách khá xa nên không nhìn rõ dung mạo.

Thật không biết nói gì cho phải, lão quản gia này đã ở trong phủ hơn ba mươi năm, nhìn ta lớn lên, trong mắt ta lão chính là trưởng bối. Thật sự rất trung thành, aiz, phải nói là rất trung thành! Hai năm nay, bọn nha đầu trong phủ hết mua rồi lại bán, bán rồi mua, tới tới lui lui như vậy lão thật sự không biết mệt a! Quên đi, ta trừng mắt liếc nhìn lão ngoan đồng một cái, ý tứ theo sau đó dĩ nhiên lão phải biết: ta không cao hứng!

Tiểu lão đầu căn bản không xem cái liếc mắt của ta ra gì. Toàn phủ chỉ có một mình lão dám hành sự như vậy. Nhìn thấy ta không để ý, lão còn có chút bất mãn, ngũ quan đen thành một khối, “Thiếu gia, ngài không nhìn sao?”

“Phúc bá, hai ba năm rồi, không cảm thấy phiền sao?”

“Thiếu gia, chỉ bằng ngài cười thê tử đi, hoặc là mua vài tiểu thiếp, lão nô sẽ không cần một mảy may này nữa”, bản tính cố chấp của Phúc bá lại nổi lên, râu mép run run, đó là dấu hiệu cho biết lão sắp sửa hoai niệm, “Ngài cũng đã trưởng thành, Phong gia chỉ có một mình ngài,... ”

Phong gia chỉ có một mình ta là độc đinh, bất hiếu có ba tội, không nói dối tông đường là tội lớn nhất, sớm cưới thê tử khai chi tán diệp... Đỉnh đầu ta bắt đầu bốc khói, tiểu lão đầu tụng niệm không có dấu hiệu ngừng. Nếu cứ để Phúc bá cứ thế phát huy tinh thần hoài niệm cao độ, lỗ tai của ta sẽ bị nhét kín như kén tằm a! Thừa dịp lão vẫn còn chưa hoàn toàn triển khai “thần công”, ta vội vàng tươi cười tiễn khách, “Đã biết rồi, ta phải nghỉ ngơi a!”. Vừa nói ta vừa nhẹ nhàng “giúp” lão bước ra cửa, trăm ngàn lần không thể để lão có cơ hội quay trở vào, bằng không hôm nay sẽ khó thoát.

“Thiếu gia, ngài đừng oán lão nô, lão nô này cũng là vì muốn tốt cho ngài, Phong phủ chỉ có một mình ngài là... ”, Tiểu lão đầu một bên “được” ta tiến ra tận cửa nhưng một bên vẫn thao thao bất tuyệt, lão thật không cam lòng, kiên trì nói đến chữ cuối cùng. Ta chường ra bộ mặt ngàn năm không thay đổi, “Phúc bá”, tiểu lão đầu này hôm nay muốn cò cưa với ta sao? Ta thu hồi bàn tay đang khoắc lên vai lão, cố ý làm ra vẻ giận dữ, muốn dùng uy phong để trấn áp lão.

Ách! Lại không có hiệu quả. Tiểu lão đầu này hoàn toàn không cho ta chút mặt mũi nào, lão căn bản không thèm đoái hoài đến gương mặt đen như đêm ba mươi của ta. Bệnh “nói nhiều, nói dai, nói không dứt” của tiểu lão đầu đã xuất hiện nhiều năm như vậy, ta cũng đã từng “so chiêu” với lão vô số lần, nhưng lần nào trận nào cũng lấy thất bại của ta làm kết quả cuối cùng. Aiz!

“Thiếu gia, ngài đừng đem bộ mặt này dọa người a! Đối phó với người khác thì được, nhưng đối với lão nô thì vô dụng”, thừa lúc ta buông tay, tiểu lão đầu lại tuồn trở lại vào phòng, vênh râu kiêu ngạo, “Ta nói thiếu gia, mỗi ngày đều làm ra vẻ mặt đen xì này ngài không cảm thấy khó chịu sao? Lão nô nhìn ngài lớn lên, tính tình của ngài thế nào ta còn không rõ? Trước kia ngài còn thường xuyên mỉm cười a, bây giờ tại sao lại thành ra thế này? Cô nương nhà người ta nhìn bộ mặt đen của ngài liền bị dọa chạy a! Ta biết ngài có nỗi khổ trong lòng. Aizngài còn phiền lòng vì lão gia sao? Đừng trách a, đừng trách, lão gia cũng không

còn cách nào khác, thật sự là tạo hóa trêu người a! Trong lòng lão gia cũng không chịu nổi... ”, Tiểu lão đầu vừa nói vừa thở dài, đôi mắt còn đỏ lên.

“Đủ rồi, Phúc bá”, tiểu lão đầu này hôm nay bị sao vậy? Ta không muốn nghe nữa liền quay trở lại thư án ngồi đọc sách, “Không có gì thì nên nghỉ ngơi đi”. Mặt đen có gì không tốt, không thích nhìn thì cứ rời đi.

Vẫn là vô dụng, tiểu lão đầu thậm chí còn không chịu lùi một bước, hôm nay lão muốn bức chết ta mới vừa lòng sao? Lão đứng trước thư án nhìn ta, cũng chỉ đứng đó mà chớp mắt, chớp mắt rồi... khóc! Lão ngoan đồng cư nhiên đứng đó mà khóc!

“Thiếu gia”, lão vừa nói vừa nâng ống tay áo chùi mắt, căn bản là không có nước mắt a! Nếu không phải ta đã từng bị mưu kế này lừa vài lần thì chỉ cần nghe thấy thanh âm này nhất định sẽ bị mắc câu, “Tính tình này của ngài khi nào mới có thể sửa a! Lão nô già rồi, sống không còn bao lâu nữa, ta muốn trước khi chết nhìn thấy ngài yên bề gia thất,... ”

Aiz! Lại dùng đòn sát thủ, ta thua, ta thua được chưa? Ta bắt đắc dĩ buông tha cho quyển sách căn bản vẫn chưa nhìn tới, ngay cả thở dài cũng không còn sức, “Đủ rồi, chờ đến năm mươi tuổi hãy lái nhải chuyện này, hiện tại vẫn còn sớm a!”. Ta đành phải mở miệng an ủi một chút, bằng không lão nhân này sẽ đứng đấy thì thắm suốt một năm. Ta đứng lên tiến đến trước mặt lão, lại khoác tay lên vai lão một lần nữa, “Đi thôi”.

Quả nhiên ngừng khóc! Không đúng, quả nhiên không giả vờ khóc nữa. Tinh thần tiểu lão đầu bừng bừng trở dậy, ánh mắt chớp chớp, bộ dáng hoan hỉ vì gian kế đại thành a!

“Thật sự? Thiếu gia, ngài nguyện ý đi xem? Đừng lừa gạt lão nô, đây chính là ngài nói”

“Đúng, đúng, là ta nói”, ta đối với tiểu lão đầu này thật không có biện pháp a!, “Còn không đi? Muốn ta đổi ý sao?”

“A, đi, đi”. Sợ ta đổi ý, lão nhanh chóng lôi kéo ta bước ra ngoài, đã vậy còn thừa thắng mà tiếp tục truy kích, “Từ đây về sau mỗi lần cần “thượng dược” ngài cứ ở nhà “thượng”, không nên đến những nơi bát nháo đó, cũng không nên tìm nữ tử phong trần, Câu Lan kỹ viện long xà hỗn tạp, quả thật không an toàn”, chỉ cần là thời điểm giáo huấn ta, tinh thần Phúc bá liền đặc biệt tốt, xem ra vẫn còn rất khỏe mạnh a!

“Được rồi, trong đám nha đầu mới mua này, nếu ngài thích người nào thì cứ chọn đại một người để ta cưới làm thê tử. Quyết định vậy đi!”, ta vừa đi theo Phúc bá đến Bắc viện vừa nói cho có lệ. Phúc bá thật sự lớn tuổi, có thể làm vui lòng lão thì cứ làm đi, miễn lão cao hứng là được.

Ta còn chưa nói xong thì tiểu lão đầu đã dừng bước, mi mắt cư nhiên lại trừng lớn, thậm chí có thể thấy trợn vụn trợn mắt, phồng chùng rất giận dữ, “Thiếu gia, ngài muốn tức chết lão nô mới cam tâm phải không? Bọn nha đầu này đều là nữ nhân đã phá thân, mua về là để ngài “thượng dược”! Bao nhiêu cô nương trong sạch ngài không cần, còn muốn cưới một nữ nhân không còn trinh tiết?”, lão vung tay áo, cũng không lôi kéo ta nữa, bất quá miệng lão vẫn không rảnh rỗi, “Được rồi, ngài cứ cưới đi, lão nô vô dụng, lão nô không còn mặt mũi sống, không bằng lão nô đập đầu chết cho rồi, chết sạch sẽ!”

“Phúc bá”, nếu không phải quen biết lão đã lâu, ta thật sự hoài nghi rốt cuộc lão là nam nhân hay nữ nhân, tại sao cả đời mỗi lần tức giận đều dùng tới biện pháp đòi sống đòi chết như nữ nhân, lại còn nháo loạn diễn trò thất cổ, đập đầu? Lão thiên a, ngài ở đâu a, còn không mau cứu ta! Đương nhiên, ta chỉ có thể phun ra một câu, “Ngài không thích ta sẽ không cưới”. Rất hữu dụng, vừa nhắc thấy Phúc bá há mồm định nói gì, ta vội vàng mở lời, “Còn không mau mang ta đến đó xem? Bằng không ta đi kỹ viện...”

“Đi, đi bây giờ”, Lão biến sắc mặt so với biến thiên còn nhanh hơn a, đôi mắt cười híp lại, “Thiếu gia, không phải ta nhiều chuyện a, vài năm trước ngài luyện công bị thương cần phải “thượng dược” để điều trị, hiệu quả cũng rất tốt. Chỉ là thương thể không thể hóa giải một lần, chỉ mỗi khi cùng nữ nhân quan hệ mới có thể hóa giải được một chút. Ta cầu ngài đón dâu ngài cũng không cho, mua thiếp lại không cần. Ta nói ngài nên đường đường chính chính rước về một thiếu phu nhân thì tốt biết bao, còn có thể mua thêm một hai tiểu thiếp để thông phòng. Những nha đầu lão nô mua về thật không đáng a, chỉ có thể dùng tạm thời, không tốt liền bán đi, ngài nói đi, ngài là độc đinh duy nhất của Phong gia a, này tội bất hiếu...”

Ta có thể biến thành kẻ điếc thì tốt rồi, cùng với hàng loạt những vấn đề liên quan đến “dòng độc đinh, bắt

hiếu, không nói dối, khai chi tán diệp”, ta và Phúc bá rốt cuộc đã đến được Bắc viện. Cửa mở ra, ta liếc mắt một lần đã trông thấy toàn bộ đám nha đầu mới đến. Trong số đó, ta chú ý đến nàng. Lúc đó, nàng tuy có chút chật vật nhưng thân ảnh thanh lệ, so với bọn họ thật bất đồng.

Nàng nhìn xung quanh, nhưng chỉ đơn giản là nhìn, ánh mắt kia một chút tò mò cũng không có. Nàng đang học tập bộ dáng của người khác, nhìn cách họ đi đứng cúi đầu mà thôi. Nàng không phải loại người làm cho người ta cảm thấy kinh diễm, cũng không phải bộ dáng thanh tú, ta không thể nói rõ cảm giác của mình, ở nàng có gì đó rất đặc biệt, về phần đặc biệt thế nào thì nhất thời ta không hiểu rõ. Dù sao nàng cũng không phải là loại người nên xuất hiện ở nơi này. Vì cái gì? Ta chợt nhớ tới tình hình Phong gia hiện tại, gian tế?

“Người kia”, ta chỉ vào nàng rồi nhỏ giọng nói với Phúc bá, “Phái xuống phòng bếp, để nàng ta làm việc cực nhọc”. Có phải gian tế hay không, cứ cẩn thận quan sát sẽ biết. Nếu thật sự là... Hừ! Nói không chừng còn có chút tác dụng...

...

Nàng không phải gian tế. Sau một tháng quan sát, ta đã có thể khẳng định điều này. Nàng rất ít khi nói chuyện, gặp người khác liền thần nhiên mỉm cười, không hiểu kỳ, không để tâm tò mò, trời chưa sáng đã rời giường làm việc, mọi người đã lên giường ngủ nàng còn chưa ngủ, thành thật chịu khó, thậm chí làm việc còn chăm chỉ hơn đám nha đầu hạ đẳng. Trừ bỏ việc thích vụng trộm chôm chĩa bánh bao, trên người nàng cơ hồ không còn tìm được thói xấu gì. Không nói nhiều, không biện giải, không nói to nói nhỏ, mặc dù người khác nói chuyện phỉếm trước mặt nàng cũng chỉ lặng lẽ lắng nghe, nghe xong liền rời đi, tuyệt đối không có ý kiến. Nàng khó có được thời gian rảnh, những khi ngẫu nhiên có được thời gian rảnh cũng chỉ ngồi ngây ngốc ở một góc. Trừ bỏ phòng bếp cùng phòng ngủ, nàng căn bản không đi đến nơi nào khác.

Một nữ tử giống như mê cung. Ta rốt cuộc đã biết ở nàng có chỗ nào không đúng, đó là nàng ở trước mặt người khác luôn tươi cười, nhưng kỳ thật lại rất lạnh lùng. Không phải loại lạnh lùng của băng sơn mỹ nhân mà là loại lạnh lùng rất có hương vị. Nàng thật sự lạnh lùng, đối với bất cứ ai cũng không quan tâm. Trong nàng có một tấm bình phong đem nàng ly khai với toàn bộ thế giới này. Nàng muốn tự phong bế chính mình, nhưng lại cố gắng thích ứng với hoàn cảnh xung quanh. Nàng cẩn thận quan sát ngôn từ cử chỉ của người khác, làm hết khả năng để bản thân mình thoát nhìn không có gì phân biệt so với người khác, vừa muốn cách ly lại có ý đồ dung hợp, nàng lấy màu xám làm nền vây quanh mình, sau đó dần dần ẩn hình trước ánh mắt của mọi người.

Thông minh hay ngu ngốc? Quả thật rất thông minh, từ chuyện của Thúc Nhi ta có thể nhìn ra được điều này. Khả năng giữ bình tĩnh của nàng vượt qua giới hạn người bình thường, thậm chí nàng còn có thể phân tích tình huống để đưa ra phản ứng chính xác, tâm tư cũng rất cẩn mật, bằng một cây trâm đã có thể biết ta đang nghĩ gì. Ta nấp trên nóc nhà quan sát nàng bối rối, đi đi lại lại trong phòng. Hắc hắc, có ý tứ. Nàng hoàn toàn không có dục vọng sao? Được ta đặc biệt chiếu cố điều đến hầu hạ, nàng cư nhiên chưa bao giờ chủ động xuất hiện trước mặt ta, nếu là người khác đã sớm thâm yêu trộm nhớ. Nàng thậm chí còn cố gắng biến mình thành nô tỳ hạ đẳng. Nhìn bộ dáng vui vẻ chịu đựng của nàng, ta bắt đầu hoài nghi đây chính là công việc thoải mái nhẹ nhàng nhất của nàng.

Nàng ngốc sao? Hơn nữa, con rối gỗ trong phòng là thế nào? Nàng đang làm cái gì? Thứ kia hiển nhiên không phải dùng để luyện công, nhưng ta bỗng cảm giác được sự nguy hiểm. Bản lĩnh của nàng... lực đạo vô cùng tinh chuẩn và đúng mực, nàng luyện thứ này để làm gì? Quan sát dấu vết trên rối gỗ, ta phỏng đoán rằng đây chính là một loại kỹ xảo giết người. Nàng muốn làm gì?

Nàng còn bao nhiêu kinh ngạc dành cho ta? Rất can đảm, nàng ngang nhiên đặt điều kiện với ta. Thứ kia... thật sự là một loại kỹ xảo giết người, thời điểm nhìn thấy nàng nhẹ nhàng phát tay đã có thể cắt đứt toàn bộ cánh hoa, ta biết mình đã nhặt được báu vật. Một bảo vật phi thường hữu dụng.

Ta cho nàng thân phận thị thiếp để ở lại biệt viện. Suốt một tháng ta không để ý đến nàng. Ta đang chờ đợi, chờ đợi nàng chủ động tới tìm ta. Lại nhớ tới thời điểm sau khi bôi thuốc cho ta, nàng cư nhiên thoát ỷ, một chút chần chừ cũng không có, đó hoàn toàn là thái độ khô khan coi thường, mặc dù là ta, trong mắt nàng ta cũng không tồn tại sao? Chờ nàng, ta nhất định phải chờ nàng đến tìm ta trước.

Không đến! Nàng cư nhiên vẫn không đến, nữ nhân chết tiệt, thậm chí cả viện môn cũng chưa hề bước ra nửa bước. Trong mắt nàng, ta không là thứ gì sao? Dù ta có da có thịt nhưng cũng giống như rối gỗ sao?

Nữ nhân hỗn đản! Nữ nhân đầu gối! Nữ nhân hạ lưu không biết hổ thẹn!

Đáng chết, nàng có cần ra sức như vậy không? Còn cho rằng mình có thể mị nhân sao? Đây là nữ nhân lạnh lùng lãnh tâm kia sao? Vô cùng phong tình, quần quít si mê, vô tận quyến luyến cùng quỷ mị mê ly, một thân thể mềm mại, bờ môi như mật ngọt, thanh âm thì trầm nỉ non như tiếng đàn thánh thót,... Đáng chết! Nữ nhân chết tiệt! Ta không “thượng được”, hiện tại đối với ngươi... Tên kia, tên sắc quỷ chết tiệt, ánh mắt của ngươi đang nhìn đi đâu? Đáng giận! Rất đáng giận! Không được nhìn nữa! Nữ nhân dâm dăng, sắc quỷ chết tiệt! Tam Thiều đã nói cần phải lưu lại một mình nàng! Giám thị, chỉ để giám thị! Đúng, loại nữ nhân này không đủ tư cách!

Sao lại thế này? Tại sao còn chưa trở về? Thất thủ sao? Không thể a, cho dù thất thủ bị bắt thì những sát thủ ta an bày mai phục bên ngoài đâu? Nàng phải rất an toàn mới đúng a! Chẳng lẽ... nàng thật sự coi trọng tên sắc quỷ kia? Có khả năng, vừa rồi mặc dù thân người của nàng dán chặt vào ta nhưng ánh mắt nàng lại không rời tên hỗn đản kia. Nàng muốn phản bội ta? Hiện tại nàng đang làm gì? Nàng ôm hắn? Hôn hắn? Dây dưa với hắn? Hay là đang nói lời nhỏ nhẹ ôn tồn với hắn? Nhất định là như vậy, hai người vẫn liếc mắt đưa tình đó thôi, nàng là công cụ của ta, không phải sao? Đúng, nàng là công cụ! Ách! Không cần đi, sát thủ đã trở lại.

- - - Toàn Văn Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuyet-ti-thien-thien-nhieu>